

Giới thiệu Chỉ Yêu Chiều Thế Tử Phi

Truyện Chỉ Yêu Chiều Thế Tử Phi của tác giả Mạì Mạnh Miêu là một tác phẩm thuộc thể loại trọng sinh có pha lẫn chất tình cảm rất cảm động. Nội dung chính xoay quanh nhân vật nữ bị áp bức đến chết...

Nàng không được may mắn như bao người khác, có vị tướng công độc ác tàn nhẫn, vì ưu mê nữ sắc mà châm lửa thiêu sống nàng...

Kiếp này có vẻ nàng đã có chút khởi sắc, là người con trong gia đình buôn bán có cuộc sống ấm no, nàng gặp được vương gia của nước Đại Chu. Lần đầu tiên gặp hần đã rung động trước nhan sắc của nàng, nguyện bảo vệ duy nhất nàng?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Tỉnh Mộng

Ngoại ô kinh thành nước Đại Chu, trong viện nhỏ, lá rụng tả tơi, cây khô mục nát, chỉ có một căn phòng cực kỳ cũ kỹ, những mảnh ngói đã biến thành màu nâu, nhiều chỗ bị vỡ, mưa dột, cả viện trừ tiếng mưa rơi, không còn âm thanh gì khác, cảnh tượng tiêu điều.

Trong phòng, không một tiếng động. Trên giường bị mưa dột ướt, có một nữ tử tóc búi cao đang ngồi, nàng nhìn về xa xăm, đôi mắt trống rỗng, dường như đang nhớ lại điều gì đó. Nàng, mày đen như mực, mắt to long lanh, làn da trắng nõn, chỉ là trên gương mặt mịn màng lại có một vết sẹo như hình chữ nhất ở giữa trán, vết sẹo mặt dù không lớn, đã lành, nhưng sần sùi thoát nhìn cứ như da rắn.

“Khụ khụ...”, mặc dù cố nén, nhưng vẫn không kìm được tiếng ho, nàng nhìn lướt qua đôi chân đã không còn cảm giác, lại nhanh chóng dời mắt, tiếp tục nhìn về phương xa vô định.

“Như Ca, ta yêu chính là bản thân nàng, chứ không phải dung mạo của nàng.”

“Như Ca, bất luận ta có bao nhiêu nữ nhân đi nữa, thì nàng vẫn mãi là chính thê.”

“Như Ca, đời này ta yêu nhất là nàng, bất luận nàng trở thành thế nào, ta cũng chỉ yêu mình nàng mà thôi.” Nhìn cảnh tượng hoang vu trong và ngoài phòng, nhớ tới những lời đường mật kia, trái tim nàng nhói đau. Lời thề xưa dường như còn quanh quẩn bên tai, nhưng giờ phút này, hần lại đang ở đâu? Đang làm gì? Chắc là đang trái ôm phải ấp rồi! Hần nói hần không để ý dung mạo của nàng, nhưng lại lần lượt cưới về những thị thiếp xinh đẹp, nói nàng mãi là chính thê, nhưng lại không cho nàng xuất hiện trước mặt mọi người, nói hần yêu nàng nhất, lại đuổi nàng đến nơi này sống chết tự lo. Đây chính là yêu của hần sao?

“A! Bà Lý, thật sự là hầu gia đã lệnh phải làm như vậy sao?”, ngoài phòng, tiếng một phụ nhân truyền đến, dù đã cố nhỏ giọng, nhưng mà ở tiểu viện cũ nát tĩnh lặng này tiếng nói lại vang dội rõ ràng. Có lẽ là nghe được tiếng của phụ nhân, trong đôi mắt không có tiêu cự của nữ tử đang ngồi trên giường thoáng qua một tia cảm xúc không rõ.

“Két...”, cửa phòng mở ra, hai phụ nhân áo xanh một mập một gầy bước vào. Người gầy đang bưng cái khay có một mảnh vải đen đắp lên.

“Phụ nhân đã cả ngày khùng khùng điên điên, lại đã từng sinh con nối dõi cho hầu gia, hầu gia cần gì đuổi tận giết tuyệt chứ!” phụ nhân bưng khay nói, nhìn nữ tử đang ngồi trên giường, tuy rằng sắc mặt tái nhợt nhưng mặt mày vẫn đẹp như vẽ, thấy nàng không có chút phản ứng nào, có vài phần thương hại.

“Sinh con nối dõi, ha, cái đồ Chung Vô Diễm, sinh ra cái thai chết, lại tàn phế, khác mẫu khác đệ, không biết bao nhiêu người cười nhạo hầu gia chúng ta cưới một sao chổi về, hầu gia đã sớm không chịu nổi nàng, chỉ là ráng đối phó mà thôi. Ta đã nói với người, trưởng công chúa Bình Dương có ý với hầu gia, nếu cưới được công chúa, tiền đồ của hầu gia sẽ tươi sáng vô cùng, không chừng chẳng mấy chốc sẽ được phong vương! Trưởng công chúa mà chịu làm thiếp sao, người này như là cái gai cản đường công chúa, dĩ nhiên là phải loại bỏ tận gốc rồi. Nếu còn giữ lại nàng ta chẳng phải là đối nghịch với công chúa sao? Dù gì người thân của nàng ta cũng đã không còn trên đời nữa rồi, xem như nàng xuống đó cũng không tịch mệnh”.

Phụ nhân đó nhìn nữ tử đang ngồi ngẩn người trên giường, mặt đầy vẻ kinh thường, “Chỉ là một đứa con riêng của Ngọc gia mà thôi, chiếm vị trí chính thê ở Hầu phủ năm năm, cũng xem như là có phúc lớn rồi.” vén mảnh vải đen lên, bưng chén thuốc còn đang bốc hơi ra, phụ nhân mập đi đến giường, cười gần bóp miệng nữ tử đang ngồi trên giường đổ thuốc vào, mặc dù nàng cố gắng gượng giữa, nhưng thân thể gầy yếu không sao địch nổi mụ.

“Rầm”, dưới sự giằng co, chén thuốc rơi xuống đất, vỡ vụn. Phụ nhân mập thấy vậy tát nàng một cái. Nhìn thấy vết đứt trên tay nàng do mảnh vỡ chén thuốc cứa vào, mụ càng điên tiết, tát liên mấy cái liên tục. Trên gương mặt trắng nõn của nàng nhanh chóng hiện ra mấy dấu bàn tay đỏ chót, máu tươi chảy ra từ khóe miệng. Gương mặt vốn trắng bệch lúc này lại có mấy phần thê mỹ khác thường.

“Được rồi, bà Lý, chúng ta đi thôi, uống loại kịch độc này, nàng ta cũng chẳng sống được bao lâu nữa đâu, xem như tích chút đức, để nàng dưới địa ngục đừng cáo tội chúng ta với Diêm Vương.” Phụ nhân gầy thấy nữ tử ngã xuống giường thở dốc, kéo phụ nhân mập đi, mặc dù mọi người đều nói phụ nhân điên, nhưng theo bà thấy không phải như vậy, trong đôi mắt kia chứa đựng bi ai vô cùng, người điên làm sao có được.

“Hừ! Lá gan của người quá nhỏ, khó trách những công việc béo bở trong hầu phủ này chẳng bao giờ tới phiên người...” ra ngoài cửa, phụ nhân mập quay đầu lại nhìn nữ tử đã bất động trên giường, bất mãn nói phụ nhân gầy. Bỗng nhiên “Rầm” một tiếng, cánh cửa đập mạnh, đóng lại, mụ sợ hết hồn, cảm thấy như có từng trận gió lạnh thổi qua.

“Ha ha...” hai người thấy cửa lớn đột nhiên đóng chặt, bên trong phòng như có tiếng quỷ khóc gào, hét to một tiếng bỏ chạy lấy người.

Không biết qua bao lâu, trong tiểu viện vang lên một trận ồn ào.

Một nam tử đầu độ kim quan, mặc áo bào gấm màu xanh ngọc, dẫn theo một nữ tử diện mạo thanh tú, và mấy tên gia đình tráng kiện đi vào tiểu viện.

“A! Hầu gia, cửa này vốn vẫn đóng mà!” Hai người phụ nhân chỉ vào cửa phòng đang mở nói.

“Hầu gia, xem ra là do quý hồn của tỷ tỷ quấy phá, hôm qua ở Pháp Hoa Tự thiếp thân có xin chủ trì mấy lá bùa giữ nhà, trụ trì nói, chỉ cần đặt bùa này lên thi thể, rồi đem đi thiêu, là có thể trừ tà trừ quỷ, chỉ là...”, liếc nhìn nam tử bên cạnh, lại nhìn lướt qua thi thể đã cứng còng trên giường đôi mắt tròn to, trên mặt nữ tử đó như có chút không đành lòng.

“Chỉ là cái gì?” tiếng nói của nam tử trầm thấp mang theo dụ dỗ.

“Chỉ là như vậy tỷ tỷ sẽ không siêu sinh được nữa, ta thật không đành lòng”, nữ tử nức nở nói, trong mắt lại thoáng qua một tia u tối.

Bọn người hầu nghe thế, không khỏi cảm động cực kỳ, trách phụ nhân quả đúng là người dịu dàng lương thiện, khó trách Bình Dương công chúa thích nàng như vậy, trước khi vào cửa đã cho nàng làm trắc phu nhân.

“Nàng quá lương thiện rồi, nếu không phải máu của nàng ta hữu dụng, ta sao có thể chịu đựng một nữ nhân không hề biết tình thú lâu như vậy chứ. Cứ nghĩ đến sống chung với nữ nhân như vậy lâu đến thế, ta đã cảm thấy ghê tởm.” Nam tử nhìn cái xác, ôm chầm nữ tử bên cạnh, trên mặt hiện rõ vẻ chán ghét.

“Hầu gia có thể nhìn được việc mà người thường không thể nhìn, là người mà thiếp ngưỡng mộ cả đời, ngày nay chàng đã là hầu gia, bộ dạng tỷ tỷ như vậy thật đúng là không xứng với chàng, gia tài bạc vạn của tiểu tử Ngọc Vân Kiệt kia cũng đã về tay hầu gia, xem như là bồi thường cho hầu gia đi.”

“Đúng vậy, cuối cùng cũng về tay ta, chỉ là nếu không có phu nhân giúp đỡ, chuyện cũng sẽ không thuận lợi như thế, vì phu nhất định sẽ không quên công lao của phu nhân.”

Nghe giọng nói mềm mại của nàng ta, làm hấn nhớ tới chút chuyện không muốn nhớ, mày hơi cau lại, nhưng ngay khi thấy được vẻ mặt tràn đầy tình yêu của nàng ta, lại nhanh chóng dần ra.

“Bây mưu tính kế cho hầu gia là bổn phận, cũng là phúc phận của thiếp thân.” Nữ tử dịu dàng hiểu lòng người khiến tâm tình của Âu Dương Thiệu tốt lên rất nhiều.

“Ta còn có chuyện quan trọng cần bàn bạc với Bình Dương công chúa, phu nhân thay ta dán lá bùa này lên, rồi thiêu hủy toàn bộ cái viện này, nhớ không được để lại dấu vết”. Ngửi thấy một mùi hôi thối, hấn không muốn ở lại khắc nào, dặn dò xong, quay bước đi không nhìn lại một lần.

“Dạ, thiếp thân biết, sẽ xử lý sạch sẽ.” Thấy người đã đi xa, nữ tử bước vào phòng, gương mặt vốn dịu dàng phút chốc trở nên dữ tợn đáng sợ, làm cho phụ nhân gầy nhìn thấy mà lạnh cả sống lưng. Thở dài thầm nghĩ, nữ nhân trong hầu phủ này quả nhiên đều là một loại, đều là cao thủ đóng kịch cả!

Bỗng nhiên, phụ nhân gầy thấy được vật nữ tử nằm trên giường giấu trong tay áo, kinh sợ. Vốn định kêu to nhưng lại thấy ánh mắt chứa đựng cầu khẩn, tuyệt vọng vô tận, và tức giận của nàng, thì không kêu nữa im lặng đi ra ngoài.

“Trắc phu nhân, bọn tiểu nhân đã chuẩn bị xong, người chỉ cần châm lửa nữa là xong.” Thấy phụ nhân gầy đi ra, phụ nhân mập đi vào, nịnh hót nói với nữ tử thanh tú kia, đưa mồi lửa tới.

“Tốt rồi, các người lui xuống hết đi!”

“Dạ!” nghe vậy, mọi người nhanh chóng chạy ra ngoài, những chuyện xúi quẩy thế này, dính vào sẽ xui xẻo nhiều năm, nhanh tránh đi thì hơn, chớ để quý hồn quần thân.

Sau khi mọi người đi hết, nữ tử nhìn ‘thi thể’ đang tròn mắt nằm trên giường, móc ra một lá bùa màu vàng từ trong ngực, dính vào trước ngực thi thể. Châm lửa, khom lưng nhìn Như Ca chết không nhắm mắt, trên mặt nàng ta là vẻ kinh hãi. “Người chẳng qua chỉ là một kẻ tàn phế, một kẻ ngu! Sao lại được làm Hầu phu nhân. Nói gì mà tình thân như tỷ muội, lại dè dặt bắt ta làm thiếp. Người cho rằng ta thích làm tỷ muội với người lắm sao, nói cho người biết, ta hận sao người không sớm chết một chút đó! Thật đáng tiếc làm sao đệ đệ tốt của người vì hầu gia đoạt gia tài đã bị giết chết. Chắc, chắc, hầu gia vốn là định cho người chết lúc sinh luôn kia, không ngờ mạng người lớn như vậy, ngày ngày uống độc được mạn tính, vậy mà lúc sinh vẫn không chết. Ta chỉ còn cách xúi giục đại tiểu thư trừng trị người, đáng tiếc chỉ làm người mất hai chân, nhưng mà cũng tốt, nhờ người làm lá chắn, mà công chúa mới không dòm ngó đến ta, ha ha!.....”

Nàng ta cười không chút kiêng kỵ, tiếng cười như một lưỡi dao sắc bén cắm vào lòng Như Ca, nàng dùng hết toàn lực, nháy mắt phóng dao ra.

“A!” nàng ta kêu lên một tiếng thảm thiết, mồi lửa trong tay rớt xuống, căn phòng nhanh chóng bốc cháy.

“Ngươi...”, nàng ta nhìn chăm chăm vào thanh đao trên tay Như Ca, máu tươi trên cổ phun ra, đã không nói được nữa rồi, chỉ có thể không cam lòng nhìn đầu mình rời khỏi thân.

Nhìn cái đầu trong tay, Như Ca chỉ cảm thấy cuộc sống của mình giống như một trò đùa lớn, người mà mình cho là tỷ muội tốt lại là người mong mình mau chết nhất. Phu quân mình tình si lại muốn mình không bao giờ siêu sinh được, còn có đứa bé đáng thương, chưa kịp nhìn thấy thế giới này hôn đã về địa phủ.

“Âu Dương Thiệu!” Tay nàng ôm lấy đầu, cảm thấy sinh mạng trôi đi, nhớ tới nam tử vô tình, cả đời thâm đậm của mình, tiếng kêu thê lương của Như Ca vang lên trong ngọn lửa bùng cháy.....

Năm năm ân ái quay đầu lại đã thành hư không, hận như nham thạch nóng chảy vào Diêm Thành, nếu lại có kiếp sau, nhất định sẽ mờ to hai mắt, để nhìn rõ những thứ sai lầm hồ báo này.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Trọng sinh

Ve kêu râm ran, như mang đến một chút sức sống, cho ngày hè chói chang.

Trong một khu nhà lớn ở Phan Thành, một nam tử trung niên diện mạo già dặn và một thiếu nữ chừng 13, 14 tuổi mặc trang phục nha hoàn hình như là mới từ ngoài trở về, trên tay thiếu nữ là một cái rương hình vuông, hai người vội vàng đi đến căn phòng ở phía đông tòa nhà.

Nha hoàn canh trước phòng thấy người tới liền mở cửa ra, thiếu nữ vội vượt lên nam tử trung niên một bước, vọt vào phòng, cười hi hi vén bức rèm bằng những hạt châu trong suốt lên, tới bên cạnh nữ tử đang thêu hoa, “Tiểu thư, nô tỳ và Phong chương quý đã về rồi nè!”

Phong Trì vốn rất đề ý lễ tiết lúc này cũng không trách móc nặng nề tiểu nha đầu vô lễ. Chỉ đứng ở bên ngoài bức rèm nhìn nữ tử đang ngồi bên trong, nàng có vẻ đặc biệt hưng phấn.

“Phong chương quý, buôn bán ở kinh thành có tiến triển?” nữ tử đang cầm kim thêu ngẩng đầu lên, mỉm cười hỏi, nhìn cái rương trên tay nha hoàn Thanh Nhi, mắt lóe lên một tia sáng tỏ.

Không đợi người ngoài rèm trả lời, thiếu nữ bên cạnh nữ tử đã nhin không được, giành nói trước, “Tiểu thư, lần này ở kinh thành mở tiệm bán đồ thêu và trang sức cầu phúc quả thật là kiếm được bội tiền, những vị công tử và thiên kim tiểu thư kia vừa nghe là chi nhánh mới mở của Vận Thành, đã xếp hàng chờ mua, mới sáng sớm đã bán hết sạch đồ trong cửa hàng. Chương quý ở đó thu tiền mỏi cả tay luôn, hiện giờ đã có rất nhiều nhà buôn đồ thêu và trang sức ở kinh thành đặt hàng chúng ta đó.”

“Đúng vậy, nô tỳ theo lời tiểu thư, ký khế ước với bọn họ, bạc cũng đã thu rồi, tiểu thư xem cái rương trên tay Thanh Nhi đi tất cả đều là ngân phiếu và khế ước đó.” Phong Trì phụ họa nói, từ bốn năm trước, gặp được tiểu thư ở Vân Thành, đề nghị mình thay mặt nàng buôn bán, tận mắt nhìn thấy Lăng Vân phát triển, mở rộng dần, tiền thu được từ ngân lượng, vạn lượng, rồi mười vạn lượng.... Hiện tại Phong Trì cảm thấy tiểu thư nhà mình đúng là kỳ tài buôn bán!

Mở rương gỗ ra, bên trong chứa đầy ngân phiếu và khế ước. Như Ca nhìn Thanh Nhi vừa khoa tay múa chân nói, vừa mắt sáng rỡ nhìn chăm chăm đồng ngân phiếu, không khỏi cảm thấy buồn cười. Những chiếc túi, và rương này tinh xảo xinh đẹp, đồ trang sức càng thêm hoa lệ, độc nhất vô nhị, hơn nữa còn có danh tiếng cửa hàng bên Vận Thành tự nhiên là được các công tử, tiểu thư nhà quyền quý yêu thích. Như Ca thở phào nhẹ nhõm, như vậy mình có thể đứng vững trong kinh thành rồi.

Như Ca đếm đồng ngân phiếu, xong lại đưa cho Thanh Nhi “Cất đi, lúc này Kiệt nhi cũng nên học những thứ này rồi, dọn dẹp một chút, dọn com lên thôi.”

Nhớ tới Ngọc Vân Kiệt, hiện được 10 tuổi, Như Ca nở nụ cười nhân nhật.

“Dạ, tiểu thư” Thanh Nhi vui vẻ bỏ đồng ngân phiếu vào ngăn tủ rồi khóa lại, sau đó nhanh chóng ra ngoài gọi nha hoàn canh cửa đi dọn com.

Như Ca để bức tranh thêu xuống, chậm rãi đi tới bên cửa sổ, nhìn những đóa sen trong hồ, suy nghĩ mông lung.

Chớp mắt nàng đã trở lại kiếp này được 4 năm rồi, còn nhớ, sau trận hỏa hoạn kia, bởi vì nàng là oán linh không cách nào đầu thai được, vốn phải ở địa phủ học kinh Phật 500 năm để tịnh lọc tâm hồn, qua hơn 100 năm, sau khi uống một chén nước có mùi quái dị xong, nàng gặp được một bà lão tự xưng là bà ngoại nàng, thỉnh thoảng vào ban đêm bà lão lại đưa linh hồn nàng đến một thế giới xa lạ muôn màu muôn vẻ, bám vào thân thể một cô nương, cứ thế linh hồn nàng du dương 300 năm. Không biết có phải do chuyện lên trốn đi chơi bị phát hiện hay không, mà ở lần cuối cùng nhập vào thân thể cô

nuong kia, nàng bị sét đánh, sau khi tỉnh lại, Như Ca liền trở lại thời điểm năm 9 tuổi.

Nhớ tới bà lão hòa ái đó, lòng nàng lại buồn bã, lúc trước chỉ nghe nói bà ngoại nàng là một thân y ở Phiên Thành, thành thân với ông ngoại thương nhân ở Vân Thành, là đôi phu thê hạnh phúc người người hâm mộ, đáng tiếc bà ngoại mất sớm, khiến ông ngoại đau buồn, lại thêm nữ nhi mình xem như trân bảo lúc mình bị bệnh nặng lưu lạc thành tình nhân không danh không phận của người, gia tài bạc vạn cũng bị những kẻ gọi là thân thích chiếm hết không còn một đồng, bệnh lại càng nặng hơn không qua khỏi. Giờ Như Ca học tập y thuật cứu người, đồng thời âm thầm thu mua lại hết những sản nghiệp lúc trước của Liệt gia ở Vân Thành, xem như vì bà ngoại làm chút chuyện.

Quỳ gối trước bức họa bà ngoại, nàng thăm cầu, bà ngoại, người ở dưới đó nhất định phải thật tốt.

Như Ca đang cầu nguyện thì Thanh Nhi đẩy cửa vào “Tiểu thư, đã dọn cơm lên rồi ạ, phu nhân và thiếu gia đang chờ tiểu thư đó.”

Nghe vậy, Như Ca đứng lên nói, “Ừ, đi thôi”, rồi đi vào đại sảnh.

Trong đại sảnh, Liệt thị đang ngồi ở bàn cơm nghe nhi tử kể chuyện hôm nay đã học được gì, thấy nữ nhi tới, vội ngoắc nàng “Ca nhi, tới ngồi bên cạnh mẫu thân này”.

Như Ca vui vẻ đi vào, ngồi cạnh mẫu thân. Liệt thị nắm bàn tay nữ nhi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Như Ca, thăm than: nữ nhi càng lớn càng đẹp, mấy năm nay bà chưa từng lo lắng về việc buôn bán của Liệt gia, tất cả đều do Ca nhi lo liệu. Ngày trước, mẫu tử ba người chỉ có một căn nhà nhỏ ở, hiện tại đã có mấy căn nhà lớn ở Phiên Thành. Chỉ là nữ nhi theo nghiệp buôn bán chung quy cũng không tốt lắm, lại nhìn nhi tử còn bé, Liệt thị bắt đầu lo lắng, thôi, giờ Kiệt nhi được Như Ca quản, chắc sau này cũng sẽ theo gương tỷ tỷ, tương lai nhất định có thành tựu.

Bởi vì mình chỉ là tình nhân không danh phận, nữ nhi phải chịu nhiều thiệt thòi, ảnh hưởng tới việc gả chồng sau này. Gần đây nghe nói, lão gia đã chịu nhận Như Ca và Kiệt nhi, hai đứa có thể chính thức nhận tổ quy tông, có lão gia hậu thuẫn, tiền đồ của Kiệt nhi tất nhiên không cần lo nữa, có nương gia giàu có, tương lai Ca nhi cũng sẽ kiếm được phu gia tốt. Nghĩ như thế, Liệt thị cảm thấy an tâm một chút.

Ngọc Vân Kiệt vừa thấy Ngọc Như Ca tới, lập tức vui vẻ tới ngồi bên cạnh Như Ca, mặt mũi tràn đầy hưng phấn “Tỷ tỷ, hôm nay phu tử ra câu hỏi, phu tử nói, trong những học trò từ trước tới giờ của phu tử, chỉ có mình đệ là trả lời được câu hỏi này mà thôi, khen đệ không dứt luôn đó.”

Như Ca thấy khuôn mặt đệ đệ đỏ lên vì hưng phấn, cười cười sờ đầu đệ đệ, “Ừ, tuy phu tử khen đệ, nhưng đệ cũng không được vì thế mà kiêu ngạo tự mãn nha.”

Nhìn Ngọc Vân Kiệt, Như Ca lại cảm thấy chua xót, kiếp trước lúc trở lại Ngọc phủ, Vân Kiệt bởi vì hôn sự của người tỷ tỷ là mình đây mà mấy lần xung đột với đại phu nhân, mặc dù thông minh lanh lợi nhưng dưới sự sắp đặt của Lý thị đã bị mất đi tư cách trở thành tiền bối. Bất đắc dĩ phải theo nghiệp buôn bán, vài năm sau cũng có thành tựu. Sau lại vì hạnh phúc của mình mà nguyện ý đem hết sản nghiệp giao cho Âu Dương Thiệu. Cuối cùng vẫn mất mạng, mình nợ đệ ấy quá nhiều. Kiếp này nhất định phải bồi thường cho đệ ấy.

“Đệ biết mà” Ngọc Vân Kiệt ngoan ngoãn gật đầu, tỷ tỷ đã nói kiêu ngạo là có hại, phải biết khiêm tốn.

Liệt thị thấy hai tỷ đệ thân thiết như vậy, rất vui mừng, cười nói “Được rồi, mau ăn cơm thôi, hai con ăn nhiều chút”

Như Ca nhìn mẫu thân dịu dàng gấp đồ ăn cho mình và đệ đệ, không khỏi nghĩ tới vị phụ thân đang ở kinh thành kia, lão đã tiếp quản Ngọc gia, mới đây sai đến mấy kẻ tới tố kiêu ngạo nói là sẽ thu nhận mẫu tử ba người vào phủ! Nghĩ tới đó, Như Ca thầm cười lạnh.

Kiếp trước mình ở Ngọc phủ có ngày nào được sống dễ chịu đâu, lúc nào cũng phải nhẫn nhịn những người đó, nhưng đôi lại chỉ là bị bọn họ hãm hại khi dễ nhiều hơn, nhớ lại, kiếp trước mình thật đúng là yếu đuối mà!

Hôm nay thấy mẫu thân vui vẻ thế này, Như Ca chỉ biết lắc đầu, không cần nói nàng cũng biết được suy nghĩ của mẫu thân, nhưng mà nếu người nam nhân kia đáng tin, thì mẫu thân nàng cũng đã không sớm mất mạng rồi.

Nghe nói năm đó, tuy mẫu thân gia cảnh sa sút, nhưng cũng là một cô nương xinh đẹp, muốn kiếm một phu gia tốt cũng không khó, chỉ bởi vì một lần tình cờ được Ngọc Chính Hồng, mới đến nhậm chức ở Phiên Thành, cứu, hôm sau Ngọc gia đã tới xin cưới, lúc ấy nội bộ Liệt gia đang tranh đoạt gia sản kịch liệt, Ngọc Chính Hồng lấy thân phận tri phủ đoạt lại một phần gia sản cho mẫu thân, mẫu thân không biết hắn đã có chính thê, lòng mang cảm kích nên chấp nhận gả cho hắn. Dùng tài sản của Liệt gia xây cầu sửa đường đổi lấy tiếng tốt cho hắn....lúc biết sự thật cũng là lúc Ngọc Chính Hồng được điều về kinh, bởi vì chính thê không chịu nên mẫu thân nàng biết thành kẻ không danh không phận, để mình và đệ đệ được ghi vào gia phả Ngọc gia, mẫu thân nàng phải nhẫn nhục chịu đựng. Cứ mong có một ngày phụ thân có thể cho bà được đường đường chính chính vào cửa chính của Ngọc phủ, nhưng với tính tình của Lý thị, vào đó chỉ càng khổ hơn mà thôi.

Vuốt ve cái trán tựa hồ vẫn còn cảm giác đau đớn mơ hồ, ánh mắt Như Ca trở nên xa xăm thâm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Người Ngọc phủ tới

Hạ qua, thu tới. Vài tên gia nô ở Ngọc phủ tới, cả nhà Như Ca lên đường vào kinh thành.

Được báo trước một tháng để chuẩn bị nên cũng không quá gấp. Hạ nhân đã sớm sắp xếp hành lý đầu vào đây.

Mấy người từ Ngọc gia tới, thấy những rương gỗ khắc hoa cúc tinh mỹ làm từ gỗ lê, thì hết sức kinh ngạc, lại nhìn bày biện trong Liệt phủ, mặc dù không đến mức tráng lệ, nhưng đã rất sang trọng rồi, những cây cột được điêu khắc tỉ mỉ, cầu nhỏ bắc qua dòng suối, hết sức thoải mái, hơn nữa còn có nhiều loại hoa cỏ quý hơn cả Ngọc phủ. Thế này thì một gia đình giàu có bình thường cũng không sánh bằng. Chẳng lẽ là lão gia lên lút cho họ không ít tiền, hay là do họ đã có của cải sẵn? Bất luận là thế nào, đối với vị phu nhân này cũng cần phải xem trọng mấy phần rồi.

Như Ca thấy vẻ mặt của mấy người đến từ Ngọc phủ, khoe miệng hiện ra ý cười nhàn nhạt. Kiếp trước, Liệt thị chẳng có đồ đạc gì cho ra hồn để mang theo. Đến Ngọc phủ bị Lý thị phân cho một chỗ cực kỳ đơn sơ, bên ngoài thấy có rừng trúc thấp thoáng, nhìn thì cũng thanh nhã, nhưng thực chất bên trong lại chẳng có vật gì. Để trang hoàng lại chỗ ở cho đẳng hoàng, tiền bạc vốn đã không nhiều lại dùng hết hơn phân nửa. Bởi vì không có bạc, thái độ của hạ nhân trong Ngọc phủ với mẫu tử ba người vô cùng tồi tệ, đồ ăn đều là những thứ hạ nhân ăn còn thừa.... Hôm nay, đã không giống.

Một phụ nhân trung niên mặc trang phục màu đen dẫn đầu đoàn người đi tới, thấy mẫu tử ba người mặc y phục thượng hạng, thì rất khó hiểu, kẻ khác có thể không biết nhưng mụ là tâm phúc của Lý thị nên biết rất rõ. Từ khi Ngọc lão gia trở về kinh thành, một đồng cũng không gửi tới đây. Lần trước mấy kẻ đến truyền tin trở về nói tình huống ở đây, vốn cho là bọn hán cổ tình nói quá lên thôi, không ngờ là thật, bọn hạ nhân ở đây so với mình, là người thân tín bên cạnh đại phu nhân, còn sung sướng hơn gấp mấy lần. Hừ, nghĩ mình là chủ tử thật sao? Nhìn thấy Như Ca mụ lại càng thêm ganh ghét.

Gió thổi nhẹ, một thiếu nữ bước đến, mặc váy trắng thêu hoa tím, dáng người yếu đuối, vòng eo nhỏ nhắn. Nhưng đáng đẹp thì có ích gì, chẳng phải nghe nói, vào 4 năm trước không cẩn thận bị thương nặng trên mặt, giờ lúc nào cũng phải đeo sa che mặt, không phải Chung Vô Diệm thì là gì.

Nghĩ đến đây, Như Ca đã tới trước mặt, mụ hừ lạnh một tiếng, nói, “Lão nô là Hoa ma ma do phu nhân phái tới nghênh đón tiểu thư và thiếu gia, từ tiểu thư, tiểu thiếu gia, mời lên xe! Chớ để phu nhân chờ lâu”

Ở Ngọc gia Liệt thị không danh không phận, nên địa vị cũng chỉ ngang với nô tỳ mà thôi, vì thế mụ cũng chẳng thèm chào hỏi gì.

Nói xong, mụ đã bước lên xe ngựa mà ngồi trước.

“Hoa ma ma, chiếc xe ngựa nhỏ thế này, bốn người sao ngồi đủ?”, hạ nhân chẳng phải là ở ngoài sao, sao vị Hoa ma ma này sao lại lên xe ngồi, Vân Ngọc Kiệt ngây thơ hỏi. Hoa ma ma này là của hồi môn lúc xuất giá của Lý thị, rất được Lý thị tin tưởng, coi sóc nhiều chuyện quan trọng trong phủ, nên kẻ dưới nịnh bợ không ít, hình thể vốn đã đầy đặn, dưới sự ‘hiếu kính’ của mọi người, hình thể tăng lên gấp bội, chiếc xe ngựa thế này, mụ đã ngồi lên trước, thì đừng nói là mẫu tử Liệt thị ba người, chỉ sợ chỉ mỗi Vân Kiệt ngồi vào thêm cũng không đủ chỗ ấy chứ.

“Tiểu thiếu gia quá lo rồi, xe ngựa của ba người ở phía sau, chiếc này là cho lão nô ngồi.” Hoa thị chỉ chiếc xe đằng sau, bĩu môi, chỉ là kẻ không danh phận, làm gì có tư cách ngồi xe ngựa mới chứ. Hừ, mới vào phủ, không lo ‘hiếu kính’ mình trước, lại làm bộ làm tịch gì chứ, thật không biết điều.

Đám người Thanh Nhi nhìn theo hướng chỉ của Hoa thị, chỉ thấy một con ngựa già nua gầy yếu đang cố sức kéo một chiếc xe ngựa cũ mèm, gió thu thổi qua, chiếc xe hình như còn lung lay. Mà mụ lại ngồi chiếc xe mới, điều phụ này dám đối xử với chủ tử nhà mình như vậy! Ngọc Vân Kiệt tức vô cùng, mặc dù tuổi nhỏ, nhưng không có nghĩa là cái gì cũng không biết, phụ nhân này rõ ràng là cố ý khi dễ người, nếu không phải bị Thanh Trúc kéo tay lại, đã sớm đi lên tranh luận với mụ rồi.

Nhìn khuôn mặt tức giận đến đỏ bừng của đệ đệ, Như Ca cười nhạt lắc đầu một cái, thật giống kiếp trước, vẫn là thiếu kiên nhẫn nha! Nàng xoay người nói với Trúc Thanh, “Con ngựa này hình như đang bệnh rất nặng, gầy trơ xương thế này, sợ là chờ không nổi ba người, người đi thuê chiếc khác đi! Hành trình của chúng ta không thể dở dang được”

Thấy Trúc Thanh đi, Hoa thị không vui nói, “Tiểu thư, đây là xe ngựa trong phủ đặc biệt chuẩn bị cho ba người, giờ tìm chiếc khác chi phí phải tính sao.” Hừ, thuận theo tâm ý của đại phu nhân, phải khiến cho mẫu tử bọn họ chịu khổ sở trên đường, mình khó khăn lắm mới tìm được một con ngựa bệnh nửa sống nửa chết thế này!

“Xin ma ma yên tâm, chi phí tất nhiên là do chúng tôi tự lo rồi.” nàng lạnh nhạt trả lời.

“Vậy thì được.” nghe vậy, lại thấy rất nhiều người làm ở Liệt phủ đang trợn mắt nhìn mình, mụ mới không nói gì nữa, đạp lên ghế, bước lên xe ngựa, mới vừa ngồi xuống, chợt nghe “Rắc rắc”, mọi người nhìn lại, cười âm lên. Thì ra Hoa thị đang ngồi dưới gầm xe, vì quá mập, bị mắc kẹt không ra được, mụ ta xấu hổ, cứ giãy giụa muốn ra lại không được, nhìn cứ như con kén. Như Ca liếc mắt nhìn thấy cách đó không xa, Phong quân gia và Thanh Nhi đang giấu sau lưng được ăn mồn và cái giữa, cười nhẹ. Không ngờ Phong quân gia luôn nghiêm túc cũng có tính trẻ con như Thanh Nhi như vậy. Trong lòng lại cảm động, đây là vì mình a!

Trúc Thanh thuê một chiếc xe mới tới, mẫu tử ba người lên xe, hướng về kinh thành.

Hoa thị bị bỏ lại phía sau, tức giận gọi người làm của Ngọc gia đi sửa xe, lại phát hiện gầm xe trong phút chốc đã biến thành gỗ vụn, không sửa được nữa, nhìn đoàn xe ngày càng xa, mụ tức giận dậm chân liên tục.

Trong xe ngựa, trái với Liệt thị thấp thỏm không yên, tiểu Vân Kiệt thì hưng phấn tò mò, Như Ca lại yên tĩnh, bất động, chỉ đưa mắt nhìn về kinh thành, nơi từng mang đến cho nàng bao nhiêu khuất nhục và khổ sở, ánh mắt âm u lạnh lẽo.

Chương 4: Tâm tư của mỗi người

Kinh thành, trong một căn phòng ở phía đông Ngọc phủ, một phụ nhân mặc y phục tơ tằm xanh ngọc thêu hoa mẫu đơn tinh xảo, tay cầm vòng hạt mã não, nhắm mắt hưởng thụ phục vụ của nha hoàn, nhìn đáng vẻ thận trọng của các ma ma và nha hoàn trong phòng, có thể thấy được, lúc này tuy phụ nhân đang nhắm mắt, nhưng vẫn như cũ gây cho mọi người một áp lực vô hình.

Phụ nhân này chính là Lý thị, chính thất phu nhân của gia chủ đương thời ở Ngọc phủ, Ngọc Chính Hồng. Nhiều năm khổ tâm kinh doanh, trường tử Ngọc gia Ngọc Thiếu Chính, đang là hộ bộ thượng thư, lâm bệnh nặng, rồi từ trần, để lại một bầy cô nhi quả phụ. Ngọc Chính Hồng, sau khi về kinh được thăng làm quan tam phẩm, lấy thân phận áp chế các thứ tử khác của Ngọc gia, thuận lợi trở thành gia chủ mới của Ngọc gia. Phu quân tiếp quản tài sản, Lý thị cũng nhờ đó mà nở mày nở mặt. Vốn là mỗi ngày phải đi thỉnh an lão phu nhân, nhưng đã mấy ngày nay Lý thị lấy cớ bị ốm không đi thỉnh an lão phu nhân ở Ninh Phúc Đường rồi.

Thanh tĩnh được một lát, bỗng một thiếu nữ mặc y phục màu đỏ thêu hoa hồng, đầu đầy châu ngọc giậm đùng đùng chạy vào phòng, nằng nề phịch xuống giường, vừa đầm chân cho phụ nhân vừa khẽ lè oán giận. “Á tiện nhân Giang thị kia và tiện chủng Như Long được phụ thân sủng lên tận trời luôn rồi, nữ nhi nghe nói, hôm nay trên bàn cơm phụ thân nói với Trịnh quản gia, về sau tiền tiêu hàng tháng của Ngọc Như Long tăng lên 30 lượng, một đứa thứ tử, sao có thể bằng với nữ nhi, con của chính thể, chứ, tổ mẫu còn có ý thiên vị cho Giang thị, cứ tiếp tục như vậy, chúng ta còn địa vị gì nữa.....”

“Được rồi!”, phụ nhân cắt đứt lời của thiếu nữ, mở mắt ra, nhìn sang mấy nha hoàn đang đứng bên cạnh.

“Phu nhân có chuyện riêng nói với tiểu thư, các người lui xuống đi.” Lão ma ma hiểu ý Lý thị, nói với mấy nha hoàn trong phòng.

“Dạ”, mọi người nghe vậy, lục tục chạy ra ngoài.

“Bảo bối của ta, đừng gấp”, lão ma ma nâng Lý thị ngồi dậy. Lý thị nhìn hướng Tây viện, cười lạnh nói “Giang thị này cũng chỉ là ý có Ngọc Như Long làm chỗ dựa, nên mới dám phách lối vậy thôi. Tiểu tử này cả ngày chỉ biết dặt chớ đi dạo, chơi chim, đùa giỡn gái nhà lành thôi, mẫu thân đã tìm cho nó một đối thủ rồi, bây giờ đang trên đường đến đây, đến lúc đó, nó sẽ không còn là vị thiếu gia duy nhất nữa rồi.”

“Mẫu thân, một đứa còn chưa đủ hay sao mà lại tìm thêm một đứa nữa chứ, phụ thân sẽ càng không coi trọng chúng nữ nhi thêm mà thôi, tương lai, chỉ sợ ngay cả đồ cưới của nữ nhi và tỷ tỷ cũng không có luôn đó.” Nhớ tới cảnh tượng cha hiền con hiếu ở Tây viện, Ngọc Bảo Oánh liền tức giận không thôi. Ý là nữ tử duy nhất, Ngọc Như Long muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, thỉnh thoảng còn cảm những thứ Ngọc Chính Hồng thưởng cho đi rêu rao, để ép danh tiếng của tỷ muội con chính thể.

“Bảo bối ngọc của ta à, mẫu thân cho bọn chúng trở về, tất nhiên là đã có tính toán hết rồi, mẫu thân chỉ có hai nữ nhi là con và tỷ tỷ, tương lai nhất định sẽ tìm cho các con lang quân như ý, đồ cưới tất nhiên là nhiều nhất rồi. Mẫu thân lo liệu đâu vào đấy cả rồi, đã định hôn sự cho Nhã nha đầu với Đồ đại nhân, tương lai chuyện của con cũng dễ hơn.” nghe Ngọc Bảo Oánh nói, Lý thị không vui, vốn định phát tác, nhưng nghĩ lại nữ nhi mình đầu óc thiếu muối, đành nhẹ nhàng mà an ủi. Mấy tháng trước Lý thị đã tiếp quản quyền quản mọi việc trong nhà từ lão phu nhân, được không ít lợi lộc, hơn nữa nương gia giàu có, nên tiền riêng ngày càng dư dả. Lý thị đối với kẻ khác thì hà khắc, nhưng với hai nữ nhi bảo bối của mình thì yêu thương có thừa. Nhiều năm mong nhi tử nhưng không có, chỉ có thể gửi gắm hi vọng vào hai nữ nhi, nên tất nhiên là xem như trân bảo.

“Nương!”, nghe vậy, Ngọc Bảo Oánh vừa vui mừng vừa xấu hổ, mặt đỏ bừng, lúc này mới có sự nũng nịu của thiếu nữ.

Nhìn bộ dáng Ngọc Bảo Oánh như vậy, Lý thị nghĩ, hai nữ nhi đã đến tuổi gả chồng rồi. Đứa lớn, thông minh lanh lợi, từ nhỏ liền được Liễu quý phi coi trọng cho làm thư đồng của An Dương công chúa, tiền đồ vô hạn, tất nhiên không cần phải lo lắng, về phần nữ nhi này, lo liệu tốt cho nó, cũng sẽ không đến nỗi nào. Còn những thứ nữ kia, chỉ là hòn đá lót đường mà thôi, không cần để ý.

Vốn là Lý thị cũng không nghĩ để cho bọn người Liệt thị về phủ, năm xưa lúc đi Phàn Thành đón tướng công hồi kinh, biết được sự thật đã hận đến mức mong sao mẫu tử Liệt thị sớm chết đi cho rồi. Nhưng mà, công phu quyến rũ của tiểu thiếp Giang thị quá lợi hại, có quan hệ họ hàng xa với lão phu nhân, giờ trong phủ lại chỉ một tôn tử là Ngọc Như Long, tuy học hành không nên thân, nhưng cũng khéo nói chuyện, dụ được lão phu nhân nghiêng phía họ, muốn bà dùng tiền tài lo liệu cho đường công danh của nó.

Trịnh lão phu nhân lúc gả vào Ngọc gia có rất nhiều của hồi môn, lại nắm quyền trong nhà nhiều năm, của riêng tất nhiên là không ít, nghĩ đến lão phu nhân âm thầm cho mẫu tử Giang thị nhiều đồ tốt, Lý thị càng thêm phần hận không dứt. Giang thị này dùng nhi tử dụ dỗ lão phu nhân không nói, còn nuôi thêm mấy tiểu yêu tinh, làm cho Ngọc Chính Hồng ngày ngày ở lại Tây viện. Giờ Lý thị coi Giang thị là cái gai trong mắt, so ra, Liệt Uyển Vân nhiều năm an phận thủ thường như vậy, sanh được đứa con nghe nói là cũng thông minh lanh lợi thì tốt hơn nhiều. Bên nhà mẹ đẻ cũng khuyên mình nên đón đứa nhỏ này về, nếu thật không sinh được nhi tử thì nhận đứa nhỏ này làm con thừa tự, địa vị xem như vững chắc. Nghĩ đến đây, Lý thị thấy kẻ này rất khả

thì.

Cùng lúc đó, trong thư phòng ở Nam viện, một nam tử trung niên đọc phong thư trên tay, vui mừng nở nụ cười. Hồi kinh mấy năm, kiều thê mỹ thiếp vây quanh, mình thậm chí đã quên mất còn có một nhi tử ở Phàn Thành. Giờ nghĩ lại, nữ nhân của mình không ít, nhưng nhi tử thì chỉ có hai đứa thôi, một đứa đang trên đường tới phủ. Mặc dù không phải con của chính thê, nhưng đối với Ngọc Chính Hồng không có nhiều nhi tử mà nói là quý vô cùng. Huống chi đứa trẻ này còn được học với phu tử vô cùng nổi tiếng Phương Chính!

Phương Chính chính là phu tử của đương kim thánh thượng, hai mươi năm trước đậu trạng nguyên, không tới 5 năm đã được làm nội các đại học, sau đó lại trở thành thái phó của thái tử, nay vẫn rất được hoàng đế Đại Chu tôn kính. Hoàng thượng thường tán dương lão có tài, là nhà thông thái có một không hai đương thời. Mấy năm gần đây Phương đại nhân định cư ở Phàn Thành. Không ngờ thứ tử nhà mình lại có phúc trở thành học trò của lão. Phương tiên sinh này cả đời chỉ thu bảy tám học trò mà thôi, những người đó giờ đều là trụ cột của triều đình Đại Chu. Được lão bồi dưỡng, tương lai tiền đồ vô hạn à!

Chỉ là Liệt thị cũng quá mức cần rồi, lại để cho nữ nhi làm buồn bán, sĩ nông công thương, thương nhân là thấp hèn nhất, vậy chẳng khác nào bôi nhọ thanh danh của lão. Sinh ra chỉ là một thứ nữ, dung mạo lại bị hủy, tính tình nếu giống như Lý thị thì tương lai cũng không có khả năng trở thành chính thê, nghĩ vậy, lão mới nguôi giận.

Dưới sự an bài của Như Ca, Ngọc Chính Hồng chỉ biết Như Ca đang quản lý hai cửa tiệm tồi tàn của Liệt gia, chứ không biết nàng còn có những sản nghiệp khác, nếu để cho lão biết tài phú của thứ nữ mình đã sánh ngang với gia tộc giàu nhất ở Phàn Thành, thì không biết sẽ là phản ứng gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Trên đường gặp Tuyết Lang

Cuối thu trời trong, không một bóng mây.

Thấy thái độ đáng ghét của bọn người Ngọc gia phách tới, để chủ tử mình giữ được tâm trạng vui vẻ, đám người Phong Tri tìm đủ mọi cách đi trước bỏ bọn người đó lại phía sau. Chọn đi những đường núi, xe ngựa bình thường rất khó đi, hoặc là những đường nhỏ chỉ có thương nhân mới biết.

Mọi người đều cho là đường do quan phủ tạo ra thì tốt, nhưng không biết là, trong lúc làm đường, rất nhiều phú hộ vì muốn bảo toàn đất đai nhà mình đã đút lót cho quan phủ không ít để đổi tuyến đường, làm cho đường vốn ngắn trở nên dài hơn rất nhiều, không những tiêu tốn tiền của triều đình, dân công, tư nhân lại được lợi không ít. Đường mà Phong Tri chọn đi đều là đường nhỏ, nhưng lại là đường đi ngắn nhất, một ngày đi bằng hai ngày đi đường do quan phủ làm. Chỉ có điều đây là đường nhỏ gập ghềnh, xe ngựa đi hơi khó, cho nên bọn người đó dần bị bỏ xa.

Xe ngựa đã được cải tạo lại, đi trên đường núi mà cứ như chạy trên đất bằng. Mọi người ngồi trên sàn xe lót gấm thêu hoa tinh xảo, nhìn ra hoa đại rực rỡ hai bên đường, cảm thấy rất vui vẻ. Ngọc Vân Kiệt còn nhỏ nên rất hưng phấn, đối chỗ với Ngọc Trúc, để nàng vào trong xe ngựa còn mình thì ra đánh xe với Phong Tri, thỉnh thoảng vui vẻ cười rộ lên. Liệt thị mỉm cười nhìn nhi tử, thỉnh thoảng cùng Thanh Nhi hát dân ca Giang Nam.

Thấy mẫu thân và đệ đệ vui vẻ, Như Ca cũng vui lây, kiếp trước mình vì thân phận là thứ nữ, mà cảm thấy tương lai mờ mịt, cả ngày buồn bực không vui, lại vì dung mạo bị hủy, sau khi thành thân càng thêm lo lắng phu quân sẽ thay lòng đổi dạ, lúc nào cũng như chim sợ cành cong, sống lại mới biết mình đã bỏ lỡ rất nhiều thứ. Bỏ sa che mặt ra, nàng tựa vào thành xe ngủ một giấc.

Bỗng nhiên, một thứ gì đó màu trắng từ trong rừng lao ra trước mũi xe. Phong Tri vội vàng giật mạnh dây cương cho ngựa dừng lại, bị dừng đột ngột xe ngựa lắc lư làm mọi người sợ hãi kêu lên. Như Ca giật mình tỉnh giấc, thấy Thanh Trúc đang cầm roi ngựa sững sờ nhìn thứ đó. Thì ra là một con thú hoang có bộ lông trắng như tuyết, nhìn hơi giống chó sói, miệng đang ngậm một vật gì đó, chắn trước đầu xe, phát ra tiếng rên nhỏ. Ngoài xe Phong quân gia ôm chặt tiểu Vân Kiệt bị dọa đến mức mặt trắng bệch, cố gắng giữ chặt dây cương, ngựa bị kích động nhúc nhích không ngừng.

Thấy vó ngựa sắp giẫm lên người thú nhỏ, Như Ca phóng một sợi tơ bạc ra cuốn lấy thú nhỏ kéo vào. Trúc Thanh và Phong quân gia trấn tĩnh lại, ngựa cũng không nhúc nhích nữa tiếp tục đi về phía trước.

Mọi người quay đầu lại nhìn thú hoang trong lòng Như Ca, không khỏi thán thán: đẹp quá!

Con thú nhỏ có bộ lông thuần một màu trắng, vì bị đau mà đôi mắt màu xanh lam hép lại, dưới ánh mặt trời trông cứ như bảo thạch. Dù đang bị thương, nhưng vẫn mơ hồ lộ ra sự cao quý khó nói thành lời. Hồi lâu, mọi người bị một tiếng gào của thú nhỏ phục hồi tinh thần lại.

“Ca nhi, đây.... Rốt cuộc là con gì vậy?” Liệt thị vừa kiểm tra vết trầy da do va chạm trên người nhi tử Ngọc Vân Kiệt, vừa tò mò hỏi.

“Hình như là Tuyết Lang ạ.”, mấy năm trước nàng tình cờ thấy được trong một quyển sách cũ, trong truyền thuyết là một loại linh thú rất có linh tính. Như

Ca sống hai đời, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy!

Thấy Tuyết Lang hơi run run, hình như rất khổ sở, Như Ca vội bắt mạch qua sợi tơ cho thú nhỏ, kiểm tra vết thương trên thân thể Tuyết Lang.

Tuyết Lang hình như biết được Như Ca có thiện ý, không cắn người mà nằm yên, mềm mại như mèo nhỏ.

Chân trước của Tuyết Lang bị xe ngựa đụng, trầy một mảng da, đang nhỏ máu, hình như bị trật khớp. Thấy Tuyết Lang hơi giãy giụa, Như Ca sờ sờ trên đùi nó một chút, Tuyết Lang bị đau kêu ô ô, không dám động đậy nữa.

Mấy năm qua, Như Ca mặc dù có học qua y thuật, nhưng dùng chữa cho thú vật cũng không biết là được hay không. Nàng cẩn thận nắn lại khớp xương cho Tuyết Lang, nhận lấy phần chữa thương do Thanh Nhi đưa, rắc lên vết thương đang chảy máu, rồi dùng băng vải quấn lại. Thấy vết thương dần dần cầm máu, thở phào nhẹ nhõm. Hồ, rốt cuộc cũng xong, liếc mắt thấy Tuyết Lang đang nhắm mắt lười biếng nằm yên trên đùi mình, Như Ca không khỏi có chút tức giận, mình khản trương như vậy lo cho nó, nó lại chẳng có chút phản ứng nào, thật sự là súc vật vô tri mà. Lại nghĩ, mình so sánh Tuyết Lang với dê bò gia súc thật là quá bất kính rồi.

Dường như cảm nhận được nàng bắt mạch, Tuyết Lang mở mắt ra cọ cọ tay nàng như đứa bé, tỏ vẻ cảm kích. Nhìn động tác nịnh nọt của thú nhỏ, Như Ca đột nhiên cảm thấy thật vui vẻ. Cúi đầu xem thú nhỏ đang ngậm vật gì trong miệng, thì ra là linh chi Tuyết Sơn quý hiếm.

Linh chi Tuyết Sơn này là một dược liệu trong ‘Vạn linh đan’, nhìn hành động lúc này của thú nhỏ, là biết linh chi này đã có chủ rồi, nàng có chút tiếc nuối. Như Ca lấy ra một sợi tơ vàng từ trong hộp trang điểm quần lên hông của Tuyết Lang, đưa bàn tay đến trước miệng nó, ý bảo nhả vật trong miệng ra, Tuyết Lang chần chờ một lát, rồi nhả linh chi vào tay nàng, nàng đem linh chi cột chắc lên hông nó.

“Tỷ tỷ, đệ sờ nó được không?” Ngọc Vân Kiệt dùng thanh âm non nớt nhẹ giọng hỏi, nhìn chằm chằm Tuyết Lang trên đùi Như Ca. Dù hỏi vậy, nhưng tay đã đưa ra trước, ngay khi sắp chạm vào bộ lông của Tuyết Lang thì bị ánh mắt lạnh lẽo của nó dọa cho sợ hãi phải rút tay về. Liệt thị thấy vậy vội vàng ôm nhĩ tử, để tránh dẫm thú nổi điên lên cắn người.

Nhìn bộ dáng uất ức của đệ đệ, Như Ca đau lòng hết sức. Cũng không quản Tuyết Lang có muốn hay không, đã đặt nó nằm lên nệm, kéo tay Vân Kiệt đặt lên lưng Tuyết Lang, cười nói, “Đĩ nhiên là được rồi.”

Kỳ quái là, lần này Tuyết Lang chỉ hơi cựa cựa thân một chút, không có phản ứng mãnh liệt như lúc này. Cũng may Vân Kiệt xem như hiểu chuyện, chỉ sờ sờ hai cái liền trở về ngồi bên cạnh Liệt thị, nhưng đôi mắt to long lanh vẫn như cũ nhìn chằm chằm Tuyết Lang không rời, khiến Tuyết Lang thỉnh thoảng nhe răng trợn mắt, Như Ca thấy vậy, gồ gồ đầu nó, nó liền yên tĩnh lại, nhắm mắt nằm yên bên cạnh nàng.

Mấy người Thanh Nhi, Liệt thị thấy vậy, cảm thán, thú nhỏ này rất có linh tính a.

Đến tối, xe ngựa dừng lại ở một khách điểm. Tuyết Lang dù gì cũng là dã thú, mang vào trong không tiện, Như Ca đành để nó lại trên xe, không muốn bên trong xe có mùi máu tanh, nàng bèn kêu tiểu nhị mua một cân thịt bò khô cho nó.

Đêm khuya yên tĩnh, mệt nhọc cả ngày, mọi người đều ngủ ngon lành. Duy chỉ có Như Ca trong mộng là những cảnh tắm tởm, vô số người thóa mạ khi dễ, những chuyện sau khi gả vào hầu phủ, mẫu thân mất, đệ đệ chết thảm, lời nói vô tình của phu quân..... Ác mộng khiến nàng mê sảng, đau đớn khiến cả người nàng nóng lên cơ hồ muốn nhập ma. Không biết qua bao lâu, cửa sổ đập kịch liệt làm Như Ca thức tỉnh, nhìn ra ngoài cửa sổ, Như Ca lặng lẽ ngồi, thì ra.....dù có đè nén thế nào, chuyện xưa vẫn như cũ khắc cốt铭 tâm.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Đuổi kịp

Hôm sau, lúc Như Ca tỉnh lại đã gần trưa, rửa mặt xong, thấy mọi người đang ở lầu dưới chờ mình, cảm thấy có chút xấu hổ. Đêm qua gặp ác mộng tỉnh lại, bỗng nhiên nghe được tiếng tiêu từ đầu truyền đến, đáng ra đêm hôm khuya khoác lại thổi tiêu là quấy rầy giấc ngủ của người khác, nhưng nàng nghe được lại cảm thấy rất buồn ngủ, nhờ ngủ ngon mà giờ tinh thần rất sáng khoái, người cũng nhẹ nhàng.

Dùng điểm tâm xong, mọi người lần lượt ra xe. Nhớ ra trên xe còn Tuyết Lang, Ngọc Vân Kiệt vui vẻ kéo Như Ca đi trước, vậy mà lúc lên xe, lại không thấy Tuyết Lang đâu cả. Nếu không phải trên xe còn cái mâm không, tất cả mọi người đã nghĩ hôm qua chỉ là mộng.

Liệt thị vốn lo lắng dã thú khó thuần phục, thấy nó đã bỏ đi liền thở phào nhẹ nhõm, Ngọc Vân Kiệt mặc dù có chút thất vọng, nhưng rất nhanh đã bị những con chim tước từ trong rừng bay ra hấp dẫn. Như Ca nhìn về phía khu rừng, khẽ hé đôi môi đỏ mọng, nếu là người có công lực thâm hậu, nhất định có thể nghe được lời nói chứa tức giận của nàng “Đồ vô ơn!”.

Dưới một gốc cổ thụ, Tuyết Lang và hai nam tử một y phục đen, một y phục xanh đang đứng, nhìn đám người Như Ca lên xe đi mất, một lúc sau, nam tử áo đen thả tay nam tử áo xanh ra, xoay người mang theo Tuyết Lang đi. Tuyết Lang quay đầu lại nhìn nam tử áo xanh khịt khịt mũi tỏ vẻ kinh bỉ rồi biến mất cùng với chủ nhân của mình trong cánh rừng. Bỏ lại nam tử áo xanh tay cầm ngọc tiêu đứng đó, ảo não kêu oa oa.

Qua đoạn đường núi hiểm trở, phía trước đã là đường bằng. Trên đường lớn có vài chiếc xe ngựa chậm rãi đi. Càng về sau càng có nhiều xe ngựa, cuối cùng thì đông đến mức kẹt đường luôn.

Như Ca cũng không thèm để ý, thông thả lấy ra một bộ cờ bằng ngọc, đặt trên bàn gỗ từ đàn chơi với Liệt thị. Ngọc Vân Kiệt nhàm chán không có gì làm, được Như Ca dạy cách chơi cờ năm quân. Cờ năm quân đơn giản dễ hiểu, Thanh Nhi và Ngọc Trúc thay phiên đánh với Vân Kiệt, càng đánh càng hưng phấn.

Liệt thị nhìn nữ nhi, có chút giật mình. Mặc dù sống trong gia đình theo nghiệp buôn bán, nhưng lúc nhỏ gia cảnh giàu có, phụ thân mời tất cả các thầy giỏi ở Vận Thành tới dạy, hơn nữa phụ thân cũng là người phong nhã, nên thuật đánh cờ của bà không dám nói là kỳ tài, cũng xem như rất tinh thông. Thế nên mặc dù cuối cùng là bà thắng, nhưng thuật đánh cờ của nữ nhi khiến bà kinh ngạc vô cùng, thế này mới phát hiện nữ nhi đã khác xưa rất nhiều.

Người ta thường nói qua chơi cờ có thể hiểu được một con người. Nhìn cách chơi cờ của Như Ca, Liệt thị thấy được tính tình nhu nhược lúc còn bé của nữ nhi hình như đã không còn nữa, giờ nàng đã kiên cường hơn rất nhiều.

Trời dần tối, đường cũng đã thông, xe ngựa lại tiếp tục đi.

Sau nửa canh giờ, đoàn xe đến được chỗ khách điểm thì dừng lại, chuẩn bị xuống xe, chợt nghe một trận huyên náo.

“Tránh ra, tránh ra, biết đây là xe ngựa của ai không mà còn cản đường? Muốn mất đầu à.”

Nghe vậy, Thanh Nhi và Ngọc Vân Kiệt đang vui vẻ chơi ván cờ cuối đều xụ mặt xuống, vì nhận ra đây là tiếng mụ Hoa ma ma đáng ghét.

Mấy người còn lại rất kinh ngạc, tuy là trên đường bị kẹt xe tốn thời gian một chút, thế nhưng xe ngựa đã bị nát vụn thì làm sao đám người Hoa ma ma lại đuổi kịp nhanh vậy. Vén rèm ra, thì thấy các xe ngựa khác nghe thấy tiếng hô của Hoa ma ma đang dần dần tránh ra, nhường cho một chiếc xe ngựa sang trọng đi lên.

Hoa ma ma đang ngồi trong xe đó, vênh mặt sai khiến người khác, Thanh Nhi bĩu môi, tức giận nói với Như Ca “Tiểu thư, Hoa mập mập đòi chiếc xe khác rồi. Bốn ngựa kéo, rèm xe thêu mẫu đơn thật lớn bằng tơ vàng, còn cấm cờ vàng nữa!”

Như Ca nhún mày, ở Đại Chu, chỉ người trong hoàng thất, hầu vương mới có xe ngựa như vậy.... Thanh Nhi đang muốn kéo rèm lại, làm như không thấy, thì đã bị Hoa ma ma phát hiện.

Nghe một tiếng rống to, “Xe ngựa phía trước đứng lại cho ta.”

Nghe vậy, đám người Phong Trì cau mày, xem ra tránh không khỏi rồi. Như Ca lại rất bình tĩnh, nếu bỏ đám người Hoa thị ở phía sau trở về Ngọc phủ một mình, sẽ bị rất nhiều đàm tiếu, chàm mặt ở đây lại hay hơn.

Lại nói, ngày đó Hoa ma ma thấy đoàn xe mẫu tử Liệt thị đã đi xa, lệnh hạ nhân Liệt phủ phải chuẩn bị xe ngựa mới, thế nhưng hạ nhân Liệt phủ ngày thường được hưởng nhiều ân huệ từ mẫu tử Liệt thị, thấy Hoa thị bất kính với chủ tử mình, nên không thèm làm, đóng cửa lại, mặc cho Hoa thị tức giận kêu gào thế nào cũng không quân. Hoa thị không còn cách nào khác đành dùng chiếc xe ngựa rách nát kia, lục cọc mà đuổi theo.

Thường nói, nhà dột còn gặp mưa suốt đêm thật không sai, đang lục cọc đi thì bỗng nhiên trời đất u ám, mưa như trút nước, cuối cùng con ngựa già chịu không nổi nằm ngay đơ luôn, bọn hạ nhân phải bán rẻ xe ngựa đi. Không muốn lết bộ đành thuê một chiếc xe bò, mà xe bò thì làm gì có mái che, một đường đi, nắng gắt chói chang. Hoa thị cứ như cháy cả mỡ ra, mệt muốn đứt hơi, thật may giữa đường gặp được xe của quý nhân xin cho đi nhờ, lúc này mới dễ thở hơn. Hoa ma ma Lý thị nhiều năm, đã bao giờ phải chịu khổ thế này đâu, thế nên hận mẫu tử Liệt thị vô cùng. Hôm nay thấy xe ngựa của Liệt thị, chẳng khác gì gặp lại kẻ thù, hận đỏ cả mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Cổ nhân

Như Ca xuống xe, Hoa ma ma hưng hăng đi tới, quần áo vẫn gọn gàng, nhưng dù trét phấn cũng không giấu được vẻ tiêu tụy trên mặt, xem ra mấy ngày nay chịu đủ khổ sở rồi.

Hoa ma ma đang định phát giận, lại thấy Như Ca cúi chào, áy náy nói: “Thì ra là Hoa ma ma ở đây, ta và mẫu thân đi đằng trước, cứ tưởng là ma ma ở ngay đằng sau, không ngờ đi được một lúc, nhìn lại đã chẳng thấy bóng dáng ma ma đâu, sau lại bị lạc đường, nên vẫn không gặp được ma ma. May gặp được ma ma ở đây, bằng không chúng ta chẳng biết đi đâu nữa.”

“Nha đầu chết tiệt nguoi còn ngại biện gì chứ, rõ ràng là cố ý bỏ ta lại mà.” Nghe Như Ca nói, Hoa thị nổi đóa la lớn. Minh và mấy người kia đuổi theo lâu vậy, nếu thật muốn chờ, đã gặp từ sớm rồi, đầu đề tới bây giờ, không ngờ nha đầu này nhanh mồm nhanh miệng như vậy.

Những người xung quanh thấy Như Ca nói năng lễ độ liền sinh hảo cảm, xem ra là một cô nương yếu đuối có học thức, đối lại, phụ nhân bộ mặt dữ tợn, thô tục, nhớ lại lúc này mụ kêu gào ra lệnh mọi người tránh ra, chắc chắn là cô nương này bị khi dễ rồi.

“Ta thấy vị tiểu thư này nói thật đấy, nguoi xem xe ngựa của nàng dính đầy bùn bẩn thế kia, đúng là từ trong rừng đi ra rồi, nếu không phải lạc đường sao lại như vậy.”

“Đúng đấy, lần trước tôi cũng bị nhầm đường, đi lạc vào rừng, mò mẫm mãi mới ra được đấy.”

.....

Mấy người can đảm tiến lên nói giúp Như Ca, hơn nữa có ý muốn tách Hoa thị và Như Ca ra.

Thấy vậy, Như Ca mím môi nén cười, cực kỳ xin lỗi nói, “Ca nhi và mẫu thân cực kỳ hối hận, sớm biết như vậy đã nhường Hoa ma ma ngồi chiếc xe ngựa ta tự thuê này rồi, để Hoa ma ma ngồi xe đại phu nhân đưa tới lại bị như vậy, thật áy náy cực kỳ, đầu ngựa xe ngựa thuê đại mà lại chạy được nhanh như vậy.” Nói xong còn làm như vô tình nhìn về con ngựa già ốm yếu kia.

Trước đó, mấy con ngựa Ngọc gia mang tới, trừ con ngựa già ốm yếu này, những con khác đã bị Thanh Trúc cho ăn ba đậu, tiêu chảy gần chết, nên không con nào chạy được nữa.

Mọi người thấy con ngựa già kia, bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Đại phu nhân nhà nào mà lại xấu xa như vậy, rõ ràng là cố ý khi dễ người mà!”

“Đúng đó, nguoi nhìn con ngựa này xem, ôi chao.....”

“Vây mà cũng kéo xe được sao.....”

“Hoa ma ma lại ngồi trên chiếc xe ngựa sang trọng thế này, người bên trong chẳng lẽ là đại phu nhân nhà đó sao?”

.....

Nghe mọi người bàn luận, Hoa thị giận đến mức mặt chuyển sang màu tím bầm, nhưng lại không nói gì được, vì Lý thị nói muốn cho mẫu từ Liệt thị ném chút khổ sở, nên mụ mới làm vậy, cứ tưởng mấy người này hèn yếu, sẽ âm thầm chịu đựng, ai ngờ nha đầu này lại nói ra trước mặt nhiều người như vậy. Áo não nghĩ, xem ra nha đầu này không dễ bắt nạt rồi, nhất thời không biết làm sao, tiếp theo nghe được mấy người xung quanh bàn tán về quý nhân trên xe, thấy người trên xe muốn đi xuống, nhanh trí hô to, “Bọn dân đen các nguoi ăn nói lung tung, còn không câm miệng, có biết quý nhân trên xe là ai không mà nói, cẩn thận đầu các nguoi.”

Nghe Hoa thị thét, mọi người giương mắt nhìn về quý nhân trên xe, nhất thời ngậm miệng. Một phụ nhân mặc y phục màu tím thêu tơ vàng, đầu cài trâm phượng, và một vị thiếu nữ trên mặt che khăn lụa bước xuống xe.

“Chẳng phải là Tường phu nhân sao!” mọi người ríu rít nhường đường. Hoa thị thấy mọi người không dám nói gì nữa, chạy nhanh đến chỗ hai người đó, mong kiểm chỗ dựa, khoa tay múa chân kể lể với thiếu nữ mặc váy hồng kia.

Thấy ánh mắt sắc bén của vị phụ nhân nọ, Như Ca hoảng hốt. Vị Tường phu nhân này chính là mẹ chồng kiếp trước của nàng, còn thiếu nữ kia chính là em chồng, đại tiểu thư hầu phủ, Âu Dương Lâm. Nàng ta là con của chính thê, lại thân thiết với Ngọc Bảo Oánh nên kiếp trước rất hay tìm nàng gây chuyện, càng về sau càng kinh khủng. Mà Tường thị lại làm lơ không quan tâm, xem nàng chỉ như con kiến hôi. Nhìn hai người đã gây nhiều đau khổ cho mình ở kiếp trước, nội tâm Như Ca lại nổi sóng.

“Nguoi chính là con rơi của Ngọc đại nhân?” Âu Dương Lâm bị Hoa ma ma nói khích, nhìn Như Ca, khinh thường nói: “Đúng là đồ không có giáo dưỡn, dám ghét bỏ xe đại phu nhân ban cho, tự mình thuê xe khác.”

“Tiểu thư dạy phải, Như Ca nhất định sẽ sửa chữa.” Nhìn thiếu nữ cao ngạo trước mặt, lại thấy ánh mắt lo lắng của Liệt thị, Như Ca chân thành trả lời.

Âu Dương Lâm ngạc nhiên vô cùng, vốn định dạy dỗ Như Ca một phen, giờ nàng nhanh chóng nhận sai như vậy, làm nàng ta không cách nào gây ầm ĩ được nữa.

Hoa thị đang muốn châm chọc tiếp, thì nghe thấy âm thanh cực kỳ uy nghiêm của Tường thị, “Hoa ma ma. Xe ngựa kia không phải là Ngọc phu nhân chuẩn bị đúng không?” Thấy Hoa thị cúi đầu, Tường thị sáng tỏ, giận dữ nói: “Ngọc phủ đối đãi con cháu thế nào hầu phủ chúng ta không xen vào. Nhưng tiểu cô nương này và đệ đệ của nàng dù là con riêng thì cũng là con cháu của Ngọc phủ, xem như là chủ tử của nguoi, nguoi đã không có nửa phần kính trọng, còn cố tình gây khó khăn. Chỉ bằng điểm này, nên kéo ra ngoài đánh 30 trượng.”

Nghe vậy, Hoa thị sợ tới mức té xuống đất, “Hầu.... Hầu phu nhân tha mạng!”

“Nương!”

“Còn không mang đi đánh!”

Âu Dương Lâm thấy vậy, vốn muốn nói giúp Hoa thị, nhưng bị uy nghiêm trong mắt Trương thị trấn áp, không dám nói gì nữa, nghe Hoa thị kêu thảm thiết, chỉ có thể cầm giận nhìn chằm chằm Như Ca.

“Tiểu cô nương, người không trách ta lo chuyện bao đồng chứ?”

Trương thị nhìn Như Ca, mặt mỉm cười trông rất thân thiện, nhưng nàng lại cảm thấy nụ cười này cực kỳ u ám. Trương thị vốn rất hay bao che, cũng chiều Âu Dương Lâm vô cùng, nếu không phải triều đình không có tiền lệ, Trương thị đã sớm buộc lão hầu gia lập Âu Dương Lâm làm người thừa kế rồi. Hiện giờ trừng trị Hoa ma ma xem chừng là vì không ưa Hoa ma ma kích động Âu Dương Lâm, với lại trước mặt mọi người muốn nhân cơ hội lấy được tiếng tốt mà thôi. Như Ca bèn tạ lễ, “Tạ phu nhân thương cảm!”

“Đúng là đứa bé hiểu chuyện.” thấy Như Ca như vậy, Trương thị hài lòng gật gù đầu, đi vào khách điểm đối diện.

“Ca nhi, hầu phu nhân.....” Liệt thị nói không ra lời.

“Mẫu thân, người quyền quý chính là như vậy đó.”, mới vừa ngồi cùng xe, nháy mắt đã kéo người ra đánh, thay đổi trong phút chốc.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Trở về phủ

Hôm sau, để về Ngọc phủ trước giờ lành là giờ Ty, trời còn chưa sáng, đoàn xe đã lên đường. Hoa ma ma đang nằm sắp trên xe bò, cái mông bị đánh đến nở hoa, máu thịt be bét, bọn hạ nhân Ngọc gia ở bên hầu hạ. Phong Tri và Thanh Nhi nhìn lướt qua thấy vậy, cảm thấy thật hả lòng hả dạ.

Như Ca trở lại kinh thành, nơi vừa xa lạ vừa quen thuộc với nàng. Quen thuộc vì đây là nơi nàng đã ở 6 năm, xa lạ, có lẽ vì 6 năm qua nàng chỉ là từ một cái lồng này chuyển qua một cái lồng khác mà thôi. 6 năm, dưới sự an bài của Lý thị và Âu Dương Thiệu, nàng l

Rất cục xe ngựa dừng lại trước cửa chính Ngọc gia. Quản gia Lý Toàn, được Ngọc Chính Hồng an bài đứng ở cửa, thấy mẫu tử Liệt thị, liền chạy tới, kích động nói “Uyển phu nhân, tứ tiểu thư, tiểu thiếu gia, ba người tới rồi!

Lý Toàn đi theo Ngọc Chính Hồng đã nhiều năm, lúc Ngọc Chính Hồng còn ở Phiên Thành là quản gia thân tín. Lần đó tình cờ gặp được Liệt Vân Uyển, trong đầu Ngọc Chính Hồng đều là hình ảnh Liệt tiểu thư dịu dàng xinh đẹp, tìm đủ mọi cách cưới cho được Liệt thị. Lý Toàn thấy nhà họ Liệt tranh chấp nội bộ, chỉ cảm thấy cô nương hiền lành như vậy gả cho lão gia mình ít nhất cũng được cái danh là phu nhân nhà quan, sẽ không bị người khi dễ nữa, tương lai lão gia hồi kinh tất nhiên là cơm áo không lo, vinh hoa phú quý không thiếu. Thế nên mới bày cho Ngọc Chính Hồng cái biện pháp cù bấp, rồi lại giúp gạt là chưa có thể thiếp, lão mới cưới được mỹ nhân về.

Lý Toàn này cũng coi như là người có tâm, từ lúc theo Ngọc Chính Hồng hồi kinh, thấy lão gia trái ôm phải ấp, chuyện cho Liệt thị một cái danh phận cũng quên mất, trong lòng bất an, cảm thấy một đời Liệt thị bị hủy trong tay mình rồi. Cho nên lúc các thê thiếp trong Ngọc phủ đầu đá kích liệt, Lý Toàn luôn cố tình nhắc tới mẫu tử Liệt thị với Lý thị. Khiến cho Lý thị, kẻ luôn phản đối mẫu tử Liệt thị vào phủ, phải động lòng. Chỉ cần vào được Ngọc phủ, ít nhất mẫu tử ba người cũng có được cái danh phận.

“Lưu quản gia, Liệt thị có chút xúc động, đã 4 năm không gặp rồi.

Lý Toàn thấy Liệt thị mắt hơi ướt, nhớ lại khi còn ở Phiên Thành, lúc thê tử của mình sinh, Liệt thị đã tự mình hãm canh bỏ cho, càng thêm cảm thấy mình đúng là đồ khốn kiếp. Vội cho người xách hành lý, dẫn ba người vào trong.

“Xin đi theo nô tài, lão phu nhân đã chờ từ lâu rồi.”

Liệt thị mang theo Như Ca và Vân Kiệt đi vào, thấy tường nhà lát đá cẩm thạch, trong viện có hồ nhỏ, trên hành lang treo đầy lồng đèn bát giác vẽ mỹ nhân hoặc phong cảnh xinh đẹp. Cột trụ được làm từ gỗ trắc, gỗ lim khảm ngà voi, gia cụ đều là gỗ lê nguyên chất, chạm trổ hoa rất đẹp.

Lý Toàn vừa dẫn đường vừa quan sát mẫu tử ba người, không khỏi thầm cảm thán, Uyển phu nhân dạy con thật tốt, mặc dù nghe nói dung mạo tứ tiểu thư bị hỏng, nhưng khí độ thì đúng là hơn người. Thấy những thứ sang quý thế này mà chưa từng dừng chân, không giống những kẻ tầm thường khác

luôn lộ ra vẻ thèm thuồng khi tới phủ nhà quan. Tu đường thật tốt.

Lý Toàn nào biết, tỷ đệ Như Ca hôm nay đã không giống ba năm trước là con nít không biết gì, chưa từng thấy qua nhà cao cửa rộng. Đừng nói là trang trí thế này, những thứ trân quý hơn nữa như trong nhà quan nhất phẩm, thì những căn nhà ở Phần Thành của Như Ca cũng không thiếu.

Tới Tây viện, trên hành lang treo đầy lồng chim, có họa mi, bách linh, hoàng tước và rất nhiều giống chim quý từ nước khác tới, thật giống như trăm loại chim tề tựu, tiếng hót rất êm tai, Như Ca liếc mắt thấy một con chim tước trị giá cả mấy trăm lượng, nhân nhạ liếc mắt sang chỗ khác, không cần nghĩ cũng biết đây là kiệt tác của ai. Nhớ tới nhi tử của Giang thị, Ngọc Như Long, giờ đã 14 tuổi, mà cả ngày chỉ biết chơi chim, đấu gà, đùa giỡn cô nương nhà lành. Kiếp trước, Ngọc Như Long đã gây rất nhiều chuyện hoang đường, nhìn lại Ngọc Vân Kiệt, Như Ca thấy thật may mắn đệ đệ của mình không phải là nó, nếu không thật đáng sợ.

Bên ngoài Ninh Phúc Đường, một tiểu nha hoàn mặc váy xanh nhạ thấy đám người Như Ca tới vội khom người hành lễ. Tất cả, giống hệt kiếp trước.

Kiếp trước, lúc này nàng đi sau Lưu quân gia, sợ sệt nắm chặt tay Liệt thị, chân tay luống cuống, thế nên bọn hạ nhân mới truyền ra ngoài, tứ tiểu thư Ngọc phủ chỉ là một nha đầu quê mùa, rất dễ bắt nạt. Giờ nghĩ lại quả là mắt mặt vô cùng. Như Ca khẽ mỉm cười, không dừng lại nhìn bọn nha hoàn hành lễ, mà đi thẳng theo Lý Toàn. Có tám gương là Như Ca, Vân Kiệt tự nhiên cũng không thua kém. Một đường đi như vậy, khiến không ít người trong phủ biết, thiếu gia và tiểu thư mới tới là có “Giáo đường”.

“Đó là tứ tiểu thư sao? Không phải nói là một đứa bé nhà buôn sao? Thật không giống, nhìn chẳng khác gì con chính thê cả.”

“Tứ tiểu thư mặc dù mạng sa mặt, không thấy rõ dung mạo, nhưng làm người ta có cảm giác hết sức cao quý.”

“Còn tiểu thiếu gia, thật sự là hơn người.” Nói tới đây, tiểu nha hoàn canh cửa không khỏi nhớ tới Ngọc Như Long, cả ngày chơi bời, không chuyện xấu gì là không dám làm, hôm trước còn dám trộm ngọc nhự ý của lão thái thái đi cầm đồ vào thanh lâu chơi. Trờ về còn đồ tội cho một gã sai vặt trộm, kết quả gã sai vặt bị đánh chết rồi. Bọn hạ nhân biết được đều sợ hãi không yên, không biết ngày nào thì tai họa đột nhiên giáng xuống đầu mình....

Nghĩ đến đây, tâm tư bọn nha hoàn bắt đầu lung lay. Chỉ hi vọng lão thái thái thấy vị tiểu thiếu gia này thì sẽ lập tức đuổi bọn Ngọc Như Long và Giang thị, cả ngày chỉ biết vu cáo hãm hại người, ra khỏi Tây viện cho rồi.

Lý Toàn nghe bọn nha hoàn nghị luận cũng không can, trong phủ này, bọn hạ nhân cũng thấy ngại tốt, thì mới đối tốt với người. Lý Toàn chỉ mong mẫu tử Liệt thị có thể sống an ổn ở đây, nếu không lão chính là tội nhân!

Nhất cử nhất động của Lý Toàn Như Ca đều thấy, kiếp trước, cũng chỉ có người này là quan tâm giúp đỡ bọn họ, phần ân tình này Như Ca vẫn ghi tạc trong lòng.

Vào nội thất, Trịnh lão phu nhân, mặc y phục xanh ngọc thêu ngũ phúc, và Ngọc Chính Hồng đang ngồi ở ghế trên giữa nhà, theo thân phận, tiếp theo là trưởng tôn Lưu thị, rồi đến Lý thị, Triệu thị, Hoàng thị, ngồi ở hai bên.

“Thiếp thân Liệt thị ra mắt lão phu nhân, lão gia và các vị tỷ tỷ” Liệt thị quỳ xuống hành lễ.

Như Ca cũng kéo Ngọc Vân Kiệt quỳ xuống hành lễ, “Như Ca ra mắt tổ mẫu, phụ thân, phu nhân, các thím.”

“Vân Kiệt ra mắt tổ mẫu, phụ thân, phu nhân, các thím.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Là thê hay thiếp?

Mẫu tử Liệt thị quỳ một lúc lâu, cũng không thấy lão phu nhân nói gì. Thấy vậy, Ngọc Chính Hồng lúng túng ho khan một tiếng.

“Đứng lên đi!”, hồi lâu sau, Trịnh lão phu nhân mới nói.

“Tạ lão phu nhân”

Một vị phụ nhân xinh đẹp đầu cài trâm phượng nhìn Ngọc Vân Kiệt cười cười, đi tới dìu Vân Kiệt lên, đánh giá một phen, cười nói: “Lão phu nhân, người xem, thật đánh yêu!”. Nói xong, nhìn Lý thị, “Chúc mừng nhị tẩu, lại thêm một tiểu thiếu gia đáng yêu như vậy.”

Lý thị thấy Ngọc Vân Kiệt rất vừa lòng nói: “Thật là đứa bé ngoan. Mau tới đây, để mẫu thân nhìn một chút.”

Liệt thị vốn đang cực kỳ thấp thỏm, nghe vậy, càng hoảng sợ, Lý thị như vậy, rõ ràng là muốn Vân Kiệt thành con thừa tự của mình rồi. Mặt Liệt thị trở nên trắng bệch, cơ hồ là xụi lơ vào người Như Ca.

Lý Toàn thấy vậy, nhưng cũng không giúp gì được. Lý thị cho mẫu tử ba người trở lại, không phải là vì vậy sao? Uyển phu nhân còn trẻ còn có thể sinh tiếp, cho dù để Vân Kiệt làm con thừa tự của Lý thị thì tình cảm mẫu tử vẫn vậy mà.

“Đúng vậy, mau tới bên mẫu thân người đi.”

“Lão gia....” Liệt thị kêu lên thất thanh, trong mắt tràn đầy khăn cầu.

Nhưng Ngọc Chính Hồng không thèm để ý tới, lão đã tính toán hết rồi. Đứa nhỏ này thông minh lanh lợi, làm con thừa tự để Lý thị giáo dưỡng, tương lai sẽ là trưởng tử, có phu tử tốt như vậy, lại có nương gia Lý thị làm hậu thuẫn, sẽ dễ dàng công thành danh toại. Lý thị có phụ thân là tể tướng đại nhân, tuy đã cáo lão, nhưng trong triều vẫn có chút uy tín, hơn nữa đại ca là phủ viện tướng quân, tính như vậy là hợp lý nhất.

“Mẫu thân, tỷ tỷ!” Ngọc Vân Kiệt đã 10 tuổi, không phải là đứa nhỏ ngốc, thấy sắc mặt Liệt thị không tốt, đẩy tay Hoàng thị ra. Xoay người trở lại bên cạnh Liệt thị và Như Ca, trên mặt có mấy phần cố chấp, những kẻ này đều là người xấu, muốn tách mình và mẫu thân ra.

Như Ca nhìn cảnh tượng trước mắt, nghĩ nếu là kiếp trước, vì để mình và mẫu thân được sống những ngày yên ổn, để Ngọc Vân Kiệt có được cái danh trưởng tử, đã giao đệ đệ cho Lý thị, nhưng sau đó thì sao, ngay khi Lý thị lại mang thai thì người đầu tiên mụ đối phó chính là Vân Kiệt, làm cho Vân Kiệt thân bại danh liệt rồi đuổi ra khỏi Ngọc gia, từ đó lưu lạc một mình bên ngoài, chịu nhiều đau khổ. Giờ, mình sao có thể giao đệ đệ vào tay những người này.

“Mẫu thân, nữ nhi nhất định không để đệ đệ rời khỏi chúng ta đâu.”

Đỡ Liệt thị dậy, Như Ca dắt Vân Kiệt tới quỳ trước mặt Ngọc Chính Hồng. Xuyên qua sa che mặt nhìn người phụ thân xa lạ trước mắt, kiên định nói, “Phụ thân, con và Vân Kiệt chỉ có một mẫu thân, người chính là Liệt Vân Uyển, không có người thứ hai, xin phụ nhân thành toàn.”

Giang thị, một thân váy xanh lá, diện mạo diễm lệ, đầu đầy châu ngọc trang sức, thấy Lý thị sầm mặt xuống, cười to nói, “Xem ra cái danh trưởng tử cũng không phải ai cũng thích, người ta mẫu tử tình thâm, tỷ tỷ cần gì phải ép buộc người!”

“Đứa nhỏ này, người phải suy nghĩ cho kỹ, đệ đệ người nếu làm con thừa tự của đại phu nhân, sau này chính là trưởng tử, khác xa thứ tử đó! Người là tỷ tỷ phải thay đệ đệ tính toán cho tốt.” Lưu thị khuyên nhủ.

“Phụ thân, Kiệt nhi tình nguyện làm con thứ.” thấy Liệt thị trầm mặc, tỷ tỷ nắm chặt tay mình, trên gương mặt non nớt của Ngọc Vân Kiệt tràn đầy kiên quyết.

“Thật có chí khí, người có biết....” Ngọc Chính Hồng vốn định nói gì đó, lại bị Trịnh lão phu nhân cắt đứt.

“Được rồi, con nít không hiểu chuyện, các người nghe làm gì”, lão phu nhân nhìn Liệt thị, cứng rắn nói, “Trưởng bối nói, người phải nghe, là thiếp phải nghe lệnh của chủ mẫu, nghe nói người đọc không ít thi thư, tam tông tứ đức chắc là hiểu! Phu quân ra lệnh, lúc nào cũng phải nghe”

Liệt thị nghe vậy, lại thấy mấy người chung quanh không ngừng khuyên nhủ, chỉ có thể bất lực nhìn nữ nhi.

“Tổ mẫu, mẫu thân con không phải là thiếp!” Như Ca lấy ra một tấm giấy đỏ từ trong tay áo, mở ra cho đám người đó xem, trên đó viết ‘Đại Chu, mừng 9 tháng 6 năm 361, Ngọc Chính Hồng, tự Hiếu Lễ (nguyên quán Kinh thành, sinh vào giờ Thìn, ngày 11 tháng 7 năm 331) cưới Liệt Vân Uyển (nguyên quán Vận Thành, sinh vào giờ Hợi mùng 8 tháng 3 năm 342) làm thê’.

Mấy người thấy vậy, nhất thời thất kinh, đây chính là hôn thư của Ngọc Chính Hồng và Liệt thị, trên đó còn có đại ấn của phủ nha. Hai chữ ‘làm thê’ cơ hồ khiến Trịnh lão phu nhân ngã ngửa, còn Lý thị thì tức muốn nổ mắt. “Ngọc Chính Hồng, người được lắm!”

“Hôn thư này....” lúc biết mình đã có chính thê, rõ ràng thấy Liệt thị đỏ mặt rồi mà.

“Ngày đó chỉ đốt cái bao của hôn thư thôi”, Liệt thị nhìn mảnh giấy trong tay Như Ca, trong mắt xẹt qua tia kinh ngạc, thấy vẻ mặt không thể tin của Ngọc Chính Hồng, bị thương nói không ra lời, “Lúc biết lão gia đã có gia thất, thiếp gần như tuyệt vọng, vậy mà lão gia nói vì quá yêu thiếp mới lừa gạt thiếp, nghĩ đến hai đứa nhỏ, thiếp mới tiếp tục chịu đựng tới giờ, không ngờ nay cả đứa nhỏ lão gia cũng muốn cướp”.

Nhìn nữ nhân đang đau lòng muốn chết trước mặt, Ngọc Chính Hồng cũng có chút áy náy, “Vân Uyển....”

“Lão gia, xem như thiếp cầu xin người, để hai đứa nhỏ lại bên thiếp, cho dù ở ngoài lay lắt một đời, thiếp cũng không oán giận nửa câu.”

“Không được, Ngọc Chính Hồng, ông đã đồng ý để đứa nhỏ Vân Kiệt này làm con thừa tự của tôi”. Lý thị đang trong cơn giận dữ nào chịu đồng ý.

“Phụ thân, mẫu thân gả cho ngài với danh nghĩa là thê, giờ lại không phải, vốn đã không hợp tình, chẳng lẽ ngay cả chỗ dựa duy nhất là nhi tử mà phụ thân cũng muốn cướp đi.”

“Việc này....”

“Cầm miệng hết cho ta”, Trịnh thị bóp trán, chỉ tay vào Ngọc Chính Hồng, quát to, “Ngươi quỳ xuống!”

Thấy lão phu nhân nổi giận, mấy người yên tĩnh lại, thân là nhi tử Ngọc Chính Hồng cũng không dám cãi lời lão phu nhân, đành quỳ xuống, trong lòng rất ảo não, biết vậy đã không viết cái hôn thư này.

“Thật hoang đường, chuyện thú thê há là trò đùa”, Trịnh thị nhìn Liệt thị, đánh giọng nói, “Hôn thư này, không có giá trị, con ta thân là đại thân trong triều, đã có thể thất, nếu không có hoàng thượng ban chỉ hoặc là hưu thê, làm sao có thể thú thê thêm nữa. Ngươi an phận làm trắc phu nhân đi!”

Nghe vậy, Như Ca cười nhạt, tất cả đều giống như dự đoán. Ở Đại Chu, trừ khi là con riêng của tình nhân, còn nếu là đứa bé do tiểu thiếp sinh thì cũng có thể để mẫu thân nuôi dưỡng, hiện tại, an bài như thế là quá tốt rồi.

“Tạ lão phu nhân ban ơn!” vốn cho là không giữ được nhi tử, giờ nghe vậy Liệt thị vui mừng mà khóc.

“Nương, con không đồng ý”, Lý thị phản đối.

“Chẳng lẽ ngươi muốn lão gia nhà ngươi vì chuyện tái thú thê mà ngồi đại lao sao?” lão phu nhân trừng Lý thị, “Hay là ngươi muốn bị đuổi về nhà!”

Nghe lão phu nhân nói vậy, Lý thị nhanh chóng im lặng, trong nhà dù mình là con của chính thê, nhưng cũng không được cưng chiều gì, nếu làm ầm lên không biết phải chịu bao nhiêu ghét bỏ, mà đại ca lại đang ở xa, căn bản không rảnh bận tâm.... Nghĩ vậy, Lý thị chỉ có thể chịu đựng, nhìn hôn thư trong tay Như Ca hai mắt cơ hồ muốn phun ra lửa.

Thấy Lý thị cuối cùng cũng chịu, Trịnh lão phu nhân hài lòng gật đầu. “Các ngươi đứng lên hết đi! Đắt lạnh, đừng để sinh bệnh” nói đến đây, lão phu nhân nhìn Lưu thị nói, “Đi kêu bọn nhỏ tới đây gặp mặt một chút, chớ để người một nhà mà không biết mặt nhau.”

“Dạ” Lưu thị đi gọi người tới.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tỷ muội

Không lâu sau, Lưu thị đã dẫn mọi người tới, giới thiệu với mẫu tử Liệt thị, trong Tây viện nhất thời náo nhiệt hẳn lên. Nha hoàn, ma ma trong phủ cũng biết trong Ngọc phủ có thêm một vị Uyển phu nhân, và một tiểu thư, một tiểu thiếu gia.

“Tổ mẫu, tứ muội từ khi vào phủ vẫn mang sa che mặt, Oánh nhi nghe nói nàng bị thương ở mặt, chẳng lẽ là bị hủy dung thật, diện mạo xấu xí như quý dữ?” một giọng nói chanh chua vang lên, tựa như nhắc nhở, để mấy vị phụ nhân đều tập trung nhìn về thiếu nữ đang mang sa che mặt.

Ngọc Bảo Oánh mới từ ngoài về, thấy mẫu thân mình đang giận đến sắp ngất mà không ai thêm đề ý tới, còn mẫu tử Liệt thị lại được mọi người vây quanh như sao sáng vây quanh mặt trăng, rất bất mãn, nên mới tìm cách bới móc.

Trong khoảnh khắc, Tây viện vốn náo nhiệt trở nên yên tĩnh lại. Lão phu nhân nhíu mày, chuyện này nói riêng thì không sao, chứ trước mặt mọi người mà nói ra thì không hay chút nào.

Ngọc Chính Hồng biết là Ngọc Bảo Oánh đang lấy lại thể diện cho mẫu thân. 4 năm trước Lý Toàn báo lại, Như Ca bị té xuống núi ở Phàn Thành, trên trán đầy vết thương, lại bị rắn độc cắn, cơ hồ là phải mất mạng. Mọi người ở Ngọc phủ ai cũng biết chuyện này, qua nhiều năm như vậy, không biết những vết thương kia như thế nào rồi.

“Muội muội, đừng nói lung tung.” Đại tiểu thư Ngọc Giai Nhân, vẫn được mọi người khen ngợi là đoan trang hiền thực, hiểu chuyện hôm nay không phải vào cung hầu hạ công chúa, kéo tay áo muội muội mình nói.

“Muội đâu có nói lung tung, nếu không phải, tứ muội phải che mặt làm gì.” Ngọc Bảo Oánh bĩu môi, giả bộ ngây thơ.

“Tứ muội đừng để bụng, nhị muội không có ý gì đâu.” Ngọc Giai Nhân áy náy nói.

“Tỷ tỷ đừng lo, muội mang sa che mặt là bởi vì đang bị bệnh, đại phu dặn dò phải mang để tránh gió thổi, nếu các tỷ tỷ không quen, muội sẽ lấy xuống”, nói xong, Như Ca tháo sa che mặt xuống.

Nhất thời mọi người cảm thấy trước mắt tỏa sáng, cả phòng rực rỡ hẳn lên.

Thiếu nữ có mái tóc dài đen mượt, chỉ dùng một cây trâm ngọc đơn giản vấn lên, đôi mắt sáng long lanh, làm người ta không thể nào dời mắt được. Dưới ánh nắng nhu hòa, nàng khẽ mỉm cười, mắt ngọc mờ ngái, như trăm hoa nở rộ ngày xuân, như trăng sáng đêm rằm, trên trán của nàng có một ấn ký hình hoa anh đào, trông nàng cứ như tiên nữ hạ phàm.

Mọi người đều trầm nghĩ, thế này mà gọi là hủy dung, dung mạo như quý dữ, thì những cô nương khác chẳng phải đều là dạ xoa hết à.

“Thế này....” Trịnh lão phu nhân khó hiểu nói.

“Lúc đó Ca nhi bị thương rất nặng, đại phu nào cũng nói đừng nói là hủy dung, chỉ sợ ngay cả tính mệnh cũng khó giữ được, thiếp thân thật sự không biết làm sao, chỉ có thể đem Ca nhi đến chùa cầu thần khẩn phật. Không ngờ trong chùa gặp được cao nhân, chạy chữa hơn năm trời, Ca nhi mới khỏe lại.” Lời này mặc dù nửa thật nửa giả, nhưng nhớ tới bộ dạng máu thịt be bét ngày đó của nữ nhi, đến nay Liệt thị vẫn thấy rùng mình.

“Người thật tốt số!” Ngọc Bảo Oánh thấy Như Ca dung mạo tuyệt mỹ, lăm bằm trong miệng.

“Tứ muội xinh đẹp như vậy, đúng là như tiên nữ hạ phàm” Ngọc Giai Nhân cắt ngang lời khiêu khích của muội muội mình, cười nói, “Đều là tỷ muội, ngày sau chúng ta phải quan tâm nhau mới phải.”

“Tỷ tỷ nói phải à.” Nhìn đại tiểu thư Ngọc gia tươi cười dịu dàng vô cùng, Như Ca cảm thán người này quả là cao thủ trong cao thủ. Kiếp trước nàng ngu ngơ, thấy nàng ta đối xử với mình dịu dàng, liền sùng bái nàng ta như một vị phật sống. Sau này được gả vào hầu phủ vẫn tôn kính nàng ta vô cùng, có cái gì tốt cũng chia sẻ. Nhưng kiếp này, vào cái phút trước khi ngắt đi bốn năm trước nàng đã thấy rất rõ ràng, người đẩy mình xuống núi chính là vị đại tỷ trông rất hiền hòa dễ gần này đây. Nếu không phải trọng sinh, sợ rằng đến chết nàng cũng không tin kẻ chủ mưu hại mình cả đời không ngóc đầu lên được chính là nàng ta đi!

“Muội muội thật là có phúc”. Giang thị ở bên xem trò vui, thấy Lý thị đang ngây người, cười nói. Thế này thì, vị tứ tiểu thư này cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, Lý thị chẳng những kế hoạch nhận con thừa tự bị thất bại, mà còn tìm về cho nữ nhi của mình một chướng ngại vật cực to, thật là chết cười.

Lúc này, Lý thị cảm thấy giận và hận vô cùng, vốn nghe nói thứ nữ này vào 4 năm trước bị rắn độc cắn, đại phu trong phủ tới khám trở về báo không có thuốc chữa, dù bảo vệ được tính mạng thì dung mạo cũng bị hủy. Thế nên mình mới cho lão gia để mẫu tử bọn họ về, xấu xí như vậy chỉ có thể bị khi dễ mà thôi làm sao ngọc đầu lên được. Không ngờ, thứ nữ này lại xinh đẹp như vậy, át cả hai nữ nhi của mình. Mụ Hoa ma ma làm việc thế nào mà loại chuyện này cũng không báo cho mình biết chứ.

Ngược lại, Trịnh lão phu nhân và Ngọc Chính Hồng thì đang rất vui mừng, dù sao một thứ nữ mỹ lệ hơn người tốt hơn một nữ nhi bị hủy dung rất nhiều. Với dung mạo thế này, cũng dễ dàng được làm thiếp cho các vương công quý tộc hơn.

Cuối cùng, Như Ca cũng giữ được đệ đệ bên mình và mẫu thân.

Ra khỏi Tây viện, Ngọc Chính Hồng đột nhiên xúc động dâng trào, phân phó quản gia Lý Toàn dẫn mẫu tử ba người đến chỗ ở.

Quả nhiên, giống như kiếp trước, là một nơi cực kỳ vắng vẻ sâu trong rừng trúc.

Đến “Nhàn Nguyệt Các”, Ngọc Chính Hồng nhất thời xấu hổ vô cùng, vốn nghĩ là Lý thị an bài một nơi hơi vắng vẻ chút thôi, ai ngờ lại là thế này.

Ngoài viện cỏ dại mọc đầy, trong viện mặc dù nhiều phòng, nhưng chỗ nào cũng đầy mạng nhện, trừ mấy cái giường thì không còn vật gì khác, bụi đồng thành lớp dày, vừa nhìn đã biết là một cái viện bỏ phế, không ai dọn dẹp.

Thấy vẻ mặt thất vọng của nữ tử và vẻ mặt hờ hững của Liệt thị, Ngọc Chính Hồng cảm thấy mất hết thể diện, giận dưng dưng phẩy tay áo bỏ đi. Chỉ phân phó Lý Toàn đi Tây viện điều mấy gã sai vặt và nha hoàn tới dọn dẹp.

Nhìn Ngọc Chính Hồng đi xa, nhớ tới hôn thư đã bị Trịnh lão phu nhân thiêu hủy, Như Ca nhìn Liệt thị khẽ cười nói: thật là không uống công.

Liệt thị nghe vậy, trong lòng chua xót, mình lớn thế này, lại phải nhờ nữ nhi tính toán giùm, thật là quá vô dụng.

Thật ra thì hôn thư thật đích xác đã bị thiêu hủy rồi, hôn thư hôm nay là Như Ca mô phỏng theo nét chữ của Ngọc Chính Hồng mà viết lại, tốn chút ngân lượng để có được ấn ký của phủ nha, vậy là xong, nhưng người Ngọc gia không ai nhìn ra được.

Nhờ Lý Toàn đưa tới mấy gã sai vặt và nha hoàn nhanh nhẹn, tiểu viện rực rỡ hẳn lên. Mà bên kia, Ngọc Chính Hồng về viện của Lý thị, thấy sự xa hoa ở đây lại so với tiểu viện rách nát kia, tức giận mắng Lý thị một hồi ngay trước mặt nha hoàn và ma ma, làm Lý thị giận tới mức trợn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Lên kế hoạch

Chớp mắt hai tháng đã qua, Nhân Nguyệt Các rất yên tĩnh.

Vì chuyện thiếu chút nữa mất đi Vân Kiệt, Liệt thị dần dần không còn sùng bái trọng phụ Ngọc Chính Hồng như trước, thêm vài phần xa cách ít đi vài phần thân thiết. Đối với sự lạnh nhạt của Liệt thị, Ngọc Chính Hồng chỉ cho là vì chuyện của Vân Kiệt, ngẫu nhiên ngồi chốc lát, đã bị tiểu nha hoàn của Giang thị mời đi.

Sự xuất hiện của mẫu tử Liệt thị, làm Giang thị rất sợ hãi mình và nhi tử Ngọc Như Long bị đoạt mất sủng ái. Thế nên bắt bọn nha hoàn nghĩ hết biện pháp giữ Ngọc Chính Hồng ở lại viện của mình. Để Ngọc Như Long biểu hiện nhiều hơn trước mặt tổ mẫu và phụ thân. Với việc Liệt thị còn giữ lại hôn thư, Giang thị ghen pha là nhìn bên ngoài thì tưởng thâm tình, nhưng thực chất là lấy hôn thư để uy hiếp. Dần dần, chút áy náy vừa mới dâng lên của Ngọc Chính Hồng cũng biết mất không thấy tăm hơi.

Trịnh lão phu nhân chưa từng quên việc đã hứa với Giang thị, chỉ là nếu nâng đỡ Giang thị lên, thì phải chèn ép Lý thị, mà Lý thị dù sao cũng còn có một vị đại ca là tướng quân, thế nên ít nhiều vẫn còn cố kỵ, đành cho Giang thị đợi thêm ít lâu nữa.

Mà Lý thị bởi vì chuyện ngày đó giận muốn điên, thêm Hoa ma ma, bị đánh 30 gậy, ở một bên khích bác. Hận sao không tống được mẫu tử Liệt thị về Phần Thành lại. Tiền tiêu mỗi tháng đều lấy lý do là kinh phí trong phủ eo hẹp, kéo mãi không phát. Dưới sự răn dạy của mấy ma ma tâm phúc bên người Lý thị, giờ nha hoàn ma ma trong các viện đều xem Nhân Nguyệt Các là ‘cấm địa’.

Các viện khác thấy vậy, đều chờ xem kịch vui. Chỉ là qua hai tháng, vốn nên túng quẫn thì Liệt thị sắc mặt vẫn hồng hào, đều đặn mang nhi tử và nữ nhi đến Ninh Phúc Đường thỉnh an lão phu nhân. Thỉnh thoảng có chút quà gọi là hiếu kính lão phu nhân, làm lão phu nhân cũng coi trọng thêm mấy phần.

Trong Ninh Phúc Đường ở Tây viện, Thất ma ma, đi theo lão phu nhân đã lâu, dâng một cái áo ấm, thêu một trăm chữ ‘thọ’, viên lông cáo lên cho Trịnh lão phu nhân, trong mắt tràn đầy thần phục.

“Lão phu nhân, trác phu nhân và tứ tiểu thư thật là có lòng! Mấy ngày trước, nô tỳ vô tình nói trời đang lạnh dần, hôm nay liền tặng cái áo này. Đây chính là sản phẩm của Cẩm Tú Phường đấy ạ, rất xa xỉ.” Hôm nay, lúc nhận cái áo, tứ tiểu thư đã thưởng cho 100 lượng, đây chính là nửa năm tiền lương của mình rồi. Ra tay rộng rãi như vậy, bất quá cũng là mong mình nói mấy lời hay với lão phu nhân mà thôi, thân là tâm phúc bên cạnh lão phu nhân chút chuyện nhỏ này vẫn làm được.

Trịnh thị nghe vậy, vuốt ve cái áo lông cáo trước mắt, trông bộ cũng vui vẻ.

“Cũng là đứa hiếu chuyện”, các viện trong phủ này tuy nói cũng có chút hiếu kính, nhưng đều vào thời điểm cuối năm. Còn bình thường lúc đến thỉnh an mình, đứa nào không khóc lóc kể lể là túng quẫn. Trịnh thị đều nhớ kỹ!

Lúc trước nghe nói, tiền tiêu hằng tháng Lý thị không cho Nhân Nguyệt Các, thế nhưng có tiền mua cái này, Trịnh thị thấy tỷ đệ Như Ca xem ra cũng không tầm thường, tương lai không chừng có tiền đồ, liền kêu Thất ma ma lấy 100 lượng đưa qua. Nhưng qua hôm sau, lúc mẫu tử hai người tới thỉnh an, đã trả lại, còn tặng thêm một vòng tay phi thúy. Nói là Như Ca bán cửa tiệm ở Phần Thành đi, sau khi mua hai cái tiệm khác ở kinh thành, thì còn dư lại chút đỉnh nên hiếu kính với tổ mẫu. Ý này hiển nhiên là muốn lão phu nhân chấp thuận cho Như Ca kinh doanh cửa tiệm rồi.

Liệt thị vốn xuất thân từ gia đình theo nghiệp buôn, nữ nhi Như Ca là thứ nữ, tương lai tìm cho Như Ca một nhà chồng tốt như hai nữ nhi của Lý thị là không thể nào. Lại nói, ngày sau gả đi làm thiếp, bản lãnh quản lý cửa tiệm cũng cần phải có. Huống chi còn có Vân Kiệt, đứa nhỏ này nhìn cũng thông minh lanh lợi, nhưng không chịu làm con thừa tự của Lý thị thì tiền đồ cũng khó, chỉ còn trông mong vào Như Long thôi. Nghĩ vậy, với chuyện Như Ca mở cửa tiệm, Trịnh thị cũng không ý kiến gì nữa, coi như mắt nhắm mắt mở mà cho qua.

Nhân Nguyệt Các, trăng sáng, in bóng cây lên màn cửa sổ, theo gió lay dập chòn.

Hai tháng này, trừ mỗi ngày phải đi Tây viện thỉnh an lão phu nhân, thì mẫu tử Liệt thị rất thanh nhàn tự tại. Mấy ngày trước, Thất ma ma tới nói ý tứ của lão phu nhân, chỉ cần không trực tiếp ra mặt, thì chuyện kinh doanh không có vấn đề gì. Như Ca nghe vậy, liền thở phào nhẹ nhõm, phụ thân Ngọc Chính Hồng nhiều lần nhắc nhở mẫu thân phải đóng cửa tiệm. Mặc dù ngầm làm cũng không phải không được, nhưng ra ra vào vào nói chung cũng hơi bất tiện. Có sự đồng ý của lão phu nhân, tin rằng hiếu tử Ngọc Chính Hồng cũng sẽ không xen vào nữa.

Như Ca cảm sách thuốc tìm được từ nước khác tới, đọc hết sức mê mẩn. Ngày trước lúc bệnh tật quẩn thân, Như Ca rất thích đọc sách thuốc. Không biết có phải vì khoảng thời gian còn là linh hồn phiêu lãng đến cái thế giới xa lạ kia học được hay không, mà sau này trong đầu nàng có vô số lý luận về mạch chứng. Để kiểm chứng những lý luận này, lúc ở Phần Thành nàng đã mở một y quán chuyên trị những bệnh hiểm nghèo, kết quả những lý luận và phương thuốc này là hoàn toàn chính xác. Bây giờ chỉ cần xem qua những chữ viết trong sách, trong đầu sẽ nhanh chóng hiện lên hình dạng thảo dược, các phương thuốc cũng hiện ra rõ ràng, đây chính là phúc lợi của việc trọng sinh đó nha! Nhớ tới những viên thuốc nho nhỏ thấy được ở thế giới kia, Như Ca liền có ý tưởng chế thuốc bán ở kinh thành.

Mấy ngày nay Như Ca đã điều động tiền lãi từ cửa hàng Lãng Vân tới để bắt đầu kế hoạch. Phong Tri theo lời nàng đã tìm được mấy cửa tiệm buôn bán ế ẩm nhưng có vị trí thuận lợi. Chính sách cô lập của Lý thị, làm cho Nhân Nguyệt Các thanh tĩnh, ngược lại giúp nàng tự do làm việc.

Thanh Trúc từ bên Liệt thị tới, gạt bức đèn cho sáng lên, thấy Thanh Nhi đứng ngủ gục một bên, khuyên nhủ: “Tiểu thư, trễ lắm rồi, nghỉ ngơi thôi.”

“Khuya rồi sao?” Như Ca nhìn ra ngoài cửa sổ, để sách xuống, sức khỏe là vốn quý nhất, không thể tổn hại được, điều này nàng biết.

“Mẫu thân và Vân Kiệt đã ngủ chưa?”, Như Ca đứng dậy thư giãn cơ thể một chút.

“Ngày mai phu nhân muốn đích thân đưa tiểu thiếu gia và tiểu thư nhập học, sợ khí sắc không tốt sẽ bị người chê cười, nên đã kéo thiếu gia đi nghỉ từ sớm rồi ạ. Còn nói tiểu thư cũng nghỉ sớm đi! Chỉ là nô tỳ thấy tiểu thư đọc sách mãi mê quá, nên không dám quấy rầy.”

Nghe vậy, Như Ca cười khẽ, nhờ danh tiếng của đại nho Phương Chính, mà Liễu Hiền, người đứng đầu của học viện nổi danh nhất Đại Chu, Lễ Học Viện, tự thân ra tay, tiền nhập học không nhận không nói, còn mỗi ngày phái xe ngựa đưa đón vị tiểu sư đệ Vân Kiệt này.

Nếu không phải Vân Kiệt nhắc tới, Như Ca cũng không ngờ ông lão mình tình cờ giúp đỡ ở ngoại ô Phàn Thành chính là đại nho Phương Chính, tiếng tăm lừng lẫy Đại Chu. Chỉ là cũng hơi quá rồi, bất mình một người cộng tuổi hai đời lại cũng hơn 40, còn phải đến Lễ Học Viện để học tập, thật làm người ta phát sầu. Nhớ tới mẫu thân rất kiên trì trong chuyện này, Như Ca bắt đầu đi lác đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Lễ học viện

Vì chuyện nhập học, mới tờ mờ sáng, Như Ca đã bị Liệt thị và Vân Kiệt hưng phấn kêu dậy. Vội vội vàng vàng lên xe ngựa do viện trưởng Lễ Học Viện phái tới.

Cửa lớn Ngọc phủ, Ngọc Bảo Oánh ăn mặc xinh đẹp, nhìn theo xe ngựa đã đi xa, rất bất mãn.

“Thời thế đảo điên rồi, những thứ hạ tiện thế này mà cũng được đến Lễ Học Viện học.”

“Bảo Oánh tiểu thư, tiểu thư đừng để ý làm gì, hạ tiện thì mãi là hạ tiện thôi, dù có được đến đó học, cũng không thể nào so với tiểu thư được. Nếu bọn chúng chọc tiểu thư mất hứng, để phu nhân tìm lý do xử lý chúng là được.”

Hồ ma ma, thân tín bên cạnh Lý thị, khuyên lon Ngọc Bảo Oánh, liếc mắt về người đứng sau lưng Ngọc Bảo Oánh, nói: “Phu nhân thương tình mới để người đến Lễ Học Viện đọc sách, còn không mau đỡ nhị tiểu thư lên xe”.

Nghe vậy, thiếu nữ phía sau cúi đầu cảm bọc quần áo lại, kính cẩn đỡ Ngọc Bảo Oánh lên xe ngựa.

“Người ngồi ở ngoài, nhìn xem người mặc cái thứ rách nát gì kia.” Ngọc Bảo Oánh ngồi trong xe ngựa, nhìn em gái khác mẹ với ánh mắt ghét bỏ.

“Dạ”, thiếu nữ cắn môi, hạ màn xe xuống, xoay người ngồi bên cạnh phu xe.

Người đánh xe nhìn thiếu nữ ngồi bên cạnh, y phục màu xanh lá, trông cũng không đến nỗi nào, nhưng nhìn kỹ mới thấy vài vóc đã bị giặt đến sòn. Trên đầu chỉ có một cây trâm ngọc vắn tóc, không khôil lác đầu, cùng là tiểu thư, nhưng người thì to lụm dùng mãi không hết, kẻ lại ăn mặc không bằng cả nha hoàn.

“Phu xe, còn không mau chạy, người muốn bán tiểu thư đến trễ sao?” Ngọc Bảo Oánh thúc giục, cắt ngang suy nghĩ đồng tình của người đánh xe, “Dạ, dạ, nhị tiểu thư người ngồi vững nha! Giá!”

Xe ngựa chậm rãi chạy đến Lễ Học Viện ở phía Đông kinh thành.

Từ trước tới giờ, Lễ Học Viện vẫn luôn rất đông học trò, đều được tuyển chọn kỹ lưỡng từ Nhạc Lộc thư viện, Bạch Lộc thư viện, Tung Dương thư viện đến.

Quan lại trong triều hiện giờ có đến bảy mươi phần trăm là xuất thân từ học viện đã có lịch sử trăm năm này. Được vào đây học, đại đa số là những học trò có tư chất hơn người, dĩ nhiên hoàng thân quốc thích, con cái nhà quyền quý thì không nói. Bởi vậy, mà Lễ Học Viện càng được nhiều người sùng bái.

Hơn một trăm năm trước, hoàng thượng Đại Chu Tiêu Ấp không có hoàng tử, chỉ có một công chúa tài năng không thua gì nam nhân, để giữ gìn giang sơn họ Tiêu, đã cho công chúa kế vị, từ đó Đại Chu có tục lệ cho nữ tử đi học. Lễ Học Viện là học viện hoàng gia, ở Lễ Học Viện mà bọc lộ được tài năng sẽ được hoàng thượng khen thưởng, thân phận địa vị tăng lên nhiều, nhờ đó vận mạng cũng thay đổi. Vì vậy những nhà quyền quý đều không tiếc tiền cho con gái mình tới đây học, nếu được chú ý, chẳng phải là gà hòa phượng hoàng ư, chút tiền ấy có đáng gì.

Đến cửa học viện, mọi người xuống xe, chỉ thấy xung quanh là núi non trùng điệp, dòng suối uốn lượn từ trong núi chảy ra. Phía Nam học viện, ruộng đất phì nhiêu. Đứng ở cửa học viện có thể nhìn thấy được toàn cảnh của kinh thành. Bên trong là những phòng học được lợp ngói lưu ly tím.

“Không hổ là học viện lớn nhất Đại Chu, Ca nhi, con xem bên trong đình đài lầu các mây mù lượn quanh, thật giống tiên cảnh, còn có.....”

Liệt thị tán thán một hồi, khiến Như Ca dờ khóc dờ cười. Mấy ngày nay mẹ cứ ở trước mặt nàng mà tăng Lễ Học Viện lên tận trời, nàng hiểu, mẹ sợ

mình không muốn học ở đây nên mới như vậy. Lúc ở Phần Thành, Liệt thị cũng muốn cho Như Ca vào trường học, nhưng không ai giới thiệu nên không được. Thực tế, nếu Như Ca muốn vào học, chỉ cần nói với Phương Chính một tiếng là xong, nhưng nàng không nói, bởi vì cho dù có vào thì cũng chỉ được dạy những thứ như là nữ giới, nữ huấn... này nọ mà thôi. Kiếp trước nàng nghe theo những thứ này răm rắp, cuối cùng không phải cũng mất mạng đấy thôi. Chứng tỏ những thứ giáo huấn này chẳng có tác dụng gì cả.

Liệt thị rất sợ con gái mình không bằng người, nên mấy ngày trước, lúc Ngọc Chính Hồng nhắc tới chuyện này, Liệt thị liền ra lệnh, nếu Như Ca không chịu đi học, thì không buôn bán gì nữa. Thấy Liệt thị kiên quyết như vậy, Như Ca chỉ có thể nghe theo.

Sau khi được con gái nghiêm túc đảm bảo nhất định sẽ chăm chỉ học tập không trốn lớp, nhìn Như Ca và Vân Kiệt theo dòng người vào trường, Liệt thị rốt cuộc yên tâm lên xe ngựa Phong Trì phái tới về phủ.

Viện trưởng điểm danh, trải qua sát hạch, Vân Kiệt được vào Hoàng Lâm Các.

Hoàng Lâm Các là nơi tụ hội tất cả tinh anh của học viện. Ngoài được thầy đứng đầu viện giảng bài cho, mỗi học trò Hoàng Lâm Các đều có một thầy dạy riêng. Nếu thấy không hài lòng có thể đổi thầy khác. Dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là học trò đó phải vượt qua đề thi do thầy đó đề ra, nếu không sẽ phải nhận trừng phạt nghiêm khắc.

Trừ Hoàng Lâm Các, các học trò còn lại chia về các nơi khác để học.

Sau khi đưa Vân Kiệt đến trước cửa Hoàng Lâm Các, Như Ca đi dọc đường nhỏ trong học viện, định tìm một phòng học gần đây, có ít học trò một chút để nghe giảng. Nghe giảng về nữ giới gì đó mà mình đã học thuộc lâu lâu, sau khoảng thời gian uống xong một chén trà, Như Ca liền thừa dịp thầy giáo xoay người, quyết định trốn học.

Đang là giờ học nên trong viện chỗ nào cũng nghe thấy tiếng đọc sách.

Ra sau núi, có mấy học sinh nam trốn học đang đi tới, thấy Như Ca đều hết sức kinh ngạc. Học sinh nữ trong Lễ Học Viện trốn học rất ít, huống chi lại là một tiểu thư xinh đẹp thế này. Vốn tình tình can rở, mấy người này định tới gần trêu chọc, nhưng ngay lúc sắp mở miệng lại lộ ra vẻ mặt cực kỳ sợ hãi.

Thấy mấy tên này từng bước lui về phía sau cuối cùng là vừa lẩn vừa bò mà trốn, Như Ca quay đầu nhìn lại, trên sườn núi cách đó không xa, có một con Tuyết Lang lớn đang giương nanh múa vuốt, dưới ánh mặt trời răng sói phỉm ra ánh sáng lạnh lẽo.

Như thấy được tầm mắt của Như Ca, Tuyết Lang nhanh chóng khép miệng lại, trong con ngươi màu xanh ngọc ánh lên vẻ hưng phấn.

Đây chính là Tuyết Lang mà nàng đã cứu ngày trước!

Phát hiện ra sự thật, khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Ca xụ xuống, đồ vô ơn giờ mới chịu xuất hiện!

Tuyết Lang vốn đang rất hưng phấn, thấy Như Ca không thêm để ý tới nó, vội chạy tới cọ cọ vào người Như Ca để hấp dẫn sự chú ý. Hồi lâu sau, thấy Như Ca vẫn không thêm nhìn đến, Tuyết Lang buồn bã quay đầu chạy đi, định bụng tìm một chỗ tự an ủi tâm hồn bị thương của mình.

Thấy vậy, Như Ca xấu hổ vô cùng, Ngọc Như Ca may thật có tiền đồ quá đi, lại so đo với một thú hoang!

Ngắm lại vừa rồi rõ ràng Tuyết Lang đã giúp mình. Nghĩ vậy, Như Ca cảm động, đuổi theo hướng Tuyết Lang vừa chạy.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Gặp nhau bên bờ sông

Như Ca tìm nửa ngày cũng không thấy bóng dáng của Tuyết Lang. Hừ, chỉ chạy trốn là giỏi!

Loanh quanh ở sườn núi một hồi, tới bờ sông, nghe thấy có tiếng nói loáng thoáng, Như Ca đang muốn bỏ đi, mấy người đó đã sắp tới.

“Ồ đâu, trong viện có Tuyết Lang thật à?”

“Ồ phía trước”

“Biểu ca, phải bắt nó cho muội nha, trời lạnh thế này, có áo lông Tuyết Lang nhất định là rất ấm.

“Vị cô nương kia không thấy đâu nữa, chẳng lẽ bị sói ăn mất rồi!”

“Tiện nhân đó bị ăn là tốt nhất, đỡ phải chường mắt”

Nghe được những lời chanh chua như vậy, không cần nhìn cũng biết nhất định là vị Nhị tỷ kia rồi.

Mấy người theo Ngọc Bảo Oánh tới bờ sông, thấy một thiếu nữ đang đứng bên bờ, lúc này ánh nắng xuyên qua bờ sông ngập sương mù chiếu lên người nàng, nhìn chẳng khác gì đóa sen đang nở rộ, thuần khiết cao nhã.

Cách đó không xa, ở bờ sông bên kia, nam tử nhìn thấy ấn ký hoa anh đào cực kỳ quyến rũ dưới ánh mặt trời và đôi mắt long lanh như hồ xanh của thiếu nữ thì trong lòng khẽ động, tình cảm đột nhiên khơi lên.

“Thì ra là tiểu tiện nhân ngươì còn sống, gặp sói còn không chết, đúng là đồ sao chổi.” Thấy mấy người bên cạnh nhìn Như Ca đến mắt tròn, Ngọc Bảo Oánh ghen ghét phun ra lời ác độc.

“Muội không chết trong miệng sói, thế nhưng tỷ tỷ lại học được tiếng cẩu, gặp người lại không nói tiếng người”, những lời này tượng gỗ nghe còn thấy bất bình huống chi là nàng, cấp độ độc ác của Ngọc Bảo Oánh đúng là quá lắm rồi.

“Ngươi.....” với thân phận chính nữ, ở Ngọc phủ Ngọc Bảo Oánh đã bao giờ bị người nói như vậy đâu, trong nháy mắt mặt trưởng đến tím bầm, nhìn về phía ba gã nam tử đang ngắm Như Ca đến mắt tròn là lên, “Ta cho các ngươi à tiện nhân này đó! Tốt nhất là chơi nàng ta cho tàn tạ luôn đi.”

Mấy gã này nghe vậy thì đều cả kinh.

Lý Ngọc Đình mặc dù là một kẻ háo sắc, nhưng cũng không quá ngu, giờ tay ngăn đám bằng hữu tốt lại, làm bộ khổ sở nói với Ngọc Bảo Oánh, “Oánh biểu muội, nói gì nàng ta cũng là tiểu thư Ngọc gia, nếu làm thật, dượng sẽ trách tội chúng ta đó.”

Hiện tại, Ngọc Bảo Oánh làm sao nghe lọt những lời này, “Tiện nhân này nhục mạ ta.... Ta nếu không đáp trả, sẽ không phải là Ngọc Bảo Oánh nữa, chi là một thứ nữ mà thôi, nếu lộ chuyện, ta nói mầu thân để à làm thông phòng cho biểu ca là được chứ gì....”

Nghe vậy, Như Ca phẫn nộ đến cực điểm, trước kia chỉ cảm thấy Ngọc Bảo Oánh hơi điều ngoa một chút mà thôi, không ngờ lại ác độc như vậy.

Lý Ngọc Đình nhìn khuôn mặt bởi vì giận dữ mà càng trở nên kiều diễm của Như Ca, buông tay xuống, không ngăn trở đồng bọn nữa, cười to nói “Xinh đẹp thế này làm thông phòng thì hơi tiếc, thôi cho làm di nương đi”.

Thấy mấy kẻ dâm tặc sắp nhào tới, Như Ca sờ sờ thắt lưng lại phát hiện không có gì hết, sức nhớ ra, sáng sớm mẩu thân thúc giục quá, quên mang theo tờ bạc thông thân rồi. Nàng sợ hãi, chỉ có thể vừa lui về phía sau vừa tính toán phải thoát thân thế nào.

“Chẳng lẽ mỹ nhân muốn làm uyên ương nghịch nước với bọn ta, các huynh đệ còn không mau cời y phục”, thấy Như Ca lùi dần về phía dòng suối, Lý Ngọc Đình cười càng thô bỉ. Càng ngày càng sắp tới.

Ngọc Bảo Oánh thấy vậy hưng phấn đến mức muốn hét lên, trong sạch của tiện nhân này bị hủy, phải cho tất cả mọi người trong Lễ Học Viện biết.

Ngọc Bảo Oánh quay đầu căn dặn thứ muội Ngọc Tĩnh Nhã gì đó. Ngọc Tĩnh Nhã nhìn thiếu nữ đang tiếp tục lùi về phía dòng suối, do dự, cuối cùng dưới sự uy hiếp của Ngọc Bảo Oánh, cắn răng chạy đi.

Như Ca đã sợ toát mồ hôi hột, thấy Lý Ngọc Đình và hai nam tử khác cùng tiến lại, nhìn lướt qua dòng suối sau lưng, nhú nhú mảy, nếu lùi nữa, rơi xuống nước, sợ là cũng không trốn được bao lâu, đến lúc đó y phục thấm ướt.....thôi, không quản nhiều được như vậy.

Đang lúc Như Ca cắn răng định nhảy xuống suối, thì một tiếng gầm của sói vang lên, mọi người nhìn lại. Thấy một nam tử, tóc đen rũ xuống bờ vai, trên đầu chỉ có một cây trâm ngọc, lộ ra vầng trán cao, mày kiếm, đôi mắt hẹp dài tỏa ra ánh sáng thanh u, trường bào màu đen có viền tơ vàng, trông phiêu dật vô cùng, cổ áo rộng mở lộ ra lồng ngực vững chãi, vừa thần bí cao quý lại vừa tà ác! Hắn giống như Tà Thần nhìn xuống chúng nhân, đoạt đi thân hồn của con người. Tuyệt Lang đang phủ phục bên chân hắn, như một con thú cưng.

Nhìn vào đôi mắt của nam tử, Như Ca có một loại ảo giác, hình như nàng và nam tử này đã từng quen biết.

Điểm nhẹ mũi chân, nam tử và Tuyệt Lang đã vọt qua bờ bên này. Đứng bên cạnh Như Ca. Nhìn ba gã đã cởi áo tháo đai lưng, mà thứ kia cũng đã nhiệt huyết dâng trào, nam tử nở nụ cười tàn khốc: “Nếu những thứ này các ngươi không quản được, thì sớm bỏ đi cho rồi”.

Theo đó, mấy đạo ngân quang nhắm thẳng hạ thân của ba gã phóng tới.

“A!”

“A!”

“A! Mệnh căn của ta!” Lý Ngọc Đình nhìn hạ thân, đau đến mức muốn ngất đi.

Ngọc Bảo Oánh vốn đứng một bên chờ xem kịch vui, thấy vậy sững sờ. “Ngươi là ai? Dám thương tổn biểu ca ta! Ngươi biết biểu ca ta là ai không?” mặc dù nam tử trước mặt đẹp trai quá chừng, nhưng thấy hắn cứu Như Ca, lại ra tay tàn nhẫn như vậy, hảo cảm mười phần mất hết sáu.

Nam tử nhìn về mặt kiều căng của Ngọc Bảo Oánh, “Lý Ngọc Đình trưởng tử của phủ viễn tướng quân ”

“Biết mà ngươi còn dám làm vậy!” Ngọc Bảo Oánh khó tin nói, lại nhìn về phía Như Ca, cười cực kỳ ngang ngược, “Ngươi được làm tiểu tiện nhân, vừa

đến kinh thành đã lớn gan tìm gặp một tình nhân. Ta phải báo với phụ thân, cho người dìm lòng heo....”

“Hôm nay xem như ta được mở mang tầm mắt, xúi giục người khác vô lễ với muội muội mình, còn có thể lớn tiếng vu oan người.” Đang lúc Ngọc Bảo Oánh nói, một nam tử mặc y phục màu xanh từ bên kia bờ sông vọt qua. Người này tay cầm quạt giấy, áo khoác màu xanh thêu hoa văn nước chảy mây trôi, diện mạo tuy không bằng nam tử áo đen, nhưng cũng là tuấn tú phi phàm

“Tiện nhân này không phải muội muội của ta, chỉ là một thứ nữ thôi, được biểu ca ta để mắt tới chính là phúc phận của nó, ta là chính nữ, ông ngoại là tể tướng tiền triều, ta muốn bán nó đến thanh lâu, nó cũng phải chịu.....”

Nghe vậy, Như Ca không khỏi khâm phục Lý thị, có thể dạy dỗ ra một nữ nhi thế này cũng là một loại tài năng đó nha! Vốn cảm thấy Ngọc Bảo Oánh đáng ghét vô cùng, giờ chỉ thấy đúng là óc bã đậu. Nam tử này không hề úy kỵ tí nào thân phận trưởng tử của phủ Viễn tướng quân, chứng minh địa vị của hắn còn tôn quý hơn phủ Viễn tướng quân nhiều.

Nhìn Ngọc Bảo Oánh phun ra từng câu ô ngôn uế ngữ, nghe từ xa có tiếng người đến, Như Ca chỉ biết một chuyện là: Ngọc Bảo Oánh gặp xui xẻo lớn rồi!

Quả nhiên, cách đây không xa truyền đến một tiếng rít gào: “Người đồ nghịch nữ này!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiêu Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Thân phận của hắn

Ở Hoàng Lâm Các, vẫn còn đang trong giờ học, Ngọc Tĩnh Nhã tới báo tin cho Âu Dương Lâm. Vừa nghe xong, hai mắt Âu Dương Lâm sáng rực, vội làm vệ mặt kinh hoàng la lên: “Nữ nhi Ngọc gia và ba gã nam tử đang làm chuyện đồi bại ở con suối nhỏ sau núi.”

Viện trưởng đang giảng bài, nghe vậy, nhất thời kinh hãi, chưa học thành tài đã gây ra chuyện hoang đường gì rồi. Nghĩ thật mất mặt, nhưng những người ở đây đã nghe thấy, muốn giấu cũng không được. Đánh bỏ quyển sách xuống, nhắm mắt chạy theo mọi người ra sau núi, để xem rốt cuộc là chuyện gì.

Bởi vì nhỏ tuổi nhất nên Ngọc Vân Kiệt được ngồi ở bàn đầu, thấy Âu Dương Lâm nở nụ cười xấu xa, lập tức mặt trắng bệch, nghĩ đến đầu tiên là tỷ tỷ mình xảy ra chuyện, lập tức tông cửa xông ra.

“Nhanh lên, nhanh lên, nghe nói phía sau núi xảy ra chuyện, người xem người của Hoàng Lâm Các đều chạy ra đó hết rồi.”

“Vậy sao, chúng ta cũng đi xem thử đi”.

Lúc nhóm người ở Hoàng Lâm Các chạy ra cũng là lúc các lớp khác hết giờ học, thấy vậy, cũng ùn ùn chạy theo xem náo nhiệt.

Lại nói, Ngọc Chính Hồng sau khi tan triều, nhận được thông báo từ Lễ Học Viện: Ngọc Vân Kiệt vào Hoàng Lâm Các! Bỗng nhiên nhiên tình thương dâng trào, kêu người đánh xe chạy ngay tới Lễ Học Viện, đón con trai về ăn mừng. Hoàng Lâm Các là nơi nào chứ, học trò trong này ra đều là trụ cột của Đại Chu cả đấy, Liệt thị quả nhiên biết dạy con!

Ngọc Chính Hồng tới nơi, vừa lúc gặp Vân Kiệt vội vã chạy ngang qua, phía sau là một đám học trò nối đuôi nhau hấp tấp kéo ra ngọn đồi phía sau, lại thấy mọi người nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ, Ngọc Chính Hồng đột nhiên có dự cảm không lành.

Ngọc Chính Hồng vội vàng nhắm mắt chạy theo, chưa tới nơi đã nghe được tiếng Ngọc Bảo Oánh “Tiện nhân này không phải muội muội của ta, chỉ là một thứ nữ thôi, được biểu ca ta để mắt tới chính là phúc phận của nó, ta là chính nữ, ông ngoại là tể tướng tiền triều, ta muốn bán nó đến thanh lâu, nó cũng phải chịu.....”. Nhất thời mong mình ngất đi cho rồi. Tới nơi, liền tát cho Ngọc Bảo Oánh một cái.

Ngọc Bảo Oánh đang nói hăng say, bị tát cho mắt nỏ đom đóm, nhìn Ngọc Chính Hồng đang tức giận phát run, trợn mắt thét to, “Phụ thân, ngài đánh con!”

Ngọc Giai Nhân thường ở lại trong cung làm bạn với công chúa, rất ít khi về phủ, nên bao nhiêu tình thương gần như Lý thị giành hết cho Ngọc Bảo Oánh, chuyện gì cũng chiều theo, đừng nói là đánh, cho dù là mắng cũng chưa có lần nào. Hôm nay ở trước mặt nhiều người như vậy bị đánh, quả là lần đầu tiên.

Thấy Ngọc Bảo Oánh vẫn không biết lỗi, Ngọc Chính Hồng chỉ có thể giương mắt nhìn. Lòng hối hận cực kỳ, không dạy dỗ tốt đứa con gái này, để nó càng ngày càng ngang ngược, thậm chí những lời như vậy cũng nói ra được.

Ngọc Vân Kiệt chạy tới bên Như Ca, nhìn chị mình từ trên xuống dưới thấy không có gì không ổn, thở phào một hơi. Nhớ lại những lời Âu Dương Lâm nói trong Hoàng Lâm Các, rõ ràng cố tình vu oan chị mình, không, nàng ta và Ngọc Bảo Oánh đều là cá mè một lứa, muốn khi dễ chị mình, nhìn Âu

Dương Lâm, Ngọc Vân Kiệt xụ mặt xuống.

“Ngươi nhìn ta làm gì, ai biết tỷ tỷ ngươi chạy tới nơi này làm chi?” Âu Dương Lâm tròn mắt nhìn Vân Kiệt, lòng thầm oán, còn tưởng có thể bắt được nhược điểm của Ngọc Như Ca chứ! Làm mình mừng hụt một phen. Hơn nữa người đứng bên cạnh Ngọc Như Ca là ai, sao nhìn quen quá.

Viện trưởng Lễ Học Viện vì thị lực không tốt, hơn nữa đang chạy giữa đường thì bị sỏi chân, đến sau cùng, xa xa nghe được lời của Ngọc Bảo Oánh cũng gần đến vắng đầu. Con gái lớn Ngọc gia là thực nữ nổi danh ở kinh thành, thân làm em gái thế nào lại độc ác như vậy. Con vợ bé nhà này sợ là sống không yên rồi, nghĩ tới đây lại nhìn về phía thiếu nữ đang đứng bên Ngọc Chính Hồng, bộ dáng quả nhiên là có giáo dưỡng.

Đến gần, viện trưởng càng thêm sợ hãi, bên bờ sông bọn Lý Ngọc Đình đang nằm quần quai dưới đất, bộ phận kia máu thịt be bét, người nào mà xuống tay tàn nhẫn như vậy, thế này thì xong rồi, Phủ Viễn tướng quân nhất định nháo cho trời long đất lở.

Viện trưởng đẩy đẩy gọng kính viễn thị nhìn cho rõ nam tử áo đen bên kia, nhất thời nghẹn lời, ôi trời ơi, vị Diêm Vương sống này không phải nên ở trong cung dự tiệc sao? Sao giờ lại ở đây.

Nháy mắt, viện trưởng có cảm giác tim mình sắp ngừng đập rồi. Nhưng viện trưởng dù sao cũng là viện trưởng, trầm ngâm chốc lát, nuốt nước miếng nhuận giọng, lấy lại bình tĩnh, tiến lên phía trước, chấp tay nói: “Cảm Thân Vương thế tử giá lâm sao không báo lão phu một tiếng, để lão phu chuẩn bị, thất lễ rồi!”

Nghe vậy, nhìn viện trưởng Liễu Hiền vốn lúc nào cũng biểu hiện không kiêu ngạo không nịnh nọt, vậy mà giờ lại có vẻ mặt hơi lấy lòng, mọi người như thấy ma.

Mọi người không biết, nhưng Ngọc Chính Hồng thì biết rất rõ, Cảm Thân Vương thế tử này nguyên là học trò ở Lễ Học Viện, tính tình cương quyết, hành vi cực kỳ kiêu ngạo, nhưng thông minh vô cùng, vào Lễ Học Viện cũng không chịu ngồi trong lớp nghe giảng ngày nào, lại thông qua hết những cuộc kiểm tra của các thầy. Hơn hết, đương kim hoàng thượng cực kỳ cưng chiều đứa cháu này, là một người không thể chọc vào.

“Bản thể tử vừa hồi kinh, rất nhớ viện trưởng, muốn đến thăm, nhưng ngài đang bận, đành dẫn theo tùy tùng và sủng vật dạo chơi nơi này, lại gặp phải chuyện này. Không ngờ bây giờ Lễ Học Viện phóng khoáng đến vậy, quả thật được mở mang tầm mắt.” Nói đến đây, nam tử nhìn lướt qua Như Ca đang an ủi em trai, hình như trong mắt có nhàn nhạt nhu tình.

Ngay lập tức, nam tử nhìn sang Ngọc Chính Hồng, nói “Ngọc đại nhân, bản thể tử vẫn cho Ngọc gia là gia tộc đòi đòi đọc sách, không ngờ tiểu thư con chính thế lại như vậy, nếu không nhờ ta tình cờ đi ngang qua, chỉ sợ vị tiểu thư này sẽ phải nhảy sông tự vẫn để bảo toàn danh tiết rồi.”

Ngọc Chính Hồng nghe vậy, sợ hãi nói, “Hạ quan dạy con không nghiêm, trở về nhất định quản giáo lại”.

Nam tử nghe vậy cũng không nói gì, chỉ cười như không cười nhìn viện trưởng đang bối rối “Không biết viện trưởng định xử lý mấy kẻ làm xằng làm bậy này như thế nào?”

Thấy nam tử bắt mình phải tỏ rõ thái độ, viện trưởng chỉ có thể đáp: “Làm chuyện bại hoại như vậy trong học viện thật không thể nào tha thứ, hình phạt là đuổi học, không bao giờ được vào trường nữa. Không biết xử lý như vậy, có thỏa đáng không?”

“Vốn bản thể tử muốn cho những kẻ này nếm thử cảm giác bị ném vạc dầu, nhưng nếu viện trưởng đã quyết định như thế, bản thể tử không thể không nể mặt ngài. Ta vừa nhớ ra còn chuyện quan trọng phải làm, bản thể tử không quấy rầy nữa.”

Một tiếng huýt sáo vang lên, Tuyết Lang đang vui vẻ cọ cọ bên Như Ca nghe thấy chủ nhân gọi, “Ngao....ooo” một tiếng coi như là tạm biệt nàng, rồi nhanh chóng chạy theo.

Nam tử áo xanh cũng chạy theo, tức giận lầm bầm: “tiểu gia ta biến thành tùy tùng của ngươi khi nào chứ!”

Vân Kiệt bỗng làm ra hành động khiến người kinh ngạc, quỳ gối nhìn theo, cho đến khi bóng dáng nam tử biến mất mới đứng dậy. Như Ca nhìn thần tình nghiêm túc của Vân Kiệt, cảm thấy ấm áp, Vân Kiệt thật là!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Lý thị nghe tin dữ

Kinh thành, Ngọc phủ.

Lý thị đang ngồi trên giường êm, cầm chuỗi ngọc như ý Ngọc Giai Nhân mang từ trong cung về, nghĩ đây là tam hoàng tử ban cho, quý biết bao nhiêu mới có được, trong lòng rất vui vẻ.

Đột nhiên, người làm trong phủ hấp tấp chạy tới, Lý thị liền đưa chuỗi ngọc cho ma ma bên cạnh cất đi.

“Không xong, không xong, phu nhân, tiểu thư ở Lễ Học Viện nháo.....nháo ra chuyện động trời rồi.” Tiểu Lý Tử được Lý thị phái đi Lễ Học Viện đón người, thấy Ngọc lão gia tức giận đáng sợ, sau khi nghe xong các gì cũng bất chấp, chạy như bay về báo cho Lý thị đi cứu viện.

“Ta biết bọn tiện chủng đó sớm muộn gì cũng gây ra chuyện mà, chỉ không ngờ là mới ngày đầu đi học, đã có chuyện rồi.” Lý thị nghe vậy, nghĩ ngay là Như Ca gây chuyện, nâng chén trà lên, hất hất lá trà bên trong, không thêm đề ý chút nào.

Tiểu Lý Tử nghe vậy, vội vàng giải thích, “Phu nhân, không phải từ tiểu thư, là nhị tiểu thư đã xảy ra chuyện. Nhị tiểu thư xúi giục biểu thiếu gia khi dễ từ tiểu thư, không ngờ bị thế tử Cẩm thân vương vừa hồi kinh bắt gặp, giờ nhị tiểu thư đã bị đuổi học, lão gia mang về rồi, đang ở trong viện lão phu nhân. Nghe lão gia nói muốn đưa nhị tiểu thư đến từ đường đó!”

“Rầm!”, Lý thị nghe vậy, cầm chén trà không vững, rơi xuống đất bể tan tành. Từ đường là nơi bị phạm lỗi nặng nề hoặc nữ nhi bị gia tộc vứt bỏ mới phải đi vào, với tính tình của Bảo Oánh, nếu vào đó.... Lý thị không dám nghĩ nữa. Đẩy Tiểu Lý Tử trước mặt ra, chạy như bay tới Ninh Phúc Đường.

“Phụ thân, ngày đầu tiên đi học tỷ tỷ đã bị chuyện như vậy, xin phụ thân làm chủ, nếu không, nhi tử và tỷ tỷ thật sự là không dám đi học nữa”.

Trong Tây viện, Ngọc Chính Hồng nhìn Ngọc Vân Kiệt và Như Ca đang quỳ, Ngọc Bảo Oánh thì như cá chết cứ nhìn chăm chăm tỷ đệ Như Ca, lại nhìn qua Liệt thị đang ôm Như Ca mà khóc không ngừng, lòng bàn tay, mu bàn tay chỗ nào cũng là thịt, nhất thời không biết thế nào cho phải.

“Lão nhị à, Bảo Oánh thật sự là quá tệ rồi, sao có thể làm chuyện như vậy với muội muội mình chứ. Giờ bị Lễ Học Viện đuổi học, thế diện Ngọc gia coi như mất hết. Ngươi vừa mới nói cho Bảo Oánh đến từ đường, ta thấy cứ làm như vậy đi!”, Trịnh thị nhìn bộ dáng chán chường không quyết của nhi tử, thầm than, tính tình không quyết đoán gì cả, những chuyện này mà cũng để mình phải ra tay.

“Đúng đó, lão gia, Ngọc gia chúng ta dù gì cũng là thư hương thế gia, về sau phải làm sao gặp người đây! Con chính thế phẩm hạnh như vậy, còn ai dám cưới tiểu thư Ngọc gia nữa. Không chừng ngày nào đó thứ nữ cũng bị bán đi.” Giang thị ngày thường bị nhị tiểu thư này chọc tức không ít, nay có cơ hội liền thừa cơ báo thù.

“Giang thị, tiện nhân này, dám ngồi đây mà khua môi múa mép, rảnh rồi thì lo mà quản nhi tử suốt ngày chơi bời lêu lổng trên hoa gheo nguyệt của người đi, nữ nhi của ta không đến phiên người lo.” Nghe thấy lời Giang thị, Lý thị giận điên lên.

“Nương! Ô ô.....” Ngọc Bảo Oánh thấy Lý thị tới, ôm Lý thị khóc rống lên.

Lý thị thấy gương mặt sưng vù của Ngọc Bảo Oánh thì lòng đau như bị cắt một khối thịt, nhưng, theo Ngọc Chính Hồng nhiều năm Lý thị biết chuyện này mà la lối om sòm cãi chày cãi cối là không xong.

“Lão gia, nữ nhi còn nhỏ không hiểu chuyện, dạy dỗ lại là được rồi, phụ thân ta và viện trưởng Lễ Học Viện có chút giao tình, thương lượng một chút là ổn thôi”.

“Như Ca, ngươi là bé ngoan, tỷ tỷ ngươi chẳng qua là giận chút thôi, đừng để bụng, ngày mai ngươi theo ta vào trường van nài viện trưởng, mẫu thân sẽ ghi nhớ lòng tốt của ngươi, mai sau nhất định chọn cho ngươi một gia đình trong sạch để gả vào.”

Như Ca nghe vậy, cảm thấy Lý thị thật quá vô sỉ, bây giờ mà còn đe dọa dụ dỗ, muốn dùng hôn sự của mình để trao đổi!

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ nói vậy không phải là làm khó cho đứa nhỏ sao? Trước mặt nhiều người như vậy, Bảo Oánh đã nói là muốn bán Như Ca vào kỹ viện, thế từ cũng đã nghe được, giận sao được. Tỷ tỷ không cho mẫu tử người ta tiền tiêu hằng tháng, giờ còn để Bảo Oánh khi dễ người ta, thật làm người ta thất vọng đau khổ đi!” Giang thị chế cười, thường ngày ý thân phận chính thê, khi dễ người, giờ cũng có lúc bị nhục.

“Ngươi.... Tiền tiêu hằng tháng ta đều cho hạ nhân đưa qua, Như Ca, ngươi nói đi, rốt cuộc là có hay không?”

“Lý thị!” lão phu nhân giận muốn điên, “Tiền tiêu hằng tháng ngươi không phát còn chưa tính, giờ còn uy hiếp đứa nhỏ, ta thấy cái nhà này ngươi không thể quản được rồi. Sau này giao cho Liệt thị và Giang thị quản đi! Ngày mai đưa Bảo Oánh tới từ đường, tu tâm dưỡng tính hai tháng!”

“Lão phu nhân!” Lý thị hét lên, thấy Ngọc Chính Hồng tựa hồ đang giận, liền im miệng, nhìn Ngọc Bảo Oánh đang nức nỏ, vẻ mặt đau lòng, “Quyền quản gia ta có thể không cần, nhưng Bảo Oánh thì nhất định không thể đưa vào từ đường. Lão gia cứ để nó ở trong phủ đi, chờ chuyện này lắng xuống, ta sẽ xin phụ thân ra mặt, chắc chắn viện trưởng sẽ không làm gắt nữa đâu”.

Như Ca thấy Lý thị che chở cho Ngọc Bảo Oánh như vậy, thầm than, Lý thị rất thương con. Chỉ là tình thương này được xây dựng trên nỗi đau của người khác.

Ngọc Chính Hồng thấy Lý thị cố chấp như vậy, bất đắc dĩ lắc đầu, “Bảo Oánh có thể không đi từ đường, cảm tức ở nhà, nhưng ngươi cũng không cần đi cầu nhạc phụ, chắc chắn nhạc phụ sẽ không giúp đâu. Vì chuyện này, hài tử Lý gia đã thành họa quan rồi. Còn bị đuổi học. Ta đã nói viện trưởng ép chuyện này xuống, nhưng người chứng kiến quá nhiều, sợ là không được.”

Nhớ lại cảnh tượng mệnh căn của ba người bị cắt tới tận gốc, lão nương còn nói thiên gôn hơn cả Phủ Nội Vụ nữa. Thế từ xuống tay thật độc ác! Chờ anh vợ trở lại, thật không biết phải ăn nói thế nào đây. Chẳng lẽ lại đi tìm thế tử tính sổ. Thế từ mười hai tuổi đã bắt đầu lập chiến công, vừa thắng trận trở về, đừng nói là đánh người, sợ là có giết người thì hoàng thượng cũng mắt nhắm mắt mở mà cho qua thôi, huống chi là ba đứa này có lỗi trước.

Liệt thị nghe vậy, nắm chặt tay đến mức móng tay đâm sâu vào da thịt. Mặc dù tính tình mềm yếu, nhưng hai đứa nhỏ là sinh mạng của mình! Lý gia đúng

là khinh người quá đáng rồi! Trong mắt Liệt thị có hận ý thoáng qua.

“Lão gia, lão gia nói gì, Ngọc Đình, bị...bị thiên rồi!” Lý thị cảm thấy tim mình sắp ngừng đập rồi.

Lý Ngọc Đình là trưởng tử của đại ca, là nhi tử duy nhất! Vốn cho là chỉ bị đuổi học mà thôi, không ngờ còn bị phế, mà lại do nữ nhi mình xúi giục mà nên. Hơn nữa hai đứa nhỏ khác của Lý gia cũng bị vậy, họa lớn thật rồi!

“Oa” Lý thị chịu không nổi đã kích, lăn ra bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Dược Tiên Đường

Chuyện phía sau núi ngày hôm đó, viện trưởng đã nhiều lần ám chỉ mọi người không được truyền ra ngoài, nhưng có quá nhiều người chứng kiến, và lại người trong cuộc là con cháu gia đình có danh tiếng, cuối cùng vẫn bị lộ.

Ngày hôm sau, Ngự Sử Đại Phu Trương Thành liền tố việc này với hoàng thượng. Trách cứ Phủ Viễn tướng quân Lý Lập gia giáo không nghiêm, Lễ Bộ Thượng Thư Ngọc Chính Hồng không biết cách dạy con, thượng thư phu nhân cay nghiệt thứ nữ. Rồi Cẩm Thân Vương thế tử thấy việc nghĩa hăng hái làm như thế nào toàn bộ kể ra. Hoàng thượng xem xong bản tấu, lại nghe Ngự Sử đại nhân dùng lời lẽ hùng hồn phân trần, liền phạt Phủ Viễn tướng quân Lý Lập, Lễ Bộ Thượng Thư Ngọc Chính Hồng một năm bổng lộc, giáng thượng thư phu nhân từ tam phẩm thành thứ dân, Lễ Học Viện phải chỉnh đốn lại nề nếp, động viên thứ nữ Ngọc gia bị hoảng sợ, nghiêm trị học trò phạm tội.

Ngay khi thánh chỉ ban xuống, Lễ Học Viện cũng gửi giấy thôi học đến hai nhà Lý, Ngọc.

Ngọc Bảo Oánh bị cảm tức ở Đông viện, chỉ có thể cả ngày quanh quẩn trong phòng phát giận. Lý thị bị giáng thứ dân, quyền quản lý mọi việc trong nhà không còn, lại không có mặt mũi liên hệ với nhà mẹ, áp lực quá mà sinh bệnh, nằm trên giường nhiều ngày không dậy nổi.

Ngọc Giai Nhân có trở lại mấy lần, sau khi biết chuyện tố ra rất áy náy với Như Ca, thỉnh thoảng đụng phải Như Ca và Liệt thị ở phòng lão phu nhân thì vẫn nói cười như thường. Trong khoảng thời gian này cả Ngọc phủ có vẻ hết sức an bình và hài hòa.

Về quyền quản gia đình, Như Ca không muốn Liệt thị dây vào, sau khi thương lượng xong, ngày kế, lúc đến chào lão phu nhân Liệt thị viện lý do ‘Mới tới, không rõ tình hình trong phủ, e rằng không đảm đương nổi’ để nhường lại cho Giang thị.

Cùng lúc đó, Như Ca lấy tên ‘Lăng Vân’, lần lượt khai trương mấy tiệm thuốc khám chữa bệnh, mời thầy thuốc đến chuyên xem bệnh, kê đơn, sau đó được đồng sẽ theo đơn đó mà vào tiệm bốc thuốc. Thuốc viên tùy theo bệnh mà lớn nhỏ khác nhau, đã qua quá trình xử lý đặc biệt nên mùi vị đều cực kỳ nhạt, hơn nữa đại đa số có vị hơi ngọt, nên ngay cả thầy thuốc mấy chục năm kinh nghiệm cũng khó mà nhận ra trong đó có những vị thuốc gì.

Người bệnh trong kinh thành sau khi dùng thuốc của Dược Tiên Đường đều nói, “Mỗi viên thuốc tuy nhỏ nhưng công hiệu kinh người”, “Thời hạn sử dụng một năm”. Trong thời gian ngắn Dược Tiên Đường nổi danh khắp kinh thành, người đến người đi tấp nập, có thể nói là ngựa xe như nước.

Lúc này, không thiếu những tiệm thuốc khác cũng chế thuốc viên bán, nhưng những thuốc viên kia công dụng thường thường, mùi vị còn lâu mới bằng Dược Tiên Đường, không bán được, dần dần sản xuất nữa.

Dĩ nhiên, Như Ca chẳng muốn triệt đường sống của những tiệm thuốc khác, tạo quá nhiều kẻ địch không cần thiết. Áp dụng phương thức giống Cẩm Tú Phụng, ký hợp đồng với những tiệm thuốc đó. Sau khi ký hợp đồng, những tiệm này được lấy thuốc viên với giá thấp hơn giá bán bên ngoài hai lần, nếu cung cấp nguyên liệu chế thuốc cho Dược Tiên Đường thì giá sẽ giảm xuống ba lần. Nguyên liệu Dược Tiên Đường cần hơn cả ngàn loại, tiệm nào muốn chọn loại nào để cung cấp thì chọn. Cứ mỗi giữa tháng, đem dược liệu đến, người làm Dược Tiên Đường sẽ cân và ghi sổ, căn cứ vào tầm quan trọng và giá trị của dược liệu mà có ưu đãi riêng cho từng tiệm.

Chuyện tốt như thế, ai mà không muốn. Với đủ loại chính sách ưu đãi, không chỉ ở kinh thành, mà những tiệm ở các thành trấn xung quanh cũng rí rít xin ký hợp đồng với Dược Tiên Đường.

Qua ba tháng, ở kinh thành, từ vương công quý tộc đến dân thường, nhà nghèo, ai ai cũng biết đến Dược Tiên Đường, tiền cứ cuồn cuồn mà vào.

Trong Nhân Nguyệt Các, Liệt thị đang vá áo, kinh ngạc nhìn cái rương Như Ca đưa tới. Mở rương ra, “Ca Nhi, đây là....?”, hơn 10 tờ hợp đồng nhà, một đồng ngân phiếu thật dày, kèm theo sổ sách. Qua hồi lâu, Liệt thị vẫn không nói nên lời.

Lúc trước, Liệt thị chỉ biết con gái mình buôn bán được nhiều tiền lời. Nhưng không ngờ nhiều đến mức này. Doanh thu một tháng là mấy vạn lượng. Nhớ lại ngày đó mình chọn áo lông cáo cho lão phu nhân, nghe món đó giá trị hơn ngàn lượng, xót của thay con gái, ngờ đâu đó cũng là sản phẩm của cửa tiệm mình.

“Đây là hộp đồng của các nhà khác với Cẩm Tú Phưởng, còn có 10 vạn lượng quay vòng vốn. Về sau Cẩm Tú Phưởng sẽ do mẫu thân trông coi. Tiền đồ của Vân Kiệt cũng mong mẫu thân tính toán giùm ạ.”

Từ nhỏ mẹ đi theo ông ngoại, việc kinh doanh xem như mưa dầm thấm đất, biết không ít, bằng không hai cửa tiệm ở Phàn Thành cũng không nuôi sống được 3 mẹ con người tới giờ.

“Mẫu thân hiểu rồi.”

Liệt thị nghe xong, trầm ngâm trong chốc lát nhưng không từ chối. Ban đầu Liệt thị phản đối việc Như Ca gạt người Ngọc gia tất cả chuyện ở Phàn Thành. Hiện tại mới hiểu được, là mình quá ngây thơ cô hủ rồi.

Giờ Liệt thị đã không còn là Liệt Uyển Vân năm đó, một lòng sùng bái chồng sống qua ngày nữa rồi. Liệt thị hiểu rõ, nếu con gái đã đem chuyện này giao cho mình, chứng tỏ có chuyện quan trọng khác phải làm, mình sẽ không làm gánh nặng của con gái.

Thấy Liệt thị đáp ứng, Như Ca biết giao những thứ này cho mẹ là chính xác. Được Tiên Đường khai trương không lâu, còn nhiều việc phải lo, gánh nặng của nàng ngày càng nhiều, Vân Kiệt còn nhỏ, nàng không muốn lặp lại những chuyện của kiếp trước.

Như Ca chỉ hi vọng cả đời này Vân Kiệt có thể đi trên con đường nó muốn đi, thuận lợi, không lo không buồn. Cho nên mới khuyên mẹ bỏ xuống quyền cai quản Ngọc gia, xử lý chuyện Cẩm Tú Phưởng. Hoạt động của Cẩm Tú Phưởng đã vào quỹ đạo, lại có Phong Trì giúp đỡ, đối với mẹ không phải chuyện khó.

Liệt thị chăm chú nghe Như Ca giải thích hoạt động kinh doanh của Cẩm Tú Phưởng, khi xong đêm đã khuya. Sắp bước ra cửa, Như Ca chợt nhớ tới một chuyện.

“Mẫu thân”

“Ừ?”

“Phu nhân của ngự sử đại nhân Trương Thành là bạn thân lúc trẻ của mẫu thân phải không ạ?”

Liệt thị cúi đầu không trả lời. Như Ca hiểu rõ, thế gian này không có người mãi mãi yếu đuối, cho dù dịu dàng như mẹ, một khi mình và Vân Kiệt bị thương tổn cũng sẽ trở thành một con báo hung mãnh.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Được thú

Thế tử phủ, trong thư phòng.

Nam tử mặc y phục màu đen, áo khoác dài thêu hoa văn mãng xà bằng tơ vàng, đang ngồi trước thư án, xử lý công văn từ Bắc Địa đưa tới. Trời dần ngả về chiều, tiếng chiêng điểm canh hai vang lên, mới xong công văn cuối cùng. Cảm thấy hơi đói, nam tử đứng dậy, định đi đến nhà ăn cách đây không xa.

Mới vừa tới cửa, đã nghe thấy tiếng sần sật đâu đây, nhìn lại, thấy một bóng dáng trắng như tuyết chậm rãi chui vào từ lỗ nhỏ ở góc tường ngoài thư phòng. Đợi thấy rõ được bóng trắng đó, nam tử kinh ngạc.

Tuyết Lang cao quý ở Tuyết Sơn, lớn lên trong rừng sâu, tính tình cao ngạo, sao ở trong kinh thành mấy ngày thì ngay cả lối đi dành cho chó cũng không ngại luôn rồi.

Tuyết Lang thấy có người thì dừng lại, cảnh giác, phát hiện là chủ nhân mới vui vẻ chạy tới. Dưới ánh nến, cẩn thận nhìn Tuyết Lang, nam tử nhú mày, trên bộ lông trắng như tuyết của Tuyết Lang có chút bụi đất, móng vuốt còn sót lại rêu của thảo dược, hình như là cả ngày đi tìm thảo dược. Lúc này Tuyết Lang ngẩng cao đầu, tựa như khoe khoang chiến lợi phẩm mình mang về.

Thấy vậy, trong con ngươi hẹp dài của nam tử lóe ra tia hứng thú, đoạt lấy bọc vải trong miệng Tuyết Lang, đi vào thư phòng, mở vải găm ra, bên trong là một hộp vuông khắc hoa văn dài rộng cỡ nửa thước, hiển nhiên là thiết kế riêng cho Tuyết Lang nên rất dễ mở, khẽ đẩy một cái là nắp bật ra, mùi thịt thơm ngon tỏa ra ngập cả căn phòng, khiến nam tử vốn đang đói bụng càng đói hơn. Lấy ra một khối thịt khô cho vào miệng, thịt tươi trơn mà không nhờn, mùi vị này.....trong đôi mắt nam tử xẹt qua một tia sáng lấp lánh, bốc tiếp một miếng nữa.

Tuyết Lang cắn vạt áo nam tử, miệng phát ra tiếng ô ô. Phát giác mình đoạt đồ ăn của sủng vật, nam tử cứng đờ, nhìn hộp thức ăn, rồi rầm hồi lâu, mới không cam lòng ném mấy khối thịt xuống cho Tuyết Lang. Tuyết Lang tung người lên ngoạm lấy miếng thịt, nhai nuốt xong, mặt đầy vẻ thỏa mãn. Thấy vậy trên khuôn mặt lạnh lùng của nam tử hiện lên một tia ấm áp.

Dưới ánh nến, một người một sói ăn thịt khô say sưa, bộ dạng sung sướng.

Còn một miếng cuối cùng, nam tử cầm lên cho vào miệng, Tuyết Lang nhìn với vẻ bất mãn. Nam tử thấy thế, ôm Tuyết Lang lên, cười mắng, “Gần đây ngươi quá mức càn rỡ rồi, lại chui vào từ lỗ chó, thật mất thể diện thế từ phủ quá.” Hồi sau, xoa đầu Tuyết Lang nói tiếp, “Lần sau muốn vào, thì đứng ở ngoài kêu cửa là được, không cần làm chuyện mất thân phận như vậy”

Liên tiếp mấy ngày sau, Tuyết Lang luôn về lúc nửa đêm, mang theo chiến lợi phẩm, hưởng thụ chung với chủ nhân, sau đó nằm một góc trong thư phòng mà ngủ.

Nhàn Nguyệt Các vốn rất tiêu điều. Có đại mộc thành lùm, chỉ có mảnh rừng trúc phía ngoài là nhìn có vẻ thanh nhã.

Hôm nay theo như kế hoạch đã định trước, mọi người trong viện xúm lại trừ sạch cỏ dại, trồng hai cột gỗ ở mảnh đất trống làm một cái xích đu. Lúc rảnh rỗi Như Ca ngồi xích đu hóng gió, cũng rất vui vẻ. Đồng dân tới, xích đu dần dần bị bỏ quên, Như Ca đã có niềm vui mới.

Đêm rất khuya, Như Ca liếc mắt nhìn cái lỗ rộng khoảng nửa thước ở tường viện, liền thấy Tuyết Lang đang chui vào.

Trong phòng bếp mới xây, Thanh Nhi và Ngọc Trúc đứng một bên nhìn Như Ca nấu ăn, động tác thành thạo như đầu bếp chuyên nghiệp, bỏ dầu, ướp gia vị, nêm muối. Chỉ chốc lát, phòng bếp đã tràn ngập mùi thơm. Sau khi thêm nước vào, Như Ca dọn đồ ma ma trông lửa, đi ra ngoài.

“Tiểu thư đối với Tuyết Lang kia còn tốt hơn nô tỳ và Thanh Trúc nhiều, mỗi ngày đều cho nó ăn thịt hầm, món thịt hầm ba bốn canh giờ đều vào miệng nó cả, đã thú thì ăn thịt tươi cũng được mà, thật là phí của trời” Thanh Nhi vừa dùng khăn tay lau ít tro bếp bám lên tóc tiểu thư nhà mình lúc đốt củi, vừa oán trách.

Như Ca nghe vậy, tiểu cô nương này lại ghen với một con sói, liền trêu ghẹo nói, “Ngươi vốn đã mồm mỉm rồi, nếu ngày ngày cho ngươi ăn thịt nữa, sau này không ai thèm lấy, lại đổ thừa tại ta thì nguy!”

“Tiểu thư, người nói gì vậy, Thanh Nhi sẽ ở với tiểu thư cả đời.” Thanh Nhi nghe vậy, đỏ mặt, dậm chân.

Thấy vậy, Như Ca vui vẻ cười nói, “Được rồi, ta hiểu, cho ngươi theo ta cả đời được chưa, chỉ là lang nhi thường cho ta thảo dược, ta muốn cảm ơn nó mà”.

Gặp mấy lần ở Lễ Học Viện, Như Ca mới biết Tuyết Lang hẳn là một dược thú, nghĩ lại Tuyết Lang thân cận với mình hơn người khác không hẳn là vì lần trước giúp nó băng bó, chỉ sợ là vì mấy năm này nằng ra vào y quán thường xuyên, nên trên người có mùi thuốc nhàn nhạt.

Mấy ngày nay, Dược Tiên Đường cần vài loại thảo dược quý, bởi vì sinh trưởng ở nơi thâm sơn cùng cốc, nên các tiệm khác cũng không có mà cung cấp, nằng phác họa hình dạng thảo dược, khoa tay múa chân với Tuyết Lang mấy cái, nó liền đi tìm thật. Đối với Tuyết Lang những thảo dược này có lẽ không là gì, nhưng với Dược Tiên Đường mà nói thì rất là quý giá. Cho nên bất luận thế nào, nằng cũng muốn cho nó ăn no, nếu không ngộ nhờ nó không chịu giúp nữa, đừng nói là mấy cân thịt, một xe thịt cũng không đổi được một gốc thảo dược quý giá thế này.

“Tiểu thư, hình như dạo này Tuyết Lang ăn được nhiều hơn đó, mấy hôm trước, tiểu thư cho nó ăn ở đây hai cân thịt, mang hai cân nữa về ăn vặt. Bây giờ ở đây ăn ba cân, đem về cũng nhiều hơn, nhưng lúc nào cũng giống như quý chết đói vậy.” Thanh Nhi nhớ tới bộ dạng háo hức lúc nhận được hộp thịt của Tuyết Lang vừa bực mình vừa buồn cười.

“Ừm, giống thật, chắc gần đây phải đi núi sâu hơn để kiếm, nên đói hơn”, Như Ca nhớ tới đáng vẻ thỏa mãn khi ăn thịt của Tuyết Lang liền hận không giữ nó làm của riêng được, đáng tiếc Tuyết Lang đã có chủ. Nhớ tới nam tử ra tay tàn nhẫn ở bờ sông ngày đó, Như Ca chỉ có thể quên đi ý định này.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Bệnh tật

Phía bắc kinh thành, bên ngoài Dược Tiên Đường, người đến khám bệnh xếp thành hàng dài không dứt.

Tại phòng ngoài Dược Tiên đường, 10 thầy thuốc ngồi thành hàng đang khám bệnh hết lượt này đến lượt khác. Mấy dược đồng đã trải qua huấn luyện đứng bên cạnh, nghe thầy thuốc giảng giải bệnh xong sẽ căn cứ vào đó mà đi bốc thuốc.

Ở phòng trong, có 5 nữ thầy thuốc, chuyên khám bệnh cho phụ nữ. Nữ bệnh nhân nào muốn được nữ đại phu khám thì chỉ cần nói rõ với hai gã sai vặt đứng ở cửa.

Ngoài cửa, một phụ nhân trung niên và một nam tử trẻ tuổi đang ẵm một đứa bé lo lắng chờ, phụ nhân thấy những người đứng trước mình còn rất nhiều

thì khóc lớn, quỳ trên mặt đất, đau khổ cầu xin gã sai vặt đang duy trì trật tự, hi vọng đối phương có thể cho vào trước.

“Vị đại nương này, làm cái gì vậy.....ai, các đại phu đều nói không chữa được rồi. Đại nương cần gì phải khổ thế chứ!” gã sai vặt thấy vậy, khuyên nhủ không ngừng.

“Tiểu ca, ta thật là không có biện pháp, phu thê nữ nhi của ta đều chết rồi, chỉ để lại đứa bé này, ta không thể trơ mắt nhìn nó chết được! Hu hu hu...”

“Vị đại ca này, giúp mẹ ta đi, van cầu ông chủ các người giúp đỡ, nếu chữa hết, Vương Nhị ta biết ơn ông chủ suốt đời, dù không có tiền, nhưng ta có sức lực, sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp cả đời, chỉ cần cho ta chút cỏ là được.” Nam tử nhìn mặt chất phác đứng bên cạnh phụ nhân trung niên, nói cực kỳ thành khẩn.

“Tiểu.....công tử, người đó thật thú vị, đáng đáp khờ khạo, nói chuyện cũng khờ khạo”. Trên lầu hai của Dược Tiên Đường, Thanh Nhi đang mặc trang phục nam, nghe vậy, thì cười ngả nghiêng ngả ngửa.

“Nha đầu chết tiết người còn cười, không thấy người ta đang rất khổ sở sao?” Trúc Thanh mắng. Thanh Nhi nghe vậy, biết mình sai rồi, ngượng ngùng nói, “Công tử, ta thấy người xếp hàng trước họ còn nhiều lắm, hay là cho họ vào trước đi!”

“Ừ, đi đi!”

Thanh Nhi đi truyền lời, hai người được vào trước, vậy mà sau nửa canh giờ, khi hai người đi ra, vẻ mặt còn đau khổ hơn lúc vào.

Như Ca vừa quay đầu liền thấy Thanh Nhi vẻ mặt như đưa đám đi vào, “Tiểu thư, là ho gà, mười đại phu đều nói không chữa được, hiện tại ở lầu dưới đang lấy lá ngải trừ độc đấy.”

Ở Đại Chu ho gà là bệnh không chữa được, đứa bé nào mắc bệnh thì đều không trị mà chết. Rất dễ lây lan, nên rất nhiều tiệm thuốc không tiếp nhận bệnh này, vì vậy Như Ca cũng chưa từng tiếp xúc với bệnh.

“Người đi dẫn họ lên đây đi!” Mặc dù chưa từng tiếp xúc, nhưng ngẫm lại cẩn thận, vẫn có mấy phương thuốc có thể dùng được.

Thanh Nhi nghe vậy, vẻ mặt vốn đang đưa đám sáng rực lên, “Dạ, công tử”. Y thuật của tiểu thư thì khỏi bàn, thuốc trong Dược Tiên Đường đều là do tiểu thư phối cả. Ở Phần Thành, không phải tiểu thư đã chữa hết bệnh cho rất nhiều người đó sao, trong đó không thiếu bệnh nan y!

Ngoài Dược Tiên Đường, phụ nhân trung niên ẵm đứa bé khóc nức nở, Vương Nhị thấy đứa cháu ho đến mức sắp thở không nổi, trên gương mặt chất phác cũng có nước mắt.

Đang lúc hai người định về nhà chuẩn bị hậu sự, thì được một dược đồng mặc áo xanh dẫn vào Dược Tiên Đường lần nữa.

“Chẳng phải đã nói không chữa được rồi mà! Sao lại vào nữa?”

“Chẳng lẽ còn đại phu giỏi hơn nữa?”

“Dược Tiên Đường thật là đặc biệt, ho gà mà cũng nhận, hai người kia đã đi nhiều nơi rồi đó, đại phu nào cũng vừa liếc mắt đã đuổi đi, Dược Tiên Đường lại nhận khám nhiều lần. Chỉ dựa vào điểm này, về sau ta chỉ khám bệnh ở đây thôi.”

.....

Những người xếp hàng chờ lâu quá muốn đi, đột nhiên cảm thấy chờ đợi là rất đáng giá, tiếp tục ở lại. Gã sai vặt ngoài cửa thấy vậy, đứng cẳng thẳng người.

Lại nói, Vương Nhị được dược đồng áo xanh dẫn lên lầu hai, thấy vị công tử mặc y phục trắng ngời đó thật chẳng khác gì tiên nhân trong tranh.

“Ta là Vương thị, chào đại phu”, phụ nhân trung niên thấy thầy thuốc trẻ tuổi, lòng vốn tràn đầy hi vọng cũng hơi trầm xuống.

Thấy phụ nhân hình như không quá tin tưởng mình, Như Ca cười nhẹ, “Đứa bé này đã bệnh hơn nửa tháng, từ bảy ngày trước bắt đầu ho khan, nhảy mũi. Hiện giờ thân thể co quắp, ho ra nhiều đàm, lúc ho còn có tiếng rít như gà gáy.”

“Đúng đúng, chính là như vậy, đại phu, xin ngài bắt mạch thử!” Nghe Như Ca nói, phụ nhân không còn boăn khoăn nữa, vị thầy thuốc này chưa bắt mạch mà đã nhìn ra bệnh, nhất định là cao nhân.

Như Ca bắt mạch cho đứa bé, mày nhíu lại, đứa bé này chẳng những bị ho gà, mà thân thể cũng vô cùng yếu ớt, nếu cứ cho thuốc theo cổ phương, e rằng phản tác dụng.

Phụ nhân thấy Như Ca nhíu mày, sợ không còn hi vọng nữa, bắt lấy tay Như Ca siết thật chặt, “Đại phu, có thể cứu đúng không? Đại phu!”

“A” Như Ca bị đau hô nhỏ.

“Vị đại nương này, sao lỗ mãng vậy, công tử nhà ta bị thương rồi.” Vốn đang đồng tình với phụ nhân, Thanh Trúc và Thanh Nhi nghe Như Ca hô nhỏ, vội nhìn, thấy trên cánh tay tròn bóng của Như Ca có mấy vết hồng hồng chói mắt vô cùng, nhất thời giận nói.

“Thanh Trúc, được rồi.” Đứa bé bệnh thế này, phụ nhân làm gì còn tâm trạng để ý những việc khác.

“Thật xin lỗi, đại phu, thật xin lỗi, mẫu thân ta không phải cố ý, ta thay bà nhận lỗi, xin ngài thương xót, nhất định phải cứu đứa bé.” Vương Nhị rất sợ thầy thuốc tuần tú này không chịu trị nữa, vội vàng kéo phụ nhân quỳ xuống nói xin lỗi.

“Đại phu, ta van ngài, cứu đứa bé! Cầu xin ngài.....”

“Đứa nhỏ này lúc còn trong bụng mẹ đã không tốt, ta cần thời gian để tìm một loại dược liệu đặc biệt, trước cứ uống theo đơn thuốc này, ngày ba lần, mỗi lần một viên, để kiềm hãm bệnh. Mười ngày sau, trở lại đây!” Như Ca viết đơn thuốc xong đưa cho dược đồng đi bốc. Nhìn đứa bé này, Như Ca liền nhớ tới đứa con đã chết ở kiếp trước của mình, không đành lòng từ chối, đành nghĩ biện pháp tìm loại dược liệu quý đó thôi.

“Đại phu, tiền thuốc.....”

Như Ca thấy quần áo được giặt đến sòn của hai người, còn thu tiền thuốc gì nữa, “Những thuốc này không đáng bao nhiêu tiền, các vị cứ lấy đi!”

“Đại phu, cảm ơn ngài! Cảm ơn! Cả nhà ta đời này nguyện làm trâu làm ngựa để đền ơn ngài. Xin đại phu cho biết nhà ngài ở đâu, tên họ là gì, ta nhất định lập bài vị cầu phúc cho ngài”, phụ nhân nhận lấy thuốc từ dược đồng, kích động nói.

“Chủ tử ta là Ngọc phủ.....”

“Thanh nhi!” Như Ca quát một tiếng, hơi giận, nếu nói ra vậy mình cần gì phải cải trang để khám bệnh nữa.

Nghe Như Ca quát, Thanh Nhi lập tức che miệng lại.

Nghe được hai chữ ‘Ngọc phủ’, phụ nhân có vẻ trầm tư, sau đó cúi chào Như Ca rồi đi, trước khi ra khỏi cửa, đột nhiên xoay người lại nói, “Đại phu là vị tiểu thư mới tới Ngọc phủ đúng không?”

Thấy Như Ca kinh ngạc, phụ nhân cười nhẹ nói, “Ta là ma ma trong viện lão phu nhân, chẳng qua bắt tài, không phải thân tín của lão phu nhân. Nhưng nếu ngày nào đó tiểu thư cần ta, ta sẽ tận lực giúp đỡ, chết cũng không từ.”

Nói xong, phụ nhân ôm đứa bé đi.

Lưu lại đám người Như Ca cảm thán một câu: thế giới này thật nhỏ!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Trộm thuốc

Liên tiếp ba ngày, Tuyết Lang đã không đến chỗ Như Ca, hình như là có nhiệm vụ gì đó. Cửa lớn của phủ thế tử cũng đóng chặt cả ngày. Nghĩ đến đứa bé đang chờ thuốc, Như Ca lòng nóng như lửa đốt.

Trong phương thuốc cho đứa bé kia có một vị là Linh chi tím Tuyết Sơn. Linh chi tím này mọc ở đỉnh Tuyết Sơn, mấy trăm năm mới thành hình, nên rất quý hiếm. Thời gian trị liệu tốt nhất cứ qua đi, Như Ca chỉ có thể cả ngày ở trong Lễ Học Viện chờ đợi.

Nàng nhiều lần trốn học kiến các phu tử rất bức mình, vốn chỉ hi vọng Như Ca có thể vượt qua cuộc khảo hạch của viện trưởng để tiếp tục học. Ai ngờ nàng vượt qua sát hạch của cả 8 vị phu tử, dù tư cách vào học trong Hoàng Lâm Các.

Thi xong, Như Ca liền ra phía sau núi, chờ Tuyết Lang xuất hiện, cũng nhắc bọn Thanh Nhi chú ý xem Tuyết Lang có đến Ngọc phủ không.

Việc Như Ca được vào Hoàng Lâm Các gây xôn xao trong học viện, thứ tử và thứ nữ của Ngọc gia đều vào được Hoàng Lâm Các! Viện trưởng rất yêu người tài, thấy Hoàng Lâm Các có thêm một học trò tất nhiên là vui mừng cực kỳ.

Đối với Ngọc gia mà nói, Như Ca chỉ là nữ tử, mà lại là thứ nữ, chỉ cần biết ít chữ là được, chẳng cần giỏi làm gì, nhưng có được thành tích thế này, Ngọc Chính Hồng vẫn có chút hưng phấn, dù sao nhờ việc này lão lấy lại được không ít thể diện bị mất sau sự kiện ở phía sau núi Lễ Học Viện lần trước.

Lý thị đang giả bệnh và Ngọc Bảo Oánh đang bị cấm túc, nghe tin xong, không biết đã đập vỡ bao nhiêu đồ sứ, xé nát bao nhiêu chiếc khăn tay.

Mấy ngày gần đây, Lý thị nhiều lần cố gắng liên lạc với nhà mẹ đẻ, hi vọng được tha thứ và ủng hộ, vậy mà phủ viễn tướng quân vì chuyện Lý Ngọc Đình vẫn còn rất tức giận, ma ma Lý thị phải tới chịu đều bị đuổi về, nhưng nhờ đại ca ruột, Lý thị được về nhà mẹ đẻ nhận tội.

Thời gian như thoi đưa, gần đến mùa đông, ở con suối phía sau núi Lễ Học Viện, không khí sáng sớm rất trong lành, sương mù mờ mờ, hai bờ cây xanh mượt.

Thiếu nữ một đầu tóc đen bóng, cài một cây trâm có tua hoa màu tím, lúc bước đi, tua hoa lay động, sáng lấp lánh. Nàng mặc bộ váy màu xanh nhạt, khoác áo choàng lông cáo màu trắng. Núi xanh, nước biếc, váy xanh càng làm nổi lên làn da trắng nõn của nàng.

Như Ca đứng ở bờ suối, nhìn xung quanh, chờ đợi. Gần trưa, rốt cuộc Tuyết Lang cũng xuất hiện, lúc nhìn thấy nàng, Tuyết Lang vui sướng như trẻ con. Trên mặt nàng cũng hiện lên nụ cười rạng rỡ.

Chơi đùa với Tuyết Lang một hồi, thấy trời dần tối, Như Ca lấy bức họa dược liệu ra. Đưa lên 3 ngón tay, ý chỉ 3 ngày, Tuyết Lang nhìn bức vẽ linh chi hồi lâu, quơ quơ móng vuốt, trong mắt có nản lòng.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng nàng vẫn rất thất vọng. Như Ca hiểu rõ, dù Tuyết Lang là linh thú, ngày đi được ngàn dặm, nhưng Tuyết Sơn cách đây cực xa, linh chi Tuyết Sơn lại là có gấp mà không thể cầu, Tuyết Lang sẽ rất khó tìm được. Giờ chỉ có sẵn một cây trong phủ thế tử, mình phải làm sao mới có được đây? Chẳng lẽ đi trộm?

Bị ý nghĩ này của chính mình làm cho hết hồn, Như Ca vỗ vỗ ngực, lại nhìn nhìn Tuyết Lang, xấu hổ nghĩ, chẳng lẽ bắt sủng vật người ta trộm dược liệu của người ta. Nhưng nhớ lại vẻ mặt tràn đầy hi vọng của mẫu tử Vương thị, Như Ca tự an ủi, chỉ lần này thôi....

Sáng sớm hôm sau, trong phủ thế tử, nam tử áo xanh đầu tóc xốc xếch cực kỳ tức giận xách Tuyết Lang đang giương nanh múa vuốt với mình, vọt vào thư phòng.

“Thanh Trạch, chuyện gì?” Tiêu Dạ Huyền nhìn một người một thú trước mắt không biết làm sao. Tiết Thanh Trạch là thầy thuốc, sao lại như nước với lửa với dược thú thế này!

Nam tử gọi là Thanh Trạch, ném Tuyết Lang xuống đất, vô cùng tức giận nói, “Đại ca, huynh tới phòng thuốc mà xem, dược liệu bên trong bị Tuyết Lang lục tung cả lên, linh chi tìm lần trước mang về từ Tuyết Sơn không thấy nữa rồi. Súc sinh này từ khi nào cả dược liệu mà cũng ăn. Bị đệ bắt được, còn dùng móng vuốt cào đệ, huynh xem tay đệ này, a....”

“Tuyết Lang ăn dược liệu?” Tiêu Dạ Huyền nghe vậy, nhìn lướt qua cánh tay Tiết Thanh Trạch, có mấy vết trầy khá sâu xuyên qua lớp vải.

Tiêu Dạ Huyền ngạc nhiên. Nếu nói là cào thương người, hẳn tin tưởng, bởi vì Tuyết Lang không chỉ là dược thú, mà còn là dã thú cực kỳ hung mãnh. Mấy năm nay trên chiến trường đã cán chết không ít tướng địch. Nhưng chưa từng thấy nó ăn dược liệu bao giờ. Hôm nay sao lại ăn. Nhớ lại ngày hôm qua, lúc về, còn chưa vào phủ, lang nhi đã vội chạy tới Lễ Học Viện, trong đôi mắt hẹp dài của Tiêu Dạ Huyền xẹt qua một tia hiểu rõ.

Bên kia, sau khi có được linh chi, Như Ca chế thành thuốc, nhưng cũng không trực tiếp đến viện lão phu nhân tìm Vương ma ma để đưa, mà cho người mang đến Dược Tiên Đường.

Sáng sớm, nhìn chỗ góc tường mấy ngày nay không có động tĩnh gì, Như Ca mơ hồ lo lắng. Tuyết Lang trộm dược liệu, tất nhiên sẽ để lại dấu vết, chẳng lẽ là bị chủ nhân xử phạt, nhớ tới nam tử ra tay tàn nhẫn hôm đó, Như Ca không khỏi khẽ run rẩy!

Suy tư hồi lâu, Như Ca chậm rãi đi về phòng mình, lôi ra một hộp gấm nhỏ màu đỏ đã cất giữ nhiều năm từ rương lớn ở dưới giường, cẩn thận gói lại. Lại sai Thanh Nhi dẫn người đến chợ mua về 20 cân thịt bò, và mấy cái hộp lớn. Sau đó vào bếp, tự tay làm khô bò, xong, cho vào hộp. Gọi Phong Tri, người từng trải, giao thiệp rộng, để Phong Tri nghĩ cách đưa vào phủ thế tử.

Nhìn Phong Tri đi, Như Ca trầm nghĩ, người nọ thấy đồ mình gửi, chịu thả Tuyết Lang thì tốt, nếu không được, coi như cũng làm một con sói ma no.

Ở thế tử phủ, sau khi nhận một tấm tờ lụa thượng hạng của Cẩm Tú Phưởng, lão quản gia sai người kiểm tra mấy hộp thức ăn, thấy không có độc, phát tay một cái để người ngoài cửa đi, cho người đem mấy hộp đồ ăn vào.

“Hừ, không ngờ lòng trung thành của Tuyết Lang với người này chỉ đáng giá mấy cân thịt mà thôi!”

Trong thư phòng phủ thế tử, Tiết Thanh Trạch thấy mắt Tuyết Lang sáng lên khi nhìn mấy hộp thịt thì mặt đầy vẻ kinh bi.

Tiêu Dạ Huyền nghe vậy, không nói gì, chỉ nhìn tờ giấy và hộp gấm màu đỏ trên bàn, suy nghĩ mông lung.

“Mượn bữa linh chi của ngài thật rất bất đắc dĩ, đặc biệt dâng lên linh dược, mong ngài nhận cho!”

Tuyết liên là linh dược hiếm có, nhưng đối với hắn mà nói là quá mức tầm thường. Nam tử nhìn vào đóa hoa thiếu mất một nửa trong hộp gấm, mắt phát ra ánh sáng làm người khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Lý thị mang thai

Trong lớp học Hoàng Lâm Các, thiếu nữ lẳng lặng ngồi trong góc cạnh cửa sổ, ngẩn ngơ nhìn hoa mai nở rộ đầu tường.

Viện trưởng đã nhắc nhở vài lần nhưng chẳng có tác dụng. Mỗi lần hỏi tới, thiếu nữ luôn trả lời rất chính xác. Viện trưởng không biết làm sao, lại nghĩ, nữ tử này đã thông qua sát hạch của mấy vị phu tử, nếu muốn, ở nhà tự học cũng có thể, hơn nữa Phương Chính đã viết thư nói nữ tử này cực kỳ thông minh, chỉ sợ đến Lễ Học Viện là để lấy cái tiếng mà thôi. Huống hồ cũng sắp tới kỳ thi trước khi nghỉ đông rồi, không quản được nhiều như vậy, kêu Như Ca chuyển chỗ ngồi, rồi không nói gì thêm nữa.

Vân Kiệt thấy tỷ tỷ được chuyển tới ngồi cạnh mình, nghiêng đầu tươi cười với nàng.

Như Ca vào Hoàng Lâm Các, vui mừng nhất chính là Vân Kiệt, theo ý Vân Kiệt, tỷ tỷ mình thông minh hơn mấy người kia nhiều. Vốn đã năn nỉ Như Ca vào đây, nhưng nàng không chịu, giờ vào rồi, bảo sao Vân Kiệt không vui mừng!

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Vân Kiệt, Như Ca bắt đầu dĩ lắc đầu, đệ đệ hình như quá ý lại mình. Chỉ là vào được Hoàng Lâm Các, đích thật là có chỗ tốt, ít nhất thái độ của trên dưới Ngọc phủ đã thay đổi rất nhiều. Các phu nhân và di nương khác trong Ngọc phủ, thậm chí là một ít phu nhân quan viên rồi rít đến thỉnh giáo Liệt thị cách dạy con. Mặc dù không có bao nhiêu người là thật lòng, nhưng ít nhất được người coi trọng không phải sao? Trong kinh thành, mẫu thân không thân quen ai, kết giao nhiều người cũng không phải là không tốt.

Về phần cuộc thi trước kỳ nghỉ đông, Như Ca không quá lo lắng, trong cuộc thi tùy ý trả lời, làm sao vừa đủ điểm qua là được. Vân Kiệt thi học hành chăm chỉ, đạt được thứ hạng cao nhất. Vì thế, Ngọc Chính Hồng tăng tiền thưởng cho Nhân Nguyệt Các thêm một lượng bạc. Lão phu nhân cũng cho Liệt thị mấy món đồ trang sức thượng hạng. Dĩ nhiên, lão phu nhân cho Liệt thị bao nhiêu, Giang thị cũng sẽ nghĩ cách khiến nhi tử Ngọc Như Long bòn rút từ lão phu nhân bấy nhiêu.

Mà Lý thị thì hận đến nghiến răng, vốn muốn nhìn Liệt thị và Giang thị đấu nhau đến chết, không ngờ, Giang thị không có việc gì, gặp hạn lại là mình. Nghĩ đến Ngọc Bảo Oánh còn đang bị cấm túc, Lý thị cảm thấy lửa giận bốc lên tận đầu. Lại nghe Ngọc Vân Kiệt đứng hạng nhất trong Hoàng Lâm Các, giận đến điên lên, chạy tới phủ viện trưởng quân, khóc lóc kể lể với đại ca và đại tẩu một phen.

Lại nói, sáng sớm một ngày nào đó, tự nhiên Lý thị nổi hứng đi thỉnh an lão phu nhân, đang hành lễ thì ngã quỵ trên mặt đất. Lão phu nhân thấy vậy, vội vàng kêu đại phu tới khám, xong, đại phu phán chắc chắn là Lý thị đã mang thai một tháng.

Đối với Ngọc Chính Hồng và lão phu nhân mà nói đây là một tin cực tốt. Năm nay Ngọc Chính Hồng đã hơn 50, vẫn tiếc nuối vì không có trường tử, nay chính thể phu nhân mang thai, quả thật là trời không phụ lòng người!

Từ ngày đó, Ngọc Chính Hồng sợ Lý thị tâm tình không vui sẽ ảnh hưởng đến thân thể và cái thai trong bụng, liền bỏ lệnh cấm túc với Ngọc Bảo Oánh, xin lão phu nhân giao quyền quản lý gia đình lại cho Lý thị. Một tháng thì có tới nửa tháng là ở trong phòng Lý thị.

Vì chuyện này, Giang thị bị thất sủng, lão phu nhân hạ lệnh mỗi ngày phải đi thỉnh an Lý thị. Giang thị mặc dù không muốn tí nào, nhưng cũng đành chấp nhận, giờ lão phu nhân và lão gia xem cái thai trong bụng Lý thị như trân bảo.

Lý thị bị chèn ép nhiều năm rốt cuộc cũng tới ngày được như ý, đuổi hết những thông phòng và tiểu thiếp trong phủ đi. Chẳng những giảm bớt một nửa người làm ở viện Giang thị và Liệt thị, cắt bớt tiền tiêu hàng tháng, mà còn bắt Thái Nguyệt Các và Nhân Nguyệt Các phải chép trăm quyển kinh thư đưa đến chùa, nói là để cầu phúc cho trường tử sắp ra đời.

Đối với những việc này lão phu nhân làm như không thấy, giờ trong mắt lão phu nhân không gì quan trọng bằng trường tôn này hết.

Trong thư phòng nhỏ ở Nhân Nguyệt Các, Như Ca tay cầm bút lông viết không ngừng, từng hàng kinh văn đẹp đẽ hiện ra, hết tờ này đến tờ khác. Thanh Nhi và Thanh Trúc đứng bên cạnh nhìn đến mê mẩn.

Kiếp trước, Như Ca mỗi ngày làm bạn với kim thoa hơn 20 năm, rồi tại địa phủ làm bạn với kinh thư trên trăm năm, nên đã luyện được bản lĩnh nhìn qua là không quên, đối với kinh thư có thể nói là thuộc lâu lâu. Không cần suy nghĩ, cứ vung bút lên là viết liên tục.

Khi mực trong nghiên đã thấy đáy, trăm quyển kinh thư cũng đã xong. Liệt thị mang theo hai tiểu nha hoàn đến, thấy vẻ sùng bái trong đôi mắt vừa to vừa tròn của Vân Kiệt, lắc đầu khẽ cười. Nhớ lại, lúc còn ở Phàn Thành, phu tử Phương Chính hỏi Vân Kiệt, trên đời, người mà Vân Kiệt kính trọng ngưỡng mộ nhất là ai, Vân Kiệt đã trả lời là tỷ tỷ Ngọc Như Ca, giờ Liệt thị đã hiểu. Những năm gần đây, nữ nhi đã chăm sóc mình và Vân Kiệt tốt đến mức làm người ta cảm thấy chua xót.

“Mẫu thân đang nghĩ gì vậy?” Như Ca thấy Liệt thị nhìn thần thờ, để bút xuống, đi tới đỡ Liệt thị ngồi lên giường.

“Không biết đại phu nhân có âm mưu gì mà bắt con phải tự mình đem kinh thư đến chùa Pháp Nguyên ở ngoại thành, còn phải trai giới cầu phúc trong hai ngày. Nương rất lo lắng!” Liệt thị không phải kẻ ngốc, tự nhiên biết Lý thị không phải kẻ tốt lành gì, nhưng lão phu nhân đã đồng ý, không thể không đi.

“Mẫu thân chớ lo lắng, không phải còn còn có hai tỷ tỷ đi cùng sao, chắc đại phu nhân cũng sẽ không đến mức con ruột của mình mà cũng mắc kệ đâu”, ngay cả Ngọc Bảo Oánh quen ăn sung mặc sướng mà cũng phải đi cầu phúc cho trường tử, mình làm sao có thể từ chối! Nhớ lại hôm nay ở trước mặt

lão phu nhân, Ngọc Bảo Oánh biểu hiện rất ăn năn hối cải, nhưng khi nhìn mình thì mắt lộ hung quang. Như Ca đã biết, chuyến đi này sợ là không tránh khỏi khổ sở rồi.

“Chỉ mong là vậy! Con dẫn Thanh Loan theo đi, đứa nhỏ này có chút võ công, nếu có chuyện cũng đỡ hơn.” Liệt thị vẫn cảm thấy nên đề phòng thì hơn. Chuyện ở sau núi Lễ Học Viện lần trước làm Liệt thị nghĩ lại vẫn thấy sợ hãi.

“Dạ”, Thanh Loan là nô lệ Như Ca mua từ một tiểu thương nước ngoài vào 4 năm trước. Lúc ấy, Thanh Loan đang bị thương nên sốt cao hôn mê, là bệnh nhân đầu tiên của Như Ca, có chút võ công. Thấy Thanh Loan không nhà để về nên giữ lại làm hộ vệ. Thời gian trước ở lại Phàn Thành để giải quyết một số chuyện, mới tới kinh thành hai hôm nay. Là trợ thủ đắc lực của Như Ca.

Liệt thị về phòng, trong thư phòng chỉ còn lại một mình Như Ca, nhớ lại kiếp trước, mình tới Ngọc phủ được hai năm thì Lý thị mới có thai, sao giờ lại sớm nhiều vậy, chẳng lẽ vì mình trọng sinh nên mọi chuyện thay đổi, hoặc là.....nghĩ đến một khả năng khác, Như Ca biến sắc, kêu Trúc Thanh vào, dặn dò một phen.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Hành trình đến chùa

Ba ngày sau, rốt cuộc Giang thị cũng chép xong trăm quyển kinh thư, đưa đến Đông viện của Lý thị. Bốn vị tiểu thư Ngọc gia chia ra ngồi lên hai chiếc xe ngựa, một cao quý một mộc mạc, đi đến Phúc Nguyên Tự cầu phúc cho trường tử.

Thấy xe ngựa đi xa, lão ma ma Đông viện nhìn lướt qua Liệt thị, trong mắt đầy ý xấu. Chạm phải ánh mắt cảnh giác của Ngọc Trúc liền xoay người trở về Đông viện.

“Phu nhân, tiểu thư đi rồi.”

“Hồ ma ma, bên đại ca ta đã chuẩn bị xong chưa?” Lý thị, phục sức sang trọng, đang nằm trên giường êm, vẻ mặt mệt mỏi, hỏi Hồ thị.

“Bên tướng quân đã sớm sắp xếp xong rồi, phu nhân cứ yên tâm”, thấy Lý thị mệt mỏi, Hồ thị đi tới xoa bóp trán cho Lý thị, đau lòng nói, “Phu nhân ngủ có ngon không, quãng thâm dưới mắt ngày càng rõ đó.”

Hồ thị là bà vú của Lý thị, mẫu thân Lý thị mất sớm, lão tể tướng cưới kế thất, kế mẫu đối với Lý thị từ trước đến giờ là không nghe không thấy, để Hồ thị toàn quyền nuôi dạy, nên Hồ ma ma và Lý thị thân thiết như mẫu tử. Lúc trước chính là Hồ thị khuyên Lý thị cho mẫu tử Như Ca trở về, giờ thấy vì Như Ca mà Lý thị và nương gia tình cảm rạn nứt, Hồ ma ma cực kỳ ảo não, chạy qua chạy lại giữa tướng phủ và Ngọc phủ không biết bao nhiêu chuyện.

“Được Hoa ma ma đưa khó uống vô cùng, ban đêm ngủ không được”, đang nói, Lý thị lại buồn nôn, bụng cái chầu bên giường nôn khan một hồi.

Hồ ma ma vỗ vỗ lưng Lý thị, trấn an, “Phu nhân, thuốc đắng dã tật mà, chỉ cần có hiệu quả, khổ sở chút phải ráng chịu thôi. Tệ nạn này hại biểu thiếu gia thành thế kia, chết vạn lần cũng không hết tội. Hôm nay phu nhân và lão gia đã hòa thuận lại, chờ một thời gian nữa, xử lý xong Liệt thị, là phu nhân có thể như nguyên rồi!”

Nghe vậy, Lý thị nhớ lại càng điên hơn, “Đều tại hai tiện nhân ở Nhân Nguyệt các hết, bằng không ta sao phải khổ thế này. Còn phải.....”

Hồ ma ma nghe vậy, vội vàng ngăn Lý thị lại, “Phu nhân, đừng nói nữa, tai vách mạch rừng.”

Lý thị tất nhiên biết hiện tại lão phu nhân và Giang thị đều nhìn chằm chằm Đông viện, cho nên chỉ có thể giả bộ mệt mỏi, nằm riết trong phòng.

“Sáng nay lúc tiễn các tiểu thư lên đường, ta thấy mấy tiểu nha đầu ở Nhân Nguyệt Các rất cảnh giác, làm như nô tỳ ăn Liệt thị không bằng.” Hồ ma ma bĩu môi, “Một ngày nào đó sẽ bán lũ cứng đầu cứng cổ này đi hết.”

Lý thị nghe vậy, cười lạnh, “Ta nghĩ nhất định là do Ngọc Như Ca sai bảo, một tiểu nha hoàn thì có thể làm nên chuyện gì? Liệt thị mà không có Ngọc Như Ca thì khác gì cua không có chân, bản phu nhân muốn gây khó dễ thế nào thì gây thế đó.”

Hồ ma ma nghe vậy, gật đầu phụ họa, “Phu nhân nói phải, Tôn Ngộ Không có lợi hại cách mấy, cũng trốn không thoát lòng bàn tay của Phật tổ Như Lai.”

Lý thị nghe vậy, tâm tình thoải mái hơn nhiều, uống nửa chén thuốc đắng còn lại mà như uống tổ yến hầm đường, một hộp là xong.

Bên này, Ngọc Tĩnh Nhã nhìn Như Ca nhắm mắt dưỡng thần ở đối diện: trên đầu cài một cây trâm vàng hình hoa anh đào khảm ngọc, áo hồng nhạt thêu

những đóa hoa anh đào, phía dưới là váy Tô Châu màu trắng có những tua hạt lưu ly, khoác áo lông chồn cộc tay, trông rất cao quý tao nhã. Đều là thứ nữ, tại sao nàng ta có thể ăn mặc cao quý như vậy, mà mình

Ngọc Tĩnh Nhã nhìn lại quần áo cũ sòn trên người, sờ sờ cây trâm bạc mà Ngọc Bảo Oánh ‘thường’ cho mình, ghen tỵ dâng trào. Muốn nhìn thấy bộ dáng khổ sở của người trước mắt, “Muội muội, mấy ngày nay chép kính có mệt không?”

Nghe thấy lời Ngọc Tĩnh Nhã, Như Ca cũng không mở mắt, thản nhiên trả lời, “Phật pháp cao thâm, không thấy mệt mỏi, tỷ tỷ nếu có thời gian rảnh, có thể tới Nhân Nguyệt Các chép kính với muội...”

Như Ca chưa nói xong, Ngọc Tĩnh Nhã đã cười lạnh cắt ngang, “Thôi đi, người đắc tội với đại phu nhân, ta không muốn bị liên lụy”.

Ngọc Tĩnh Nhã biết rõ, hiện giờ Lý thị hận nhất không phải là Giang di nương mà chính là Như Ca. Giang di nương chỉ là mê hoặc phụ thân, ý vào Ngọc Như Long mà bòn rút lão phu nhân. Còn Ngọc Như Ca lại làm cho nữ nhi bảo bối của Lý thị chịu phạt, cháu trai biến thành hoạn quan. Nhớ lại ngày hôm qua, tuy chỉ nghe loáng thoáng Lý thị nói, nhưng Ngọc Tĩnh Nhã có thể chắc chắn, chuyến đi đến Pháp Nguyên Tự lần này có chút mờ ám. Nếu không phải chỉ có hai chiếc xe ngựa, mà tiện nhân Ngọc Bảo Oánh kia lại không cho mình cùng xe, mình tuyệt đối sẽ không cùng xe với Ngọc Như Ca, để tránh bị liên lụy.

Nghe vậy, Như Ca có chút buồn cười, nhưng nghĩ lại cũng hợp lý thôi.

Năm xưa, mẫu thân Ngọc Tĩnh Nhã là Hồ thị, nô tỳ rửa chân của Lý thị, rất thủy mị. Vì đề phòng Ngọc Chính Hồng tìm nữ nhân bên ngoài, Lý thị liền dâng Hồ thị làm thông phòng cho Ngọc Chính Hồng. Lúc đầu Ngọc Chính Hồng cũng rất cưng chiều Hồ thị. Về sau Ngọc Chính Hồng cưới Giang thị, một người vừa trẻ tuổi xinh đẹp, am hiểu nị thuật phòng the, lại biết xu nịnh, Hồ thị liền bị thất sủng. Lý thị thấy vậy, cộng thêm Hồ thị sinh ra một nữ nhi vô dụng, tự nhiên là ghét vô cùng, tổng Hồ thị đến phòng giặt đồ. Ma ma ở phòng giặt bắt làm không ngơi tay, để Hồ thị ngâm nước cả ngày. Vốn thể chất yếu ớt, lại vừa sinh xong, Hồ thị làm sao chịu nổi, lay lắt ở phòng giặt nửa năm thì qua đời.

Ngọc Tĩnh Nhã từ nhỏ không có mẫu thân chăm sóc, chỉ có thể phụ thuộc vào Lý thị, hầu hạ Lý thị còn hơn cả con ruot, ngày thơ ấu Lý thị niệm tình mình hết lòng hầu hạ, tương lai sẽ kiếm cho mình một mối tốt. Kiếp trước, Ngọc Tĩnh Nhã chẳng khác gì một con cầu trung thành của Lý thị, tỷ muội Ngọc Bảo Oánh, Ngọc Giai Nhân bảo gì nghe nấy, răm rắp làm theo, nhưng cuối cùng, hôn sự Lý thị kiếm cho chẳng khác gì vào hố lửa cả.

Nghĩ đến đây, lại thấy Ngọc Tĩnh Nhã cứ nhìn chằm chằm cây trâm của mình, Như Ca có chút thương tiếc, nói “Nếu tam tỷ đã nói vậy thì thôi. Chỉ là có mấy lời có thể tỷ không thích nhưng muội không thể không nói. Nghe nói đại phu nhân đã định hôn sự cho tam tỷ với Đồ đại nhân phải không?”

“Đúng, đây là ân trọng của đại phu nhân, tìm một nhà quan cho ta làm kế thất phu nhân. Còn kẻ không biết trời cao đất rộng như người, tương lai sẽ bị sa cơ thất thế.” Nhắc tới, nhà chồng tương lai, Ngọc Tĩnh Nhã có chút đắc ý.

“Nhưng muội nghe nói, Đồ đại nhân đã gần 50 tuổi, có tiếng thích ngược thế, không biết bao nhiêu thế thiếp trong nhà bị lão đánh chết rồi, tỷ tỷ phải cẩn thận đó.”

Ngọc Tĩnh Nhã nghe vậy, mặt trở nên trắng bệch. Chỉ nghe Lý thị nói Đồ đại nhân, mặc dù hơi lớn tuổi, nhưng nếu gả vào sẽ là phu nhân tam phẩm. Đối với một thứ nữ mà nói là một mối rất tốt. Ai biết lại thế này. Ngọc Tĩnh Nhã tự biết Lý thị muốn mượn hôn sự của mình làm bàn đạp cho hai chính nữ của mình, nhưng không ngờ Lý thị ác như vậy, muốn đẩy mình vào hố lửa.

Ngọc Tĩnh Nhã hận đến đỏ mắt, đập tay vào thành xe, móng tay sắc nhọn để lại dấu vết thật sâu.

Chẳng lẽ vì chính nữ, thứ nữ phải chết thay sao?

Thấy vậy, Như Ca không nói gì nữa. Theo nàng, Ngọc Tĩnh Nhã cũng không phải tốt lành gì, khi biết bị Lý thị đẩy đến đường cùng, tự nhiên vào lúc nào đó sẽ cần ngược lại Lý thị một phát. Một cuộc kịch hay hình như sắp bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Ngọc Tĩnh Nhã

Ngoài cửa thành 20 dặm, Như Ca vén rèm xe lên nhìn ra bên ngoài, đã vào mùa đông, cây hai bên đường rụng hết lá chỉ còn thân trụi lủi, đất đai khô cằn. Nhìn cảnh trước mắt, Như Ca không khỏi nhớ tới cái thế giới xa lạ kia, dù cho tuyết rơi đầy trời, thì trong những cái lều thật to vẫn trồng đầy rau xanh mơn mẫm và hoa quả trái mùa.... Lúc đang suy nghĩ mông lung, thì xe ngựa đã tiến vào đường nhỏ trong rừng, phía trước có một bóng người mặc áo vải thô màu xanh dương lọt vào tầm mắt của Như Ca.

Khi xe ngựa đến gần, Như Ca thấy một phụ nhân đầu cài trâm gỗ ngồi trên mặt đất, vẻ mặt hết sức khổ sở. Phụ nhân một tay ôm ngực, một tay lần mò trong trong ống tay áo tìm cái gì đó. Khó khăn lắm mới móc ra được một bình sứ, nhưng run tay làm cái bình lăn ra xa. Phụ nhân muốn lượm lại mà

chẳng còn sức nữa. Bình sứ này sản phẩm của Dược Tiên Đường, nhìn kiểu dáng và màu sắc, Như Ca liền biết phụ nhân này có bệnh tim.

Thấy vậy, Như Ca vội vàng hô to “Phu xe, mau dừng lại!”

“Hu”, xe ngựa dừng lại, mặc kệ Ngọc Tĩnh Nhã la lối, Như Ca nhảy xuống xe, chạy tới chỗ phụ nhân. Một nữ tử áo xanh cũng nhảy xuống theo.

Như Ca nhặt bình thuốc lên, đỡ phụ nhân dậy, đổ ra một viên thuốc, cho vào miệng phụ nhân. Thấy hô hấp của phụ nhân vẫn không thông thuận, Như Ca nhíu mày, “Thanh Loan, ôm vị phu nhân này lên xe đi. Nhẹ nhàng một chút.”

“Dạ!” Thanh Loan thận trọng ôm lấy phụ nhân, điểm nhẹ mũi chân, bay lên xe ngựa.

Thấy Như Ca chẳng những không để ý tới mình, còn cho một phụ nhân quần áo mộc mạc lên xe, Ngọc Tĩnh Nhã rất bất mãn, oán trách, “Sao người lại cho một kẻ nghèo hèn như vậy lên xe, làm trễ nãi hành trình, nếu đại tỷ và nhị tỷ tức giận vì chờ lâu, người đừng liên lụy ta!”

Không để ý đến Ngọc Tĩnh Nhã, Như Ca để phụ nhân nằm bên cạnh mình, bắt mạch cho phụ nhân, đụng phải vật gì đó ẩm ẩm, Như Ca kéo tay áo ra, sau khi thấy một vòng tay, nằng thân nhiên để ống tay áo xuống, tiếp tục bắt mạch.

Tiếp theo, Như Ca lấy ra mấy cây kim châm từ áo khoác lông chồn, châm vào các huyệt Nội Quan, Ngoại Quan, Hợp Cốc, Thông Lý, Âm Khích, Thần Môn của phụ nhân. lát sau, hô hấp của phụ nhân dần trở về bình thường. Được một lúc, Như Ca rút kim ra. Kim châm này là sau chuyện ở Lễ Học Viện ngày đó, Như Ca kêu Phong Trì tìm người đặc biệt chế tạo. Có thể trị bệnh cứu người cũng có thể một châm lấy mạng người. Không nghĩ nhanh như vậy đã dùng tới.

Phụ nhân khoảng 47 48 tuổi, ăn mặc giản dị. Có thể nhìn ra lúc trẻ là một cô gái xinh đẹp, vì vừa mới phát bệnh, nên lúc này khí sắc không được tốt lắm.

Như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của Như Ca, phụ nhân mở mắt ra đánh giá Như Ca, thấy đôi mắt thiếu nữ trong như nước, không có một chút ác ý, ánh mắt phụ nhân trở nên nhu hòa hơn nhiều, “Cô nương là ai? Xe ngựa này đi đâu vậy?”

Nghe phụ nhân hỏi, Như Ca thân nhiên đáp, “Tiểu nữ là Ngọc Như Ca, thứ nữ Ngọc gia ở kinh thành, xe này đang đi đến Pháp Nguyên Tự”.

“Tiểu cô nương biết thuật châm cứu?” phụ nhân thấy mấy lỗ kim lưu lại trên tay, ngạc nhiên nhìn thiếu nữ trước mắt, bộ dáng chỉ khoảng 15 16 tuổi mà thôi, mà có thể châm cứu chữa bệnh tim của mình, chứng tỏ rất thông minh.

“Biết một chút ạ.”

Phụ nhân tất nhiên biết chắc chắn Như Ca không phải chỉ biết một chút, nhưng cũng không vạch trần, chỉ lảng lạng ngồi, không nói gì nữa.

Bị một màn châm cứu vừa rồi của Như Ca làm khiếp sợ, qua một lúc lâu Ngọc Tĩnh Nhã mới phục hồi tinh thần lại, giọng nói mang theo vài phần chua ngoa “Không ngờ người là đồ y nữ thấp hèn, dám gạt mẹ cả và phụ thân!”

Ở Đại Chu, nữ thầy thuốc là nghề cực kỳ thấp hèn, chỉ có nữ tử nhà nghèo túng và nữ nhi của quan lại phạm tội vì sinh tồn mới đi theo nghề này, Ngọc Tĩnh Nhã làm như chộp được nhurer điểm của Như Ca, cười rất vui vẻ.

Nghe vậy, Như Ca không khỏi bật cười, Ngọc Tĩnh Nhã điên rồi sao, chẳng lẽ cho là dựa vào điều này để lập công với Lý thị hay sao?

“Tam tỷ nhầm rồi, muội không phải là y nữ, cũng không giấu diếm phụ phân gì cả, nếu tỷ không tin, thì cứ mời phụ thân đi Bộ Hộ mà tra, xem muội có hộ tịch y nữ hay không. Bà ngoại muội khi còn sống là đại phu nổi tiếng ở Phàn Thành, để lại rất nhiều sách thuốc, nên việc muội biết chút y thuật căn bản không có gì lạ cả.”

Nghe vậy, Ngọc Tĩnh Nhã không cười được nữa, biết dĩ nhiên Như Ca không có hộ tịch y nữ, nếu không sao có thể được vào hộ tịch nhà quan là Ngọc gia.

Thấy Ngọc Tĩnh Nhã ngồi im, Như Ca chuyển tầm mắt qua phụ nhân, “Không biết phu nhân muốn đi đâu?”

Trong tay Như Ca có không ít cửa tiệm trang sức, nên đối với trang sức châu báu Như Ca có năng lực thưởng thức và giám định nhất định. Vòng tay của phụ nhân sáng bóng, sờ vào thấy ẩm áp, chắc chắn là ngọc. Ngọc ở Đại Chu số lượng có hạn, chất lượng cũng không tốt lắm. Phụ nhân tuổi tác đã lớn mà vòng tay vẫn bóng loáng tinh tế như cũ, chứng tỏ vòng tay này là sản phẩm của Miến Điện, phụ nhân mặc y phục giản dị chắc chắn là do không muốn phô trương mà thôi.

Phụ nhân trả lời, “Nghe nói Pháp Nguyên Tự mới có một bộ kinh thư, nên ta đến xin sao một bộ mang về.”

Pháp Nguyên Tự là ngôi chùa đứng đầu Đại Chu, kinh Phật nhiều nhất cả nước, có vô số phật tử, được hoàng đế Đại Chu lập làm quốc tự, mấy năm qua hương khói rất hưng thịnh.

Nghe nói kinh Phật có hơn 600 bộ, mà hiện tại ở Đại Chu chỉ có khoảng 272 bộ. Năm xưa chủ trì Pháp Nguyên Tự phái cao tăng là Tuệ Chân đại sư vượt ngàn dặm xa xôi đến đất Phật Tây Thiên cầu kinh, nghe nói hôm nay sẽ về tới Pháp Nguyên Tự. Như Ca thấy mặt phụ nhân không có vẻ giả tạo, quả nhiên là khách hành hương thành tâm thành ý muốn xem kinh thư.

“Nghèo kiết xác, đoán chừng đến lúc đó tiền nhang đèn cũng không trả nổi, còn muốn đến xem kinh thư mới gì chứ!” Ngọc Tĩnh Nhã thấy phụ thân mặc

quần áo vải thô, đã sớm coi thường, lại thấy phụ nhân chỉ nói chuyện với Như Ca không chịu chào mình, càng thêm không vui.

Phụ thân nghe vậy cũng không giải thích, không thèm để ý thiếu nữ vô lễ trước mắt.

“Trước mặt Phật, chúng sinh bình đẳng, có lòng lễ Phật, chùa miếu tự nhiên sẽ mở rộng cửa. Tam tỷ đừng nên nói bừa.” Ngọc Tĩnh Nhã bình thường bị Ngọc Bảo Oánh ức hiếp thành quen, thấy người ta y phục tầm thường liền cho rằng không bằng mình, sẽ lên tiếng châm chọc.

“Ngươi.....” Ngọc Tĩnh Nhã nghe xong rất bức mình. Ngọc Như Ca, người chẳng qua cũng là con vợ bé như ta mà thôi, nếu không nhờ mẹ người lừa được cha viết giấy kết hôn, thì người chỉ là một đứa con rơi, địa vị còn thấp hơn cả ta đây! Những lời này Ngọc Tĩnh Nhã chỉ dám nói thầm trong lòng. Chuyện đó lão phu nhân và Lý thị đã ban lệnh cấm, ai dám nói ra sẽ bị ăn đòn.

Phụ nhân nhìn hai chị em trước mắt, tuy chung cha, nhưng đức hạnh lại cách xa cả ngàn dặm, quả nhiên là cha mẹ sinh con trời sinh tính.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Pháp Nguyên Tự

Ngoài cửa Pháp Nguyên Tự, đã có rất nhiều xe ngựa. Ngọc Giai Nhân và Ngọc Bảo Oánh tới trước đứng chờ Như Ca.

Ngọc Tĩnh Nhã vén rèm xe lên thấy Ngọc Bảo Oánh nhìn trừng trừng về phía mình, vội vàng xuống xe chạy tới.

Chưa kịp xuống xe, Như Ca đã nghe được tiếng Ngọc Tĩnh Nhã, “Đại tỷ, nhị tỷ, đều tại nha đầu Như Ca kia đòi dừng lại giữa đường, cho nên mới đến trễ như vậy.”

Thấy phụ nhân đã khỏe lại, bắt mạch thử, biết không còn gì đáng ngại, Như Ca yên lòng, “Phụ nhân đã khỏe rồi, có thể yên tâm ở trong chùa bái Phật, Như Ca và các tỷ tỷ phụng mệnh đại phu nhân đến cầu phúc cho đệ đệ, đã trễ nải giờ lành, xin từ biệt ở đây”

Phụ nhân nghe vậy, gật đầu, “Tiểu cô nương có việc, xin cứ tự nhiên! Giờ ta có thể tự chăm sóc mình.”

Đỡ phụ nhân xuống xe, Như Ca nhìn sang Ngọc Tĩnh Nhã, bắt đầu đi lắc đầu, tam tỷ rõ ràng hận Lý thị muốn chết, nhưng trước mặt vẫn có thể biểu hiện khúm núm, trung thành thế này, chứng tỏ cũng không phải tay vừa.

Ngọc Bảo Oánh đang muốn nổi giận, bị Ngọc Giai Nhân kéo lại. Nở nụ cười thân thiện cực kỳ, “Đã đến đủ rồi, chúng ta mau vào thôi, lần này tới là để cầu phúc cho đệ đệ sắp ra đời, không nên làm lỡ giờ lành.”

Nói xong, Ngọc Giai Nhân dẫn đầu đi vào chùa. Nhìn sau lưng không còn thấy bóng dáng phụ nhân nữa, Như Ca đi vào theo.

Chờ mọi người đi xa, một nữ tỳ của Ngọc Bảo Oánh lại lộn trở về, đi tới góc tường của Pháp Nguyên Tự.

Ở góc tường, một nam tử, lưng hùm vai gấu, mặt hung ác, trên trán và trên cổ có một dấu hiệu màu đỏ, đưa cho nữ tỳ đó một bọc giấy màu vàng, hai người thì thầm gì đó. Lát sau, nữ tỳ bỏ bọc giấy vào tay áo, lặng lẽ rời đi.

Lại nói, đám người Như Ca vào trong chùa, thấy có rất nhiều kỳ hoa dị thảo, hòn non bộ, bức tượng khí nhỏ hải đảo, long lân quy phượng đủ cả trông rất sống động. Lên phía trước, liền thấy Đại Hùng Bảo Điện, ánh nến sáng trưng, không khí trang nghiêm.

Vào trong đại điện, ngẩng đầu liền thấy đức Thích Ca Mâu Ni Phật, và 18 vị La Hán sắp thành hàng dài.

Ngọc Giai Nhân, Ngọc Bảo Oánh, Ngọc Tĩnh Nhã và Như Ca đưa kinh thư cầu phúc cho một vị tăng nhân, rồi quỳ xuống, nghe chủ trì, Minh Đức đại sư giảng kinh cầu phúc.

Sau khi quỳ xuống, Như Ca vô tình nhìn thấy người quen, chính là đại tiểu thư của hầu phủ, Âu Dương Lâm.

Lúc này Âu Dương Lâm đang mỉm cười e thẹn, đứng bên cạnh một nam tử bận áo trắng, người đang vẽ tranh trên tường cho Pháp Nguyên Tự. Đáng tiếc vẻ kiều mỹ e thẹn gì đó của nàng ta nam tử không cách nào thấy được, bởi vì nam tử đang tập trung tinh thần vẽ Ưu Đàm Hoa lên tường.

Trong truyền thuyết, Ưu Đàm Hoa là thánh vật của Phật gia, cực phẩm của tiên giới, ba ngàn năm mới nở một lần, hoa tròn như trăng rằm, đoá hoa trắng như tuyết, có khí may mắn tốt lành lượn quanh, người xem sẽ nhận được hạnh phúc.

Thật không ngờ ở Đại Chu lại có nhân vật lợi hại như vậy, vẽ rất sinh động.

Đang lúc Như Ca muốn thu hồi tầm mắt, lại bị Âu Dương Lâm phát hiện, nàng ta trở nên cảnh giác, nghiêng người chặn tầm mắt của nam tử. Thấy vậy, Như Ca xoay đầu lại, nghiêm túc nghe Minh Đức đại sư giảng kinh, để tránh Âu Dương Lâm điên lên vì ghen ghét gây ra phiền toái không cần thiết.

Cứ thế cho đến lúc hoàng hôn, các phật tử lần lượt tiến lên uống thánh thủy, rồi rời đi.

Đám người Như Ca phải ở trong chùa đốt trăm quyển kinh đã chép, sáng sớm hôm sau lúc mặt trời mọc còn phải đốt ngọn đèn trường minh cho Lý thị, rồi mới đi được, nên ở lại Pháp Nguyên Tự dùng cơm chay.

Âu Dương Lâm bận đuổi theo nam tử kia, nên ngay cả tỷ muội thân thiết Ngọc Bảo Oánh cũng vút sang một bên, một mình chạy đến chỗ dùng cơm chay dành cho khách hành hương nam.

Quý cả buổi chiều ở phật đường, mấy người rất đói bụng, nên cơm rau dưa cũng cảm thấy thật là ngon miệng. Sau khi ăn xong, bốn người trở lại phật đường, bỏ kinh thư đã chép vào chậu than đốt. Chờ đốt xong trăng đã lên cao rồi.

Sau đó bốn người được chủ tiểu lần lượt dẫn về phòng có đề tên mình để nghỉ ngơi.

“Hôm nay mệt mỏi, muội nghỉ ngơi cho tốt nha, gió lớn lắm, đừng ra khỏi phòng coi chừng cảm lạnh, ngủ đủ giấc sáng mai mới có tinh thần”, đến phòng, Ngọc Giai Nhân dặn dò Như Ca.

“Tạ tỷ tỷ quan tâm” Như Ca trả lời, chậm rãi đi theo chủ tiểu tới phòng mình.

Vào phòng, một mùi phật hương dễ chịu xông vào mũi. Nhưng bên trong phật hương hình như còn có thứ gì khác, mặc dù cũng giúp dễ ngủ, nhưng ngửi khoảng một nén nhang là đủ cho người ta ngủ đến hai ngày hai đêm. Nhớ lại ánh mắt kỳ lạ của Ngọc Bảo Oánh và Ngọc Giai Nhân lúc này, Như Ca cười thầm, thân là đại phu giỏi, loại mê hương này sao qua mắt được nàng. Chỉ là trộn chung mê hương này với phật hương thanh cao, đúng là bôi nhọ Phật Tổ mà!

Đang định mở cửa sổ ra, Như Ca nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập, mở cửa phòng thì thấy Âu Dương Lâm đang cầm bọc quần áo đứng đó.

“Ngọc Như Ca, ta muốn phòng này, người tới phòng khác đi.” Âu Dương Lâm vênh mặt hất hàm sai khiến. Đu theo vị công tử kia cả ngày, Âu Dương Lâm phát hiện phòng của mình cách quá xa, mà phòng Ngọc Như Ca lại ở đối diện phòng vị công tử kia, vậy sao được!

Như Ca nhìn theo tầm mắt của Âu Dương Lâm, hơi hơi đoán được vì sao Âu Dương Lâm muốn ở phòng này rồi, chắc vì nam tử vẽ tranh hôm nay.

Nhìn Âu Dương Lâm, Như Ca cười một tiếng: “Âu Dương tiểu thư, đây là phòng của ta, sao phải nhường cho tiểu thư?”

Âu Dương Lâm nghe vậy, giận hết sức, từ nhỏ đến lớn, trong hầu phủ, ai mà không răm rắp nghe lệnh nàng ta, chỉ là một thứ nữ của Ngọc gia mà cũng dám chất vấn mình, “Dựa vào ta là đại tiểu thư của hầu phủ, giờ ta muốn căn phòng này, người lập tức đi ra ngoài cho ta.”

“Đã như vậy, Như Ca đành đi chỗ khác thôi.” Như Ca đi ra ngoài. Âu Dương Lâm vọt vào, tựa như sợ Như Ca đổi ý, nên nhanh chóng đóng cửa phòng lại.

Dưới ánh trăng, thiếu nữ nhìn cửa phòng đóng chặt, nở nụ cười lạnh lùng. Âu Dương Lâm, mới thù kiếp trước, xem ra người Lý gia giúp ta báo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiêu Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Kinh thư bị huỷ

Lúc Như Ca đi ra đã là giờ Hợi, các phòng khác đều ngủ hết, xung quanh càng thêm thanh tĩnh, chỉ có tiếng gió thổi mạnh, và tiếng mưa phùn rơi.

Không buồn ngủ nên Như Ca không đến phòng Âu Dương Lâm, mà đi thẳng tới chính điện. Nghe nói kinh Phật mới thỉnh được đã đưa đến nơi này. Hiện giờ các tăng của Pháp Nguyên Tự đang kiểm lại.

Chưa tới nơi, đã nghe thấy tiếng khóc rống.

Đến gần, liền thấy một hòa thượng già cực kỳ gầy yếu, mặc chiếc áo cà sa cũ sòn, ôm cái rương tre lớn mà gào khóc, gương mặt nhuốm phong sương trông như đồng ruộng khô cằn.

Đại sư Minh Đức đứng một bên, tay cầm một quyển kinh than thở không ngừng. Mấy trăm tăng trong chùa ghé tai bàn luận xôn xao cả đại điện.

Công tử áo trắng vẽ tranh cũng đang cầm một quyển kinh khác mở ra xem, mày nhíu chặt.

“Vất vả mười mấy năm, kinh Phật mang về lại bị ướt nước hư hết, khó trách sư thúc tổ Tuệ Chân khóc dữ như vậy.”

“Chữ trên kinh bị nhòe cả rồi, còn chưa phiên dịch từ tiếng Phạn ra, làm sao bây giờ?”

“Nghe nói phải dùng cả sa tím khảm trên châu Nam Hải để đỡ lấy đấy!”

“Đọc theo đường đi, trái gió dầm mưa, ướt rồi lại khô, khô rồi lại ướt, bảo sao không bị hư.”

“Thật là.... Ba ngày sau phải lấy gì để ăn nói với hoàng thượng và các Phật tử đây!”

.....

Như Ca nghe chúng tăng bàn luận, xem ra kinh thư mang về bị hư rồi, lướt qua các tăng, Như Ca đi tới rương lớn đựng kinh, lấy một quyển xem thử. Chữ viết bị nước làm nhòe hết, mà có một số quyển ướt rồi lại khô, trở nên cứng ngắt sờ vào liền nát thành mảnh vụn, toàn bộ không đọc được nữa.

Đối với chúng tăng kinh thư chẳng khác nào sinh mạng, người đang khóc lóc thảm thiết chắc là cao tăng Tuệ Chân rồi.

Kiếp trước, nghe kể, đại sư Tuệ Chân vốn được chọn làm chủ trì của Pháp Nguyên Tự, đúng lúc đó nghe nói bên Tây Thiên có đầy đủ kinh thư của nhà Phật, liền kiên quyết khước từ chức chủ trì, mang theo hai tăng khác đi Tây Thiên thỉnh kinh. Trên đường đi, ba người chịu không biết bao nhiêu khổ sở, một người bị dãi thú ăn mất, một người không chịu nổi gian khổ, nửa đường hoàn tục. Chỉ còn lại đại sư Tuệ Chân, giữ vững tín niệm phổ độ chúng sinh, kiên trì tới cùng, mang được kinh thư về. Nào ngờ kinh Phật lại bị hư hết.

Đến Đại Hội Phật Giáo, hoàng thượng mời trưởng lão thiền tông đến nghe đại sư Tuệ Chân giảng kinh mới, nhưng vì kinh đã hư không có mà giảng, Pháp Nguyên Tự bị hoàng thượng trách phạt tội lừa gạt vạn dân, hủy bỏ danh hiệu quốc tự, không được cấp tiền từ quốc khố nữa, thậm chí còn thu lại ngàn mẫu ruộng tốt đã ban trước đó. Sau ngày đó, cảm thấy có tội với mấy vạn Phật tử, mấy ngàn tăng trong Pháp Nguyên Tự, đại sư Tuệ Chân đau lòng quá độ, uất ức mà qua đời.

Một bộ kinh thư mà khiến chúng tăng mất đi chỗ dựa, cao tăng chán nản mất mạng, đáng buồn thay!

Như Ca có hơn trăm năm đọc kinh thư, kinh đã khắc sâu trong đầu. Cho dù là kinh bằng tiếng Phạn cũng nhớ rõ, chỉ là bây giờ phải lấy lý do gì để viết kinh thư ra đây? Nhìn đức Thích Ca Mâu Ni Phật một hồi, Như Ca đã nghĩ ra lý do.

Thấy Tuệ Chân đại sư vẫn khóc không ngừng, Như Ca đành đi đến trước mặt đại sư Minh Đức, “Xin hỏi chủ trì đại sư, không biết bộ kinh đã bị hủy này tên gọi là gì ạ?”

Đại sư Minh Đức thấy thiếu nữ tướng mạo không tầm thường cầm một quyển kinh bị hủy đi tới, cho là Phật tử tới nghe kinh thư mới, liền tiếc nuối đáp, “Đây là bộ Đại Tàng Kinh, có hơn vạn cuốn, Tuệ Chân sư thúc mang về khoảng 3000 cuốn, đáng tiếc đã hư hết, thật bất hạnh! Thí chủ nếu tới để nghe giảng kinh mới, đành phải thất vọng mà về rồi.”

“Xin hỏi ở đây có bút mực và giấy cuộn không ạ?”

Minh Đức đại sư nghe vậy rất kinh ngạc, thấy vẻ mặt thiếu nữ thành khẩn, liền kêu tăng nhân lấy giấy bút tới.

Giấy bút được đem tới nhanh chóng, Như Ca lấy vật cúng trên bàn xuống, để cuộn giấy lên, dưới ánh mắt nghi hoặc của mọi người viết ra ba chữ ‘Đại Tàng Kinh’

“Nữ thí chủ, đây là.....” đại sư Minh Đức chưa kịp nói ra nghi vấn, thiếu nữ đã tiếp tục viết.

“Đại Tàng Kinh tổng cộng có 85 hàm, 3053 bộ, 11970 cuốn, giờ tiểu nữ đang viết bộ A Hàm”

“Tôi nghe như vậy: một thuở nọ, đức Phật ở nước Xá Vệ, tại rừng Kỳ Đà vườn Cấp Cô Độc, cùng với chúng đại tỷ kheo là một ngàn hai trăm năm mươi vị. Lúc ấy gần đến giờ thọ trai của đức Thế tôn, Ngài đắp y mang bát vào đại thành Xá Vệ khát thực. Trong thành ấy, Ngài theo thứ lớp khát thực, xong trở về nơi cũ. Thọ trai xong, Ngài cất y bát, rửa chân, rồi trải tòa ra....”

Thiếu nữ đứng trước tượng Phật, miệng nói, tay viết không ngừng, giọng nói vốn nhẹ nhàng lúc đọc kinh trở nên vô cùng nghiêm trang. Phật dường đang xôn xao nháy mắt an tĩnh lại.

Tuệ Chân đại sư nghe Như Ca đọc, lập tức ngưng khóc, run rẩy đứng dậy, đi đến bên đại sư Minh Đức, “Đúng rồi, đây chính là Đại Tàng Kinh, lão nạp đã từng xem qua một phần, mặc dù già cả, trí nhớ không tốt, nhưng mấy câu này hết sức chính xác.”

Đại sư Minh Đức vốn đang buồn phiền, nghe vậy, vội hỏi, “Xin hỏi nữ thí chủ sao biết được kinh thư này?”

Nghe vậy, Như Ca dừng bút, xoay người làm lễ với Phật Tổ Như Lai, sau đó trả lời: “Đây là Phật Tổ ban cho, lúc nhỏ tiểu nữ bệnh thập tử nhất sinh, trong mộng thấy Phật Tổ Như Lai. Phật Tổ nói tiểu nữ có duyên với Phật, nên truyền thụ cho tiểu nữ vài bộ kinh thư, bảo vệ tiểu nữ bình an, nhờ đó mà ghi nhớ tới giờ.”

Chúng tăng nghe xong, cảm thấy thiếu nữ này nhất định là đồng nữ bên cạnh Quan Thế Âm Bồ Tát, nếu không sao có cơ duyên gặp được Phật Tổ.

Chủ trì Minh Đức và đại sư Tuệ Chân lại càng tin lời Như Ca, Phật Tổ vốn phổ độ chúng sinh, thiếu nữ này hẳn là sứ giả Phật Tổ phái tới để truyền lại

kinh thư.

Đại sư Tuệ Chân kích động không thôi, vốn đang lo kinh bị hủy, trong đại hội sắp tới không biết phải ăn nói thế nào với đông đảo Phật tử, thậm chí sẽ mang đến họa lớn cho Pháp Nguyên Tự, nay có thiếu nữ này được Phật Tổ đích thân truyền thụ kinh thư, chẳng lẽ là ý của Phật Tổ? “A di đà phật, xin nữ thí chủ mở lòng từ bi, ban kinh thư cho bốn tự, mấy ngàn tăng ở Pháp Nguyên Tự nhất định khắc ghi ân đức của thí chủ.”

Chủ trì Minh Đức nói thêm, “Thí chủ có duyên với Phật, được Phật Tổ Như Lai đích thân truyền kinh cho, Pháp Nguyên Tự xin được thờ phụng thí chủ.”

“Xin đại sư nói đừng nói vậy, đã do Phật Tổ ban tặng, thì chính là vật của nhà Phật, Như Ca chỉ là vật trả vật về đúng chủ thôi ạ.” tuy nói thế, nhưng quả thật Như Ca rất vui mừng, vốn chỉ muốn giúp Pháp Nguyên Tự một phen, lại được như vậy, quả là niềm vui ngoài ý muốn. Được Pháp Nguyên Tự thờ phụng nghĩa là Như Ca được tất cả ni tăng ni trong các chùa miếu am khắp cả nước bảo hộ, mỗi tháng được nhận tiền nhang đèn thờ phụng. Ở Đại Chu được Pháp Nguyên Tự thờ phụng cũng chỉ có vài vị cao tăng đương thời mà thôi.

Bên trong phật đường, đại sư Minh Đức cho chúng tăng đốt 24 ngọn nến, khiến phật điện sáng như ban ngày, để Như Ca viết kinh dễ hơn.

Thấy chúng tăng ai ai cũng vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng, Như Ca cũng tĩnh tâm lại, chăm chú chép kinh thư.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiêu Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Kinh ngọc

Vài cuộn giấy dài chừng 10 thước được mang lên, chủ trì Minh Đức và Tuệ Chân đại sư tự mình giữ cho Như Ca viết, nhìn từng dòng kinh văn lần lượt xuất hiện trên giấy, hai vị cao tăng càng thêm tin tưởng Như Ca, tràn đầy kính sợ với vị sư giả của Phật Tổ này.

Phong Vô Trần đứng một bên nhìn thiếu nữ đang viết kinh thư trước mắt, gió đêm thổi bay mái tóc đen như mực của nàng, nàng như hoa sen mới nở, tươi mát thánh khiết. Thấy nghiêng sắp hết mực, Phong Vô Trần lặng lẽ đi tới, lấy khối mực Huy Châu hảo hạng trong người ra mài.

Trong Đại Hùng Bảo Điện, hoàn toàn yên tĩnh.

Mà ở nơi khách hành hương ngủ lại, hai người áo đen cường tráng đang khiêng một bao bố vội vã nhảy tường lao ra khỏi Pháp Nguyên Tự. Ngọc Giai Nhân vốn nằm trên giường giả vờ ngủ say, sau khi nghe được mấy tiếng mèo kêu, khẽ miệng lộ ra nụ cười độc ác.

Đêm khuya, tại chuồng ngựa của Pháp Nguyên Tự, một bóng dáng lén lút làm gì đó, thấy hai người khiêng bao bố lướt qua, có chút ngạc nhiên, sau nhớ tới cái gì, nháy chột thành về mặt hả hê.

Sáng sớm hôm sau, tiếng chuông báo hiệu ngày mới vang lên, mấy ngàn tăng nhân trong tự tập trung đến Đại Hùng Bảo Điện, ngồi trên bồ đoàn, nghe Tuệ Chân đại sư giảng giải bộ kinh Pháp Nguyên Tự mới thành được, ‘Đại Tạng Kinh’. Ở một góc trong Phật đường, một thiếu nữ mỹ lệ như tiên đang chép lại cho Pháp Nguyên Tự chân kinh do Phật Tổ truyền thụ. Trên dưới Pháp Nguyên Tự đều rất cung kính.

Bên kia, Ngọc Giai Nhân, Ngọc Bảo Oánh, Ngọc Tinh Nhã đến phòng của Như Ca, mở cửa phòng, thấy không có ai, ba người lập tức làm vẻ mặt hốt hoảng hô to “Tứ muội Ngọc Như Ca không thấy!”

Thấy khách hành hương tụ tập ngày càng đông, Ngọc Giai Nhân càng làm bộ lo lắng, nước mắt ràn rụa, “Bọn ta mang theo tứ muội đến cầu phúc cho đệ đệ sắp ra đời, nếu xảy chuyện gì thì biết làm sao!”

Những khách hành hương khác nghe xong, liền theo ba người đến phòng của Như Ca, qua một đêm, mùi mê hương trở nên nồng nặc. Những khách hành hương đó nghĩ thấy không khỏi kinh hãi, “Là mê hương, xem ra có kẻ xấu đến rồi! Nghe nói gần đây có rất nhiều dâm tặc, kẻ buôn người hoành hành, không chuyện xấu nào không làm, không ngờ nơi cửa phật mà bọn chúng cũng dám nhúng chàm, lý nào lại như vậy?”

“Mau bẩm báo với chủ trì đại sư đi, chớ để xảy ra chuyện không hay”, một khách hành hương hơi lớn tuổi nhắc nhở, trong lòng mọi người đều biết, gặp phải bọn người xấu này, sợ là trong sạch không còn, nhưng không đành lòng nói ra.

Nhưng điều làm những khách hành hương kinh ngạc là, tứ muội ba người này không chút kiêng kỵ nào vừa chạy đến chính điện vừa gào to “Tứ muội Ngọc Như Ca bị dâm tặc bắt đi rồi!”

Thấy vậy, mọi người đều thở dài, ba người này làm gì có chút lo lắng nào cho tứ muội của mình chứ, rõ ràng là muốn mượn chuyện này để bôi nhọ thanh danh của tứ muội mình mà thôi. Tuy vậy, mọi người vẫn đi theo đến chính điện.

Trong Đại Hùng Bảo Điện, Như Ca thừa dịp đổi giấy mà vẩy vẩy một chút cánh tay đã cứng ngắc vì viết cả đêm.

“Đây là quyền cuối cùng”, thấy quàng thâm dưới mắt thiếu nữ, nam tử đặt cuộn giấy lên bàn, nhẹ giọng nói, như có ý quan tâm.

Nghe vậy, Như Ca ngẩng đầu lên, nhìn nam tử tuấn lãng bên cạnh, gật đầu cười nhẹ.

Để giữ kinh thư qua trăm năm vẫn không bị mục, phải dùng giấy Vân Châu để viết, mà hiện tại trong Pháp Nguyên Tự chỉ có 1000 cuộn giấy Vân Châu. 1000 cuộn kinh thư cũng đủ để ứng phó Đại Pháp Hội sắp tới rồi, vì vậy chủ trì Minh Đức và Tuệ Chân đại sư cũng không cưỡng cầu Như Ca phải chép nữa, chỉ xin Như Ca cứ mỗi tháng chép thêm 100 cuốn, Pháp Nguyên Tự sẽ phái tăng nhân đến Ngọc phủ mang về. Dĩ nhiên là bao gồm nguyên văn tiếng Phạn và cả bản dịch. Như Ca nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, nếu không chẳng biết phải chép đến khi nào mới được nghỉ tay.

Như Ca chép được một nửa thì nghe thấy tiếng thét chói tai của Ngọc Bảo Oánh, “Tứ muội Ngọc Như Ca bị đám tặc bắt đi rồi!”. Nghe vậy, chúng tăng nhìn nhau, thiếu nữ đang ngồi kia không phải là tứ tiểu thư của Ngọc gia sao?

“Tứ muội....” Ngọc Bảo Oánh nhìn thấy Như Ca thì ngưng bật.

“Sao ngươi lại ở đây? Không phải đã bị....”

“Bảo Oánh!” Ngọc Giai Nhân thấy Ngọc Như Ca bình yên vô sự đứng đó, vội vàng cắt ngang lời Ngọc Bảo Oánh, tiến lên cười nói: “Sáng nay tới phòng muội, trong phòng không một bóng người, mọi người đều nói trong phòng có mê hương. Chúng ta tưởng muội bị kẻ xấu bắt đi rồi, rất lo lắng. Sao muội lại đến đây, bản thờ Phật sao có thể tùy tiện ngồi.”

Nói xong, Ngọc Giai Nhân làm bộ áy náy, hành lễ với chủ trì Minh Đức “Muội muội không hiểu chuyện, bất kính với Phật tổ, mong đại sư tha thứ.”

Như Ca thấy trong mắt tứ muội ba người đều chứa đựng thất vọng tràn trề, xem ra chuyện tối qua ba người đều biết, đáng tiếc trúng chiêu không phải là mình.

Chủ trì hiển nhiên không hiểu nữ tử này có gì ý, chỉ biết kinh thư là do tứ tiểu thư Ngọc gia viết, tất nhiên là phải che chở, nói thẳng, “Không, vị tiểu thư này nói sai rồi, tứ tiểu thư là sứ giả của Phật Tổ, vì nghĩa lớn truyền cho tự ta chân kinh của Phật Tổ, sao gọi là bất kính, Ngọc đại tiểu thư chớ nói bừa!”

Ngọc Giai Nhân thấy kế hoạch không thành, muốn mượn cơ hội trách cứ Như Ca bất kính với Phật Tổ, để khách hành hương biết tứ tiểu thư Ngọc gia cả gan làm loạn, không ngờ bị chủ trì đại sư nói là nói bừa. Trước giờ vẫn luôn được tán dương là thông minh, xinh đẹp đoan trang, Ngọc Giai Nhân đã khi nào bị người nói như vậy đâu, nháy mắt giận đến đỏ bừng cả mặt. Nghe ra chủ trì đại sư rất bảo vệ Như Ca, nếu không người nhà Phật sao lại nói ra lời nghiêm trọng như thế. Mặc dù rất hận Như Ca không biết đã dùng cách gì mà trở thành sứ giả của Phật Tổ, nhưng không thể không cố gắng mỉm cười, “Sao muội không ở trong phòng, làm các tỷ tỷ rất lo lắng.”

Ngọc Bảo Oánh tất nhiên biết nam tử đứng bên cạnh Như Ca là người Âu Dương Lâm thích, thấy Như Ca ở cùng với nam tử, hận sao không lập tức kêu Âu Dương Lâm tới để hung hăng dạy dỗ Như Ca một phen. Đáng tiếc là nhìn khắp xung quanh cũng không thấy bóng dáng Âu Dương Lâm đâu. Buồn bực cực kỳ, hôm qua Âu Dương Lâm vì nam tử này mà bỏ tỷ muội một bên, hiện giờ sao không thấy nữa? Chẳng lẽ bị hầu phu nhân tóm rồi sao?

Nhìn nam tử đứng bên cạnh Như Ca, Ngọc Bảo Oánh cười duyên nói, “Đúng vậy a, Ngọc Như Ca, sao ngươi lại ở đây, chẳng lẽ là vì vị công tử này?”

Nghe vậy, những khách hành hương không khỏi cau mày, càng thêm chắc chắn đám người Ngọc Bảo Oánh không phải vì lo lắng cho muội muội mà hoảng hốt như vậy, nếu thật là lo lắng sao có thể ở trước mặt mấy ngàn chúng tăng nói những lời vô nghĩa như thế.

“Ngọc tiểu thư đừng nói xằng nói bậy, tại nơi tôn nghiêm của nhà Phật nói những lời này không sợ xuống địa ngục bị cắt lưỡi sao? Tứ tiểu thư chép kinh thư cho tự ta cả đêm, lại bị người vu khống, 3000 tăng nhân chúng ta quyết không dễ yên.” Tăng nhân ở Giới Luật Viện không nhìn nổi cảnh này, cảm gậy tiến lên, làm Ngọc Bảo Oánh sợ đến mức liên tục lùi về sau.

“Ta và vị tiểu thư này không hề quen biết, xin tiểu thư chú ý lời nói” nam tử thấy Ngọc Bảo Oánh không có ý tốt, nhui mày, lên tiếng. Thiếu nữ bên cạnh trong sáng như tuyết, không thể bị người lên án.

Nhây giờ Như Ca không nói một lời, chăm chú viết cho xong, rồi đặt bút xuống.

“Minh Đức đại sư, Như Ca có một thỉnh cầu”, không thèm nhìn kẻ vu khống mình, thiếu nữ thản nhiên cười, khiến mọi người sinh thiện cảm, “Hôm qua, trên đường đến Pháp Nguyên Tự, Như Ca gặp được một vị phụ nhân mặc áo thô màu lam, đầu cài trâm gỗ, thân thể có bệnh nhưng vẫn cố gắng đến tự xin kinh thư, nếu có thể, xin chủ trì đại sư cho sư phụ trong tự sao lại một bản tặng cho phụ nhân đó.”

“Thí chủ có tấm lòng bồ tát, lão nạp tất nhiên là nghe theo”

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Xui xẻo

Bị tăng ở Giới Luật Viện dọa sợ, chị em Ngọc Giai Nhân không dám nhiều lời nữa, sau khi thấp ngọn đèn trường mình cho Lý thị xong liền thúc giục Như Ca sớm trở về. Chủ trì Minh Đức và đại sư Tuệ Chân tiễn Như Ca đến tận cửa tự, trước lúc Như Ca lên xe ngựa, hai vị đại sư vẫn không quên dặn dò, nếu Phật Tổ có truyền những bộ kinh khác, xin Như Ca nhất định phải truyền lại cho Pháp Nguyên Tự. Đại sư Tuệ Chân còn ở trước mặt mọi người cho Như Ca xem qua bản tấu xin được thờ phụng sẽ giao cho triều đình.

Như Ca thấy vẻ mặt đầy kỳ vọng của hai vị cao tăng thì rất ngượng ngùng, hứa chắc chắn ngày sau nếu được Phật Tổ truyền thụ kinh nữa sẽ chép lại cho Pháp Nguyên Tự.

Trên xe ngựa, Ngọc Tĩnh Nhã nhìn Như Ca, ánh mắt phức tạp. Tối qua rõ ràng thấy hai bóng đen khiêng bao bố chạy khỏi Pháp Nguyên Tự mà, vì sao người trước mắt lại không chút tổn hại gì.

Đứng sau lưng mọi người, Ngọc Tĩnh Nhã tất nhiên nghe được các tăng ở Pháp Nguyên Tự bàn luận, nói Ngọc Như Ca là sứ giả của Phật Tổ, truyền kinh thư cho Pháp Nguyên Tự, được Pháp Nguyên Tự thờ phụng. Đều là con vợ lẽ, tại sao nàng ta luôn gặp nhiều chuyện tốt như thế, còn mình nhần nhục chịu đựng, ăn nhờ ở đậu hơn 10 năm mà cái gì cũng không có, lại còn một cuộc hôn nhân khủng khiếp đang chờ. Nhớ tới chuyện kết hôn với vị Đồ đại nhân ở Chiêm Sự Phủ, Ngọc Tĩnh Nhã nhìn xe ngựa đằng trước, ánh mắt cực kỳ ác độc.

Ngồi đối diện, tất nhiên Như Ca thấy được ánh mắt đỏ của Ngọc Tĩnh Nhã, kịch hay hình như sẽ lập tức bắt đầu!

Trên chiếc xe ngựa sang trọng, Ngọc Bảo Oánh và Ngọc Giai Nhân ngồi đối diện nhau, nhìn về chiếc xe phía sau.

“Tỷ tỷ, không phải tỷ nói là cữu cữu sẽ cho người đối phó Ngọc Như Ca sao? Muội còn tưởng đã xong rồi, hại muội mừng hụt một phen!”, Ngọc Bảo Oánh nhớ lại bộ dạng chúng tăng Pháp Nguyên Tự quắc mắt nhìn mình trừng trừng, và ánh mắt kinh hãi của những khách hành hương, liền bức mình muốn chết.

“Không vội, sau này còn rất nhiều cơ hội!” Ngọc Giai Nhân lúc này ngoài mặt không thể hiện gì, nhưng trong lòng thì tràn đầy nghi ngờ. Đêm qua, rõ ràng mình nghe thấy âm hiệu đã thành công của những người đó, tự biết em gái mình ngu xuẩn dễ làm lộ chuyện, nên không nói cho nó kế hoạch chi tiết đã bàn với cậu. Rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?

Suy nghĩ tới lui, Ngọc Giai Nhân chỉ có một ý nghĩ, đó chính là: bất luận thế nào cũng không thể để Ngọc Như Ca sống. Ngọc Như Ca tương mạo vốn đã hơn người, nay không biết dùng thủ đoạn gì mà có Pháp Nguyên Tự làm hậu thuẫn, được thờ phụng, ngày sau nhất định sẽ đề đầu cưới cô mình.

Ngọc Như Ca, lúc lẫn xuống núi sao người không chết đi, giờ còn muốn cản đường ta! Ngọc Giai Nhân vuốt ve mặt mình, trong mắt tràn đầy ác độc.

Bốn năm Ngọc Giai Nhân trước theo người làm đến Phần Thành đón cha về phủ, nhìn thấy Như Ca xinh đẹp như tiên, mặc dù còn nhỏ vẫn không giấu được vẻ tao nhã, là con vợ cả, Ngọc Giai Nhân sao có thể để Như Ca sống yên ổn được. Thừa dịp Như Ca không chú ý, đẩy nàng xuống núi, không ngờ Như Ca mạng lớn không chết, nhưng nghe nói đã bị hủy dung. Không xinh đẹp, Ngọc Như Ca khó mà trở thành uy hiếp của mình. Không ngờ, 4 năm sau, Như Ca trở lại, vẫn đẹp như xưa. Tuy vậy, còn nhiều cơ hội, cuộc sống của một con vợ lẽ cuối cùng vẫn nằm trong tay mẹ mình thôi. Nghĩ tới đây, Ngọc Giai Nhân mới hết tức.

“Đứng, còn nhiều cơ hội, mẫu thân.... Á!” Đột nhiên xe ngựa lắc lư dữ dội, Ngọc Bảo Oánh bay qua ôm chặt lấy Ngọc Giai Nhân.

Ngọc Giai Nhân cảm thấy lỗ mũi cơ hồ bị đụng gãy, thấy xe ngựa vẫn lắc lư không ngừng, hô to, “Phu xe, Thúc Nhị, chuyện gì vậy?”

“Đại.....tiểu thư, có cái gì đó làm ngựa kinh sợ, hình như ngựa bị phát điên, chạy loạn khắp nơi, nô tài không không chế được nữa!” Ngựa chạy như điên vào một con đường hẹp, tốc độ cực nhanh, nha hoàn Thúc Nhị ngồi bên cạnh người đánh xe không kịp giữ chặt, bị văng ra ngoài, đụng vào một khối đá trên đường, sợ vỡ nát, trông vô cùng thảm hại.

Người đánh xe dùng hết sức ghì cương, hi vọng xe ngựa có thể dừng lại, đáng tiếc con ngựa đã sớm không nghe theo lời hắn, nhanh chóng chạy lên một ngọn đồi đầy bụi gai và đá lởm chởm, nhìn thấy vách núi cách đây không xa, hắn cảm thấy không ổn, hô to với hai người đang gào thét trong xe, “Tiểu thư, mau nhảy xuống đi, phía trước là vách núi, không nhảy sẽ mất mạng đó!”

Thấy thảm trạng của nha hoàn Thúc Nhị, Ngọc Bảo Oánh làm sao dám nhảy, chỉ biết ôm chặt chị mình khóc lớn, “Làm sao bây giờ, tỷ tỷ, ta không muốn chết đâu!”

“Người cầm miệng cho ta, buông ra!” Thấy vách núi, Ngọc Giai Nhân chuẩn bị nhảy xuống, lại bị Ngọc Bảo Oánh ôm chặt, giãy thế nào cũng thoát không ra, xe ngựa cách vách núi ngày càng gần, Ngọc Giai Nhân gấp đến độ hai mắt đỏ lên, bất chấp tất cả, đá văng Ngọc Bảo Oánh đang khóc lóc thảm thiết khỏi người mình, nhảy xuống xe.

“Á!”

Tiếng hét thê lương chói tai của nữ tử vang vọng thật lâu trên vách núi.

Thấy xe ngựa phía trước đột nhiên thay đổi phương hướng, xe ngựa phía sau ngừng lại, chứng kiến xe phía trước lao nhanh về vách núi, không lâu lại truyền tới tiếng thét chói tai của nữ tử, người đánh xe cả kinh. Hai vị này là tiểu thư con vợ cả, nếu xảy ra chuyện, mạng của bọn hắn sẽ không còn, vội vàng năn nỉ mấy người đánh xe của những xe phía sau cùng nhau lên núi xem xét.

Tại một sườn núi khác, sau gốc cây to, nam tử áo xanh nhìn thăm kịch trước mắt, mặt mang vẻ tiếc hận, “Đại ca, đại ca quá độc ác rồi, thấy hai mỹ nhân gặp nạn, cũng không cứu giúp!”

Tiêu Dạ Huyền đứng bên cạnh Tiết Thanh Trạch, một bên vuốt ve lồng Tuyết Lang một bên nhìn chiếc xe ngựa dưới sườn núi, cất bước đi xuống chân núi, trong đôi mắt hẹp dài ma mị tràn đầy vô tình, “Không chết được”.

Thấy Tiêu Dạ Huyền không thêm để ý tới mình, cứ đi trước, Tiết Thanh Trạch sờ mũi một cái, không biết hai vị tiểu thư Ngọc gia đắc tội kẻ nào, mà lại nhận loại kết cục này.

Lúc này trong Đông viện ở Ngọc phủ, nhận được tin từ Phủ Viễn tướng quân là kế hoạch đã thành công, đang chuẩn bị tiến hành bước tiếp theo, Lý thị hết sức vui mừng. Tiếp theo Lý thị nhận được một tin vui nữa, “Người nói gì, ta thật sự có thai?”

“Dạ, phu nhân, mấy ngày trước thai nhi còn quá nhỏ, Lưu mẫu không phát hiện được, vừa rồi kiểm tra cho phu nhân xem thuốc tạo ra dấu hiệu giống như xây thai có tác dụng không, thì phát hiện được!”, đạo sĩ trung niên vuốt vuốt chòm râu, khẳng định chắc chắn.

“Cuối cùng ta cũng mang thai trường tử rồi, ha ha...” Lý thị cực kỳ kích động, mơ ước nhiều năm rốt cuộc đã trở thành sự thật. Vốn Lý thị tìm đạo sĩ này để xin phương thuốc tạo dấu hiệu như có thai, sau đó giả bộ bị Liệt thị làm cho xây thai, diệt trừ Liệt thị, tiếp theo nhận Ngọc Vân Kiệt làm con thừa tự, không ngờ lúc này lại được như ý. Nhớ đến mấy ngày nay uống thuốc xây thai, không khỏi lo lắng, “Thuốc mấy ngày trước của người sẽ không gây hại gì đến cái thai chứ?”

Thấy vẻ mặt hung tợn của Lý thị, đạo sĩ nào dám nói có, lắc đầu liên tục, “Dĩ nhiên là không, Lưu mẫu tinh thông y thuật, phu nhân cứ yên tâm”.

“Vậy thì tốt!” Lý thị nghe vậy, xoay người nói với Hồ ma ma, cũng đang rất kích động: “Thường 50 lượng cho Lưu đạo trưởng!”

“Tạ phu nhân!” Lưu Khôn nghe đến tiền, lập tức hớn hờ, vì y thuật không thông, không thể hành y cứu người, chỉ có thể dựa vào mấy phương thuốc sư phụ để lại và thứ y thuật nửa vơi đi khắp Đại Chu lừa gạt mọi người, không ngờ lần này chó ngáp phải ruồi, kiếm bộn tiền, người tình Hoa thị tìm cho mình một mối làm ăn tốt rồi!

Tiền Lưu đạo trưởng đi xong, Lý thị lập tức suy nghĩ, có con trai trưởng rồi, phải xử lý hai đứa con trai thứ kia thế nào đây. Đây một bụng xấu xa, Lý thị không thể nào ngờ rằng, chỉ chốc lát sau, tin dữ sẽ đến.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiếu Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Tức giận

Tết sắp đến, nhưng trong Ngọc phủ lại mang một bầu không khí ảm đạm.

Lý thị mặt đầy nước mắt, được Hồ ma ma dìu đến Ninh Phúc Đường ở Tây viện.

Thấy Như Ca và Ngọc Tĩnh Nhã vẫn khỏe mạnh đứng trong Tây viện, Lý thị tức muốn học máu. Đại ca không phải nói đã bán Ngọc Như Ca đến một nơi xa xôi để hầu hạ nam nhân háo sắc rồi sao?. Tại sao hai thứ nữ đều lông tóc không hao tổn, mà nữ nhi mình lại gặp nạn, nửa sống nửa chết nằm đó. Nhớ tới thảm trạng của hai nữ nhi, một gãy xương vài chỗ, nằm thoi thóp; một mặc dù tứ chi còn đầy đủ, nhưng toàn thân máu thịt be bét, lòng Lý thị như bị dao đâm. Đang yên đang lành, nếu không phải có kẻ giở trò quỷ làm sao bị vậy được. Nghĩ tới đây, Lý thị vọt tới trước mặt Như Ca và Ngọc Tĩnh Nhã, định đánh hai người, lại bị đám người Lưu thị ngăn lại.

“Là người đứng không, là người hại Nhân nhi và Oánh nhi của ta đúng không?”, mắt Lý thị đầy tia máu, nhìn chằm chằm Như Ca và Ngọc Tĩnh Nhã đang run lẩy bẩy, giống như muốn ăn thịt người.

Liệt thị nghe vậy, nổi giận, “Tỷ tỷ đừng nói lời vô lý, Ca nhi của ta luôn lương thiện, đã thú bị thương còn cứu, sao có thể hại người?”.

“Xin tổ mẫu và phụ thân minh giám, Như Ca sao có thể làm chuyện không có tính người như thế, kẻ nào làm vậy, đáng bị bầm thây vạn đoạn”, mình chẳng làm gì hết nha! Như Ca thật sự vô tội, trong mắt đọng đầy nước, xem ra uất ức cực kỳ.

Nghe vậy, Ngọc Tĩnh Nhã sợ run. Hôm đó thấy trên đường đến Pháp Nguyên Tự có rất nhiều đá lở chồm và bụi gai, vốn chỉ muốn cho ngựa nổi điên, hất hai tỷ muội Ngọc Giai Nhân xuống, để bị chút đau đớn mà thôi, không ngờ thuốc này công hiệu mạnh như vậy, khiến cho ngựa chạy đến vách núi, may nhờ nha dịch đều là bọn vô tích sự, nếu không tra ra được sự thật thì mình sẽ bị Lý thị hành hạ đến chết mất.

“Nhị đệ muội, bình tĩnh một chút, đây là việc ngoài ý muốn, người không nghe phu xe nói sao, là do vật hoang dã trên núi làm ngựa kinh sợ, nên mới như vậy.” Nhớ tới, phu xe xương cốt toàn thân hầu như bị gãy hết. Cũng là hấn xui xẻo, muốn ghì cương ngựa lại, ai ngờ lúc té xuống vực, bị dính dây cương ngựa đè lên.....có thể giữ được mạng đã may mắn lắm rồi.

“Vậy sao hai đứa nó không bị gì hết, còn nữ nhi của ta.....” Lý thị nghĩ, nhất định là kế hoạch đã bị lộ, Ngọc Như Ca mới ra tay độc ác với nữ nhi mình, gào khóc “Ta không nên đón mấy sao chổi này về, số con khổ quá con ơi!.....”

“Nghe nói, tứ tiểu thư người ta từ lúc vào chùa liền đi chung với hai vị chính nữ, buổi tối lại ở trong tự chép kinh cả đêm, thời gian đầu mà hai vị kia. Giờ trong kinh thành, không ai không biết, tứ tiểu thư chúng ta là sứ giả của Phật Tổ. Về phần tam tiểu thư, bình thường thấy hai vị tỷ tỷ như chuột thấy mèo, cho ăn mật gấu cũng không dám làm! Sợ là hai vị chính nữ tâm tâm địa địa không tốt, nên gặp báo ứng!” mấy ngày nay bị Lý thị hành hạ đủ điều, Giang di nương chớp thời cơ giễu cợt.

“Tiên nhân này người nói những nói cuội gì đó? Không sợ bị bị lỡ miệng sao?” Nghe Giang thị nói, Lý thị càng thêm phần nộ, nhào qua chỗ Giang thị, chuẩn bị cầu xé.

“Mau ngăn lại, nhị tước phụ, đứa nhỏ trong bụng, người còn muốn hay không!” Hai ngày nay quá nhiều chuyện xảy ra, làm lão phu nhân nhức đầu vô cùng. Hai đứa nhỏ kia sợ là không xong rồi. Chỉ còn sót lại hai thứ nữ trước mắt, sao có thể để Lý thị tùy ý làm càn?

Vừa nghe đến đứa nhỏ trong bụng, Lý thị liền thả tay ra, hiện giờ hai nữ nhi hôn mê bất tỉnh, không rõ sống chết, mình không giữ gìn cho tốt, tương lai còn biết dựa vào ai?

“Việc gấp trước mắt là nhanh đi tìm đại phu đến xem thử Nhân nhi và Oánh nhi rốt cuộc có thể chữa khỏi được không?” nhớ tới cảnh tượng hôm qua ở Đông viện, từng chậu máu loãng lần lượt bung ra, Ngọc Chính Hồng lại sợ hãi.

“Ngự y trong cung cũng bó tay rồi, còn tìm đại phu gì nữa”, Lý thị đứng là khóc không ra nước mắt.

Trong chốc lát, cả Tây viện trầm mặc.

Hồi lâu sau, Ngọc Chính Hồng đột nhiên nhớ tới một người, “Ta nghe nói mấy năm trước thái y viện chiêu mộ một vị đại phu họ Văn, y thuật rất cao minh, giờ chỉ có hấn ra tay, may ra mới được, chỉ là vị Văn thái y này mặc dù y thuật cao minh, nhưng tính tình cô quái,....”

“Ta sẽ đi cầu xin hấn!” Lý thị vừa nghe có người có thể trị được, liền định đi mời, nhưng bị lời tiếp theo của Ngọc Chính Hồng làm dừng bước.

“Mỗi lần trị bệnh, một người là 10 vạn lượng bạc, nếu hai người sẽ phải 20 vạn lượng”.

“20 vạn lượng!” mọi người đều kinh hãi, tiền khám bệnh quá cao, Lý thị xuất thân tướng phủ mà cũng chưa từng có nhiều bạc đến vậy.

Hiện giờ Ngọc phủ có bao nhiêu sản nghiệp Lưu thị biết rất rõ, lắc đầu nói, “20 vạn lượng thật sự quá nhiều, căn bản không thể kiếm đủ”

“Phải a, có bán hết toàn bộ ma ma, nha hoàn trong phủ cũng không được nhiều bạc như vậy” Giang thị nghe 20 vạn lượng thì lo lắng, nhưng thấy lão phu nhân không có vẻ gì là đồng ý liền bình tĩnh lại. Lão phu nhân nếu nhẫn tâm lấy hết đồ cưới của mình thì may ra đủ 20 vạn lượng, nhưng mà hai vị tiểu thư này cũng không phải là cháu yêu của lão phu nhân. Đứa lớn, nhìn thì nghe lời, nhưng là kẻ trèo cao, rất kiêu ngạo, hàng năm quả cấp lễ tết gì đều để nha hoàn đưa tới chứ không tự mình đi. Đứa nhỏ còn tệ hơn, nói năng không biết giữ mồm giữ miệng, đắc tội với tất cả ma ma nha hoàn bên cạnh lão phu nhân. Tuy nói chính nữ tiền đồ khá hơn thứ nữ, nhưng bỏ ra 20 vạn là không đáng.

Lão phu nhân thấy Lý thị nhìn mình liền dứt khoát nhắm nghiền mắt lại. 20 vạn lượng chứ không phải 2 ngàn lượng, không phải nói kiếm là có. Tuy Lý thị đang mang thai nhưng ai biết là nữ hay nam. Ngộ nhờ là nữ nhi, vậy tương lai phải dựa vào hai thứ nữ kia rồi. Huống chi Lý thị này cũng không phải kẻ biết nhớ ơn, mình vẫn phải giữ chút của riêng để dưỡng già.

Nhìn biểu hiện của mọi người, Như Ca cười thầm, Lý thị sợ là tức muốn hộc máu luôn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiêu Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Lựa chọn của Lý Thị

Thấy Lão phu nhân như vậy, Lý thị hận đến nghiến răng, nhìn sang những người khác. Lưu thị, Hoàng thị, và Giang di nương lập tức tỏ thái độ.

“Đệ muội, không phải ta không muốn giúp người, mà là phu quân ta lúc còn sống làm quan thanh liêm, thật sự là không có của cái gì, tối đa chỉ có thể góp được 3 ngàn lượng thôi!”

“Ta tuy có vài cửa hàng, nhưng hai năm qua làm ăn thua lỗ, vét hết cũng chỉ được 2 ngàn lượng!”

“Muội cũng chẳng có tiền bạc gì, lão phu nhân cũng biết đó, Như Long tiêu xài rất tốn!”

Nghe mấy người từ chối, cuối cùng Lý thị nhìn đến Như Ca, nghiến răng nghiến lợi nói, “Ngọc Như Ca không phải được Pháp Nguyên Tự thờ phụng sao? Một tháng tiền phụng cũng không ít, chắc hẳn có bạc ha!”

Thấy Lý thị nói tới mình, Như Ca thâm cười lạnh, làm vẻ khó xử nói, “Trước lúc về phủ, Như Ca đã nói với phương trượng đại sư, tiền thờ phụng mỗi tháng đều đưa đến Dược Tiên Đường làm phí chữa bệnh cho người nghèo rồi. Nếu không mẹ cả mời Dược Tiên Đường đến khám đi, ở đó có không ít

đại phu giỏi đâu.”

Nghe vậy, Lý thị giận dữ, “Được Tiên Đường kia mới mở không bao lâu, toàn là mấy tên đại phu sa cơ thất thế không biết từ đâu đến, tiện nhân người cô tình muốn nữ nhi ta chết đúng không? Người mau đến Pháp Nguyên Tự đòi 20 vạn lượng cho ta.”

“Im đi!” lão phu nhân thật sự không nhịn nổi nữa, tức giận nói, “Bình thường tiền tiêu hằng tháng không phát, giờ còn không biết xấu hổ bắt tứ nha đầu đến Pháp Nguyên Tự đòi tiền. Tiền thờ phụng một tháng chỉ hơn 100 lượng mà thôi, 20 vạn lượng, người mơ à! Phật Tổ mà cũng muốn bắt chẹt, không sợ bị báo ứng hả? Tiền trong phủ trích ra 2 vạn lượng, ta cho người 1 vạn lượng, Lưu thị và Hoàng thị mỗi người 1 vạn lượng, hơn nữa không có đâu, người mau rút về Đông viện đi!”

Ngọc Chính Hồng thấy mẫu thân thật sự nổi giận, vội vàng kêu người kéo Lý thị đang gào thét đi. Lưu thị và Hoàng thị nghe lão phu nhân ra lệnh, còn nói gì được nữa, chỉ có thể nhìn đau nhà tiền ra.

Lý thị bị mang đi, lão phu nhân mắt không thấy, tâm không phiền, nhìn Như Ca đang quỳ, bỗng sinh thương yêu, “Đứa bé này làm không sai, bạc của nhà Phật há có thể nhận! Uống công chính thể xuất thân Tướng phủ, mà đức hạnh lại như vậy!”

“Ta bà nội thương xót! Mẹ cả chắc vì quá lo lắng nên mới nói như vậy!”, lão phu nhân rất tin tưởng thờ Phật sẽ được sống lâu, nay Lý thị lại muốn lấy tiền của nhà Phật, không phải là muốn lão phu nhân tổn thọ sao, đã phạm vào điều kiêng kỵ của lão phu nhân. Bất quá Như Ca muốn chờ xem Lý thị kiếm đâu ra 20 vạn lượng.

Ngọc Chính Hồng thấy Như Ca bị Lý thị khi dễ mà còn nói giúp Lý thị, cảm thấy đứa con gái này rất có tình nghĩa. Mấy ngày qua, Liệt thị quan tâm chăm sóc Ngọc Chính Hồng hơn rất nhiều, mỗi ngày hầm thuốc bổ đưa tới phòng sách, ủi quần áo, khiến Ngọc Chính Hồng như sống lại những ngày ở Phần Thành trước kia, nay thấy Liệt thị khóc, lòng sinh áy náy, cảm thấy có chút bạc đãi mẹ con Liệt thị, “Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, mấy ngày tới các người không cần đi Đông viện chào hỏi”.

Nghe vậy, đám người Giang thị liên tiếp thưa vâng, mấy ngày nay đi chào hỏi Lý thị, không bị bắt đâm chân thì là đâm lưng, mang thai một tháng mà nhìn giống hết bảy tám tháng, bắt người ta chịu tội, giờ không cần đi, tất nhiên cả bọn rất vui vẻ.

Bên kia bị Hồ ma ma kéo về Đông viện, Lý thị rất hận lão phu nhân, bà già không chết sớm cho rồi, cứ che chở bọn tiện nhân Liệt thị và Như Ca miết!

Vào phòng Ngọc Giai Nhân, nhìn đôi môi trắng bệch của con gái và những chỗ xương gãy, Lý thị khóc rống lên.

Ngọc Giai Nhân níu tay Lý thị, chịu đựng đau đớn trên người hỏi: “Mẫu thân! Sao rồi, có tìm được đại phu không?”

Lúc đó ngựa chạy quá nhanh, Ngọc Giai Nhân nhảy xuống thì lăn đến đồng đá lởm chởm bên vách núi, trên người có mấy chỗ xương gãy lìa, xương đùi bị lệch nghiêm trọng, mắt cá chân cũng nát vụn.

Lúc này Ngọc Giai Nhân cảm thấy toàn thân giống như không phải của mình, không những đau, mà hít thở cũng rất khó khăn. Nhìn từng thầy thuốc lần lượt lắc đầu rời đi, Ngọc Giai Nhân cực kỳ sợ hãi, mình không muốn chết đâu, mình còn trẻ, tương lai sáng lạn đang chờ phía trước, sao có thể cứ thế mà chết đi? Tại sao đã nhảy xuống rồi, vẫn bị như vậy!

Thấy bộ dáng khổ sở của con gái, lòng Lý thị đau như cắt, nghĩ đến số tiền khám bệnh nói “Nhân nhi, phụ thân con nói trong Thái Y Viện có vị Văn thái y y thuật cao minh, nhưng một lần chữa bệnh tốn đến 10 vạn lượng, mẫu thân đào đâu ra 20 vạn lượng đây!”

Ngọc Giai Nhân đã nghe nói về vị Văn thái y này, nghe đâu lão vào cung đã vài năm, tinh thông y thuật, rất được thái hậu nể trọng, nếu mời được lão, có lẽ mình có hi vọng.

“Mẫu thân, người phải cứu con, tương lai nữ nhi nhất định cho mẫu thân nở mày nở mặt, mẫu thân tìm ngoại tổ phụ, tìm cứu cứu, nhất định sẽ có bạc. Mẫu thân!”

Thấy vậy, Lý thị không đành lòng cự tuyệt. Nghĩ, cha làm tể tướng được mười mấy năm, chắc cũng có chút bạc. Vì vậy kêu Hồ ma ma chuẩn bị xe ngựa, chạy về nhà mẹ đẻ.

Đến Lý phủ, Lý Chuẩn vừa nghe con gái mở miệng đòi 20 vạn lượng, liền phẩy tay áo bỏ đi. Cuối cùng vẫn là Lý thị đến Phủ Viễn tướng quân trái xin phải cầu mới mượn được chút ngân lượng.

Về tới Ngọc phủ trời đã tối, ôm bạc về mà Lý thị không chút vui mừng, đứng ở cửa phòng hai đứa con gái bồi hồi thật lâu. Cuối cùng bước vào phòng Ngọc Bảo Oánh.

“Phu nhân, người vất vả rồi...” Hồ ma ma thấy Lý thị tiêu tụy đi nhiều, rất đau lòng.

“Hồ ma ma, Ngọc gia cho 4 vạn hai, nhà mẹ ta cho 3 vạn lượng, bán phần lớn đồ cưới của ta cũng chỉ đủ tiền chữa bệnh cho một đứa. Rốt cuộc ta nên chọn đứa nào đây?” Lý thị thấy Ngọc Bảo Oánh vì đa toàn thân bị thổi rữa mà phát sốt, lại nhớ Ngọc Giai Nhân bên kia, rất khó xử.

“Phu nhân, hai vị tiểu thư ở hiền gặp lành, sẽ không có chuyện gì đâu” Hồ ma ma cũng không biết phải khuyên thế nào, mu bàn tay lòng bàn tay đều là thịt cả.

Lý thị lắc đầu một cái, ngồi bên giường Ngọc Bảo Oánh thật lâu, cho đến lúc hừng đông, rốt cuộc có quyết định.

“Oánh nhi, mẫu thân sẽ kêu ngự y chăm sóc tốt cho con.... Con nhất định phải kiên cường lên, chỉ như vậy mới sống sót được.” Nói xong, Lý thị ôm Ngọc Bảo Oánh khóc rống, “Tỷ tử con từ nhỏ thông minh, tương lai sẽ có khả năng che chở cho tỷ đệ các con, mẫu thân cũng không còn cách nào khác.”

“Phu nhân, nhị tiểu thư biết phu nhân có nỗi khổ tâm, sẽ không trách cứ phu nhân đâu, ngự y cũng nói nhị tiểu thư chỉ cần gắng gượng qua được 7 ngày, thì có thể sống sót rồi.” Hồ ma ma thấy chủ tử đã quyết định, thờ phào một hơi. Theo ý Hồ thị, tiểu thư Giai Nhân tốt hơn tiểu thư Bảo Oánh nhiều, từ nhỏ đã biết tính toán, lại ở trong cung làm thư đồng cho công chúa, tương lai Lý thị và con trai trưởng chỉ có thể dựa vào vị đại tiểu thư này thôi.

Khóc một lúc lâu, Lý thị lau nước mắt, đứng dậy “Hồ ma ma, đỡ ta đi mời Văn thái y đến”.

“Dạ, phu nhân” Hồ ma ma đỡ Lý thị ra ngoài.

Nghe tiếng bước chân ngày càng xa, lúc này khuôn mặt Ngọc Bảo Oánh có chút dữ tợn, mở ra cặp mắt vẫn đục vì sốt cao, nhìn chăm chăm lên nóc giường, trước mắt không ngừng hiện lên cảnh trên xe ngựa chị gái đã vắng mình ra, và những lời vừa rồi của mẹ, hai hàng lệ chảy xuống từ hốc mắt. Không lâu sau lại tiếp tục ngủ mê.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Âu Dương Thiệu trở về

Liên tiếp mấy ngày, mọi người trong phủ ai cũng hoảng sợ, Văn thái y được mời đến Ngọc phủ, từ Đông viện thỉnh thoảng truyền đến tiếng gào thét như heo bị chọc tiết của Ngọc Giai Nhân.

Một ngày, lúc Như Ca và Liệt thị đến thỉnh an lão phu nhân, vừa tới cửa đã thấy phụ thân Ngọc Chính Hồng giận dữ đứng đi ra, bình thường cũng coi như là có vài phần phong nhã, giờ trên trán đầy gân xanh, xem chừng là rất tức giận.

Thấy ánh mắt nghi vấn của Ngọc Như Ca, lão phu nhân thở dài một cái, vẻ mặt hết sức không vui.

“Xưa nay ta biết Lý thị là kẻ không biết nhớ ơn, nhưng không ngờ lại đến mức này. Trước mặt Văn thái y khóc lóc than không có tiền, nói là trong phủ không cho tiền chữa bệnh cho chính nữ, ép mình phải về nương gia xin. Hừ! Không biết là ai đã lấy 4 lượng bạc. Hôm nay Hồng nhi vào triều, gặp phải đại ca Lý thị bị kẻ khổ một trận. Chuyện trong phủ mà đi nói lung tung ra ngoài, không biết nghiệp chương gì lại cưới về một chủ mẫu như vậy.”

Nghe vậy, Như Ca biết là Lý thị cố ý muốn làm Ngọc Chính Hồng và lão phu nhân mất mặt, vì 20 vạn mà trở mặt, cũng quá nhanh rồi.

Liệt thị nghe vậy rất nghi ngờ, Lý thị mặc dù là chính nữ, nhưng chủ mẫu của Lý phủ là mẹ kế của Lý thị, phủ viện tướng quân cũng chắc chắn không có nhiều tiền như vậy.

“Có lẽ tỷ tử cũng không phải cố ý, nhưng hai 20 vạn lượng lận, không biết làm sao tỷ tử kiếm đủ?”

Giang di nương ngồi một bên, nghe vậy che miệng cười nói “Làm sao đủ 20 vạn lượng, tỷ tử chỉ mời lão thái y trị cho Giai Nhân, còn về nha đầu Bảo Oánh phải xem số mệnh thế nào rồi. Thường ngày thấy tỷ tử cung chiều Bảo Oánh hết mực, không ngờ.....”

“Ta vốn muốn cho thêm, bảo Thất ma ma qua đó hỏi xem rốt cuộc còn thiếu bao nhiêu, lại bị Lý thị đuổi về, thật tức chết ta” giờ lão phu nhân không ưa nổi Lý thị, nếu không phải vì đứa bé trong bụng Lý thị, đã sớm trừng trị một trận rồi.

“Tổ mẫu chó tức giận, nhị tỷ tử ở hiền sẽ được trời phạt phù hộ. Nếu tổ mẫu tức giận mà hại đến thân thể thì chúng tiểu bối gây nghiệt rồi.” Như Ca xoay người lấy ra một cái bình nhỏ màu xanh tinh xảo từ trong khay Thanh Nhi đang bưng, đưa cho Thất ma ma.

“Đây là?” lão phu nhân nhìn cái bình thấy có khắc ba chữ ‘Dưỡng Thọ Hoàn’.

“Đây là loại thuốc mới ra của Dược Tiên Đường, nghe nói có thể làm cơ thể khỏe mạnh, kéo dài tuổi thọ, đặc biệt dâng lên cho tổ mẫu dùng”

“Thiếp thân sau khi sinh Vân Kiệt, người yếu cực kỳ, thường xuyên cảm thấy không còn sức, sau khi dùng thuốc này mỗi ngày một viên, cảm thấy khỏe khoản hơn nhiều, nếp nhăn nơi khóe mắt cũng không còn nữa”, Liệt thị biết phương thuốc của nữ nhi cực kỳ tốt, nhin không được phụ họa.

Lão phu nhân quan sát Liệt thị, quả nhiên là rạng rỡ, không dùng son phấn vẫn xinh đẹp động lòng người, khó trách nhi tử gần đây thích ở chỗ Liệt thị. Dược Tiên Đường mới khai trương được 3 tháng đã nổi danh khắp kinh thành, lão phu nhân cũng nghe thấy. Sáng nay mới nghe nói, Dưỡng Thọ Hoàn này mỗi lần tung ra là bán không còn một viên, một chai nhỏ thế này là mấy trăm lượng chứ chẳng chơi, Trịnh thị đặt bình thuốc lên bàn, “Từ nha đầu thật có lòng”.

“Thuốc này nghe nói rất đắt, tứ cô nương thật là có tiền, nếu có mỗi làm ăn tốt, nhớ nói cho thím với nha, dù sao cũng là người một nhà mà!” Hoàng thị

lâu lâu mới đến thỉnh an lão phu nhân một lần, thấy vậy, cười nói.

Mọi người nghe xong, nghĩ một chai thuốc mấy trăm lượng họ chưa chắc dám bỏ tiền ra mua, vậy đủ biết Như Ca phải có bao nhiêu tiền, mới có thể ra tay hào phóng như vậy.

Lão phu nhân sớm biết Hoàng thị là con buôn thấy tiền là sáng mắt, gõ gõ tẩu thuốc trên tay nói: “Đó là Tứ nha đầu có hiếu, các người tiền có không ít, nhưng đã bao giờ thấy tặng cho bà lão ta thứ gì lớn như vậy đâu?”

Nghe vậy, mọi người đều im lặng, tiền lúc nào cũng ngại thiếu, tét nhất tặng quà là được rồi, bình thường ai dư dả mà vung tiền làm gì.

Trên đường về Nhàn Nguyệt Các, Thanh nhi tức giận nói “Tiểu thư, vừa rồi Hoàng thị nói thật quái gở, làm như tiểu thư muốn kiếm tiền thì phải xin phép mẹ ta vậy”

Như Ca nghe vậy cười cười, Hoàng thị xuất thân từ nhà buôn, phu quân chỉ là con thứ, cũng không phải con ruột của lão phu nhân, tất nhiên phải tự tính toán cho mình rồi.

Liệt thị cũng không ưa Hoàng thị háms lợi, vừa định mở miệng, đã nghe thấy từ Đông viện truyền tới một hồi tiếng la như heo bị chọc tiết “A! Đau! Nhẹ tay, a!.....”

Liệt thị nhú mày, nói: “La ghê quá, không biết Văn thái y trị cho đại tiểu thư thế nào.”

“Xương gãy vụn thì phải lấy hết ra, nắn lại khớp bị trật, cái loại đau đớn này không phải ai cũng chịu được” thương thế của Ngọc Giai Nhàn như vậy, cho dù bảo vệ được tính mạng, thân thể cũng sẽ có chút khiếm khuyết.

“Cho nên nói, người nào làm ác, trời đều biết hết, ở Pháp Nguyên Tự Ngọc Giai Nhàn tính kế hại con, liền gặp báo ứng. Thật may hôm đó con không có trong phòng, mới thoát được một kiếp!”

Nghe Liệt thị cảm thán, Như Ca thấy Thanh Nhi đang lè lưỡi, nhất định là biết được chuyện từ Thanh Loan, sau đó nói lộ ra rồi.

Bất quá, phủ viễn tướng quân nếu biết thủ hạ bắt nhầm người không thể bắt, không biết sẽ có phản ứng thế nào đây. Mặc dù nhìn bên ngoài thì Hầu phủ vẫn bình thường, nhưng thực tế hai ngày trước đến Pháp Nguyên Tự tra, tin chắc đã có người ‘vô tình’ nhắc tới chuyện mê hương trong phòng, e là hôm nay bắt đầu phái người đi tìm rồi, chắc không bao lâu sẽ tìm được thôi.

Sự thật đúng như Như Ca suy đoán. Không lâu sau đó, người trong kinh thành truyền tai nhau, đại công tử của Kim Lăng Hầu phủ Ân Dương Thiệu trên đường trở về kinh thành, đã kết hợp với quan viên địa phương tìm được cứ điểm của bọn gian tế, mười mấy tên gian tế bị giết ngay tại chỗ.

Nghe tin, Như Ca nhìn ánh trăng bên ngoài Nhàn Nguyệt Các, trong đôi mắt chứa đầy suy tư, đau khổ, rốt cuộc người kia đã trở lại.....

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Trên đường nhìn nhau

Sắp đến Tết, khắp nơi trong kinh thành đều rất náo nhiệt, hai bên đường lồng đèn đỏ thật lớn treo cao, ở phố Trạng Nguyên các gánh xiếc đến từ khắp nơi dõng hết bản lĩnh ra lấy lòng khách xem, kiếm một mớ tiền trước khi chấm dứt năm cũ. Trong các tửu lâu khách có thể nói là vào ra không dứt, chương quỹ ôm bàn tính lách cách không ngừng, tiểu nhị cũng hận không thể có thêm mấy cái chân.

Hoàng hôn, theo tiếng chiêng vang dội, một đội ngũ hơn ngàn người đi vào đường chính của kinh thành. Người đi đường nhanh chóng tấp vào hai bên lề.

Đi đầu đội ngũ là một nam tử tuấn mỹ mặc áo màu xanh ngọc thêu hoa văn lá liễu mây bay, trên mặt đang tràn đầy tươi cười ôn hòa, trong mắt lóe ra ánh sáng tự tin mang theo vài phần đắc ý.

Nửa tháng trước, hắn vẫn chỉ là đứa con thứ do một tiểu thiếp trong Kim Lăng Hầu phủ sinh ra bị đi đày ở xa, bất quá, sau lần biểu hiện vượt trội này, tin tưởng Hầu phu nhân, không sinh được con trai trưởng, sẽ tẩu lên hoàng thượng, có lẽ không bao lâu nữa hắn sẽ chân chính trở thành trưởng tử của Kim Lăng Hầu phủ rồi.

Nghĩ tới dọc đường vô số cô nương trẻ đẹp nhìn mình thẹn thùng, khoe miệng Ân Dương Thiệu khẽ nhếch. Hắn tự nhận là phong lưu phóng khoáng, tuấn tú lịch sự, nếu không phải vận mệnh không tốt do tiểu thiếp sinh ra, làm sao phải ở ngoài ăn nhiều đau khổ như vậy mới có thể trở lại kinh thành.

Đột nhiên, trên lầu một của tửu lâu, một nữ tử áo trắng hấp dẫn ánh nhìn của hắn. Nữ tử mang một khăn che mặt mỏng như cánh ve, lộ ra ấn ký hoa anh đào trên trán, như một đóa sen nở rộ thánh khiết vô cùng. Đôi đồng tử của nàng u nhiên sâu hút, mơ hồ mang theo ma tính, ánh mắt lưu chuyển, làm người ngẩn ngơ. Thấy nữ tử nhìn về phía này, hô hấp Ân Dương Thiệu hơi ngừng lại, trong đầu nhất thời trống rỗng. Dần hãm lại tốc độ, làm đoàn người phía sau cũng chậm lại theo, cuối cùng hầu như nam tử có khuynh hướng dừng hắn ở dưới tửu lâu.

Đây là cô nương nhà ai, thật giống như tiên tử lạc vào trần thế. Chẳng lẽ cô nương này cũng vì ngưỡng mộ mình nên mới xuất hiện ở đây? Nghĩ đến loại khả năng này, trong lòng Âu Dương Thiệu có cực đại cảm giác ưu việt.

Trong Hồng Ngọc Lâu ở đối diện, hôm nay đã được vài vị quan bao hết, nên không tiếp đãi những khách khác. Chỉ có một khách duy nhất, đang ngồi ở vị trí đầu, một nam tử vô cùng tôn quý.

Trên đài trước mặt nam tử, cầm cơ đang khảy cổ cầm, tiếng đàn lượn lờ quanh quần trong sảnh, vũ cơ hát hay múa giỏi, bước nhảy phiêu phiêu.

Mấy vị quan trong tay bùng ly rượu được chế tác tinh xảo kính rượu nam tử, nam tử lại rất ít đáp lại, tựa như bị ca múa mê hoặc, nhìn phía trước không chớp mắt.

Nam tử áo xanh ngồi bên cạnh thầm nghĩ, nghe nói trong kinh thành có rất nhiều người yêu thích phong nhã, bất quá, là thật hay giả, thì không ai biết được.

Trên thực tế, nam tử mặc áo gấm đen ngồi ở vị trí đầu lúc này không phải như mọi người nghĩ là đang nhìn ca múa, mà là nhìn cảnh tượng ở đối diện. Chứng kiến hai người nhìn nhau thật giống như nhìn người trong lòng, ly rượu trong tay nam tử nháy mắt vỡ vụn, khiến mấy người xung quanh thất kinh.

Cầm cơ và vũ cơ cũng chợt dừng động tác lại, sau khi thấy ánh mắt âm trầm của chủ phường thì té quỵ xuống đất. Theo quy định của Hoan Nhạc Phường, nếu không làm cho khách hài lòng thì liền không còn là nghệ kỹ đơn giản như vậy nữa, nghĩ đến mấy tỷ muối trong phường bị đưa đến thanh lâu, hai người sợ đến mặt không còn chút máu. Làm nghệ kỹ đã là cực kỳ bi ai, nếu rơi vào cái nơi dâm tiện đó, còn không bằng chết đi cho rồi. Chỉ là vào nơi này đầu phải muốn chết là có thể chết, trong nhà vẫn còn người thân, họ có thể liều mạng, nhưng người thân thì sao, chẳng lẽ muốn chôn theo, nghĩ đến đây hai nghệ kỹ không khỏi đau buồn. Hôm nay được người mời tới Hồng Ngọc Lâu biểu diễn, nghe nói được thưởng rất nhiều bạc, hai người dĩ nhiên rất vui mừng. Còn ôm mộng làm tốt sẽ được quý nhân chuộc thân giùm, không ngờ lại họa lớn đến.

Tiết Thanh Trạch thấy vậy không khỏi lắc đầu một cái, hôm nay đúng là ra cửa không xem ngày rồi, rõ ràng mấy ngày nay tâm tình vị đại gia này rất tốt kia mà, sao trong chốc lát đã thay đổi rồi. Vô ý nhìn theo tầm mắt của nam tử, thấy cảnh tượng phía đối diện, liền sáng tỏ.

Ông trời ơi! Rốt cuộc đó là kẻ nào, không biết sống chết dám động thủ trên đầu thái tử. Kể từ khi Tuyệt Liên được đưa đến phủ thế tử, người này liền con sói cũng không cho đến gần nàng, huống chi hiện tại là một người, mà còn là một nam nhân, thật sự là muốn mạng mà.

Ở bên này, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau trong phút chốc, đoàn người chậm lại, dẫn đến một chút huyền não, trong nhuyển khiếu phía sau truyền đến âm thanh khàn khàn lại mang theo vài phần bén nhọn của một nữ tử.

“Âu Dương Thiệu, còn không mau đi, ta không muốn đứng ở chỗ này, nghe thấy không?”

Nghe vậy, vốn muốn dừng lại nói chuyện với cô nương trên lầu, trong mắt Âu Dương Thiệu thoáng qua một chút ảo não, nhưng lại không thể không nghe theo lời của nữ tử, bởi vì tiền đồ sau này của mình đang nằm trong tay kẻ khác, nếu lúc này chọc người trong khiếu mất hứng, sẽ mang đến cho mình rất nhiều phiền toái. Con cháu Âu Dương gia cũng không phải chỉ có một mình mình, khiến bà cô này không hài lòng, mất còn nhiều hơn được.

Nhìn về hướng nữ tử kia vừa đứng, phát hiện đã không một bóng người, mang theo chút mất mát, Âu Dương Thiệu ra lệnh cho đoàn người tăng tốc đi tới.

Bởi vì đột nhiên tăng tốc, rèm của nhuyển khiếu bị gió tốc lên. Từ góc độ trên lầu có thể thấy được trong khiếu là một nữ tử mặc y phục cao quý nhưng trên mặc lại có mấy vết roi, đang ôm chân ngồi chồm hổm, thấy rèm khiếu bị tốc lên, nữ tử hoảng sợ, nhanh chóng vươn tay kéo rèm lại, hình như rất sợ bị người khác nhìn thấy.

Đội đoàn người biến mất ở một góc phố, nữ tử mặc y phục trắng mang khăn che mặt từ sau cột gỗ quán rượu đi ra, xuống lầu dưới lấy một bình rượu ngon lâu năm, nhảy lên con ngựa bờm đỏ, chạy về phía đông kinh thành.

Trong Hồng Ngọc Lâu, vốn đáp ứng lời mời đến thưởng thức ca múa, thấy nữ tử biến mất khỏi tầm mắt, nam tử đứng đứng phát dậy, để lại một câu “Xin lỗi không tiếp được” rồi bay vọt theo hướng của nữ tử vừa đi.

Tiết Thanh Trạch nhìn ca cơ và cầm cơ mặt xám như tro tàn trước mắt, rất là đầu đầu, xem ra lại là mình phải thu thập tàn cuộc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31: Nam tử bá đạo

Đã vào đêm, bầu trời dần dần bị màu đen bao phủ, chẳng biết từ lúc nào tuyết đã rơi từng bông như lông ngỗng. Nữ tử ngồi trên lưng ngựa, không biết

đã đi bao xa, không ngừng dốc bầu rượu lên uống vào, trong không khí thính thoảng truyền đến tiếng sặc của nàng.

Gió thổi phàn phật bên tai, mạng che mặt bị thổi bay, lộ ra khuôn mặt tràn đầy nước mắt của Như Ca, bi thương và tuyệt vọng.

Rốt cuộc mệt mỏi, Như Ca dừng lại bên bờ sông Mịch La, gắp lên bầu rượu trong tay không còn nhiều lắm, uống một hơi hết sạch. Lắc lắc, thấy trống không, Như Ca ném bầu rượu xuống sông. Một tiếng “Bùm” vang lên, giống như tâm tình Như Ca bây giờ, vô cùng nặng nề.

Lảo đảo ngồi xuống mép bờ, nhìn dung nhan tinh xảo trên mặt nước, môi đỏ mọng khẽ nhếch làm người phải hồn xiêu phách lạc. Hôm nay Như Ca đã không còn là Ngọc thị xem Âu Dương Thiệu là trời nữa rồi, đã tìm được đường sống trong chỗ chết, từ trong địa ngục vùng dậy, tỉnh khỏi mộng. Sẽ không bao giờ bị tên nam nhân gọi là Âu Dương Thiệu kia đùa giỡn trong lòng bàn tay nữa. Nhớ tới kẻ ở trước mặt mình thì nói những lời ngon ngọt, xoay lưng thì cho mình một dao, trong đôi mắt long lanh như nước của Như Ca bắt đầu phiếm màu đỏ.

Ánh sáng từ mấy chiếc thuyền hoa hắt xuống chiếu rọi cả mặt sông, trên gương mặt nữ tử mang theo quật cường, cũng đầy đau thương.

Như Ca từ từ đứng dậy, nhưng vì say rượu mà một trận hoa mắt chóng mặt, thân hình lung lay, giống như con bướm hướng về phía có ánh sáng, từ từ rơi xuống nước lạnh.

Đúng lúc này, một đôi tay mạnh mẽ vòng qua vòng eo mảnh khảnh của nàng, ôm người cách xa bờ sông mấy thước.

Cảm thấy mình đang ở một nơi cực kỳ ấm áp, mơ mơ màng màng Như Ca cọ cọ giống như mèo nhỏ. Phút chốc cảm đau nhói, bị người bắt lấy nâng lên, tiếng chất vấn mang theo vài phần tức giận của nam tử truyền đến tai.

“Nàng đang khóc vì ai!” Nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của Như Ca, Tiêu Dạ Huyền cảm thấy ý giận ngút trời. Sao nàng có thể rơi lệ vì nam nhân khác! Trước khi mình tìm được nàng đã có kẻ dám đi vào trái tim nàng, có thể làm cho nàng rơi lệ, rốt cuộc là ai!

“Có phải là tên nam nhân vừa rồi ở dưới lầu lâu không?” Nhớ tới nam tử đi đầu đoàn người ngang qua lầu lâu lúc này, mặt Tiêu Dạ Huyền càng âm trầm, tăng thêm sức trên tay, “Nàng thích hắn, phải không?”

Theo điều tra của hắn, vào bốn năm trước từ khi bắt đầu theo nghiệp buôn, nàng vẫn luôn ở trong Phàn Thành, không có quan hệ tình cảm với một nam tử nào, rốt cuộc là vào lúc nào, tên kia chiếm vị trí quan trọng như vậy trong lòng nàng, để có thể làm cho nàng đau lòng đến mức này.

“Đau quá!” Như Ca cảm thấy cảm mình giống như sắp bị bóp nát, trong giọng nói mềm mại mang theo âm điệu muốn khóc.

Nghe người trong lòng kêu đau, nam tử vội buông tay ra, cẩn thận vuốt ve vết đỏ trên gò má của nàng, ảo não vì mình đã làm nàng bị thương.

Có lẽ là do say, vốn bình thường luôn giữ bình tĩnh Như Ca đột nhiên khóc òa lên, bắt đầu dùng sức đâm vào người trước mặt “Ta không thích hắn, ta không hề thích hắn, ta....hận hắn,.....sao người có thể nói ta thích hắn.”

Nghe rõ ràng lời người trong lòng, tức giận trên mặt nam tử tuấn nễ nhất thời tan thành mây khói, để mặc cho Như Ca đâm, nháo, cứ như vậy ôm nàng thật chặt.

Như Ca thấy người này bị đánh cũng không có phản ứng, ngẩng đầu nhìn, thấy hình ảnh của mình trong đôi mắt sâu hút của người này nhất thời ngây ngốc nở nụ cười, “Ta biết người!”

“Nàng biết ta?” Trong giọng nói trầm thấp của nam tử ẩn chứa vui sướng, dự dõ nói, “Ta là ai?”

Ở giây kế tiếp, câu trả lời của Như Ca làm mặt nam tử chùng xuống. Rồi lại vì cử chỉ thân mật của nàng mà mừng như điên.

“Người là người xấu!” Như Ca đưa tay ôm mặt nam tử, lời nói đầy bất mãn và uất ức, “Người đoạt Tuyết Lang của ta, rõ ràng nó thích ta hơn, người lại giam nó, không có nó, sẽ không có ai hái thuốc cho ta, người trả Tuyết Lang cho ta, trả Tuyết Lang cho ta.....”

Như Ca thừa dịp say rượu phát tiết bất mãn của mình, âm thanh êm ái này vào trong tai Tiêu Dạ Huyền lại như là tiếng nhạc. Nghĩ đến trong lòng nàng mình còn không bằng một con sủng vật, rất là bất mãn, nhưng nghe được tiếng khóc thút thít của nàng, tim hắn chẳng khác nào bị dao đâm.

Chỉ có thể nhẹ nhàng dỗ người trong lòng, người hắn tại Bắc Địa nhớ nhưng gần bốn năm. Người cứu hắn từ trong tay tử thần, rồi lại biến mất vô tung vô ảnh.

“Người thả Tuyết Lang ra đi, được không?” Thấy dịu dàng trong mắt nam tử, Như Ca làm nũng thỉnh cầu.

“Được!”, cơ hồ bị bộ dáng ngây thơ của nàng làm say, Tiêu Dạ Huyền cảm thấy không có gì là không thể đồng ý.

Nghe được câu trả lời của nam tử, Như Ca rốt cuộc không làm ầm ĩ nữa, tìm một nơi thoải mái nhất trong ngực nam tử dựa vào ngủ say.

Nam tử cứng đờ người, mặc cho nàng dựa vào. Mùi hương ngọt ngào nhàn nhạt trên người nàng dần dần tản ra chung quanh hắn. Mùi hương quen thuộc khiến nam tử đặc biệt vui thích.

Một lần kia ở Vân Cương đại chiến với kẻ địch, hắn bị trùng độc xâm nhập, sau khi mấy thái y liên tiếp bị chết, không còn ai dám chữa cho hắn nữa, thậm chí ngay cả người thân của hắn cũng không dám đến gần. Thái y chắc chắn đây là trùng độc của Vân Cương, đau đúng bảy bảy bốn mươi chín

ngày, sẽ chết. Trong tuyệt vọng, hắn dứt khoát rời khỏi phủ, chạy đến biên giới Bắc Địa. Đau đớn làm hắn như nổi điên chạy không ngừng, chỉ mong tìm được một nơi không người để kết liễu tính mạng, không muốn kéo dài hơi tàn nữa.

Tới một đường nhỏ không người, hắn chống đỡ không nổi nữa, ngã xuống ven đường, trên người vì độc trùng mà trở nên khủng bố dữ tợn, khắp nơi thối rữa, gần như là sắp chết. Trước lúc rơi vào hôn mê, chỉ thấy một bóng trắng xuất hiện trước mắt.

Tỉnh lại, phát hiện toàn thân mình đã được băng bó, một thiếu nữ khoảng 11 tuổi, mang khăn che mặt, đang trị thương cho mình. Động tác nhẹ nhàng cẩn thận như sợ làm hắn đau khiến hắn cảm giác mình yếu ớt giống như một đứa trẻ sơ sinh.

Vết thương thối rữa cộng thêm trùng độc lại đang không ngừng sinh sôi, thường xuyên đau đến muốn chết, chính lúc ấy giọng nói non nớt không ngừng khích lệ hắn tiếp tục sống. Trong lúc mơ màng mũi máu tanh và vết thương trên cổ tay thiếu nữ làm hắn chấn động. Từ tiếng nói nhẹ nhàng của thiếu nữ, hắn biết cô độc của mình đã được ức chế. Để trị liệu cho những chỗ thối rữa cơ hồ thấy được xương của mình, thiếu nữ tự mình lên đỉnh Tuyết Sơn, tìm hai ngày hai đêm mới đem về được một gốc Thất Thái Tuyết Liên có tác dụng lành lại da thịt. Khi dùng hết thuốc, tỉnh lại sau nửa tháng hôn mê thì thiếu nữ cũng đã biến mất không thấy tung tích.

“Bốn năm trước, ta để vuột mất nàng, hiện giờ, nàng đừng mong biến mất lần nữa.”

Bên bờ sông tràn ngập sương đêm, nam tử nhìn Như Ca ngủ, xoa nhẹ đôi môi kiều diễm của nàng, cúi đầu hôn lên, để lại ấn ký thuộc về mình, “Tiểu nha đầu, nàng chạy không thoát đâu.”

Hình như nghe được giọng điệu bá đạo của nam tử, Như Ca nhú nhú đôi mày xinh đẹp, nhưng vẫn không tỉnh lại.

Dưới ánh trăng, bóng hai người lẫn vào nhau, kéo một vệt thật dài trên bãi cỏ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tránh né

Ngày kế, lúc Như Ca tỉnh lại, cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Uhm, sau này không nên uống nhiều rượu thì tốt hơn. Uống rượu? Mình đang ở đâu đây? Như Ca chợt tỉnh táo, quan sát xung quanh. Nhìn màn trướng mỏng màu hồng cánh sen và vườn hoa anh đào quen thuộc ngoài cửa sổ chứng minh đây là phòng mình ở Nhân Nguyệt Các, Như Ca thở phào nhẹ nhõm, may mắn không có qua đêm bên ngoài, bằng không vô cơ đêm không về, sẽ có phiền phức không nhỏ, mẹ cũng khó mà giải thích với những người kia.

Liếc mắt thấy thuốc giải rượu để bên giường, Như Ca uống một viên, một hương vị tươi mát thấm vào tận tim phổi, ủa, thuốc này hình như không phải từ Dược Tiên Đường, dùng sâm núi làm phụ liệu thật quá lãng phí!

Ra khỏi phòng, bên ngoài một mảnh tuyết trắng, toàn bộ mặt đất như được bao phủ trong làn áo bạc. Kéo kéo lại áo bông trên người, Như Ca đi tới phòng mẹ.

Vừa vào phòng, đã thấy Liệt thị, Vân Kiệt, Ngọc Trúc đang cắt hình giấy, trên bàn trà đã có một xấp giấy dán. Như Ca không biết cắt những thứ này, đành ngồi một bên xem, rồi cầm hình dán lên cửa sổ.

Dán xong một cửa sổ, Như Ca xoay người lại thì bắt gặp Vân Kiệt đã cắt giấy xong đang kinh ngạc nhìn chăm chăm mặt mình, nàng bèn tới gương trang điểm trong phòng nhìn xem có phải trên mặt mình có gì lạ không.

Tóc không rối, y phục chỉnh tề, lông mày cũng không có vấn đề.....đội chút, nhìn đôi môi sưng đỏ trong gương, mặt Như Ca vụt đỏ, Vân Kiệt có thể không biết, nhưng nàng biết rất rõ, đây rõ ràng là bị người.....may nhờ đứng xoay lưng về phía mẹ nên không bị mẹ thấy. Nàng vội vàng chạy ra khỏi phòng, đến tận vườn trúc ngoài viện mới ngừng lại.

Như Ca tiện tay bóc một nắm tuyết trên lá trúc, đắp lên môi, cho đến khi tuyết tan thành nước. Mặt nàng càng ngày càng nóng, theo đó dần nhớ lại rõ ràng giọng điệu bá đạo của nam tử và ánh mắt tràn đầy chiếm đoạt không chút kiêng kỵ của hắn, lòng Như Ca run lên, có lẽ nàng đã chọc tới người không nên chọc.

Hôm nay, dù là ngày Tết, nhưng vì trận náo loạn vừa rồi, sau khi xong lễ mừng năm mới, lão phu nhân phân phó, buổi tối tất cả các viện tự mình sắp xếp.

Trên đường trở về Nhân Nguyệt Các, Giang di nương kể lại chuyện đã xảy ra ở Đông viện sinh động như thật.

Ngọc Bảo Oánh xem như chưa tới số, dưới sự chăm sóc của thái y, sau vài ngày sốt cao, rốt cuộc đã tỉnh lại. Kể ra nàng ta rất may mắn, rơi xuống vách núi, lăn qua những chỗ đều là đá vụn và cỏ dại, mặc dù thương tích đầy mình, nhưng xương cốt và các cơ quan bên trong không có vấn đề gì lớn. Tuy vậy, trên mặt trầy xước quá nhiều, vì bị gai có độc nhẹ đâm, nên dù thái y đã dùng thuốc tốt nhất trong cung, vẫn bị huy dung.

Còn Ngọc Giai Nhân, nhờ Văn thái y trị liệu, xương cốt đã về đúng vị trí, tính mệnh coi như được bảo vệ, về phần có thể hồi phục hoàn toàn như cũ hay không thì khó nói. Mấy ngày nay vẫn nghe tiếng nàng ta gào không dứt, chưa rời giường nổi.

“Thú vị nhất chính là, mấy ngày nay, vị đại tiểu thư này, ngay cả muối ruột của mình cũng bắt đầu đề phòng, kêu nha hoàn ngăn Ngọc Bảo Oánh ở ngoài không cho vào phòng. Trái lại Ngọc Bảo Oánh không để ý, mỗi ngày đều đến thăm tỷ tỷ, chỉ là sau khi đi ra, Ngọc Giai Nhân càng la thảm hơn, ai không biết còn tưởng hai tỷ muội ở bên trong đánh nhau ấy chứ! Lý thị tức giận nhưng không biết làm sao, nhiều lần động thai, làm cho lão phu nhân lo lắng quá chừng!” Giang di nương đầu với Lý thị nhiều năm, giờ thấy Lý thị sống không yên ổn, tâm tình vô cùng tốt, nói xong hớn hờ bỏ đi.

Nghe Giang di nương nói, kết hợp với tin tức trưởng quỳ Đình của Dược Tiên Đường lấy từ người đánh xe hôm đó. Ngọc Giai Nhân vì đề nhảy xuống xe được, đã đập Ngọc Bảo Oánh ra. Nếu bên dưới vách núi là đá lớn, còn không phải đẩy Ngọc Bảo Oánh đi tìm chết! Bởi vậy, lúc này nàng ta đang nằm trên giường, mới vừa nắn xương cốt xong, nào dám ở chung một chỗ với Ngọc Bảo Oánh.

Thường nói vết thương gân xương phải dưỡng ít nhất 100 ngày, mấy ngày này sợ rằng Ngọc Giai Nhân phải nếm chút đau khổ rồi.

Sau khi ngủ trưa dậy, Như Ca liền vào bếp với Thanh Nhi và Ngọc Trúc, qua một hồi nấu nướng, các món ăn đầy đủ sắc mùi vị được bày ra: cá đuối phụng sốt cà chua, canh bào ngư, đậu hũ Quan Âm, vịt ngũ sắc trăm vị, gỏi ngó sen, tôm chiên giòn, sườn nai ninh nồi đất, heo quay, mè cuốn, bánh ngọt, kẹo đậu phộng, chè tổ yến ý dĩ. Đồ ăn được đựng trong tô chén bằng sứ, màu sắc tươi sáng làm người ta vừa nhìn đã thèm.

Vốn Ngọc Chính Hồng muốn ở lại Nhân Nguyệt Các đón giao thừa, nhưng Lý thị phái người tới gọi mấy lần, nghĩ đến con trai trưởng trong bụng Lý thị đành bất đắc dĩ rời đi. Liệt thị có chút tiếc nuối, nhưng nhìn thành quả con gái bận rộn cả buổi, được an ủi rất nhiều.

Như Ca thấy không có người ngoài, liền kêu Thanh Nhi, Ngọc Trúc gọi Thanh Loan, Phong Tri về ăn cơm với nhau, trong Nhân Nguyệt Các rộn ràng tiếng cười.

Mấy ngày nay Ngọc Chính Hồng thường xuyên tới Nhân Nguyệt Các, nên Liệt thị không có thời gian kiểm lại tiền thu vào của Cẩm Tú Phưởng. Sau khi ăn cơm, chờ bọn Thanh Nhi dọn bàn xong, Liệt thị liền dẫn cả bọn vào phòng kiểm tra sổ sách của Cẩm Tú Phưởng. Riêng Như Ca vì có công nấu ăn nên được miễn. Nhìn nụ cười đắc ý của Vân Kiệt, Như Ca lắc đầu đi ra ngoài, bận rộn hơn nửa ngày, cũng nên nghỉ ngơi một chút rồi.

Vừa đến chỗ đu dây, âm thanh sần sật thu hút sự chú ý của Như Ca. Nhìn kỹ lại, chỗ góc tường, tuyết bị đùn lại thành đồng nhỏ, ngọn đèn trên đỉnh đầu chiếu rọi xuống, một bóng trắng đang đi tới bên này, sau khi đứng vững trước mặt Như Ca, vẩy tuyết trên thân xuống, đôi con ngươi xanh ngọc chăm chú nhìn nàng, chính là Tuyết Lang đã mấy ngày không gặp. Lúc này trong miệng nó đang ngậm cái bọc gói hộp gấm đựng Tuyết Liên được đưa đến phủ thế tử hôm đó.

Như Ca lòng đầy vui mừng đang muốn tiến lên, chợt dừng bước, vì lời của nam tử tựa như đang vang bên tai nàng, “Tiểu nha đầu, nàng chạy không thoát đâu”.

Nhìn thoáng qua Tuyết Lang, Như Ca bước nhanh vọt vào phòng mình. Lúc này, trong đầu nàng chỉ có một ý nghĩ, người kia nàng không thể trêu chọc, con sói này nàng cũng không thể trêu chọc.

Bị bỏ ngoài cửa, Tuyết Lang đứng trong tuyết chờ hồi lâu, hình như nhận biết được người trong phòng không muốn ra ngoài, Tuyết Lang để hộp gấm xuống đất, lưu luyến nhìn cửa phòng một lúc rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiêu Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Tuyết Lang đi rồi, Như Ca vẫn ở trong phòng không ra, mấy người Liệt thị bên kia cho rằng nàng mệt mỏi hơn nữa trong kinh thành không có tập tục đón giao thừa nên cũng không gọi nàng.

Đến đêm khuya, mọi người đã ngủ, Như Ca vẫn còn thức, ngẩn ngơ nhìn hộp gấm Thanh Nhi đưa vào để trên bàn.

Kiếp trước Cẩm thân vương thế tử Tiêu Dạ Huyền bị độc nhân của Vân Cương ám hại, biến thành người điên. Trong lúc dọn dẹp đồ di vật của mẫu thân, nàng phát hiện một quyển sách bìa ngoại để lại trong đó có ghi chú máu của nữ nhân Liệt gia có khả năng ức chế được cỏ độc, nhưng không biết nguyên nhân tại sao. Dưới sự khuyên bảo của Âu Dương Thiệu, mình đã đồng ý dùng máu của mình thử xem có cứu được vị Cẩm thân vương thế tử này không, đáng tiếc, cỏ độc trong cơ thể hần tồn tại quá lâu không được ngăn chặn kịp thời đã hết cách xoay chuyển. Sau 4 năm dùng máu, cuối cùng Cẩm thân vương thế tử cũng mất, mà kể từ đó mình cũng bắt đầu bị Âu Dương Thiệu chán ghét và vứt bỏ, cuối cùng rơi vào kết cục như vậy.

4 năm trước, lúc ở nơi hoang dã phát hiện người đang nằm hôn mê dưới đất là hần, Như Ca đã sợ ngây người, vốn định không để ý tới, nhưng cuối cùng vẫn chọn cứu hần, chỉ vì đôi mắt tuyệt vọng mà cô tịch kia lúc ngã xuống, làm người ta không đành lòng.

Nhớ tới lời nam tử, Như Ca cười khổ, kiếp trước kiếp này, mình và hần đều có ràng buộc khó giải. Kiếp trước mình vì hần mới có thể gả vào Hầu phủ,

ngoài mặt là thiếu phu nhân Hầu phủ, trên thực tế cũng chỉ là một được nhân. Cơ hồ là bị người ép buộc phải cho máu, cuối cùng hấn chết nàng cũng mất, quả là đáng thương và bi ai hết sức. Kiếp này gặp nhau lần nữa, nàng học được y thuật, cứu hấn từ ranh giới sống chết, nguyên bản coi như đáp lại cho nỗ lực nhiều năm của mình, còn là xuất phát từ hiếu kỳ của thầy thuốc, chữa trị lúc cổ trùng mới bắt đầu phát tác so với chữa trị sau 4 năm rồi cuộc có khác biệt gì, không ngờ lại thành công thật, đưa cổ trùng vào kỳ ngủ đông, có lẽ là vì trọng sinh nên tất cả đều thay đổi.

Bất quá, hấn là cháu ruột của đương kim thánh thượng, quyền cao chức trọng, có thể nói hấn nguy hiểm như hoa anh túc, không thể dính vào. Một khi dính tới, sợ là phiền toái không ngừng..... sau khi nghĩ thông suốt, Như Ca nhìn hộp gấm cười một tiếng. Đi tới gương trang điểm, gỡ đồ trang sức trên đầu xuống, sau khi tắm sơ, trèo lên giường, an tâm ngủ.

Từ sau ngày đó, Tuyết Lang đến, Như Ca đều không ra gặp, nó mang được liệu quý giá tới cũng còn yên tại chỗ, không ai thu. Nhìn Tuyết Lang mỗi ngày hậm hực mà về, mấy người Liệt thị cảm thấy thật là đáng thương, bất quá Như Ca làm vậy ắt có nguyên do, nên không nhúng tay vào.

Ba ngày sau, Như Ca sai người đem được liệu Tuyết Lang mang tới đặt bên ngoài lỗ ở tường viện, rồi lấp lỗ lại, bên ngoài tường viện Nhân Nguyệt Các, Tuyết Lang kêu cả nửa đêm, không thấy ai đoái hoài, mới mang những được liệu đó về phủ lại.

Kim Lăng Hầu phủ.

Kể từ mấy ngày trước tết, mỗi ngày đều có từng trận gào thét thảm thiết quanh quẩn không ngừng tại căn phòng dưới mặt đất ở Hầu phủ. Trong kinh thành có lời đồn, bọn gian tế có ba người còn sống được đưa đến căn phòng dưới đất này, mỗi ngày chịu cực hình tàn khốc, gầy vò đến sống không bằng chết, thống khổ cầu tha.

Nhìn thiếu nữ mất lộ hung quang đứng bên nam tử thâm văn mặc áo gấm, ba người phụ trách bắt cóc mua bán đã cảm giác họa lớn giáng xuống đầu, nên nói không nên nói gì đều ới ra hết, chỉ cầu Hầu phủ nương tay. Từ Kim Lăng trở lại Hầu phủ trong kinh thành, Kim Lăng Hầu sau khi xem xong lời khai của mấy tên cướp nhận được từ Âu Dương Thiệu, giận tím mặt, hạ lệnh đem mấy cướp này băm thành thịt vụn cho chó ăn.

Kim Lăng Hầu phu nhân Trương thị hận người Lý gia thấu xương, người Lý gia vì trút giận cho Lý Ngọc Đình mà hại nữ nhi mình như vậy, thật sự là đáng chết.

Âu Dương Lâm chịu nhiều đau khổ, sau khi biết chân tướng càng thêm hận đến nghiến răng, mấy ngày ở nơi tắm tối đó, quả thật chính là địa ngục trần gian. Nhớ tới cảm giác roi quất lên người mình, bị ép uống những thứ thuốc kinh khủng, còn có sắc mặt xấu xí của những gã tay đầm chân đá với mình, Âu Dương Lâm cơ hồ nổi điên lên.

“Lâm nhi, con bình tĩnh một chút”, nhìn Âu Dương Lâm bắt đầu co giật cả người, Trương thị vội vàng ôm lấy trấn an. Nhớ lại lời thầy thuốc trong phủ, nữ nhi mình vì chịu đã kích quá lớn, nên lúc bị kích thích sẽ dẫn đến tinh thần bất thường. Đây không phải đại biểu cho nữ nhi như châu như bảo của mình bị bệnh điên sao? Sau khi trở về, nữ nhi liền trốn trong phòng tắm chà lau cơ thể không ngừng, cơ hồ muốn lau cho tróc da ra, ngay cả lúc mình vào phòng nó cũng sợ hãi giống như chim sợ nả. Nhìn vết thương chằng chịt trên người nữ nhi mình, rõ ràng là dấu vết bị ngược đãi đánh đập, khi biết nữ nhi được cứu ra từ nơi ô uế bẩn thỉu như vậy, Trương thị cơ hồ muốn ăn sống người của Lý gia.

Thấy Âu Dương Lâm hình như không nghe lọt lời mình, bắt đắc dĩ, Hầu phu nhân đành bảo Âu Dương Thiệu đánh ngất đi.

Nhìn Âu Dương Lâm được nha hoàn ma ma diu vào phòng trong, Trương thị khóc rống lên, “Hầu gia, Lâm nhi biến thành bộ dáng như bây giờ, đều là do Phủ viện đại tướng quân ban tặng, hầu gia không thể bỏ qua cho bọn chúng được.”

“Phu nhân yên tâm, người Lý gia, hừ! Cứ chờ xem!”

Ngồi ở vị trí cao nhất là người mặc măng bào màu đỏ tím, Kim Lăng Hầu Âu Dương Hùng. Trước giờ với thể từ xuất thân danh môn luôn kính yêu có thừa, Hầu phu nhân Trương thị gả vào hai năm, không sinh được con liền chủ động cưới tiểu thiếp cho mình khiến Kim Lăng Hầu rất cảm kích. Thấy nữ nhi yêu quý biến thành như vậy, tự nhiên là giận không kiềm được. Lão tã tướng Lý Chuẩn đã cáo lão kia lại dung túng cho bọn chúng động đến nữ nhi mình, khinh Kim Lăng Hầu phủ ta sao?

“Thiếp thân đành nhờ Hầu gia làm chủ rồi.” Trương thị xoa xoa mắt.

Âu Dương Thiệu tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội thể hiện, “Nhi tử cũng sẽ báo thù cho muội muội, xin đích mẫu yên tâm!”

Trương thị đương nhiên biết Âu Dương Thiệu là đang nịnh nọt mình, chỉ là sau khi sinh Lâm nhi xong, thân thể bị tổn hại quá nhiều, không thể mang thai được nữa. Không có nhi tử tương lai sẽ không có chỗ dựa. Đại Chu mặc dù ủng hộ nữ học, nhưng Hầu gia cũng không thể truyền vị lại cho Lâm nhi, huống chi hôm nay Lâm nhi đã thành ra thế này. Mẫu thân Âu Dương Thiệu mất sớm, không có nhà mẹ đẻ giàu có hậu thuẫn, nếu nhận hấn làm con thừa tự, tương lai sẽ đối với đích mẫu tôn kính có thừa, xem như một lựa chọn không tồi. Suy nghĩ xong, Trương thị làm mặt từ ái, “Thiệu nhi chịu ra mặt vì muội muội, mẫu thân rất vui mừng”.

Âu Dương Thiệu nghe xong, nhất thời hai mắt tỏa sáng, ý Trương thị không phải là chấp nhận thân phận mình rồi sao? Nghĩ đến tiền đồ sáng lạn phía trước, trên khuôn mặt vốn anh tuấn của Âu Dương Thiệu tràn đầy vẻ tham lam. Lòng càng quyết tâm, phải ra sức biểu hiện hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiêu Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Thương lộ tác nghề

Kinh thành, phố Nhạn Môn.

Bên ngoài căn phòng ở nhà sau Cẩm Tú Phường, nam tử trung niên nhìn thấy người sai vật bưng từng chậu máu loãng từ trong phòng ra, sắc mặt khăn trương, đôi tay nắm chặt thành nắm.

Như Ca mặc trang phục nam đứng bên cạnh nam tử trung niên, nghe mùi máu tanh từ trong phòng bay ra, lòng trầm xuống. Hôm nay, đột nhiên Phong quân gia vội vàng vàng về Ngọc phủ, mời nàng đến, nói là có chuyện lớn xảy ra, đến đây liền thấy con trai độc nhất của Phong quân gia, Phong Thành, cả người đầy máu nằm trên giường, mấy thầy thuốc đang xử lý vết thương.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng mở ra, ba thầy thuốc già đến từ Dược Tiên Đường đi ra, giao toa thuốc cho người sai vật bên cạnh đi hốt thuốc, sau đó xoay người đối diện với Phong quân gia nói: “Người bên trong tạm thời không còn gì đáng ngại, nằm trên giường điều dưỡng cho tốt, trong thời gian này trừ uống thuốc, chỉ có thể hấp cháo, qua nửa tháng, ta sẽ trở lại xem vết thương lành thế nào.”

Nói vậy là không nguy hiểm đến tánh mạng rồi, Phong Trì như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm. Liếc mắt nhìn Như Ca bên cạnh, ý mời đến nơi khác nói chuyện.

Hai người đi tới phòng bàn việc của Cẩm Tú Phường, Phong quân gia bộp bộp trán: “Lần này cũng là một lần vận chuyển hàng bình thường thôi, không ngờ lại xảy ra chuyện. Là do thuộc hạ quá mức khinh thường, cứ nghĩ dù gì bọn Phong Thành đã từng đi rồi, lại biết chút võ công. Không ngờ võ công của bọn cướp kia rất cao. Thuộc hạ thật là đáng chết! Ngày tết là lúc dễ gặp cướp nhất, hàng hóa nhiều như vậy mà không bố trí tốt các biện pháp đề phòng! Hiện giờ chẳng những hàng hóa bị cướp, mà người đi vận chuyển hàng hóa đã chết hai, bị bắt đi 3, Phong Thành cũng bị thương thành như vậy, chuyện này thuộc hạ không làm chủ được, chỉ có thể mời tiểu thư đến bàn bạc.”

“Phong quân gia chớ tự trách, không ai ngờ sẽ xảy ra chuyện mà. Những đoàn khác cũng gặp phải tình huống như thế sao?”, con đường buôn bán Đô Linh đi xuyên qua Bắc Địa, ngày tết là dịp vận chuyển hàng hóa rất tấp nập, nếu có cướp, nhất định không chỉ một hai đoàn đụng phải.

Nghe vậy, Phong Trì lắc đầu than một tiếng đáp: “Đúng vậy, tổn thất cũng không nhỏ, trước mắt thương đạo Đô Linh là vấn đề những nhà buôn ở kinh thành lo lắng nhất, mọi người rồi rít đề nghị quan phủ tổ chức đội buôn, nhưng bọn cướp này cực kỳ khôn ngoan, nha dịch một người cũng không giết, chỉ nhắm vào người của nhà buôn mà chém. Không đụng tới người của mình thì không biết xót, quan viên chỉ nói bọn cướp kia võ nghệ cao cường, nha dịch bộ khoái căn bản không phải là đối thủ của chúng, đã báo lên trên rồi, đang chờ hồi âm.”

“Báo lên trên...”, Như Ca chống trán, ở Bắc Địa, lên trên thì trừ Trấn Bắc Vương chính là Cẩm Thân Vương thế tử, mà Trấn Bắc Vương quanh năm lo trấn giữ biên cương, hơi sức đâu quan tâm vấn đề tài sản của nhà buôn. Về phần Cẩm Thân Vương thế tử.....

“Mất tiền tài không nói, bọn cướp kia ngay cả người cũng cướp. Mà cũng do bọn Phong Thành xui xẻo, nghe nói, bọn cướp từ phía Bắc lên tới, trên người kẻ nào cũng xăm hoa văn hình báo, đã trải qua huấn luyện đặc biệt, khó trách mọi người không địch nổi.....”

Hoa văn hình báo! Như Ca tròn to mắt, chợt nhớ lại nhiều năm trước, người làm Hầu phủ bị thương nặng trở về báo.

“Phu nhân, Ngọc thiếu gia xảy ra chuyện rồi, trên thương đạo bị bọn cướp một mất giết, thì thế cũng không tìm thấy.....”

“Trên cánh tay bọn cướp kia đều có hoa văn báo!”

.....

Ký ức như thủy triều ủa tới, sắc mặt Như Ca dần dần trắng bệch.

“Tiểu thư, chi nhánh bên Bắc Địa vẫn đang chờ hàng, Thụy Phúc Châu Bảo bên này cũng đang cần nguyên liệu bên Bắc Địa chở qua, trước mắt phải làm thế nào mới được đây!”

“Tiểu thư....”

“Tiểu thư!”

Phong Trì quơ quơ tay, tưởng rằng Như Ca bị chuyện lần này làm hoảng sợ.

Nếu không phải quản lý bên mỏ vàng đột nhiên mắc bệnh cấp tính qua đời, thì cũng chẳng cần để Phong Thành đi qua đó một chuyến, bắt quá nói cho cùng đã là họa thì không thể tránh được.

“Trước tiên sắp xếp cho người thân của những người bị nạn đi, người nào là con một thì phụ trách chăm sóc phụ mẫu họ đến khi chết già, rồi lo việc ma chay, có con nhỏ thì chi tiền phụ trách nuôi dạy. Về phần buôn bán, tạm thời ngừng lại, Phong Thành dẫn theo nhiều người còn bị thương thành thế này, sợ rằng bọn cướp kia không tầm thường, đợi xem quan trên có tin tức gì hay không, còn người bị bắt kia nhất định phải tìm biện pháp cứu về.”

Kiếp trước, mình đã từng trải qua nỗi khổ khi mất người thân, đau đớn khủng khiếp đó không thể dùng tiền tài bù đắp, buồn bán lúc nào làm cũng được, tạm nghỉ chỉ thiệt hại chút bạc mà thôi, quan trọng nhất vẫn là người.

“Cũng chỉ có thể như vậy!” Phong Trì thở dài một cái, cúi chào Như Ca, lui ra chuẩn đi trấn an người thân của những người gặp nạn.

Phủ Cẩm Thân Vương thế tử.

Liên tiếp mấy ngày nay, từ đêm giao thừa, tất cả người làm trong phủ đều cảm thấy giống như đang sống tại hầm băng, một chút không khí vui mừng của ngày tết cũng không có. Thế tử cả ngày đóng cửa không tiếp khách, công văn từ Bắc Địa đưa tới cũng lười xem, không ăn, không ngủ, cả ngày nhìn chăm chăm đồ Tuyết Lang mang về, nhưng những đồ vật này cũng chẳng biến thành hoa được. Khiến lão quân gia gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

Đêm khuya, bị quân gia kêu đến đập lửa, Tiết Thanh Trạch nhìn Tuyết Lang vẻ mặt ảm ức và một đồng đồ vật trên bàn trong thư phòng, rất nhức đầu. Bình thường, nhìn thấy con sói này gặp xui xẻo và một đồng đồ vật quý hiếm như vậy, hẳn nhất định sẽ không kim được vui mừng, nhưng hôm nay quả thật dở khóc dở cười.

“Đại ca, cô nương tốt tìm đâu mà chẳng có.....” vốn Tiết Thanh Trạch còn định nói thêm, nhưng khi thấy ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Dạ Huyền, vì tự vệ, hắn chọn chạy trốn chết, trời mới biết đại gia này khi nổi giận có đập cho mình như xương hay không!

Tiết Thanh Trạch vừa đi, Tiêu Dạ Huyền vung tay lên, cửa phòng sách “Bùm” một tiếng khép chặt. Tiêu Dạ Huyền nhìn đồng đồ vật trên bàn, tất nhiên hiểu ý của Như Ca. Nhưng sao hắn có thể theo được!

Tiêu Dạ Huyền mở một bức tranh ra, trong tranh thiếu nữ xinh đẹp đang ôm Tuyết Lang, lúm đồng tiền như hoa, cười vui vẻ hồn nhiên. Hắn vuốt ve khuôn mặt thiếu nữ trên giấy, nhớ tới thiếu nữ khóc bên bờ sông hôm đó. Hắn lười biếng dựa vào thành ghế, dịu dàng trong đôi mắt phượng hẹp dài cơ hồ có thể chìm chết người.

Tầm mắt hắn rơi vào hai công văn khẩn cấp đến từ Bắc Địa, nhìn lướt qua, cười khẽ một tiếng, viết lên công văn “Tự điều tra và giải quyết” xong đặt bút xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Tự chui đầu vào lưới 1

Nạn cướp trên thương đạo Đô Linh gây xôn xao rất lớn, trước sau có trên trăm hiệu buôn lớn nhỏ đã bị tổn thất nặng nề, phủ thế tử ở kinh thành truyền ra tin tức, 15 tháng 3, triệu tập chủ các hiệu buôn đến phủ thế tử bàn bạc về vấn đề tổ chức đội buôn và nạn cướp trên Đô Linh.

Vì Phong quân gia đã dẫn người đến Vận Thành xử lý công việc, Phong Thành lại đang bị thương rất nghiêm trọng, là chủ của hiệu buôn Lăng Vân, Như Ca đành dịch dung thành một thanh niên da ngăm đen, theo chủ các hiệu buôn khác dưới sự hướng dẫn của người làm trong phủ thế tử tiến vào trong.

Đi thẳng đến phòng nghị sự của phủ thế tử, dưới sự quan sát của mấy thị vệ tay cầm kiếm, mọi người đều không dám đi lại lung tung, bên ngoài phòng nghị sự hoa cỏ được tu bổ cực kỳ tinh tế, nhưng bài trí bên trong lại cực kỳ đơn giản. Chỉ có một cái bàn dài chừng 8 thước và mấy cái ghế mà thôi. Mọi người sau khi vào phòng, thấy thế tử còn chưa đến, bắt đầu thận trọng bàn bạc về nạn cướp lần này.

Thời sơ khai tranh giành lãnh thổ, Đại Chu chiếm được Trung Nguyên, là nơi tài nguyên phong phú nhất, thiên tai tương đối ít, dân cũng là nhiều nhất. Cho tới bây giờ đều là vùng đất mơ ước của các nước khác. Đặc biệt từ lúc Nữ Đế Đại Chu lên ngôi, cho mở rộng con đường buôn bán, ngoài mặt là giao lưu buôn bán giữa các nước, trên thực tế là tranh đấu gay gắt, cướp bóc lẫn nhau.

Dĩ nhiên, chính sách thông thương của Nữ Đế là hoàn toàn chính xác, chỉ do lòng tham của các nước khác, lại nói mấy năm nay cũng có chuyện, nhưng không đến nỗi giống như bây giờ. Trên chiến trường đánh không lại, liền cướp bóc, những kẻ ngoại tộc vô sỉ này quả nhiên là đáng ghét đến cực điểm.

Mặc dù chuyện nạn cướp ở thương đạo Đô Linh do đích thân Cẩm Thân Vương thế tử Tiêu Dạ Huyền xử lý ngoài dự đoán, nhưng khiến mọi người an tâm hơn hẳn, trong kinh thành ai mà không biết uy danh của vị thế tử này chứ. 12 tuổi đã theo đương kim thánh thượng chinh chiến, dẹp vô số phản loạn trộm cướp, 8 năm trước cùng với Trấn Bắc Vương Trần Viễn Chấn đánh lui quân Tây Liêu đã chiếm đất ở phía bắc của Đại Chu hơn 50 năm. Đương kim hoàng thượng cho phép hắn có 2 vạn binh riêng, thay mặt hoàng thượng xử lý công việc hành chính ở Bắc Địa. Đây là ân sủng trước giờ chưa từng có nha! Vương gia có đất phong không có gì kỳ lạ, nhưng vị thế tử này còn chưa kế thừa vương vị đã có phủ riêng của mình, đây cũng là ngoại lệ đầu tiên từ khi Đại Chu thành lập tới nay.

Có hẳn làm chủ, liền không sợ nạn cướp này nữa. Bất quá trong lòng mỗi chủ hiệu buôn đều rõ ràng, muốn thịnh được Phạt lớn như vậy, tất nhiên cái giá cũng phải lớn tương xứng.

Trong sảnh, mọi người chờ hồi lâu, cửa mở ra, một nam tử y phục đen và hai thị vệ trong tay cầm cuộn giấy tới, nam tử y phục đen ra hiệu cho thị vệ

phát từng cuộn giấy cho các nhà buôn.

Mọi người mở cuộn giấy ra, bắt đầu nghiền ngẫm.

Ở tờ thứ nhất, viết về bối cảnh của bọn cướp trên thương đạo Đô Linh. Trên đó nói rõ, bọn cướp này phần lớn là những tử tù nhiều lần phạm án không chuyện ác nào không làm của Tây Liêu, khả năng chiến đấu cao, được đặc xá, trải qua huấn luyện đặc biệt đưa tới phụ trách đánh cướp Đại Chu để cung cấp cho quân đội và cuộc sống xa xỉ của bọn quý tộc Tây Liêu. Vì vậy, tài sản và thanh niên đều trong phạm vi đánh cướp cướp của bọn chúng.

Tờ thứ hai, là việc thành lập đội buôn, vì bọn cướp đông đảo, lại ẩn hiện vô chừng, không cách nào nắm chắc thời gian một lần diệt gọn được, cho nên việc xây dựng đội buôn là bắt buộc. Trên giấy viết rõ, thành viên của đội buôn toàn bộ đều là quân riêng của thế tử, đảm bảo hàng hóa an toàn mười phần, nhưng chi phí mỗi lần vận chuyển hàng dựa vào giá trị và chủng loại hàng hóa mà có mức khác nhau, nếu dám lừa gạt dù chỉ một lượng bạc, ngày sau sẽ không vận chuyển nữa.

Phần ghi chú phía sau có viết rõ giá của các loại hàng hóa. Như Ca không thể không cảm thán người viết tài liệu này thật là cao thâm, nội dung phía trước đủ để các nhà buôn bỏ đi ý niệm không mời đội buôn vận chuyển hàng hóa, dù sao các chủ hiệu buôn ở đây ai cũng không dám mạo hiểm phá vỡ người làm của mình đi vận chuyển để mất cả người lẫn hàng hóa.

Lại nhìn nội dung ở tờ cuối, các hiệu buôn có người bị bắt đi, sẽ phụ trách tìm về, phí tổn là 3 vạn lượng một người, muốn còn sống thì 5 vạn lượng, dĩ nhiên nếu tìm về mà đã chết thì chỉ lấy 1 vạn lượng. Phí tổn như vậy, lựa chọn cứu người sợ là không nhiều lắm, dù sao 1 vạn lượng thì cao hơn rất nhiều so với bồi thường cho người thân của người chết.

Quả nhiên, phần lớn các chủ hiệu buôn chỉ đọc lướt qua tờ cuối rồi ký khế ước với đội buôn xong rồi đi, danh sách chịu chi tiền để tìm người mất tích chỉ có ba hiệu buôn là Tô Ký, Phú Quý, và Lăng Vân. Nam tử y phục đen nhìn bản danh sách, thuận miệng hỏi: “Người bị bắt có quan hệ gì với các vị?”

“Nhi tử!”

“Tôn tử!”

“Người làm”, hai người kia nói trước, rồi đến Như Ca.

“Người làm....”

Nam tử ngẩng đầu nhìn thanh niên da ngăm đen trước mặt, trầm ngâm chốc lát, sau đó cầm ba cuộn giấy trong tay xoay người đi ra ngoài.

Hai chủ hiệu buôn còn lại trong phòng ánh mắt giống như đang nhìn đũa ngọc mà nhìn thanh niên mặt đen trước mặt. Hiệu buôn Lăng Vân bọn họ có nghe nói. Mấy năm nay phát triển từ Vận Thành đến kinh thành, thế lực không thể khinh thường. Bất quá thiếu niên gây yếu trước mặt, thật không nhìn ra là chủ của Lăng Vân. Nói không chừng là sản nghiệp của gia tộc, xem hán điển ở tờ danh sách, rõ ràng đều là 5 vạn lượng một người đấy! Phỏng chừng là kẻ không biết cúi gạo dầu muối đất, một người làm đã chết, nhiều lắm bồi thường gần ngàn lượng là xong chuyện, cần gì phải tốn số bạc lớn như vậy để đi tìm.

Mặc dù nghĩ vậy, như ngoài mặt hai chủ hiệu buôn đó vẫn hỏi han nói, ông chủ Lăng Vân đúng là có tấm lòng Bò Tát, yêu thương người làm, ngày sau hi vọng có cơ hội hợp tác với Lăng Vân này nọ.

Như Ca thấy những người đó nghĩ một đằng nói một nẻo, chỉ trả lời qua loa cho xong.

Ước chừng sau một nén nhang, một người mặc y phục quản gia tuổi chừng 60 đi vào, nhìn quanh một lượt rồi nói: “Lão là quản gia phủ thế tử, ở đây ai là chủ của hiệu buôn Lăng Vân? Xin mời đi theo lão một chuyến”.

Nghe vậy, Như Ca kinh ngạc hỏi “Hai vị kia không cần đi sao?”

“Thế tử nói, hai vị này là tìm người nhà của mình, hình dáng bên ngoài dĩ nhiên là rõ ràng, một lát họa sĩ tới vẽ chân dung người cần tìm là được, chỉ mời chủ hiệu buôn Lăng Vân đi qua bàn việc.”

“Thật ra thì ta cũng rất rõ....” người mất tích có bối cảnh thân phận, số tuổi, tướng mạo ra sao Như Ca đều biết rất rõ. Nhìn lão quản gia mắt điếc tai ngơ dẫn đường phía trước, Như Ca đành bất đắc dĩ đuôi theo, sờ sờ mặt mình, đã nguy trạng kỹ thế này chắc không ai nhìn ra đâu, đi một chuyến cũng không sao.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Tự chui đầu vào lưới 2

Trên đường theo lão quán gia vào trong, một gã sai vặt hay nha hoàn đều không thấy, có vẻ an tĩnh lạ thường.

Viện trong và viện ngoài hoàn toàn khác biệt, trái với bố trí đơn giản ở viện ngoài, ở viện trong là hành lang được điêu khắc tinh mỹ, đỉnh dài lâu các khảm rồng bay phượng múa, hoa cỏ sum xuê, hồ nước xanh biếc có nhiều loại cá đang tung tăng bơi lội.... Ánh sáng vàng óng chiếu rọi lên mái ngói lưu ly màu ngọc bích, phản xạ ra màu sắc nhu hòa mà không mất đi hoa lệ, bốn góc phòng đều do cột đá cẩm thạch trắng chống đỡ, cảm giác rất bình yên.

Ước chừng sau thời gian một chén trà, hai người tới một gian phòng đề hai chữ rồng bay phượng múa ‘Thư phòng’, thì dừng lại. Như Ca tình mắt nhìn thấy bên vách tường gần phòng sách này có một cái lỗ kích thước giống y hệt ở vách tường Nhân Nguyệt Các, thầm nghĩ, chẳng lẽ đó là cái lỗ để Tuyết Lang chạy tới chỗ mình sao?

Lão quán gia nói vọng vào: “Thế tử, chủ hiệu buồn Lăng Vân đã đến!”

Giọng nói trầm thấp của nam tử truyền ra: “Cho hắn vào đi!”

Nghe vậy, lão quán gia mở cửa phòng ý bảo một mình Như Ca đi vào.

Bước vào phòng, cánh cửa sau lưng đột nhiên khép lại. Như Ca nhìn cánh cửa đang khép chặt, không hiểu sao bắt đầu cảm thấy lo sợ.

Quét mắt qua bên trái thư phòng, có những giá sách, xoay người nhìn bên phải, liền thấy tại một bàn dài chừng 3 thước, nam tử đang cầm bút chu sa xử lý công văn, một quyển lại một quyển.....

Thế tử không lên tiếng, Như Ca cũng chẳng dám mở miệng, đành đứng yên tại chỗ đợi.

Sau khoảng 1 canh giờ, chồng công văn vơi dần, hình như nam tử vẫn không có ý ngừng đầu lên, tầm mắt Như Ca dần dần hướng về những chỗ khác trong phòng, sau đó liền bị một bức tranh trên tường hấp dẫn.

Ở vách tường phía bên phải Như Ca là một bản đồ sông núi khổng lồ, trên đó không những có các châu quận thành của Đại Chu mà còn cả Tây Liêu, Vân Cương, thậm chí là Hãn Hải (Sa mạc Gobi) và các quốc gia khác. Trên bản đồ có rất nhiều ký hiệu đặc thù.

Đây là lần đầu tiên Như Ca nhìn thấy một bản đồ toàn diện thế này, ban đầu vì tìm con đường đến Bắc Địa, phải mất hơn 2 tháng, đúng là hồi ức khiến người ta khó quên. Nàng bắt đầu nhớ đại khái bản đồ, đến khi phục hồi tinh thần, đã thấy mình bị bao phủ dưới một bóng đen.

“Thích?”

Thấy Cẩm Thân Vương thế tử Tiêu Dạ Huyền đứng bên cạnh, Như Ca giật mình, lui về sau hai bước, bỗng cảm thấy tay chân tê rần không cử động được, ngay cả tiếng nói cũng mất.

Bị điểm huyết!

Tuyết Lang không biết từ đâu chui ra đang đi vòng vòng quanh nàng, nhất thời Như Ca có dự cảm không lành.

Thấy Tuyết Lang này giờ nằm dưới bàn sớm đã không kềm chế được, bây giờ nhảy ra, hơn nữa đi vòng quanh thanh niên da ngăm đen này, Tiêu Dạ Huyền nhìn hồi lâu, tựa hồ để xác định gì đó.

Nam tử phát tay, một ám vệ xuất hiện trong thư phòng, nhìn thanh niên mặt đen trước mắt một lát sau đó nhanh chóng rời đi. Ước chừng mất thời gian uống cạn nửa chén trà, ám vệ trở lại, trình lên một mảnh vải gấm ấm tỏa ra mùi thuốc nhàn nhạt.

Tiêu Dạ Huyền nhận lấy mảnh vải ấm, bắt đầu nhẹ nhàng lau khuôn mặt của thanh niên da ngăm đen.

Như Ca ngửi được mùi thuốc quen thuộc đã dùng qua cả trăm lần, cảm thấy lớp nguy trang trên mặt đang dần bong ra, giờ phút này lại không cử động được, thậm chí: không xong!

Không bao lâu, lớp nguy trang bong ra hết, màu đen dần biến thành màu trắng muốt của da thịt, Tiêu Dạ Huyền cười to, ra hiệu cho ám vệ cầm mảnh vải lui ra.

Cùng lúc đó huyết đạo trên đùi Như Ca được giải, bị kéo đến ghé dựa chỗ bàn đọc sách, nhìn bản ghi chép tất cả những gì có liên quan đến hiệu buồn Lăng Vân, cả chân dung ba người mặt tích của Cẩm Tú Phưởng, nàng thầm hô to: bị lừa!

Nam tử rút cây trâm trên đầu nàng ra, năm ngón tay như chiếc lược, xuyên qua mái tóc óng mượt, vuốt ve ấn ký hoa anh đào trên trán nàng, đôi mắt hẹp dài khê nheo, cười nói: “Nhớ rõ những lời đêm đó chứ?”

Nghe vậy mà còn không rõ chuyện gì xảy ra, thì Như Ca quá khờ rồi, nàng thờ phỉ phỉ xoay mặt sang một bên, bắt đầu nghĩ biện pháp thoát thân.

Thấy thiếu nữ quay mặt không thèm để ý tới mình, Tiêu Dạ Huyền xoay đầu nàng lại, nhìn thẳng vào mắt Như Ca, giọng nói dịu dàng trước nay chưa từng có: “Dịch dung như vậy, quả nhiên khiến người ta khó nhận ra.”

Bỗng nhiên biến mất ròng rã 4 năm, ngay cả ám vệ cũng không tra được tung tích, trốn kỹ như vậy, cho dù là tiểu thư khuê các cũng khó mà làm được, trừ phi ra cửa liên cái trang thay đổi về ngoài. Nếu không có chuyện bọn cướp này, sợ rằng hắn vẫn không tìm được tung tích của nàng, quả là con hồ ly

nhỏ giáo hoạt. .

Đang lúc nam tử tràn đầy vui vẻ, hồ hấp của thiếu nữ đột nhiên cực kỳ dồn dập, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hơi lộ ra gân xanh, thật giống như sắp thở không nổi, nam tử kinh hãi, giải huyết cho nàng. Ngay sau đó, hắn liền thấy trước mắt mờ hồ, mắt xẹt qua một thoáng ngạc nhiên, rồi ngã ngửa ra sau ghế.

Thấy vậy, Như Ca bật dậy, hoạt động tay chân một chút, lấy cây trâm quần lại tóc, liếc mắt nhìn nam tử đã trúng châm có thuốc mê cực mạnh, trịnh trọng nói: “Nếu thế tử đã dó chân dung những người mất tích của Lăng Vân rồi, vậy thảo dân không quấy rầy nữa.”

Nói xong, mở cửa thư phòng, liếc mắt thấy bốn bề vắng lặng, liền bay nhanh ra ngoài.

Bên trong thư phòng, Tuyết Lang nhìn chủ nhân nằm ngửa trên ghế, lại nhìn hướng Như Ca rời đi, lắc lắc đầu, ngao...ooo mấy tiếng, tựa hồ đang gọi người.

Ở một góc của phủ thế tử, nam tử áo xanh vừa kéo lại áo vệ đang định đuổi theo bắt người, vừa hà hê lắc đầu một cái: “Quan tâm sẽ bị loạn, như vậy mà cũng trúng chiêu được, đại ca thật là..... Chắc chắc.....”

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Việc xấu trong nhà

Sau ngày tết, chính thất phu nhân Ngọc phủ, Lý thị, có thể nói là ngày đêm bất an. Vết thương của hai nữ nhi dần dần khôi phục, chỉ là thay đổi tể nhị giữa hai đứa khiến Lý thị cực kỳ lo lắng. Mấy ngày nay, nhị nữ nhi Ngọc Bảo Oánh ngày ngày tới thỉnh an mình, biểu hiện rất hiếu thuận. Còn đại nữ nhi Ngọc Giai Nhân lại coi muội muội như hổ báo, không muốn đến gần. Điều này làm Lý thị rất khó hiểu, nhưng nghĩ Ngọc Giai Nhân đang trong thời kỳ hồi phục, có lẽ là sợ muội muội không cẩn thận đụng trúng xương, nên cũng không quá để tâm.

Đối với việc chữa bệnh, Lý thị tự thấy hồ thẹn, nên càng yêu thương Ngọc Bảo Oánh. Nhìn mấy vết sẹo trên mặt Ngọc Bảo Oánh, Lý thị lo âu vô cùng. Nữ tử mà bị hủy dung, tương lai không dễ kiếm chồng. Liền ngày ngày phái người đến Chiêm Sự phủ, hi vọng nhờ việc này có thể sắp xếp cho nữ nhi một hôn sự tốt. Vì thế, hôn sự của Ngọc Tĩnh Nhã và Đồ đại nhân của Chiêm Sự phủ được lỏ ra. Ngọc Tĩnh Nhã vốn trước giờ ăn mặc tầm thường, đột nhiên khấp người là tơ lụa, đầu cài đầy trâm ngọc.

Lão phu nhân thấy gần đây Ngọc Tĩnh Nhã mặc y phục đều là hàng thêu thượng đẳng của Hàng Châu, thì hết sức vừa lòng, dù là gả thứ nữ, nhưng cũng được mấy phần thể diện. Huống chi trong kinh thành Đồ phủ cũng coi là gia tộc có máu mặt, mặc dù Đồ đại nhân hơi lớn tuổi, tình tình có chút kỳ lạ, nhưng đối với Ngọc Tĩnh Nhã mà nói, được gả làm kế thất phu nhân cũng coi là xứng đôi.

Người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân, sau khi chải chuốt một phen, vốn diện mạo thanh tú, Ngọc Tĩnh Nhã cũng trở nên có bảy phần xinh đẹp, hơn nữa vì để kéo gần khoảng cách tuổi tác với Đồ đại nhân, được trang điểm cho chín chắn hơn, nhìn cũng có nét riêng.

“Vào Đồ phủ, phải hầu hạ Đồ lão gia cho tốt, giữ thể diện cho Ngọc phủ”, lão phu nhân kêu Thất ma ma lấy ngân phiếu 3 ngàn lượng và một khế ước nhà, đưa cho Ngọc Tĩnh Nhã.

“Tạ lão phu nhân!” Ngọc Tĩnh Nhã cung kính nhận, nhưng không thấy vui mừng mấy.

“Ngươi gả đi rồi, phải nhớ chiếu cố tỷ muội trong phủ, nhớ kỹ thân phận của mình”, Lý thị ngụ ý nói.

Thấy Ngọc Tĩnh Nhã chậm chạp không đáp, chỉ nhìn chằm chằm vào mình, Lý thị tự nhiên thấy lạnh cả người, móc ra tờ ngân phiếu 500 lượng trong tay áo ném qua.

“Dạ, nữ nhi nhớ!”, cúi đầu nhặt tờ ngân phiếu dưới đất, thì ra hôn sự của mình chỉ đáng giá 500 lượng, nụ cười trên mặt Ngọc Tĩnh Nhã mang theo chế giễu. Bất quá chỉ trong nháy mắt, lúc nâng đầu lên, trên mặt Ngọc Tĩnh Nhã là vẻ cực kỳ hài lòng.

“Ai u, tam cô nương diện lên, thật sự là xinh đẹp, ngày mai Đồ đại nhân mà thấy nhất định rất vui mừng”, Hoàng thị vốn có mối làm ăn muốn thông qua Chiêm Sự phủ, Ngọc Tĩnh Nhã gả cho Đồ đại nhân, vậy việc làm ăn của mình liền dễ bán, đương nhiên là tặng bốc Ngọc Tĩnh Nhã lên, để tỏ thành ý, Hoàng thị còn đặc biệt cho Ngọc Tĩnh Nhã một đôi vòng ngọc màu xanh lá trong suốt, giá trị xa xỉ.

“Đừng đó, chắc chắn sau này tam cô nương sẽ rất được cưng chiều”, Giang di nương mặc dù xót bạc, nhưng lão phu nhân đã dặn trước, thể diện của Chiêm Sự phủ lớn, nói không chừng gả Ngọc Tĩnh Nhã qua có thể cầu xin các hoàng tử, sắp xếp tiền đồ cho Ngọc Như Long. Nếu không, Giang di nương sao có thể đặt làm một bộ trang sức bằng vàng ròng cho Ngọc Tĩnh Nhã được.

Liệt thị cũng cho một bộ trang sức có kiểu cách đặc biệt.

Như Ca ngồi một bên, chờ mọi người cho xong hết thì về Nhân Nguyệt Các với Liệt thị. Ngay khi thấy bộ mặt bình tĩnh chờ ngày mai thành thân với Đồ

đại nhân của Ngọc Tĩnh Nhã vì trát phần rất dày nên không nhìn kỹ thì không thấy được mấy ban điểm trên mặt, dừng bước lại, thậm cả kính, đây là.....

Ra khỏi Tây viện, Ngọc Tĩnh Nhã lấy cớ trước khi thành thân muốn tâm sự với Như Ca, lời Như Ca đi. Khó có dịp đi cùng nhau nhưng hai người đều im lặng không nói gì.

“Người biết rồi đúng không?” Như Ca đang định rẽ vào lối về Nhân Nguyệt Các thì đột nhiên nghe Ngọc Tĩnh Nhã hỏi.

“Cái gì?” Như Ca quay đầu, thấy nụ cười khổ sở của Ngọc Tĩnh Nhã.

Thấy Như Ca mở to mắt tròn đầy nghi ngờ, Ngọc Tĩnh Nhã kéo tay Như Ca đặt lên mạch ở tay của mình, nhìn chăm chăm Như Ca.

Cảm giác mạnh Ngọc Tĩnh Nhã đi nhanh, trơn như trượt trên hạt châu, Như Ca nhanh như chớp rút tay về. Chống lại cặp mắt nhìn không ra vui buồn của Ngọc Tĩnh Nhã, Như Ca thậm thờ dài, xem ra lại một hồi sóng gió rồi.

“Cuộc đời của thứ nữ là bi ai nhất, vĩnh viễn đều phải sống vì chính nữ. Ta vào Lễ Học Viện chỉ mới 7 ngày, đã bị Ngọc Bảo Oánh đưa cho Lý Ngọc Đình. Ta không chịu, nàng ta liền lừa ta uống thuốc mê, sau khi tỉnh lại, vốn định tố cáo với phụ thân, nhưng chưa kịp chờ phụ thân trở lại, đã bị Ngọc Bảo Oánh vu khống ta trộm đồ, Lý thị bắt về Đông viện nhốt trong nhà kho bỏ đói ba ngày. Lặp lại vài lần, ta cũng sợ, liền nhận xuống, chỉ mong có một ngày tìm được một phu quân có thể bảo vệ được ta, sớm gả đi, không phải ở lại chỗ này nữa. Ròng rã 2 năm trong Lễ Học Viện, chịu đủ mọi khi dễ của Ngọc Bảo Oánh, đến giờ hôn sự của ta cũng phải hi sinh, tứ muội, muội nói xem, ta phải làm sao đây?”

“Thật ra, ta vốn muốn lên xử lý cái thai này, không ngờ Đồ đại nhân là người như vậy, hiện giờ lại nghĩ cái thai này đến rất đúng lúc, chẳng nào cũng chết, ta cũng không sợ, nói không chừng nhờ đứa nhỏ này mà ta tìm được đường sống.” Ngọc Tĩnh Nhã sờ sờ trán Như Ca, “Ta biết muội rất may mắn, lúc trước cho ta xin lỗi, có lẽ là vì chịu nhiều khổ sở quá, nhìn thấy người khác sống thoải mái, thì ghen tỵ. Hi vọng muội không mang thù ta.”

Nhìn Ngọc Tĩnh Nhã bước đi, nhìn giọt nước mắt rơi xuống mặt đất, Như Ca tựa như thấy lại ngày trước của mình, bất quá mình may mắn hơn nàng ta nhiều, ít nhất còn có mẫu thân và đệ đệ để dựa vào. Còn Ngọc Tĩnh Nhã lại như lục bình, không nơi nương tựa.

Về Nhân Nguyệt Các, dáng vẻ không vui của Như Ca khiến Liệt thị hỏi, “Sao vậy?”

Như Ca phán một tin sét đánh: “Tam tỷ mang thai, bốn tháng.”

Cả Như Ca cũng không dám tin, Ngọc Tĩnh Nhã lại có thể có bầu 4 tháng. Thân thể nàng ta gầy yếu, mùa đông mặc dày, bụng lại không nhô lên bao nhiêu, nên chẳng nhìn ra được, bình thường gặp nàng ta, dù thấy có chút kỳ cục, nhưng Như Ca cũng không nghĩ nhiều.

“Cái gì?” Liệt thị chân động, vội kéo Như Ca tới, hỏi tỉ mỉ mọi chuyện.

“Đứa nhỏ này cũng thật đáng thương! Lý thị dù một lòng muốn nữ nhi mình gả vào nhà vương hầu, cũng không thể làm như vậy được!” sau khi nghe xong, Liệt thị có chút đồng tình với Ngọc Tĩnh Nhã. Lúc trước nghe nói nàng ta hứa với Ngọc Bảo Oánh khi đẻ Như Ca ở Lễ Học Viện, ít nhiều vẫn không thích, giờ xem ra tất cả đều là do mẫu tử Lý thị bức cho sợ.

“May mắn hôm đó có Cẩm Thân Vương thế tử, bằng không con đừng mong thoát được, về sau có gặp, phải cảm tạ người ta thật tốt”, Liệt thị vỗ vỗ ngực mình, may nhờ Bồ Tát phù hộ.

Nghe vậy, Như Ca tự nhủ thầm: nếu không có châm thuốc mê, ngày đó ở phủ thế tử con mới thật là không thoát được đó!

Gần nửa tháng, Như Ca đều co đầu rút cổ ở Nhân Nguyệt Các, Phong quân gia truyền tin về, hàng hóa đã lên đường, người bị bắt cũng đã tìm được, một chết hai sống, đưa bạc đến phủ thế tử không ai thu, Như Ca âm ỉ. Nợ ân tình của người này không phải là chuyện tốt gì.

“Không biết ngày mai Ngọc phủ sẽ loạn thế nào đây!” Liệt thị nhớ đến mai là ngày thành thân của Ngọc Tĩnh Nhã.

“Phòng chừng tam tỷ đã có biện pháp, chúng ta cứ chờ xem là được rồi”, lắc lắc đầu đuổi những suy nghĩ lung tung đi, Như Ca nhận lấy khung thêu từ tay Liệt thị, tiếp tục thêu.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiêu Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Truyền ra ngoài

“Nghe gì không? Chủ mẫu Ngọc phủ thật là, để mặc cho cháu trai làm nhục thứ nữ nhà mình, sau đó lại tổng thứ nữ này cho Đồ đại nhân”.

“Sao lại không nghe, sáng hôm nay, lúc Đồ đại nhân đến đón dâu, phu nhân Phủ Viễn tướng quân mang theo đại phu tới, nói tân nương mang thai cháu

mình. Trời đất ơi, cũng 4 tháng rồi đó, Đồ đại nhân bị cấm cái sừng dài quá rồi.”

“Nghe nói đồ cưới do Đồ đại nhân đưa đến, bị Phủ Viễn tướng quân cho kiêng trả lại hết, nói ngày sau cô dâu sẽ đi theo con trai mình. Hai tháng trước Lý Ngọc Đình gây chuyện ở Lễ Học Viện bị thiếu, may nay giờ đã có con nối dõi.”

“Ha ha, Ngọc đại nhân quả thật biết cách trị gia mà!”

.....

Chuyện Ngọc phủ gã thứ nữ bị truyền đi khắp nơi trong kinh thành, vốn là việc mừng, giờ biến thành trò cười cho mọi người bàn tán ầm ĩ.

Trong Ngọc phủ, lão phu nhân, vẻ mặt nghiêm nghị ngồi ở chính sảnh, tiếp theo là Ngọc Chính Hồng, sắc mặt xanh mét.

“Mẫu thân yên tâm, nhi tử nhất định xử lý tốt chuyện này, lấy lại thể diện cho Ngọc gia chúng ta!”

“Thể diện? Bây giờ mà còn thể diện gì nữa mà lấy?” Trịnh lão phu nhân cực kỳ tức giận, vỗ bàn một cái, rồi ho khan. Thắt ma ma lập tức dâng trà lên khước, một tay còn nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cho.

Ngọc Chính Hồng thấy vậy, vội vàng nói: “Mẫu thân nhất thiết phải giữ gìn sức khỏe, ngài dạy gì, nhi tử đều nghe!”

“Chuyện này không phải lỗi của ngươi, tất cả đều do Lý thị, khiến không khí trong nhà ngột ngạt không nói, ngay cả trong sạch gia phong cũng thiếu chút nữa không giữ được!”

Trịnh thị nhớ lại lời đồn bên ngoài, cơ hồ muốn phun ra máu, vốn vui mừng gã cháu gái, kết quả người nhà con dâu mang theo thầy thuốc tới, ngay trước mặt Đồ đại nhân kết luận Ngọc Tĩnh Nhã đã mang thai 4 tháng rồi ngay lập tức dẫn Ngọc Tĩnh Nhã về phủ tướng quân. Đồ đại nhân giận đến mức phẩy tay áo bỏ đi, kéo theo một đồng khách đi cùng.

Ngọc Chính Hồng nghe vậy, xấu hổ nói không ra lời, những năm này vẫn nghĩ vợ hiền lành quản chuyện trong nhà, nào ngờ Lý thị lại dung túng cho con gái mình khi để con vợ lẽ đến mức này, nhớ tới lần tận mắt chứng kiến ở Lễ Học Viện kia, xem ra cũng không phải lần đầu tiên.

Trịnh thị nhìn thoáng qua Ngọc Chính Hồng, “Ta vốn không muốn làm phiền người chán ghét, nhưng ngươi nên dạy bảo lại Lý thị cho tốt, nếu cứ như vậy, sớm muộn gì Ngọc gia cũng bị hủy trong tay nó.”

Ngọc Chính Hồng hồ thẹn nói: “Dạ, nhi tử hiểu, đều do lỗi của nhi tử, khiến mẫu thân mất mặt, vốn nghĩ nàng là tiểu thư tướng phủ, gã cho nhi tử xem như là ủy khuất nàng. Lại thấy nàng hiếu kính mẫu thân, vất vả chăm sóc con cái, mặc dù biết nàng đối xử với thứ nữ có chút không ổn, nhưng xem như có công nuôi lớn, không gây ra chuyện lớn thế này!”

Trịnh thị nghe xong cười lạnh, “Từ lâu ý vào việc mang thai trưởng tử ngay cả ta cũng không để vào mắt, huống chi là những đứa bé khác trong phủ, Bảo Oánh cũng do nó dạy hư, vậy mà bỏ thuốc chính muội muội của mình, nghiệp chướng mà!”

“Lão gia, lão phu nhân, hôm nay nô tỳ thấy rất rõ ràng Đồ đại nhân cực kỳ tức giận, Đồ đại nhân rất gần gũi người trong hoàng gia, sợ rằng ngày sau sẽ ngầm gây khó khăn cho lão gia!” Thắt ma ma vừa xoa bóp đầu cho Trịnh thị, vừa nói ra lo lắng trong lòng.

Ngọc Chính Hồng tất nhiên biết, nhưng cũng không có cách nào, hôm nay Đồ đại nhân ngay lập tức cho người đập nát hi đường, về sau đúng là khó nói trước.

Thắt ma ma liếc nhìn sắc mặt hai người, tiếp tục nói: “Phu nhân vốn lúc trước cũng có chút kính trọng lão phu nhân, nhưng mấy ngày nay càng lúc càng quá tệ, ngày đó sau khi cầm bạc đi, mỗi ngày không tới thỉnh an lão phu nhân không nói, còn viện cớ bệnh bất lão phu nhân phải tự mình đi thăm, thậm chí đồ cưới của tam cô nương cũng bắt lão phu nhân lo”.

Ngọc Chính Hồng nghe vậy, lập tức “Phịch” một tiếng quỳ xuống, khóc nói: “Nhi tử đáng chết vạn lần, không ngờ Lý thị lại không biết điều như vậy, nhi tử bất hiếu!”

Thắt ma ma tới đỡ, Ngọc Chính Hồng vẫn không chịu đứng dậy.

Thấy vậy, Trịnh thị vội nói: “Ngươi đứng lên trước đi.”

Lúc này Ngọc Chính Hồng mới đứng lên, chán nản ngồi xuống ghế.

Trịnh thị bộp bộp trán nói: “Con đường làm quan của ngươi vốn đã gian nan, chuyện hôm nay nếu đến tai hoàng thượng, nhất định sẽ trách ngươi gia phong bất chính, đã khó càng khó hơn!”

Ngọc Chính Hồng biết rõ, nhưng chuyện hôm nay quá ầm ĩ, muốn dè xuống cũng khó, cố gắng nhiều năm, thật vất vả mới bò lên vị trí này, nếu bị ảnh hưởng quả thật quá lỗ.

“Hôm nay xem như đã nhìn rõ, chuyện trong phủ không thể để Lý thị nhúng tay vào nữa, từ lâu nó tìm cho Tĩnh Nhã mối hôn sự như vậy, ta liền biết tâm tư của nó, Đồ đại nhân có vấn đề gì, người khác có thể không biết, nhưng ngươi ở trong triều mấy năm không lẽ không rõ, hẳn chính là kẻ thích đánh đập thê thiếp. Lý thị không bàn bạc với ai đã tự quyết định rồi. Hiện tại Lý gia dẫn Tĩnh Nhã đi, đi cũng đi rồi, chuyện này cứ vậy thôi, về sau đừng làm

khó đưa nhỏ nữa.”

“Dạ, nhi tử biết” Ngọc Chính Hồng gờ chi hận Lý thị gây ra chuyện ầm ĩ khó giải quyết, đầu còn sức lo chuyện khác.

Trịnh thị nhìn bình thuốc bỏ màu xanh ngọc trên bàn, chợt nhớ đã tới giờ uống thuốc, nhận lấy một viên Thất ma ma đưa tới uống vào, nhất thời cảm thấy lửa giận lui dần, thuốc như nước mát làm dịu.

Nghĩ đây là thuốc Như Ca đưa tới, bèn nói: “Ta có một yêu cầu, ngươi phải đồng ý.”

“Mẫu thân cứ nói”, lúc này Ngọc Chính Hồng đối với mẫu thân cực kỳ áy áy, sao dám không nghe.

“Hôn sự những nha đầu khác trong phủ ngươi có thể mặc kệ, riêng hôn sự của Như Ca không thể theo ý Lý thị, ta nhìn người cực kì chính xác, đứa nhỏ Như Ca này tương lai rất có tiền đồ, không phải vạn bất đắc dĩ, không thể tùy ý hứa hôn.”

“Mẫu thân sao lại nói vậy?” thấy mẫu thân chắc chắn như thế, Ngọc Chính Hồng rất ngạc nhiên.

“Tóm lại ngươi cứ nhớ lời ta là được.” Lão phu nhân quản lý Ngọc phủ nhiều năm, tự nhiên biết Liệt thị và Như Ca không phải người mềm yếu dễ bắt nạt như vẻ bề ngoài, trước mắt trong phủ không được mấy đứa hơn người, con gái của Lý thị không có tiền đồ, không thể không đặt hi vọng lên người thứ nữ.

“Dạ, nhi tử nhớ.” Ngọc Chính Hồng mặc dù còn nghi ngờ, nhưng cũng xem như là đứa con có hiếu, nhất mực nghe theo Trịnh thị.

“Được rồi, ngươi lui đi, coi dạy lại Lý thị cho tốt.”

“Dạ, nhi tử cáo lui”, vừa nghe lão phu nhân nhắc tới Lý thị, Ngọc Chính Hồng liền nổi trận lôi đình, hung hăng sai bước tới Đông viện.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Ngẫu nhiên gặp ở tiệm sách

Hôn sự Ngọc TĩnhNhã cực kỳ tai tiếng, xôn xao khắp kinh thành, để tránh bị ảnh hưởng không đáng, đến lúc tựu trường, Như Ca và Vân Kiệt liền xin viện trưởng Lễ Học Viện cho ở nhà tự học. Viện trưởng sau khi cân nhắc đã đồng ý, phải người đưa sách của Hoàng Lăng Các tới, nói mỗi tháng sẽ đến phủ kiểm tra việc học, hai người không được lười biếng.

Không biết từ đâu mà Vân Kiệt nghe được ở góc tây bắc kinh thành có một tiệm sách tên là ‘Thư Hương Bách Thế’ có sách cổ hiện nay khó kiếm. Vì vậy mới sáng sớm đã vội vàng lên xe ngựa chạy tới tiệm sách đó, kết quả không mang theo đủ bạc, trên đường trở về gặp được Như Ca thế là kéo đi luôn.

Trên xe ngựa, thấy Vân Kiệt hiện giờ chỉ cao kém mình hai tấc, Như Ca rất kinh ngạc. Chỉ mấy tháng ngắn ngủn, Vân Kiệt cao với tốc độ kinh người, trong một thời gian ngắn đã cao gần một cái đầu, cơ thể con người quả nhiên là tiềm lực vô hạn.

“Tỷ, hôm nay đệ mang không đủ bạc, hi vọng hai quyển sách đó chưa bị người mua mất”, vừa đến nơi, không kịp chờ xe dừng hẳn, Vân Kiệt đã vội nhảy xuống. Nhìn Vân Kiệt như đứa nhỏ, Như Ca lắc đầu, ngân phiếu còn đang ở chỗ mình mà!

Vừa bước vào tiệm sách, Như Ca liền thấy người quen đã mấy tháng không gặp.

“Âu Dương tiểu thư, sách ta đã bán cho vị tiểu thiếu gia này rồi, ngài đừng kì kèo nữa, vô ích thôi! Nói không còn chính là không còn!” Lý chương quý thực bất đắc dĩ nhìn thiếu nữ mất lộ hung quang trước mặt.

“Ta mặc kệ, ta muốn quyển sách này, ta đã đáp ứng tặng cho người rồi, sao có thể đổi ý, hôm nay ngươi nhất định phải đưa ta, nếu không ta liền đập nát tiệm này.” Âu Dương Lâm vẫn không từ bỏ ý định.

Lại nghe một giọng nói cực kỳ trầm thấp: “Lý chương quý, ngươi bán sách này cho chúng ta đi, vị tiểu công tử này, chúng ta sẽ tự bồi thường”.

“Âu Dương công tử, vậy ngài thương lượng với vị tiểu thiếu gia này đi, nếu được, lão mới có thể bán sách cho công tử”, chương quý đã quyết định, hai bên đều không thể đắc tội.

Âu Dương Thiệu vốn muốn mở miệng, đáng tiếc Vân Kiệt đã giành nói trước, “Hai quyển sách này ta đều rất thích, không nghĩ nhượng lại.”

“Tỷ, bên này, đệ quên cầm ngân phiếu rồi.” thấy Như Ca ngoài cửa, Vân Kiệt quơ quơ sách trên tay, cười rạng rỡ. Như Ca mặc y phục lụa mỏng thuần trắng, không trang điểm nhưng lại hết sức rực rỡ.

Nhìn thiếu nữ đang tới, Âu Dương Thiệu mừng rỡ, lại là nàng! Thiếu nữ mỹ lệ ở từ lâu.

“Ngọc Như Ca, thì ra là ngươi!” Âu Dương Lâm cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra từng chữ. Trong lòng Âu Dương Lâm, đáng hận nhất chính là Ngọc Như Ca, ngày đó nhất định nàng ta biết trong phòng có gì đó, mới cố ý nhường phòng cho mình, tiện nhân đáng bị băm thây vạn đoạn! Sau này nếu rơi vào tay mình, nhất định phải cho nàng ta nếm thử cảm giác bị người lăng nhục.

“Âu Dương công tử, Âu Dương tiểu thư”, xem ra Âu Dương Lâm khôi phục rất tốt, không nhìn ra chút thảm hại nào của hai tháng trước, chẳng qua các bắp thịt không ngừng co giật trên bộ mặt kia chứng tỏ cảm xúc Âu Dương Lâm dao động không bình thường.

“Tiểu thư biết ta?” Âu Dương Thiệu không nhận thấy Âu Dương Lâm đang kích động, vì giai nhân biết mình là ai mà cõi lòng đầy vui sướng.

Nam tử trước mắt, y phục màu xanh ngọc, đai lưng cột lỏng lẻo, trên đó có khảm một viên ngọc, bên hông còn đeo một khối ngọc như ý xanh biếc, có thể xem là giàu sang. Lúc này trên mặt nàng nụ cười ấm áp, ánh mắt dịu dàng có hồn, mấy thiếu nữ đứng bên cạnh mặt đầy ngưỡng mộ. Thấy tính cảnh này, Như Ca cười nhạo, đúng là công tử phong lưu! Bất quá là bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rửa mà thôi.

Thấy ánh mắt mong đợi của hắn, Như Ca thân nhiên đáp, “Như Ca không biết công tử, chỉ nghe chương quỹ kêu vậy thì gọi theo thôi.”

Nghe vậy, khuôn mặt tươi cười của Âu Dương Thiệu có chút kinh ngạc, thiếu nữ này không phải thăm thương trộm nhớ mình sao. Đúng rồi, trước mặt nhiều người như vậy, nàng nhất định là đang làm bộ rụt rè.

“Ngọc Như Ca, sách kia, Kim Lăng Hầu phủ ta muốn, chẳng lẽ đồ của Kim Lăng Hầu phủ chúng ta ngươi cũng dám đoạt, vậy ngay cả Thọ vương phủ ngươi cũng không nể mặt.”

Vẫn vênh váo hung hăng như trước, Như Ca cười lạnh, “Âu Dương tiểu thư là muốn lấy quyền đè người? Chẳng lẽ ở Đại Chu, muốn mua sách cũng phải sờve thân phận?”

Nữ tử sau lưng Âu Dương Lâm nghe vậy, tiến lên kéo Âu Dương Lâm, “Lâm muội, thôi, quyền sách này đã là của người ta, hay là chúng ta đi thôi!”

Như Ca nhìn nữ tử sau lưng Âu Dương Lâm, sắc mặt tái nhợt, thở hổn hển, trên người mặc y phục màu quả hạnh, ngang hông mang một túi thơm có huân, liên hệ với những lời Âu Dương Lâm vừa nói, vị này chắc là người Thọ vương phủ rồi. Người này hai má lúm đồng tiền, gương mặt u sầu, mang bệnh trong người, lớn tuổi hơn Âu Dương Lâm, nhất định là Tâm Di quận chúa thường ngày ở nhà dưỡng bệnh của Thọ vương phủ.

Vị quận chúa này hiển nhiên là vô cùng muốn có quyền sách kia, nói là đi, nhưng vẫn nhìn chằm chằm quyền sách trong tay Vân Kiệt.

Như Ca cầm lấy một quyển sách trên tay Vân Kiệt, giấy đã ố vàng, xem sơ qua chỉ là một ít phương thuốc cổ truyền để bồi bổ cơ thể, không có tác dụng gì với mình. Bước tới trước mặt chương quỹ, đưa sách ra, “Chương quỹ, quyền sách này chúng ta không cần, đệ ta lấy một quyển là được rồi, quyển này lão bản cho vị tiểu thư y phục hạnh sắc kia đi.”

Nghe vậy, vốn có chút thất vọng, nữ tử kia liền trở nên vui sướng, ngẩng đầu lên bắt gặp nụ cười thân thiện của Như Ca, nụ cười kia còn chói mắt hơn sao trên trời, nhất thời lại quên nói lời cảm ơn.

“Tốt quá, quyền sách tiểu thiếu gia đang cầm giá 300 lượng.” Lý chương quỹ vừa nghe Như Ca chịu nhường lại, dĩ nhiên là vui vẻ cả làng, vội vàng tính tiền.

“Ngọc tiểu thư hào phóng nhường sách, Âu Dương Thiệu xin cảm ơn”, thấy Như Ca xoay người định đi, Âu Dương Thiệu vội vàng tiến lên nói.

“Quyển sách này là nhường cho vị tiểu thư kia, Âu Dương công tử không cần cảm ơn, Vân Kiệt chúng ta đi thôi”, ý là: ngươi làm điều thừa rồi.

Âu Dương Thiệu nhìn thiếu nữ đi xa, nụ cười dịu dàng trên mặt nháy mắt cứng lại. Nhất định là do ở đây nhiều người quá, nhất định là vậy.

“Còn nhìn cái gì, mau trả tiền đi.” Âu Dương Lâm thấy Âu Dương Thiệu cứ si ngốc nhìn theo bóng lưng Như Ca liền hét lên.

Bị tiếng hét chói tai của Âu Dương Lâm gọi hồn về, trong mắt Âu Dương Thiệu thoáng qua vẻ chán ghét, nhưng thấy bộ mặt không ngừng co giật của nàng ta, thì thậm cả kinh, vốn là dẫn người ra ngoài giải sầu, ngàn vạn lần không được nửa đường phát điên nha. Âu Dương Thiệu vội vàng trả tiền, lập tức về phủ.

Trên xe ngựa, Vân Kiệt có chút rầu rĩ không vui, Như Ca thấy vậy, sờ sờ đầu, “Sao vậy, không mua được quyền sách kia nên tức giận sao?”

“Tỷ, nếu như đệ cũng là một vương gia, có phải sẽ không ai có thể giành đồ với tỷ nữa không?” Vân Kiệt buồn buồn nói.

Nghe vậy, Như Ca lắc đầu một cái, đối diện với gương mặt non nớt của Vân Kiệt, nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo kia, “Vân Kiệt, cường quyền cũng không thể đại biểu cho tất cả, tựa như hiện tại, chỉ cần tỷ thật sự muốn, tỷ sẽ dùng mọi biện pháp kiến không ai giành được. Quyền sách kia mặc dù quý, nhưng mà đối với tỷ cũng không có tác dụng gì mấy. Bất quá thấy đệ quan tâm tỷ, tỷ rất vui mừng. Nhưng mà sao lại mua sách dạy võ, chẳng lẽ đệ muốn bỏ văn theo võ à?”

Nghe vậy, Vân Kiệt vui vẻ nói, “Tỷ, học võ có thể giống như Thanh Loan bảo vệ tỷ..... Tỷ không phản đối chứ?”

Thấy vẻ mặt khẩn trương của Vân Kiệt, hình như chỉ cần mình không đồng ý, dù thích cũng sẽ không làm, Như Ca ầm ập trong lòng, “Tỷ vĩnh viễn đều

ùng hộ đệ.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Thọ vương phủ

Ngoài cửa Thọ vương phủ, nữ tử mặc y phục màu quả hạnh, trong tay cầm quyển sách thuốc, được tỷ nữ đỡ xuống xe ngựa, nhìn xe ngựa đi xa mới chậm rãi đi vào.

Vào phủ, vòng qua từng hành lang, nữ tử đi đến sảnh lớn chính viện, mới tới phía ngoài, đã thấy một nữ tử ăn mặc diêm dúa từ sảnh lớn chính viện đi về một gian phòng ở Đông viện.

Tới gần căn phòng, từng đợt tiếng cười quý dị của nữ tử nọ truyền ra, ngoài cửa hai nha hoàn y phục hồ hang nhìn nàng khiêu khích, sắc mặt vốn đã tái nhợt của nữ tử càng nhợt hơn, kéo tỷ nữ lao đảo đi nhanh về Tây viện.

Trong Phật Đường ở Tây viện, một phụ nhân y phục giản dị quỳ gối trước tượng Phật, đang tụng kinh gõ mõ.

“Những ả ở hậu viện trước kia vương gia ngăn rồi, nô tỳ đã đuổi đi, có mấy kẻ đồ thừa có thai sống chết không chịu đi, nô tỳ cho người dứt mỗi ả một chén hồng hoa, rồi kéo ra ngoài.”

“Mấy ngày nay vương gia xài bạc ngày càng nhiều hơn, phải bán một cửa hàng.”

“Mấy hôm trước vương gia mang về hơn mười mỹ nhân từ Đông Châu, nghe nói đều đã qua huấn luyện kỹ càng, hiểu rõ kỹ thuật phòng the, hiện tại vương gia để bọn ả ở Đông viện, ngày đêm ở đó vui vẻ, nô tỳ đã cho người đi xem chừng, tránh xảy ra sơ sót.”

.....

Một lão ma ma mái tóc đã có vài chỗ bạc, da mặt nhăn nheo, nhìn phụ nhân đang quỳ gối thành kính lễ Phật, không để ý lời mình nói, trong lòng thầm than thở. Trong Đông viện, hương khí mùi mật, vương phi cũng không quản. Hậu viện giờ lại có không biết bao nhiêu chuyện cần xử lý.

Thọ vương phủ lúc trước mặt dù gia sản hùng hậu, nhưng truyền tới đời vương gia không biết đã rơi bớt bao nhiêu. Vương phi gả cho vương gia mấy năm nay, cũng không để ý quản chuyện trong vương phủ. Vương gia quá háo sắc, quan lại các châu quận tới tập dăng lên mỹ nhân, vương phủ tựa như một cái thanh lâu, nữ nhân đến đi từng nhóm lại từng nhóm. Tới lúc vương gia đã chán, ra tay cũng rất hào phóng, mỗi lần ném là hơn ngàn lượng, đây cũng không tính là gì, chỉ sợ các ả dây dưa không chịu đi. Chỉ cần có chút uy hiếp với vương phi và quận chúa, là mình xử lý không từ thủ đoạn. Thân là bà vú của vương phi, vương phi đã không muốn tranh, mình sẽ thay vương phi đi tranh, vương phi không muốn suy nghĩ, mình sẽ nghĩ thay thật kỹ càng. Cũng may mình làm việc gọn gàng, vương gia cũng không yêu thích ai lâu dài, mãi tới bây giờ, trong vương phủ cũng không có nghiệt chủng dư thừa tồn tại, địa vị của hai vị chủ tử xem như là vững chắc.

“Mẫu phi!” tiếng của nữ tử cắt đứt suy nghĩ của lão ma ma, cũng cắt đứt tiếng gõ mõ tụng kinh, cửa phòng mở ra, phụ nhân đặt chân gỗ xuống một bên, nhìn thiếu nữ về mặt tái nhợt nhào vào lòng mình, trên mặt phụ nhân tràn đầy yêu thương.

Lão ma ma đứng một bên thấy vậy mỉm cười, một người dù vô dục vô cầu, thì luôn có thứ nàng quan tâm, chỉ cần quận chúa ở đây, vương phi vĩnh viễn là vương phi của Thọ vương phủ.

Lão ma ma lúc trẻ ở biên cảnh bị người Tây Liêu bắt đi, được phụ thân của vương phi Chân thị cứu, sau đó liền ở lại Chân gia làm bà vú cho Chân thị, hơn 30 năm nay đối với Chân thị hết lòng hết dạ, làm sao để cho bọn cơ thiếp trong phủ leo lên đầu Chân thị được.

“Hôm nay ra ngoài chơi sao?” Xoa xoa mồ hôi lấm tấm trên trán nữ nhi, phụ nhân cười hỏi.

Thiếu nữ nghe vậy, tươi cười mở sách thuốc cho phụ nhân xem, “Hôm nay đến tiệm sách ở phía tây kinh thành với Lâm muội ở Kim Lăng Hầu phủ, thấy quyển sách dưỡng sinh và thuốc cổ truyền này, liền mua về. Ở tiệm sách còn gặp được vị Tử tiểu thư của Ngọc gia mà mẫu phi đã kể, quyển sách này chính là nàng nhường lại cho con.”

Nhớ tới thiếu nữ xinh đẹp khỏe mạnh kia, trong mắt nữ tử mang theo chút hâm mộ, “Vị tiểu thư kia cực kỳ xinh đẹp, mặc dù mang khăn che mặt, nhưng nữ nhi vẫn cảm thấy nàng giống như tiên tử”.

Thấy vẻ mặt nữ nhi như vậy, phụ nhân từ ái vuốt ve đầu thiếu nữ, cười nói, “Nếu Di nhi của chúng ta bồi bổ sức khỏe tốt lên cũng sẽ xinh đẹp giống như vị tử tiểu thư kia.”

Bởi vì bẩm sinh, Dương Di tuy đẹp, nhưng mang bệnh trong người, ảnh hưởng đến khí chất, cho nên luôn có chút tự ti về vẻ ngoài của mình, hâm mộ những người khỏe mạnh.

“Mẫu phi, vị tử tiểu thư kia quả thật rất đẹp, nàng vừa vào tiệm sách, tầm mắt mọi người đều bị nàng hấp dẫn, công tử Kim Lăng Hầu Âu Dương Thiệu nhìn nàng cả nửa ngày mới phục hồi lại tinh thần đó. Nàng là thiếu nữ xinh đẹp nhất mà Di nhi từng gặp, so với những tiện ty trong phủ kia dễ nhìn hơn không biết bao nhiêu lần!”

Lúc nói chuyện trong mắt thiếu nữ lóe lên một tia hận ý. Những nữ nhân kia chẳng qua chỉ là đồ chơi của phụ vương, vậy mà cũng dám thị uy trước mặt mình, phụ vương cũng chưa bao giờ quản đến, vẫn vui đùa với các ả như trước. Tất cả nữ nhân đó đều đang mong bệnh tim của mẫu phi phát tác, lên trời cho rồi, ánh mắt nhìn mình cũng mang theo thương hại. Dương Di cực hận những ánh mắt đó, lại không thể ngăn cản.

Còn nhớ lúc đầu mình lên tiếng châm chọc một thị thiếp, phụ vương liền nhục nhã mẫu phi một phen. Ngoài mặt mình là quận chúa Thọ vương phủ, thực tế chỉ là cái danh mà thôi, trong phủ có mấy ai nể trọng.

“Ngọc tiểu thư này làm sao mà tôn quý bằng Di nhi được, nếu Di nhi thích, ngày sau lui tới nhiều là được.” Phụ nhân tất nhiên là thấy hận ý trong mắt nữ nhi, không cần nghĩ cũng biết, nhất định là bị người Đông viện chọc giận nữa rồi. Chẳng lẽ cho rằng mình một lòng hướng Phật, là có thể khi dễ nữ nhi mình sao. Phụ nhân quay đầu, thấy lão ma ma rời đi, mới xoay đầu lại đọc sách thuốc mới mua về với nữ nhân.

Vào đêm, trong căn phòng ở Tây viện vương phủ, lão đại phu ngồi bên giường, bắt mạch cho phụ nhân. Nghe thấy tiếng thờ hồn hển của phụ nhân lão đại phu nhìn không được nhủ mày, đi ra phòng ngoài viết phương thuốc.

Trong đêm tối nhìn bóng lưng đại phu rời đi, phụ nhân được lão ma ma đỡ ngồi dậy, yếu ớt nói, “Ma ma, bản phi không thích những thứ đại phu này, sau khi bắt mạch xong đều chỉ biết lắc đầu, thật giống như bản phi gần đất xa trời tới nơi, bản phi một lòng niệm Phật nhiều năm như vậy, Phật Tổ nhất định sẽ giải cứu ta.”

“Vương phi chớ lo lắng, những đại phu này khám nhiều năm như vậy, lần nào mà chẳng lắc đầu, vương phi nghĩ thoáng là được.” Lão ma ma khuyên lơn.

“Bản phi cũng không sợ chết, chỉ là sợ sau khi mình đi rồi, Di nhi sẽ không còn nơi nương tựa nữa.”, nghĩ đến nữ nhi, hơi thở phụ nhân mới điều hòa lại gấp lên, lão ma ma vội vàng cầm bình đổ ra một viên thuốc, đưa cho phụ nhân.

“Cho nên vương phi phải tận lực tính toán cho quận chúa, cố gắng giữ gìn sức khỏe mới phải!”

Uống thuốc xong, phụ nhân cảm thấy mệt mỏi cả người, tiếng nói cũng dần yếu đi, “Đúng vậy, phải tính toán tương lai cho Di nhi...”

Thấy phụ nhân ngủ, lão ma ma xoa xoa lệ, nhẹ nhàng ra ngoài, Tây viện vương phủ, khôi phục yên tĩnh hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Lấy việc công làm việc tư

Hôm sau, từ Dược Tiên Đường trở lại, vừa bước vào Nhân Nguyệt Các, Như Ca đã thấy Liệt thị lôi kéo Vân Kiệt đi đến Thanh Vân Đường, thư phòng của Ngọc Chính Hồng, nói là hiệu trưởng Lễ Học Viện tới kiểm tra việc học, Ngọc Chính Hồng đang tiếp đãi ở bên đó!

Nghe vậy, Như Ca im lặng nhìn trời, bắt đầu từ giữa tháng trước, viện trưởng hình như càng ngày càng thường xuyên đến, vốn là một tháng một lần, biến thành 7 ngày một lần, đến giờ đã thành 3 ngày một lần.

Nghĩ đến mỗi lần viện trưởng đều là phải ưỡn bụng mà về, Như Ca liền nhức đầu. Cởi áo khoác da Tuyết Hồ xuống, giao cho tiểu nha hoàn, Như Ca kêu Thanh Nhi, đi tới phòng bếp.

Là nữ tử, việc học của Nha Ca và Vân Kiệt tất nhiên là có chỗ khác nhau, nấu nướng cũng là một trong những cái khác đó. Viện trưởng và Ngọc Chính Hồng đều thích ăn cay, cho nên lần này làm giò heo muối cay, canh cá xắt lát, đầu cá nấu cháo và tiêu băm, gà hấp lá chanh, canh lòng dê, với vài món Liệt thị và Vân Kiệt thích ăn là thịt bò nướng hạt dẻ, gà hầm với sâm Cao Ly, chè hạt sen đường phèn ướp lạnh. Lúc Như Ca bụng đói ăn lên, địa điểm kiểm tra việc học đã đổi thành bên trong Thanh Vân Đường, lúc này viện trưởng, Vân Kiệt và Ngọc Chính Hồng đang bàn về đạo trị quốc.

Mùi thơm nồng nàn cắt đứt cuộc nói chuyện của ba người, viện trưởng hít lại đôi mắt vốn đã không lớn của mình, ngồi vào bàn, vừa cầm đũa lên, đã nhanh chóng gặp một miếng cá xắt lát, ăn xong hít một hà một hơi, gật đầu liên tục, “Ngon, ngon, ngon”.

Nghe ba từ ngon liên tiếp của viện trưởng, Ngọc Chính Hồng sau khi nếm thử, cũng cảm thấy đúng là ngon thật, nhìn đến nồi canh đang bốc hơi cay, được điểm xuyết bởi rau thơm xanh mướt và tỏi xắt “Đây là....?”

“Đây là canh lòng dê ạ”, Như Ca cười cười đáp, múc ra hai chén đặt trước mặt Ngọc Chính Hồng và viện trưởng.

Nghe Như Ca đáp, nhìn chén canh trước mặt, lông mày hai người nhu lại, nội tạng động vật ở Đại Chu trước giờ luôn xem là đồ bỏ, thịt dê còn rất nặng

mùi, huống chi là lòng dê, nha đầu này không phải là đùa giỡn bọn họ chứ?

Chần chờ một lúc, ôm tinh thần hy sinh, viện trưởng mức lên một muỗng húp một hớp, không khỏi có chút sững sờ, đây là.....lòng dê? Chẳng những mùi vị thơm ngon, vị nồng nhưng không gay mũi, ăn vào chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp, khen gọi từ đáy lòng, “Tài nấu ăn của tứ tiểu thư lại tiến bộ rồi.”

“Tiên sinh quá khen”, đây còn không phải là bị ngài bắt luyện ra sao, Như Ca thầm nhủ.

Đợi mọi người ăn xong, Như Ca đang định đi ra, lại nghe viện trưởng nói, “Tứ tiểu thư có thể làm thêm một phần nữa, để ta mang về học viện cho các phu tử khác đánh giá không?”

“Đĩ nhiên là được ạ”, hồi lâu tính hồn lại sau khi nghe viện trưởng nói, Như Ca lui ra ngoài, dẫn đám người Thanh Nhi về làm thêm một phần nữa.

Trong Nhàn Nguyệt Các, sau khi theo Liệt thị tiến khách xong trở về, Thanh Nhi nói nhỏ, “Tiểu thư, sao nô tỳ cứ cảm thấy vị viện trưởng này tựa như là đến để gạt ăn lừa uống vậy.”

“Người ta là viện trưởng, sao lại làm chuyện như vậy, chỉ có nguoi mới nghĩ vậy thôi, tiểu thư đừng nghe nàng ta nói, chỉ giỏi nói lung tung”, Thanh Trúc đứng bên cạnh nói xen vào.

Nghe hai người nói, Như Ca nhủ thầm, mặc dù nghĩ vậy thì không được phúc hậu cho lắm, nhưng quả thật mình có cảm giác bị người lừa ăn. Bất quá vị viện trưởng này cũng là người vô cùng thức thời, không biết từ đâu nghe được Vân Kiệt muốn học võ, thế là âm thầm tìm cho Vân Kiệt mấy sư phụ dạy võ giỏi cực kỳ, hôm qua thấy Vân Kiệt tập một đoạn như rồng bay phượng múa, cũng rất ra dáng, vì thế Như Ca vẫn có mấy phần tôn kính với vị viện trưởng này.

Thành Đông, trong một gian phòng ở biệt viện, 4 nam tử cường tráng khôi ngô đang cung kính đứng chờ lệnh của chủ tử.

“Thời gian nửa năm, ta muốn nó trở thành một tướng lĩnh đạt yêu cầu”, nhìn thoáng qua quyển sách nhỏ viết sách lược hành quân, chữ viết rõ ràng còn rất trẻ con, giọng nói nam tử đầy uy nghiêm.

“Dạ”, bốn người liếc mắt nhìn nhau, xác định không nghe lầm, đồng thanh hô to.

Mặc dù rất khó hiểu với mệnh lệnh của chủ tử, nhưng trách nhiệm của người lính là phục tùng mệnh lệnh. Nhận được lệnh của chủ tử bọn họ vội vàng từ quân doanh ở Bắc Địa chạy về, nhiệm vụ hiện giờ là trong thời gian quy định biến tiểu thiếu gia Ngọc gia từ con nít còn thành nam nhi mình đồng da sắt, hay nói cách khác là biến ghé con thành hồ lang trên chiến trường.

“Đại ca rõ ràng là lấy việc công làm việc tư nha, điều người trong đội quân Dã Lang đi dẹp bọn cướp không nói, còn bắt bọn họ trong thời gian nửa năm phải huấn luyện cho tiểu tử Ngọc gia kia, thế từ à, lần này có phải làm hơi quá rồi không?” Nhìn một bàn món ngon, Tiết Thanh Trạch chép miệng, đang định cầm đũa thưởng thức một phen, lại phát hiện ngoại trừ đôi đũa trong tay nam tử áo đen, trên bàn không còn đôi nào khác.

“Sao lại không thể?” nam tử áo đen không để ý đáp.

“Đúng rồi, để cho viện trưởng Lễ Học Viện lừa gạt đồ ăn của người ta, chuyện như vậy cũng làm được, thì còn chuyện gì không thể nữa”, nhớ tới viện trưởng Lễ Học Viện bị người này bức ép dụ dỗ, mặt như khổ qua, bỏ qua thân phận viện trưởng của mình thường xuyên chạy tới nhà học trò, nói là kiểm tra việc học thật ra chạy tới xách đồ ăn mới là thật, Tiết Thanh Trạch liền nhin không được nhỏ một giọt nước mắt đồng tình.

“Ba ngày sau là lễ mừng thọ 50 của Thọ vương, nghe nói vị tứ tiểu thư Ngọc gia kia cũng được mời”, bất chấp lịch sự hay không, Tiết Thanh Trạch dùng tay bốc một miếng giò heo cho vào miệng, áy da da, quả nhiên là mỹ vị.

“Thọ vương phủ mấy năm gần đây càng ngày càng suy bại rồi, xem ra người Thọ vương phủ là muốn nhắc lại chuyện xưa.....”, thấy ánh mắt nam tử trong nháy mắt trở nên vô cùng khát máu, Tiết Thanh Trạch rung mình một cái. Nhìn thoáng qua lại thấy Tuyết Lang vì chủ nhân trở nên tàn lệ mà nhe ra răng nanh lạnh lẽo, Tiết Thanh Trạch vội vàng ngậm miệng lại.

Nhắc lại chuyện xưa, vậy phải lo giữ mạng à!

Đêm khuya, mọi người đã ngủ. Tại một gian phòng trong Nhàn Nguyệt Các, một cơn gió thoáng qua, một bóng đen xuất hiện bên giường thiếu nữ. Nhìn dung nhan yêu kiều lúc ngủ của thiếu nữ, nam tử vốn lạnh lẽo tà lệ nháy mắt trở nên nhu hòa.

Nam tử ngồi bên giường, lặng lặng nhìn người trên giường, cho đến lúc nển sắp tàn, mới rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Dự tiệc 1

Mùng 9 tháng 2, đại thọ của Thọ Vương. Lúc Lý thị thấy thiệp mời của Như Ca, cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi. Chỉ vì ngay cả tên Ngọc Giai Nhân đều nằm chung trong thiệp mời gửi cho Ngọc phủ, mà Như Ca lại được một tấm riêng. Thận phận con vợ cả của con gái mình không lẽ không bằng tiện nhân này?

“Nghe nói trên đường đến Pháp Nguyên Tự, tứ nha đầu đã từng giúp đỡ Thọ vương phi, cho nên tấm thiệp này là Thọ vương phi cố ý thêm vào.” Lão phu nhân nhìn bộ dạng oán giận của Lý thị, sao lại không biết Lý thị đang nghĩ gì, lại nhìn Như Ca càng lớn càng xinh đẹp hơn người, vốn những bữa tiệc thế này, chỉ con vợ cả mới được đi, tứ nha đầu lại được vương phi mời quả thật cực kỳ vinh dự.

“Người đến vương phủ, có gì không hiểu thì hỏi đại tỷ người, không được để thất lễ”, lão phu nhân nghĩ Như Ca là lần đầu tiên đến nhà quyền quý làm khách, có chút không yên tâm nên dặn dò.

“Dạ, bà nội” nghe lão phu nhân nói vậy, Như Ca nhớ lại phụ nhân ăn mặc giản dị gặp trên đường đến Pháp Nguyên Tự lúc trước, mặc dù đã đoán phụ nhân đó là phụ nhân của nhà quyền quý, nhưng vẫn không ngờ lại là Thọ vương phi của Thọ Vương. Kiếp trước hình như Thọ vương phi này mất sớm, với bệnh tình như vậy sống đến bây giờ xem như là kỳ tích rồi. Bệnh này Như Ca cũng bó tay, nhiều nhất Thọ vương phi chỉ sống thêm nửa năm nữa mà thôi.

Ngọc Bảo Oánh đứng bên cạnh Lý thị, thấy trên thiệp mời không có tên mình, nhất thời khóc hỏi, “Tại sao không có tên con, có phải đưa lộn thiệp rồi không?” Nói xong, nâng tay đi qua muốn giật lấy tấm thiệp trên tay Như Ca.

“Người còn đang yếu lắm, ở nhà nghỉ ngơi đi!” Lão phu nhân nhìn Ngọc Bảo Oánh, khuôn mặt vốn đẹp đề giờ dù có trát mấy lớp cũng không che được vài vết sẹo to như ngón tay cái, xem như bị hủy dung rồi, hơn nữa tính tình tùy hứng làm vậy, mang tiếng xấu khi dễ chị em, sao Thọ vương phi mời được? Chỉ có mình nó không tự biết thôi.

Ngọc Bảo Oánh nghe vậy, mờ to đôi mắt ngập nước nhìn lão phu nhân, giận dữ dậm chân nói: “Bà nội, con khỏe lắm rồi, ngại cho con đi đi!” Nói xong dùng khăn tay chấm chấm nước mắt, lầm bầm nói: “Nếu con không được đi, ngày sau hạ nhân trong phủ không biết sẽ nhìn con như thế nào nữa. Đại tỷ chân còn chưa lành hẳn cũng được đi, tứ muội là thứ nữ cũng được đi, duy chỉ có con là không được, hu hu.....”

Lý thị vốn trông cậy Ngọc Tĩnh Nhã gả cho Đồ đại nhân sẽ giúp Ngọc Bảo Oánh tìm được mối tốt, kết quả lại đắc tội Đồ đại nhân. Ngọc Tĩnh Nhã mang thai con cháu Lý gia, không thể lợi dụng được nữa rồi. Lý thị định thay bằng Ngọc Như Ca, nhưng lão phu nhân và lão gia lại che chở, xem ra không thể trông chờ gì vào Chiêm Sự Phủ nữa, nếu không được tham gia bữa tiệc này, ngày sau Ngọc Bảo Oánh làm sao kiếm được người chồng như ý? Lý thị lòng mang áy náy với Ngọc Bảo Oánh, thấy con gái khóc, cũng đau khổ trong lòng, gào khóc theo: “Nữ nhi ta số khổ mà! Hiện tại ai cũng có thể cười lên đầu lên cổ con rồi, nếu như con không được đi, mẫu thân còn mặt mũi nào sống ở đây nữa!”

Như Ca thấy mẫu tử Lý thị ôm nhau khóc, đầu cũng phát đau, nhìn đáng về này là muốn ăn vạ đi! Ngọc Bảo Oánh đầu đầy châu ngọc, quần áo sang trọng, mặt trét phấn son, có chỗ nào là số khổ chứ.

Lão phu nhân nhìn tình cảnh này làm sao không biết mẹ con Lý thị đang ăn vạ, nhưng dù gì cũng là cháu nội, hơi thương tiếc, nhìn thoáng qua vẻ mặt tựa như hết sức khổ sở của Ngọc Chính Hồng, hồi lâu thờ dài nói, “Ta đành mặt dày vậy, người muốn đi cũng không phải không được, nhưng tới đó nhất định phải ngoan ngoãn, không thể làm Ngọc gia mất thể diện thêm, nghe chưa?”

Nghe vậy, Lý thị và Ngọc Bảo Oánh mừng rỡ, lập tức chuyển khóc thành cười. Ngọc Bảo Oánh liên tục gật đầu đáp ứng.

Lúc này lão phu nhân mới nhớ tới vừa nãy Ngọc Bảo Oánh nói chân Ngọc Giai Nhân chưa lành hẳn, nhìn Ngọc Giai Nhân nói “Chân đã lành hẳn chưa, lúc người tới nhìn có vẻ hơi quá sức, trên trán cũng thấm mồ hôi đấy!”

Ngọc Giai Nhân nghe vậy, ngẩng đầu mỉm cười nói: “Đã tốt hơn rất nhiều ạ, chỉ là mấy ngày nay nằm quá lâu, không đi lại nhiều, nên mới chưa quen.”

Nghe vậy, lão phu nhân gật đầu một cái, nói với Thất ma ma: “Đem cho đại tiểu thư và nhị tiểu thư chút thuốc bổ đi, có bệnh phải bồi dưỡng, mới mau lành được.”

Nói đến đây, lão phu nhân nhìn sang Lý thị đã mang thai được 5 tháng: “Bụng người đã lớn, đại phu cũng dặn dò không nên tham gia những bữa tiệc thế này, người cứ ở nhà đi, cẩn thận một chút, lát nữa bảo Hồ ma ma đi bốc thuốc dưỡng thai cho người.”

“Dạ”, Lý thị đáp lời. Gần đây bên nhà mẹ đẻ Lý thị rất căng thẳng, trong triều Phủ Viễn tướng quân gặp rất nhiều trở ngại, thêm nữa không biết vì sao dạo này các môi làm ăn đều bị người chen ép, buôn bán hết sức thảm đạm, khiến người nào cũng tìm Lý thị đòi lại bạc. Hiện giờ, nửa đời sau của Lý thị chỉ trông cậy vào đứa con trong bụng, bởi vậy Lý thị lo lắng giữ gìn cái thai này hơn ai hết. Thuốc bổ uống liên tục không gián đoạn ngày nào, quyết tâm phải sinh được một đứa con trai trưởng béo béo tròn tròn. Lý thị thầm nghĩ mình chỉ cần có con trai trưởng rồi, những thứ nam thứ nữ khác đều là dư thừa, chuyện trong phủ còn không do mình quyết định hay sao?

Như Ca nhìn bụng Lý thị, âm thầm chất lưỡi, đã to thành như vậy còn muốn bổ thêm nữa gì nữa, không biết Lý thị có chịu nổi không. Chẳng lẽ Hồ ma ma không hiểu phương pháp dưỡng thai sao? Vốn cũng được tính là thon thả, giờ Lý thị đã mập hơn gấp hai lần, cặp mắt sưng vù, 5 tháng gì mà to đến vậy.

Thật ra chuyện này cũng không trách Hồ ma ma được, Lý thị vất vả lắm mới mang thai con trai trưởng mong đợi đã lâu, nào chịu nghe lời khuyên, một ngày không uống thuốc bổ là ngủ không yên, Hồ ma ma đành theo yêu cầu của Lý thị mà sắc thuốc bổ thôi.

“Lão phu nhân, không còn sớm nữa, chúng ta lên đường thôi, tiệc ở vương phủ, nhất định không ít người, chờ một lát nữa mới đi, tới nơi xe ngựa phải xếp hàng chờ vào, rất mất công”, thấy mọi người đã bàn xong, Thất ma ma nhắc nhở.

“Cũng đúng, mọi người mau lên đường đi!” Lão phu nhân nói xong vẫn không yên lòng, dặn dò nha hoàn ma ma đi theo đến phủ Thọ Vương phải cẩn thận hầu hạ, đốc thúc các tiểu thư, không để xảy ra sai sót.

Nha hoàn ma ma gật đầu thưa phải, sau khi hành lễ cáo lui, mọi người lục tục ra ngoài chuẩn bị lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiêu Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Dự tiệc 2

Tổ tiên Thọ Vương vốn là công thần khai quốc của Đại Chu, sau được ban đất phong vương. Đến đời Thọ vương hiện nay, trong phủ mỹ nhân vào vào ra ra nườm nượp, nổi danh là vương gia đào hoa, vì không có dã tâm, lại nhất gan, thích làm một vương gia nhàn tản, nên với chuyện phong lưu của Thọ Vương hoàng thượng cũng nể nhắm mắt mở cho qua.

Thọ vương yêu thích thơ ca, vì vậy lần đại thọ này, mở tiệc lớn mời rất nhiều vương công quý tộc và một số thư sinh nổi danh tới.

Còn Thọ vương phi thì mời con gái của quan lại hoàng thân quốc thích tới bữa tiệc nhỏ ở vườn hoa. Nghe nói, bắt luận tiệc lớn ở đằng trước hay tiệc nhỏ ở vườn hoa, đồ ăn đều là cao lương mỹ vị quý hiếm, trong bữa tiệc, nam nữ thay nhau biểu diễn tài nghệ của bản thân, nếu được vương gia vương phi xem trọng, nam tử sẽ được vương gia ban cho những bức tranh cổ quý giá, còn các cô nương thì sẽ được vương phi ban thưởng châu báu hiếm lạ, thêm nữa nếu có thể nổi bật trong bữa tiệc, các cô nương sẽ dễ kiếm được mối tốt hơn.

Trong xe ngựa, Ngọc Bảo Oánh hai mắt lấp lánh, vẻ mặt chờ mong. Lúc trước nghe Lý thị nói về ý nghĩa của bữa tiệc này rất nhiều lần, tuy trong lòng oán hận Lý thị, nhưng nàng ta không ngốc. Tự biết hiện tại mình tuy là con vợ cả, nhưng bộ dạng và thanh danh không tốt, thêm nữa không được lão phu nhân xem trọng, nên chẳng thể nào so được với người chị có dính líu với người trong cung của mình, thật vất vả mới quen được Âu Dương Lâm thì gần đây cũng trở nên hờ hững. Dung mạo không bằng Ngọc Như Ca, tài năng lại không bằng Ngọc Giai Nhân, nếu muốn tìm một mối tốt, vậy phải cố gắng nhiều hơn để kết thân với các con trai trưởng, con gái dòng chính của các vương hầu mới được. Giờ phút này Ngọc Bảo Oánh đang cúi đầu suy nghĩ kiếm đủ mọi cách để một hồi đến vương phủ, có thể khiến tất cả mọi người chú ý đến mình mới.

Ngồi bên cạnh Ngọc Bảo Oánh, Ngọc Giai Nhân lại có vẻ không yên lòng, thường nhíu mày.

Như Ca ngồi đối diện, tựa lưng vào thành xe, thích thú nhìn dáng vẻ khác nhau của hai người kia. Ngọc Giai Nhân ngoài mặt đoan trang, nhưng ngẫu nhiên phát ra những tiếng hít khí nhẹ, sợ rằng hiện tại nàng ta chẳng khác gì Mỹ nhân ngư trong truyền thuyết, biến đuôi cá thành đôi chân, mỗi bước đi tựa như bị kim đâm. Xương cốt vỡ vụn mới nghĩ ngợi hai tháng đã ra ngoài ăn uống dự tiệc, nghị lực của vị đại tiểu thư này thật không thể xem thường!

Ngọc Giai Nhân vừa ngước mắt lên, bắt gặp Như Ca nhìn mình, có chút không tự nhiên, hồi lâu nặn ra nụ cười nói: “Xe ngựa hơi xóc, tứ muội ngồi có quen không?”

Như Ca nghe vậy, cười nhạt đáp: “Muội lại cảm thấy xe đi hơi chậm, làm người ta buồn ngủ, vốn muốn kêu phu xe chạy nhanh một chút, nhưng nhớ tới sự cố lần trước, lòng vẫn còn sợ hãi, cho nên như vậy là tốt rồi.”

Ngọc Bảo Oánh vừa nghe Như Ca nhắc lại sự cố lần trước, mặt liền lộ vẻ âm u tàn bạo, chân không biết là vô tình hay cố ý dậm lên chân Ngọc Giai Nhân, cho đến khi Ngọc Giai Nhân đau đến biến sắc, phải chạy qua đối diện ngồi bên cạnh Như Ca. Ngọc Giai Nhân gượng cười nói: “Tứ muội thật chu đáo.”

Ngọc Bảo Oánh thấy Ngọc Giai Nhân chạy qua bên Như Ca, “Hừ”, một tiếng liền nghiêng người nhắm mắt lại. Có lẽ vì đêm qua không ngủ ngon, chẳng bao lâu đã nghe tiếng hít thở đều đều của nàng ta.

Nhận thấy hai người bất hòa, nhìn thoáng qua Ngọc Giai Nhân đang ngồi bên cạnh, trong lòng Như Ca dấy lên một chút tà ác. Kiếp trước mình bị người đùa bỡn trong tay, kiếp này xem như thu lại một ít đi!

“À mà năm trước, lúc ở Pháp Nguyên Tự, muội vốn định đi ngủ thì tiểu thư của Kim Lăng Hầu phủ tới bắt đổi phòng……”

“Người nói gì?” Ngọc Giai Nhân bùm miệng lại, sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch, tròn to mắt nhìn Như Ca, tựa như sợ nghe lầm.

Như Ca nhìn khuôn mặt kinh hãi của Ngọc Giai Nhân, cười nói: “Nguyên muội cũng lo lắng vị tiểu thư Hầu phủ kia xảy ra chuyện, ăn ngủ không yên, nhưng lần trước tình cờ gặp Hầu tiểu thư ở tiệm sách thấy nàng ta vẫn bình thường, nghĩ chắc không phải bị bọn buôn người bắt đi đâu, tất cả chẳng qua chỉ là lời đồn mà thôi.” Nói xong, Như Ca nhắm mắt nghĩ ngợi.

Ngược lại Ngọc Giai Nhân nghe xong sợ hết hồn hết vía, lời Như Ca là bí mật động trời. Nghĩ lại, tiểu thư Hầu phủ và Ngọc Bảo Oánh cũng tính là chị

em tốt, nhưng vì sao lúc Ngọc Bảo Oánh bị thương lại không tới thăm dù chỉ một lần, cậu gặp khó khăn trên triều, có phải đều liên quan đến chuyện này không.....càng nghĩ, sắc mặt Ngọc Giai Nhân càng khó coi.

“Lộc cộc lộc cộc” tiếng vó ngựa vang lên, trong xe ngựa, mỗi người mang một tâm tình khác nhau đến phủ Thọ Vương.

Trước cửa phủ Thọ Vương, hai tượng sư tử bằng ngọc trắng đứng sừng sững. Vì bữa tiệc long trọng này, ngựa xe như nước, lũ lượt tiến vào, xếp thành hàng dài trên đường phố. Ba chị em Ngọc gia ngồi trong xe ngựa chờ người làm vào thông báo quần gia vương phủ.

Qua thời gian uống khoảng hai chén trà, quần gia phủ Thọ Vương mới đi ra với người làm, dẫn ba chị em Ngọc gia vào viện sau.

Viện sau phủ Thọ Vương rất lớn, vừa vào đã thấy rất nhiều cây xanh vây quanh một hồ nước, giữa hồ có vài núi giả, trên núi giả có tượng mỹ nhân nằm trông rất sống động. Bên trong viện là đình đài lầu các san sát nhau, kiểu cách điển hình ở kinh thành, cột nhà được chạm trổ tinh xảo. Xung quanh các loại hoa nở rộ khoe sắc.

Sau khi vào viện sau, vì lão phu nhân lớn tuổi, nên dự tiệc trên lầu ở Đông viện. Còn ba chị em Ngọc gia được một tỷ nữ dẫn tới hoa viên.

Trong hoa viên, trên từng chiếc bàn dài chạm trổ từ gỗ tử đàn được phủ vải đỏ, là những chén đĩa bằng bạc hoa lệ đặt trên những mảnh khăn lót thêu hoa.

Đã có không ít thiên kim tiểu thư có mặt, tùm năm tùm bảy, nhóm ngồi trong đình nhỏ nghỉ ngơi, nhóm ngắm hoa, nhóm hoặc tán gẫu, hoặc ngắm các loại cá quý hiếm trong hồ. Tỷ nữ dẫn ba người tới nơi liền nói: “Vương phi đang ở Đông viện chiêu đãi các quý phu nhân, các tiểu thư xin nghỉ tạm ở đây, một hồi nô tỷ đưa trà bánh lên, chút nữa yến hội mới bắt đầu.”

Trong đây không mấy người biết Như Ca, nên nàng kiếm một góc yên tĩnh ngồi xuống.

Ngược lại Ngọc Giai Nhân mấy năm nay ra vào cung, biết không ít người, rất nhanh liền dung nhập vào. Ngọc Bảo Oánh xen vào không được chỉ có thể dậm chân giậm dữ, rồi nhanh chóng đuổi theo một tỷ nữ, lấy bọc nhỏ từ trong tay áo nhét vào tay tỷ nữ kia, nói nhỏ gì đó. Tỷ nữ kia mặc dù biểu hiện có chút khó xử, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, dẫn Ngọc Bảo Oánh rời đi.

Như Ca ngồi trong đình nghỉ mát, nhìn bốn phía, không thấy khách nam xuất hiện ở đây, chắc là tụ hội tại một chỗ khác. Nàng chán chết nhìn bầy cá chậm chạp bơi dưới hồ, ngón tay búng một phát, trong khoảnh khắc bầy cá như bị thức tỉnh, bay vọt khỏi mặt nước, hết con này tới con kia, dưới ánh mặt trời ảm áp, bọt nước bắn lên tạo ra vô số cầu vồng xinh đẹp.

Mãi mê thí nghiệm thuốc mới, Như Ca không hề biết, mình đã lọt vào mắt một người cách đó không xa.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Yến hội 1

Phủ Thọ Vương, viện trước, một nam tử trung niên mặc áo bào mắng xà thêu một ngàn chữ thọ bằng tơ vàng vua ban, hông thắt ngọc như ý, đầu đội kim quan màu tím khoáng hai tay đi qua đi lại trong hành lang. Mà vương phi Chân thị đang ngồi trên ghế, y phục màu đỏ, đầu cài trâm phượng bằng vàng cũng đang ngóng về phía cửa.

Các mệnh phụ và đại thần đến dự tiệc đã chờ một lúc lâu, dần dần nổi lên tiếng xì xào.

“Sắp giữa trưa rồi, sao Thọ Vương và vương phi còn chưa cho bắt đầu tiệc.”

“Không lẽ đang đợi người nào?”

“Nghe nói cũng gọi thiệp cho phủ Cẩm Thân Vương, chẳng lẽ là chờ người bên đó?”

“Không phải phủ Cẩm Thân Vương và phủ Thọ Vương đã không lui tới từ lâu rồi sao? Thế nào.....”

.....

Tiếng xì xào không ngừng, khiến vợ chồng Thọ Vương thấy xấu hổ quá chừng, những vẫn không lộ ra mặt, khéo léo cười cười, chỉ là Chân thị đang không ngừng chuyển động chuỗi hạt châu trong tay. Đến lúc mọi người dõi tới mức bụng kêu vang, mới truyền đến tiếng hét lớn của người giữ cửa vương phủ: “Cẩm Thân Vương thế tử đến!”

Một bóng người cao ngất xuất hiện tại cửa lớn phủ Thọ Vương. Mọi người đưa mắt nhìn, trên đầu nam tử là trâm ngọc đen hiếm thấy, mái tóc dài đen như mực tán ra trên bộ trang phục cũng màu đen, toàn thân hân tỏa ra khí chất tà lạnh! Ngũ quan nam tử hoàn mỹ như được điêu khắc, tản ra hơi thở lạnh lẽo, theo sau nam tử là một con sói trắng lớn, hình như cảm thấy ánh nhìn chằm chằm của mọi người, con người xanh ngọc của sói trắng híp lại, gầm

lên một tiếng, khiến mọi người rùng mình, không tự chủ cúi thấp đầu.

Không hổ là người hoàng thất chính tông, bẩm sinh đã có khí phách hoàng tộc. Mọi người thăm than: cũng chỉ có vị này mới không chút kiêng kỵ, dám dẫn theo thú hoang đến dự tiệc.

“Cầm Thân Vương thế tử đại giá quang lâm, Dương mã vô cùng vinh hạnh, mời thế tử ngồi ghế trên!” Thọ Vương Dương Khai thấy con sói sau lưng nam tử, ngần ngừ, nhưng chỉ chốc lát lấy lại tinh thần, tươi cười chào đón.

Một vương gia lại cung kính với một thế tử như thế, thật không thể tưởng tượng nổi, nhưng những người khác trong lòng đều tự hiểu, Thọ Vương tuy là vương, nhưng những gì được hưởng hôm nay đều do đương kim thánh thượng niệm tình công lao tổ tiên họ Dương mà ban cho thôi. Còn Cầm Thân Vương phủ lại không giống, Cầm Thân vương Tiêu Dực Đức là em ruột của hoàng thượng, thêm nữa thế tử Tiêu Dạ Huyền là người đứng đầu Bắc Địa, được hoàng thượng hết mực thương yêu, nên được đối xử thế này là xứng đáng.

Nam tử ngồi xuống, nhìn xung quanh một lượt lơ đãng nói: “Thọ Vương không cần đa lễ!”

Thọ Vương Dương Khai ra hiệu với người bên trong, ý bảo bắt đầu tiệc.

“Khai yến!”

Theo tiếng hô của quan Tì Lễ, một đám tỳ nữ bụng từng hộp thức ăn khắc hoa lục tục đi vào, để lên bàn những thứ trái cây quý tươi ngon, rót vào ly bên cạnh rượu nho thơm nồng của Tây Vực, tiếng đàn sáo réo rắt bên tai không dứt, mọi người bắt đầu nâng ly cạn chén.

Bên kia, Như Ca chọn một góc khuất ngồi xuống, còn Ngọc Giai Nhân và Ngọc Bảo Oánh, mới vừa đi đâu đó về, lại đi thẳng đến hàng đầu ngồi. Ăn cao lương mỹ vị, nghe đàn sáo dập dùi. Như Ca cầm ly rượu nho lên, màu đỏ như hoa hồng dưới nắng mặt trời phiếm ánh sáng rực rỡ, tản ra mùi thơm đặc trưng của rượu nho Tây Vực, có vẻ cực kỳ hấp dẫn. Như Ca nhấp môi, cảm nhận được vị ngọt thuần, có lẫn một chút chua, không tệ!

Qua ba lần rượu, một lão ma ma dẫn theo mấy tỳ nữ cầm giấy bút đi vào vườn hoa. Những tiểu thư đang ngồi, có người lắc đầu một cái, có người cầm bút viết gì đó lên giấy. Như Ca đợi một tỳ nữ đi tới trước mặt, hỏi thăm mới biết thì ra là ghi lại các tiết mục muốn đến Đông viện biểu diễn, nhìn hai hàng dài tên người biểu diễn và tiết mục, xem ra còn phải sàng chọn một phen.

Như Ca lắc đầu một cái, ý bảo mình không muốn biểu diễn. Tỳ nữ kia thấy vậy nhìn nhìn một chút cô gái mỹ lệ ngồi ở góc khuất, dung mạo thể kia mà cầm kỳ thi họa không thông thứ nào, lắc đầu cầm cuộn giấy đi về phía lão ma ma, hình như bẩm báo gì đó. Lão ma ma kia quan sát Như Ca một lúc, thấy nàng bụng bình rượu tự rót tự uống, khoe miệng thoáng hiện một nụ cười sâu xa.

Trên lầu cao, Thọ Vương nhìn Cầm Thân Vương thế tử Tiêu Dạ Huyền hình như đã hơi say, nhớ lại năm đó vương phi Chân thị đắc tội người này không khỏi thán hận trong lòng. Nếu năm đó Chân thị kiên định, thì hôm nay mình đâu đến nỗi phải lấy lòng người trước mặt như thế. Hiện tại, phủ Thọ Vương nhìn thì giàu sang, thực chất đã bắt đầu suy bại, chỉ dựa vào đất được phong và gia sản tổ tiên để lại mà sống qua ngày, đến một lúc nào đó sẽ chẳng còn gì nữa.

Cứ nhớ lại chuyện năm đó là Dương Khai lại thấy nhục đầu. Năm đó, chị của vương phi Chân thị là Tĩnh phi nương nương, đang rất được hoàng thượng sủng ái, trăm phương ngàn kế mới cầu được thánh thượng đồng ý cho Dương Di vào danh sách những người sẽ chọn làm thế tử phi. Ngờ đâu, Cầm Thân Vương thế tử bị người Vân Cương đánh lên, trúng cổ độc của Vân Cương, hoàng thượng phái thái y đến chữa bệnh cho thế tử, tám người thì chết hết bảy. Chân thị sợ con gái mình bị chọn đi làm cô dâu xung hi sẽ mất mạng, nên lấy cái chết uy hiếp cầu xin Tĩnh phi gạch tên con gái mình khỏi danh sách, ai ngờ vừa gạch xong, những người khác cũng rồi rít rút lui theo. Lần này xem như phủ Thọ Vương dẫn đầu đắc tội với Cầm Thân Vương thế tử. Sau đó phủ Thọ Vương bị hoàng thượng nhìn không vừa mắt, nhiều lần nhận trách phạt.

Mấy năm nay, Dương Khai luôn luôn xem chừng thái độ của phủ Cầm Thân Vương. Tĩnh phi từng nóng lòng thử nhắc lại với hoàng thượng chuyện kết hôn, nhưng vẫn không có hồi âm. Chân thị muốn nhân ngày đại thọ 50 của Thọ Vương cố gắng một lần, bảo quản gia gửi thiệp cho phủ Cầm Thân Vương và phủ thế tử, biết đâu có thể cứu vãn được. Không ngờ Cầm Thân Vương thế tử đến thật, nghĩ tới đây Dương Khai nháy mắt với Chân thị đang ngồi bên cạnh.

Chân thị nhìn thấy, hiểu ý, khoát tay ra hiệu cho phía sau. Chân thị tự biết mình sống không lâu nữa, đến lúc đó sợ con gái mình sẽ khó sống được ở nơi này, nghĩ tới nghĩ lui, gả nữ nhi vào phủ Cầm Thân Vương là tốt nhất.

Dương Di núp sau tấm bình phong, từ khoảnh khắc Tiêu Dạ Huyền tiến vào vẫn nhìn hẩn không chớp mắt. Thấy mẹ ra hiệu cho mình, liếc mắt nhìn thế tử Tiêu Dạ Huyền, mặt Dương Di đỏ bừng, lão ma ma thấy vậy, không khỏi vui mừng mà gật đầu, đỡ Dương Di đi ra.

Mọi người đang chề chén say sưa, bỗng thấy một thiếu nữ diện mạo giống vương phi Chân thị đến bảy phần đi ra.

Dương Di làm lễ với Thọ Vương xong, mềm nhẹ nói: “Hôm nay là đại thọ của phụ vương, nữ nhi xin hiến một điệu múa của người Hồ, chúc phụ vương phúc như Đông Hải, thọ tị Nam Sơn.”

Mọi người nghe thấy điệu múa của người Hồ, lập tức tinh táo tinh thần, đây chính là vũ điệu của ngoại tộc, mặc dù đã nghe nói qua, nhưng số người được tận mắt chứng kiến không nhiều lắm.

Tiếng nhạc vang lên, thiếu nữ mặc váy ngắn, áo tay dài bó sát người, bên hông rủ xuống những dải lụa màu xanh, mang ủng da màu đỏ, khoác khăn lụa mềm mại, trên thân đeo rất nhiều đồ trang sức, bắt chéo hai chân, tay trái chống hông, tay phải nâng lên, những dải lụa phiêu dật, làn váy xoáy hình cung, không ngừng xoay tròn.

Khi Dương Di múa xong, tiếng vỗ tay vang lên không ngừng. Thọ vương Dương Khai cũng trầm trồ khen ngợi.

Dương Di nghe tiếng cổ vũ, tầm mắt nhìn sang Tiêu Dạ Huyền, lại thấy vẻ mặt nam tử bình tĩnh như thường, thì rất thất vọng.

Chân thị thấy vậy cũng không lộ vẻ nôn nóng, đối với tài nghệ của Dương Di, Chân thị rất có lòng tin, mà chuyện gì cũng phải có đối lập mới được.

Dương Di ngồi xuống bên cạnh, Chân thị đặt tay lên bàn tay hơi lạnh của Dương Di, thân nhiên cười nói: “Hôm nay tới đây đều là những tiểu thư tài năng, các nàng đã chờ lâu lắm rồi, vương gia chớ để các nàng sốt ruột.”

Thọ Vương nghe vậy gật đầu liên tục: “Vậy bắt đầu đi!”

Chân thị lấy danh sách những tiết mục đã được sàng chọn từ tay tỷ nữ, nhìn thoáng qua, hơi nhíu mày, nghe lão ma ma báo lại, khẽ thở dài một hơi, giao cho quan Ti Lễ đứng bên cạnh đọc thứ tự biểu diễn các tiết mục.

Mà thiếu nữ đang uống rượu nho trong vườn hoa chẳng hề muốn đến Đông viện biểu diễn không hề biết rằng trên tờ giấy trong tay quan Ti Lễ bỗng nhiên có thêm ba chữ: Ngọc Như Ca.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Yến hội 2

Ngọc Như ca, múa trên mâm!

Đang thưởng thức rượu trong hoa viên, nghe thấy âm thanh cao vút của quan ti lễ đọc tên mình, Như Ca không khỏi tức cười.

Ở Đại Chu, múa trên mâm chỉ là truyền thuyết mà thôi, từ xưa tới nay chưa có ai biểu diễn. Nay nếu nàng múa không được, chỉ sợ sau yến hội này, cái tên Ngọc Như Ca sẽ trở thành trò cười của cả kinh thành.

Đôi y phục xong, Như Ca nhìn thoáng qua thấy Ngọc Bảo Oánh đang cười trộm, liền sáng tỏ. Nhất định là do nàng ta giờ trò, bắt quá cho dù Ngọc Bảo Oánh có viết vào, muốn thông qua sàng chọn cũng không có khả năng, xem ra trong vương phủ cũng có người quá rảnh rồi.

Thấy vẻ mặt hờ hê của Ngọc Bảo Oánh, Ngọc Giai Nhân chuyển mắt nhìn Kim Lăng Hầu phu nhân Tường thị đang ngồi trong lầu các. Ngay lúc tiếp xúc với vẻ thâm độc trong đôi mắt của Tường thị, Ngọc Giai Nhân rũ mắt xuống, tâm cũng rút xuống vực sâu.

Biểu diễn đầu tiên là tiết mục múa kiếm của Ngọc Giai Nhân và Ngọc Bảo Oánh. Ngọc Giai Nhân đánh đàn, Ngọc Bảo Oánh múa kiếm theo nhạc, hai người phối hợp bổ trợ cho nhau. Chỉ có điều, tâm tư mọi người không đặt trên hai người đang biểu diễn mà chăm chú nhìn vào thiếu nữ dung mạo tuyệt lệ mặc y phục lụa trắng ngồi một bên.

Đối với tứ tiểu thư của Ngọc gia, không ít người nghe qua, nhưng lời đồn vẫn chỉ là lời đồn. Chẳng lẽ thiếu nữ này thật là sứ giả của Phật Tổ, cho nên mới có thể biểu diễn được kỹ thuật múa thần kỳ trong truyền thuyết.

Ngồi ở ghế trên, trong mắt Thọ vương Chân thị mang theo một chút áy náy, trong đây nữ tử có dung mạo hơn người không nhiều lắm, muốn tìm một nữ tử có dung mạo hơn người mà tài nghệ không tinh để tôn lên điệu múa của Dương Di càng khó hơn, mặc dù làm vậy sẽ phá hủy thanh danh của thiếu nữ này nhưng vì nữ nhi, không thể không làm vậy.

Nhận thấy ánh mắt áy náy của Thọ vương phi, nhìn thoáng qua Tâm Di quận chúa đang mặc y phục múa của người Hồ và nam tử lạnh lùng đối diện. Phần nộ trong lòng nàng xộc ra, không ngờ lại bị chính người mình từng cứu lập kế. Thọ vương phi sắp xếp như thế đơn giản là để cho Tâm Di quận chúa nổi bật lên, hấp dẫn sự chú ý của người nọ mà thôi, bắt mình làm hòn đá lót đường.

Nhìn khuôn mặt đầy phần nộ và rối rắm của thiếu nữ, trong mắt nam tử xẹt qua một chút âm u. Tuyệt Lang vốn muốn vọt qua bên Như Ca, nhưng bị chủ nhân đề xuống, đành âm ức tiếp tục nằm, nhưng ánh sáng phát ra từ đôi mắt xanh ngọc cũng khiến người như chủ nhân nó.

Hai người kia biểu diễn xong, người làm Thọ vương phủ mang đến một cái mâm thủy tinh đưa cho tỷ nữ bên cạnh Như Ca.

Âm nhạc nổi lên hồi lâu mà thiếu nữ vẫn đứng yên không có động tác, mọi người bắt đầu bàn luận âm ỉ, ánh mắt nhìn về phía thiếu nữ hoặc giễu cợt, hoặc khinh thường. Thấy vậy, nam tử không vui, ném ly rượu xuống đất, phát ra một tiếng động lớn, nhất thời mọi người im lặng.

Vị Ngọc tiểu thư này sợ là phải gặp xui xẻo rồi, chẳng có bản lĩnh mà còn muốn thể hiện trước mặt thế tử, không phải là muốn chết sao!

“Xem ra Ngọc tiểu thư không được khỏe, hay là để vị kế tiếp biểu diễn đi....”

Thọ vương phi còn chưa nói xong, đã bị nam tử cắt ngang: “Tuyệt Lang!”

Nghe thấy tiếng gọi của chủ nhân, Lang nhi đứng lên, trong lúc mọi người đang nghi hoặc, âm thanh mang theo vài phần say của nam tử truyền đến, “Nếu cô nương múa, Tuyệt Lang là của cô, nếu không.....” Nam tử xoa xoa cái trán, tựa hồ đang nghĩ nên trừng phạt thiếu nữ như thế nào.

Nghe vậy, mọi người xôn xao, Tuyệt Lang này là linh thú quý hiếm nghe đồn là thể từ tay nuôi lớn, đi theo Cẩm Thân vương thể từ đến Bắc Địa trải qua bao lần vào sinh ra tử, chính là tượng trưng cho thân phận nha! Hôm nay lại vì muốn thiếu nữ này biểu diễn mà lấy làm phần thưởng, có ý nghĩa hơn nhiều so với những thứ vàng bạc châu báu kia. Mọi người lại lần nữa chú mục vào tiểu thư Ngọc gia.

Trịnh lão phu nhân vốn cũng không ôm hy vọng, nhưng vừa nghe vậy, thật không hay rồi, thể từ không nói tiếp, ngớ ngẩn trách tội thật..... Trịnh thị cả kinh, hận không thể đứng dậy phát cờ hồ reo cổ vũ cho cháu gái.

Người này chẳng lẽ là đang trả thù ngày đó mình cho hắn một châm? Thấy mọi người nhìn mình chằm chằm, Như Ca khẽ cắn môi, hít sâu một hơi, ra hiệu cho Thanh Loan hạ thấp mâm thủy tinh xuống, nhẹ nhàng nhảy lên mâm trong tiếng kinh hô của mọi người. Nàng khẽ vẩy tay ra hiệu, tiếng nhạc lần nữa vang lên.

Giữa không trung, thiếu nữ di chuyển trên mâm thủy tinh, bay lên hạ xuống, kỹ thuật điêu luyện, cứ như tiên nữ hạ phàm. Tóc dài tung bay trong gió, vài sợi phiêu đảng bên môi, trên đầu không có trang sức gì, chỉ có một sợi lụa vàng buộc tóc. Vòng tay thủy tinh màu tím nổi bật da thịt trắng nõn như phát ra ánh sáng. Ánh mắt thuần khiết như nước, tay như búp măng, cổ cao như ngó sen, răng như hạt bầu, mày ngài, tươi cười xinh đẹp, mê hoặc chúng sinh.

Tiêu Dạ Huyền thấy mấy tên nam nhân không che giấu chút nào si mê trong mắt, bàn tay đang vuốt ve Tuyệt Lang nháy mắt nắm chặt. Hai tròng mắt như nổi lên trùng trùng điệp điệp lóc xoáy, cơ hồ muốn lập tức đem nàng giấu đi, không cho bất cứ kẻ nào nhìn thấy được vẻ đẹp của nàng.

Lão ma ma đứng bên cạnh Chân thị lúc này đầu đầy mây đen, vì tức giận mà khóe miệng không ngừng co rúm. Vốn muốn dùng nữ tử này để tôn lên quận chúa nhà mình, lại không ngờ để nàng ta cướp mất tán thưởng vốn thuộc về quận chúa. Tiêu tiện nhân Ngọc gia này lúc này biểu hiện như thế, rõ ràng là muốn múa mà còn làm bộ cự tuyệt. Đáng lẽ lúc đầu nên ngăn vương phi không gửi thiệp cho nàng ta.

Luôn chú ý nam tử áo đen, tất nhiên Dương Di thấy rõ ôn như vừa lóe rồi biến mất trong mắt nam tử. Khuôn mặt phiếm hồng trong nháy mắt trở nên tái nhợt, vô lực tựa vào người lão ma ma đi theo Chân thị vào bên trong.

Như Ca biểu diễn xong, hồi lâu sau mọi người mới phục hồi lại tinh thần, vang lên tiếng tán thưởng.

Như Ca thâm may mắn hôm nay người mình dẫn theo là Thanh Loan, đã từng tập võ, nên lực tay khá mạnh. Vì rằng, điệu múa này, chẳng những người múa phải có dáng người yếu điệu, uyển chuyển, thông hiểu khí công, mà người cầm mâm cũng cực kỳ quan trọng.

Nhìn lướt qua bọn Ngọc Bảo Oánh đang tròn mắt há hốc mồm, Như Ca cười thâm: đã sống mấy trăm năm, nếu không tìm chút chuyện có độ khó cao để khiêu chiến, thì bắt từ cũng muốn điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Lập mưu

Trong một gian phòng ở Tây viện phủ Thọ Vương, Dương Di thay trang phục múa ra, ngồi trước bàn trang điểm, lấy từng món trang sức hoa lệ trong hộp trang sức ướm thử lên đầu, nhưng mãi vẫn chưa ưng ý món nào.

Chân thị thấy Dương Di khần trương, tiến lại, lấy cây trâm có một chuỗi đá quý màu hồng nhạt cài lên đầu Dương Di.

“Như vậy là nữ nhi của ta đủ thanh lệ thoát tục rồi, Cẩm Thân vương thể từ chắc chắn thích.”

Nghe vậy, mặt Dương Di đỏ bừng, nhưng vừa nghĩ đến Như Ca, lại chán nản nói: “Vừa rồi, nữ nhi múa, thể từ không nhìn lấy một cái. Thế mà tiểu thư Ngọc gia vừa biểu diễn, thể từ xem chăm chú, mắt không nháy lần nào. Nữ nhi rốt cuộc vẫn không bằng tiểu thư kia, huống chi thể từ còn muốn tặng sủng vật yêu quý cho nàng ta, nhất định là có cảm tình với nàng ta.”

Nghe vậy, Chân thị dùng tay lại, mới rồi Như Ca thực sự là quá xuất chúng, có rất nhiều người xem không chớp mắt.

Lão ma ma đứng bên cạnh lại cười lạnh khinh thường: “Tiện nhân này chỉ là một hồ ly tinh xuất thân thứ nữ mà thôi! Thể từ đưa con sói cho nó cũng chưa chắc là vì thích, sói là loài hung dữ, không chừng là vì thể từ không thích nên mới tìm cách tống đi. Tiện nhân này là kẻ có tâm kế, vừa rồi ở hoa viên, thì nói với tỷ nữ là không muốn biểu diễn, nhưng lại có tên trong danh sách, còn tưởng bị chính nữ hãm hại, không ngờ là cố tình sắp đặt để lừa người một phen, thật đáng hận mà!”

“Vị Ngọc tiểu thư kia quả thật có chút tài hoa, Di nhi tập múa nhiều năm mà vẫn không bằng”, Dương Di lẩm bẩm nói, kỹ thuật điều luyện như vậy, mình có luyện thêm 10 năm nữa cũng chưa chắc bì kịp.

“Có tài thì ích gì, nó xuất thân thấp kém, quận chúa chớ lo lắng. Năm đó, quận chúa nằm trong danh sách tuyển thể tử phi, nếu không phải thể tử bất ngờ có việc ngoài ý muốn, e rằng quận chúa đã sớm thành Cẩm Thân Vương thể tử phi rồi. Mới rồi chắc là thể tử còn để bụng chuyện năm đó, giờ quận chúa chỉ cần giải thích với thể tử, nhất định thể tử sẽ quên đi chuyện lúc trước thôi. Quận chúa dù gì cũng là nữ nhi duy nhất của vương gia, chỉ cần làm tốt chuyện này, vị trí thể tử phi kia chắc chắn là của quận chúa!”

Dương Di nghe vậy, mắt sáng lên, vui vẻ hẳn, nhìn khuôn mặt xinh đẹp trong gương đồng, lòng đầy tự tin, chào Chân thị xong liền vội vàng chạy đến Đông viện.

Nhìn Dương Di đi, suy tư hồi lâu Chân thị nói, “Lưu ma ma nghĩ quá rồi, Ngọc tiểu thư kia hình như không giống người như vậy, trên đường đến Pháp Nguyên Tự.....”

Nghe Chân thị nhắc đến chuyện trước đây, lão ma ma càng thêm cực kỳ khinh thường nói: “Theo lão nô, hôm đó nhất định nó đã nhìn ra thân phận cao quý của vương phi, mới có ý lấy lòng như thế, lúc ấy mặc dù vương phi mặc y phục vải thô mộc mạc, nhưng không biết có mang vật gì quý trọng, để nó nhìn ra đâu mới không?”

Nghe vậy, Chân thị cố gắng nhớ lại, “Hôm đó Ngọc tiểu thư châm cứu cho ta..... đúng rồi trên tay ta có mang vòng tay noãn ngọc do vương phi đòi trước tặng.”

“Vậy là đúng rồi, vòng tay bằng noãn ngọc vừa nhìn là biết vật của vương gia hoàng thất, lần này vương phi quả là bắt chuột cho vào vại gạo rồi.”

Nghe vậy, Chân thị càng thêm lo lắng, “Giờ phải làm sao mới tốt đây, nàng ta mặc dù xuất thân không cao, nhưng nếu thể tử thật thích, tương lai chắc chắn cũng sẽ được vào vương phủ. Nếu nàng ta không có tâm cơ, bản phi còn có thể bao dung. Nhưng nếu thật là kẻ có tâm kế, sao này chẳng phải sẽ gây khó dễ cho Di nhi sao.”

“Cho nên, vương phi phải phòng ngừa chu đáo, thừa dịp thể tử còn chưa quá mức thích nó, nhanh chóng nghĩ ra biện pháp xử lý xong mới được!” lúc nói chuyện, mắt lão ma ma đầy hung ác.

“Chỉ trách lúc trước ta nhất thời nóng vội, rút tên Di nhi ra khỏi danh sách, cứ sợ thể tử chết vì cổ độc của Văn Cường, thì Di nhi sẽ thành quả phụ..... Ai!” Chân thị tất nhiên hiểu ý lão ma ma, hơi do dự nói: “Bất luận thế nào, nàng ta có ân với bản phi, huống chi nàng ta là do bản phi mời tới, là nữ nhi của Ngọc đại nhân ở Bộ Hộ, không thể tùy ý tìm lý do xử lý được.”

Thấy Chân thị do dự, lão ma ma khuyên nhủ: “Chẳng lẽ vương phi muốn nhìn nó từng bước trở thành chướng ngại của quận chúa. Thứ cho lão nô lẩm lõi, hiện giờ sức khỏe vương phi không tốt, nếu thể tử thật coi trọng tiện nhân này, tương lai vương phi đi rồi, lão nô cũng không giúp được gì. Quận chúa không còn ai làm chỗ dựa nữa, chẳng phải sẽ chịu khi dễ sao, tuy nói trong cung còn có Tĩnh phi nương nương, nhưng mấy năm nay nương nương đã không được sủng ái như trước, nói thì vương gia nghe lọt mấy phần? Nếu sau này vương gia có thêm nữ nhi thì khác, quận chúa làm sao sống được đây.....”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa!” Chân thị tưởng tượng đến tình cảnh thế lương của con gái, tương lai không nơi nương tựa thì cực kỳ khổ sở. Ôm tượng Phật trong phòng khóc nói, “Ta ăn chay niệm Phật nhiều năm, vì sao Phật không cho ta sức khỏe tốt, để ta gặp nhiều vấn đề khó khăn như vậy, nàng ta sao lại là sứ giả truyền kinh thư của Phật Tổ chứ? Chẳng lẽ tội lỗi của ta quá nặng nề, nhất định phải chết không nhắm mắt, phải xuống địa ngục sao?”

“Vương phi chớ suy nghĩ nhiều, hết thấy tội nghiệt Phật Tổ sẽ tính trên người lão nô, xuống địa ngục cũng là lão nô mà! Chắc chắn Phật Tổ cũng có lúc ngu ngốc, nếu không sao lại chọn nha đầu bụng đầy quỷ kế như thể làm sứ giả truyền kinh chứ!” thấy Chân thị khóc lóc, lão ma ma đau lòng cực kỳ, không ngừng an ủi.

Nghe lão ma ma khuyên, Chân thị dần ngừng khóc, để tượng Phật về chỗ cũ, lau hết nước mắt, sửa sang lại trang phục, gọi một tỳ nữ đến, ung dung nói: “Đi Đông viện mời tử tiểu thư Ngọc gia tới, nói bản phi triệu nàng đến đây.”

“Dạ” tỳ nữ kia tiến về Đông viện mời người.

Thấy tỳ nữ đi rồi, Chân thị nói với lão ma ma, giọng đầy mệt mỏi: “Tất cả làm phiền ma ma, nhất định phải bí mật, sạch sẽ, đừng để có lời đồn gì, mang đến phiền toái cho Di nhi.”

Lão ma ma nghe vậy, biết Chân thị đã đồng ý, tươi cười nói: “Vương phi yên tâm, lần này nô tỳ dùng vật quý có được lúc lưu lạc ở Tây Liêu, người thường chắc chắn nhìn không ra, xong việc, nô tỳ xóa sạch dấu vết là ổn.”

“Vậy thì tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thể Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Thực hiện âm mưu

Sau điệu múa của Như Ca, những tiết mục phía sau có vẻ vô vị tẻ nhạt, không ít người bắt đầu âm thầm quan sát nàng. Tuy là thứ nữ, nhưng vị tứ tiểu thư Ngọc gia này, nhan sắc khuynh thành, khó trách thế tử nguyên ý tặng thú cưng cho nàng.

Như Ca đang nghỉ ngơi ở một góc, nhìn chăm chăm vào Tuyết Lang bên cạnh Tiêu Dạ Huyền, kể từ lần đầu tiên nhìn thấy Tuyết Lang trên đường tới kinh thành, nàng liền muốn giữ nó làm của riêng, bất quá nhớ lại ánh mắt và giọng điệu bá đạo đêm đó của Tiêu Dạ Huyền, Như Ca liền thấy phát run.

“Ngọc tiểu thư, vương phi cho mời!” Lúc Như Ca định ra ngoài hóng mát, một tỷ nữ đi lại phía nàng nói.

Theo tỷ nữ xuống lầu, qua một hành lang treo đầy giỏ hoa màu tím, vòng qua vài tòa núi giả, đại khái khoảng thời gian uống cạn nửa chén trà, thì đến một gian phòng, Như Ca đứng ở ngoài, chờ tỷ nữ bấm báo xong, tiến vào phòng. Trong phòng bài trí trang nhã, trừ mấy bức họa cổ, và một ít đồ sứ tinh xảo trên kệ, còn lại chỉ có hai bồn hoa lan đang tỏa ra mùi hương nhàn nhạt khắp phòng.

Thấy Như Ca vào, Chân Thị đang ngồi trên ghế mây nở nụ cười hiền lành: “Ngọc tiểu thư, mời ngồi, bữa giờ sức khỏe bản phi không tốt, không tới cảm tạ Ngọc tiểu thư tặng kinh được, hôm nay gặp lại, Ngọc tiểu thư càng xinh đẹp hơn trước rồi.”

“Vương phi quá khen, chỉ là việc nhỏ thôi, thân thể vương phi khó chịu, dĩ nhiên là phải lấy điều dưỡng làm đầu rồi”, vốn thấy vị vương phi này bị bệnh tật hành hạ, sinh lòng cảm thông, nhưng trải qua chuyện vừa rồi, Như Ca không còn như trước nữa.

“Ân cứu mạng, dĩ nhiên là phải đáp tạ, nếu không sẽ giảm thọ,” Chân thị đang nói, thì lão ma ma nàng đã thấy trong hoa viên xuất hiện, trong tay cầm một hộp gấm tinh xảo.

Chân thị nhận hộp gấm từ tay lão ma ma, lấy ra một cây trâm vàng khắc hoa khảm đá quý màu đỏ từ trong hộp.

“Đây là cây trâm trong cung ban thưởng, bản phi mang không hợp, nghĩ chắc cực kỳ hợp với Ngọc tiểu thư.”

Nói xong, Thọ vương phi đi tới sau lưng Như Ca, vấn tóc của nàng lên, cài cây trâm vào.

“Quả nhiên, cài lên đầu Ngọc tiểu thư là hợp nhất.”

Như Ca nhìn vào gương đồng lão ma ma đem tới, cây trâm là vật quý, bất quá được tặng đột ngột thế này, nàng đưa tay lên muốn lấy xuống, lại bị Chân thị ngăn cản.

“Chẳng lẽ Ngọc tiểu thư không thích?”

“Như Ca rất thích, nhưng trâm này quá quý, Như Ca không dám nhận”, Như Ca sờ sờ trâm, tựa hồ rất yêu thích.

Chân thị nghe vậy, kéo tay nàng cười nói: “Nếu thích, thì mang đi, coi như là bản phi tạ ơn.”

“Cái này....”, thiếu nữ hơi do dự, nhìn thấy thành ý trong mắt phụ nhân, cuối cùng buông tay xuống.

Lão ma ma thấy Như Ca không lấy xuống, coi như là chịu nhận, nói: “Vương phi, Ngọc tiểu thư đến đây đã lâu, biểu diễn e là đã sắp xong rồi, hay là để Ngọc tiểu thư trở về đi!”

“Nếu vậy, Ngọc tiểu thư cứ đi đi, về sau có dịp bản phi lại mời tiểu thư cùng đến Pháp Nguyên Tự lễ Phật”, Chân thị nói xong liền kêu tỷ nữ ngoài cửa dẫn đường cho Như Ca.

Đi trên con đường nhỏ trải đá vũ hoa, tỷ nữ bên cạnh nhìn cây trâm trên đầu Như Ca tỏ vẻ hâm mộ vô cùng, thật sự không chịu nổi cái nhìn chăm chăm của tỷ nữ kia nữa, Như Ca bèn nói, yển hời chắc còn thêm một lúc nữa, nàng muốn ở đây hóng mát một chút, để cho tỷ nữ kia đi.

Như Ca đi tới sau một núi giả, nhìn thấy một nam và một nữ đang đứng dưới bụi trúc cách đó không xa. Nàng kia chính là Tâm Di quận chúa Dương Di, đã thay một bộ y phục vàng nhạt tươi sáng, mà nam tử kia..... Như Ca không tìm được, rón rén núp sau núi giả, nữ nhân nào cũng có tính thích hóng chuyện, Như Ca tự an ủi trong lòng.

“Di nhi từ nhỏ ốm yếu, mẫu phi lo lắng nhiều, lúc trước mẫu phi chọn gach tên Di nhi khỏi danh sách là bất đắc dĩ, mong thế tử chớ trách tội.”

“Khiến hai phủ không vui, lòng Di nhi khó an.”

“Vốn cho là thế tử sẽ không đến, không ngờ hôm nay có thể nhìn thấy thế tử, Di nhi rất vui mừng.”

.....

“Sao thế tử không nói lời nào?”

Giọng nói nữ tử mềm mại uyển chuyển, cơ hồ là muốn khóc.

Ở phía sau núi giả, Như Ca nghe được cũng nhin không nổi muốn đi lại an ủi một phen, vị thế từ này đúng là lòng dạ sắt đá nha. Lắc đầu một cái, đang định rời đi, lại nghe thấy tiếng hét truyền đến: “Rắn, rắn..... Có rắn!”

Như Ca quay đầu lại, thấy Ngọc Bảo Oánh đang kinh hoảng nắm lấy ống tay áo Âu Dương Thiệu, ngón tay run run chỉ về phía đầu mình. Như Ca ngẩng đầu lên, liền thấy trên núi giả có một đồng rắn, từng con màu sắc sỡ đang bò dần xuống, có mấy con đang hướng nàng khạc lưỡi. Theo lẽ thường, loài rắn nếu không trêu chọc chúng, chúng sẽ không chủ động công kích. Nhưng những con rắn trước mặt này dường như rất khác thường, đều đang ở trạng thái công kích. Vì hồi ức đáng sợ lúc nhỏ, Như Ca sợ nhất là rắn, vừa thấy cơ hồ liền xui xẻo, nếu có mấy con nàng còn có thể phóng châm, nhưng nhiều như vậy, nàng không thể bình tĩnh nổi.

“Từ tiểu thư, ta tới cứu.....” vốn muốn xông lên biểu hiện một phen trước mặt giai nhân, nhưng vừa nhìn thấy trên núi giả có hơn trăm con rắn độc Âu Dương Thiệu lập tức thu hồi ý định, lùi lại.

Không để ý đến lời Âu Dương Thiệu, sờ sờ mười mấy cây kim châm bên hông, Như Ca khẩn trương. Thấy mấy con rắn sắp phóng tới người mình, tay chân liền lạnh lẽo. Chẳng lẽ sống lại xong lại rơi vào miệng rắn? Đúng lúc này, nghe thấy một tiếng gầm của sói, Như Ca liền cảm thấy mình bay ra khỏi phạm vi công kích của bầy rắn.

Mở mắt ra, nàng thấy mình đang đứng trên mái ngói lưu ly của Thọ vương phủ, Như Ca thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy cánh tay bên hông, Như Ca hơi vùng vẫy muốn thoát ra.

“Đừng động! Đồng rắn phía dưới còn chưa xử lý xong”, thanh âm trầm thấp của nam tử truyền đến, hơi thở ấm áp khiến Như Ca cứng đờ, quay đầu nhìn lại, đập vào mắt là khuôn mặt tuấn tú tà lạnh, Như Ca cả kinh.

“Huynh bị rắn cắn rồi hả?” Thấy trên tay nam tử có dấu răng rắn, da thịt xung quanh vết cắn bắt đầu tím bầm, không kịp nghĩ nam nữ thọ thọ bất tương thân gì đó, vội vàng kéo tay phải nam tử lại, hút độc cho hắn, cho đến khi hút ra máu màu đỏ, mới dừng lại.

Nhìn Như Ca đang hút độc cho mình, nam tử nhin không được đưa tay trái vén sợi tóc rũ xuống của nàng, khi thấy cây trâm Hồng Bảo Thạch, đôi mắt hẹp dài của nam tử ánh hung dữ. Rút cây trâm ra, bẻ làm hai đoạn, sau đó ném về phía núi giả.

Hút độc xong, Như Ca thấy động tác của nam tử, lại nghe tiếng khóc kêu sợ hãi, hai mắt tròn to nhìn nam tử.

“Đá quý trên đó đều đã qua gia công với máu của những con rắn cái ở Tây Vực, cây trâm này là công cụ chuyên để dụ rắn tới”, thấy nàng nghi ngờ không hiểu, Tiêu Dạ Huyền kiên nhẫn giải thích, lại sợ cây trâm này là vật yêu thích của nàng, liền nói tiếp: “Nếu nàng thích, ta sẽ tìm một cây tốt hơn trả lại cho nàng.”

Nghe nửa đoạn trước xong Như Ca đang còn sợ hãi, lại thấy nam tử tựa như sợ mình tức giận mà giải thích làm nàng ngẩn người. Nhìn người trước mắt nàng nói, “Phía dưới xong rồi, chúng ta xuống đi, huynh..... Tay thế từ, nên để đại phu khám lại đi”.

Thấy thiếu nữ không những không tức giận mà trong giọng nói còn có chút quan tâm, trên khuôn mặt nam tử xẹt qua chút ý cười, vòng tay ôm chặc vòng eo mảnh khảnh của nàng, bay xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiêu Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Liên tục chết hai người

Thọ Vương đang nâng ly cạn chén với khách, nghe tin Cẩm Thân Vương thế tử bị rắn cắn, cơ hồ sợ đến mức ngã ngồi. Cẩm Thân Vương thế tử ở trong phủ mình xảy ra chuyện, cho dù phủ Cẩm Thân Vương không nói gì, sợ rằng thánh thượng cũng sẽ không bỏ qua! Không phải người làm nói thế tử đang ở bên con gái mình đang sao? Rắn độc cắn gì đây?

Thọ Vương cấp tốc mang theo thầy thuốc trong phủ chạy tới, đến núi giả ở Đông viện, thấy mấy người mặc áo đen trong tay cầm kiếm ánh mắt cũng sắc lạnh như thế tử và xác rắn độc đầy đất thì càng thêm kinh hãi. Thọ Vương vội vàng tới trước mặt Cẩm Thân Vương thế tử, nói với thầy thuốc bên cạnh: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Không mau khám cho thế tử!”

Đang lúc thầy thuốc băng bó cho thế tử, một tỷ nữ chạy đến, vẻ mặt kinh hoảng “Vương gia, mau cho đại phu đến bên kia, quận chúa cũng bị thương!”

“Cái gì?!” Chân thị đứng xa xa, nghe vậy, thân thể lung lay muốn đổ, được lão ma ma bên cạnh dìu chạy tới núi giả. Chân thị đến nơi thấy Dương Di té bẻ đầu chảy máu nằm đó, bên cạnh còn có xác mấy con rắn độc bèn gào lên gọi người.

Thầy thuốc đến xem, nói Dương Di không bị rắn độc cắn, chỉ là kinh hoảng quá té đụng phải hòn đá mà thôi, vừa nói vừa bấm huyệt cho Dương Di.

Dương Di “Ưm” một tiếng tỉnh lại, thấy mẹ đang ở bên, nghĩ đến mấy con rắn vừa rồi, khóc rống lên.

Chân thị thấy con gái bị kinh sợ, vội vàng kêu người muốn đi Dương Di về phòng, lại bị hai thanh kiếm chặn đường.

“Thế từ đây là có ý gì?” Chân thị nhìn hai nam tử áo đen trước mắt, tay đỡ nữ nhi khóc đến mức thở không ra hơi, tức giận hỏi Tiêu Dạ Huyền.

Thọ Vương Dương Khai thấy đám rắn và tiểu thư Ngọc phủ kia liền sáng tỏ, trong phủ mấy cơ thiệp của mình bị hại chết vô số kẻ, chuyện cũ cũng thôi đi, lần này lại dễ thể từ tóm được.

“Bản thể từ muốn biết vật này có phải do vương phi ban tặng?”

“Đúng là bản phi tặng”, Chân thị thấy nét mặt tựa cười như không cười của nam tử, không khỏi thâm hoảng hốt nắm chặt tay người bên cạnh.

Lão ma ma bị Chân thị nắm chặt tay, liếc mắt nhìn cây trầm khảm đá đỏ trong tay nam tử, giật giật khóe miệng cười nói: “Ngọc tiểu thư có ơn với vương phi, mới rồi vương phi tìm Ngọc tiểu thư ôn chuyện, Ngọc tiểu thư nói thích cây trầm trong cung ban thưởng, muốn xin, vương phi liền tặng cho nàng”.

Lời lão ma ma làm cho ánh mắt của mọi người ở đây đều tập trung lên người Như Ca, cứu người vốn là việc hay, nhưng vin vào đó mà đòi vật quý trong cung ban thưởng, rõ ràng là giúp có mục đích mà! Trong nháy mắt tiên nữ thanh lệ thoát tục liền biến thành kẻ tiểu nhân thi ân đòi báo đáp.

“Từ muội thiệt là, lúc trước ở Pháp Nguyên Tự còn tưởng muội có tâm Bồ Tát, không ngờ cũng vì ham tiền tài của vương phi”, trong bữa tiệc Ngọc Bảo Oánh gặp Âu Dương Thiệu, vừa nhìn đã thích đi theo hần này giờ, vừa nghe thấy lời lão ma ma, hận sao không thể làm cho tất cả mọi người ở đây đều biết phẩm cách Ngọc Như Ca thấp kém cỡ nào.

“Im miệng cho ta!” Được Ngọc Giai Nhân đi tới, lão phu nhân nghe thấy lời Ngọc Bảo Oánh tức đến dậm chân, lão ma ma bên cạnh Thọ vương phi rõ ràng là muốn bôi nhọ danh dự của Như Ca, mà Ngọc Bảo Oánh là óc heo hay sao? Đều là tiểu thư của Ngọc gia, một đứa thanh danh bị phá hủy, những đứa còn lại có cái quái gì tốt.

Thấy lão phu nhân tới, mắt Như Ca rung rung nói: “Vương phi nếu không ưa Như Ca cứ nói thẳng, sao phải để lão ma ma vu oan cho Như Ca, thường ngày phụ thân dạy Như Ca làm việc tốt chớ mong được báo đáp, lúc trước ở Pháp Nguyên Tự, Như Ca mới vừa đến kinh thành, làm sao nhận biết vương phi. Nếu không phải vương phi nói không mang cây trầm này chính là muốn vương phi giảm thọ, Như Ca ngàn vạn lần cũng không dám nhận. Như Ca tuy là thứ nữ, nhưng cũng không phải là kẻ tiểu nhân kiến thức hạn hẹp.”

Trịnh thị thấy Như Ca như vậy, tiến lại an ủi: “Bà nội biết con là đứa bé ngoan. Chứ nếu con là đứa ham lợi thì Phật Tổ sao lại truyền kinh thư cho con, rõ ràng có kẻ ganh ghét, nên cố tình vu oan con thôi.”

Tiêu Dạ Huyền mặc dù biết nàng đang giả khóc, nghe vậy cũng rất giận dữ, nhìn về phía Dương Di còn đang nức nở hỏi: “Quận chúa có biết cây trầm này không?”

Nghe Tiêu Dạ Huyền hỏi, Dương Di ngừng nức nở, trả lời, “Cây trầm Hồng Bảo Thạch này đúng là do Tĩnh phi nương nương ban thưởng, có ghi chú lại ở Phủ Nội Vụ, lúc ấy Di nhi cũng có mặt.”

Nghe vậy, nam tử cười âm trầm, làm mọi người xung quanh không rét mà run, “Đã như vậy, bản thể từ muốn xin hoàng thượng hỏi thử Tĩnh phi nương nương, là từ đâu mà có được cây trầm chứa thứ thuốc bí mật dẫn dụ rắn tới của hoàng thất nước Tây Liêu, khiến bản thể từ bị ám hại.”

Sắp to chuyện rồi! Thọ Vương cả kinh, vội vàng chạy lại giải thích: “Thế từ bớt giận, nhất định là có gì nhầm lẫn rồi, trong phủ ta sao lại có loại được bí ỏi gì đó của nước khác chứ.”

“Có thật hay không sợ rằng phải để Hình bộ điều tra mới biết, mấy năm nay gần đây Tây Liêu nhiều lần xâm phạm biên giới Đại Chu ta, lần này nhất định đã thu mua gian tế ở Đại Chu, cô ý sắp đặt bày răn độc này dự bản thể từ tới đây, Thọ Vương tự giải quyết cho tốt đi!”

Những người có mặt nghe Tiêu Dạ Huyền nói đều cả kinh, tội danh thông đồng với địch bán nước sẽ bị tịch thu gia sản, xử trảm, nói vậy là muốn bắt tội phủ Thọ Vương rồi, sợ ý một chút, ngay cả vị nương nương gì kia trong cung cũng bị liên lụy chứ chẳng chơi!

Dương Di nghe vậy sợ ngây người, khóc nói: “Chỉ là một cây trầm bình thường mà thôi, vì sao thế từ phải bôi nhọ phủ Thọ Vương ta như vậy, chẳng lẽ thế từ tức giận là vì chuyện 4 năm trước mẫu phi rút tên ta khỏi danh sách sao? Nếu vậy thật quá mức hẹp hòi!”

Dương Di từ nhỏ được Chân thị và lão ma ma cưng chiều che chở, nào biết bí ẩn của cây trầm, tự cho là nam tử mượn chuyện lừa rắn không biết từ đâu mà tới này để phát tiết oán hận lúc trước.

Thấy Dương Di khóc thương tâm như vậy, Chân thị cảm hận nhìn sang Như Ca đang mang vẻ mặt uất ức, lòng hết sức hối hận, mời nó đến bữa tiệc là vì muốn cho nó mấy phần thể diện, không ngờ lại đưa tới phiền phức lớn như vậy. Vừa rồi nghe lão ma ma nói muốn xử lý nó, mình còn chần chờ, giờ chỉ hận sao nó không lập tức biến mất cho rồi.

“Đừng vậy, thế từ nói không hề có căn cứ, lão nô mặc dù mất yếu nhưng cũng biết đây chỉ là một cây trầm quý mà thôi, làm gì có bí được Tây Liêu gì ở đây”, lão ma ma bên cạnh Chân thị liếc nhìn đám rắn độc đã chết, cho rằng chết rồi không còn gì đối chứng nữa, ra sức cãi chày cãi cối.

Nghe lão ma ma ngụy biện, trên gương mặt tà lạnh của Tiêu Dạ Huyền hiện ra một nụ cười làm người khác phải nổi da gà, “Không hề có căn cứ? Vậy bản thể từ nhất định phải cho phủ Thọ Vương một lời giải thích hợp lý rồi.”

Thọ Vương ý thức được chuyện không đơn giản như vậy, muốn ngăn cản, lại bị ánh mắt tàn nhẫn của Tiêu Dạ Huyền làm sợ hãi, không dám phát ra tiếng.

Chỉ thấy Tiêu Dạ Huyền duỗi tay trái ra, một luồng khí bay đến điểm huyết trên đùi lão ma ma, cây trâm bị gãy lìa trong nháy mắt cắm thẳng vào đầu bà ta, mấy nam tử áo đen không biết lấy từ đâu ra vài túi vải, mở bao vải dốc xuống, trên mặt đất hơn trăm con rắn cùng loài với bầy rắn độc đã chết kia bò lổn ngổn tiến về phía lão ma ma.

Đứng bên cạnh lão ma ma, Thọ vương phi và Dương Di thấy thế, sợ hãi kêu to, đây lão ma ma ra, mỗi người tự chạy một hướng. Lão ma ma thấy bầy rắn bò tới, giơ tay lên muốn rút cây trâm trên đầu ra, nhưng trong tay toàn là máu, lúc này mới phát hiện thì ra cây trâm đã cắm sâu vào trong thịt không rút ra được. Bà ta bị rắn cắn xé, rất nhanh cả người đều đầm đìa máu tươi, toàn thân tím bầm, nhưng không phát ra được một tiếng, chỉ có thể trơ mắt nhìn bầy rắn cắn từng miếng thịt trên người mình. Trong chốc lát, dưới mặt đất chỉ còn lại một bộ xương trắng, mọi người không chịu nổi đều quay đầu đi.

Nam tử xoay người nhìn Chân thị đang che trái tim hình như không thở nổi, và Thọ Vương đang ngã ngửa trên mặt đất. “Sự thật đã bày ra trước mắt, Thọ Vương! Ngài tự chuẩn bị giải thích với thánh thượng đi! Bản thể từ còn có việc quan trọng cần xử lý không rảnh theo hầu.”

Nhìn theo nam tử rời đi, Thọ Vương run run rẩy rẩy đứng dậy, thấy Chân thị bên cạnh lòng đầy lửa giận, xông lên tay nắm chân đá một hồi. “Đồ phụ nhân độc ác, ngày thường trước mặt thì ăn chay niệm Phật, sau lưng lại lòng dạ rắn rết, không biết hại chết bao nhiêu cơ thiếp của bản vương, một mình bị ôi thì thôi đi, giờ còn muốn hại chết cả phủ Thọ Vương ta!”

Chân thị vốn đang phát bệnh tim, làm sao chịu nổi đánh đập thế này, không bao lâu liền tắt thở, để lại Tâm Di quận chúa Dương Di ngồi đó khóc nức nở.

Mọi người thấy tình cảnh này, còn tâm trạng ăn uống gì nữa, vội vàng cáo từ. Vốn là thọ yến náo nhiệt trong khoảnh khắc biến thành đám tang của Thọ vương phi, chuyện điên cuồng gì đây!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Liệt thị lo lắng

Trên xe ngựa, Như Ca nhìn Tuyết Lang đang nằm bên cạnh mình, mấy tháng không thấy hình như đã lớn hơn rất nhiều, người nọ cứ thế bỏ đi để thú cưng ở lại, bộ mặt uất ức như bị chủ nhân vứt bỏ của Tuyết Lang quả nhiên chuyện hiếm thấy. Ngọc Bảo Oánh thấy trên xe có thú hoang khổng lồ, dĩ nhiên không dám ngồi cùng, chạy đến ngồi vào xe lão phu nhân.

Ngọc Giai Nhân thấy Tuyết Lang nhe hàm răng nhọn với mình mắt tự nhiên nhích ra xa. Nhìn Như Ca ngồi đối diện trong lòng ghen ghét vô cùng, tại sao nàng ta lại may mắn như vậy. Rơi xuống núi không chết, trong Pháp Nguyên Tự gặp dữ hóa lành còn được tiếng tốt là sứ giả của Phật Tổ, hôm nay chắc lại chấn động cả kinh thành nữa rồi!

“Từ muội hôm nay thể hiện tài năng, tiền đồ sáng lạn, tương lai chớ quên các tỷ nha”.

Đang vuốt ve lông Tuyết Lang, Như Ca nghe vậy nhìn thoáng qua Ngọc Giai Nhân, cười thầm, rõ ràng sợ Tuyết Lang, nhưng vẫn kiên trì muốn ngồi chung xe với mình, đúng là làm khó nàng ta rồi.

“Đại tỷ cứ nói đùa, muội chỉ nhất thời may mắn thôi, đâu được như tỷ vốn là thư đồng của công chúa, từ sau khi công chúa gả đến Tây Vực, quý phi nương nương rất coi trọng tỷ, tương lai tỷ nhất định là phượng hoàng trên cao, không ai sánh bằng. Gần đây nếu không do tỷ tỷ không khỏe, e rằng đã vào cung làm bạn với quý phi rồi.”

Lời Như Ca như kim nhọn đâm vào thịt Ngọc Giai Nhân. Mình bị thương, đã lâu không vào cung, mà quý phi cũng không hỏi thăm lấy một câu, sung ái hay không đã rõ. Hôm nay về mặt Kim Lăng Hầu phu nhân Tương thị như vậy, thì lời Như Ca có thể là thật. Âu Dương Lâm gặp nạn, là do mình và cậu bày kế, không biết có giận chó đánh mèo tính sổ lên người mình hay không, nghĩ đến đây Ngọc Giai Nhân nhất thời hoang mang lo sợ, ngồi im không nói gì nữa.

Như Ca được hoàn toàn yên tĩnh, tập trung trên chọc thú cưng mới giành được.

Về tới Ngọc phủ, thấy Tuyết Lang theo sau Như Ca, hàm răng sắc nhọn, con mắt lạnh lẽo, khiến ai cũng không dám lại gần.

Như Ca thấy nha hoàn và ma ma sợ hãi, xoay người lại nhìn Tuyết Lang, Tuyết Lang liền tựa như chó nhỏ từ từ chạy tới, dúi dúi đầu vào bàn tay nàng làm nũng, thấy cảnh tượng này, đám người Trịnh thị đều tấm tắc khen ngợi, đúng là một con sói có linh tính!

Lão phu nhân về tới, tự nhiên là kể lại tường tận chuyện hôm nay ở phủ Thọ Vương cho đám người Ngọc Chính Hồng nghe. Mấy người nghe nói Tuyết Lang là do Cẩm Thân Vương thế tử tặng, đều hai mắt phát sáng. Ngọc Chính Hồng liên tưởng với chuyện lần trước ở phía sau núi Lễ Học Viện, tựa hồ mỗi lần Như Ca có chuyện, Cẩm Thân vương thế tử đều có mặt kịp thời, trùng hợp quá mức! Cặp mắt Ngọc Chính Hồng nhất thời lóe sáng, nếu đưa con gái này có thể vào được phủ Cẩm Thân Vương, cho dù chỉ là làm thiếp, cũng đã vô cùng có ích cho Ngọc gia rồi.

Lý thị nghe xong, mang một đồng cảm phần về Đông viện, tại sao con gái mình hơn người như thế, thế từ lại không thấy được chứ? Bị con nhỏ Ngọc Như Ca kia chiếm hết danh tiếng.

Ngọc Giai Nhân nhìn cái bụng phệ của Lý thị, không dám tiết lộ chút nào về chuyện nghe được, với lại cũng chưa chắc chắn, chỉ có thể tìm cơ hội bàn bạc với cậu sau.

Bên Nhân Nguyệt Các, Vân Kiệt thấy chị dẫn theo Tuyết Lang về, hưng phấn cơ hồ nhảy cẫng lên, vọt vào phòng bếp bưng ra một mâm thịt, thật cẩn thận đưa qua. Ai ngờ Tuyết Lang chỉ ngửi ngửi một chút rồi quay đầu đi, không thèm để ý Vân Kiệt. Như Ca thấy vậy gõ gõ đầu nó mấy cái, Tuyết Lang cao ngạo vẫn là ngoan ngoan nghe lời, lang ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu oa!

Thấy Tuyết Lang, Liệt thị lại thâm lo, chuyện hôm nay ở vương phủ thật quá mức kinh khủng. Nhớ lại lời lão phu nhân kể, đó đều là những con rắn độc cắn nuốt thịt người, con gái mình xem nữa đã không còn mạng! Liệt thị khác hẳn lão phu nhân, không mong con gái được gả vào phủ vương gia gì hết, chỉ hi vọng Như Ca cả đời bình an là tốt rồi.

Sau khi nghĩ thông, Liệt thị cho người hầu lui hết, gọi một mình Như Ca vào phòng, song qua hồi lâu, vẫn chỉ nhìn Như Ca không nói gì.

“Mẫu thân có chuyện muốn dặn dò Ca nhi ạ?” thấy Liệt thị như vậy, Như Ca biết nhất định mẹ có chuyện muốn dặn riêng mình.

Liệt thị đưa tay vén vài sợi tóc rối của Như Ca, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc: “Ca nhi, mẫu thân không muốn con vào cung hay gả vào phủ vương hầu gì hết.”

Nghe vậy, người Như Ca cứng đờ, nhưng chỉ trong nháy mắt, sau đó liền trở lại vẻ mặt lạnh nhạt như cũ.

Liệt thị hấy Như Ca không có gì khác thường, nắm tay nàng nói: “Ca nhi, chỉ ở Ngọc phủ mà con đã thiếu chút nữa mất mạng mấy lần, trong phủ vương hầu còn kinh khủng hơn nhiều, không cẩn thận sẽ thịt nát xương tan. Hôm nay, chỉ là một cuộc biểu diễn đã kinh tâm động phách như vậy, nếu thật vào phủ vương hầu, mẫu thân sợ con sẽ gặp bất trắc, mẫu thân thật sự rất sợ!”

Liệt thị nhớ lại tất cả những chuyện đã xảy ra từ khi vào kinh tới nay, lòng vẫn còn sợ hãi, mấy ngày nay giao thiệp với phu nhân nhà quyền quý, nghe được quá nhiều chuyện bẩn thỉu trong nhà vương công quý tộc, nghĩ đến những phụ nhân hoặc chết oan, hoặc điên điên khùng khùng vì bị tội tịch thu gia sản, Liệt thị không rét mà run.

“Ca Nhi, con nghe mẫu thân nói...” Liệt thị chỉ sợ Như Ca sẽ đi vào con đường đó, nên kể hết những chuyện bí mật làm người ta kinh hãi nghe được mấy ngày nay, đến cuối cùng đã khóc không ra tiếng.

“Ca nhi, bất luận Cẩm Thân Vương thế tử có ý gì khi cứu con, mẫu thân nhất định phải nhắc nhở con, ngàn vạn lần không được vì nhất thời cảm động mà nhảy vào hồ lửa này. Cẩm Thân Vương thế tử địa vị tôn quý, nếu hẳn cho con làm thiếp, đã là đối đãi con không bạc. Nhưng con phải biết nam nhân đa tình, hôm nay có lẽ hẳn có mấy phần thật lòng nên che chở con, cho con chỗ dựa, nhưng ngày sau thì thế nào? Một khi con thất sủng, thân phận hèn mọn sẽ chịu đủ khi dễ, đến lúc đó, con phải sống làm sao? Đến lúc đó, mẫu thân.....và đệ đệ con muốn.....gặp mặt con cũng khó!”

Như Ca thấy mẹ càng nói càng kích động, phát âm cũng bắt đầu không rõ ràng lắm, Như Ca an ủi: “Mẫu thân, Ca nhi không có việc gì, mẫu thân chớ lo lắng.”

“Ca nhi, con nhất định phải....đáp ứng ta, không cần bước vào nơi ăn tươi nuốt sống người đó, mẫu thân xin con!!”

Liệt thị cố chấp nắm chặt hai tay Như Ca, tựa như nếu nàng không đồng ý sẽ không buông tay.

Thấy vậy, Như Ca biết chắc mấy ngày nay mẹ tích tụ sợ hãi quá nhiều, tới bây giờ đã không chịu nổi, bộc phát ra, chỉ có thể thở dài nhẹ giọng an ủi.

Liệt thị ôm chặt Như Ca, tựa như sợ con gái sẽ chạy mất. Như Ca đành Liệt thị ôm, chờ lúc Liệt thị hơi buông lỏng, châm một cây kim vào huyệt ngù của Liệt thị, rồi gọi Thanh Trúc vào đỡ bà về phòng nghỉ ngơi.

Sau một hồi bận rộn, Như Ca trở về phòng mình, thấy Tuyết Lang đang nằm bên trong, nhớ lại chuyện ban ngày, trần trọc mãi, cả đêm không ngủ được.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiếu Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Tuyển thế tử phi

Cùng ngày đại thọ 50 của mình, Thọ vương Dương Khai đến Càn Thanh cung của hoàng thượng nhận tội. Tấu, vương phi Chân thị tin làm người, bị gian tế Tây Liêu che mắt, liên lụy Cẩm Thân vương thế tử bị thương, kính xin hoàng thượng giáng tội. Hoàng thượng mặc dù tức giận nhưng thấy vương phi Chân thị bất hạnh qua đời, nể tình tổ tiên Thọ vương có công với nước, thu hồi lại đất phong, giáng làm Thọ Xương Bá, phải rời kinh thành ngay trong ngày đến Thọ Xương.

Nghe sự kiện rần rộc khủng khiếp ở Thọ vương phủ, mọi người trong kinh thành bắt đầu chú ý đến tứ tiểu thư Ngọc gia, Ngọc Như Ca, người đã nổi bật trong yến hội được Cẩm Thân vương thế tử tặng cho thú cưng Tuyết Lang. Mọi người không khỏi suy đoán, tứ tiểu thư Ngọc gia phải chăng đã lọt vào mắt xanh của Cẩm Thân vương thế tử, lập tức sẽ bay lên thành phượng hoàng, bất quá qua mấy ngày, lời đồn đãi tự tan biến, vì Chiêm Sự phủ truyền ra tin tức trong danh sách chọn thế tử phi do Cẩm Thân vương đưa vào cung không có tên nữ nhi Ngọc gia.

Sau khi nhận được tin, Ngọc Chính Hồng và lão phu nhân có chút thất vọng, còn bên Đông viện Lý thị và Ngọc Bảo Oánh cơ hồ là vỗ tay vui mừng, mỗi ngày đều lượn lờ qua bên Nhân Nguyệt Các, bóng gió nói mộng đẹp của Như Ca tan vỡ rồi. Như Ca lại không có phản ứng gì, cứ sinh hoạt như bình thường.

Trong Phòng Tê cung nguy nga lộng lẫy, các cung nữ kính cẩn đứng, rũ mi cúi đầu.

“Đây là chính nữ Vọng Xuyên Hầu gia, năm nay 17, tài nghệ tướng mạo đều thật tốt”

“Đây là thứ nữ là Tào quận vương, năm nay 16, bộ dáng đáng yêu”

“Đây là cháu nội của Nội Các Đại Học Sĩ, là bảo bối duy nhất của nhà đó.”

.....

Nhìn phụ nhân đang khoa tay múa chân trước những bức họa mỹ nữ, luôn miệng giới thiệu, hoàng hậu nhú nhú mày, “Những tranh này Huyền nhi đã xem qua chưa?”

Nghe vậy, phụ nhân bĩu môi nói: “Muội là mẫu thân của Huyền Nhi, tại sao không thể giúp nó chọn”.

“Phù muội, nếu Huyền nhi chưa đồng ý, sao muội lại đưa vào cung?”

Có thể là nhận thấy hoàng hậu không vui, trong nháy mắt trên mặt phụ nhân hiện lên mấy phần thương tâm “Từ 4 năm trước, Huyền nhi một mình đến Bắc Địa, một năm về phủ cũng chẳng được mấy ngày, rất ít nói chuyện với muội, tình cảm mẫu tử rất nhạt. Khó khăn lắm giờ thân thể mới tốt lên, hoàng thượng lại ban cho nó phủ riêng, nếu giờ không chọn một thế tử phi có năng lực, tương lai muội còn hi vọng gì nữa, lại nói Huyền nhi giờ đã 20, đến lúc chọn thế tử phi rồi.”

Hoàng hậu nghe vậy, nhớ lại những cô nương vừa rồi, bất đắc dĩ nói: “Nhưng những người muội chọn, chắc chắn Huyền nhi sẽ không thích, chẳng lẽ muội quên trong đây có những người 4 năm trước đã ghét bỏ vụ hôn sự này như thế nào. Ví như Tào quận vương lúc trước vì tránh mối hôn sự này, trong vòng ba ngày đã gả gấp trưởng nữ cho thái thú An Thành, giờ thấy Huyền nhi khỏe lại, liền đẩy thứ nữ ra, tiểu nhân bội bạc như vậy, muội lại muốn kết thân với nhà hán?”

“Khi đó về tình có thể tha thứ được. Muốn trách thì phải trách Thọ vương phi, nếu không phải nàng ta dẫn đầu, những người này sao lại rồi rít rút lui, cho nên giờ nàng ta gặp báo ứng rồi. Hiện tại Huyền nhi bình yên vô sự trở lại, thân phận tôn quý, thế tử phi tất nhiên là phải lựa chọn từ chính nữ các nhà quyền quý”, phụ nhân làm mặt đương nhiên nói.

Nghe phụ nhân nói vậy, hoàng hậu cũng không phản bác, chỉ thản nhiên hỏi “Còn ý của Cẩm thân vương thì sao?”

Phụ nhân vừa nghe đến ba chữ Cẩm Thân vương, mặt liền biến sắc, nghiêng răng nói: “Hiện giờ hán và tiện nhân Liễu Như Mộng kia gắn bó như keo sơn, nếu hỏi hán, còn không phải sẽ để cho người Liễu gia đắc ý”.

“Ý của vương gia chưa hỏi, Huyền nhi cũng không biết, muội cho rằng tự mình có thể quyết định?” hoàng hậu nhìn Cẩm Thân vương phi, nhiều năm ở trong vương phủ như vậy mà một chút tiến bộ cũng không có, khó trách sao Cẩm Thân vương không thích.

“Tỷ là hoàng hậu, chỉ cần tỷ gật đầu, xin hoàng thượng ban hôn là được, người khác còn dám ý kiến gì nữa?” hình như nhớ tới chuyện gì, mặt Cẩm Thân vương phi hiện lên nụ cười hả hê: “Lúc trước, tiện nhân Liễu Như Mộng kia mơ ước vị trí vương phi, tìm mọi cách mê hoặc vương gia, hoàng thượng hạ chỉ xuống, chẳng phải vị trí Cẩm Thân vương phi đã là của muội sao?”

“Muội.....” nhìn vẻ mặt hả hê của phụ nhân, hoàng hậu chỉ biết thở dài.

“Thôi, muội và Cẩm Thân vương mấy năm qua như thế nào tự muội biết rõ, chẳng lẽ còn muốn tương lai Huyền nhi và thế tử phi cũng dẫm lên vết xe đổ, muội về đi, hôn sự của Huyền nhi nếu nó không đồng ý, bốn cung sẽ không nhúng tay vào”

Hoàng hậu nói xong, liền bảo ma ma bên cạnh đỡ mình về tẩm điện nghỉ ngơi.

“Tỷ!”, thấy hoàng hậu rời đi, trên mặt phụ nhân tràn ngập không cam lòng, cầm mấy bức họa ra về.

Trong tẩm điện Phòng Tê Cung, hoàng hậu ngồi trước bàn trang điểm, xoa xoa trán.

Lão ma ma thấy vậy, vội vàng tiến lại, giúp hoàng hậu xoa bóp đầu, nói: “Nhị tiểu thư tuổi không còn nhỏ, nhưng vẫn giống hệt ngày trước làm gì cũng không suy nghĩ kỹ càng, hoàng hậu cần gì quan tâm, sức khỏe ngài không tốt, phải cố gắng giữ gìn!”

Tựa vào người lão ma ma chăm sóc mình từ nhỏ, trên gương mặt đoan trang xinh đẹp của hoàng hậu vẫn mang theo ưu sầu như trước: “Lúc trước thái hậu chuyên chế, cản trở hoàng thượng mọi đường. Vì không để thái hậu bành trướng thêm thế lực, mới bất đắc dĩ ban hôn cho Phù muội. Hiện tại thái

hậu đã lui về hậu cung, không nhúng tay vào việc triều chính nữa, coi như đã xong. Nhưng cũng đã tạo nên một đôi phu thê bất hòa, Phù muội thật khờ, Liễu thị tuy được vương gia sủng ái nhưng nói gì cũng chỉ là một tiểu thiếp mà thôi, ngày sau vương phủ tất nhiên là vào tay Huyền nhi rồi, đến lúc đó, ai hơn muội ấy được? Khô nổi muội ấy lại chẳng hiểu được điều này!”

“Mà cũng chẳng trách sao Huyền nhi lại không thân với muội ấy, lúc Huyền nhi bị thương, là mẫu thân mà ngay cả tới thăm cũng không tới, đứa nhỏ kia ngoài mặt thì kiên cường, nhưng trong lòng chắc rất đau khổ, Huyền nhi là ta chăm sóc từ nhỏ tới lớn, sao nhẫn tâm để nó cười nữ tử mình không thích, chuyện này, Phù muội có làm âm ỉ thế nào ta cũng không đồng ý”.

“Hoàng hậu nói đúng lắm, thế tử hiện giờ rất có chính kiến nha! Nghe quân gia phủ thế tử nói, lão thái gia ở Bắc Địa đưa cho thế tử mấy thị thiếp đều bị thế tử ban cho tướng sĩ trong quân”.

Hoàng hậu nghe vậy, cười nói: “Đúng vậy, những tướng sĩ kia mặt mày hơn hờ, ngược lại ông ngoại nó lại giận đến dậm chân, cũng hết cách, hiện giờ không ai ra lệnh cho nó được. Nhắc mới nhớ, không thấy nó mấy ngày nay rồi.”

Ma ma dùng tay, khẽ nói: “Bệnh của thế tử vẫn chưa khỏi hoàn toàn, sau yến hội ở Thọ vương phủ liền biến mất, sợ là ở bên ngoài dưỡng bệnh rồi! Lão quân gia cũng không biết thế tử đi đâu”.

Nghe vậy, hoàng hậu thở dài bất đắc dĩ.

“Muội muội này của bổn cung thật là nhẫn tâm, lúc nào cũng chỉ nghĩ tới việc tranh giành với Liễu thị, hoàn toàn quên mất nhi tử mình rồi.”

Nghe hoàng hậu cảm thán, lão ma ma cũng lắc đầu liên tục, có mẫu thân thế này, đứa nhỏ thật là đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Gặp lại

Đêm đến, sâu trong rừng trúc Nhàn Nguyệt Các, đèn lồng bát giác tỏa sáng lung linh.

Cho nha hoàn lui hết, Liệt thị đến phòng Như Ca, thấy con gái đang thêu hoa trên vải gấm, tay đưa lên đưa xuống đều đặn thành thạo tuy trong lòng lo lắng, nhưng khó nói nên lời, chỉ có thể lặng lẽ ra khỏi phòng.

Mấy ngày nay mọi người không ngừng bàn tán, sau bữa tiệc ở phủ Thọ Vương, lão phu nhân nhận được không ít thiếp xin gặp, người tới phủ thăm hỏi vô số kẻ. Mấy lần Liệt thị nghe được những người đó nói muốn cưới Như Ca về làm vợ kế hoặc thiếp, tức giận vô cùng, mình ở Ngọc gia không có địa vị thì thôi, nhưng để con gái mình làm thiếp, tuyệt đối không có khả năng!

Nguyễn thị, phu nhân của Ngự Sử Đại Nhân, tính là quen thân, có một con trai, đã đến tuổi lấy vợ. Liệt thị đã từng gặp qua, là một đứa nhỏ đáng hoàng, rất xứng đôi với Như Ca. Liệt thị lòng đầy mong đợi, không ngờ Ngự Sử Đại Nhân lại chường mắt Như Ca, nói thẳng mình chỉ có một đứa con trai nên không muốn có con dâu là con vợ bé.

Con vợ lẽ, Liệt thị cực hận mấy chữ này. Chẳng lẽ chỉ vì ba chữ này, mà con gái mình chỉ có thể làm thiếp cho người ta sao? Không được vào nhà quan, thì vào nhà khá giả cũng được, nhưng theo như lão phu nhân và Lý thị mưu tính, chỉ sợ khó càng thêm khó. Nhìn con gái đoan trang xinh đẹp, Liệt thị thật sự là không cam lòng.

Đợi Liệt thị đi rồi, nháy mắt Như Ca dừng động tác trên tay, mấy ngày nay trong phủ có chuyện gì sao nàng lại không biết, tại bữa tiệc ở phủ Thọ Vương, mình thể hiện tài năng, đưa tới một đồng phiến phức không cần thiết. Nàng biết hôn sự của mình đang bị lão phu nhân và Lý thị tính toán, nếu lại như kiếp trước bị người thao túng, không bằng đến Pháp Nguyên Tự nương nhờ của Phật, cả đời không lấy chồng, còn tốt hơn.....

Tuyệt Lang hình như nhận thấy nàng không vui, đang nằm bên chân nàng đột nhiên đứng dậy, vurun lười ra liếm liếm lòng bàn tay Như Ca như để an ủi.

Như Ca vuốt ve bộ lông trơn mượt của Tuyệt Lang, cảm thấy được an ủi đôi chút, dù sóng gió ập tới, thì ít nhất mình còn có một thú cưng vừa hiểu ý người vừa biết hái thuốc này.

Đột nhiên Như Ca tựa như nhớ ra gì đó, vội đi tới bàn sách, mở sổ sách của mấy chi nhánh Dược Tiên Đường trong kinh thành ra, xem ghi chép mấy ngày nay. Phù thế tử mua hàng loạt dược liệu, xem qua tên các loại dược liệu, Như Ca khẽ cau mày, rất nhiều dược liệu có tác dụng khiến tốc độ máu chảy trong cơ thể chậm lại, dùng nhiều dược liệu như vậy chỉ có thể là.....

Như Ca đang suy nghĩ, thình lình một hồi tiếng còi vang lên, Tuyệt Lang đang ngồi chồm hổm bên cạnh Như Ca nháy mắt đứng dậy, tựa như nghe được quân lệnh, quay đầu lại nhìn Như Ca một cái, rồi vọt ra khỏi phòng như tên bắn. Như Ca kinh ngạc, chần chờ trong chốc lát cũng kêu Thanh Loan đang đứng canh bên ngoài phòng chạy theo Tuyệt Lang.

Hai người mở cửa sau Nhân Nguyệt Các, thấy một nam tử đang dẫn Tuyết Lang rời đi, bên hông nam tử sáo ngọc, Như Ca đột nhiên nhớ ra người này là người đã xuất hiện với Tiêu Dạ Huyền ở sau núi Lễ Học Viện hôm nọ. Thấy một người một thú lên xe ngựa, Như Ca cũng theo sát.

Đêm khuya, trên đường lớn kinh thành, người lác đác, thỉnh thoảng mới có một chiếc xe ngựa chạy qua, phát ra tiếng “Lộc cộc, lộc cộc”.

Ước chừng qua nửa canh giờ, xe ngựa phía trước dừng lại tại một tòa nhà lớn ở thành Đông, thấy vàng sáng xinh đẹp hắt ra từ tòa nhà, Như Ca rất tò mò.

Như Ca đẩy cửa chính khép hờ ra, một mùi hoa nhàn nhạt xông tới, nàng lập tức bị cảnh đẹp trước mắt mê hoặc. Bên trong, trừ mấy con đường nhỏ, còn lại đều là từng hàng anh đào trắng tấp, trắng có, đỏ có, vàng có,.....muôn màu muôn vẻ. Trên đường nhỏ xen giữa những hàng hoa treo rất nhiều đèn lồng tinh xảo, hắt ánh sáng lên những đóa hoa tạo ra vẻ mềm mại nhu hòa. Như Ca kim lòng không nổi, từ từ tiến vào trong. Anh đào là loài hoa Như Ca đặc biệt yêu thích. Ở Phần Thành, nàng cũng có một biệt viện trồng toàn hoa anh đào, nhưng không được có nhiều chủng loại và nở đẹp như ở đây.

Như Ca đi qua vườn hoa, thấy một suối nước nóng, liền hiểu vì sao hoa anh đào ở đây đẹp như vậy, trừ khác nhau về đất trồng, còn nhờ tác dụng của suối nước nóng này.

“Ngọc tiểu thư thích hoa anh đào ở đây?”

Như Ca đang mãi mê ngắm hoa, đột nhiên một giọng nói trong trẻo vang lên sau lưng. Nàng xoay người nhìn lại, thấy một đám thanh niên đi ra từ lầu trúc ở phía bên kia suối nước nóng, đứng đầu là nam tử áo xanh có sáo ngọc.

“Tại hạ Tiết Thanh Trạch, chào Ngọc tiểu thư!”

Thấy Tuyết Lang chui ra từ sau lưng nam tử áo xanh, Như Ca giật mình hiểu rõ, người này cố tình dùng Tuyết Lang dụ mình đến. Nhất thời, ánh mắt Như Ca nhìn Tuyết Lang trở nên xa cách.

“Ngọc tiểu thư đừng giận lây Tuyết Lang, nó đã trải qua huấn luyện đặc biệt, nghe theo hiệu lệnh của còi. Nếu không do hôm nay tình huống khẩn cấp, bọn ta cũng quyết không dám thừa dịp đại ca không tỉnh táo, mà trộm trộm lấy còi đâu.” Nam tử áo xanh vừa nói vừa xòe bàn tay ra, trong tay hắn quả thật có một cái còi đồng điêu khắc đầu sói.

Thì ra hắn chính là Tiết Thanh Trạch.....

Như Ca nhớ mang máng ở đời trước, trong những thầy thuốc chữa bệnh cho Cẩm Thân Vương thể tử, có một người tên là Tiết Thanh Trạch, theo lời đồn là em kết nghĩa của Cẩm Thân Vương thể tử Tiêu Dạ Huyền. Nhưng lúc đó hắn gầy còm ốm yếu, lưng còng, cực kỳ sa sút, hoàn toàn không có dáng vẻ thư sinh tuấn tú như hiện giờ. Nghe nói, Tiết thầy thuốc kia vì nghiên cứu phương pháp chữa bệnh cho thể tử, từng tự mình lên vào Vân Cương thu thập các loại trùng độc đem về Đại Chu nghiên cứu, đáng tiếc nhiều lần thất bại, ngược lại bản thân bị nhiều loại trùng độc và thuốc hành hạ đến người không ra người quỷ không ra quỷ, đủ để thấy độ trung thành của hắn với thể tử.

Tiết Thanh Trạch nói ‘đại ca’, Như Ca tất nhiên biết đó là người nào. Người họ thống lĩnh quân Bắc Địa, huấn luyện Tuyết Lang nghe theo hiệu lệnh. Như Ca nghe Tiết Thanh Trạch nói người họ không tỉnh táo, không khỏi nhíu mày: “Đã như vậy, không biết công tử dẫn Như Ca đến đây là vì chuyện gì?”

Tiết Thanh Trạch nghe vậy, không trực tiếp trả lời, mà xoay người đi tới con đường sau lầu trúc, Như Ca đi theo sau, đại khái thời gian khoảng một nén nhang, vòng qua mấy đình đài lầu các tinh mỹ, tới một chỗ đất trống có núi giả. Tiết Thanh Trạch đưa tay nhấn vào một tảng đá nhô ra trên núi giả, trên bãi đất trống dần dần hiện ra một khe hở.

Tiết Thanh Trạch tiến vào đường hầm, các cây đuốc lần lượt được thắp sáng, đi khoảng thời gian uống nửa chén trà, rốt cuộc dừng trước một cánh cửa đá.

Tiết Thanh Trạch ra hiệu cho Như Ca nhìn qua một cửa sổ nhỏ trên cửa đá.

Bên trong phòng đá bốn bề đều là tường băng thật dày, Tiêu Dạ Huyền đã mấy ngày không thấy đang bị bốn dây xích sắt to lớn trói chặt tay chân, trên thân thể trần trụi có thể thấy rõ một con trùng phiếm màu xanh dài khoảng 1 tấc đang chậm rãi bò trong mạch máu, dưới sự di chuyển của con trùng, gân xanh trên trán nam tử nổi lên, phát ra từng trận rên rỉ khổ sở đã cố đè nén. Có lẽ vì lúc trước từng dùng sức gãy gậy, nên trên tay chân chỗ xích sắt trói máu đang nhỏ giọt, máu tươi nhỏ xuống nền băng lạnh lẽo, tạo thành mấy chỗ băng màu đỏ tươi nổi bật khác thường.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Như Ca lặng lẽ thở dài một hơi.

Trùng độc ngủ say 4 năm ròng rốt cuộc.....thức tỉnh.

Mấy ngày trước, Tiết Thanh Trạch hi vọng dùng thuốc có thể kéo dài giấc ngủ của trùng độc giống như năm đó, nhưng chẳng những không được mà ngược lại trùng độc còn bắt đầu phản ứng với thuốc, tăng trưởng với tốc độ kinh người, hơn nữa mở rộng phạm vi hoạt động. Nhìn con trùng đang tiến về trái tim anh kết nghĩa, nghe được tiếng gầm thét khổ sở của người bị nhốt trong phòng, Tiết Thanh Trạch hoang mang bất lực, chỉ có thể gửi hi vọng vào thiếu nữ đã từng kiểm chế được cô trùng vào này đây.

Lần này theo yêu cầu của anh kết nghĩa, mình phong tỏa tin tức, nhưng nếu cứu chữa thất bại, đừng nói mình gánh trách nhiệm không nổi, mà cả gia tộc

Tiết thị cũng rất có khả năng sẽ bị liên lụy. Chỉ hi vọng Ngọc tiểu thư có thể nghĩ được cách giải quyết vấn đề khó khăn này, nếu không, có thể tương tượng được trùng độc sẽ cắn nuốt sinh mạng của đại ca như thế nào.

Như Ca không có thời gian chú ý đến biến hóa về mặt của Tiết Thanh Trạch, nàng đang tập trung nhớ lại những điều liên quan đến trùng độc.

Trong một quyển sách cổ của Vân Cương có ghi lại, trùng độc chính là thánh vật của Bái Nguyệt Giáo ở Vân Cương. Cổ trùng tên Đoạn Hồn Cổ này tạo thành bằng cách cho mấy trăm loại trùng độc khác nhau vào một cái hũ, mặc bọn chúng cắn giết lẫn nhau, đến khi còn lại một con cuối cùng. Con trùng độc này sẽ do người có huyết thống cao quý và công lực cực cao trong Bái Nguyệt Giáo dùng máu của mình nuôi dưỡng trong 3 năm. Cổ trùng này khi tiến vào cơ thể con người sẽ nhanh chóng sinh sôi nảy nở, trong khoảnh khắc biến thành ngàn con, rồi bắt đầu chia ra đi đến khắp các bộ phận. Người bị trúng Đoạn Hồn Cổ, bất luận ý chí có mạnh mẽ đến cỡ nào cũng sẽ bị cổ trùng hành hạ sống không bằng chết, đau đủ bảy bảy bốn mươi chín ngày, khi cổ trùng tụ hội lại lần nữa, sẽ bị cổ trùng chiếm đoạt cơ thể trở nên điên loạn.

Như Ca nhìn cổ trùng ánh ra màu xanh trong phòng đá, còn nhớ kiếp trước, Tiết Thanh Trạch và vài thái y nỗ lực mấy năm, nhưng trừ sinh trường và hoạt động trở nên chậm chạp cổ trùng cũng không có biến hóa gì khác. Vậy mà hôm nay, 4 năm trước nó vốn chỉ nhỏ như hạt đậu nành, giờ đột nhiên trở nên to lớn đến hơn 1 tấc, nguyên bản màu đỏ trở thành màu xanh, hiển nhiên màu sắc và hình thái đã khác hẳn miêu tả trong sách, tựa như đã đột biến thành một loại cổ trùng khác.

Với tình huống trước mắt chỉ có thể nói cổ trùng này đã tạo thành sức chống cự với những thuốc kia, không những thế, chúng còn biến những thuốc đã dùng trên người Tiêu Dạ Huyền trở thành chất dinh dưỡng cho chúng, giúp chúng mau lớn lên.

Chúng không những xâm nhập vào da thịt, mà thậm chí đã tiến vào mạch máu, với tốc độ hiện giờ của chúng, không bao lâu nữa sẽ tràn vào tim, phá hủy tất cả. Như Ca nghe thấy tiếng găm nhẹ khàn khàn mà khổ sở của người bên trong, lòng vô cùng đau xót.

“Mở cửa ra!”

Tiết Thanh Trạch không đồng ý nói: “Hiện giờ đại ca tinh thần không tỉnh táo, nếu cô nương lại gần, có thể sẽ bị nguy hiểm”.

Nghe vậy, Như Ca cười một tiếng, “Tiết công tử tìm mọi cách dẫn ta tới đây, chẳng phải đã dự liệu được ta sẽ bị nguy hiểm rồi sao?”

Phủ thế tử cần thuốc, có thể vào cung lấy, cần gì đến Dược Tiên Đường mua, Tiết Thanh Trạch quả thật đã hết lòng suy nghĩ cho Tiêu Dạ Huyền.

Tiết Thanh Trạch thấy vẻ mặt khinh bỉ của Tuyết Lang bên cạnh, tự ái, hấn thật lòng nhấc nhò mà!

Cửa mở ra, băng dày bốn phía khiến nhiệt độ trong phòng cực thấp, Như Ca đang mặc trang phục mùa xuân nên có chút không chịu nổi, hơi thở ra đều biến thành khói trắng. Tiết Thanh Trạch đưa cho nàng áo khoác lông hồ bạc. Như Ca khoác lên người mới thấy khá hơn một chút.

Có lẽ Tiêu Dạ Huyền đã quá mức mệt mỏi, đầu hấn rũ xuống, hai người tới trước mặt mà hấn cũng không có phản ứng gì.

Như Ca đến gần thấy ở chỗ mấy mạch máu mà trùng độc chui vào bị mở rộng ra, tạo thành nhiều đường hầm nổi, một chỗ bên ngực phải Tiêu Dạ Huyền, vì trùng độc hoạt động mà bắt đầu thối rữa, khiến người ta ghê sợ.

Như Ca đặt tay lên ngực Tiêu Dạ Huyền, xuyên qua da có thể cảm nhận được cổ trùng đang ngo ngoáy, chậm chạp mà cực kỳ nguy hiểm. Để chứng minh phỏng đoán của mình, Như Ca rút ra một cây kim châm từ áo ngoài, đâm vào đầu ngón tay mình, đưa ngón tay chảy máu đến nơi trùng độc đang bò, quan sát cẩn thận sự thay đổi của nó.

Trùng độc vốn đang chậm chạp di chuyển, giống như bị kích thích, bò nhanh dần, thật giống như sói đói nghe được mùi thức ăn, ngón tay Như Ca di động, cổ trùng cũng di động theo, không hướng về tim Tiêu Dạ Huyền nữa mà bò dọc theo đường đi của ngón tay Như Ca.

Máu của nàng 4 năm trước có thể không chế được trùng độc, hiện giờ trùng cổ đã biến đổi, máu nàng lại hấp dẫn chúng sao? Như Ca nhìn cảnh tượng trước mắt, lâm vào trầm tư.

Bởi vì cổ trùng tăng tốc, đau đớn gấp bội khiến Tiêu Dạ Huyền bỗng nhiên thức tỉnh, con ngươi vẫn vận tia máu, khi thấy người trước mắt liền ngưng.

Lúc Tiết Thanh Trạch cơ hồ muốn hô mau tránh ra, đôi tay Tiêu Dạ Huyền đã dần dần nâng lên, cẩn thận chạm vào gò má của người trước mắt, sau đó hiện ra một nụ cười như đang ở trong giấc mơ đẹp.

“Như Ca.....”

Như Ca ngẩng đầu lên nhìn người vốn nghĩ sẽ nổi điên lại đang nở nụ cười, cảm nhận ôn nhu dịu dàng trong giọng nói của hấn, lòng Như Ca âm ập. Ánh mắt nam tử nói cho nàng biết, hấn tin tưởng nàng đến mức nào, tới mức có thể quên đi đau đớn khủng khiếp, không lập tức nổi điên.

“Ta ở đây!”

“Hiện giờ ta rất nguy hiểm cũng rất khó coi, đừng xuất hiện trong mộng của ta vào lúc này”, ý thức Tiêu Dạ Huyền mờ mịt, người trước mắt xuất hiện ở thời điểm hấn thống khổ nhất, cho hấn niềm tin để sống. Nhưng hấn lại không muốn nàng nhìn thấy bộ mặt khủng bố dữ tợn của hấn lúc này, vì sợ sẽ dọa nàng chạy mất lần nữa, cho dù chỉ là trong mộng.

Nghe vậy, Như Ca run run, trong lòng như có thứ gì đó vỡ òa.

.....

Tiết Thanh Trạch thấy một màn trước mắt, mặc dù có chút máu tanh, nhưng vẫn cực kỳ hài hòa. Một Tiêu Dạ Huyền như vậy, hẳn chưa thấy qua bao giờ, bề ngoài tà lệ vào giờ khắc này trở nên cực kỳ nhu hòa. Trong ấn tượng của hắn, đại ca luôn là người lạnh lùng, trên chiến trường có thể phanhek địch thành năm bảy mảnh, trước mặt người thân cũng cực ít lộ vẻ thân thiết, nhưng hiện giờ quả thật làm người ta không thể tượng tưởng nổi, chẳng lẽ là vỏ quýt dày có móng tay nhọn?

Khi Tiết Thanh Trạch còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình thì đột nhiên trước mắt hoàn toàn đổ ngàu, khiếp sợ nhìn trùng độc đang từ từ phá da mà ra, chạy tới chỗ vết thương ở cổ tay máu chảy như suối của Như Ca, Tiết Thanh Trạch thật lâu không nói được gì.

“Tiết Thanh Trạch, thay ta băng bó, ta phải về phủ!”

Tiết Thanh Trạch nhìn thiếu nữ sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, nhưng vẫn ung dung mỉm cười, hẳn mơ hồ cảm giác, ba chữ Ngọc Như Ca này sẽ trở thành nhược điểm trí mạng của Từ Thần Bắc Địa Tiêu Dạ Huyền.

Về đến Nhân Nguyệt Các, Như Ca không muốn kinh động những người khác, nhờ Thanh Loan giúp một tay thay bộ y phục bị máu nhuộm đỏ, một lò huân hương trong phòng để giấu đi mùi máu tanh.

Thanh Loan đỡ Như Ca đến giường nằm xuống, nhìn chăm chăm cổ tay Như Ca, hốc mắt hơi đỏ.

“Tiểu thư, lỗ mắg quá!”

Từ khoảnh khắc tỉnh lại vào 4 năm trước, Thanh Loan đã nhận định thiếu nữ trước mắt là chủ nhân cả đời của mình, nhìn tiểu thư tự gây thương tổn cho bản thân, ít nhiều khiến Thanh Loan không thể nào tiếp thu.

“Máu hắn chứa rất nhiều độc do cổ trùng tiết ra mà máu của ta lại tinh khiết có sức hấp dẫn cực lớn với cổ trùng, thêm nữa cổ trùng đang bò rất chậm, nếu không, sao có thể dụ chúng ra được.”

Nói xong, Như Ca cảm thấy mệt mỏi cực kỳ, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Thanh Loan đứng ở mép giường, không nói nữa, đắp mềm cho người trên giường rồi lặng lẽ cầm đồng băng và quần áo dính máu rời đi.

Như Ca vốn nghĩ mình sẽ khôi phục nhanh chóng, nào ngờ sáng hôm sau, lúc Liệt thị vào kêu Như Ca mới phát hiện năng bị sốt cao.

Như Ca thấy mẫu thân giúp mình đắp khăn lạnh và cứ nhìn chòng chọc vào cổ tay quần băng của mình, trên khuôn mặt vốn luôn dịu dàng giờ có khuynh hướng phát hỏa, thầm lo sợ. Người ta thường nói, bất luận bao nhiêu tuổi, con cái trước mặt mẹ vĩnh viễn chỉ là một đứa bé. Lúc ở Phan Thành mặc dù mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà đều do Như Ca xử lý, nhưng đối diện với vẻ mặt hiện tại của mẹ, Như Ca vẫn hơi sợ hãi, chỉ có thể nhìn Vân Kiệt cầu cứu, không ngờ, Vân Kiệt cũng mặt hầm hầm xoay đầu đi, không thêm để ý nàng.

Mặc dù Liệt thị không chất vấn nguyên do, nhưng sau đó lúc nào cũng giám sát Như Ca bằng ánh mắt lạnh lạnh, ngày ba bữa bắt Như Ca phải ăn hết mớ đồ ăn bỏ khi bỏ huyết do chính tay Liệt thị nấu. Như Ca tự biết có lỗi, dù bình thường không thích ăn những thứ này, nhưng dưới sự kiên quyết và thấy hốc mắt đỏ ửng của Liệt thị, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, nghiêm túc nằm trên giường làm sâu gạo, hết ăn lại nằm.

Tây viện, Ngọc Bảo Oánh ăn mặc xinh đẹp dựa sát vào người Lý thị, làm bộ then thùng, câu được câu không trò chuyện cực kỳ vui vẻ với lão phu nhân. Lý thị ngồi bên cạnh, mặt hiện lên nụ cười đắc ý, vừa nhìn đã biết đang có chuyện vui.

Vì ‘bệnh thương hàn’ phải ở Nhân Nguyệt Các nghỉ ngơi mấy ngày, lúc đến thỉnh an lão phu nhân, Như Ca phát hiện hình như lão phu nhân coi trọng Ngọc Bảo Oánh hơn trước rất nhiều. Tựa như hiện tại, trò chuyện với Lý thị và Ngọc Bảo Oánh, lơ mẹ nàng một bên.

Trên bàn trà trước mặt lão phu nhân, bày đầy hộp lớn hộp nhỏ, chắc chắn là của Lý thị và Ngọc Bảo Oánh đem tới hiếu kính. Nếu là ngày trước, Lý thị hận sao không vơ được gì đó từ chỗ lão phu nhân đem về phòng mình, sao có thể hào phóng như hiện tại. Ngọc Bảo Oánh thì biểu hiện hết sức hả hê, chắc chắn có chuyện muốn khoe khoang rồi.

Về Nhân Nguyệt Các, Như Ca phái người đem 50 lượng tới Ninh Phúc Đường cho Thất ma ma, không bao lâu, Thất ma ma liền vui cười hớn hở đến Nhân Nguyệt Các.

Đã nhận bạc nên Thất ma ma trả lời rất nhiệt tình, biết gì kể hết, “Mấy hôm nay, tiểu thư Bảo Oánh và đại công tử của phủ Kim Lăng Hầu rất thân thiết. Nhị tiểu thư ngày ngày chạy tới phủ Kim Lăng Hầu, lúc trở về đều cười chúm chím, cứ như trên mây, càng thêm chăm chút việc trang điểm. Từ tiểu thư không thấy chữ, vừa nhìn là biết đang yêu. Đại phu nhân nói muốn bàn chuyện thông gia với phủ Kim Lăng Hầu đó. Kim Lăng Hầu phu nhân không sinh được nhi tử, hiện giờ cho vị đại công tử này trở về kinh, không phải là muốn hắn làm con thừa tự sao? Tương lai chắc đại công tử này sẽ là chủ nhân của Hầu phủ, nếu thành thông gia thật, thì nở mày nở mặt biết bao nhiêu nha, lão phu nhân tất nhiên rất vui về.”

“Hai ngày nay, nhị phu nhân mang đến nào là tơ lụa, châu báu trang sức gì đó, thứ gì cũng có, lão phu nhân có thể không vui sao?”

“Nhị tiểu thư đã như thế, mà đại công tử Hầu phủ còn thích?” Thanh Nhi đứng bên cạnh, bĩu môi, ra vẻ không tin. Hiện giờ khắp kinh thành ai mà không biết tình tình nhị tiểu thư Ngọc gia thế nào, hơn nữa mặt mũi đầy sẹo, công tử nào cũng tránh không kíp, thiếu gia Hầu phủ chẳng lẽ bị nước vào não hay sao?

Thất ma ma thường ra vào Nhàn Nguyệt Các, đã sớm quen với Thanh Nhi nhanh mồm nhanh miệng, lấy khăn che miệng cười nói: “Đúng vậy, thật là ăn mày gặp chiều manh, nhị tiểu thư lọt vào mắt xanh đại công tử Hầu phủ rồi. Hôm đó ở Đông viện lão thân thấy rõ ràng, nhị tiểu thư ăn mặc xinh đẹp lên xe ngựa của Hầu phủ. Dù nói là xe của tiểu thư Âu Dương, nhưng vị đại thiếu gia này cũng có trong xe! Hai ngày trước, lúc lão thân ra ngoài mua đồ, còn thấy Phủ Viễn tướng quân đang nói chuyện uống rượu với hần rất thân thiết. Theo lão thân thấy, chuyện này chắc tám chín phần rồi.”

“Nói vậy, Phủ Viễn tướng quân đã đồng ý mối hôn sự này rồi?”

“Dĩ nhiên là đồng ý, nghe lão gia nói, gần đây trong triều Lý tướng quân gặp khó khăn, danh vọng đã giảm bớt nhiều. Giờ chỉ trông cậy vào làm thông gia với phủ Kim Lăng Hầu để được thật nhiều giúp đỡ thôi.”

Nghe Thất ma ma nói xong, Như Ca lắc đầu một cái, người khác có thể không biết, nhưng nàng thì hiểu rất rõ Âu Dương Thiệu là người thế nào. Hần ngoài mặt dịu dàng sẵn sàng, trên thực tế lòng lang dạ sói, hèn hạ vô sỉ, vì đạt mục đích không từ thủ đoạn. Kiếp trước thấy máu của mình giúp hần lọt vào mắt xanh của hoàng thượng thì hứa hẹn đủ điều, biểu hiện cực kỳ yêu thương. Xong việc bắt mình uống độc dược, đẩy vào chỗ chết. Hiện tại sợ rằng Hầu phu nhân lấy địa vị con trai trưởng phủ Kim Lăng Hầu làm mối câu để bắt hần tiếp cận Ngọc Bảo Oánh mà thôi. Trên triều Kim Lăng Hầu nói giúp Lý gia, tất nhiên không thể là vì cho Ngọc Bảo Oánh thể diện, chắc chắn có âm mưu gì đó! Về phần hôn sự, càng không biết mấy phần là thật. Đáng lẽ mình đã tiết lộ chuyện trong Pháp Nguyên Tự ngày đó cho Ngọc Giai Nhân, thì nàng ta phải ngăn cản việc này chứ. Nhưng theo như hiện nay, không có vẻ gì là như vậy cả. Chẳng lẽ Ngọc Giai Nhân cố ý? .

Lại nói, lúc này ở Đông viện, Ngọc Giai Nhân đang nằm trên giường dưỡng thương, vốn lòng cũng hoài nghi phủ Kim Lăng Hầu không có ý tốt, muốn ngăn cản cậu và mẹ, nhưng nhớ tới lúc Văn thái y đến khám nói vết thương trên đùi chọt nặng lên, nếu không nhanh chóng tới phòng thuốc trong cung của lão chữa trị, ngày sau sẽ không thể đi lại được, hơn nữa thuốc để trị liệu đều cực kỳ quý giá, cần thêm 10 vạn lượng nữa, mà dĩ nhiên là mẹ không bỏ ra nổi nhiều bạc như vậy, cũng nhờ phủ Kim Lăng Hầu chủ động nói có thể cho mượn 10 vạn lượng này, nên liền thôi không nói nữa.

Thật ra vết thương trên chân Ngọc Giai Nhân trở nặng phần lớn cũng là do Ngọc Bảo Oánh, từ sau khi Ngọc Bảo Oánh khỏe lại, luôn canh cánh trong lòng chuyện ngày đó Ngọc Giai Nhân đã mình ra, Lý thị lại lựa chọn cứu Ngọc Giai Nhân càng làm nàng ta thêm oán hận không dứt. Thường ngày chỉ cần không vui một chút là sẽ phát tiết trên người Ngọc Giai Nhân, không phải nhéo mấy cái thì là không cần thận đáp trúng chân Ngọc Giai Nhân. Lý thị thấy Ngọc Giai Nhân hơi là lạ, hỏi tới nàng ta lại không nói.

Xương cốt Ngọc Giai Nhân từng vỡ vụn, giờ bị Ngọc Bảo Oánh đập lên, xương vừa mới khớp lại lệch chỗ, bất quá lệch cũng không quá nghiêm trọng, nên bình thường nhìn không ra. Hơn nữa Ngọc Giai Nhân quá gấp muốn đi dự tiệc, trong thời gian dưỡng thương lại cố gắng tập đi, càng khiến vết thương nặng thêm. Tới giờ đã nghiêm trọng tới mức chỉ đi một hai bước là phải nằm nghỉ.

Thấy vậy, Ngọc Giai Nhân dĩ nhiên cực kỳ sợ hãi, nếu tàn phế thật, chẳng phải mình chẳng còn gì hết sao. Chuyện Như Ca nói lại chưa chắc là thật, chẳng nghe phong thanh gì hết, lại nói phủ Kim Lăng Hầu tính kế Ngọc Bảo Oánh, nó thì cam tâm tình nguyện, tương lai bị làm sao có liên quan gì tới mình đâu. Vì vậy Ngọc Giai Nhân càng thêm kiên quyết lựa chọn im lặng.

Trong một căn phòng ở Đông viện, Lý thị nhìn ngân phiếu 10 vạn lượng trong tay, vui muốn phát điên, mặc dù chưa có bà mối tới cửa, nhưng ngân phiếu này đã đủ chứng minh thành ý của Hầu phủ, nói là cho mượn, nhưng nếu thành thông gia thật, chẳng lẽ Hầu phủ còn đòi lại?

“May nhờ phu nhân nhìn xa trông rộng, để cho nhị tiểu thư nể tới phủ Kim Lăng Hầu chơi, quan hệ hai nhà mới càng ngày càng tốt thế này. Hầu phủ có sản nghiệp to lớn, tương lai nhị tiểu thư gả vào đó, sẽ được hưởng thụ cả đời rồi. Dựa vào tình cảm thường ngày của nhị tiểu thư và tiểu thư Âu Dương, sau này đến Hầu phủ cũng được coi trọng mấy phần. Nô tỳ nghe nói gần đây Âu Dương công tử thường đánh cờ nói chuyện phiếm với lão tướng gia rất hòa hợp, thậm chí bên tướng quân cũng nhận được rất nhiều quà tặng từ Âu Dương công tử!”

Lý thị nghe vậy, càng thêm vui vẻ.

“Cho nên nói, người nhà quyền quý mắt rất sáng, tiểu tiện nhân ở Nhàn Nguyệt Các kia nghĩ muốn vượt nữ nhi ta, nằm mơ đi! Chờ hôn sự thành rồi, bà già kia cũng không thể che chở tiểu tiện nhân đó được nữa. Đến lúc đó ta nhất định gả nó cho một ‘người trong sạch!’”

Lý thị đưa tờ ngân phiếu trong tay cho Hồ ma ma, nói: “Lập tức chuẩn bị xe đưa Giai Nhân đến chỗ Văn lão thái y đi, nhanh đưa ngân phiếu cho lão, để lão tích cực trị cho Giai Nhân.”

Kỳ thật Lý thị làm sao lại không biết ân tình giữa Ngọc Bảo Oánh và Ngọc Giai Nhân, hiện tại con gái thứ hai nguyện ý cho Giai Nhân chữa bệnh, chắc vì nghĩ dù gì cũng là chị em.

Đại tiểu thư Hầu phủ Âu Dương Lâm sau khi tiễn Ngọc Bảo Oánh về mặt thẹn thùng về xong, xoay người đi vào một gian phòng, mở khóa tiến vào phòng trong. Bên trên xà nhà là ba cái đầu lâu đã khô, dưới ba đầu lâu khô còn có 3 bòn lửa mạnh, dưới ánh lửa, vẻ mặt đờ đẫn của Âu Dương Lâm biến thành âm u khiến người ta vô cùng kinh hãi.

Âu Dương Thiệu đi theo Hầu phu nhân Tường thị vào phòng, thấy cảnh tượng bên trong, không khỏi phát lạnh. Âu Dương Lâm hình như là càng ngày càng điên loạn, biến phòng của mình thành nơi kinh khủng như vậy.

Hầu phu nhân Tường thị ngược lại không chút để ý cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt thương yêu tiến lên nắm hai bàn tay lạnh lẽo của Âu Dương Lâm, trấn an.

“Mẫu thân, Phủ viễn đại tướng quân.... Ta muốn hần không được chết từ tế!”

“Yên tâm! Nương và phụ thân sẽ không bỏ qua cho hấn”, Hầu phu nhân liếc mắt nhìn Âu Dương Thiệu sau lưng, trong lòng nắm chắc mười phần. Lão tã tướng Lý Chuẩn đã già, không còn một phần nhỏ thận trọng như năm đó. Mà Lý Lập lại là thằng ngu, đụng phải Âu Dương Thiệu cố ý tiếp cận, chỉ có một chữ thua. Lý gia không bao lâu nữa sẽ xong đời!

“Còn có Ngọc Như Ca.....khiến nó vào Hầu phủ, để nó làm một tỳ thiếp ai cũng có thể đùa bỡn!”

Tỳ thiếp! Lời Âu Dương Lâm khiến Âu Dương Thiệu sững sờ, nhớ tới thiếu nữ như tiên nữ hạ phàm ngày đó ở phủ Thọ Vương, Âu Dương Thiệu ít nhiều hơi có chút do dự.

“Sao? Ngươi không nữ?” Âu Dương Lâm thấy do dự trong mắt Âu Dương Thiệu, nở nụ cười điên cuồng, “Chỉ là một nữ nhân mà thôi, nếu ngươi mê nó, có thể hưởng cùng”.

“Thiệu nhi, Lâm nhi là muội muội ngươi, chẳng lẽ yêu cầu như thế ngươi cũng không làm được?”

Âu Dương Thiệu thấy ánh mắt tàn khốc của Trương thị, hai tay bắt gập nắm chặt thành đấm, nháy mắt về mặt trở nên ôn hòa như gió.

“Nguyên vọng của muội muội huynh trưởng có thể nào từ chối, chờ xử lý xong chuyện Lý gia, ta nhất định sẽ dốc toàn lực thực hiện mong muốn của muội”, tiện nhân chết tiệt, bản thân mình như vậy, vẫn không quên tính kế người khác, thật ghê tởm!

“Ừ, vậy thì tốt!” Trương thị vừa trả lời vừa thầm nghĩ, Âu Dương Thiệu là một con chó biết nghe lời, chỉ cần một ngày không cho nó thân phận con trai trưởng, thì nó vĩnh viễn chỉ có thể cúi đầu nghe theo mình.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Dạ thám hương khuê

Trong phòng sách phủ thế tử, Tiết Thanh Trạch đứng nghiêm một bên, nhìn về phía nam từ mặc áo bào thêu măng xà màu đen phía trước vẫn một mực yên lặng không lên tiếng, gió lốc trong đôi mắt hẹp dài kia làm hấn cảm thấy như đang đứng trên bàn chống.

Người khác có thể không nhìn ra, nhưng đi theo Tiêu Dạ Huyền nhiều năm, hấn sao không biết đại ca đang thực sự nổi giận.

Trầm mặc hồi lâu, Tiết Thanh Trạch ráng nặn ra nụ cười gượng, “Đại ca đừng nhìn đệ như vậy, nếu được chọn lần nữa, đệ vẫn sẽ làm như thế, tìm Ngọc tiểu thư đến. Mấy năm nay, chúng ta tổn không ít tâm huyết với Bái Nguyệt Giáo, nhưng lại thu được tin là tên giáo chủ chết bầm của Bái Nguyệt Giáo, kẻ nuôi cô trùng này đã chết từ 4 năm trước trong cuộc tranh chấp nội bộ rồi. Nếu còn thời gian, đệ có thể tìm những cô trùng còn sót lại của Bái Nguyệt Giáo đem về nghiên cứu, nhưng cô trùng đã đến quá gần tim đại ca, đệ bắt lực. Đại ca phải biết chỉ cần có thể cứu được đại ca, cho dù muốn mạng của đệ, đệ cũng sẽ cho, những thứ khác không ở trong phạm vi lo nghĩ của đệ.”

Mặc dù biết người trước mắt nói là sự thật, nhưng nếu động tác của nàng không đủ nhanh, một khi trùng độc thông qua vết thương chui vào trong thân thể nàng, hậu quả khó mà lường được. Tiêu Dạ Huyền nhớ lại trong ý thức mông lung, máu nàng bắn tung tóe và thân hình nhỏ gầy lung lay, khuôn mặt tái nhợt. Cứ nghĩ tới đó hấn liền nhin không được muốn bóp chết người trước mắt. Nam tử nhìn áo khoác lông hổ bạc dính đầy máu trên bàn, mắt xẹt qua chút lạnh lẽo, “Mấy ngày tới, đừng để ta thấy đệ!”

Nghe vậy, Tiết Thanh Trạch run lên, theo lời lui ra ngoài.

Rốt cuộc, trong thư phòng chỉ còn lại một mình Tiêu Dạ Huyền. Hấn nằm ngửa trên ghế dựa, không biết đã qua bao lâu, trong phòng truyền ra một tiếng thờ dài. “Như Ca.....”, âm thanh cực kỳ cô đơn, cực kỳ triền miên, lại mang theo kiên định không cách nào nói rõ.

Màn đêm buông xuống, Như Ca uống xong thuốc bổ, nằm lăn qua lăn lại trên giường, bởi vì vết thương trên tay, Liệt thị cầm tiết Như Ca đựng vào may vá hay sách vở, cho dù nàng nắn ni thế nào cũng không có tác dụng. Vân Kiệt càng quá hơn, mỗi ngày trời chưa tối hấn đã bắt nàng về phòng nghỉ ngơi, không cho ai tới quấy rầy, nói là nghỉ ngơi dưỡng sức. Dưới sức ép của một lớn một nhỏ, cộng thêm sự giám thị nghiêm khắc của ba đại nha hoàn, Như Ca giống hệt heo nhốt hết ăn rồi ngủ.

Như Ca lăn qua lăn lại nửa ngày trời, rốt cuộc cũng hơi buồn ngủ, kéo chăn mỏng lên, vui vẻ đi gặp Chu Công. Không biết đã ngủ bao lâu, Như Ca cảm thấy trên cánh tay hơi ngứa, nghĩ rằng trong phòng có muỗi, thuận tay đập một phát, chỉ nghe “Bốp” một tiếng, nàng lập tức thức tỉnh, thấy người ngồi ở ghế đầu bên giường, bên gập mình bật dậy.

Người này không phải nên ở nhà dưỡng thương sao? Thế nào lại xuất hiện tại phòng ngủ của mình? Như Ca thấy nam tử nhìn mình chăm chú, vừa tức vừa thẹn. Chiến thần Bắc Địa bảo vệ quốc gia gì chứ, mình tốn nhiều máu như vậy rốt cuộc cứu phải một tên háo sắc nửa đêm đột nhập vào phòng ngủ nữ tử! Lưu manh! Nàng sờ sờ y phục, vẫn chỉnh tề!

Như Ca bực mình nói: “Đêm đã khuya, thế tử xuất hiện ở đây sợ rằng có nhiều bất tiện, mời về cho!”

“Ngọc Như Ca, đánh con cháu hoàng thất, phải bị tội gì?” giọng nam tử khàn khàn, nhưng một phần nguy hiểm cũng không có.

Nghe vậy, Như Ca thận trọng nhìn lên, trên má phải người nọ quả thật có một vết đỏ hình bàn tay.

Không phải vừa rồi bị mình đánh trong vô thức chứ? Như Ca có chút giật mình, nhưng nhớ tới hành động xấu của người này, mạnh dạn hơn, định xuống giường lại bị người ngồi bên mép giường ngăn trở, vì vậy dứt khoát ngồi chồm hổm trên giường hỏi, “Đêm khuya thế tử xông vào khuê phòng thiếu nữ, không biết vì chuyện gì?”

Nam tử nhìn cô gái nhỏ trước mắt, tròn mắt sâu thêm, cúi người tới gần, nói bên tai Như Ca, “Đến thăm người ta yêu”, âm thanh nam tử gần như nỉ non, làm mặt Như Ca lập tức đỏ bừng.

Không biết xấu hổ, ai là người hấn yêu chứ? Như Ca ngẩng đầu lên, vốn muốn đáp lại một cách mỉa mai, nhưng bất gặp đôi mắt sâu lắng của nam tử, hồi lâu mới lắp bắp lên tiếng: “Chỉ sợ thế tử tìm lộn chỗ rồi, người yêu của thế tử đều ởtrên những bức họa mỹ nhân trong cung đó.....”

Như Ca chưa kịp nói hết, đôi môi đã bị ngăn lại.

Không để nàng nói nữa, hấn cúi đầu hung hăng mút chặt môi nàng, điên cuồng hấp thu thơm ngọt bên trong, tùy ý và bá đạo, một tay để bên hông nàng, ôm chặt nàng vào lòng.

Sống hai đời, Như Ca chưa từng bị hôn mãnh liệt như vậy, trong khoảng thời gian ngắn không biết phản kháng. Đợi khi phản ứng lại, đôi tay đã bị nam tử ép vào ngực, chẳng thể động đậy, nhất thời khản trương, nước mắt nhanh chóng ngưng tụ.

Lúc này trong lòng Như Ca vô cùng tủi thân, kiếp trước mình vì hấn mà bị cuốn vào âm mưu hủy diệt cả đời mình, hiện giờ mình cứu hấn còn bị hấn bắt nạt, thật vô lý mà! Nàng nhớ tới cảnh ngộ kiếp trước, tỉnh táo, lạnh nhạt gì đều không còn nữa, nước mắt rơi như mưa.

Nam tử đang gần như si dại, thấy nước mắt trên mặt nàng, lập tức dừng lại, nghĩ mình đã dọa nàng sợ, thận trọng dùng hai tay gạt nước mắt cho nàng, tim như bị dao cùn xoáy vào, “Dừng khóc!”

Hấn cực kỳ yêu nàng, chỉ muốn dùng hành động nói cho nàng biết tình cảm kìm nén bấy lâu của hấn mà thôi, không ngờ lại làm nàng khóc. Tiêu Dạ Huyền quả thật muốn đắm chìm.

“Huynh khi dễ người!” Như Ca nghe thấy lời nói mang theo thương tiếc của nam tử, biết người trước mắt hoàn toàn không có nguy hiểm, khóc càng dữ.

“Là ta khi dễ người! Dừng khóc... Dừng khóc”, Như Ca chẳng thèm suy nghĩ gì nữa, chỉ biết là không ngừng được, đã sắp 40, không đúng là 540 tuổi mà không biết nước mắt ở đâu nhiều dữ!

An ủi thế nào cũng vô dụng, Tiêu Dạ Huyền đành mặc người trong lòng khóc cho đã, vỗ vỗ lưng người đã khóc cơ hồ đến đau sốc hông.

Không biết qua bao lâu, oán khí của nàng hình như đã phát tiết xong, tiếng khóc dần dần ngừng lại, mặc cho Tiêu Dạ Huyền lau mặt giùm, chỉ tức giận ngồi trên giường.

“Như Ca đánh con cháu hoàng thất, tội đáng chết vạn lần!”

Tiêu Dạ Huyền thấy Như Ca rốt cuộc không khóc nữa, hết sức vui mừng, vuốt vuốt mấy sợi tóc rối trên mặt nàng, trong mắt tràn đầy cưng chiều, “Ta cho phép nàng đánh! Nếu còn chưa hết giận, cứ tiếp tục!”

Nói xong, Tiêu Dạ Huyền nắm tay Như Ca đưa tới mặt mình. Như Ca cả kinh giật tay lại, nháy mắt đau đớn trên tay truyền đến khiến nàng hít vào một hơi. Như Ca bắt đầu nhìn cổ tay mình, Vết thương vừa khép lại không bao lâu đã rách ra, lụa trắng trên tay rất nhanh hiện ra vết máu.

Tiêu Dạ Huyền nghe thấy tiếng hít khí của Như Ca, cũng thấy được vết máu, nhất thời chân tay luống cuống.

Như Ca thấy vẻ hốt hoảng trên mặt nam tử, tức giận đã tiêu hơn phân nửa. Nàng dùng tay trái không bị thương chỉ chỉ về phía bàn trang điểm bên phải gian phòng: “Trên bàn có nước sạch, dưới bàn có hòm thuốc, trong đó có thuốc cầm máu và băng.”

Theo chỉ dẫn, Tiêu Dạ Huyền nhanh chóng đem hòm thuốc và nước sạch tới. Mở hộp thuốc ra, tìm một bình thuốc ghi chữ bột cầm máu và một miếng vải băng, đặt tay Như Ca lên gối sứ, cẩn thận tháo miếng vải đã thấm máu trên tay nàng ra, rắc bột cầm máu lên, dùng nước rửa sạch máu tụ chung quanh, rồi dùng băng mới quấn lại, tất cả động tác giống như một tín đồ thành kính khiến người ta nhìn thấy mà lòng mềm nhũn.

Tiêu Dạ Huyền cầm tay Như Ca nhìn hồi lâu, thấy vết thương không tiếp tục chảy máu, mới đặt tay nàng xuống nệm gấm.

Trong phòng, hai người nhìn nhau thật lâu, cuối cùng Tiêu Dạ Huyền không nhịn được định chạm vào mặt nàng, lại bị Như Ca nghiêng người né tránh.

Tay hấn dừng giữa không trung, nhẹ giọng nói: “Ta yêu nàng!”

Thiết tha trong mắt hấn, lời nói êm ái khiến lòng Như Ca thoáng xúc động, lại nghĩ đến thân phận của người trước mắt mà mà phản rung động này nháy mắt ngừng lại, nhìn người ngồi đối diện, trầm mặc chốc lát mới mở miệng.

“Như Ca tính tình kiêu ngạo cả đời tuyệt không làm thấp, lại thêm hay ghen, không cho phép phu quân mình có hồng nhan tri kỷ khác. Nếu thế tử chỉ là

nhất thời thích thú, xin đừng tay, đừng cho Như Ca có ý nghĩ không nên có.”

Hồi lâu, người đối diện cũng không nói gì, chỉ nhìn nàng thật sâu. Như Ca tự cảm thấy đã nói rất rõ, hẳn biết khó sẽ tự lui. Nén trong phòng đã cháy hơn một nửa, nàng xốc chân lên nằm xuống, người mất máu quá nhiều thật sự không thích hợp thức đêm.

Không biết qua bao lâu, tiếng cười nam tử truyền đến, rồi sau đó là giọng nói ôn nhu: “Cả đời làm thê, dưới thê không thiếp”.

Nghe vậy, thân thể người trên giường hơi hơi chấn động.

Tiêu Dạ Huyền hăm chú nhìn gương mặt mỹ lệ của thiếu nữ, nghe tiếng hít thở đều đều của nàng, cho đến khi chân trời hiện ra ánh sáng, hẳn đặt một nụ hôn lên trán nàng rồi mới hải lòng rời khỏi phòng.

Như Ca vốn ngủ đưa lưng ra phía ngoài, ngay sau khi nam tử rời đi, liền mở mắt ra, vuốt vuốt trái tim đang nhảy nhót. Nơi đó có hai âm thanh, một âm thanh tự nói dừng vì một câu hứa hẹn hư vô liền phớt lờ cả cuộc đời mình, âm thanh khác lại nói: Ngọc Như Ca, người động lòng.

Cuối cùng sau một hồi hỗn loạn, Như Ca thắm quyết tâm, về sau lúc ngủ nhất định phải đóng cửa sổ thật chặt, giọng điệu như vậy thật quá mức nhiều loạn lòng người!

Sáng sớm, Như Ca đi chào hỏi lão phu nhân, gặp được Ngọc Tĩnh Nhã đã lâu không thấy, nên hơi kinh ngạc.

Kể từ đầu năm, sau hôn lễ âm ỉ kia, Ngọc Tĩnh Nhã vẫn chưa trở về Ngọc phủ lần nào, theo lý, nên ở trong Tướng phủ an tâm dưỡng thai, sao giờ ôm bụng lớn trở về? Như Ca hỏi thăm mới biết, thì ra bên phủ tướng quân cho Lý thị chút thuốc bỏ, Ngọc Tĩnh Nhã bị phải đi tống đồ.

Nhìn kỹ một chút, cái thai gần bảy tháng to lớn đè nặng lên thân thể gầy yếu của nàng, trông không cân xứng tí nào. Đáng lẽ Ngọc Tĩnh Nhã mang thai con của con trai tướng phủ tướng quân, người phủ tướng quân phải rất xem trọng, nhưng nhìn tình cảnh trước mắt, Ngọc Tĩnh Nhã hình như đã bị không ít hành hạ, mặt mũi tiêu tụy, khỏe mặt trái rõ ràng còn có vết thương rất nặng.

Lão phu nhân mặc dù nói không trách tội Ngọc Tĩnh Nhã gạt chuyện mang thai, nhưng ít nhiều cũng không muốn thấy mặt. Lão phu nhân vẫn giận vì chuyện trở mặt với Đồ đại nhân ở Chiêm Sự Phủ mà Ngọc Chính Hồng xem chút nữa không giữ được chức quan, nói chuyện không được hai câu đã lấy cớ thân thể không khỏe về phòng nghỉ ngơi.

Lý thị và Ngọc Bảo Oánh hiển nhiên cũng nhìn không vừa mặt Ngọc Tĩnh Nhã. Nếu không do Ngọc Tĩnh Nhã đang mang thai con Lý Ngọc Đình, e rằng không thể thiếu bị một phen đánh chửi. Thấy lão phu nhân đi, mẹ con Lý thị cũng rời khỏi Ninh Phúc Đường.

Ngọc Tĩnh Nhã thấy mọi người lần lượt rời đi, cũng không tính đi, cứ lẳng lặng mà ngồi.

“Đã lâu không gặp, tam tỷ sống tốt không?”, Như Ca nhớ kiếp trước Ngọc Tĩnh Nhã gả cho Đồ đại nhân Chiêm Sự Phủ, không quá nửa năm đã bị lão đánh chết, hôm nay theo Lý Ngọc Đình, xem ra vẫn không được như ý, mặc dù không thân với nàng ta, nhưng Như Ca vẫn có mấy phần đồng tình.

“Chẳng có gì không tốt, bất quá là ngồi ăn rồi chờ chết thôi!”, Ngọc Tĩnh Nhã cười chua xót, “Vốn nghĩ có đứa bé này, sẽ được coi trọng chút, nào ngờ vừa vào Lý phủ chưa tới ba ngày, đã có một đồng nữ nhân đến tuyên bố mang thai con của Lý Ngọc Đình, trong đó có một người là cháu gái bên ngoại của phu nhân Lý tướng quân, như vậy đứa bé này của ta chẳng đáng tiền rồi. Phu nhân Lý tướng quân dĩ nhiên là thiên vị người bên nhà mẹ mình, hiện giờ chính thất của Lý Ngọc Đình chính là đứa cháu bên ngoại đó.”

Như Ca sùng sốt, Lý Ngọc Đình này ngay cả người nhà mẹ đẻ của mẹ mình cũng không bỏ qua, thật đúng là thân càng thêm thân! Vết bầm trên mặt Ngọc Tĩnh Nhã kia chẳng lẽ là bị vợ cả Lý Ngọc Đình đánh? Miệng đã hé ra, nhưng rốt cuộc Như Ca vẫn không hỏi.

Tuy vậy hiển nhiên là Ngọc Tĩnh Nhã trở về để kể khổ, nên không muốn dừng lại.

“Chính thất kia cũng người hiền lành, chưa từng khắc nghiệt với ta, thường ngày sống bình an vô sự, chỉ là Lý Ngọc Đình.....” nhắc tới cái tên đó, trong mắt Ngọc Tĩnh Nhã tràn đầy ý hận khắc cốt, “Mình không còn dùng được, sống lay lắt qua ngày cũng thôi đi, lại cứ uống say liên đới đủ phương pháp hành hạ bọn nữ nhân chúng ta”.

Đột nhiên, Ngọc Tĩnh Nhã giống như nhớ ra gì đó, nhìn Như Ca cười quỷ dị, khiến Như Ca cảm thấy cả người không được tự nhiên.

“Ta biết người hiểu y thuật, muốn hỏi người một chuyện, nam nhân bị thiến, nơi đó còn có thể chết đi sống lại, như cây khô gặp mưa xuân mà hồi sinh không?”

Cho dù là Hoa Đà, sợ rằng cũng không có bản lĩnh đó! Như Ca lắc đầu một cái.

“Ha ha.....” Ngọc Tĩnh Nhã thấy Như Ca lắc đầu, cười lớn lên, cười đến mức thân thể cơ hồ muốn đổ. Như Ca liền vội vàng tiến tới đỡ nàng ta, bụng lớn như vậy nếu té cũng không phải chuyện đùa.

“Đừng vậy, sao có thể có loại khả năng này, kì lạ là bọn họ lại rất tin, không biết đại thiếu gia của phủ Kim Lăng Hầu có tâm tư gì mà ngày ngày chạy tới phủ tướng quân. Mọi cả một đạo sĩ về luyện đan, nói chỉ cần uống đan dược của đạo sĩ này, là Lý Ngọc Đình có thể biến thành nam nhân thực thụ lần nữa. Hiện giờ trong ngoài tướng phủ đều dán bùa, cả phòng bếp cũng không bỏ qua.”

“Đạo sĩ.....”

“Đúng, mặc áo bào màu đen, râu bên mép vênh ngược lên, tự xưng là Trương Thiên Sư ở Lĩnh Nam, có bản lĩnh làm người ta cái từ hồi sinh, hần mở một tờ giấy trắng ra, đốt lá bùa rồi quơ quơ trên giấy trắng mấy cái, trên giấy trắng liền xuất hiện một mỹ nhân đang múa, vung tay lên, bùa tắt, mỹ nhân cũng biến mất, mặc dù nhìn rất thật, nhưng chung quy ta vẫn cảm thấy có gì đó không đúng.”

Không thể không nói, trực giác Ngọc Tĩnh Nhã là cực kỳ chính xác. Tên Trương Thiên Sư này, Như Ca biết rất rõ, lão nguyên là kẻ bịp bợm, tinh thông một ít kỹ xảo kỳ lạ, sau được Âu Dương Thiệu thu nhận, thay hần nhiều chuyện bại hoại. Năm đó chính tên Trương Thiên Sư này nói năng và Âu Dương Thiệu có duyên vợ chồng ba đời ba kiếp, cũng y như lời Ngọc Tĩnh Nhã kể, bày ra một tờ giấy trắng, đốt bùa lên thì trên giấy hiện lên chữ ‘Tam thế’. Vì vậy Như Ca mới lầm tưởng Âu Dương Thiệu là người chồng trời định của mình. Bây giờ nghĩ lại, chẳng qua là lão dùng một loại nước đặc biệt vẽ lên giấy trắng sần, mắt thường nhìn không thấy nhưng chỉ cần hơi lửa là hình sẽ hiện lên. Âu Dương Thiệu làm vậy tất nhiên là có âm mưu, lần này sợ rằng Tướng phủ thật sự gặp nạn rồi.

“Tỷ đã biết không đúng, sao không nhắc nhở tướng quân đề phòng? Hiện giờ dù sao tỷ cũng là người phủ tướng quân.....”

“Ta dĩ nhiên biết đạo lý môi hở răng lạnh, nhưng ta nói có ai nghe đâu, người cũng biết vừa nghe Ngọc Giai Nhân cần tiền chữa bệnh, Hầu phủ đã cho mượn ngay 10 vạn lượng. Hiện giờ Lý gia ai ai cũng xem đại công tử phủ Kim Lăng Hầu là người nhà, ta vừa nói ra, liền bị Trương Thiên Sư nói là có tướng khác chồng, phu nhân nghe xong không thêm giả bộ hòa nhã với ta nữa, giờ ta sống ngày nào hay ngày ấy, hi vọng có thể thuận lợi sinh được nhi tử, tương lai nhờ cậy vào nó mà thôi.....”

Như Ca thấy Ngọc Tĩnh Nhã như vậy, không biết nói gì cho phải, mấy đứa con trai Lý gia đều thành thái giám. Hiển nhiên là bọn họ ôm kỳ vọng cực lớn, cộng thêm Âu Dương Thiệu tính toán thật sự cẩn thận, đã thành công trở thành quý nhân của Lý gia, ngân phiếu kia e là để chặn miệng Ngọc Giai Nhân. Trong mắt Lý gia, Ngọc Tĩnh Nhã trước sau vẫn là người ngoài, nói ra không được tin tưởng cũng đúng.

“Vậy tam tỷ phải ráng giữ gìn sức khỏe”.

“Ta hiển nhiên sẽ chăm sóc nó thật tốt”, sờ sờ bụng, trên mặt Ngọc Tĩnh Nhã tràn đầy tình mẹ.

Lúc hai người đang nói chuyện thì người làm phủ tướng quân đến gọi người, nhìn theo bóng lưng Ngọc Tĩnh Nhã, Như Ca đột nhiên cảm thấy nàng ta thật đáng thương. Nghe Thát ma ma nói thường ngày Ngọc Tĩnh Nhã đối với lão phu nhân Trịnh thị vô cùng cung kính, thấy nàng như vậy, lão phu nhân lại thờ ơ không quan tâm, thật khiến lòng người lạnh lẽo. Như Ca nghĩ, nếu không nhờ mình hay tặng quà hiếu kính và vì mình còn giá trị lợi dụng, sợ rằng cảnh ngộ của mình cũng không khá hơn là bao.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiếu Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Tên cặn bã bị cấn

Trong Ngự Thư Phòng, Hồng đế mặc long bào vàng sáng ngời trên ngai vàng, trong tay đang cầm chén trà Vân Long chỉ dùng cho hoàng thất, vừa uống xong một hộp, đã thấy tiêu thái giám tiến vào bẩm: “Hoàng thượng, Cẩm Thân vương thế tử xin gặp!”

Nghe vậy, mầy Hồng đế giãn ra, nói: “Truyền vào!”

Không bao lâu, Cẩm Thân vương thế tử tiến vào, đứng không xa bàn sách, trên mặt mang theo vẻ cung kính của thần tử đối với đế vương, nhưng nếu nhìn kỹ, trong đôi mắt lạnh lùng có nhàn nhạt thần tình.

Hồng đế lên ngôi nhiều năm, tự nhiên có một cổ khí thế đế vương khó nói nên lời. Nhưng khi đối mặt với Tiêu Dạ Huyền thì loại khí thế đế vương này không nghi ngờ gì đã bị giảm đến mức thấp nhất, ánh mắt vốn làm người ta không dám nhìn thẳng lúc này lại mang theo một chút ôn hòa.

“Dạ Huyền, trầm nghe Thanh Trạch nói cổ trùng trong cơ thể con đã lấy ra, nhưng vẫn còn chưa khỏi hẳn, gấp tới đây là có chuyện gì sao?”

Đối với đứa cháu này, Hồng đế có cảm giác thân thiết khó tả. Đứa nhỏ này mặc dù tính tình không tốt lắm, nhưng năng lực xử lý công việc cực mạnh, hơn nữa lớn lên ở trong cung, xưa nay Hồng đế luôn thương yêu như nhi tử, rất tin tưởng. Lúc trước chinh chiến, vào thời khắc nguy hiểm nhất, ngay cả những đứa được gọi là con ruột kia cũng né còn không kịp, chỉ có đứa cháu này là can tên cho mình, mỗi lần thấy, Hồng đế luôn cảm thán sao đứa bé này không phải là nhi tử của mình.

Tiêu Dạ Huyền cũng không quanh co lòng vòng, nói “Dạ Huyền muốn xin thánh thượng hạ chỉ ban hôn.”

Hồng đế nghe vậy, cực kỳ kinh ngạc, mấy năm nay ông ngoại và phụ thân của nó rất quan tâm việc này, chỉ là mỗi lần nhắc tới đều bị nó cự tuyệt, nếu không phải ở Vân Cương xảy ra chuyện, mình đã sớm khiến đứa cháu này thành gia, chẳng qua lúc đó biểu hiện của những nữ tử kia thật làm người ta thất vọng. Cũng làm cho Dạ Huyền chán ghét đến tận xương tủy, giờ thấy nó chủ động nhắc tới, thật khiến Hồng đế rất đổi vui sướng, “Ban hôn? Cho con?”

Tiêu Dạ Huyền trịnh trọng gật đầu “Dạ”.

Hồng đế rất hứng thú, vốn cho là chuyện này phải để hoàng hậu mở miệng mới xong, không ngờ giờ đứa nhỏ này không chỉ muốn lấy vợ, mà còn tự thân đến cầu ban hôn, xem ra nhất định là nó cực kỳ thích cô nương kia. Hồng đế đặt chén trà xuống, vui vẻ hỏi “Là tiểu thư nhà nào?”

“Tứ tiểu thư Ngọc phủ, Ngọc Như Ca.”

Trong đầu Hồng đế lần lượt điểm tên các thần tử, chỉ có quan tam phẩm Ngọc Chính Hồng là họ Ngọc, bất quá nghe nói chính thê hắn chỉ có hai nữ nhi..... Tứ tiểu thư hình như là thứ nữ..... Hồng đế trầm ngâm

Tiêu Dạ Huyền biết Hồng đế nghi ngờ, thân nhiên giải đáp “Nàng là thứ nữ của quan tam phẩm Ngọc Chính Hồng.”

Thứ nữ? Trên mặt Hồng đế có mấy phần không vui “Tiểu thư nhà quan lại quyền quý con không coi trọng, sao lại muốn cưới thứ nữ Ngọc phủ làm thê? Không bằng tuyển một người khác làm thê, để nàng làm tiểu thiếp?”

Tiêu Dạ Huyền liếc Hồng đế một cái nói “Tiểu thư nhà quan lại quyền quý có nhiều hơn nữa, chất nhi cũng chỉ muốn lấy nàng làm thê. Nếu là những người khác, bệ hạ cứ chờ đến quân kỹ quán tìm người đi!”

Hồng đế nghe vậy ghen lời, đồ bất hiếu này, lại dám uy hiếp mình, nhưng đối mặt với đứa cháu mình thương nhất Hồng đế không cách nào nghiêm nổi, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Phụ vương và mẫu phi con đã đồng ý?”

“Phụ vương và mẫu phi.....” dường như nhớ tới điều gì, Tiêu Dạ Huyền không nói thêm gì nữa.

Hồng đế thấy vẻ mặt hơi cô độc của Tiêu Dạ Huyền, trong lòng đau xót, ôn hòa hỏi: “Cô nương kia thật tốt như vậy, để con thích như thế?”

Nhớ tới đôi mắt long lanh của người kia, khóe môi Tiêu Dạ Huyền khẽ cong lên, trong mắt mang theo một chút dịu dàng: “Dạ, không ai bằng”

“Không ai bằng.....” ba chữ này nghe sao mà nặng, khiến Hồng đế chấn động.

“Dạ Huyền có thể sống tới bây giờ, chính là nhờ nàng”.

“Thì ra nàng là tiểu nha đầu 4 năm trước đã cứu con sao đó vội vàng bỏ chạy?” Hồng đế bỗng nhiên hiểu ra, thấy Tiêu Dạ Huyền mím chặt đôi môi, biết mình nói ra lời không nên nói, lắc đầu một cái, xem ra chất nhi động lòng thật rồi. Tình tình nó quyết tuyệt hơn người khác nhiều, một khi quyết định là tám con ngựa kéo cũng không thay đổi, mình không thành toàn cho nó thì còn cách nào khác. Về phần đôi phu thê không biết điều kia, thôi vậy!

“Được rồi, mấy ngày nữa trẫm sẽ hạ chỉ ban hôn.”

Tiêu Dạ Huyền khẽ lắc đầu “Hạ bây giờ luôn”.

Hắn biết có lẽ nàng vẫn chưa thương hắn, nhưng hắn sẽ không cho nàng thêm cơ hội rời đi. Hắn muốn để cho nàng nhanh chóng biết, nàng thuộc về hắn, là thê tử duy nhất của hắn.

Hồng đế nghe vậy buồn cười nói, “Hiện giờ? Chất nhi thật nóng lòng. Cửa cũng đã tìm tới rồi, chẳng lẽ còn sợ nàng chạy mất sao?”

Nói xong phân phó Lý công công đang đứng nghiêm một bên lấy thánh chỉ tới, Hồng đế muốn tự mình nghĩ phải viết thế nào.

Lý công công đem tới một mảnh lụa màu vàng sáng, cung kính đặt trước mặt Hồng đế.

Dưới ánh nhìn chăm chú của Tiêu Dạ Huyền Hồng đế vung tay lên, bút chuyển động như rồng bay, từng chữ hiện ra, cuối cùng đặt bút xuống, lấy ngọc tỷ ấn lên góc phải phía dưới mảnh lụa. Thánh chỉ ban hôn đã hoàn thành.

Hồng đế cười nói: “Hài lòng chưa?”

Nhận lấy thánh chỉ, nhìn kỹ xác nhận không có gì sai sót, Tiêu Dạ Huyền cười sáng lạn y hệt đứa bé có được món đồ chơi yêu thích, nhưng chỉ trong chốc lát lại đổi thành ánh mắt sáng quắc nhìn Hồng đế “Sinh lễ!”

Bị ánh mắt như vậy nhìn, Hồng đế cảm thấy da đầu cũng muốn tê dại, mấy năm nay đứa cháu này cơ hồ đã vợ vết sạch những thứ quý báu của mình, Hồng đế bất đắc dĩ lắc đầu.

“Chất nhi muốn cái gì, tự mình đến quốc khố lấy đi, ta đều đồng ý.”

“Nghe nói Tây Vực tiến cống một cây trầm làm từ thủy tinh là Âm Dạ Chi Quang, hiện giờ không có trong quốc khố.....”

Tình hình này là phải tồn dữ rồi, thôi, ai bảo mình không cự tuyệt được làm chi.

“Lý Đức, người đến phủ Nội Vụ lấy món Âm Dạ Chi Quang đó tới đây.”

Lý công công vội đáp một tiếng, khom người lui ra khỏi Ngự Thư Phòng, chạy đến Phủ Nội Vụ.

Sau thời gian một chén trà, Lý công công mang một cái hộp hoa văn tinh mỹ trở lại, cung kính dâng cho Tiêu Dạ Huyền.

Tiêu Dạ Huyền mở hộp ra, liền thấy cây trầm tàn ra ánh sáng óng ánh trong suốt, không kim được khẽ mỉm cười, chắc nàng sẽ thích.

Thếp trăm năm biến thành bùn nhão rồi, Hồng đế Tiêu Dạ Huyền như vậy, liền biết rõ tình thâm sâu rồi. Nâng chén trà lên thông thả uống một hớp nói “Như ý rồi nha.”

Tiêu Dạ Huyền đóng nắp hộp lại, nhìn Lý công công nói “Phiền Lý công công đi Ngọc phù truyền chỉ với ta.”

Hồng đế nhất thời im lặng, còn muốn tự mình đi? Bất đắc dĩ nhìn Lý Đức nói “Không nghe à, bảo người đến Ngọc phù truyền chỉ đó.”

Thánh chỉ vừa viết xong không bao lâu, mực còn chưa khô, đã thức giục người đi truyền chỉ, hơn nữa thế tử còn tự đi, vị Ngọc tiểu thư nay quả nhiên là được sủng ái vô cùng. Nghĩ vậy, Lý Đức không dám chậm trễ chút nào, nhận lấy thánh chỉ đi theo Tiêu Dạ Huyền.

Hồng đế thấy vẻ mặt vui vẻ lúc rời đi của Tiêu Dạ Huyền, trong đôi mắt sắc bén cũng có mấy phần ý cười.

Là đế vương, thần tử đều là vũ khí lợi hại của mình, nhưng chỉ có chất nhi này là người duy nhất mình có thể tin tưởng!

Bên ngoài sân nhỏ Nhân Nguyệt Các, hoa anh đào nở rộ. Rừng trúc vây quanh Nhân Nguyệt Các đã bị chặt bỏ hơn phân nửa chỉ để lại một vòng bao lam nền cho hoa anh đào, bởi vì có hoa này mà Nhân Nguyệt Các thành một nơi phong cảnh xinh đẹp, thường có người đến ngắm hoa.

Liệt thị biết Như Ca thích loại hoa này, nên nâng tương là Liệt thị cho người gieo xuống, còn dặn dò các ma ma nha hoàn trong Nhân Nguyệt Các coi chừng, chớ để người ta làm gãy.

Ngồi trong đình nhỏ, thỉnh thoảng ngắm nhìn vườn hoa phía trước, Như Ca đang cúi đầu vẽ một bức hoa anh đào trên vải thêu. Hiện giờ ở Cẩm Tú Phưởng, một bức thêu như vậy đã bán được 3 ngàn lượng. Sau khi Liệt thị kiểm tra kỹ lưỡng vết thương đã ổn, thật vất vả mới khiến Liệt thị bỏ lệnh cấm đựng đến đồ may vá sách vở, trong lúc rảnh rỗi, Như Ca liền thêu một bức đưa qua Cẩm Tú Phưởng, xem như là giết thời gian, dù sao mẫu đã có sẵn.

Hai ngày trước vừa mở cửa ra đã nghe thấy hương hoa anh đào, Như Ca còn tưởng là ảo giác, không ngờ bên ngoài viện thật sự có một vườn anh đào lớn. Nhìn biển hoa trước mắt, Như Ca liền nhớ đến tòa nhà lớn ở thành Đông kia, nghĩ đến dáng vẻ vụng về của người nọ, cách làm phô trương như vậy thật không giống tác phong của hắn. Muốn cho người dọn sạch, nhưng nhìn những đóa hoa xinh đẹp, lại không đành lòng. Không thể không thừa nhận, hoa này được thiết kế cực kỳ tốt, từng màu hoa xen kẽ, vô cùng đẹp mắt.

Đang lúc tập trung thêu, Như Ca liền nghe một giọng nói truyền đến.

“Nghe nói hoa nơi này rất đẹp, nhưng theo bản công tử thấy cũng không đẹp bằng hoa tứ muội thêu.”

Như Ca ngẩng đầu lên, liền thấy Âu Dương Thiệu mặc áo dài màu xanh vẽ mặt phôi phới đứng cách mình hai trượng, ngược sáng làm Như Ca phải nheo mắt lại.

“Âu Dương công tử mắt thật là tốt, Như Ca mới vừa vẽ xong, đã có thể nhìn ra thêu đẹp hay xấu”, kéo vải che lại bức vẽ, Như Ca đứng dậy, lạnh nhạt nói.

Nghe vậy, trên mặt nam tử xẹt qua một chút xấu hổ, thật ra thì hắn làm sao thấy được trong đó thêu cái gì. Cô nương này sao chẳng hiểu phong tình gì cả, uổng phí mình vì nàng nóng ruột nóng gan. Bất quá trước giờ đối với nữ nhân Âu Dương Thiệu đều luôn tỏ vẻ ôn hòa, lấy ra một vật từ ống tay áo, tiến lại gần.

“Hôm đó ở Thọ vương phủ, Thiệu không thể đứng lúc giúp tứ muội một tay, khiến tứ muội giặt mình, thật cảm thấy hổ thẹn, hôm nay đặc biệt chuẩn bị một món quà nho nhỏ, cho tứ muội đỡ sợ! Đây là khối ngọc loại tốt nhất từ Thương Châu, ngân vàng khó mua, mong tứ muội nhận!”

Lúc Âu Dương Thiệu đến gần Như Ca trong vòng một trượng, Tuyết Lang vốn đang nằm bên chân giả vờ ngủ say, đột nhiên bật dậy, trong mắt tràn đầy cảnh giác, gầm nhẹ một tiếng, há miệng nhe ra hàm răng bén nhọn lạnh lẽo, thật giống như Âu Dương Thiệu dám lại gần một bước, sẽ cắn đứt cổ hắn.

Thấy vậy, Âu Dương Thiệu sợ hãi lùi lại vài bước, vừa rồi chỉ nhìn thấy mỹ nhân, không thấy bên cạnh nàng còn có một con thú dữ như vậy.

“Âu Dương công tử tha lỗi, thú nhỏ tính tình thất thường, thấy người lạ là sẽ như vậy”, cúi người néo néo cổ Tuyết Lang, làm Tuyết Lang thoải mái đến hít một hơi.

“Mặc dù Âu Dương công tử và nhị tỷ thân thiết, nhưng với Như Ca mà nói lại là người xa lạ, quà của công tử quá giá trị, Như Ca không dám nhận, nơi đây là hậu viện Ngọc phủ, nam khách nên dừng bước. Nếu không còn chuyện gì, Như Ca xin phép đi trước.”

Nghe vậy, Âu Dương Thiệu không vui ra mặt, nhưng thấy Tuyết Lang, không dám có động tác gì khác.

Âu Dương Thiệu vội vàng đến nơi đây tìm Như Ca như thế chỉ vì Hầu phu nhân đã hứa chỉ cần có thể xử lý Lý gia và đưa Như Ca vào Hầu phủ, sẽ để cho hắn chân chính trở thành trưởng tử, tương lai kế nhiệm tước vị Kim Lăng Hầu. Trương Thiên Sư bên kia rất thuận lợi, Lý gia đã như cá nằm trong chậu, điều này làm cho Âu Dương Thiệu vui sướng hết sức. Nghĩ tới thiếu nữ ngày đó ở lầu lâu làm mình nhớ nhung, liền không kiềm chế được. Mặc dù yêu cầu của Âu Dương Lâm hết sức quá đáng, nhưng vì tiền đồ, hy sinh tương đương là cần thiết, chớ mình nắm quyền rồi, còn cần kiêng dè nữ nhân diên kia sao?

“Tứ muội cần gì xa lạ như thế, hôm đó ở tử lâu, tứ muội rõ ràng có ý với Thiệu, sao hôm nay biểu hiện lạnh nhạt như vậy?”

Như Ca nhìn Âu Dương Thiệu, quả thật là tức cười, kiếp trước sao mình lại bị mê hoặc bởi kẻ như hắn chứ? Ngồi xổm xuống, vuốt ve bộ lông trắng như tuyết của Tuyết Lang, thân nhiên nói: “Hôm đó Như Ca chỉ là vô tình nhìn mà thôi, xin Âu Dương công tử chú ý cách dùng từ, công tử là ái nhân của nhị tỷ, Như Ca thật không dám trêu cao.”

Bị Như Ca không thèm chú ý mấy lần, Âu Dương Thiệu tức giận vô cùng, nhìn Tuyết Lang, làm như ngộ ra, âm thanh không khỏi lạnh đi: “Chẳng lẽ là tứ muội coi trọng Cẩm Thân vương thế tử, nên mới lạnh nhạt với Thiệu như vậy. Không ngờ chẳng qua chỉ là một thứ nữ nhỏ nhỏ mà có tâm muốn trèo cao con cháu hoàng thất, quả là không biết tự lượng sức mình, Cẩm Thân vương phủ là nhà quyền quý nhất Đại Chu này, cho dù ngưởi vào được đó, bất quá cũng chỉ là một tiểu thiếp mà thôi, Thiệu không những có thể cho ngưởi làm tiểu thiếp, mà tương lai còn.....”

Nhìn Âu Dương Thiệu đang tự biên tự diễn, Như Ca đứng dậy, châm biếm nói: “Đừng nói là làm tiểu thiếp cho công tử, cho dù là chính thất, Như Ca cũng tình nguyện vào miếu làm ni cô còn hơn.”

Nói xong, liền ra hiệu Tuyết Lang đi ra khỏi đình.

“Ngươi.....” thấy thiếu nữ chẳng thèm ngó ngang gì tới mình, luôn được nữ nhân ái mộ Âu Dương Thiệu làm sao chịu được loại đối đãi này, nghe tiếng kêu cách đó không xa, Âu Dương Thiệu cười, hắn không tin, thiếu nữ này nếu có thân thiết da thịt với mình, còn có thể thoát khỏi lòng bài tay mình sao, quyết định xong, Âu Dương Thiệu vọt người lên trước định bắt Như Ca lại.

Thấy vậy, hai mắt Như Ca lạnh lẽo, “Tuyết Lang!”

Tuyết Lang đã sớm nhìn không vừa mắt tên này rồi, thấy hắn vọt tới bên người nữ chủ nhân mình, tàn khốc trong con người xanh ngọc càng tăng thêm, lập tức hóa thành thú dữ, như một mũi tên từ bên người Như Ca vọt ra. Trong chớp mắt, tiếng kêu thảm thiết của Âu Dương Thiệu không ngừng vang vọng khắp Nhân Nguyệt Các.

Ngọc Bảo Oánh và Thất ma ma tới tìm người, nhìn thấy đuôi phải của Âu Dương Thiệu bị cắn rớt một khối thịt to, máu tươi phun ra như suối. Mà bên kia, hành hung người xong, Tuyết Lang còn tỏ vẻ ghét bỏ nhanh chóng phun khối thịt trong miệng ra.

“Ngọc Như Ca, ngươi thật to gan, dám tung sói của ngươi cắn công tử Hầu phủ!”, kể từ lúc gặp Âu Dương Thiệu ở Thọ vương phủ, Ngọc Bảo Oánh liền nhớ mãi không quên, hơn nữa lúc nào với nữ nhân Âu Dương Thiệu cũng một bộ ân cần săn sóc làm Ngọc Bảo Oánh cứ như bị bỏ bùa, mặc dù chỉ ở xa xa thấy hai người nói chuyện, đã quả quyết Như Ca đang dụ dỗ người trong lòng của mình, thấy Âu Dương Thiệu bị thương, càng thêm hận sao không xé xác được Như Ca. Nhưng còn kiêng kỵ đã thú hung dữ bên cạnh Như Ca, chỉ có thể kêu nha hoàn đỡ Âu Dương Thiệu đã đau đến bất tỉnh đi kiểm đại phu, trước khi đi vẫn không quên cảnh cáo Như Ca.

“Ngọc Như Ca, ngươi chờ đó, xem tổ mẫu trừng phạt ngươi thế nào!”

“Tứ tiểu thư, lần này họa lớn rồi.” Thất ma ma thấy Ngọc Bảo Oánh nổi giận dùng dưng bỏ đi, gấp đến độ dậm chân.

“Thất ma ma, từ khi nào thì hậu viện dành cho nữ quyến của Ngọc phủ chúng ta cho phép nam tử tùy ý xông vào, Lang nhi bất quá chỉ là ngăn cản một tên dê xồm xấu xa mà thôi”

Nghe vậy, Thất ma ma nghẹn lời, đến Ngọc phủ không tới tiền viện, ngược lại chạy thẳng đến hậu viện, công tử Hầu phủ quả thật có chút thất lễ.

“Dù sao cũng là căn người quyền quý, không bằng giao con sói này.....”

Ngụ ý là muốn nàng giao Tuyết Lang ra, Như Ca nhìn Thất ma ma, trong mắt ngưng tụ một tầng sương lạnh.

“Thất ma ma chỉ cần nhắc nhở tổ mẫu, sói này là của ai, còn lại tổ mẫu tự nhiên sẽ biết phải làm gì.”

Ai u, sao lại quên mất, Thất ma ma vỗ vỗ đầu. Con sói này tuy nói là ban thưởng cho tứ tiểu thư, nhưng rốt cuộc vẫn là của thế tử mà! Đánh chó cũng phải ngó mặt chủ chứ.

“Vây lão nô đi trước, không biết chuyện này sẽ nháo thành thế nào đây!”

Rốt cuộc cũng được thanh tĩnh lại, Như Ca tới bên cạnh Tuyết Lang, dùng khăn day lau vết máu bên khóe miệng Tuyết Lang, vỗ vỗ đầu nó nói: “Làm tốt lắm! Bất quá, cẩn thận như vậy, ô uest miệng ngươi.”

Tuyết Lang tựa hồ nghe hiểu lời Như Ca, ngược đầu lên gầm vài tiếng, làm chim chóc xung quang bay tán loạn, mèo hoang sợ hãi kêu bầy, sau đó dùng tư thế ưu nhã nhất đi theo Như Ca về Nhân Nguyệt Các.

Sau khi Như Ca đi, nam tử áo xanh núp một góc cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Xem ra có người dám dòm ngó đại tẩu, tin tức sốt dẻo như vậy nếu truyền tới tai đại ca ở trong cung..... Bị Tiêu Dạ Huyền bỏ rơi mấy ngày nay, Tiết Thanh Trạch đột nhiên cảm giác mình được cứu, nhanh chóng bay tới cửa cung. Tiêu đệ như hắn, mấy ngày nay vừa phải làm người trồng hoa, vừa nghe lén, bộ dễ lắm sao?

Chương 54: Phụ tử vô sinh kinh ngạc

Viện trước Ngọc phủ, Ngọc Chính Hồng, lão phu nhân và Lý thị có mặt đầy đủ. Dưới cái nhìn chăm chú của nam tử trung niên đang ngồi ghế trên, không ai dám thở mạnh.

“Ngọc đại nhân, nhi tử của ta bị thương trong phủ của ngài, không biết ngài định giải thích thế nào?” Kim Lăng Hầu vừa từ cung về, nghe người làm trong phủ báo lại, lập tức chạy tới đây bắt tội. Lão nâng chén trà lên uống một hớp, mắt hơi nheo, giọng nói mơ hồ mang theo uy hiếp.

Nghe Kim Lăng Hầu hỏi, Ngọc Chính Hồng không nhịn được xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán.

Mới vừa từ ngoài về, liền thấy con gái Ngọc Bảo Oánh dẫn một thầy thuốc hấp tấp chạy vào, hỏi ra mới biết, đại thiếu gia Hầu phủ bị sói cắn mất một khối thịt lớn, lòng thắm kêu khô, súc sinh kia sao lại cắn thiếu gia Hầu phủ chứ? Tiếp theo nghe thấy tiếng la “Á á” của nam tử đang được bôi thuốc trong phòng khách, Ngọc Chính Hồng càng thêm đau đầu.

Lão phu nhân thấy con trai chống đỡ không nổi, lòng oán giận Như Ca sao thích dẫm thù kia, để bây giờ gây ra tai họa, nhưng trên mặt cười nói “Hầu gia, chỉ là ngoài ý muốn, súc sinh không hiểu chuyện, kính xin Hầu gia bớt giận”.

“Súc sinh không hiểu chuyện? Vậy tứ tiểu thư để sói cắn người phải xử lý như thế nào?”, Kim Lăng Hầu cười lạnh, mắt như điều hâu quét qua từng người Ngọc phủ đang ngồi. Cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người Âu Dương Thiệu. Chỉ là một thứ nữ nhỏ nhoi mà thôi, nghĩ một biện pháp xử lý là được, phu nhân và Lâm nhi lại cứ khăng khăng muốn Âu Dương Thiệu phải lừa được thứ nữ này về Hầu phủ, kết cục ra sao có thể đoán được. Bất quá, thủ đoạn của thằng nhóc này còn chưa đủ cao, chơi sao ra vết thương thế này.

“Phụ thân, chính Ngọc Như Ca khiến con sói kia cắn Âu Dương công tử, phu nhân nhất định phải trừng phạt nó đích đáng!” Ngọc Bảo Oánh vốn phải ở trong, nghe được lời Kim Lăng Hầu, vội chạy ra, chằm ngồi thổi gió.

“Đừng vậy, lão gia, nha đầu Như Ca quá lắm rồi, giờ là cắn người bị thương, tương lai chẳng phải giết người luôn sao. Nếu không quản cho tốt, sau này còn gây ra chuyện tày trời gì nữa”, Lý thị cũng không chịu thua kém đổ dầu vào lửa, “Theo thiếp thân thấy, nha đầu này là khắc tinh của cả nhà, từ ngày nó về, trong phủ chưa có một khắc nào an bình.”

“Điều này.....” Ngọc Chính Hồng trầm ngâm. Ngọc Chính Hồng là kẻ gió chiều nào theo chiều đó, không nói thì thôi, vừa nhắc đến Ngọc Chính Hồng liền thấy cũng đúng, lòng đầy bất mãn, từ ngày nha đầu Như Ca này về, chuyện tốt không thấy đâu, mà phong ba bão táp liên tục tới đều có liên quan với nó, giờ lại thêm chuyện này. Nhớ tới Lý thị muốn bàn hôn sự với Hầu phủ, Ngọc Chính Hồng liền nghiêng về bên Lý thị.

Lão phu vốn đã được Thất ma ma nhắc nhở, nhưng thấy tình hình trước mắt không ổn, Hầu gia tự mình tới cửa hỏi tội, thế nào cũng phải cho người ta một câu trả lời thỏa đáng, dù sao cũng chỉ là để tứ nha đầu chịu chút uất ức thôi, bèn phản phó Thất ma ma “Đi gọi tứ tiểu thư tới!”

Bên kia, Liệt thị nghe nói ngoài Nhân Nguyệt Các xảy ra chuyện, lại thấy lão ma ma bên cạnh lão phu nhân vẻ mặt nghiêm trọng chạy tới gọi người, nào chịu để Như Ca đi một mình, kiên trì muốn đi với Như Ca, Tuyết Lang cũng nhắm mắt theo đuổi đi phía sau.

Kim Lăng Hầu Âu Dương Hùng đang nóng lòng muốn thấy mặt đứa con gái to gan lớn mật này, vừa uống xong một ngụm trà, ngẩng đầu lên đã thấy một thiếu nữ làn da trắng như tuyết, lông mày tựa trắng non đang tiến vào. Quả nhiên là một giai nhân tuyệt sắc, làm ti thiếp thật đáng tiếc, nhưng nghĩ đến khổ sở con gái Âu Dương Lâm gặp phải có liên quan đến thiếu nữ này, trong mắt Âu Dương Hùng liền lộ ra tàn độc.

Như Ca vào sảnh, thấy một nam tử trung niên ngồi ở ghế trên, mặt mũi thô kệch, tóc mai đã nhuộm bạc, hiển nhiên chính là Kim Lăng Hầu Âu Dương Hùng, kẻ nghe lời Tường thị rầm rập.

Lão phu nhân thấy Liệt thị và Tuyết Lang theo sau lưng Như Ca thì không vui nói “Từ nha đầu, người cho sói cắn công tử Hầu phủ, còn không nhanh nhận lỗi với Hầu gia và Âu Dương công tử.”

Như Ca chưa kịp mở miệng, Âu Dương Hùng đã vung tay lên, “Nói xin lỗi thì không cần, nếu nó làm nhi tử ta bị thương, vậy liền giao nó cho ta mang về Hầu phủ xử trí là được”.

Lời vừa nói ra, cả phòng đều kinh hãi, Liệt thị cơ hồ đứng không vững.

“Hầu gia, sợ rằng không hay lắm!” Ngọc Chính Hồng mặc dù sợ hãi Hầu phủ, nhưng con gái trong phủ mình há có thể nói mang đi là mang đi, nếu truyền ra ngoài, không biết sẽ bị đàm tiếu đến mức nào.

“Hầu gia, Ngọc phủ ta dù gì cũng là dòng dõi nho học, nữ nhi trong phủ phạm sai lầm, dĩ nhiên là do Ngọc phủ ta xử lý, ngài nói vậy là hơi quá”, lão phu

nhân nghĩ giống Ngọc Chính Hồng. Lại nói nha đầu Như Ca này hiểu kính mình nhiều, Vân Kiệt lại có tiền đồ, nên Trịnh thị không tính buông tha.

“Phụ thân, tứ tiểu thư không phải cố ý, lại nói cũng là do nhi tử vô ý xông vào hậu viện Ngọc phủ mới bị thương, kính xin phụ thân tha thứ cho tứ tiểu thư”, Âu Dương Thiệu thấy Như Ca đứng đó, chợt cảm thấy đau đớn cũng giảm mấy phần. Hôm nay có cha ở đây, nữ nhân này còn chạy thoát được sao? Âu Dương Thiệu nghĩ người đẹp sắp vào tay, càng thêm muốn thể hiện phong độ quân tử.

Lý thị nghe Âu Dương Thiệu nói lập tức ngồi không yên, khó khăn lắm mới tóm được cơ hội dạy dỗ tiện nhân này, sao có thể dễ dàng để vượt mắt. Lý thị chỉ sợ Kim Lăng Hầu bỏ qua, không kịp suy nghĩ đã nói “Âu Dương công tử quả là người tốt, bất quá quý cụ Ngọc gia nghiêm minh, thôi thì, phạt đánh 100 trượng đi, cho những kẻ cứng đầu cứng cổ trong phủ đều sáng mắt ra.”

100 trượng, với thân hình nhỏ yếu đó của tứ tiểu thư không chết cũng mất nửa cái mạng. Thát ma ma bủi môi, rõ ràng muốn mượn cơ chính tứ tiểu thư mà! Tuy vậy Thát ma ma vẫn nghĩ, mặc dù thường ngày được không ít bạc từ Như Ca, nhưng thời điểm thế này không thể không im miệng, không cần thận chỉ sợ ngay cả mình cũng bị liên lụy.

“Phu nhân thật nhẫn tâm, thế này chẳng khác nào muốn mệnh của Ca nhi!” Liệt thị thấy vẻ hài lòng của Lý thị, tức giận tới đỉnh.

Ngay cả Ngọc Chính Hồng và lão phu nhân nghe được 100 trượng cũng nhú mảy, vốn Trịnh thị muốn quát lớn nói Lý thị xằng bậy, nhưng nhìn đến bụng bầu của Lý thị, nghĩ đến cháu đích tôn trong bụng kia, rốt cuộc nhịn xuống.

Âu Dương Hùng thấy phản ứng của mấy người đó, cảm thấy đã đến lúc kết thúc trò chơi, cười to nói “100 trượng thì không cần, bốn hầu thấy nhi tử ta đối với tứ tiểu thư có vài phần tình ý, không bằng thế này, hôm nay lão phu nhân làm bà mối, thay Thiệu nhi nạp tứ tiểu thư làm thiếp đi, thế nào?”

Nghe vậy, nháy mắt Lý thị sầm mặt lại, đứng lên nói “Hầu gia, Âu Dương công tử và Oánh nhi còn chưa thành thân, đã muốn nạp thiếp, hơn nữa còn là tỷ muội một nhà, làm sao được?”

Âu Dương Hùng uống một hớp trà, cười nhạt nói “Nhi tử ta hứa hôn với nhị tiểu thư lúc nào, sao bốn hầu không nghe nói gì hết, hình như Ngọc phu nhân hiểu lắm gì rồi?”

Lý thị khần trương, kéo Ngọc Bảo Oánh đang sợ ngây người nói “Nếu không có ý định gì, sao Hầu phủ lại đưa tới nhiều quà tặng như vậy, Âu Dương thiếu gia còn lui tới mật thiết với nhà đại ca của ta như thế, thậm chí đưa đến 10 vạn lượng bạc cho Giai Nhân chữa bệnh?”

Nghe Lý thị chất vấn, Âu Dương Thiệu làm mặt kinh ngạc nói: “Phu nhân hiểu lắm rồi, chỉ vì mấy ngày nay tâm tình Lâm nhi không được tốt, nhị tiểu thư ngày ngày chạy tới Kim Lăng Hầu phủ chúng ta làm bạn với Lâm nhi, những món quà kia xem như là Lâm nhi tặng cho tỷ muội tốt, còn ta và tướng quân còn mỗi làm ăn nên lui tới là điều đương nhiên, về phần 10 vạn lượng bạc, lúc đưa, Thiệu đã nói rõ là cho mượn, nhị tiểu thư có lập chứng từ vay mượn đang hoàng. Không ngờ lại làm Ngọc phu nhân hiểu lầm. Nếu ý tốt của bản công tử khiến phu nhân và tiểu thư Bảo Oánh có hiểu lầm gì đó, vậy thì thật là lỗi của Thiệu.”

Lý thị cảm giác mình nháo ra chuyện cười lớn rồi, tin tức đã truyền khắp trong ngoài phủ, nếu hôn sự không có, vậy.....

Ngọc Bảo Oánh cực kỳ đau lòng, xông lên trước muốn bắt lấy Âu Dương Thiệu “Sao có thể như vậy, người nói rõ cho ta.....”

“Ngăn nó lại! Kéo nó về cho ta”, lão phu nhân trầm mặc hồi lâu, đã nhẫn nại đến cực hạn, mấy ngày nay Lý thị ở bên tai mình mà vẽ ra hôn sự tốt đẹp thế nào, làm mình đều cho là thật, không ngờ chỉ là chuyện cười, khắp Ngọc phủ này từ chủ tử đến nhà hoàn gã sai vặt ai mà không biết chuyện này, giờ đúng là mất hết thể diện rồi. Minh cũng thật là vớ đầu, sao lại tin lời Lý thị chứ.

Như Ca nhìn trò khôi hài trước mắt, thầm thở dài: e rằng Lý thị lại sắp nổi điên rồi. Với sự hiểu biết của nàng về Âu Dương Thiệu, nhìn mặt thị che giấu trong cặp mắt kia, sợ là phủ tướng quân đã nằm trong lòng bàn tay hắn, nên hiện tại cũng lười giả vờ với Lý thị.

Kim Lăng Hầu ném chén trà xuống đất, trong sảnh nhảy mất liên yên tĩnh lại, “Được rồi, giờ Ngọc đại nhân cho bản hầu một câu trả lời chắc chắn đi, nếu không đồng ý, chớ trách bốn hầu báo lên triều đình, tội Ngọc phủ đã thương người.”

“Hầu gia bớt giận, chuyện này dễ thương lượng mà.”

Vừa nghe Kim Lăng Hầu muốn báo lên triều đình, Ngọc Chính Hồng liền không dám kiên trì nữa, mấy ngày nay mình ở trong triều cũng đã khó sống, giờ nếu có tội nữa, không phải tiền đồ sẽ bị hủy hết sao. Nghĩ vậy, nhìn về phía Như Ca, cũng chỉ là một đứa con vợ lẽ, không bằng.....

Thấy ánh mắt của Ngọc Chính Hồng, Liệt thị run lên “Lão gia, Ca nhi không có lỗi gì hết, ta tuyệt không đồng ý Ca nhi làm thiếp, chết cũng không đồng ý!”

“Liệt thị, chẳng lẽ ngươi muốn cả Ngọc phủ chịu tội cùng nó sao?”, thấy tình cảnh trước mắt, Trịnh thị cũng bắt đầu dao động, dù sao cho thứ nữ làm thiếp Hầu phủ cũng chẳng có tổn thất gì với Ngọc phủ, ngược lại còn có thể vận hồi một chút thể diện. Nếu chuyện Ngọc Bảo Oánh bị bản tán, cùng lắm là nói thiếu gia Hầu phủ nhìn trúng Như Ca, nên thoái hôn, miễn sao không để con trai bị liên lụy là tốt rồi.

Việc đã đến nước này, Ngọc Chính Hồng tất nhiên không vì Như Ca mà đắc tội Hầu phủ, “Như Ca, sói người nuôi cắn Âu Dương công tử, đó là lỗi của người, ngày sau.....phải hầu hạ Âu Dương công tử cho tốt, đừng gây thêm phiền phức cho Ngọc gia nữa”.

“Tứ nha đầu, Hầu phủ là nhà quyền quý, tha làm thiếp là quyền quý, còn hơn làm thê kẻ nghèo hèn, người cũng phải suy nghĩ cho mẫu thân và đệ đệ của người”.

Nghe lời nói mang theo uy hiếp của lão phu nhân, lòng Như Ca trầm xuống, quả nhiên đối với lão phu nhân không gì có thể quan trọng bằng tiền đồ của con trai bà ta. Thấy sắc mặt làm người ta muốn nôn mửa của Âu Dương Thiệu, mắt Như Ca chuyển lạnh.

“Xin thứ cho Như Ca nói thẳng, Như Ca mặc dù tuổi nhỏ nhưng cũng biết chút ít luật pháp, vừa rồi Hầu gia nói muốn báo lên triều đình tội Ngọc phủ đã thương người, xin hỏi có chứng cứ gì không?”

Mọi người nghe xong đều sững sờ.

Phản ứng đầu tiên là Kim Lăng Hầu, tức giận nói “Vết thương trên đùi con ta chính là chứng cứ!”

Như Ca cười cười, đi tới chỗ thầy thuốc trước mặt hỏi “Xin hỏi đại phu, vết thương của Âu Dương công tử là do cái gì gây ra?”

Thầy thuốc bèn đáp “Là do dã thú cắn”.

“Nếu là do dã thú cắn, vậy liên quan gì đến Như Ca và Ngọc phủ?”

“Nhưng con sói này là người nuôi, nó đã thương người chính là lỗi của Ngọc phủ các người”.

Nghe xong những lời này, Như Ca nhìn về phía nam tử trung niên đang nhìn mình chằm chằm: “Như Ca nghe nói Hầu gia tìm được một con ngựa tốt có thể chạy được ngàn dặm từ núi Bạch Vân, có đúng không ạ?”

Bỗng nhiên Như Ca đòi đề tài, khiến Kim Lăng Hầu nhất thời sững sờ, nhưng vẫn đáp “Đúng vậy.”

“Như Ca nghe nói đó là ngựa hoang chưa thuần hóa, trên đường đưa đến Hầu phủ, đã đạp chết 3 người, làm bị thương 2 người, theo cách nói của Hầu gia, đem sai lầm của Tuyết Lang quy tội Ngọc phủ ta, vậy có phải cũng có thể quy tội giết người của ngựa hoang này cho Hầu gia, báo lên đường kim thánh thượng xử lý.”

“Người.....” Âu Dương Hùng có sở thích là thuần phục ngựa, đặc biệt là những con ngựa hoang từ núi sâu. Ngựa hoang tính khó thuần, trong quá trình đưa đến Hầu phủ khó tránh khỏi sẽ làm người bị thương, thường thường Âu Dương Hùng chỉ cần cho chút ngân lượng đuổi đi là xong. Bất quá con lần này quá hung, khóa lại bằng 3 xích sắt mà vẫn không được, gây ra họa lớn. Chuyện này lão đã phái người đi đề xuống, không ngờ thiếu nữ này lại biết được.

Kỳ thật, hai người bị ngựa đâm đang được chạy chữa ở Dược Tiên Đường, lần trước Thanh nhi đi kiểm kê sổ sách tình cờ nghe được, lúc về tức giận vô cùng kể với Như Ca, cho nên nói bát quái cũng có lúc tốt.

“Sói của Như Ca đã được Cẩm Thân Vương thế tử huấn luyện, xưa nay ngoan hiền, cắn người là vì Âu Dương công tử hành động can rở, ở hậu viện Ngọc phủ vô lễ với Như Ca, nên về tình có thể tha thứ được. Ngựa của Hầu gia vốn là ngựa hoang, Hầu gia vì sở thích của bản thân mình mà hại mạng người, Như Ca thật muốn xem, rốt cuộc thánh thượng sẽ trị tội ai.”

Mọi người bị lời của Như Ca làm cho sững sờ, hồi lâu vẫn chưa phản ứng lại được.

Âu Dương Hùng nhiều năm hùng cứ Kim Lăng, từ trước đến giờ chuyên quyền đã quen, nào bị người phản bác như thế bao giờ, giận đến mức mặt trở nên xanh mét, tức giận nện tay xuống bàn, làm người Ngọc phủ đều rung mình một cái.

“Bốn hầu chiến công hiển hách, cho dù ngựa của bốn hầu giết người, ai có thể làm gì ta. Hôm nay bốn hầu nhất định mang nha đầu thói người về, xem ai dám can!”

Đang lúc Ngọc Chính Hồng im lặng, lão phu nhân rú mắt xuống, mọi người thì run rẩy không ai dám lên tiếng, một giọng nói hùng hậu từ ngoài cửa truyền đến: “Hầu gia thật oai quá!”

Nghe vậy, mọi người cùng nhìn về phía phát ra âm thanh. Một nam tử mặc áo gấm màu đen xuất hiện ngoài cửa, ánh mắt nhìn Kim Lăng Hầu như đang nhìn một con tôm tép nhai nhép, tà khí tản ra quanh thân khiến Kim Lăng Hầu nháy mắt biến sắc, cơ hồ là giật bắn người dậy.

Tục ngữ nói vương hầu cũng chia làm ba bảy loại, trước mặt Ngọc gia, Kim Lăng Hầu hẳn chính là bề trên cao cao, nhưng một khi so với vị thế từ này thì hiển nhiên chẳng còn cao cao được nữa. Chỉ có thể cứng người lui qua một bên, cho nam tử đi tới ghế trên.

Lão phu nhân và mấy người kia lời Âu Dương Thiệu và Ngọc Bảo Oánh, Như Ca đỡ Liệt thị lui sang một bên.

“Không biết thế tử giá lâm, thần thất lễ”, Ngọc Chính Hồng thấy người tới, cảm giác trái tim cũng sắp ngừng đập luôn rồi, hôm nay là ngày gì mà có tới hai hai quý nhân đến. Vội vàng gọi người dâng trà, nhìn động tác của người làm, thấy sao mà chậm quá, hận sao không thể tự mình đi bưng trà rót nước.

Nam tử liếc nhìn Ngọc Chính Hồng đang cúi đầu khom lưng, cũng không nhận chén trà kia, nhìn khắp một lượt những người bên dưới rồi mới chuyển tầm mắt đến Lý Đức, đang mở hồi nhể nhại từ ngoài cửa đi vào, “Lý công công, những lời vừa rồi của Kim Lăng Hầu công công nghe rõ hết chứ?”

Ngọc Chính Hồng nhìn ra ngoài cửa, đây không phải là Lý công công bên cạnh hoàng thượng sao? Thân tín bên cạnh hoàng thượng, sao lại xuất hiện ở Ngọc phủ?

“Bẩm thế tử, Tạp gia nghe rõ hết”, Lý Đức xoa xoa mồ hôi trên trán, nhìn Kim Lăng Hầu nói “Gần đây Kim Lăng có nạn trộm cướp hoành hành, hoàng thượng rất tức giận, Hầu gia không lo đi dẹp bọn cướp lại ở trong Ngọc phủ mà ra uy, khi dễ tiểu bối, ngựa của mình hại chết người còn ở đây ngông cuồng như thế, thật khiến thần mờ rộng tầm mắt, uống công Tạp gia còn ở trước mặt hoàng thượng nói Kim Lăng Hầu vì dân dốc hết tâm huyết, có công với triều đình”, nói xong làm như cực kỳ đau lòng đầm đìa nước mắt.

“Bồn hầu chi là đang nói giỡn với Ngọc đại nhân và Ngọc tiểu thư thôi”, Kim Lăng Hầu mặc dù là kẻ vũ phu nhưng không phải không có đầu óc, thấy tình cảnh trước mắt, biết nếu những lời vừa rồi của mình mà truyền tới trong cung, sẽ không ổn chút nào, liền vội vàng giải thích, còn tròn mắt ra hiệu cho Ngọc Chính Hồng nói giúp.

Ở đây Ngọc Chính Hồng là thấp nhất, ai cũng không thể đắc tội, đành phụ họa lời Kim Lăng Hầu. “Đúng vậy ạ”.

“Vui đùa gì bán công công cũng mặc kệ, hôm nay ta theo thế tử đến tuyên chỉ, trừ người Ngọc phủ còn lại những người khác không liên quan lui qua một bên đi, chớ đứng đây cản đường.”

Nghe vậy, lại thấy thánh chỉ trong tay Lý Đức, lão phu nhân và Ngọc Chính Hồng chấn động, vội vàng kêu người Ngọc phủ quỳ xuống nghe chỉ. Kim Lăng Hầu kéo Âu Dương Thiệu lui sang một bên. Đợi người Ngọc phủ đến đông đủ, Lý công công xin chỉ thị của Tiêu Dạ Huyền: “Thế tử, Tạp gia đọc thánh chỉ trước có được không?”

“Xin công công cứ tự nhiên, bản thế tử đợi ở một bên là được”, nói xong tầm mắt Tiêu Dạ Huyền nhìn chăm chăm một chỗ, Lý Đức nhìn theo, rất nhanh biết được đó là Như Ca, tướng mạo thật tốt!

Lý Đức giả vờ ho khan 2 tiếng, nói “Tứ tiểu thư Ngọc gia Ngọc Như Ca tiến lên nghe chỉ”.

Nhìn Cẩm Thân vương thế tử Tiêu Dạ Huyền, lão phu nhân trầm nghĩ, chẳng lẽ thế tử muốn nạp Như Ca làm thiếp? Không đúng, nạp thiếp cần gì phải có thánh chỉ. Lão phu nhân và Ngọc Chính Hồng liếc mắt nhìn nhau, trên mặt có kích động khó tả.

Như Ca thấy ý cười trong mắt Tiêu Dạ Huyền, run lên, đi tới trước quỳ xuống.

Lý Đức mở thánh chỉ ra, đọc to “Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, nữ nhi Ngọc Chính Hồng, Ngọc Như Ca tài đức vẹn toàn, huệ chất lan tâm, nay đặc biệt ban hôn với Cẩm thân vương thế tử Tiêu Dạ Huyền, nhanh chọn ngày thành hôn, khâm thủ.”

Lý Đức vừa xong, mọi người đều sùng sờ quỳ nguyên chỗ, không thể tin được những gì lỗ tai mình vừa nghe, ngay cả Như Ca cũng ngây ngẩn, cả đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh.

Lý công công đọc xong, khép thánh chỉ lại, đưa tới trước mặt Như Ca, “Ngọc tiểu thư tiếp chỉ!”

“Thần nữ tiếp chỉ, tạ chủ long ân.” Như Ca phục hồi tinh thần, nhận lấy thánh chỉ rồi đứng lên. Quay đầu lại đỡ Liệt thị đang hốt hoảng và Vân Kiệt đứng dậy.

Lý công công âm thầm quan sát Như Ca, vừa rồi lão và Tiêu Dạ Huyền đứng ngoài cửa một lúc lâu, những lời thiếu nữ này nói lão đều nghe thấy hết, dám cãi lý với Kim Lăng Hầu, đúng là can đảm, khi giờ tay nhắc chân đều có một cỗ khí chất ưu nhã lạnh nhạt, hơn nữa được thế tử sùng ái, ngày sau phải xem trọng mới được.

Nhận thấy ánh mắt đánh giá của Lý công công, Như Ca cũng không tức giận, nhưng Tiêu Dạ Huyền lại có chút bất mãn. Lý công công đi theo hoàng thượng nhiều năm mà còn không đoán được ý tứ của hần sao?

Rốt cuộc Ngọc Chính Hồng cũng phục hồi lại tinh thần, vội vàng đứng lên, lấy ngân phiếu nhét vào tay Lý công công, “Làm phiền công công tới đây truyền chỉ rồi!”

Lúc này Ngọc Chính Hồng vẫn cảm thấy mình đang ở trên mây, Như Ca gả cho Cẩm Thân vương thế tử, chẳng phải sẽ là Cẩm Thân vương thế tử phi, tương lai chính là Cẩm Thân vương phi sao? Vốn bất mãn với Như Ca trong nháy mắt biến thành tự hào vô hạn.

Lão phu nhân và mẫu tử Lý thị cũng một bộ như đang trên mây, được tỷ nữ bên cạnh đỡ dậy, hiển nhiên vẫn chưa phục hồi lại tinh thần.

Lý công công cười nói “Ngọc đại nhân khách khí”.

Nói xong, xoay người nhìn Tiêu Dạ Huyền: “Thế tử, Tạp gia đã tuyên chỉ xong, giờ phải chạy về hầu hạ hoàng thượng”

“Lý công công đi thông thả!”

Thấy Lý Đức đi, Kim Lăng Hầu có chút lúng túng, vốn nghĩ Ngọc Như Ca chỉ là một thứ nữ nhỏ, mình tiện tay là có thể bóp chết, không ngờ chớp mắt đã sắp thành Cẩm Thân Vương thế tử phi. Âu Dương Hùng nhớ lại lời vừa nãy của mình, sợ rằng đã bị thế tử nghe hết, vội bắt gác nhiu lại, lồi Âu Dương Thiệu tiến lên nói: “Chúc mừng thế tử, bồn hầu vừa nhớ ra trong phủ còn chuyện quan trọng cần xử lý, không quấy rầy thế tử nữa.”

“Chậm!”

Lời nam tử khiến Kim Lăng Hầu đang muốn bỏ chạy phải ngừng bước.

Tiêu Dạ Huyền vậy tay, Tuyết Lang đang đứng bên cạnh Như Ca lập tức vui mừng chạy tới trước mặt Tiêu Dạ Huyền, úi úi đầu vào tay hắn.

“Kim Lăng Hầu, nghe nói nhi tử của ngài xông bừa vào hậu viện Ngọc phủ làm Lang nhi của ta giết mình, chẳng lẽ không định cho bản thể từ một lời giải thích sao?”

Cảm thấy không ổn, Âu Dương Thiệu rên đau một tiếng để nhắc nhở Kim Lăng Hầu là mình bị thương. Âu Dương Hùng tức giận nói: “Thế tử, con sói này cắn nhi tử ta bị thương, chẳng lẽ còn chưa đủ?”

Làm như không nghe thấy lời của Kim Lăng Hầu, Tiêu Dạ Huyền bụng chén trà lên uống một hớp, chậm rãi nói “100”.

Một từ đơn giản làm những người có mặt còn chưa kịp nghĩ ra có nghĩa gì, thì trong sảnh đã xuất hiện hai nam tử áo đen cầm kiếm, nháy mắt Âu Dương Thiệu đang đứng bên Kim Lăng Hầu bị hai người áo đen ném lên không trung, quơ kiếm chém, trong lúc loạn xạ, Âu Dương Thiệu rống lên thể lương không dứt, chốc lát ngã ầm trên mặt đất. Mọi người nhìn lại, thấy hắn ngoại trừ khuôn mặt, còn lại chỗ nào cũng bị chém, ước chừng có trăm vết thương, quần áo rách nát hết, da thịt bong ra, thể thối không nỡ nhìn, Âu Dương Thiệu vẫn đang tiếp tục tru tréo như heo bị chọc tiết.

Thấy vậy, Kim Lăng Hầu giận không nén nổi, “Ngươi....”

“Về sau nếu hắn dám xuất hiện trong Ngọc phủ, ta liền róc xương lóc thịt tươi hắn, giờ mang nhi tử của ngươi cút đi!”

Tiêu Dạ Huyền mặt đầy lệ khí, đôi mắt phóng ra ánh sáng u ám, sát khí tỏa quanh thân.

Kim Lăng Hầu muốn phát tác, nhưng chứng kiến sát khí quanh thân Tiêu Dạ Huyền, chỉ có thể ảo não kêu người làm ở ngoài cửa vào vác Âu Dương Thiệu đang gào rống trở về.

Vào giờ phút này, người Ngọc gia đã hoàn toàn rõ ràng, Cẩm Thân Vương thế tử chính là chỗ dựa cho Như Ca, hiện tại nếu ai khi dễ Ngọc Như Ca chính là động đến thế tử, nghĩ đến biểu hiện của mình trước mặt Kim Lăng Hầu vừa rồi, mọi người đổ mồ hôi hột, không dám thờ ơ. Đặc biệt là Lý thị, vừa rồi bỏ đá xuống giếng, sợ đến thân thể mập mạp run rẩy như đang sàng thóc.

Đừng nói Lý thị, ngay cả Liệt thị, người sắp thăng cấp làm mẹ vợ, nhìn Tiêu Dạ Huyền như vậy cũng run lên. Như Ca thấy vậy, hưng hăng tròn mắt trừng người nọ một cái. Tiêu Dạ Huyền nhìn thấy vô thức sờ sờ cái mũi của mình, khó hiểu nghĩ: mình trút giận cho, mà còn tức giận gì chứ, đúng là chẳng biết phân biệt tốt xấu gì cả!

Tiêu Dạ Huyền ngồi xổm xuống xách xách thử Tuyết Lang đang nín hót khoe mẽ bên chân mình, nhìn gã sai vặt ngoài cửa đi theo mình tới đây, nói: “Quá béo!”, nói xong liền cất bước đi ra ngoài, để lại một bóng lưng cao ngạo cho mọi người.

Thấy Tuyết Lang đang lăn trên mặt đất, cơ hồ là thở không ra hơi, Như Ca khó hiểu vô cùng, cho đến sáng sớm ngày hôm sau thấy Tuyết Lang chạy vòng quanh hậu viện, hỏi thăm mới biết. Thì ra, thể trọng của Tuyết Lang có ảnh hưởng rất lớn đến sức chiến đấu của nó, một khi nặng quá giới hạn lực chiến đấu sẽ giảm xuống rất nhiều, thế nên người phụ trách huấn luyện phải tăng mức vận động cho nó để giảm cân. Một câu “Quá béo rồi!” của Tiêu Dạ Huyền có nghĩa là trong thời gian tới mỗi ngày Tuyết Lang phải chạy 1 canh giờ để ‘giảm béo’. Đối với Tuyết Lang ngày ngày ở chỗ Như Ca được ăn thịt thỏa thuê mà nói, bỗng nhiên bị bắt ‘giảm béo’ thế này quả là cực hình, địa ngục trần gian aaaa!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Tỷ muội tuyệt tình

Trong Nhàn Nguyệt Các, trở về phòng mình, bàn tay cầm thánh chỉ của Như Ca cơ hồ ướt đẫm, lòng ngũ vị tạp trần, không ngờ người kia lại cầu thánh chỉ ban hôn để chứng minh lời nói của hắn.

Liệt thị nhận lấy thánh chỉ, nghiên cứu đi nghiên cứu lại từng chữ một. Thánh chỉ này có nghĩa là nữ nhi sắp thành Cẩm Thân vương thế tử phi rồi. Liệt thị vui buồn lẫn lộn, vui là vì nữ nhi không phải làm thiếp cho công tử Kim Lăng Hầu phủ, lo chính là Cẩm Thân vương phủ là nhà quyền quý số một ở Đại Chu, gả vào đó sống không dễ, huống chi vị thế từ kia tính tình.....hung bạo như vậy. Hiển nhiên một phen thể hiện vừa rồi của Tiêu Dạ Huyền đã để lại một chút ám ảnh cho nhạc mẫu tương lai.

Liệt thị nắm chặt tay Như Ca hỏi “Ca nhi, con nói cho mẫu thân biết, sao đột nhiên hoàng thượng lại hạ chỉ ban hôn cho con và Cẩm Thân vương thế tử? Có phải có nhầm lẫn gì không?”

Thấy khuôn mặt sợ hãi của mẫu thân, Như Ca dẫn Liệt thị và Vân Kiệt đang tràn đầy hiếu kỳ tới ghế ngồi xuống, kể hết chuyện cứu người cách đây 4 năm, do dự một chút cũng kể lại lời người kia đã hứa.

“Cổ độc Vân Cương.....” sau khi nghe xong, Liệt thị biến sắc, nữ nhi tiếp xúc với cái gì đó đã vượt ra khỏi tưởng tượng của Liệt thị. Đối với cổ độc, Liệt thị chỉ tình cờ nghe được từ miệng người phụ thân quá cổ một lần.

Mẫu thân Liệt thị là đại phu, từng đến Vân Cương một lần, bị người nuôi cổ độc ở Vân Cương hãm hại rơi vào một mật động. Trong lúc hái thuốc chữa thương ở mật động đó, vô tình thấy được một gốc thái tử ngàn năm có một không hai trên thế gian. Chẳng những cổ độc trên người đã tiêu tán toàn bộ mà thân thể cũng không sợ cổ độc nữa. Ngày trước, lúc nghe phụ thân kể lại, Liệt thị cứ tưởng cha già vì quá nhớ mẫu thân mà bịa ra một câu chuyện truyền kỳ, ai ngờ là thật, mà nhờ đó mang đến một mối hôn sự không ngờ cho nữ nhi mình.

Trầm mặc hồi lâu, Liệt thị mới tỉnh táo lại từ cơn khiếp sợ, nghĩ đến chuyện vừa xảy ra ở tiền viện, Liệt thị trĩu mến vuốt ve khuôn mặt tinh xảo của Như Ca, mắt nhắm lại: “Nếu có thể, mẫu thân mong con gả cho một người bình thường. Nhưng mà toàn bộ do trời định, không thể cưỡng cầu. Huống chi chuyện hôm nay đã nhắc nhở mẫu thân, tổ mẫu và phụ thân con đều là người vô tình, trong nhà này, mẫu thân lại không che chở được con. Cẩm Thân vương thế tử nhìn có vẻ hung dữ một chút, nhưng có thể thấy được đối với con cực tốt. Mà thánh chỉ đã ban, việc mẫu thân có thể làm bây giờ là thấp hương cầu phúc cho con, phù hộ hai con cả đời hạnh phúc bên nhau.”

Liệt thị hiểu rất rõ, thánh chỉ ban xuống, không thể tránh được. Hơn nữa, với thân phận tôn quý đường ấy mà đối phương có thể cam kết như vậy, đúng là một nam nhân đáng để nữ nhi phó thác cả đời.

Vân Kiệt nghe tỷ tỷ kể lại, đối với vị tỷ phu tương lai nhiều lần che chở cho tỷ tỷ ở trước mặt mọi người kia tràn đầy thiện cảm, mấy vị sư phụ dạy võ cực kỳ sùng bái thế tử, thường thường kể lại những chuyện lúc thế tử chinh chiến trên sa trường oai hùng thế nào, và lại còn nghe nói vị tỷ phu tương lai này khác hẳn những con cháu nhà quyền quý khác, người làm trong phủ đều là gã sai vặt, không giống phụ thân mình, di nương, thông phòng quá trời. Tỷ tỷ gả cho một tỷ phu như vậy sẽ không bị khi dễ, còn nếu như bị khi dễ.....

Nghĩ đến đây, Vân Kiệt kéo tay áo Như Ca, nghiêm túc nói: “Tỷ, Vân Kiệt nhất định càng thêm cố gắng tập võ, tương lai nếu tỷ phu có lỗi với tỷ, mặc kệ hắn là ai, đệ cũng sẽ không tha cho hắn”. Nói xong còn quơ quơ thanh đao ngắn bên hông.

Thấy động tác của Vân Kiệt có chút giống thổ phỉ, Như Ca cười nói: “Được, đến lúc đó tỷ tỷ phải nhờ Vân Kiệt làm chủ rồi.”

Liệt thị mỉm cười nhìn hai tỷ đệ tình cảm thân thiết, chợt cảm thấy đã đủ rồi, mình mặc dù không gặp được một phu quân tốt nhưng lại có hai đứa con ngoan như vậy, nếu không biết đủ, trời cũng sẽ giận.

Mà ở một góc phòng, Tuyết Lang liếc Vân Kiệt quơ quơ đao nhỏ, khẽ nhếch miệng, trong đôi mắt xanh ngọc hình như mang theo một chút khinh bỉ, giờ móng vuốt của mình lên, sau đó nhanh chóng tiếp tục giả vờ ngoan hiền nằm sấp.

Tây viện, trong Ninh Phúc Đường, lão phu nhân mãi đến giờ mới phục hồi lại tinh thần, nhìn Giang di nương hỏi, “Vừa rồi ta không nghe nhầm chứ, tứ nha đầu được ban hôn cho Cẩm Thân vương thế tử hả?”

Giang di nương đỡ lão phu nhân ngồi xuống, cười nói: “Đúng ạ, thiếp thân dẫn Như Long về nhà mẹ đẻ một chuyến, trong phủ lại có chuyện vui lớn như vậy, thiếp thân đã biết tứ tiểu thư là người lợi hại, chẳng ngờ vợ được cả Cẩm Thân vương thế tử, kể ra vị kia ở Nhân Nguyệt Các giàu diễm giới ghê, một chút tin cũng không nghe được”.

“Đúng vậy, ngay cả ta cũng bị gạt”, lão phu không vui nói. Lòng thầm oán giận Liệt thị, nếu biết chuyện, hôm nay mình đã chẳng mở miệng muốn giao Như Ca cho Kim Lăng Hầu phát tiết oán hận, nếu nha đầu kia ghi hận, ngày sau làm sao được hưởng thứ tốt.

Vừa nãy Giang thị núp ở sau phòng nghe lén, ở Ngọc phủ nhiều năm làm sao lại không biết rõ tính tình của lão phu nhân, cũng chỉ là một lão thái bà ích kỷ mà thôi. Lại nói lão phu nhân mà âm ỉ với Nhân Nguyệt Các mình cũng chẳng được lợi gì. Thấy lão phu nhân mặt ủ mày chau, liền ai ủi “Cẩm Thân vương thế tử rất được hoàng thượng tin yêu, ngài không thấy ngay cả thái giám bên người hoàng thượng cũng rất kính trọng thế tử đầy sao. Tương lai tứ tiểu thư gả đi, ngài là tổ mẫu, chẳng phải là được hưởng phúc lây?”

Lão phu nhân nghe vậy, tâm tình tốt hơn rất nhiều, đúng ha, mình là tổ mẫu của tứ nha đầu, nó gả vào vương phủ thì thế nào, chẳng lẽ quên gốc quên gác được.

Lúc này ở Đông viện, quá nhiều chuyện liên tiếp đã kích làm Lý thị lòng như lửa đốt, vội vàng mời đại tẩu đến bàn bạc. Hầu phủ và nhà đại ca có mối làm ăn, thế nào cũng có chút tiếng nói, muốn nhờ bên đại ca đi thương lượng thử xem hôn sự của Bảo Oánh có hi vọng gì không. Đồng thời thúc giục Ngọc Bảo Oánh nhanh chạy đến Kim Lăng Hầu phủ tìm Âu Dương Lâm.

Ở Âu Dương gia Hầu phu nhân Trương thị luôn luôn là người nói một không hai, Hầu phu nhân vô cùng yêu thương Âu Dương Lâm, chỉ cần Âu Dương Lâm nháo muốn Bảo Oánh làm chị dâu, Hầu phu nhân chắc chắn sẽ nghe theo, đến lúc đó mọi chuyện lại ổn ngay! Bằng không, mình đã khoe hết với các quý phụ kia rồi, giờ không được, ngày sau làm sao ngẩng đầu nổi.

Nhận được tin, tướng quân phu nhân vội vàng chạy tới, sau khi hiểu rõ lập tức về phủ nói với Phủ Viễn tướng quân Lý Lập. Lý Lập nghe xong chạy ngay đến Kim Lăng Hầu phủ tìm Âu Dương Thiệu. Vừa tới cửa lớn Hầu phủ đã thấy cháu gái Ngọc Bảo Oánh bị người đuổi ra ngoài, khóc đến mức gọi là ruột gan đứt từng khúc.

Lòng đầy căm phẫn, Lý Lập muốn vào tìm Âu Dương Thiệu tranh luận, liền bị gã sai vặt nói cho biết, công tử Hầu phủ đã đi dưỡng thương, hiện không có trong phủ, sau đó đóng rầm cửa, ngăn Lý Lập bên ngoài.

Nhìn cửa Hầu phủ khép chặt và khuôn mặt khóc đến phẩn son trôi hết lệ ra những vết sẹo xấu xí của Ngọc Bảo Oánh, nhất thời Lý Lập có dự cảm chẳng lành. Lúc về tới phủ, liền phát hiện các chương quỹ những cửa tiệm nhà mình đang nhao nhao đứng chờ ở cửa, tất cả đều một bộ sứt đầu mẻ trán. Thì ra, những đơn đặt hàng đều là do Âu Dương Thiệu giới thiệu tới, bỗng nhiên giờ chứng, trả hàng lại. Hàng này hơn phân nửa là tiền để dành của phụ thân, còn lại là tham ô quân phí mới có được. Nháy mắt Lý Lập té ngồi xuống đất, người đầy mồ hôi.

Tức thì chạy đến Kim Lăng Hầu phủ muốn tìm người liên lạc với những mối đặt hàng là Âu Dương Thiệu hỏi cho ra lẽ. Chưa kịp nói gì, Kim Lăng Hầu đã giành nói trước, “Con ta ở Ngọc phủ đi nửa cái mạng, còn nhớ được buồn bán gì nữa. Và lại những đơn hàng này lúc trước là đại công tử của phủ tướng quân ký, nếu có vấn đề gì tuyệt đối không thể đổ lên Hầu phủ!”

Đối với nhi tử đã ăn đàn được ăn tới mức vô tri vô giác, Lý Lập còn có thể mong chờ gì được, vị tướng quân này cũng chẳng biết mình về tới nhà bằng cách nào, vừa vào cửa liền tìm Trương Thiên Sư đạo hạnh cao thâm kia khắp nơi, hi vọng có phương pháp giải quyết, nhưng vị Trương Thiên Sư kia đã sớm biến mất vô tung, thế này mới biết mình bị lừa, Lý Lập lập tức ngã bệnh.

Nhận được tin, Lý thị lửa giận ngút trời, thấy Ngọc Bảo Oánh khóc lóc ở bên cạnh, bực mình nói “Không phải ngươi nói Âu Dương Thiệu thích ngươi sao? Giờ thì tốt rồi, ngoại công và cứu cứu bị ngươi liên lụy thành thảm! Còn ở đây khóc lóc gì nữa!”

Giờ phút này Ngọc Bảo Oánh làm gì còn tâm tư để ý tới những chuyện như vậy, chỉ biết hôn sự của mình không thành, bùm mặt gào khóc : “Âu Dương công tử rất thích nữ nhi, nhất định là bị Như Ca và cái thể tử bỏ đi kia khi dễ nên hiện tại mới không thấy bóng dáng, chỉ cần chàng trở lại là tốt rồi, không phải chỉ là mấy mối buồn bán thôi sao? Hầu gia cũng đã nói là do biểu ca ký với người ta mà không xem kỹ nên mới biến thành như vậy, chỉ cần Âu Dương công tử trở lại mọi chuyện sẽ được giải quyết.”

Hồ ma ma nghe Ngọc Bảo Oánh lý sự cùn, chỉ biết than thở, cũng không dám nói thẳng Âu Dương Thiệu là một tên lừa gạt, chỉ có thể nói: “Nhị tiểu thư sao còn chưa rõ, Âu Dương công tử đã nói thẳng không có ý gì với tiểu thư hết, cứ cho là bị thương, vẫn có thể gặp người mà. Rõ ràng là không muốn gặp tiểu thư! Hẳn chính là gặp dịp thì chơi thôi, tiểu thư.....”

Hồ ma ma chưa nói xong, đã bị Ngọc Bảo Oánh hung hăng cắt ngang : “Bà lão ngu xuẩn! Bớt nói xen vào, bản tiểu thư không cần người quản, Trương Thiên Sư đã xem cho bản tiểu thư rồi, ta và Âu Dương công tử có duyên phũ phàng ba đời, nếu bà còn nói bậy nữa, bản tiểu thư liền thưởng hèo”.

Nghe vậy, Hồ ma ma trầm mặc, Lý thị giận dữ nói: “Tên Thiên Sư quỷ sứ gì kia mà ngươi cũng tin, hiện tại hẳn đã biến mất không thấy tăm hơi rồi. Ngươi nhìn lại bộ dáng hiện giờ của mình thử xem, người không ra người, ngom chẳng ra ngom, nam nhân nào sẽ thích, chỉ có mình ngươi vẫn tự huyễn hoặc mình, nằm mộng giữa ban ngày mà thôi!”. Nếu sự việc tham ô quân phí bị lộ, Lý gia coi như xong, cứ cho là mình sinh được trưởng tử, nhưng không có nhà mẹ đẻ để dựa vào, cũng không sống tốt được.

Dung mạo là nỗi đau của Ngọc Bảo Oánh, giờ nghe được Lý thị nói không lưu tình chút nào, Ngọc Bảo Oánh liền giống như mèo bị đập đuôi, xù lông: “Mẫu thân chê nữ nhi xấu xí, nữ nhi biến thành bộ dáng này chẳng phải do mẫu thân sao, nếu ban đầu mẫu thân chịu lấy tiền cứu nữ nhi thì sao nữ nhi biến thành cái dạng này, vài ngày trước lúc nhận quà tặng sao không thấy mẫu thân đối xử với nữ nhi như vậy. Hu hu.....nữ nhi cho mẫu thân biết, nếu không gả được cho Âu Dương công tử, nữ nhi liền tự tử!”

Nói xong, Ngọc Bảo Oánh vừa khóc vừa chạy ra ngoài, để lại Lý thị giận đến không thở nổi.

“Phu nhân, ngài phải nghĩ biện pháp đi, lão nô thấy tiểu thư Bảo Oánh buồn lên rồi, thứ cho lão nô nói rui, lỡ như tiểu thư Bảo Oánh gây ra chuyện gì thật, rốt cuộc cũng là phu nhân khổ mà thôi!”, nói cho cùng vẫn là nhìn Ngọc Bảo Oánh lớn lên, Hồ ma không so đo những lời Ngọc Bảo Oánh vừa nói, còn nghĩ thay nàng ta.

Lý thị sao lại không biết Hồ ma ma nói có lý, bóp bóp trán, cực kỳ mệt mỏi nói: “Ta sao lại không biết, để ta suy nghĩ đã.”

Gần tối, bị đại nha hoàn bên cạnh Lý thị mời đến Đông viện, Như Ca ngồi đợi thật lâu, mới thấy Ngọc Bảo Oánh và Lý thị được Hồ ma ma dìu đi ra.

Nhìn Như Ca, Lý thị lại cảm giác lửa giận bốc lên đầu, nữ nhi mình một lòng treo cao lại không được, gây ra trò cười, tiểu tiện nhân này lại bỗng chốc trở thành Cẩm Thân vương thế tử phi, rốt cuộc ông trời có mở to mắt không đây?

Nhớ đến mục đích kêu Như Ca tới, Lý thị bày ra vẻ mặt hòa ái dễ gần cười nói “Như Ca à, hai ngày trước đích mẫu nhất thời hồ đồ mới đưa vài câu trước mặt Kim Lăng Hầu, con đừng để trong lòng. Mẫu tử con là do chính ta xin lão gia cho về Ngọc phủ, đích mẫu xem như là thật tốt với mẫu tử con, hôm nay con sắp thành Cẩm Thân vương thế tử phi, cần phải quan tâm nhiều đến tỷ muội trong nhà!”

Như Ca nghe xong, nhú mày nói “Ý đích mẫu là?”

Hai ngày trước còn la hét muốn đánh mình một 100 trượng, giờ biết mình được ban hôn cho Cẩm Thân vương thế tử liền mặt dày chạy lại thân thiện, là do mình dễ bị bắt nạt quá sao.

Lý thị trừng mắt liếc Ngọc Bảo Oánh đang nồn nóng kéo ống tay áo mình, lấy giọng kẻ cả khuyên bảo “Như Ca, làm người không thể quên gốc, ngày sao ngươi gả cho thế tử, cả đời vinh hoa phú quý hưởng mãi không hết. Không thể quên tỷ muội trong nhà! Chuyện nhị tỷ ngươi chắc ngươi đã nghe, lại nói hôn sự này không thành đều là do con sói của ngươi gây họa, nếu không do nó cắn Âu Dương công tử bị thương, chọc giận Âu Dương công tử, hôn sự của hân và Bảo Oánh đã là vấn đề đóng thuyền. Giờ chuyện thành như vậy, tin chắc trong lòng ngươi cũng áy náy. Như vậy đi, ngươi bảo thế tử vào cung cầu hoàng thượng hạ một thánh chỉ ban hôn cho tỷ tỷ Bảo Oánh của ngươi và Âu Dương công tử, về sau đích mẫu sẽ đối đãi ngươi như là chính nữ.”

Mặc dù biết thế này có chút kỳ quặc, nhưng Ngọc Bảo Oánh đời sống đời chết, tình cảnh Lý gia lại như thế, Lý thị thật không có biện pháp khác. Nha đầu chết tiệt này giờ là thế tử phi, mình hứa đối xử tốt với nó, nó phải biết nhớ ơn mà báo đáp. Hầu phủ cũng nề nó là thế tử phi mà không dám quá bạc đãi Bảo Oánh. Đã là quan hệ thông gia, chuyện Lý gia chính là chuyện của Hầu phủ, Âu Dương Thiệu còn không đứng ra giải quyết hay sao? Tương lai Bảo Oánh sinh trưởng tử, đứng vững ở Hầu phủ, hết thầy đều viên mãn!

Như Ca nghe xong, tức cười nói “Đối đãi như chính nữ? Đích mẫu chẳng lẽ đang nói mớ sao? Nhị tỷ đối với Như Ca thế nào, Như Ca không cần phải

nói nữa, tỷ muội như vậy, Như Ca cũng không dám muốn. Về phần thánh chỉ ban hôn, Như Ca tự thấy mình không có bản lĩnh lớn đến thế.”

Hai ngày nay các cửa hiệu của Lý gia lần lượt ra đi, sợ là đã bị Âu Dương Thiệu sắp đặt hết rồi, bây giờ đã đến bước đường cùng. Hiện tại Lý thị còn mơ tưởng hão huyền gả Ngọc Bảo Oánh vào Hầu phủ, thật không biết là ngây thơ quá mức hay là ngu quá mức, không, chỉ sợ là không dám đối mặt thực tế. Về phần thân phận chính nữ gì đó, Như Ca đã sớm không thêm để ý rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiêu Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Sóng gió ban hôn

Tin tức Cẩm Thân Vương thế tử được ban hôn truyền ra, khiến Liễu thái hậu ở hậu cung đứng ngồi không yên, bèn sai người mời Hồng đế đến Từ Ninh Cung.

“Hoàng thượng, sao lại chọn cho Cẩm Thân vương thế tử một thế tử phi như vậy, dòng dõi không cao quý không nói, còn là một thứ nữ, chẳng phải là làm nhục thân phận Cẩm Thân vương thế tử sao? Theo ý ai gia, cưới thì cũng được, ai gia không thể làm hoàng thượng mất mặt, bất quá hoàng thượng phải chọn một thế tử phi khác có huyết thống cao quý mới được.”

Hồng đế nghe vậy, không có phản ứng quá lớn, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa, cực kỳ kính cẩn hỏi “Không biết theo ý thái hậu thì khuê tú nhà nào thích hợp?”

Thấy Hồng đế không phản đối, thái hậu liền cười nói: “Yên nhi nhà Triệu quốc công đoạn trang hiền thực, thân phận cũng cao hơn tiểu thư Ngọc gia kia biết bao nhiêu, hoàng thượng mau ban chỉ để Yên nhi thành Cẩm Thân vương thế tử phi đi”.

Triệu quốc công này còn không phải là người phe thái hậu sao, Hồng đế thầm cười lạnh trong lòng, nhưng trên mặt vẫn là vẻ kính cẩn như cũ, nói: “Thái hậu còn nhớ 4 năm trước lúc Cẩm Thân vương thế tử gặp nạn không, lúc ấy trẫm đã cho Triệu quốc công một cơ hội, nhưng Triệu quốc công nhất định không chịu gả Triệu Yên đi.”

Thái hậu nhíu mày, nhưng cũng gật gật đầu nói: “Chuyện này ai gia nhớ, chẳng qua khi đó Yên nhi tuổi còn nhỏ, thật sự không thích hợp, giờ Yên nhi đã lớn, hôn sự tự nhiên sẽ thành...” lúc đó cử tử Cẩm Thân vương thế tử không cứu được nữa, Triệu quốc công sao có thể gả nữ nhi đi để thù tiết.

Nhỏ? Lúc ấy đã 16 rồi, hiện giờ sợ là không ai thêm lấy nữa mới sắp lại đây! Hồng đế chỉ bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Chắc hẳn thái hậu biết tính Huyền nhi, mặc dù nó đi theo trẫm từ nhỏ, nhưng trẫm cũng không quản được, nếu ép quá không biết nó sẽ làm ra chuyện không hay gì. Lại nói trẫm cũng không nỡ để nó chịu áp lực nên đã đáp ứng nó. Hơn nữa tiểu thư Ngọc gia là người nó thương, thái hậu thấy được không?”

Thái hậu gật đầu một cái, hiện giờ hoàng thượng rất tin yêu Tiêu Dạ Huyền, trong lòng thái hậu biết rất rõ, vì thế càng cố gắng bắt lấy cơ hội này lôi kéo thế tử về phe mình, “Ai gia không nói không để nó cưới tiểu thư Ngọc gia, chỉ là cưới thêm một thế tử nữa, đây là thêm hoa trên gấm, chuyện tốt mà! Cùng lắm thì cho hai đứa làm chính phi luôn cũng được”

Không phải thêm hoa trên gấm, mà là đầu đá gay gắt thì có! Hồng đế cười nhạt nói: “Thái hậu nói phải lắm, chỉ là.....”

Nghe vậy, nháy mắt thái hậu sụ mặt xuống, không vui hỏi: “Chỉ là cái gì?”

“Chắc thái hậu chưa biết, Triệu Yên này ở Sương Xuân Viên tranh giành một đào kếp, náo chết người, hiện giờ khổ chủ cáo lên, Hình Bộ đã dâng tấu chương rồi, nếu gả Triệu Yên cho Huyền nhi, với tính tình của Huyền nhi, sợ rằng còn chưa vào cửa đã bị nó xử tử theo luật” hoàng thượng có chút khổ sở nói.

Nghe vậy, thái hậu ngẹn lời, chuyện của Triệu Yên rõ ràng nửa năm trước đã đề xuống rồi, sao lúc này lại bị moi ra. Bất quá thái hậu cũng không cam tâm bỏ qua, “Yên nhi còn nhỏ không hiểu chuyện, giao cho Triệu quốc công dạy dỗ lại là được. Nếu Yên nhi không được vậy Vân nhi nhà Tô tướng quân thế nào? Tỷ tỷ của nó cũng ở Cẩm Thân vương phủ, về sau hai tỷ muội là chị em dâu, chẳng phải càng thêm hoàn thuận vui vẻ.”

Hồng đế ra vẻ khó xử nói: “Sợ là thái hậu chưa biết, Tô tiểu thư đã mang thai con Thừa An, Thừa An đến cầu trẫm, trẫm cũng đã đồng ý ban hôn cho nàng và Thừa An rồi, 7 ngày sau chính là ngày cưới”.

Thái hậu vừa nghe cơ hồ muốn phun máu, cố gắng nén hồi hâu mới gật đầu nói: “Đã vậy thì thôi, thế tử Thừa An không sinh được, nó đã muốn thì theo vậy. Ai gia mệt mỏi, hoàng thượng về đi”.

Hồng đế hành lễ cáo lui, ung dung rời khỏi Từ Ninh Cung.

Thái hậu nhìn theo bóng lưng hoàng thượng, âm thầm nuốt cục tức xuống. Bất quá chuyện này liên quan đến Tiêu Thừa An, không muốn nhượng bộ cũng không được.

Tiêu Thừa An, năm nay 35 tuổi, là kẻ hèn nhát, khó thành tài, từ nhỏ chứng kiến một ít thủ đoạn của Liễu thái hậu xong, đối với Liễu thái hậu luôn tôn kính nhưng không gần gũi. Dù gì cũng là cháu ruột, Liễu thái hậu cực kỳ thương yêu. Dưới sức ép của Liễu thái hậu Tiêu Thừa An cưới trưởng nữ của Triệu quốc công làm chính phi, nhưng đến giờ vẫn chưa có con, mà Triệu thị lại ốm đau bệnh tật luôn.

Tô Vân tính tình lẳng lơ, đã sớm gian dâm với Tiêu Thừa An, Liễu thái hậu biết, nhưng vẫn cho là chỉ cần chú ý một chút, dùng chút kế là có thể để Tô Vân đường đường chính chính vào Cầm Thân vương phủ. Ai ngờ giờ Tô Vân đã mang thai con Tiêu Thừa An, chuyện mất mặt như vậy mà Tiêu Thừa An còn đến xin Hồng đế, quả là ngu xuẩn vô cùng.

Liễu thái hậu nghĩ tới nghĩ lui, lòng rất bức mình, mình tính kế một đời, chỉ tiếc con trai ruột chết sớm, không thể kế thừa để vị, nên mới rơi xuống thế bị động như hôm nay. Lúc trước vì tranh đoạt địa vị hoàng hậu, Liễu thái hậu đã làm rất nhiều chuyện mờ ám, mặc dù lúc đó không ai phát hiện, nhưng không biết có lộ ra gì không. Hiện tại sức khỏe mình càng ngày càng tệ, ngộ nhờ mình ngã xuống rồi, chẳng phải Liễu gia cũng xong luôn sao. Tuy nói trong cung và Cầm Thân vương phủ đều đã có người Liễu gia, nhưng vẫn chưa đủ. Chỉ có lối kéo đứa cháu hoàng thượng yêu nhất về phe mình mới có thể hoàn toàn yên tâm được.

Vốn thái hậu muốn nhắc đến nữ nhi Liễu gia, nhưng hiện giờ những chính nữ các chi trong Liễu gia đều đã gả đi. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ còn nữ nhi nhà Liễu quốc công là được, nếu tiểu thư Ngọc gia cũng là thứ nữ vậy thứ nữ Liễu gia có gì mà không được. Bất quá chuyện này không thể tự mình nói ra, chỉ có thể khiến người khác nói thay. Liễu thái hậu gọi ma ma tâm phúc tới, thì thầm một phen xong, ma ma kia vội chạy đi lo liệu.

Trong Cầm Thân vương phủ, Cầm thân vương Tiêu Dục Đức đang uống rượu Hoa Điều lâu năm, thưởng thức ca cơ hát dân ca Giang Nam với trác phi Liễu Như Mộng, lúc này hai mắt khép hờ, lẳng lẳng vui sướng. Bỗng nghe Liễu trác phi thở dài một hơi, như có điều khó nói.

Thấy Liễu thị như vậy, Tiêu Dục Đức mở mắt, ra hiệu ca cơ lui ra, ân cần nhìn người bên cạnh, “Ái phi sao vậy? Ca cơ hát không hay?”

“Vương gia, thiếp thân chỉ là đang lo lắng cho Diềm Nhi”.

“Diềm Nhi? Nghe rất quen, chẳng lẽ nó gây ra chuyện gì?”

“Diềm Nhi là thứ nữ nhà Liễu quốc công, trong nhà không có chính nữ, từ nhỏ nó được nuôi dưỡng như chính nữ, xem như là cháu gái của thiếp. Hôm trước tới vương phủ thăm thiếp, tình cờ thấy được Dạ Huyền, từ đó ngày đêm tương tư cơm nước không màng. Vốn thiếp muốn làm mai cho hai đứa, không ngờ hoàng thượng đã hạ chỉ ban hôn trước. Tiểu thư Ngọc gia cũng tốt, nhưng dù gì cũng là thứ nữ, như vậy có hơi uất ức cho thế tử nhà chúng ta. Vương gia, đứa cháu này của thiếp tuy là thứ nữ bất quá cảm kỳ thi họa đều tinh thông, rất xứng với thế tử. Không bằng vương gia để cho Diềm Nhi được thỏa tâm nguyện, cùng Ngọc tiểu thư gả cho thế tử, xem như là tấm lòng của người làm cô cô như thiếp”.

Đối với hôn sự này, Tiêu Dục Đức cũng không hài lòng lắm. Nói gì Tiêu Dạ Huyền cũng là con trai trưởng của vương phủ, cưới một thứ nữ cũng thôi đi, còn là một quan tam phẩm nho nhỏ. Bất quá Liễu gia..... Tiêu Dục Đức vẫn có chút do dự.

Thấy Tiêu Dục Đức do dự, nháy mắt Liễu thị rơi lệ đầy mặt.

“Ái phi sao vậy?”, Tiêu Dục Đức lo lắng hỏi.

“Vương gia, sớm muộn gì Cầm Thân vương phủ này cũng là của thế tử, vương phi không vừa mắt thiếp, nếu Diềm Nhi có thể vào phủ, thiếp còn có chỗ mà dựa vào, nếu không, tương lại sợ là thiếp không còn đất dung thân trong vương phủ”.

Nghe Liễu thị nói vậy, Tiêu Dục Đức lập tức hiểu ý, vương phi Trần thị và Liễu thị trước giờ bất hòa, với tình tình Trần thị sợ rằng sau khi trưởng tử kế thừa vương vị, nhất định sẽ tính sổ Liễu thị. Nghĩ đến đây, Cầm Thân vương vỗ bàn một cái nói: “Ái phi nói rất đúng, bôn vương lập tức vào cung nói hoàng huynh hạ một thánh chỉ nữa, để Diềm Nhi cùng là chính thê, thành toàn tâm nguyện của ái phi”.

Nghe vậy, Liễu trác phi nhanh chóng hết buồn, bưng bầu rượu lên rót vào ly, dịu dàng nói: “Vương gia, ngài đối thiếp thật tốt, thiếp kính vương gia một ly!”

Nhìn Liễu Như Mộng dịu dàng như nước, Tiêu Dục Đức uống rượu xong, nói “Ái phi chờ ở đây, bôn vương đi một lát sẽ về ngay!”

“Vâng!”

Ngoài phòng, một phụ nhân đứng nghe cuộc nói chuyện của hai người, cười lạnh một tiếng, đi ra ngoài phủ.

Trong Ngự Thư Phòng, Hồng đế Tiêu Lăng Thiên nhìn nhìn hoàng đệ không kém mình bao nhiêu tuổi, Tiêu Dục Đức, dù hai huynh đệ có vẻ ngoài giống nhau đến sáu phần, nhưng tính cách lại khác xa nhau. Vị hoàng đệ này đã gần 50 tuổi rồi mà vẫn chẳng có phong thái hoàng gia, bị nữ nhân Liễu gia dắt mũi, thật tức cười!

“Hoàng đệ, trăm mới vừa hạ chỉ lập tứ tiểu thư Ngọc gia làm chính phi của Dạ Huyền, giờ hoàng đệ lại bảo trăm phải hạ chỉ để Liễu Diềm Nhi cùng là chính phi, chẳng lẽ hoàng đệ cho rằng ý chỉ của trăm có thể dễ dàng thay đổi hay sao?” Hồng đế uy nghiêm nhìn Cầm Thân vương.

“Hoàng huynh, Liễu Diềm Nhi năm nay vừa tròn 16, là mỹ nhân nhất nhì kinh thành, lại biết cách quản gia, nhất định là một hiền thê. Hoàng đệ làm vậy, cũng là nghĩ cho Dạ Huyền mà thôi.....”

Tiêu Dục Đức còn chưa nói hết, ngoài cửa đã truyền đến một hồi tiếng cười giễu. “Đạ tạ phụ vương quan tâm”.

Tiêu Dực Đức xoay người nhìn thanh niên lạnh lùng đang đến, mặt chợt căng cứng, ảo não ho khan hai tiếng, rõ ràng là cha con, nhưng con trai còn có uy nghiêm hơn lão quá chừng, khiến Tiêu Dực Đức không vui chút nào.

Thấy người tới, sắc mặt Hồng đế ôn hòa hơn rất nhiều, cười nói: “Huyền nhi, chuẩn bị xong chưa?”

Lướt qua Tiêu Dực Đức, Tiêu Dạ Huyền đi lên phía trước, đưa giấy đỏ trong tay cho Lý công công trình cho Hồng đế, mặt hơi có ý cười.

Tiêu Dực Đức liếc nhìn tờ giấy đỏ, tự lầm bầm: “15 tháng sao? Hơi gấp chút! Phải chuẩn bị hai phần sinh lễ, còn tiệc mừng nữa, một tháng chắc không đủ, 17 tháng 7.....”

Tiêu Dạ Huyền thân nhiên hỏi: “Cho Ngọc gia 280 món sinh lễ, phụ vương xác định là do vương phủ chuẩn bị?”

Nghe vậy, Tiêu Dực Đức tròn to mắt “Cái gì, 280 món? Ngươi bị ma nhập à, cho một đứa thứ nữ của Ngọc gia 280 món sinh lễ? 100 là đủ rồi, bên phía Điền Nhi không thể chậm trễ, 120 món.”

Nghe thấy lời Cẩm Thân vương, Hồng đế cau mày, hoàng đệ chưa già mà đã hồ đồ, Dạ Huyền không đồng ý nhưng hoàng đệ lại giống như không quan tâm, còn la hét chuẩn bị sinh lễ cho Liễu gia gì đó.

“Ta biết mấy năm nay ngươi chuyển ra ngoài, gây dựng được sản nghiệp không nhỏ, sinh lễ chắc là không cần vương phủ lo, Liễu Điền Nhi gả cho người rồi, ngươi nhất định phải.....”

“Người của Liễu gia cứ giữ lại cho phụ vương hưởng thụ đi!” Nghe Cẩm Thân vương tự biên tự diễn nói, nụ cười của nam tử áo đen hóa thành băng giá, vừa sải bước ra khỏi Ngự Thư Phòng vừa nói.

“Ngịch tử này rốt cuộc là có ý gì, ngươi dám nói chuyện với bản vương như vậy, hoàng huynh xem nó càng lớn càng không nghe lời”, Tiêu Dực Đức lầm bầm oán trách với Hồng đế.

Hồng đế nhìn bóng lưng đi xa, dò tìm mắt về phía Tiêu Dực Đức, trong mắt có uy nghiêm không thể kháng cự: “Người của Liễu gia đừng bàn nữa, đừng nói là Dạ Huyền ngay cả trăm cũng sẽ không đồng ý. Ta thấy hoàng đệ bị nữ nhân làm u mê rồi, đã quên mất phía sau Liễu trắc phi của ngươi là ai.”

Nghe vậy, mặt Tiêu Dực Đức cứng đờ, vội vàng nói: “Hoàng huynh, cũng chỉ là vị thế tử phi mà thôi, cho Liễu gia thì sao? Như Mộng theo đệ đã lâu, chưa từng làm gì quá đáng. Hoàng huynh có được giang sơn nhiều năm, thái hậu không có phe cánh trong triều, còn lo gì nữa. Năm đó hôn sự của đệ, đệ không thể làm chủ, giờ chẳng lẽ ngay cả hôn sự của nhi tử mình đệ cũng không thể quyết định sao?”

“Diệt cỏ phải diệt tận gốc, trăm tuyệt đôi không cho phép phe thái hậu khôi phục lại. Tù lượng của ngươi trước giờ là ngàn chén không say, năm đó ở yến tiệc trong cung làm sao lại bị say rượu mà hồ đồ lên giường với Liễu thị? Món nợ này ta còn chưa tìm người tính đó, ngươi còn mặt mũi nói người là cha ruột của Dạ Huyền sao? Nó còn chưa ra đời ngươi đã làm ra chuyện bại hoại như vậy, ngươi cho là nó có thể thích nữ nhân Liễu gia sao?”

Hồng đế nghiêm khắc chất vấn khiến Tiêu Dực Đức đỏ mặt, lúc đó quả thật Tiêu Dực Đức không say, nhưng nhìn Liễu Như Mộng roi lệ đầy mặt tha thiết chỉ cầu được ở bên cạnh mình, thì không kiên quyết được. Vì muốn Liễu thị có một danh phận, mới để vương phi Trần thị đang mang thai và hoàng hậu thấy được một màn kia..... Chuyện này bị nói ra, Tiêu Dực Đức liền như quả bóng xì hơi.

“Thôi, ta biết ngươi là kẻ u mê, bất quá ngươi phải nhớ kỹ một điều, nếu Liễu thị không an phận, hoàng gia tự có thủ đoạn của hoàng gia, đến lúc đó chớ trách trăm không nể tình!” thấy đầu Cẩm Thân vương cúi càng ngày càng thấp, Hồng đế cũng không muốn nói thêm gì nữa.

Nghe vậy, Tiêu Dực Đức hoảng sợ “Hoàng huynh.....”

“Được rồi, trăm nói đến thế thôi, hôn sự Dạ Huyền trăm cho phép, về phần sinh lễ, Dạ Huyền tự quyết định, hoàng thúc ta đây sẽ không keo kiệt. Dù sao Dạ Huyền cũng là Cẩm Thân Vương thế tử, sau khi thành thân tất nhiên sẽ ở tại vương phủ. Hôn sự này nếu ngươi không muốn lo liệu, trăm sẽ phái người qua lo. Không còn việc gì nữa thì lui đi!”

Thấy Hồng đế đã mở miệng đuổi người, sắc mặt Cẩm Thân vương hết sức khó coi, nhưng không dám dây dưa nữa, dù sao nếu thực chọc giận hoàng huynh, xử lý ái phi mình thì còn mất nhiều hơn được. Và lại, chỉ cần Liễu Điền Nhi chủ động một chút, luôn có cơ hội. Tiêu Dực Đức nghĩ vậy, trong lòng cảm thấy tốt hơn nhiều, hành lễ rồi đi khỏi Ngự Thư Phòng.

Không lâu sau khi Cẩm Thân vương Tiêu Dực Đức đi, hoàng hậu mặc Phụng bào đi vào, thấy Hồng đế đang phê tấu chương, nhẹ nhàng đi đến nhận lấy thỏi mực trong tay Lý công công, đứng một bên mài mực cho Hồng đế.

“Nghe nói hôm nay muội muội của nàng cũng vào cung? Không nháo gì chứ?” Hồng đế thấy hoàng hậu, sắc mặt dịu xuống, hỏi.

Hoàng hậu nghe vậy khẽ lắc đầu, cười nói: “Phù muội vào cung, một câu oán trách cũng không có, chỉ nói Huyền nhi thích sẽ không phản đối, còn có ý muốn tổ chức hôn lễ lớn hơn.”

“Ồ? Việc này ngoài dự đoán của trăm”, việc Cẩm Thân vương phi suốt ngày đi tìm chính nữ nhà quyền quý để chọn thế tử phi Hồng đế có nghe thấy, hiện giờ Ngọc tiểu thư hiển nhiên là không phù hợp yêu cầu của nàng ta, nên phản ứng thế này làm Hồng đế hơi khó hiểu.

“Muội muội này của thần thiếp, toàn bộ tâm tư đặt trên người vương gia, với trác phi Liễu thị như nước với lửa. Chỉ cần có thể thắng được Liễu thị Phù muội đều sẵn sàng, hiện tại Liễu thị chế bại tiểu thư Ngọc gia, tất nhiên Phù muội sẽ làm ngược lại.”

Nghe vậy, Hồng đế nói: “Vậy lại tốt, chứ nếu phu thê hai người đều không đồng ý, thì có chút phiền.”

“Hoàng thượng, sợ là bên thái hậu sẽ không chịu thua như vậy, thần thiếp nghe nói, Liễu gia dạy dỗ nữ nhi có chút bản lĩnh, nếu cứ dây dưa, chỉ sợ cũng sẽ có lúc thành công.”

Hồng đế tiếp tục phê tấu chương, cười nói: “Bản lĩnh gì? Bất quá là mảnh khóc của gái lâu xanh mà thôi, hoàng hậu chớ lo lắng quá, bản lĩnh phải có cơ hội dùng mới kêu là bản lĩnh, Liễu gia muốn mưu tính Dạ Huyền, nhất định sẽ bị thiệt. Dạ Huyền rất thích Ngọc tiểu thư này, lúc trước Đồ Cương ở Chiêm Sự Phủ bất quá chỉ nói truyền ra một câu ‘trong danh sách chọn thế tử phi không có tiểu thư Ngọc gia’, mà nay trăm chẳng biết phải đi nơi nào tìm hân. Còn nữa, những nữ tử Trần Bắc Vương tìm về ai mà không có thủ đoạn, nhưng giờ lại đang ở đâu?”

“Hoàng thượng nói phải”, đối với đứa cháu lớn lên bên mình từ nhỏ, hoàng hậu không có chỗ nào không hài lòng, nên thấy cha mình tức giận cũng chỉ cười trừ cho qua.

“Thần thiếp thật muốn gặp Ngọc tiểu thư một lần, để xem rốt cuộc đáng đáp ra sao mà có thể khiến Huyền nhi yêu thương đến vậy”

Hồng đế cười to nói: “Nếu nàng muốn gặp, chọn ngày tuyên vào cung là được.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Cửa hồi môn

Từ Dược Tiên Đường trở lại Nhân Nguyệt Các, Như Ca liền thấy Thanh Trúc đang sốt ruột chờ.

“Tứ tiểu thư về rồi!” Thanh Trúc thấy Như Ca vội vàng tiến lên, ghé vào tai Như Ca nói nhỏ: “Vừa nãy Thất ma ma tới kêu phu nhân đi Tây viện, bảo là để chuẩn bị của hồi môn cho tiểu thư! Còn nói khi tiểu thư về thì qua đó một chuyến”.

Nghe vậy, Như Ca không vào phòng, đi thẳng đến Tây viện, mới đến cửa đã nghe ồn ào, hình như là rất nhiều người. Quả nhiên, vừa vào Ninh Phúc Đường liền thấy Lưu thị, Giang di nương, và mấy vị phu nhân khác ngày thường rất ít gặp.

Tin về hôn sự của Như Ca vừa truyền ra, Ngọc phủ từ trên xuống dưới, kể cả người thân bên nhà lão phu nhân rồi rít đến thăm hỏi, mang theo lễ muốn bảm vúi Như Ca, đều bị Liệt thị cho trả lại hết. Những vị phu nhân này ngoài mặt thì đến thăm lão phu nhân nhưng thực tế tìm ai thì trong lòng lão phu nhân rất rõ ràng, bất quá, Như Ca gả cho thế tử, của hồi môn không thể qua loa, những người này đến đưa bạc thật rất hợp ý lão phu nhân.

Thấy Như Ca tới, nháy mắt trong phòng yên tĩnh lại, mọi người bắt đầu quan sát vị thế tử phi này, dung nhan khuynh quốc khuynh thành, khó trách khiến Cẩm Thân vương thế tử không màng những tiểu thư nhà quyền quý khác mà xin hoàng thượng hạ chỉ ban hôn!

“Tứ tiểu thư thật đẹp!”

“Vừa nhìn đã biết là đứa bé có phúc”

“Phu nhân nói gì thế, đã là thế tử phi còn có thể không có phúc được sao?”

Như Ca làm lễ chào cả đám xong, lão phu nhân ra hiệu ngồi xuống, rồi nói: “Nghe nói bên thế tử đã chuẩn bị sinh lễ. Của hồi môn của con tổ mẫu đã bàn bạc với phụ thân con và các thúc bá, tuyệt sẽ không bạc đãi con, mặc dù chưa đóng rương xong, nhưng danh sách đã có đây.”

Thất ma ma lấy ra một tờ giấy đỏ từ hộp gỗ, đang định đọc, thì từ ngoài truyền vào tiếng chào, Ngọc Chính Hồng trở lại.

“Nếu lão nhi đã về, chờ nó vào rồi đọc luôn.” Lão phu nhân phát tay một cái ý bảo Thất ma ma dừng lại, chờ Ngọc Chính Hồng.

Ngọc Chính Hồng chào lão phu nhân xong, ngồi xuống ghé trên cho mấy người kia hành lễ.

“A, mẫu thân định đọc danh sách đồ cưới sao?” Thấy tờ giấy trên tay Thất ma ma, Ngọc Chính Hồng tất nhiên biết là đang làm gì, nhưng vẫn cố hỏi một câu.

“Ừ, Thất ma ma bắt đầu đi. Con cũng nghe thử xem có gì cần thay đổi không.”

“Của hồi môn của Tứ tiểu thư gồm có, một cửa hàng ở phố Đông, một tòa nhà ở thành Tây, một điền trang ở ngoại thành, ruộng tốt 500 mẫu, hai cây san hô Đông Hải, 6 bộ trang sức vàng ròng, hai bình hoa Lư Ly,.....tổng cộng là 80 món. Lão phu nhân, không biết lão nô có đọc sai gì không?”

Ước chừng Thắt ma ma đọc nửa canh giờ, những thứ này đã xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần, dĩ nhiên sẽ không có gì sai lầm. Lão phu nhân lắc đầu tỏ vẻ không sai.

Kỳ thật lão phu nhân cũng không muốn đọc danh sách đồ cưới lúc này, định chờ bên thế tử đưa sính lễ tới rồi mới tính, nhưng sau khi bàn bạc xong, quyết định tuyên bố trước thì tốt hơn, Cẩm Thân vương phủ tặng sính lễ chắc chắn không tệ, tuyên bố đồ cưới trước, dù đồ cưới ít hơn sính lễ cũng không sao, chứ nếu chuẩn bị đồ cưới sau thì không biết bao nhiêu mới đủ, mà quá ít cũng khó coi. Phần lớn đồ cưới là trích từ quỹ chung của Ngọc gia, việc này quan hệ trọng đại, mấy vị phu nhân kia cũng chỉ có thể chấp nhận.

Trong mấy người chỉ có Lý thị là hai mắt cơ hồ phun ra lửa, đây vốn phải là của Giai Nhân và Bảo Oánh, nhưng giờ đều rơi vào tay tiểu tiện nhân Ngọc Như Ca này rồi, thật đáng hận. Liếc nhìn Thắt ma ma, Lý thị này ra ý hay. Làm bộ nhiệt tình nói: “Ta thấy đồ cưới đã ổn, bất quá, bên người Như Ca không có một ma ma giỏi sao được, mà Hoa ma ma bên cạnh ta lại cực kỳ giỏi, không bằng như vậy đi, cho Như Ca Hoa ma ma, sau này đến phủ thế tử giúp đỡ quản lý gia đình.”

Mấy người kia nghe vậy, nghĩ thầm: Nhị phu nhân quả nhiên là biết tính kế, cho lão ma ma bên người mình, chẳng khác nào muốn nắm vị tử tiểu thư này trong tay.

Ngọc Chính Hồng nhú nhú mày, nghe Lưu Toàn nói Hoa ma ma này tính tình cũng không tốt gì, bất quá Lý thị là chính thất, giờ đang mang trường tử, không tiện mở miệng làm mất mặt Lý thị, đưa mắt nhìn về Như Ca, nếu nó tự đồng ý thì tốt rồi.

Như Ca sao lại không biết ý của Ngọc Chính Hồng, khó xử nói: “Hoa ma ma là tâm phúc của đích mẫu tất nhiên là giỏi giang, bất quá Như Ca không dám nhận. Hồi trước lúc đón Như Ca tới kinh thành, Hoa ma ma vừa lên xe đã ngồi sập một chiếc xe ngựa mới tinh. Như Ca tuy chỉ là thứ nữ, nhưng cũng là chủ tử, để chủ tử ngồi xe cũ rách nát, mình ngồi xe mới, ma ma như vậy vẫn là để bên đích mẫu thôi.”

Đây rõ ràng là gián tiếp tố cáo! Lý thị không kịp suy nghĩ đã bật thốt lên lời chửi, “Cho chút thể diện đã lên mặt, đồ tiện.....”

Hiện tại trên dưới Ngọc gia phải nhờ vào Như Ca, Ngọc Chính Hồng nào dám để Như Ca bị mắng, chỉ tay vào mặt Lý thị quát: “Người cầm miệng cho ta, người như vậy cũng dám đưa cho tứ nha đầu, nếu chộc giận thế tử, cả nhà đều phải chết theo người!”

Hiếm lắm mới thấy đứa con này có khí phách một lần, lão phu nhân liếc Lý thị một cái, quay đầu cười với Như Ca nói, “Tứ nha đầu, tổ mẫu cũng không ép, con muốn ma ma nào cứ chọn!”

Lúc này dĩ nhiên là lão phu nhân phải lấy lòng Như Ca, không muốn đắc tội với nàng lúc này, hơn nữa, đã là người Ngọc phủ, dù có gả đi vẫn là người Ngọc phủ, lợi lộc sau này thế nào chẳng có.

Như Ca cũng biết không có một ma ma vừa giỏi vừa trung thành là không được, bất quá ma ma đi theo mẫu thân đã sớm qua đời, tìm một ma ma như vậy trong Ngọc phủ quả thật không dễ dàng, cũng may hai ngày nay đã tính trước nên giờ cũng dễ đối phó.

“Tổ mẫu, nha hoàn ở Nhàn Nguyệt Các đều rất nề nếp, nếu như chọn nha hoàn trong viện khác sợ là sẽ làm bọn họ buồn, Như Ca nghĩ chọn ra bốn trong số đó là được rồi, còn về ma ma, dĩ nhiên là ma ma trong viện lão phu nhân tốt hơn.....”

Nghe Như Ca nói, lão phu nhân cũng không phản đối, chỉ cười nói: “Nha đầu này, thì ra là coi trọng người trong viện ta, vậy con nói đi, tổ mẫu nhất định sẽ cho!”

“Như Ca cảm ơn tổ mẫu trước, vốn là Như Ca muốn Thắt ma ma, nhưng Thắt ma ma là thân tín của tổ mẫu, Chu ma ma lại trong coi việc ăn uống cho tổ mẫu, biết tổ mẫu thích ăn gì nhất, Như Ca cũng không tiện dẫn đi, vậy nghe nói chỉ còn lại Vương ma ma rồi.”

Lão phu nhân nghĩ hồi lâu vẫn không nhớ ra trong viện mình có ai là Vương ma ma, nhưng nếu Như Ca muốn, nhất định là có người này liền thuận miệng nói: “Ừ, con đã coi trọng, thì dẫn đi đi!”

“Như Ca cảm ơn tổ mẫu.”

Việc lớn đã xong, thời gian còn lại các vị phu nhân kia nhao nhao làm quen với Liệt thị và Như Ca. Một lát sau, thấy những người này ít nhiều đều là vì Cẩm Thân vương phủ mà làm quen, bình thường không có giao tình gì, Như Ca và Liệt thị liền chào lão phu nhân trở về Nhàn Nguyệt Các.

Mấy người kia thấy nhân vật chính đi rồi, tất nhiên cũng không tán gẫu nữa, nói mấy câu rồi lần lượt rời đi, Ngọc Chính Hồng có việc phải xử lý cũng đi khỏi Ninh Phúc Đường.

Chỉ còn lại Lý thị, Giang di nương và Lão phu nhân. Thấy Hồ ma ma đỡ Lý thị đang muốn rời đi, lão phu nhân hỏi: “Nghe nói, hôm qua nhị nha đầu cầm dao nhào chuyện?”

Nghe vậy, Lý thị dừng bước, sắc mặt giận dữ, rõ ràng mình đã cảnh cáo, thế mà chuyện vẫn truyền tới Tây viện.

“Mẫu thân nghe từ đâu vậy, Bảo Oánh sao làm ra chuyện như thế.....”

Lão phu nhân nghe vậy, lớn tiếng nói: “Chém bị thương mấy người, máu loang lổ, còn nói không có, nguoi cho là người trong phủ mù hết rồi sao? Người dạy nữ nhi thế nào, mà ngày càng liều lĩnh, một nữ tử, đòi đánh đánh giết giết, chẳng lẽ bị điên sao, nếu điên thật không bằng nhốt vào phòng cho rồi.”

“Mẫu thân, Bảo Oánh chỉ là hơi bướng, nào nghiêm trọng như vậy, con đã bắt nó ở trong phòng tự suy nghĩ rồi.” Lý thị thấy vẻ giễu cợt của Giang di

nương thì cắn răng thắm hận, nhất định là do nữ nhân này nhiều chuyện rồi. Còn bà già sống dai này nữa, dám nói nữ nhi mình như vậy. Nghĩ mình không biết sao, đều là một đám ninh nót, thấy người sang bắt quàng làm họ. Giờ Ngọc Như Ca có quyền có thể thì bu lại. Nhiều lần bị trách cứ, đã khiến Lý thị sớm chán ghét bà già này, bất quá hiện giờ chưa làm gì được đối phương đành nhẫn nhịn, ngày sau có cơ hội, nhất định phải cho mấy người đẹp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiêu Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Mẹ con

Trong phủ thế tử, từng rương to phủ tơ lụa đồ thắm thêu hoa bày đầy trong đại sảnh. Khiến Cẩm Thân vương phi nhìn thấy trong khoảng thời gian ngắn còn chưa hết kinh ngạc.

Trước giờ Trần thị biết nữ tử mình tài sản rất nhiều, bất quá không ngờ lại đến mức này. Còn mấy rương chưa kịp niêm phong dán chữ hỷ, trong rương không thứ nào không phải vật quý, e rằng đều là độc nhất. Những đồ này ngày mai sẽ phải mang đến Ngọc gia, Trần thị không cam lòng. Bất quá thứ nữ Ngọc gia gả đến đây, những đồ này chẳng phải sẽ mang về lại sao, nghĩ vậy Trần thị mới bình thường trở lại. Của cải như vậy vào Ngọc phủ e là sẽ có rất nhiều người dòm ngó, Trần thị lập tức mở miệng nhắc nhở Tiêu Dạ Huyền.

“Huyền nhi, nhiều sinh lễ như vậy, lúc đưa đến Ngọc phủ phải phái người canh giữ cẩn thận, dù sao đều là do hoàng thượng ban thưởng, mất thì không xong. Theo nương thấy không bằng thế này, để ta sắp xếp.....”

Tiêu Dạ Huyền thân nhiên trả lời: “Con sẽ tự phái người đến trông coi những thứ này thay nàng, chuyện nhỏ thế này không phiền mẫu phi quan tâm.”

Thấy vẻ mặt Tiêu Dạ Huyền chợt trở nên lạnh lẽo, Trần thị ngưng ngưng nói: “Mẫu phi cũng nghĩ thay Ngọc tiểu thư thôi, nó là thứ nữ, sinh lễ nếu bị dòm ngó, e là cũng chỉ có thể nhẫn, phái người vương phủ đến trông coi, an tâm hơn.”

Thấy ánh mắt của Trần thị, Tiêu Dạ Huyền lạnh lùng nói, “Nếu không còn chuyện gì nữa mẫu phi về phủ nghỉ ngơi sớm đi!”

Nghe vậy, nháy mắt Trần thị trở nên cứng ngắc, ra vẻ bị thương: “Ta biết những năm nay ta ít quan tâm con, nhưng dù sao, ta cũng là mẫu phi của con, mấy năm rồi vì hôn sự của con mà tốn không ít sức, nay con thành thân, càng lạnh nhạt với mẫu phi. Chẳng lẽ con quên ta là mẫu phi của con!”

“Mẫu phi! Ha ha” nhìn phụ nhân trước mặt, trong mắt Tiêu Dạ Huyền có chút bi ai, dường như nhớ lại những ký ức không muốn nhớ nhiều năm về trước. Tuyệt rồi tán loạn, vì để phụ vương ngủ lại Đông Uyển, mẫu phi bỏ mình vào trong nước lạnh lẽo, cho đến khi sốt cao bùng bùng, mới hôn hờ đến Tây Uyển gọi người! Vì đối phó với Liễu trác phi, cố ý để mình bụng bát súp có thuốc gây vô sinh đến cho Liễu thị uống, bị phụ vương phát hiện, liền đồ tội mình ‘không hiểu chuyện’, kết quả mình được đưa vào cung nuôi dạy. Lúc tính mạng mình bị đe dọa càng thêm..... Mẫu phi vĩ đại đường nào!

Trần thị nghe thấy tiếng cười bị thương của Tiêu Dạ Huyền, hình như cũng ý thức được mình chưa từng làm tròn trách nhiệm của một người mẹ, nhất thời lúng túng đứng đó.

Lão bộc đứng bên cạnh thấy vậy, vội vàng tiến lên, kính cẩn nói: “Vương phi, không còn sớm nữa, hôm nay là ngày đầu tiên của nửa tháng sau, là ngày vương gia và vương phi đoàn tụ, sớm về phủ thôi, chớ để vương gia đợi lâu.”

Cẩm Thân Vương yêu trác phi Liễu thị, nhưng không thể không nhìn đến vị chính phi này, liền quy định nửa sau của một tháng sẽ ở lại trong viện Trần thị, tránh cho Trần thị lại vào cung nháo ầm ĩ. Dù sao cứ quy định cho có lệ vậy thôi, chứ thể thiếp trong vương phủ cũng không phải chỉ có hai người.

Nghe vậy, Trần thị giống như tìm được bậc thang tự nhiên sẽ nghe theo, nói: “Xem trí nhớ của ta này, sợ là vương gia đang đợi ta về dùng bữa tối, bên này làm phiền Trần quân gia lo liệu rồi.”

Nói xong, thoáng nhìn qua Tiêu Dạ Huyền rồi dẫn nha hoàn đi.

Sau khi Trần thị đi, Tiêu Dạ Huyền đứng một lúc lâu trong hành lang rồi nói với lão quản gia bên cạnh: “Chuẩn bị xe!”

Buổi chiều, Vân Kiệt về, vì tập võ nên người đã gầy đi rất nhiều, vì thế Như Ca vào bếp, tự tay làm bữa tối. Gồm có sườn ram mật, cua chua cay, da heo sữa chiên giòn, bánh chèo ngũ vị chiên, gà súp, bánh ngọt uyên ương, và một nồi cháo tôm sườn thơm ngào ngạt. Sắp nấu xong, Thanh Loan bước nhanh đến, nói thầm bên tai Như Ca: “Tiểu thư, thế tử đang chờ ở cửa bên!”

Như Ca ngăn ra....thả con tôm trong tay xuống, dẫn nha hoàn Tiểu Mẫn coi lửa, rửa tay xong liền theo Thanh Loan đến cửa bên.

Trên đường đi, nghe Thanh Loan nói mới biết, vừa rồi gã trông cửa bên đến Nhân Nguyệt Các báo có người tìm, tới nơi Thanh Loan mới biết người tìm mình là nam tử áo đen đã gặp ở tòa nhà bên phố Đông hôm nọ. Ngoài cửa là một chiếc xe ngựa hoa lệ, người trong xe là cô gia tương lai đến tìm tiểu thư nhà mình, bất quá không tiện nói rõ tên tiểu thư mới nhờ gã sai vật kêu mình đến.

Nghe Thanh Loan nói, Như Ca thăm lâu bầu, người này ngày thường leo tường đột nhập, hôm nay sao lại quy củ thế. Đột nhiên nhớ ra bộ dáng một người mấy ngày qua cứ ở ngoài phòng đầy cửa nhưng mãi không vào được, liền nhìn không được bật cười.

Tới cửa bên, liền thấy xe ngựa. Nam tử áo đen đứng cạnh xe, thấy Như Ca đến lui ra kéo màn xe lên.

Nam tử trong xe đang nằm nghiêng nhìn nhả thấy Như Ca tới vươn tay ra, ý bảo đỡ nàng lên xe.

Nhớ Thanh Loan còn đang đứng một bên, Như Ca không đưa tay để Tiêu Dạ Huyền kéo, mà tự lên.

Thấy vậy, Tiêu Dạ Huyền cũng không giận, chỉ là Như Ca vừa tiến vào liền ôm lấy cô gái nhỏ đầu cứng cổ vào lòng. Nghe thấy người trong lòng kinh hô một tiếng, Tiêu Dạ Huyền vui vẻ cười to.

Hai người nằm trên nệm mềm, Như Ca được Tiêu Dạ Huyền ôm thật chặt vào lòng, một mùi hương nhàn nhạt bao lấy lồng, bị trêu Như Ca tức giận đập đập, lại nghe được tiếng rên của Tiêu Dạ Huyền. Thấy vết ướm trên ngực Tiêu Dạ Huyền, Như Ca cả kinh, lúc này mới nhớ tới người này có vết thương cực kỳ nghiêm trọng do cổ trùng tạo thành trên ngực. Kéo áo Tiêu Dạ Huyền ra, trước mắt là một lớp băng gạc nhuộm máu, lộ ra vết thương thối rữa.

Thấy vậy, Như Ca áy náy vô cùng, kêu Thanh Loan đi lấy hòm thuốc và nước sạch đến. Tiêu Dạ Huyền lấy tay vuốt vuốt bụng khiến Như Ca lắc đầu một cái, người này nhìn thì rất khỏe mạnh, nhưng trên thân thể lại chẳng có mấy chỗ là tốt bèn nói với Thanh Loan: “Người vào trong nói cho mẫu thân và Vân Kiệt biết cứ ăn trước đừng chờ ta. Kêu Thanh Nhi đến phòng bếp bung một ít thức ăn đến đây. Những thứ cay nóng như cua chua cay gì đó đừng bung đến.”

“Dạ, tiểu thư”, Thanh Loan nghe lệnh đi vào.

Cửa bên cách Nhân Nguyệt Các rất gần, nên chỉ trong chốc lát Thanh Loan và Thanh Nhi đã mang hòm thuốc và một hộp thức ăn to đến.

Như Ca nhận lấy để lên bàn trà trong xe ngựa. Tiêu Dạ Huyền nói với hai người ngoài xe: “Hai người dẫn thị vệ này vào dùng cơm tối đi!”

Nghe Thanh Nhi mời vào, nam tử áo đen theo bản năng nhìn vào trong xe, thấy Tiêu Dạ Huyền gật đầu mới đi theo hai nha hoàn đi.

Rốt cuộc, chỉ còn lại hai người ngồi đối diện nhau trong xe.

Thấy vết thương trên người Tiêu Dạ Huyền đã ngừng chảy máu Như Ca nói “Vết thương của thế tử đã cầm máu, không bằng hãy dùng bữa tối trước rồi xử lý tiếp”.

Nghe Như Ca nói, Tiêu Dạ Huyền nhủ mảy, như có bất mãn: “Gọi ta Dạ Huyền hoặc là Huyền!”

Trên khuôn mặt tà lệ tuần mỵ mang theo vẻ cố chấp như trẻ nhỏ muốn đoạt lấy đồ chơi, khiến Như Ca bật cười, thấy nam tử hình như muốn động, sợ vết thương lại chảy máu, vội vàng kêu lên một tiếng “Dạ Huyền”. Gọi một chữ ‘Huyền’ thân mật quá, nàng gọi không được.

Mở hộp ra, đặt từng đĩa thức ăn lên bàn, món cuối cùng là cháo sườn tôm nóng hổi, làm trong xe tràn ngập mùi thơm thức ăn. Dọn xong Như Ca ngẩng đầu nói: “Thế..... Dạ Huyền, ăn thôi, nhẹ một chút, chớ để vết thương lại chảy máu.”

Nghe Như Ca gọi, Tiêu Dạ Huyền âm áp trong lòng, lảng lảng như trên mây nói “Ca nhi, cùng ăn với ta được không?”

Ca nhi.....gọi thân mật như vậy, nhưng không giống với mẹ gọi, hơn một chút dịu dàng và triền miên, thấy vẻ mong đợi của người trước mặt, Như Ca chợt nhớ, Tiêu Dạ Huyền, nam tử này chồng tương lai của nàng! Nghĩ đến đây, nhẹ giọng nói: “Được, cùng nhau ăn!”

Múc một chén cháo sườn nóng hổi cho Tiêu Dạ Huyền, đẩy đồ ăn đến gần hán một chút. Như Ca lấy một chén dưa khác gấp một khối bánh ngọt, lẳng lặng ăn.

Như Ca ăn không nhiều, đặc biệt là buổi tối, tuân thủ đúng buổi sáng ăn nhiều, trưa ăn no, tối ăn rất ít, nếu không phải vì Vân Kiệt trở lại, nàng và mẫu thân sẽ ăn bữa tối cực kỳ đơn giản. Ăn xong hai khối bánh ngọt, thấy người đối diện đang dùng tay trái vụng về gấp bánh chèo lên ăn, Như Ca khẽ cười một tiếng.

Vì vết thương, Tiêu Dạ Huyền chỉ có thể dùng tay trái gấp thức ăn, không thuận tay nên bánh chèo vừa đưa đến gần miệng lại rớt xuống đĩa. Tiêu Dạ Huyền đang ảo não thì trước mắt bỗng xuất hiện một đôi dưa gấp bánh chèo trong đĩa đưa lên miệng, hé miệng ăn, cảm thấy hải lòng vô cùng, múc một muỗng cháo trong chén của mình đưa lên miệng Như Ca.

Đây là trả lễ? Dưới cái nhìn chăm chú của Tiêu Dạ Huyền, Như Ca đành hé miệng nuốt cháo vào. Lúc Như Ca lấy khăn ra lau miệng, thì thấy nam tử đối diện ăn phần cháo còn lại trong muỗng, nhất thời mặt đỏ lên, thế này chẳng phải là hôn môi gián tiếp sao?

Không tới thời gian một chén trà, Tiêu Dạ Huyền đã quét sạch thức ăn trên bàn. Dùng xong bữa tối, nam tử cởi áo lộ ra tấm lưng bẽn lẽn chắc lại có rất nhiều vết thương cũ. Như Ca lấy băng gạc và thuốc trị thương trong hòm đến, cẩn thận dùng nước rửa sạch vết thương và bôi thuốc băng bó lại.

“Thuốc này mỗi ngày hai lần sáng sớm và tối thoa lên vết thương, sẽ khỏi dần, nửa tháng tới tốt nhất không nên uống rượu, không ăn cá tôm, hay đồ cay gì đó.” băng vết thương xong, dọn băng gạc và chén đĩa, Như Ca dặn dò.

Tiêu Dạ Huyền yên lặng nghe, lấy một hộp ngọc trắng dưới bàn, thận trọng đưa đến trước mặt Như Ca mở ra, “Lần trước ở phủ Thọ Vương, bẻ gãy cây

trâm của nàng, đây là ‘Ám Dạ Chi Quang’ do Tây Vực tiến cống, bồi thường cho nàng, thích không?”

Như Ca đã nghe qua về cây trâm này, có thể nói là bảo vật vô giá. E rằng hẳn xin từ trong cung! Chưa nói tới giá trị của cây trâm, chỉ một phần tâm ý này, đã rất cảm động. Như Ca nhìn vào mắt đôi phương, vui vẻ nói: “Cám ơn, ta rất thích”.

Tiêu Dạ Huyền lấy cây trâm ra, cài lên tóc Như Ca, ánh sáng chói mắt của Ám Dạ càng làm nổi bật lên dung nhan xinh đẹp vô song của nàng, khiến Tiêu Dạ Huyền nhìn mê say. Thấy vậy, như Ca ngượng ngùng, gỡ cây trâm xuống, cất vào hộp.

“Tại sao……”

Như Ca đáp: “Chẳng lẽ Dạ Huyền muốn Như Ca cứ cài cây trâm này lượn lờ trong phủ, ngoài phủ rêu rao sao?”

Dĩ nhiên là không, ở phủ Thọ Vương không biết đã có bao nhiêu kẻ có ý đồ với nàng, giờ nàng càng xinh đẹp không biết có thêm bao nhiêu kẻ nữa. Nàng xinh đẹp như vậy, chỉ có thể để hần thấy. Nam tử hít sâu một hơi nói: “Đợi đến 15 tháng sau, lúc thành thân, hãy cài nó”.

Nghe vậy, Như Ca ngạc nhiên: “15 tháng sau?”

Mặc dù đã có thánh chỉ, nhưng vẫn chưa chọn được ngày lành, vốn nghĩ là sẽ kéo đến nửa năm, không ngờ nhanh như vậy.

Thấy Như Ca do dự, nam tử khẩn trương: “Nàng không muốn gả cho ta?” Tiêu Dạ Huyền có chút lo sợ không yên, hẳn không muốn hai người chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, hẳn muốn nàng vui, nàng hạnh phúc. Có trời biết hẳn ghen tỵ với mẹ và em trai của nàng đến thế nào, hai người được sống bên cạnh nàng mười mấy năm, hẳn đã bỏ lỡ thật lâu, hẳn không thể ngay lập tức mang nàng về phủ, cột vào bên cạnh mình. Thời gian 1 tháng đã là cực lâu.

Thấy vẻ căng thẳng của Tiêu Dạ Huyền, Như Ca biết hẳn thích mình, không, có lẽ đã vượt hơn phạm vi thích, quan tâm như vậy khiến Như Ca hạnh phúc, kéo ống tay áo nam tử nhẹ giọng nói: “1 tháng thật sự quá gấp, vết thương trên người chàng sợ là……”

Nghe thiếu nữ giải thích, vẻ mặt Tiêu Dạ Huyền dịu lại, cúi đầu nói thầm bên tai nàng: “Sính lễ đã chuẩn bị xong, ngày mai sẽ phái người đem qua. Về phần vết thương nhỏ này chẳng là gì với ta cả, đêm động phòng tất nhiên sẽ không lạnh nhạt Ca nhi của ta”.

Tên lưu manh này, rõ ràng mình quan tâm sức khỏe của hẳn, hẳn lại nghĩ đi đâu rồi, Như Ca trừng người trước mặt một cái. Nghe tiếng kêu của Thanh Nhi, nàng liền đi vào, không để ý hẳn nữa.

“Chủ tử, người đã đi xa, chúng ta về chứ?”, thị vệ đứng bên cạnh thật lâu, rốt cuộc không nhịn được hỏi.

“Đi thôi”.

Màn xe hạ xuống, xem ngựa chậm rãi chạy về phủ thế tử. Trong xe, nam tử nắm bình thuốc tỏa ra mùi hoa nhàn nhạt, trong mắt tràn đầy hạnh phúc, cõi lòng lạnh lẽo đã được sưởi ấm.

Trở lại Nhân Nguyệt Các, Vân Kiệt và Liệt thị đã dùng xong bữa tối.

Từ phòng Vân Kiệt đi tới phòng mẫu thân, vừa đến cửa đã nghe thấy tiếng Ngọc Chính Hồng, đứng một lát, hình như người kia không có ý định rời đi, Như Ca liền dẫn Thanh Nhi về phòng mình.

Sau chuyện Ngọc Chính Hồng muốn nàng làm thiếp cho Âu Dương Thiệu ngày đó, mẹ thấy Ngọc Chính Hồng đều một bộ thờ ơ, Vân Kiệt thì càng thêm không muốn gọi cha.

Nhưng từ ngày nhận được thánh chỉ ban hôn, Ngọc Chính Hồng ngày ngày chạy đến Nhân Nguyệt Các, nói cái gì mà dù sao cũng là Hầu phủ, Ngọc phủ không thể đắc tội, nếu thật Kim Lăng Hầu giận chó đánh mèo trách tội, cả Ngọc gia đều bị liên lụy, đến lúc đó Liệt thị và Vân Kiệt cũng đừng mong thoát khỏi……xét đến cùng đều là do chức vị của mình quá thấp nên mới không bảo vệ được người nhà……văn văn, ý tứ chính là chối bỏ trách nhiệm ngày đó đồng thời muốn dựa vào Dạ Huyền để thăng quan tiến chức mà thôi. Như Ca không muốn dính vào, đành vờ nghe tai trái lại theo tai phải đi ra cho xong.

Về phòng không bao lâu, thì Liệt thị và Vân Kiệt đến, Như Ca bỏ hộp ngọc trong tay xuống. Kéo Liệt thị ngồi xuống ghế êm.

“Sao mẫu thân lại tức giận như thế?” e là Ngọc Chính Hồng lại nói gì khiến mẹ đau lòng rồi.

Liệt thị nghe Như Ca hỏi, hốc mắt đỏ lên: “Phụ thân con thật là khinh người quá đáng, 80món đồ cưới của con bị hần vào đại phu nhân nói thành ân huệ lớn như trời. Ta gả cho hần, những thứ bỏ ra mấy năm trước đâu chỉ có bấy nhiêu. Lý thị bắt nạt con đến mức đó, hần chỉ nói gả vào vương phủ rồi sau này phải quan tâm nhiều hơn đến trưởng tử chưa ra đời. Nói gì mà , dù sao cũng là người một nhà, đừng chỉ biết lo cho Vân Kiệt, mà quên những tỷ đệ khác. Quả thật không thể nói lý được, nếu thật lòng thương con, nên nghĩ đến con sống trong vương phủ cũng sẽ không dễ dàng gì, chứ sao lại nói những lời vô si thế này.”

“Mẫu thân cần gì đau lòng vì loại chuyện này, lời nói gió bay, không cần để ý”, thấy mẹ roi lệ, Như Ca lấy hộp ngọc trên bàn tới, mở ra.

Liệt thị thấy ánh sáng rực rỡ phát ra từ cây trâm, kinh hãi, chỉ cần là nữ nhân đều có thể đoán được giá trị của món đồ này “Đây là……”

Như Ca vuốt vuốt cây trâm, cười nhẹ nói : “Thế tử tặng ạ. Còn nói 15 tháng sau sẽ tổ chức hôn lễ, ngày mai đưa sính lễ qua.”

Nghe vậy Liệt thị ngẩn ngơ, sau đó liền tươi cười rạng rỡ, không ngờ thế tử nóng lòng muốn cưới con gái mình như vậy, nhìn về mặt dù bất đắc dĩ nhưng không giấu được hạnh phúc của con gái, Liệt thị cực kỳ vui mừng. Chỉ cần con gái được hạnh phúc, những thứ khác không là gì nữa.

Như Ca trấn an Liệt thị và tiến về phòng xong, thì đến bàn đọc sách xem xét mấy mẫu thuốc Thanh Loan mang về từ Đông viện vài ngày trước, mảy nhíu lại.

Con trai trưởng.....xem ra bào thai đã thành hình rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Đoạt sinh lễ, Hoa thị bị giết!

Sinh lễ do người của Cẩm Thân vương phủ đưa tới mới có nhiều thể diện, vì vậy rạng sáng hôm sau, Cẩm Thân vương phi Trần thị ở trước mặt trắc phi Liễu thị chăm chọc một phen rồi hôn hờ đến phủ thế tử kiểm kê sinh lễ. Tổng cộng là 280 món, toàn bộ đều lấy từ phủ thế tử, rất nhiều món là bảo vật quý hiếm lấy từ trong quốc khố.

Mỗi món đều là bảo vật cực kỳ quý giá, bọn tỳ nữ của vương phi nhìn thấy lòng thầm ghen tỵ lại hỏi hận sao lúc trước không tìm cơ hội leo lên giường thế tử. Phải biết những đồ này đều là thế tử được thưởng vì thắng trận, nếu không có bản lĩnh, sao được hoàng thượng thương yêu đến thế! Thử nữ Ngọc gia không biết đã đi vay lạy thần thánh phương nào mà may mắn như vậy. Mấy tiểu nha hoàn xuân tâm nhộn nhạo, sau khi thành thân thế tử sẽ ở trong vương phủ, xem ra còn có cơ hội nha!

Trần thị kiểm kê một hồi, trong lòng cũng có vài phần chua xót và oán giận, nhớ năm đó mình gả vào vương phủ, sinh lễ chỉ có 150 món, mà cũng không được trân quý thế này. Con trai quá bất hiếu, có đồ tốt như thế không hiểu kính mẹ lại giữ cho con dâu.

Hạ ma ma kiểm tra ước chừng đến 1 canh giờ mới xong. Xác nhận không còn thiếu thứ gì, cung kính đưa danh sách sinh lễ cho Trần thị, “Vương phi, đã kiểm xong, giờ chúng ta đến Ngọc phủ luôn sao?”

Trần thị bĩu môi nhíu mày nói: “Hạ ma ma, người nói ta tự mình đi đến Ngọc phủ có phải là hạ thấp giá trị quá không?” Dù đã nói với hoàng hậu là muốn lo liệu tốt hôn sự cho con trai nhưng 280 món sinh lễ này cũng đủ cho con nhỏ kia mặt mũi rồi. Nếu không do muốn tranh với tiện nhân Liễu thị kia, mình cũng chẳng ưa một đứa như vậy vào cửa. Tuy nói thanh danh của nó này không tệ, nhưng rốt cuộc vẫn không xuất thân từ gia tộc lớn, lại chỉ là một thê nữ nhỏ nhoi, sao đáng để mình phí sức thế này.

Hạ ma ma nghe vậy, thầm biết vương phi xem thường Ngọc tiểu thư, chỉ có thể khuyên nhủ: “Vương phi, thế tử vốn lạnh lùng, thường ngày đối với ai cũng lạnh nhạt. Duy chỉ đề ý vị tiểu thư này như vậy. Tự mình đến xin hoàng thượng ban hôn, lại chuẩn bị nhiều sinh lễ thế kia, tương lai vương phi nên tạo quan hệ tốt với thế tử phi mới phải?”

Nghe Hạ ma ma nhắc nhở, Trần thị nhớ lại tình cảnh chồng không thương, con trai không thân trước mắt, nói: “Ma ma đã nói vậy, bản phi phải âm thầm nào cho phải đây? Nói thật, bản phi thật sự không muốn đi Ngọc phủ.”

Nghe vương phi nói thế, Hạ ma ma không khỏi thất vọng, mình đã nhắc nhở đến vậy, mà vương phi còn không thông? Đã thế để vương phi đi cũng chẳng phải chuyện tốt, đành nói: “Nếu vương phi không muốn, vậy để lão nô tự mình đi, lão nô là người bên cạnh vương phi, sẽ không làm Ngọc gia mất thể diện, cũng dễ ăn nói với thế tử.”

Trần thị nghe xong, vui vẻ nói: “Ma ma không hổ là bà vú của ta, thật hiểu lòng ta, vậy ma ma dẫn mấy tỳ nữ theo, đem sinh lễ đến Ngọc phủ đi.”

Hạ ma ma nghe lệnh, chỉ huy người mang sinh lễ đi, chưa ra khỏi cửa đã thấy Tiết thiếu gia Tiết Thanh Trạch dẫn hai thị vệ áo đen tới.

Tiết Thanh Trạch dẫn người đến trước mặt Hạ ma ma, hành lễ với Trần thị xong, chỉ hai người sau lưng mình nói: “Ma ma cho hai người họ đi theo, trước khi Ngọc tiểu thư xuất giá, đồ cưới và sinh lễ sẽ do hai người họ canh giữ.”

Trần thị nghe vậy, tiến lên nói với hai thị vệ áo đen: “Hai người phải canh giữ cho tốt những đồ này, nếu có gì sơ xuất, cẩn thận đầu hai người!”

Nghe vậy, Tiết Thanh Trạch không kìm được co rút khóe miệng, nếu không do nể mặt đại ca, nói chuyện với sát thủ như vậy, sợ rằng vương phi đã đầu thần hai nơi rồi.

Không thèm để ý Trần thị nữa, Tiết Thanh Trạch nói với Hạ ma ma: “Nghĩa huynh đã nói rõ, những sinh lễ này phải để Ngọc tiểu thư tự mình xem qua mới được, qua Ngọc phủ, ma ma phải tuân thủ tôn ti chủ tớ, không được vô lễ với Ngọc tiểu thư, nếu không ma ma cũng không gánh nổi hậu quả đâu.”

Hạ ma ma nghe vậy, thầm giật mình, vội vàng lên tiếng: “Lão nô nhất định tuân thủ, không dám vô lễ”.

Tiết Thanh Trạch truyền lời xong, gật đầu với hai người sau lưng rồi rời đi.

Trong lòng Trần thị hết sức không vui, Ngọc Như Ca này rút cuộc cho nhi tử mình ăn thuốc mê gì, mà đã vào triều còn phải người tới dặn dò mấy câu như vậy.

Hạ ma ma không ngờ, thế từ lại yêu chiều Ngọc tiểu thư đến mức này. Xem ra phải thật thận trọng từ lời nói đến việc làm, cẩn thận hầu hạ mới được.

Nghĩ thế, Hạ ma ma liền vung tay lên dẫn đầu đoàn người đi.

Biết hôm nay sinh lễ đến, nên Liệt thị và Như Ca ở trong Nhân Nguyệt Các không đi đâu. Ba người ăn sáng xong không bao lâu, liền thấy một đội người ngựa đến, nâng từng rương sinh lễ tiến vào Nhân Nguyệt Các.

Đã được Tiết Thanh Trạch nhắc nhở, tự nhiên Hạ ma ma rất cung kính với Như Ca. Sau khi đưa danh mục sinh lễ cho Như Ca xong liền đứng một bên đợi bên Như Ca kiểm lại.

Số lượng sinh lễ không ít, nên cả đám người Nhân Nguyệt Các họp lại kiểm, ngay cả Vân Kiệt cũng giúp. Một lúc lâu sau mới kiểm xong, Vân Kiệt cười hí hóp đi tới trước mặt Như Ca, giao tờ danh mục, nói: “Tỷ tỷ, thật nhiều! Đệ đã kiểm qua, đúng hết, hoa cả mắt rồi.”

Anh rể tương lai xuất ra nhiều đồ tốt như thế cho chị, hiển nhiên là thật thích chị, anh rể này mình nhận nhận! Thiện cảm với anh rể vốn 8 phần giờ đã đủ 10.

Vân Kiệt và Như Ca đang nói chuyện, Liệt thị cảm mấy tờ danh mục khác tới, cười nói: “Ca nhi, sinh lễ thật sự rất nhiều, chừng 280 món. Phu gia quả không xem thường con!”

Nghe vậy Như Ca cười nhẹ, người khác thấy nàng thế nào nàng không biết, nhưng người nọ đối với mình tất sẽ không có nửa phần coi thường.

Thấy đám người Liệt thị đã kiểm xong, Hạ ma ma cười nói: “Nếu không có gì sai sót, lão nô xin về báo lại cho vương phi.”

Như Ca bảo Vương ma ma đưa ra một tấm ngân phiếu, cười nói: “Ma ma cực khổ rồi, bạc này cho ma ma uống trà.”

“Tạ tiểu thư ban thưởng”, nhận lấy ngân phiếu xong, Hạ ma ma hành lễ rồi dẫn người làm đi, để hai thị vệ áo đen lại. Nhìn ngân phiếu trên tay, Hạ ma ma nghĩ thầm: Ngọc tiểu thư trái lại là người hiểu chuyện.

Sau khi Hạ ma ma đi, Liệt thị nhìn sinh lễ, băn khoăn hỏi: “Ca nhi, nhiều sinh lễ như vậy, để ở đâu bây giờ? Chẳng lẽ cứ để ở ngoài sân?”

Như Ca nói: “Trong Nhân Nguyệt Các còn mấy gian phòng trống, cứ để vào đó khóa lại là được, chuẩn bị thêm hai gian cho hai vị thị vệ ở.”

Liệt thị gật đầu đồng ý “Cứ vậy đi.” Nói xong, gom mấy tờ danh mục sinh lễ lại, để Thanh Trúc cầm, lát nữa còn phải đưa cho bên lão phu nhân xem qua.

Lúc này, bên ngoài Nhân Nguyệt Các truyền đến một trận huyên náo, Lý thị dẫn theo Hồ ma ma, Hoa ma ma, và một nhóm tỳ nữ, gãi sai vật đi vào, khí thế hung hăng. Vừa bước vào cửa viện, thấy sinh lễ bày đầy trong sân, nhất thời ngăn người tại chỗ. Mới vừa rồi nghe Hoa ma ma nói, cứ nghĩ là những thứ không đáng gì, giờ tận mắt nhìn thấy quả là đầy châu báu quý giá!

Lý thị nhìn vào một cái rương đang mở, trong đó là một gốc san hô đỏ lấp đầy cả rương lớn, Rương bên cạnh là trân châu và dạ minh châu chất thành đống, từng viên tỏa ra ánh sáng chói lọi khiến ánh mắt bà ta cũng chuyển động theo từng viên trân châu này.

Chỉ hai rương này Lý thị đã cảm thán không dứt, tiếp nữa là từng rương ngọc như ý xanh biếc, vòng tay bằng ngọc, tượng Quan Âm bằng ngọc..... Tim Lý thị lập tức đập rộn lên, tài phú!

Mắt Lý thị lập tức tỏa sáng như sao, may ngay nay bên nhà mẹ đẻ càng ngày càng căng thẳng, bán sạch sản nghiệp trong phủ cũng không bù nổi phần thiếu hụt. Kim Lăng Hầu phủ càng tuyệt tình hơn, qua tay tờ giấy nợ 10 vạn cho sông bạc Kim Cầu, trong đó toàn là dân liều mạng không đó!

Mấy ngày nay mình cứ sống trong bất an. Giờ có những món này, liền đủ giải quyết vấn đề! Hiện tại Lý thị đã hoàn toàn quên mất cảnh cáo của lão phu nhân, làm như chỗ không người nói: “Người đâu, đem những thứ này đi.”

Thấy Lý thị như vậy, Như Ca vừa bực mình vừa tức cười: “Mẹ cả muốn đem sinh lễ của Như Ca đi đâu?”

Nghe Như Ca hỏi, lúc này Lý thị mới nhớ ra xung quanh còn có người, kiềm chế kích động như sóng lớn trong lòng, bày ra bộ dáng uy nghiêm của mẹ cả nói: “Như Ca, trong Nhân Nguyệt Các không có nhà kho, những thứ này đã vào Ngọc phủ tự nhiên là đem đến nhà kho Ngọc phủ rồi.”

Dời đến nhà kho Ngọc phủ, e rằng tháng sau liền biến thành đá hết. Kiếp trước mình gả vào Hầu phủ, Lý thị cũng đem sinh lễ vào nhà kho Ngọc phủ, kết quả lúc lấy ra toàn bộ sinh lễ đã biến thành đá, Lý thị chỉ nói là trong phủ có trộm, tra xét ròng rã hai năm trời cũng không tra được kẻ trộm là ai, cuối cùng đành cho qua, bây giờ muốn lặp lại chiêu cũ hay sao?

Nghĩ đến đây, Như Ca giận quá hóa cười, nói: “Không cần đích mẫu quan tâm, trong Nhân Nguyệt Các còn vài phòng trống, cất sinh lễ vào đó là được rồi, cũng dễ trông chừng. Nhà kho Ngọc phủ một tháng mở ra đến mấy lần, người ra vào không ít, sinh lễ số lượng nhiều, mà vật nào cũng quý giá, ngộ nhờ có người nổi lòng tham, ‘ăn trộm’, biến tất cả sinh lễ thành đá, lúc đó Như Ca thật phải ngậm bồ hòn làm ngọt - có khổ mà không nói được rồi.” lúc nói còn cố gắng nhấn mạnh hai chữ ‘ăn trộm’.

Nghe Như Ca nói, Lý thị có chút sững sờ, con nhỏ chết tiết sao lại biết ý nghĩ của mình? Lý thị liếc mắt với Hoa ma ma, người trông coi nhà kho Ngọc phủ, rồi thẹn quá hóa giận chỉ vào Như Ca mắng: “Tiện nhân nhà ngươi, nói lời điên khùng gì đó, của hồi môn của ngươi cũng ở trong nhà kho, vẫn còn y nguyên, giờ cất sính lễ vào mắt sao được? Cho ngươi chút thể diện ngươi liền lên mặt, không tự biết thân biết phận, chẳng qua là một thứ nữ nhỏ nhỏ, cho rằng gả vào phủ thế tử là có thể từ gà rừng biến thành phượng hoàng phải không? Hoa ma ma, cho người đem mấy thứ này đi cho ta!”

Liệt thị đứng nghe hồi lâu, rốt cuộc không nhịn được nữa, tức giận nói: “Phu nhân, nơi này là Nhân Nguyệt Các của ta, phu nhân mang người tới không biết đã báo cho lão gia, lão phu nhân chưa? Về sau những thứ này mà mất một món toàn bộ do phu nhân chịu trách nhiệm!”

Lý thị vừa nghe, lập tức cười lạnh nói: “Liệt thị, ngươi chẳng qua chỉ là một tiểu thiếp, mà cũng dám chất vấn chính thất phu nhân ta đây. Sính lễ nhiều như thế, thứ nữ hiếu kính đích mẫu một hai món vốn là chuyện hiển nhiên, cứ cho là thật sự biến thành đá hết, chẳng lẽ lại đổ trách nhiệm lên đầu ta. Hiện giờ ta đang mang thai trưởng tử Ngọc gia, ngươi không nghĩ tới phải lấy lòng ta, để nhi tử ngươi còn có một lối thoát sao? Vậy mà còn dám khiêu khích. Hừ hừ, hôm nay ta nhất định phải đem những thứ này đến nhà kho của phủ, nếu không ngày sau làm sao có chỗ đứng trong Ngọc gia. Người đâu! Mang đi!”

Liệt thị nghe vậy hai mắt ửng đỏ, lần đầu tiên trong đời có xúc động muốn đánh người. Người trong Nhân Nguyệt Các đều lòng đầy căm phẫn, Lý thị thật khinh người quá đáng, lời như vậy mà cũng nói ra miệng được.

Nghe thấy lệnh của Lý thị, Hoa ma ma và một đám nha hoàn gã sai vật xông lên. Nhìn thân hình ục ịch của Hoa ma ma tiến tới, Như Ca kéo Vân Kiệt lại không cho cản trở, chỉ đứng yên một bên nhìn, giống như không thêm để ý.

Hoa ma ma cho là Như Ca sợ hãi, lắc lắc thân thể to béo đi đầu. Lần trước trên đường trở lại kinh thành, mẫu tử ba người làm mình chịu không ít khổ, sính lễ vào trong nhà kho rồi, mình nhất định giúp nó ‘trông coi’ thật tốt, đến lúc xuất giá, để nó vừa khóc vừa ra cửa!

Hoa ma ma đắc ý đi đến, vừa đặt tay vào giấy niêm phong dán trên rương sính lễ, một một trận đau đớn khủng khiếp từ tay lan ra. Sau đó tiếng kêu như heo bị chọc tiết vang vọng không ngừng khắp Nhân Nguyệt Các.

“Tay của ta! A!.....”

Bên kia, ở Ninh Phúc Đường, lão phu nhân Trịnh thị nghe nói sính lễ được đưa đến Nhân Nguyệt Các thì lòng không vui, theo lẽ phải đưa đến cho trưởng bối trong nhà xem mới phải, sao có thể trực tiếp đưa đến Nhân Nguyệt Các?

Nhưng dù sao là người vương phủ tự mình đưa tới, lão phu nhân cũng không thể nói thẳng. Đành ngồi trong Ninh Phúc Đường chờ Liệt thị đem danh mục sính lễ tới rồi nói sau. Không ngờ đợi hơn một canh giờ còn chưa thấy động tĩnh gì. Mà sau khi nhận được tin sính lễ của vương phủ không tầm thường, Giang di nương vội kéo Ngọc Như Long tới làm nũng một phen, nói chỉ là muốn thấy cho mở mang tầm mắt, khiến lão phu nhân càng đứng ngồi không yên, liền dẫn theo đám người Giang di nương đi đến Nhân Nguyệt Các.

Vừa đến cửa Nhân Nguyệt Các, đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của phụ nhân, đám người cả kinh, vội vàng chạy vào. Đi vào đầu tiên, thấy những châu báu trong rương, lão phu nhân đã sống hơn 70 năm còn phải hít sâu một hơi, đừng nói gì đám người Giang di nương và Ngọc Như Long.

Lực hút của trân bảo bị tiếng gào như chọc tiết làm giảm hơn phân nửa, mọi người nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, thấy bên rương là hai bàn tay đầy máu nằm chỏng chơ trên mặt đất, cách đó không xa, một phụ nhân mập mạp tóc tai bù xù nằm lăn lộn, mà khóc quý gào. Nhìn kỹ, mới phát hiện thì ra là Hoa ma ma. Hạ nhân của Đông viện run run rẩy rẩy đứng yên một bên. Thị vệ áo đen thì đang chìa kiếm về phía Lý thị. Lão phu nhân thẫn hoảng hốt, nhủ mầy, hỏi: “Chuyện gì thế này? Ai dám ở trong Ngọc phủ động đao kiếm?”

Vốn đang khí thế bùng bùng Lý thị chứng kiến thị vệ áo đen tàn nhẫn chặt đứt hai bàn tay của Hoa ma ma, lại dùng kiếm chia vào cổ mình thì sợ đến cơ hồ không dám thở. Thấy lão phu nhân đến, vẫn không quên tố cáo: “Nương! Nha đầu Như Ca quả là ngoan độc! Sai khiến kẻ kia muốn giết đích mẫu!....”

Nghe thấy lời Lý thị, kiếm trong tay thị vệ áo đen nháy mắt xẹt qua cổ Lý thị, để lại một vết máu, Lý thị không dám nói nữa, chỉ dám khóc lóc ỉ ỏi.

Giang di nương nhìn cảnh trước mắt, liền hiểu ngay, thản nhiên nói: “Ôi, nghe tỷ tỷ nói này, tứ tiểu thư còn chưa gả vào phủ thế tử, sao sai khiến được thị vệ phủ thế tử, nhất định là tỷ tỷ làm gì đó chọc giận hai vị này mới vậy.”

Nghe Giang thị nói Lý thị lại muốn phát tác, bất quá ngại kiếm còn đang chia vào cổ mình, không dám lên tiếng. Lão phu nhân liếc Giang thị một cái, chuyển tầm mắt về phía Như Ca hỏi: “Từ nhà đâu, rốt cuộc chuyện này là sao? Sao lại dung túng cho hai người kia hành hung ở trong Ngọc phủ ta?”

Thấy lão phu nhân trách ngược lại mình, Như Ca thẫn cười lạnh, trên mặt vẫn là vẻ vô tội: “Ý tổ mẫu là? Lễ nào Như Ca lại làm vậy? Hai vị thị vệ này theo chân sính lễ đến, Như Ca còn chưa kịp nói câu nào với họ nữa mà!”

Vương ma ma hồ hững đứng một bên, lão phu nhân mặc dù sớm bắt mắt Lý thị, nhưng vẫn nghĩ đứa bé trong bụng Lý thị, sợ là sẽ bao che cho. Liền tiến lên nói: “Lão phu nhân, hai vị này là thị vệ do thế tử phái tới trông coi sính lễ, vừa rồi Nhị phu nhân dẫn người tới báo là muốn mang tất cả sính lễ đi, còn nói lúc tứ tiểu thư xuất giá cho dù sính lễ biến thành đá hết thì xem như thứ nữ hiếu kính mẹ cả, là chuyện đương nhiên. Sính lễ đều ghi lại đầy đủ, mới vừa rồi ma ma từ vương phủ đã nói, thế tử hạ lệnh, kẻ nào dòm ngó sính lễ này sẽ trừng phạt theo tội cướp đoạt tài sản của hoàng gia, tức tru di cửu tộc. Lại nói, hôm nay tứ tiểu thư đã là Cẩm Thân Vương thế tử phi, tôn ti khác biệt, Nhị phu nhân lại mắng tứ tiểu thư là gà rừng. Nếu để lời này truyền đến ta thế tử, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.”

Lão phu nhân vốn đang muốn dàn xếp ôn hòa, nghe Vương ma ma nói vậy, thẫn nhảy dựng, không thể không cho Như Ca một lời giải thích, bèn nhìn một

vòng chuyển tầm mắt đến Hoa ma ma đang gào khóc trên đất, lạnh giọng nói: “Nhị tức phụ ở Ngọc gia đã nhiều năm, sao có thể không hiểu quy củ, nhất định là do Hoa thị xảo quyệt xui khiến. Một nô tỳ không lo hầu hạ chủ tử chu đáo, cả ngày chỉ biết gây chuyện hị phi, giữ lại có ích gì, người đâu, kéo ra ngoài đánh chết đi!”

Hoa thị vốn còn đang gào khóc vừa nghe thấy lời lão phu nhân, nhất thời giống như bị sét đánh tỉnh, lăn một vòng đứng dậy, muốn xông lên, nhưng bị mấy nha hoàn bên cạnh lão phu nhân cản, chỉ có thể vừa giãy giụa vừa kêu: “A! Lão phu nhân tha mạng! Tha mạng! Nô tỳ biết sai rồi, về sau không dám nữa, không dám nữa, phu nhân cứu nô tỳ, nô tỳ nguyện làm trâu làm ngựa cho phu nhân.....hu hu...”

Thất ma ma nhận được ánh mắt ra hiệu của lão phu nhân, lấy một khăn bố to nhét vào miệng Hoa thị, vung tay lên, mấy người kia liền lôi Hoa thị ra ngoài. Lúc này Lý thị đang sợ hết hồn, làm gì còn có tâm tư lo lắng cho Hoa thị, chỉ là một nô tài mà thôi, trước mắt quan trọng nhất là làm sao để tên thị vệ này lấy kiếm ra khỏi cô mình đã. Vừa nghĩ vậy, đứa bé trong bụng như là nhắc nhở, đá Lý thị vài cái, khiến Lý thị đau đến kêu ra tiếng.

Lão phu nhân cả kinh, vội nói: “Nhur Ca à, mẹ cả người nhất thời hồ đồ mà thôi, người bảo hai vị thị vệ này bỏ kiếm ra đi, đừng làm đệ đệ trong bụng bị thương”. Nếu không do thầy thuốc đã xác nhận trong bụng Lý thị đúng là cháu đích tôn, lão phu nhân cũng chẳng thêm xen vào làm gì. Minh đã sớm cảnh cáo mà còn cố tình không nghe, làm loạn thế này, xem ra bên Lý gia quả nhiên đã xảy ra chuyện lớn, trở về phải hỏi thăm con trai cho rõ mới được.

Lão phu nhân nôn nóng, Như Ca lại không vội, ra vẻ khó xử nói: “Sinh lễ này vốn Như Ca muốn để trong phòng trống ở Nhàn Nguyệt Các cho hai vị thị vệ này trông coi, nhưng đích mẫu cứ muốn đem đến nhà kho trong phủ. Đích mẫu đã nói như vậy, Như Ca cũng không dám nói giúp, dù sao nếu như sinh lễ bị mất, Như Ca chẳng biết ăn nói thế nào với thế tử.....”

Nghe Lý thị càng rên lớn hơn, sợ là động thai, lão phu nhân vội nói: “Sinh lễ của người, lại có người của thế tử trông coi, cứ để ở Nhàn Nguyệt Các! Mau thả người ra đi!”

Lão phu nhân vừa nói xong, thị vệ kia nhanh chóng thu kiếm tra vào vỏ.

Lý thị sờ hải quá, chân như nhũn ra, té ngồi trên mặt đất, vì vậy bụng lại càng đau, liên tục gào thét bảo người mang mình về Đông viện, muốn lão phu nhân tìm bà mẹ tốt nhất kinh thành đến cho mình.

Lăn qua lăn lại một hồi, cả đám lục tục kéo ra khỏi Nhàn Nguyệt Các. Giang di nương thấy không còn trò hay nữa, liền lôi Ngọc Như Long mất đang phát sáng nhìn những châu báu trong rương, đi theo lão phu nhân.

Nhàn Nguyệt Các lại khôi phục yên tĩnh, nhìn đôi tay của Hoa thị trên mặt đất, từ trong tức giận tỉnh hồn lại, Liệt thị nôn thốc nôn tháo, sắc mặt trắng bệch. Vân Kiệt lớn gan hơn chút, chỉ huy người làm dọn dẹp vật bẩn.

“Nhìn thấy những thứ bản thiêu này, thật là xui xẻo!” Thanh Nhi nhìn vũng máu trên đất, nghĩ đến Hoa thị, trên khuôn mặt tròn tròn khả ái tràn ngập khó chịu.

“Thanh Nhi cô nương, kêu người mang sinh lễ vào, rồi khóa lại cẩn thận đi, cho dù là ai cũng chỉ có thể nhìn”, vừa nói Vương ma ma vừa kéo người đi cất sinh lễ.

Nôn xong, Liệt thị đến bên hai thị vệ, chân thành nói: “Vừa rồi, may nhờ có hai vị ra tay, phải mất một lúc nữa mới cất xong sinh lễ, không bằng hai vị vào phòng nghỉ ngơi một lát!”

“Thế tử có lệnh, bọn thuộc hạ phải ngày đêm trông chừng sinh lễ, chờ nghe thế tử phi sai khiến, không dám giành công. Xin phu nhân và thế tử phi cứ đi nghỉ ngơi trước, bọn thuộc hạ chờ ở đây, chút nữa sẽ đến kho trông coi”.

Thấy hai người cung kính mà kiên quyết, Liệt thị cũng không tiện miễn cưỡng, để Như Ca đỡ về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Lý thị sinh con

Ngọc phủ, Đông viện.

Bọn người làm chạy tới chạy lui, vô cùng bận rộn, một muốn học máu, đều chỉ vì tìm cho chính thất phu nhân Ngọc gia một bà mẹ giỏi.

Bình thường, chỉ cần trước khi sinh một tháng mời bà mẹ đến nhà là được, nhưng vì Lý thị mang thai chưa được 8 tháng, cách ngày sinh còn xa, nên bà mẹ dự định vẫn còn đang ở nhà khác đỡ đẻ, trong phủ không có bà mẹ chờ sẵn, đành phải người đi khắp kinh thành tìm.

Chẳng biết có phải do Lý thị sinh con trúng ngày đại cát đại lợi hay không, mà tìm khắp kinh thành, đừng nói là bà mẹ giỏi nhất, chỉ cần là bà mẹ có chút kinh nghiệm cũng đã bị người mời đi. Cuối cùng thật sự hết cách, lão phu nhân mới nhớ ra, chẳng phải bên phủ của Phủ Viễn tướng quân đang có rất nhiều thai phụ chờ sinh hay sao? Nhất định là có rất nhiều bà mẹ chờ sẵn! Liên kêu người đến phủ Phủ Viễn tướng quân tìm.

“Tien nhân Như Ca kia, dám đối với ta như vậy! Ta nhất định không tha cho nó!”

“Người trong phủ đều chết hết rồi sao? Bà mụ đâu rồi?”

“Ai u, đau chết mất!”

.....

Lý thị nằm trên giường, gào khóc thảm thiết, nắm chặt tay Hồ ma ma tạo thành từng vết xanh xanh tím tím. Hồ ma ma không có cách nào khác, chỉ có thể cắn khấn tay chịu đựng. Lòng thâm gào bà mụ mau mau đến đi, nếu không chẳng biết còn phải chịu tội tới lúc nào nữa!

Lão phu nhân Trịnh thị một lòng nghĩ sớm chút nhìn thấy cháu đích tôn, ở phòng ngoài Đông viện chờ đợi, nội tâm cứ như có lửa đốt, Lý thị còn cách ngày sinh dự kiến đến một tháng, giờ sinh sớm, không biết có ảnh hưởng gì đến đứa bé không. Người đi mời bà mụ lại chưa về.

Qua một hồi, nghe Lý thị càng gào to hơn, lão phu nhân cắn răng dẫn Thất ma ma vào phòng, chuẩn bị tự mình đỡ đẻ cho Lý thị, nào ngờ mới vừa ngồi xuống bên người Lý thị, liền bị Lý thị trong cơn đau đón một cước đá văng ra, làm mất lão phu nhân nổ đom đóm, được người khác nâng ra ngoài.

Náo loạn hồi lâu, trời đã tối, quản gia Luru Toàn rốt cuộc cũng tìm được một bà mụ vừa đỡ đẻ cho nhà khác xong đến, bên này vì tiêu hao quá nhiều sức, Lý thị cũng không huyên náo nữa. Bà mụ tiến vào, sờ sờ bụng Lý thị, liền bắt đầu giúp Lý thị sinh.

Trong Nhàn Nguyệt Các, Liệt thị nghe tin Lý thị sắp sinh thì thầm lo sợ. Lý thị náo loạn ở Nhàn Nguyệt Các mới bị sinh non, nếu thật sinh không thuận lợi, Như Ca khó thoát rồi. Còn chưa bước vào cửa nhà chồng, nếu truyền ra việc không hay, đến nhà chồng sẽ bị coi thường.

Như Ca thấy bộ dáng hoảng hốt của Liệt thị, đại khái cũng đoán được. Kỳ thật, cứ cho là không có chuyện hôm nay, ngày sau Lý thị sinh cũng không dễ dàng, lúc đầu thân thể Lý thị coi như đầy đặn, qua nửa năm bồi bổ không ngừng, so với Hoa ma ma cũng chẳng xê xích bao nhiêu. Hơn nữa bụng to đến vậy, đã khó càng thêm khó. Vốn Lý thị sống chết gì không liên quan đến mình, chỉ là Lý thị ở Nhàn Nguyệt Các xảy ra chuyện, liền thành phiền toái không nhỏ. Vì vậy cho người gọi quản gia Luru Toàn đến nhắc nhở một tiếng, tìm một đại phu chờ sẵn, tránh Lý thị có gì bất trắc.

Luru Toàn nghe vậy, lại thấy tình hình ở Đông viện, không dám chậm trễ, phái người đi tìm một vị đại phu về.

Về phần Ngọc Chính Hồng, vừa bước ra cửa Bộ Hộ liền nghe người làm chờ sẵn bẩm báo Lý thị sắp sinh, lập tức chạy về Ngọc phủ. Nghe người Đông viện kể lại, thăm hỏi Liệt thị và Như Ca không hiểu chuyện, vào lúc quan trọng này sao có thể để người ta chia kiếm vào Lý thị!

Ngọc Chính Hồng đi tới Đông Viện, thấy mẫu thân mình ngồi ở hành lang, đang được Giang di nương xoa bóp eo, thấy mình vào, nhưng có vẻ mệt mỏi không muốn nói. Ngọc Chính Hồng hành lễ với mẫu thân xong, liền ngồi đợi trưởng tử ra đời.

Liệt thị ở Nhàn Nguyệt Các đứng ngồi không yên, cuối cùng dẫn theo Như Ca đến Đông viện xem thế nào. Vừa bước vào Đông viện, liền thấy Ngọc Chính Hồng quát mắng nhìn trừng trừng mình và nữ nhi, bất quá đoán chừng là kiêng kỵ thân phận hiện tại của Như Ca nên không phát tác.

Bên ngoài không khí nặng nề, trong phòng không khí lại là quỷ dị. Lần này Lý thị sinh là lần thứ 3, theo lý không đến mức khó vậy, nhưng bà mụ đã tốn hết sức đứa bé còn chưa ra, ngược lại ra một khối mỡ cực lớn, máu chảy rầm rầm, hiển nhiên không sinh là không được, chỉ có thể gọi lão đại phu đại đội ở bên ngoài vào. Lão đại phu cũng tính là nhanh nhẹn, bắt mạch xong, liền viết một phương thuốc cầm máu, cho người đi sắc, rồi để Lý thị ngậm một miếng nhân sâm lấy sức.

Hồ ma ma tự mình sắc thuốc cho Lý thị uống, lại đút Lý thị ăn một ít đồ bổ sung thể lực, miệng không ngừng khích lệ.

“Phu nhân, tiểu thiếu gia đang trong bụng, phu nhân cố lên!”

“Chờ sinh được trưởng tử rồi, chúng ta lại nghĩ biện pháp xử lý bọn tiện nhân kia!”

.....

Hình như lời Hồ ma ma có chút tác dụng, Lý thị cắn răng lại bắt đầu rặn.

Mọi người bên ngoài đợi đến 1 canh giờ, rốt cuộc trong phòng truyền ra tiếng trẻ con khóc, mặc dù không tính là vang, nhưng Ngọc Chính Hồng vẫn nghe rất rõ ràng, không khỏi hưng phấn xoa xoa tay, trên mặt lão phu nhân cũng lộ ba phần vui sướng.

Qua một lúc lâu, bà mụ run run rẩy rẩy đi ra, sắc mặt trắng bệch, như nhìn thấy quỷ.

“Sao rồi? Bé trai phải không?”

“Phải không?”

Đang chìm trong hưng phấn Ngọc Chính Hồng hoàn toàn không chú ý tới vẻ mặt của bà mụ, chỉ lo hỏi giới tính của đứa bé.

Bà mụ bị Ngọc Chính Hồng nắm lấy cổ tay, sừng sốt hồi lâu, mới đáp lại: “Đúng vậy, chỉ là....”

“Chi là cái gì?” Thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của bà mẹ, Ngọc Chính Hồng và lão phu nhân đều nóng ruột.

“Ai..... Các vị tự xem đi, ta làm bà mẹ gần nửa đời, lần đầu tiên nhìn thấy.....hài tử như vậy.” Nói xong, ngay cả tiền thưởng cũng không dám muốn, bà mẹ liên tục nói cáo từ.

Nhìn bà mẹ chạy trời chết, Như Ca thầm nghĩ: bình thường, sau khi đỡ đẻ xong, bà mẹ sẽ ở lại chờ chủ nhà cho tiền thưởng, bà mẹ này lại chạy trời chết, xem ra quả nhiên đứa bé kia có chút khác thường như mình đã phỏng đoán.

Ngọc Chính Hồng và lão phu nhân nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu. Cuối cùng lão phu nhân nhìn không được, vừa định mang theo Thất ma ma vào trong nhìn thử, liền nghe tiếng trẻ khóc thê lương, còn có tiếng kêu của Hồ ma ma, mấy người cả kinh, chạy vào, ngay cả Ngọc Chính Hồng vốn nên kiêng kị cũng chạy theo.

Vừa vào phòng, một mùi máu tươi nồng nặc xông đến, đến gần thì thấy lẽ ra nên ở trên giường nghỉ ngơi, lúc này Lý thị lại đang ngồi bên chậu đồng, giặt gao bóp cái gì đó, mà Hồ ma ma đã sợ đến ngất người.

Mấy người nghe kỹ, tiếng khóc yếu ớt của trẻ con truyền ra từ chậu đồng! Lão phu nhân gấp hô to: “Lý thị, phụ nhân độc ác này, người đang làm gì!”

Nghe lão phu nhân kêu, Ngọc Chính Hồng tựa hồ cảm thấy gì đó, đi lên trước đá văng Lý thị ra.

Vừa sinh xong, sức lực cạn kiệt, bị đập một cước, Lý thị liền hôn mê bất tỉnh.

Thấy vậy, Thất ma ma đi nhanh đến, ôm đứa bé ra khỏi chậu đồng. Tò mò mở tấm khăn ra, vẻ mặt cổ quái.

“Thất ma ma, sao vậy, còn không mau thay tã sạch cho đứa bé.....” lão phu nhân còn chưa nói xong, Thất ma ma đã đặt đứa bé lên giường, mở tấm khăn bố ra. Khăn vừa rơi ra, mấy người đều khiếp sợ, dù là người đã gặp qua nhiều quái chứng như Như Ca cũng sửng sốt.

Chỉ thấy đứa trẻ, bên phải có hai cánh tay, chân thì một lớn một nhỏ. Chân bên trái chỉ lớn bằng một phần ba chân bên phải. Có lẽ là vì vừa bị Lý thị bóp cổ, mặt đứa bé tím bầm, giữa hai cái, liền bất động.

Thất ma ma đánh bạo vươn tay đến mũi đứa trẻ dò thử, liền sợ đến mức quỳ trên mặt đất, dập đầu nói: “Lão phu nhân, tiểu thiếu gia.....đi rồi!”

“Tồn thọ đó !” Nguyên bản đang chờ người, lão phu nhân nghe vậy hô to một tiếng, trợn ngược hai mắt, té xỉu.

“Nương sao vậy? Nương !” Thấy mẫu thân té xuống, Ngọc Chính Hồng nhanh chóng chạy lại đỡ, kêu to: “Đại phu, mau gọi đại phu tới!”

Thấy lão phu nhân vào lão gia đều đi ra ngoài, những người khác cũng không dám ở lại lâu, vội vàng theo ra, để lại mình Lý thị đang hôn mê trong phòng. Hồ ma ma tự mình nâng Lý thị lên giường, nhìn thì thấy đứa trẻ bên cạnh khóc không ra nước mắt. Biết chuyện chẳng lành, chỉ có thể kêu người nhanh chóng đến phủ Phủ Viễn tương quân cầu cứu.

Đêm khuya, nhà nhà đèn tắt đèn, trong Ninh Phúc Đường ở Tây Viện, lại đèn đuốc sáng trưng, xảy ra chuyện lớn như vậy, còn ai ngủ được.

Lúc này Giang di nương cực kỳ hưng phấn, chỉ cần Lý thị gặp xui xẻo đối với Giang thị mà nói đều là chuyện tốt. Từ khi Lý thị nắm quyền quản gia đến nay, Giang thị chưa được yên ổn ngày nào, thậm chí bị buộc phải về trốn nhà mẹ đẻ. Hiện giờ Lý thị gặp chuyện, Giang thị rất hả hê.

Lão phu nhân tỉnh lại, nhớ chuyện xảy ra trước lúc ngất, nhìn Ngọc Chính Hồng bên cạnh, nói: “Gọi ma ma ở Đông viện đến đây, ta muốn biết rõ ràng, đây rốt cuộc là chuyện gì!” Nói xong, để Thất ma ma đỡ dậy, đi ra phòng ngoài.

“Đại, nương đừng giận, con sẽ cho người đi gọi!” Đỡ lão phu nhân ngồi xuống ghế nệm ở phòng ngoài xong, Ngọc Chính Hồng lập tức lệnh Lưu quản gia bắt Hồ ma ma tới.

“Người nói rõ xem, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Ti mi chăm sóc, uống đều là thuốc bổ thượng hạng, sao lại sinh ra đứa bé như thế!” lão phu nhân ngồi ghế trên, chỉ vào đứa bé đã chết bên cạnh, ánh mắt bén nhọn cơ hồ muốn róc thịt trên người Hồ ma ma xuống.

Hồ ma ma bị hai gã sai nắm chặt, thấy ánh mắt như muốn ăn thịt người của lão phu nhân, sợ đến run cầm cập, “Lão phu nhân, nô....nô tỳ không biết, nô tỳ thật không biết gì hết! Nô tỳ tận tâm tận lực hầu hạ nửa điểm sơ sót cũng không có mà! A....”

Hồ ma ma còn chưa nói xong, đã cảm thấy ngực bị đập hai cái, phun ra một ngụm máu tươi. Ho nửa ngày, giương mắt nhìn thì thấy bộ dáng dữ tợn trước nay chưa từng có của lão gia nhà mình.

“Tận tâm tận lực hầu hạ? Hầu hạ ra cái yêu nghiệt này sao!”

Mong trường tử đã lâu, mấy tháng nay Ngọc Chính Hồng nâng Lý thị lên tận trời, giờ sinh ra quái vật, Ngọc Chính Hồng tức muốn điên. Đập Hồ ma ma hai cái vẫn chưa thấy hả giận, lạnh lùng quát: “Đánh, đánh mạnh cho ta! Đánh chết càng tốt!”

Hồ ma ma này là bà vú của chính thất phu nhân Lý thị, ngày thường bắt nạt người làm khác không ít, lương hằng tháng thường bị Hồ ma ma và Hoa thị khấu trừ đi, nếu có người tố cáo với phu nhân, chẳng những không đòi được lương còn bị đánh thảm một trận. Giờ Hoa thị đã chết, vừa nghe lão gia hạ lệnh đánh phụ nhân xảo quyết này, hai gã sai vặt há lòng há dạ, đánh liên tiếp. Hồ ma ma bị đánh đến bể đầu chảy máu, kêu trời trách đất, cuối cùng chỉ còn thoi thóp một hơi.

Lại nói bên Đông viện, Lý thị tỉnh lại, tâm như tro tàn, vốn gửi gắm vô hạn hi vọng và tưởng tử không ngờ lại là quái vật. Hồi tưởng lại hình dạng của đứa bé, Lý thị liền hận ông trời không có mắt, hai nữ nhi một đang trị thương, một bị nhốt trong phòng không ăn không uống, giờ ngay cả một đứa trường tử khỏe mạnh cũng không cho mình.

Tại sao nhi tử mình lại vậy.... Không đúng, nhất định là có sai chỗ nào rồi, đột nhiên một ý nghĩ lướt qua trong đầu. Lý thị vọt ngồi dậy, tập tễnh chạy đến phòng giành cho khách quý của Đông viện, mặc cho nha hoàn phía sau kêu to cũng không quay đầu lại.

Lý thị vừa đến một chỗ quẹo, liền đụng phải một người đang ôm bọc hành lý, dưới ánh trăng, Lý thị nhìn kỹ, thì ra là tên đạo sĩ kia. Không nói một lời, Lý thị tiến lên, bắt lấy cổ tên đạo sĩ, bóp mạnh đến mức đạo sĩ cơ hồ muốn tắt thở.

Vì lần trước thu được không ít lợi lộc, sau khi ra phát hiện lý thị có thai, đạo sĩ càng cảm thấy Lý thị là một mỏ vàng. Liền nói dối mình có phương thuốc bí truyền có thể khiến phụ nhân sinh con trai, hơn nữa dùng phương thuốc này, đứa trẻ sinh ra đều là rồng phượng trong loài người, 1 tuổi có thể làm thơ, 3 tuổi có thể làm phú, nếu Lý thị dùng phương thuốc này, tương lai sinh hạ con trai dĩ nhiên là hơn tiểu thiếu gia ở Nhân Nguyệt Các gấp trăm lần. Nghe thấy vậy, Lý thị vui sướng vô cùng, đôi đôi tên đạo sĩ này như khách quý. Mỗi ngày, ngoài trừ uống thuốc bổ trong phủ còn dùng thêm phương thuốc bí truyền, cứ thế liên tục hơn nửa năm.

Đạo sĩ này biết phương thuốc là giả, lại thấy Lý thị đã bị thất thế, vốn định đi sớm, đang dọn đồ thì nghe Hoa ma ma nói tứ tiểu thư được ban hôn cho Cẩm Thân vương thế tử, nhìn về mặt Hoa ma ma , sợ là chính thất phu nhân này muốn lấy bạc của tứ tiểu thư. Cẩm Thân vương thế tử là ai chứ, chính là hoàng thân quốc thích, hồng nhân trước mặt hoàng thượng. Nói trắng ra là một đại tài chủ, nếu lưu lại mấy ngày, không chừng sẽ vơ vét thêm một khoản từ Lý thị, hơn nữa Lý thị cũng không sinh ngay, nghĩ vậy, đạo sĩ liền yên tâm tiếp tục ở lại Đông viện.

Mới chơi bời ở Phiêu Hương Viện về, nghe tin Hoa thị bị đánh chết, Lý thị sinh non, đạo sĩ luống cuống, vội vàng lục lợi khắp phòng Hoa thị lấy vàng bạc trang sức chuẩn bị chạy. Không ngờ giữa đường đụng phải Lý thị.

Lý thị thấy đồ rơi ra từ bọc lớn trên đất, biết đạo sĩ này muốn chạy trốn, liền nhận định phương thuốc của đạo sĩ có vấn đề, lửa giận bốc lên, nắm đầu đạo sĩ đập vào núi giả. Kiến đạo sĩ mất nỏ đom đóm, kêu cha gọi mẹ, lòng thầm hối hận lúc ấy mình nên đi sớm một chút, sẽ không bị bắt. Tình hình này nếu không tìm cách thoát thân, e rằng sẽ mất mạng. Nghĩ thế, đạo sĩ đá vào bụng Lý thị một phát, nhân cơ hội Lý thị té xuống đất, vội vàng chạy đi, ai ngờ vừa chạy được hai bước, đã bị trượt chân, té sấp xuống.

Người làm đuổi tới nơi chỉ nghe “Bùm” một tiếng, liền thấy một người đang vùng vẫy trong hồ sen, còn chưa kịp xuống cứu, người đã chìm ngấm.

Mấy người làm nhìn Lý thị đang ngã ngổ dưới đất chưa dậy nổi, lại nhìn ‘Khách quý’ Đông viện chết đuối, đều cúi đầu im lặng.

Lúc Lý thị được mang đến Tây viện, Hồ ma ma đã bị đánh đến không còn hình người, chỉ có thở ra không có hít vào.

“Hồ ma ma!” Dù sao cũng là chủ tớ nhiều năm, Lý thị quát to một tiếng, nhào tới, ngăn hai người vẫn còn đang đánh Hồ thị. Đờ Hồ thị lên. Ánh mắt sắc bén nhìn khắp mọi người trong Ninh Phúc Đường, cuối cùng dừng lại trên người Ngọc Chính Hồng.

“Lão gia muốn làm gì, chẳng lẽ ngay cả ma ma thân tín duy nhất bên cạnh ta cũng muốn giết hay sao!”

Giang di nương nghe vậy, chỉ vào thi thể đứa trẻ bên cạnh cười lạnh nói: “Tỷ tỷ, chớ vội quan tâm đến ma ma thân tín của mình, nhìn xem quái vật tỷ sinh ra lại bị tỷ dìm chết trước đi!”

Lý thị vừa nghe, nhìn thi thể đứa trẻ trầm mặc chốc lát, đột nhiên điên cuồng cười lên, cười xong, kiêu căng nói: “Bất luận ta sinh ra cái gì, ta cũng là chính thất, người chẳng qua chỉ là một tiện thiếp thấp hèn, có tư cách gì nói trước mặt ta!”

Bị Lý thị nói như vậy, Giang di nương tức đỏ mặt. Lão phu nhân thì giận không kiềm được, Giang thị là họ hàng xa của mình, nó là hạ tiện, vậy mình là cái gì. Sinh ra quái vật, mình chưa tìm đến tính sổ, còn ở chỗ này ngồng cuồng. Lão phu nhân bèn nện ly trà xuống bàn, lạnh lùng nói: “Hay cho một cái chính thất! Chẳng mấy chốc sẽ không phải nữa!”

Nói xong, Trịnh thị nhìn Ngọc Chính Hồng, trầm giọng nói: “Lão nhị, người nhìn quái thai này xem, nặng đầu như vậy giữ lại chính là tai họa, còn không mau thôi nó!”

Ngọc Chính Hồng chưa lên tiếng, bên kia Lý thị cười nói: “Lão phu nhân nói gì? Bỏ ta, ai dám! Ngọc gia được như bây giờ, tất cả đều là công lao của Lý gia ta! Đừng quên đại ca ta là Phủ Viễn đại tướng quân!”

Trịnh thị và Ngọc Chính Hồng nghe vậy, hơi do dự, tuy giờ phủ Phủ Viễn đại tướng quân không còn như xưa, nhưng dù gì vẫn còn lão tể tướng làm quan tiền triều nhiều năm, xử lý Lý thị sẽ đắc tội Lý thị. Bất quá hiện tại mâu thuẫn người đã nhân nãi gần như cực hạn, nhất thời cả Ninh Phúc Đường lâm vào yên tĩnh hoàn toàn.

Đang lúc Lý thị vênh vao, quân gia Lưu Toàn sắc mặt nặng nề tiến vào Ninh Phúc Đường, liếc mắt nhìn Lý thị đang ngồi chồm hổm dưới đất, đi tới bên cạnh Ngọc Chính Hồng và Trịnh thị nói thăm mấy câu. Sau đó lui ra ngoài.

Thấy Ngọc Chính Hồng nghe Lưu Toàn nói xong trong mắt lóe lên kiên định, Như Ca đã biết, sợ là có tin tức gì mới.

Quả nhiên, Ngọc Chính Hồng đứng dậy, gằn từng chữ nói ra những lời Lưu Toàn vừa báo: “Phủ Viễn tướng quân tham ô quân lương 50 vạn lượng, khiến quân đội ở Phủ Châu bạo loạn, thánh thượng hạ lệnh, tịch thu gia sản và bắt giam Phủ Viễn tướng quân Lý Lập, tể tướng Lý Chuẩn có liên quan,

hiện cũng bị bắt đi thăm vấn.”

Lý thị bối rối nửa ngày cũng không mở nổi miệng, Hồ ma ma nghe được tin xong liền hít vào một hơi.

“Sao..... Sao có thể như vậy!” Rốt cuộc ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, Lý thị đặt Hồ ma ma xuống, nói: “Lão gia nhất định phải cứu phụ thân và đại ca thiếp, bọn họ bị oan, là Kim Lăng Hầu phủ, đúng, chính là Kim Lăng Hầu phủ lập bầy, lão gia lập tức tấu lên hoàng thượng nói rõ ràng chuyện này đi”.

“Nói rõ ràng, Hừ! Phủ tướng quân nếu có chứng cứ đã tự đi nói rồi, giờ ta hiểu rồi, sinh lễ thể tử đưa đến người cũng dám dòm ngó, thì ra là vì muốn có tiền bù vào quân lương thiếu hụt! May nhờ tứ nha đầu ngăn cản, lại có người thể tử phái tới, bằng không cả Ngọc gia bị người hại thảm rồi!”

Lão phu nhân đã sớm chường mắt Lý thị, giờ Lý thị liên tiếp làm lỗi, để lão phu nhân tìm được cơ hội, chính thất gì chứ, lỗi nào cũng không thể tha thứ, sinh ra một quái vật, không có nhà mẹ đẻ hậu thuẫn..... Trịnh thị không thể nhịn được nữa.

“Lão nhị, lập tức viết hưu thư, tránh cho độc phu này gieo họa cho Ngọc gia, gieo họa cho con nữa!”

Nghe vậy, Lý thị nắm chặt tay Ngọc Chính Hồng, nín nọt nói: “Lão gia không thể làm vậy được, thiếp vì Ngọc gia sinh con dưỡng cái, hiếu kính cha mẹ chồng, hầu hạ lão gia nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao, hôm nay muốn bỏ thiếp, thiên lý ở đâu! Hơn nữa nếu lão gia bỏ thiếp, Bảo Oánh và Giai Nhân của chúng ta phải làm sao, lão gia muốn trường tử, thiếp nhất định sẽ sinh cho lão gia một trường tử thật khỏe mạnh.....”

“Sinh? Lại sinh một quái vật giống thế này?” Lý thị không đề cập đến con trai trưởng còn may, nhắc tới Ngọc Chính Hồng càng thêm giận không kềm được, đá văng Lý thị ra.

Ngọc Chính Hồng đứng trong hành lang Ninh Phúc Đường hồi lâu, tựa hồ đang suy nghĩ đó, mọi người nín thở đợi Ngọc Chính Hồng lên tiếng.

“Từ hôm nay, đưa Lý thị đến từ đường tĩnh tâm hồi lỗi, không được mang theo nữ tỳ hầu hạ, không có ta cho phép, không ai được thả ra ngoài!”

Ngọc Chính Hồng không bỏ vợ, tuyệt đối không phải là vì nghĩ đến tình cảm phu thê nhiều năm, mà vì, trước mắt phủ Phủ Viễn tướng quân gặp nạn, nếu Ngọc Chính Hồng bỏ vợ lúc này, chắc chắn sẽ bị người chỉ trích. Tạm thời đành đuổi Lý thị đi xa một chút, nhắm mắt làm ngơ.

Lời Ngọc Chính Hồng khiến Lý thị thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải bỏ là tốt rồi. Lúc này Lý thị đã chẳng quan tâm nhà mẹ đẻ nữa, tự biết mình không có năng lực ngăn được con sóng dữ, tạm thời ẩn nhẫn, núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt. Chờ thân thể Giai Nhân tốt lên, chắc chắn sẽ nghĩ biện pháp đưa mẫu thân mình đây về phủ lại..... Rốt cuộc lão gia vẫn còn chút tình cảm với mình.

Chứng kiến một hồi kịch hoang đường, thấy Lý thị vốn ngang ngược can rờ biến thành như vậy, Như Ca đột nhiên cảm thấy phụ nhân này cũng thật đáng thương, bất quá không phải không có chỗ đáng giận, nếu không do Lý thị một lòng tính toán, cũng sẽ không rơi vào loại kết cục này.

Náo loạn một trận, mọi người thật sự mệt mỏi. Sau khi trở về Nhân Nguyệt Các, Liệt thị và bọn Thanh Trúc liền về phòng mình nghỉ ngơi.

Mà Như Ca vẫn còn ở trong thư phòng không hề buồn ngủ, lúc vừa ra khỏi Đông viện, trong khoảnh khắc Như Ca dường như thấy được một đứa bé có cánh bay lên bầu trời.

Ngoài cửa sổ ánh trăng朦胧 lung, đứng im hồi lâu, Như Ca đến bàn đọc sách, lấy giấy bút ra.

Suốt cả đêm, Như Ca viết hết tất cả cuộn giấy Pháp Nguyên Tự đưa đến mới dừng bút!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Trẻ con dễ dạy

Hoa ma ma, Hồ ma ma bị đánh chết, Lý thị bị đưa đến từ đường, Ngọc phủ tạm thời khôi phục yên tĩnh.

Có hai thị vệ cao cường từ phủ thể tử trông coi, những người khác trong Ngọc gia không dám dòm ngó sinh lễ nữa.

Mà lão phu nhân bị Lý thị đập một cước lúc sinh, cộng thêm cháu đích tôn không có, thân thể liền có chút không thoải mái, miễn thỉnh an mỗi ngày, chỉ để Giang di nương bên người hầu hạ.

Chuyện Lý thị sinh con bị lão phu nhân áp xuống, biết nội tình dám can đảm tiết lộ ra ngoài, Hồ ma ma chính là tấm gương! Cứ như vậy, mọi người rất thận trọng. Chỉ nói với bên ngoài, Lý thị sinh một cái thai chết nên bị đưa đi từ đường cầu phúc, chứ không biết đứa bé như thế nào.

Lý thị bị đưa đến từ đường, Ngọc Bảo Oánh liền được thả ra. Bỗng nhiên trở lên biết điều hơn rất nhiều, hình như biết mình không còn chỗ dựa nữa, nên bắt đầu khiêm tốn làm người.

Tâm phúc của Lý thị ở Đông viện cũng có mấy người, ngày thường dựa vào Lý thị làm mưa làm gió, giờ thấy Lý thị thất thế, đều nóng lòng, đã từng tìm cách báo tin cho Ngọc Giai Nhân đang chữa trị chỗ Văn lão thái y trong cung. Nhưng không biết có phải là do cho bạc không đủ, nên người truyền tin lười biếng hay không, mà chẳng thu được chút hồi âm nào. Sau khi trở về còn bị Giang di nương tóm gọn, viện có đưa từng người đến mấy điện trang vô cùng vắng vẻ làm lao công. Trong thời gian ngắn, thủ hạ của Lý thị bị Giang di nương nghĩ cách trừ bỏ hầu như không còn.

Trong Nhân Nguyệt Các, sắp đến hôn lễ nên chuyện kinh doanh bị Liệt thị mạnh mẽ cưỡng chế để bọn Phong Trì tạm thời xử lý thay, Như Ca chỉ có thể ở Nhân Nguyệt Các chờ gả.

Vốn trong lúc rảnh rỗi, Như Ca tự tay thêu giá y cho mình, nhưng ma ma Ti Châm Phòng trong cung lại tự mình tới đo cho Như Ca, còn nói rõ giá y và y phục bốn mùa của Cẩm Thân vương thế tử phi đều do trong cung chuẩn bị, không cần Như Ca quan tâm.

“Bên thế tử chỉ cần cắt phục tân lang thôi, những y phục khác không bảo Ti Châm Phòng chuẩn bị, ra lệnh tăng cường chuẩn bị bên tiểu thư. Còn nói y phục của mình muốn do người bên cạnh mình làm.”

Nhớ lại nét mặt cười cười của ma ma trong Ti Châm Phòng, Như Ca liền muốn nổi đóa. Cái gì mà y phục muốn do người bên cạnh mình làm? Ý tứ là muốn mình chuẩn bị thôi. Lại dám nói những lời mập mờ như vậy trước mặt người trong cung. Như Ca thật muốn nhìn xem bên trong đầu người nọ rốt cuộc có những gì. Nói không chừng chỉ có bột mì và nước mà thôi.

Nghĩ tới nghĩ lui, Như Ca vẫn tiến hành vẽ mẫu y phục lên giấy, mặc dù oán giận, nhưng nghĩ nếu trang phục của mình đã chuẩn bị xong, vậy chuẩn bị cho hần thôi. Mình sẽ không nhàm chán không có việc gì làm. Mẫu thân không cho mình vất vả, nhưng y phục của phu quân tương lai chắc không phản đối đi! Nghĩ vậy, tâm tình Như Ca khá hơn rất nhiều.

Nắng sớm chiếu vào, trong gian phòng thanh nhã, Như Ca bày vài vóc lấy từ Cẩm Tú Phướng lên bàn, vuốt vuốt vài tấm vải thấy mềm mại, gặt đầu, đôi chiếu kích thước thân hình năm tư, bắt đầu cắt vải, khâu y phục.

Vải vóc Như Ca đang dùng chia làm ba loại:

Loại thứ nhất là tuyết tơ tằm, mềm mại, mặc vào mát mẻ, dùng làm y phục lúc sắp vào hè rất thích hợp.

Loại thứ hai là băng tơ tằm, rất mát mẻ, làm y phục cho mùa hè nóng bức.

Loại thứ 3 là vải bông mềm, bên trong là sợi thuần túy bên ngoài là lông tơ mềm mại, làm y phục mùa thu là hợp nhất.

Ba loại vải này Cẩm Tú Phướng mới ra, còn chưa bán, giờ lấy làm y phục cho vị thế tử này thuận tiện xem hiệu quả thế nào.

Bởi vì hình như người nọ cực thích màu đen, nên y phục đều chọn màu đen làm chủ, thỉnh thoảng phối hợp viền trắng. Mới có bản vẽ y phục, qua một hồi suy nghĩ Như Ca đã vẽ xong hoa văn, chờ khâu xong y phục sẽ thêu lên.

Sau khi chuẩn bị xong hết, Như Ca tập trung khâu vá, trừ lúc dùng cơm trưa còn lại không ngơi tay. Mãi cho đến lúc trời tối dần mới dừng lại, vận động người một chút, đi ra khỏi phòng. Mang theo Tuyết Lang dạo vườn hoa anh đào hai vòng xong mới trở về.

Vừa đến ngoài phòng mình, vốn đang bước thong thả Tuyết Lang đột nhiên giống như tên bắn, “Tốc” một tiếng chui vào phòng.

Đã có cảm giác, Như Ca vừa mở phân nửa cửa phòng, liền thấy bóng lưng quen thuộc thấp thoáng dưới ánh nến.

Lúc này Tiêu Dạ Huyền đang mặc trường sam tơ tằm màu đen Như Ca vừa làm còn chưa kịp lấy kim xuống. Nhận thấy tầm mắt của Như Ca, hai mắt khép hờ của nam tử lập tức mở ra.

Nhìn Như Ca, nam tử đứng dậy, néo néo Tuyết Lang bên cạnh, trong mắt tràn đầy vui vẻ.

“Y phục rất vừa người, không sai một phân”.

Nghe lời này, tựa như mình rất quan tâm hần vậy. Trước đám cưới một tháng, không phải hai người không thể gặp mặt sao, người này lại cứ 2 ngày 3 bữa chạy tới đây, Như Ca không cam lòng, cãi lại: “Trước khi đi, ma ma Ti Châm Phòng đã đề lại số đo.”

Nghe vậy, nam tử tới trước mặt Như Ca, nghiêm túc nói: “Sau này sẽ do nàng đo cho ta.”

Ta chẳng phải thợ may đâu mà ngày ngày may y phục cho chàng.

Nghe Như Ca lảm bảm, mắt nam tử lóe sáng, dịu dàng nói: “Nếu là thợ may, cũng chỉ là thợ may của riêng ta.”

Thấy lửa nóng trong mắt Tiêu Dạ Huyền, Như Ca không khỏi đỏ mặt, đưa tay lấy kim trên vạt áo xuống.

“Còn chưa xong đâu, mau đổi lại đi.”

Tiêu Dạ Huyền không đưa nàng nữa, đi đến bình phong thay lại y phục lúc đầu của mình. Xoay người ra, thấy Như Ca đang cầm một sấp bản vẽ nghiên cứu, để trường sam một bên, Tiêu Dạ Huyền ngồi cạnh nàng nhìn.

Thật ra Tiêu Dạ Huyền không kén y phục, từ trước tới giờ có gì mặc nấy, hơn nữa lão quân gia trong phủ luôn chuẩn bị thỏa đáng. Chẳng biết tại sao, nhìn người trước mắt tập trung chọn hoa văn trên y phục cho mình, hẳn cảm thấy tim ấm áp lạ thường.

Hồi lâu sau, cuối cùng Như Ca chọn xong. Trang phục ra ngoài dĩ nhiên là hoa văn măng xà, y phục ở nhà là một ít mây bay và phiến trúc, dĩ nhiên còn có một ít chữ phúc lộc nhỏ viền bạc.

“Ngày mai, hoàng hậu nương nương muốn gặp nàng.” Như Ca đang định hỏi thăm ý kiến Tiêu Dạ Huyền liền nghe hẳn nói như vậy.

“Hoàng hậu nương nương?” Như Ca kinh ngạc nhìn Tiêu Dạ Huyền.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Như Ca, nghĩ tiểu nha đầu này trước giờ chưa vào cung lần nào, Tiêu Dạ Huyền liền cầm lấy bàn tay nàng, ai ủi: “Đừng sợ, hoàng hậu nương nương rất hiền, là đi những cũng xem như nghỉ mẫu của ta, lần này vào cung chỉ là gặp mặt thôi, không hơn.”

Trên tay truyền đến độ ấm, tựa hồ cho nàng thêm sức mạnh, Như Ca khẽ nâng mắt, chạm phải đôi mắt sâu thẳm kia, lo lắng trong lòng nhanh chóng chìm xuống. Trong khoảnh khắc hiểu ra vì sao hôm nay người này lại tới, là muốn báo cho mình chuẩn bị tâm lý trước. Mà cũng đúng, hẳn thân thiết với đệ hậu, mình sắp thành thê tử của hẳn, sao có thể tránh khỏi vào cung, nghĩ thế, Như Ca bình tĩnh không ít.

Tiêu Dạ Huyền thấy sắc mặt nàng như thường lại, nhìn đến những món đồ bên kia, là một ít chó nhỏ mèo nhỏ, cực đáng yêu.

“Những thứ này ta chuẩn bị cho mấy đứa bé trong vương phủ, là mẫu Cẩm Tú Phụng đang bán rất chạy” Như Ca giải thích.

Đề món đồ chơi qua một bên, ôm lấy người bên cạnh, Tiêu Dạ Huyền buồn bực lên tiếng: “Sau khi thành thân, không cần để ý những người khác, chỉ nhìn ta thôi.”

Đây là ghen tị? Như Ca cười khê: “Vương phủ là nhà của chàng, sao có thể không để ý đến người trong vương phủ.”

Nhà..... Xoay người trong lòng lại, vô cùng nghiêm túc nói: “Bắt đầu từ bây giờ, nơi nào có Ngọc Như Ca nơi đó mới là nhà của Tiêu Dạ Huyền.”

Nơi có ta mới là nhà của chàng sao? Lời nam tử lại thêm vẻ cổ chấp trong mắt, khiến tim Như Ca mềm nhũn, đối với nàng, đây chẳng khác nào lời thề không thể quên.

Lần gặp 4 năm trước đã cho nàng biết người trước mắt tuyệt không giống Chiến Thần cứng rắn, tàn nhẫn vô tình như trong truyền thuyết, hẳn cũng là người có máu có thịt, bất quá bị xây thêm một tầng tường cứng rắn bên ngoài, có lẽ trong lúc vô tình mình đã xuyên qua bức tường vô hình này, nên mới có thể nhìn thấy một Tiêu Dạ Huyền khác với lời đồn.

Từ miệng Thanh Loan nàng biết chuyện hôm đó Lý thị náo loạn ở Nhân Nguyệt Các đã được hai người thị vệ truyền đến tai hẳn, vì thế, chiếu chỉ xử lý Lý gia mới có thể hạ ngay trong đêm như vậy.

Ban đầu là Kim Lăng Hầu phủ lập bẫy, chỉ sợ những chứng cứ kia đã sớm đến tay Hồng đế, nhưng thế này không đủ để khiến Hồng đế hạ chỉ trừng phạt nhanh vậy. Vì Phủ Viễn tướng quân nắm trong tay 10 vạn quân ở phía Tây Đại Chu, một khi đổ, quyền nắm 10 vạn binh sẽ đưa đến biến động lớn trong triều. Trừ phi lúc này có người khiến Hồng đế đủ tin tưởng và đủ bản lĩnh gánh vác 10 vạn quân này.

Kiếp trước, để cứu người trước mắt, Hồng đế không tiếc lấy quan to lộc hậu, thậm chí là trăm dặm đất làm phần thưởng, chứng tỏ Hồng đế tín nhiệm và coi trọng hẳn đến mức nào.

Phủ Viễn tướng quân Lý Lập là phái trung lập, không tuyệt đối ủng hộ Hồng đế. Tiêu Dạ Huyền là cháu ruột, thuở nhỏ lớn lên trong cung, tình như phụ tử, mặc dù có danh xưng Chiến Thần nhưng cũng chỉ có 2 vạn quân riêng, mỗi lần chiến đấu, quân kia đều trả lại triều đình, không hề yêu quyền, chỉ cần hẳn nhận lấy, Hồng đế hiển nhiên có thể an tâm diệt trừ Lý gia.

“Khụ khụ.....” một trận ho cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng, cũng làm hai người nhanh chóng tách ra. Thấy Vân Kiệt đứng ngoài cửa, Như Ca đại quần, nhanh chóng cất xong chỉ thừa trên y phục, quăng cho người cũng đang mất tự nhiên bên cạnh.

“Giờ thì xong rồi, mang đi đi!”

“Ngày mai, sau khi bãi triều, ta sẽ đến cung hoàng hậu tìm nàng”, cầm y phục lên, nam tử liếc nhìn đôi tai đỏ bừng của NhưCa, bước ra ngoài.

Tiêu Dạ Huyền vừa tới cửa, liền nghe một âm thanh đang trong kỳ vỡ giọng vang lên.

“Tỷ phu đi thông thả!”

Quay đầu, thấy vẻ mặt xin lỗi của thiếu niên, nam tử khẽ gật đầu. Mặc dù xuất hiện không đúng lúc, nhưng.....trẻ nhỏ dễ dạy.

Đứng sau lưng nhìn tỷ phu tương lai đi xa, Vân Kiệt chợt nghe một tiếng sói tru. Xoay người lại thấy, chẳng biết Tuyết Lang đã nhảy lên nóc nhà lúc nào, dưới ánh trăng, hưng phấn tru lên.

Như Ca nhìn Vân Kiệt, rồi nhìn Tuyết Lang đang làm ẩm ã trên nóc nhà, bắt đầu dĩ xoa trán, mặc dù mình rất thích nó, nhưng không thể không hoài nghi lang này là do Tiêu Dạ Huyền phái tới làm gian tể!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Hoàng hậu

Hôm sau, Như Ca dậy rất sớm, ngồi trước bàn trang điểm nhìn gương ngẩn người.

Kiếp trước, mặc dù Như Ca có công hiến máu, cũng chỉ được đứng xa xa gấp để hậu, lúc ấy tính tình nàng yếu đuối, sợ tới mức đầu không dám nâng lên. Hôm nay ra mắt không thể so với ngày trước, dù Tiêu Dạ Huyền đã nói vậy, nhưng trong lòng Như Ca vẫn có mấy phần thấp thỏm không yên.

Như Ca đang suy tư, thì Thanh Nhi cầm một bộ váy lụa Lưu Tô màu trắng thêu hoa cỏ mây bay vào. Quần dài có khảm ba hàng bảo thạch nhỏ màu hồng, cổ áo ống tay áo đều viền chỉ vàng, khảm bảo thạch. Nhìn bộ y phục hoa mỹ trước mắt, Như Ca ngẩn người, hình như mình không có bộ y phục nào như vậy, chẳng lẽ mình quên?

“Đây là?”

“Đây vốn là y phục Cẩm Tú Phụng chuẩn bị cho tiểu thư, nhưng trong cung đã nói có rồi, nên phu nhân bảo bây giờ mặc luôn, không thể để tiểu thư mất mặt trước hoàng hậu nương nương.” Thanh Nhi để cái khay trên bàn, giải thích.

Nghe vậy, Như Ca cười cười, đứng dậy, để Thanh Nhi mặc cho mình.

“Tiểu thư mau mau chút, người trong cung chắc sắp tới rồi”, động tác của Thanh Nhi cực kỳ nhanh nhẹn, nhanh chóng mặc đồ cho Như Ca. Lại tới bàn trang điểm tìm trang sức.

Thấy Thanh Nhi tìm nửa ngày còn chưa chọn được, vẻ mặt nghiêm trọng, Như Ca buồn cười, nhìn y phục trên người một chút, chỉ vào vào cái hộp một góc nói: “Lấy cây trâm trăn châu kia là được, không cần quá quý, ngược lại nhìn giống nhà giàu mới nổi.”

Thanh nhi nghe vậy, buông cây trâm khảm đá đỏ trong tay xuống, cầm lấy cây trâm chân trăn châu, búi tóc rồi cài lên cho Như Ca.

Vừa chuẩn bị xong, đã nghe tiếng Thất ma ma: “Tứ tiểu thư, người trong cung đến, lão phu nhân phái nô tỳ đến báo một tiếng.”

Nghe tiếng Thất ma ma, Như Ca đứng dậy, xem qua trên người không có chỗ nào thất lễ, liền đi ra ngoài.

Thất ma ma đợi bên ngoài, thấy Như Ca đi ra, vội vàng nghênh đón, nói: “Ma ma trong cung hoàng hậu tới, tứ tiểu thư mau chút, để quý nhân đợi lâu không hay.”

Từ phòng khác đi ra, Liệt thì nhìn Như Ca một chút nói: “Ta biết bộ y phục này là hợp nhất mà, mau đi đi, chớ để người ta chờ lâu.”

Như Ca gật đầu, hỏi: “Người ở đâu?”

“Ở trong chính sảnh, lão gia đã vào triều, lão phu nhân không khỏe, ngồi lâu không được, Giang di nương tiếp đãi, nhưng người ta cũng không để ý tới, chỉ nói ở bên ngoài chờ tứ tiểu thư vậy. Người bên cạnh hoàng hậu có khác.”

Như Ca nghe xong gật đầu một cái, bước nhanh đi, Thất ma ma theo sau. Vừa vào sảnh đã thấy một ma ma mặc trang phục trong cung màu đỏ sậm đứng đó, Như Ca đoán nghiêm chào: “Thần nữ Ngọc Như Ca bái kiến ma ma.”

Ma ma kia thấy Như Ca hành lễ, ánh mắt vốn sắc bén trở nên nhu hòa hơn, nâng tay Như Ca nói: “Không dám, cô nương là tứ tiểu thư Ngọc gia sao? Quả là mỹ nhân.”

Như Ca khẽ nâng đầu, thấy ánh mắt của ma ma, thoải mái đứng mặc cho ma ma quan sát.

Thấy thần sắc Như Ca như thường, nhìn một chút Giang di nương đang vịn xoắn khăn tay bên cạnh, ma ma cười cười, bước ra cửa, vẫy tay với Như Ca, “Mời Ngọc tiểu thư theo ta, hoàng hậu đang chờ trong cung.”

Như Ca lên xe ngựa, thấy thiện ý trong mắt ma ma, căng thẳng dịu xuống, chỉ ưu nhã ngồi, không nói lời nào.

Xe ngựa dừng trước cửa Huyền Vũ, có hai cỗ kiệu đang chờ, Như Ca và ma ma lên kiệu. Ngồi kiệu ước chừng thời gian một chén trà, cỗ kiệu dừng lại trước cửa Phượng Tê Cung. Ma ma đi xuống trước, vưon tay đỡ Như Ca xuống kiệu, thái độ cung kính.

Vào Phụng Tê Cung, Như Ca theo sát ma ma phía trước, không hỏi cũng không nhìn loạn. Đến trước cửa điện, một cung nữ mở cửa bước ra nói: “Ma ma cực khổ, đúng lúc nương nương bảo nô tỳ ra ngoài xem thử người đã đến chưa!”

Ma ma gạt đầu một cái, dẫn Như Ca vào trong.

“Hồi bẩm nương nương, Ngọc tiểu thư đã tới.” Ma ma làm lễ hồi bẩm với hoàng hậu.

Như Ca tiến lên, quỳ xuống: “Thần nữ Ngọc Như Ca tham kiến hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

“Bình thân, đến gần đây, ngẩng đầu lên cho bản cung nhìn một chút.”

Giọng hoàng hậu rất ôn hòa dịu dàng, có chút tương tự mẹ, bất quá trong ôn hòa có thêm một chút uy nghiêm. Như Ca theo lời ngẩng đầu lên, đến gần hoàng hậu.

Diện mạo của hoàng hậu xinh đẹp nhưng không mất đoan trang, rất giống mẫu đơn thêu trên áo, đẹp đẽ và cao quý.

“Ô ma ma, người xem tiểu nha đầu này sao lại ngờ ngác thế, chẳng lẽ lần đầu tiên vào cung lại bị người hù?” Hoàng hậu chọc ghẹo nói. Như Ca hoàn hồn, chút khăn trương trong lòng nháy mắt biến mất, thật giống như người nợ đã nói, hoàng hậu cực kỳ hiền hòa, cho Như Ca cảm giác thân thiết.

“Không cần thận trọng như vậy, một tiểu nha đầu Đoạn Hồn Cổ cũng không sợ, thấy bản cung liền trở nên thận trọng, lẽ nào bản cung còn dọa người hơn cô trùng sao.” Hoàng hậu nắm tay Như Ca cười nói.

A? Xem ra hoàng hậu biết chuyện 4 năm trước, Như Ca lắc đầu nói: “Cô trùng rất xấu xí, sao có thể đánh đồng với nương nương, chẳng qua Như Ca thấy dáng dấp nương nương và thể tử rất giống nhau, bất quá so với vẻ lạnh lùng của thể tử, thần nữ không phải bị nương nương hù dọa, mà là bị hấp dẫn bởi vẻ đoan trang mỹ lệ của nương nương, mạo phạm nương nương, tội đáng chết vạn lần.”

Là người có ai không thích được người khác tán dương, nghe Như Ca nói xong, ánh mắt hoàng hậu càng thêm nhu hòa: “Bản cung và Huyền nhi là dì cháu ruột, tự nhiên là giống, bất quá nếu con nói ta đẹp hơn nó, chỉ sợ nó sẽ ghen tỵ.”

Nghe lời đùa của hoàng hậu, Như Ca đột nhiên cảm thấy người trước mắt không có chút nào nghiêm khắc, mấy phần trang trọng vốn có cũng dần đi xa, giống hệt mẹ đối đãi với con gái nhỏ: dung túng và khoan dung. Đề tài đột nhiên chuyển về Tiểu Dạ Huyền khiến Như Ca hơi không được tự nhiên.

Hoàng hậu biết nài nỉ thẹn thùng, cầm tay Như Ca, khuôn mặt vốn hòa ái, trở nên hết sức nghiêm túc, suy tư hồi lâu, thờ dài nói: “Đứa nhỏ Dạ Huyền này, lúc nhỏ lớn lên trong cung. Sau này chinh chiến nhiều, tâm tính cũng dần biến đổi, đối mặt bản cung luôn kính trọng nhưng không thể hiện thân thiết mấy. Phu thê Cẩm Thân vương không hòa hợp, khổ chính là nó. Đến nay bản cung vẫn không thể tượng tượng nổi, một đứa nhỏ 12 tuổi sẽ đối mặt với chiến trường đầy máu tươi như thế nào, càng thêm đau lòng nó.”

Như Ca không ngờ hoàng hậu lại tâm sự với mình những điều này, nhìn vẻ mặt hoàng hậu là đau lòng khó che giấu. Mặc dù Như Ca chưa từng ra chiến trường, nhưng cũng có thể tưởng tượng cảnh tượng thê thảm đến mức nào.

“Lúc trước, Huyền nhi chưa bao giờ đòi bản cung và hoàng thượng cái gì, ban thưởng cũng không nhận. Nhưng từ sau khi trúng độc, liền biến thành kẻ tham tiền, mỗi lần thắng trận đều đến chỗ hoàng thúc nó vơ vét một phen. Châu báu, đồ trang sức, tranh chữ cổ, bảo vật quý hiếm.....trong quốc khố, nó đều nắm rõ. Bất quá như vậy, bản cung và hoàng thượng thật rất vui mừng”.

Đột nhiên hoàng hậu nghiêng đầu, nhìn Như Ca cười: “Có biết, 4 năm trước, lúc tỉnh lại câu nó nói đầu tiên là gì không?”

Như Ca lắc đầu.

Hoàng hậu vui vẻ cười, nói chậm từng chữ: “Nó nói, dì, con muốn nài!”

Dưới cái nhìn chăm chú của hoàng hậu, không biết vì sao mặt Như Ca vụt đỏ, 4 năm trước, lúc đó nàng mới 11 tuổi, chẳng lẽ hẳn có sở thích thích trẻ em?

“Danh mục sinh lễ, ta đã xem qua, những thứ Huyền nhi lấy được mấy năm qua, phạm quý trọng một chút đều nằm trong rương sinh lễ, người Tiêu gia nhìn trúng, đều là tốt nhất, hy vọng con biết quý trọng!”

Nghe ra ẩn ý trong lời hoàng hậu, Như Ca gạt đầu: “Thần nữ tất nhiên là biết ạ”.

Hoàng hậu tiếp lời, “Bản cung hi vọng con không chỉ là biết phúc, bản cung hỏi con, con có yêu nó không?”

Bị hỏi thẳng như vậy Như Ca bối rối, chuyện này sao có thể nói huých toẹt ra chứ. Như Ca không trả lời, chỉ có thể dùng đỏ mặt che giấu phần tình cảm đã manh nha trong lòng mình. Mặc dù nàng không biết mình có yêu hẳn như hẳn yêu mình không, nhưng nàng biết: mình cũng thích hẳn.

Thấy bộ dạng Như Ca, người từng trải như hoàng hậu sao không hiểu, vỗ vỗ vị trí bên cạnh nói: “Ngồi bên cạnh bản cung đi.”

Như Ca nghe lời ngồi xuống, kính cẩn cúi đầu, ửng đỏ trên mặt chưa tan, đôi mắt long lanh càng lộ vẻ yêu kiều, hoàng hậu cười cười chỉ chỉ điểm tâm trên bàn nói: “Nếm thử một chút xem hương vị thế nào.”

Như Ca muốn đứng dậy làm lễ tạ ơn, hoàng hậu ngăn lại, cười nói: “Con xem ta như trường bối bình thường là được, chớ động chút là hành lễ, ngày nào ta cũng nghe nường nường thiên tuế thiên tuế thiên tuế đến phát ngán luôn rồi.”

Như Ca nghe xong khẽ cười, hoàng hậu trong thâm cung nhiều năm, vẫn giữ được tình tình như vậy, quả thật không dễ. Dưới sự thúc giục của hoàng hậu, Như Ca cầm một khối điểm tâm lên cho vào miệng, lại không ngờ điểm tâm chẳng có chút ngọt nào, rất nhạt nhẽo, không khỏi ngán người.

Hoàng hậu lập tức khẩn trương hỏi: “Sao vậy? Bánh ngọt ta làm ăn không ngon sao?”

Là hoàng hậu tự mình làm! Nhìn bánh ngọt trên bàn, mặc dù vẻ ngoài không tệ, nhưng mùi vị thì lại....., cân nhắc một chút, Như Ca cẩn thận nói: “Dạ vị hơi nhạt ạ”.

Như Ca vừa nói xong, ngoài điện truyền đến một giọng nói uy nghiêm: “Hay cho một câu vị hơi nhạt!”

Như Ca thấy người tới mặc áo bào thêu rồng, mọii vàng đứng lên hành lễ. Nhưng bị Hồng đế cản lại.

“Được rồi, đều là người trong nhà, không cần hư lễ”, Hồng đế đến ngồi vào chỗ của mình, cười nói: “Dạ Huyền, tiểu nha đầu nhà con đã nói ra tiếng lòng nhiều năm của ta rồi.”

“Thần thiếp biết, hoàng thượng chán ghét tay nghề của thần thiếp.” Trong lời nói của hoàng hậu mang theo chút giận dỗi.

“Tay nghề hoàng hậu, ta ăn đã nhiều năm, mãi vẫn không chán, chỉ là sợ bọn tiểu bối ăn không quen thôi”, thấy vợ yêu không vui, Hồng đế lập tức cầm một khối bánh ngọt cho vào miệng.

Như Ca cảm thán, đế hậu hai người thật giống vợ chồng nhà bình thường, cực kỳ hòa hợp. Trong thâm cung có thể tồn tại tình cảm như vậy quả thật không dễ.

Tiêu Dạ Huyền bước vào, nhìn y phục trên người Như Ca, hai mắt tỏa sáng, cô gái nhỏ này hình như mặc cái gì cũng đẹp.

Tiêu Dạ Huyền không nói một lời, bước tới đứng bên cạnh Như Ca.

Thấy vậy, Hồng đế cười cười, nói với hoàng hậu: “Hoàng hậu, Ngọc tiểu thư bị nằng kêu vào cung, chắc là chưa kịp ăn sáng. Dạ Huyền và ta bãi triều xong cũng đến đây ngay, những bánh ngọt này để sau, gọi người mang đồ ăn sáng lên trước đi!”

“Dạ”, hoàng hậu bảo Tô ma ma đi lo liệu.

Không bao lâu, một đám cung nữ và thái giám đi vào, dọn đồ ăn lên.

Mọi người ngồi vào bàn. Như Ca nhìn đồ ăn trước mắt, cháo nấu từ gạo cống, bánh ngọt tinh xảo, bánh bao trắng xinh, mì sợi vừa mịn vừa dai....tuy nhiều loại, nhưng đều không phải thứ xa xỉ gì.

Nhìn đồ ăn đơn giản lại đầy đủ sắc hương vị, Như Ca mới cảm thấy thật đói, liếc mắt nhìn đế hậu đang ăn bên kia, động cũng không được, mà không động cũng không được. Đang rối rắm, thì một cái bánh bao nho nhỏ đưa tới khõe miệng mình, lúc này Như Ca mới phát hiện người ngồi đối diện chẳng biết lúc nào đã dời đến ngồi bên cạnh, đang đút bánh bao cho mình!

Trong cung sao có thể tùy ý như vậy, Như Ca lắc đầu một cái, nam tử vẫn cố chấp đưa tới. Liếc xung quanh, hình như không có ai để ý bên này, Như Ca liền há miệng cắn một cái.

Như Ca thỏa hiệp, nam tử vui vẻ đem phần bánh còn lại bỏ luôn vào miệng mình.

Thấy đế hậu nhìn về bên này, mặt Như Ca nháy mắt bạo hồng.

Hoàng hậu thấy trên khuôn mặt lạnh lùng của Tiêu Dạ Huyền có ý cười cực nhẹ, ánh mắt nhìn Như Ca càng thêm ôn hòa.

Ăn xong bữa sáng, tiễn Hồng đế đi xử lý công vụ xong, hoàng hậu chợt cảm thấy mệt mỏi, lệnh Tô ma ma tiễn khách.

Như Ca và Tiêu Dạ Huyền vừa đi, vẻ mặt hoàng hậu liền trở nên trang nghiêm, Tô ma ma đi vào, đứng một bên.

“Nô tỳ nghe được, từ tiểu thư này từ nhỏ ở Phần Thành, vừa vào kinh thành. Không hòa thuận mấy với chính thất phu nhân, chịu nhiều uất ức, không dính lú gì với bên thái hậu, điểm này nường nường có thể yên tâm. Chỉ là sao nường nường không thử nằng một chút, nếu nằng là vì quyền thế của thế tử mới đồng ý mà thế tử lại rất yêu nằng, vậy đúng là tai họa”. Tô ma ma kính cẩn nói.

“Huyền nhi kiêng kỵ Liễu gia còn hơn bốn cung nhiều bốn cung không có gì lo lắng. Về phần quyền thế, chẳng lẽ người không nhìn ra, hiện giờ nha đầu kia là tất cả với Huyền nhi, Huyền nhi chẳng cho ta chút cơ hội thử nào. Bất quá ta thấy nó là cô nường tốt, nếu gả cho Huyền nhi, bốn cung sẽ không coi thường, cũng sẽ không để nó bị người khi dễ, thân phận thấp chút thôi mà, chỉ cần Huyền nhi thích, tự nhiên bốn cung sẽ che chở.”

Lời hoàng hậu khiến Tô ma ma cảm động. Xưa này, tình cảm giữa cháu và dì, được đến mức này quả là hiếm thấy.

Hai người đang nói chuyện, thì có người tới bẩm báo: “Liều phi nương nương cầu kiến.”

Hoàng hậu nhú nhú mày, phát tay nói: “Cho Liều phi vào.”

Liều phi dẫn theo một thiếu nữ tuổi chừng 16 đi vào.

Liều phi mặc váy dài màu đỏ viền chỉ vàng, bộ dáng thướt tha uyển chuyển, đôi mắt xéch, trên mặt thoa hơi nhiều phấn che đi mấy nếp nhăn bên khóe mắt. Vừa vào điện liếc mắt khắp nơi, không thấy người mình muốn tìm, làm bộ đoan trang như cũ.

Hoàng hậu thấy vậy, trong mắt thoáng qua chút lạnh lùng. Nhưng nhanh chóng nở nụ cười hiền hòa, nói: “Muội muội mới sáng sớm đã đến, quả khiến tỷ thụ sủng nhược kinh.”

Liều phi lùi người bên cạnh cúi người hành lễ, “Gần đây trong cung hơi buồn, Điềm Nhi vào cung chơi, muội liền dẫn Điềm Nhi đến vấn an tỷ tỷ.”

Liều phi có dụng ý khác, sao hoàng hậu lại không biết, nhìn thoáng qua thiếu nữ bên cạnh, tiếp tục cười nói: “Đã sớm nghe nói Liều gia có một vị tiểu thư xuất sắc, giờ gặp qua nhiên đúng như lời đồn.”

“Nương nương quá khen ạ”, Liều Điềm Nhi người cũng như tên, thanh âm ngọt ngào, làm người ta thấy ngọt như ăn đường.

Liều phi ngồi vào chỗ của mình xong, mặt tỏ vẻ thân thiết, cười nói: “Tỷ tỷ, đây là cháu gái muội, năm này vừa mới 16, rất khéo léo. Hôm nay muội tới chính là muốn làm mai cho Điềm Nhi và Cẩm Thân Vương thế tử.”

Trực tiếp quá! hoàng hậu thầm cười lạnh, mấy ngày qua, Liều Điềm Nhi lượn lờ trước phủ thế tử không ai lý tới. Giờ tìm tới tận đây, quả thật cực kỳ không biết xấu hổ.

Hoàng hậu liếc nhìn Liều Điềm Nhi, cười nói: “Muội muội, hiện giờ nghĩa tử của ta đã có vị hôn thê, là do chính hoàng thượng hạ chỉ ban hôn. Chẳng lẽ cho nữ nhi Liều gia làm thiếp sao? Huống chi hiện tại, Huyền nhi rất chung tình với hôn thê của mình, chỉ sợ ngay cả thiếp cũng không muốn”.

Ý là nữ nhi Liều gia, ngay cả làm thiếp cũng không đủ tư cách! Liều phi thấy khinh thường trong mắt hoàng hậu, mắt thoáng hiện ý hận, nói: “Những ngày qua không biết vì sao, muội luôn cảm thấy đầu vầng mắt hoa. Lúc trước sinh An Dương và An Bình muội cứ sợ hai đứa chết yểu giống đứa bé của tỷ tỷ nên muốn tự thân chăm sóc hai đứa, không ngờ.....” thấy sắc mặt hoàng hậu trầm xuống, Liều phi che miệng lại, làm bộ áy náy nói: “Ai nha, muội đúng là vầng đầu rồi, tự nhiên lại nhắc đến chuyện này khiến tỷ tỷ đau lòng, bất quá tỷ phúc dày, phụ thân đường đường là Trấn Bắc Vương, không có hoàng tử cũng sẽ đứng đầu trong cung.....”

Tô ma ma nghe từng lời Liều phi như dao đâm thẳng vào tim hoàng hậu, mặt lạnh xuống, ngăn trước người hoàng hậu, lạnh giọng nói: “Nếu Liều phi nương nương không khỏe, vẫn là sớm về nghỉ ngơi thôi, nô tỳ sẽ đến Kính Sự Phòng thông báo một tiếng, để lấy đầu bài của Liều phi ra, cho Liều phi nghỉ ngơi thật tốt mấy ngày.”

“Ngươi!”

Đùng thấy Tô ma ma chỉ là nô tỳ trong cung mà làm, trên dưới trong cung không ai không biết Tô ma ma, biết võ công, lại được Hồng đế ban Kim Bài Miễn Tử, ngay cả Liều phi cũng không có biện pháp.

1 tháng thì có hơn nửa tháng là Hồng đế ở trong cung hoàng hậu, tháng này chỉ còn lại mấy ngày, nếu đầu bài bị rút, chẳng phải một chút cơ hội cũng không có sao. Nhìn diện mạo hoàng hậu trở nên lạnh lùng, Liều phi cũng không dám ở lâu, chỉ có thể ôm cục tức rời khỏi Phượng Tê Cung.

“Nương nương, Liều phi ngày càng can rõ, có cần Lý Đức ở trước mặt hoàng thượng.....”

Hoàng hậu lắc đầu một cái, lấy ra một vòng tay nho nhỏ trong tay áo, nhìn một chút, mắt liền ửng đỏ, giọng nói đượm vẻ mệt mỏi: “Thôi, chỉ là tôm tép nhai nhép, có thể vênh vào được bao lâu, hoàng thượng vì việc nước đã đủ mệt, chuyện nhỏ thế này chớ làm phiền ngài.”

Tô ma ma nhìn đôi mắt ửng đỏ của hoàng hậu, lòng chua xót “Nương nương đừng lo lắng về chuyện con cháu, chỉ cần nương nương đồng ý, bất luận người nào sinh hoàng tử công chúa cũng sẵn sàng cho nương nương làm con thừa tự.”

Nghe vậy, Hoàng hậu chế giễu nói: “Đều là xuân vật do người khác sinh thôi.”

“Nương nương, nô tỳ biết rõ nỗi khổ của nương nương...” nhìn bộ dáng mềm yếu của hoàng hậu, Tô ma ma cực kỳ đau lòng.

Nghe vậy, hoàng hậu lắc đầu một cái, nhìn Ngự Thư Phòng cách đó không xa, lầm bầm: “Tô ma ma, ta không khổ, từ rất nhiều năm trước đã không biết khổ là gì rồi! Chỉ cần hoàng thượng cần ta, ta liền chỉ biết ngọt”.

Thấy hoàng hậu như vậy, Tô ma ma xoay người gạt lệ, để hậu mặc dù tình thâm, chỉ tiếc có quá nhiều thứ xen vào giữa hai người, khiến hoàng hậu đã sớm mệt mỏi không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Thêm thể diện

Lại nói, Liễu thái hậu bệnh triều miến nhiều năm, thân thể đã sớm rã rời, cả người lúc nào cũng thấy đau đớn như bị dao cắt, buổi tối còn thường mơ thấy oan hồn đòi mạng. Lúc trẻ vì tranh đoạt sủng ái của tiên đế, tranh đoạt ngôi vị hoàng hậu, tranh đoạt quyền thế, Liễu thái hậu đã dùng mọi thủ đoạn giết chết rất nhiều cung nữ, phi tần, thậm chí cả hoàng tử. Mấy năm nay những người này ngày nào cũng tiến vào trong mộng của thái hậu, nhao nhao hô to “Nạp mạng đi!”. Liễu thái hậu cả kinh, nhiều khi thức trắng cả đêm, sức khỏe ngày càng kém, tóc rụng càng ngày càng nhiều. Cung nữ chải đầu cho Liễu thái hậu không biết đã bị chém bao nhiêu người.

Hiện tại miến cường dựa vào Như Ý Vạn Thọ Cao do Văn lão thái y dâng lên, mới khá hơn một chút, đêm có thể ngủ được. Nhưng hôn sự của Cẩm Thân vương thế tử lại khiến Liễu thái hậu như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, khó an giấc.

Sáng sớm thu được tin từ tiểu thái giám trông cửa bên Phụng Tê Cung, Liễu thái hậu liền kêu Liễu phi dẫn người tới.

Trong Từ Ninh cung, khói thuốc lượn lờ, Liễu thái hậu nằm ngửa trên ghế nệm, bên cạnh là ngọn đèn lưu ly, cầm đầu hút thuốc phiện. Một tiểu thái giám mặt mày thanh tú ở bên cẩn thận phục vụ, vung huân hương để át mùi thuốc, thỉnh thoảng liếc mắt quan sát động tĩnh bên ngoài, sợ xảy ra điều gì sai sót. Ở Đại Chu, Như Ý Vạn Thọ Cao là thuốc cấm, một khi bị phát hiện, mạng nhỏ của hắn khó mà bảo toàn.

Liễu thái hậu vừa hút xong một liều Như Ý Vạn Thọ Cao, liền nghe bên ngoài bẩm báo, Liễu phi dẫn Liễu Diễm Nhi trở lại. Liễu thái hậu phát tay ra hiệu cho người thu dọn đồ, miến cường lên tinh thần, vịn vào tay tiểu thái giám, đến ngoại điện, ngồi nghiêm chỉnh, truyền hai người kia vào.

Vừa vào, đã thấy trong mắt Liễu phi tràn đầy giận dữ, bên cạnh, Liễu Diễm Nhi cũng vẻ mặt không vui.

Thấy vậy, trong mắt Liễu thái hậu xẹt qua tia không vui, phát tay ra hiệu, lão thái giám bên cạnh vội vàng dẫn bọn nô tài trong điện đi hết.

“Không thấy người?”

Nghe Liễu thái hậu hỏi, vẻ giận dữ trên mặt Liễu phi biến mất, trở nên cực kỳ kính cẩn nói: “Lúc con dẫn theo Diễm Nhi tới, Cẩm Thân vương thế tử đã rời đi, hoàng hậu còn ngang ngược châm chọc, bất quá chỉ là một con gà không đẻ được trứng……”

“Im miệng cho ta!” Nghe lời phía sau, Liễu thái hậu lập tức quát ngưng lại. Khiến Liễu phi không dám ngừng đầu lên, Liễu Diễm Nhi cũng lập tức cúi đầu xuống.

“Hoàng hậu vừa là di nương vừa là nghĩa mẫu của Tiêu Dạ Huyền, đã bao nhiêu lần ta bảo phải lập quan hệ tốt với hoàng hậu, nhưng người cố tình không nghe, nếu không do năm xưa hoàng hậu bị tổn hại thân thể, không thể sinh được nữa, ai gia lại dẫn người tạo áp lực, thì hôm nay hậu cung chính là của một mình hoàng hậu mà thôi. Nếu chọc giận hoàng hậu, truyền đến tai hoàng thượng, người cho rằng người còn được làm Liễu phi? Phải biết rằng, đến nay hoàng thượng vẫn chưa lập thái tử, rốt cuộc là vì sao? Chính là vì ba hoàng tử kia đều không phải do hoàng hậu sinh! Tâm tư hoàng thượng thâm trầm, những năm này, ai gia cũng đoán không ra rốt cuộc hoàng thượng đang nghĩ gì. Nếu người còn nghĩ cho nhi tử của người, thì chớ đi chọc hoàng hậu, rồi cũng sẽ có một ngày hoàng thượng phải lập thái tử, chờ người Liễu gia lên ngôi ngồi, người muốn thế nào, ai gia chẳng quản nữa!”

Thái hậu trách cứ khiến sắc mặt Liễu phi từ trắng chuyển qua xanh mét, một bộ không cam lòng lại chỉ có thể ỉn nhẫn.

Thấy Liễu phi ngậm miệng, Liễu thái hậu dời tầm mắt qua Liễu Diễm Nhi, diện mạo thừa kế ưu điểm của nữ nhi Liễu gia, dịu dàng kiều mỵ như nước, rất xuất sắc, đáng tiếc không dùng được, lâu vậy vẫn chưa cầu được người. Nghĩ đến đây, không khỏi lạnh giọng nói: “Ai gia biết, trong nhà người không có chính nữ, nên người được nâng niu chiều chuộng. Cảm kỳ thi họa, quản gia, quản lý tài sản, mọi thứ đều thông. Nhưng người chớ tự nâng mình quá cao. Phụ thân người mặc dù là Liễu quốc công, dù vậy không có thực quyền, cũng coi như không. Những năm này, mấy thúc người trước sau đều bị tra ra tội, giáng chức đến nơi hoang dã, nam nhân Liễu gia đã không còn mấy người giữ chức vị quan trọng nữa rồi. Ngoài mặt hoàng thượng đối ta kính trọng có thừa, nhưng trên thực tế không biết đang tính toán gì. Tương lai ai gia trăm tuổi, Liễu gia chúng ta không biết sẽ suy tàn thế nào. Người đã sinh ở Liễu gia, mà không học được bản lĩnh trói chặt nam nhân của nữ nhi Liễu gia, thì mãi mãi sẽ bị người giẫm dưới chân.”

Liễu Diễm Nhi nghe thái hậu nói, đôi tay nắm chặt trắng bệch. Ở Liễu gia, bất luận chính nữ hay thứ nữ, chỉ cần có tác dụng đều sẽ được gia tộc coi trọng. Giống như vị biểu cô mẫu ở Cẩm Thân vương phủ kia, mặc dù thân phận thấp hèn, vẫn được gia tộc đối đãi như khách quý.

Đối với Liễu Diễm Nhi mà nói, bởi vì phụ thân Liễu quốc công chỉ có nàng ta là nữ nhi, nên kỳ vọng vào nàng ta nhiều hơn những dòng chính nữ khác trong gia tộc. Được đối đãi còn tốt hơn chính nữ, nếu không do mẹ cả vẫn chen ép không chịu, Liễu Diễm Nhi đã sớm là thân phận chính nữ rồi. Năm xưa nghe nói thái hậu nương nương có ý lôi kéo Cẩm Thân vương thế tử, khi đó các chính nữ trong gia tộc đều nhao nhao muốn thử, may mắn có sự cố ngoài ý muốn, các tỷ tỷ kia chờ không kịp đã cho người khác mất. Trong phủ không còn chính nữ nào có bản lĩnh nữa, cơ hội mới đến tay nàng ta. Bất quá, trải qua nhiều ngày cố gắng, Liễu Diễm Nhi mới phát hiện, còn lâu mới đơn giản như mình tưởng tượng.

“Thái hậu nương nương, Diễm Nhi đã……tận lực”. Phủ thế tử và phủ Cẩm Thân vương chỉ cách nhau một con đường, mấy ngày nay, để có thể ‘vô tình gặp được’, cơ hồ là mỗi ngày ra vào Cẩm Thân vương phủ, rơi khăn tay, trèo chân, ở trên lầu vương phủ gây đàn……, chiều nào cũng dùng. Nhưng bất luận thế nào, ánh mắt nam tử kia chưa bao giờ dừng lại trên người mình. Không, có lẽ là có, là ánh mắt như nhìn những kỹ nữ ở thanh lâu, tràn đầy mệt mỏi, cơ hồ muốn lấy hết tự ái của mình. Những thứ này còn không nói, nếu mình đến gần trong vòng 1 trượng, ánh mắt kia giống như nhìn người chết, lạnh lẽo, làm người ta không rét mà run. Dù gì mình cũng là tiểu thư phủ Quốc Công, đã đem tự ái hạ thấp đến mức đó còn không được đáp lại, làm sao mà chịu nổi?

Liễu phi thấy cháu gái bị chỉ trích, vội vàng khuyên giải, “Cô cô, lúc này Tiêu Dạ Huyền đang say mê tiểu thư Ngọc gia, những người khác muốn lọt vào mắt hán quả thật có chút khó khăn. Điềm Nhi là đứa nhỏ thông minh lanh lợi, tất nhiên sẽ nghĩ ra cách.”

“Đừng nói nó, người cho rằng tình cảnh của mình thế nào? Vào cung nhiều năm, một phân tâm tư của hoàng thượng cũng không đặt trên người người, sinh hai đứa nhỏ cũng chẳng được sủng. Còn gì là thể diện của nữ nhi Liễu gia nữa. Muội muội người mặc dù là thứ nữ, nhưng xuất sắc hơn nhiều, hiện giờ, Tiêu Dực Đức nghe nó rầm rập.”

Hồng đến lên ngôi, lần đầu tiên tuyển phi, Liễu phi đã được vào cung, nhưng liên tiếp 3 năm cũng không được triệu hạnh lần nào. Nếu không do thái hậu dùng kế, sợ rằng đến giờ vẫn chưa lên được giường của Hồng đế. Dù hôm nay, một năm vẫn không có mấy lần ngủ lại Thu Ngưng Cung của Liễu phi. Tuy nói sinh được một cặp hoàng tử hoàng nữ, nhưng có lẽ từ nhỏ đến lớn Hồng đế chưa từng liếc nhìn lần nào chớ nói chi là sủng ái.

Bị hoàng hậu nói trúng tâm sự, về mặt Liễu phi vận vẹo, lại chẳng thể phản bác, vì thái hậu nói đều là sự thật.

Thấy hai người bên dưới trầm mặc, Liễu thái hậu không có ý chỉ trích nữa, chỉ nhìn Liễu phi hỏi “Nghe nói thư đồng của An Dương cũng là tiểu thư Ngọc phủ, đúng không?”

“Dạ, đó là đại tiểu thư con của chính thất Ngọc phủ, con thấy nó lanh lợi nên cho hầu hạ An Dương. Sau khi An Dương gả đi Tây Vực, cũng thường xuyên gọi nó vào cung làm bạn, vốn cũng muốn nâng đỡ, chẳng qua phát hiện nó là người không biết thân biết phận, vậy mà nghĩ muốn làm hoàng tử phi của An Bình. Hiện giờ Phủ Viễn đại tướng quân tham ô tiền công nên bị giam vào đại lao, ngay cả lão tể tướng cũng bị dính líu, nữ tử như thế làm sao xứng với An Bình, thế nên đạo này không triệu nó vào cung nữa.”

Liễu thái hậu nghe vậy âm trầm cười: “Không an phận mới tốt, người quá an phận thì có giá trị gì, ai gia có nghe Văn thái y nói rồi, thương thế của nó sắp lành hẳn, người đi trấn an nó đi. Bên Tiêu Dạ Huyền không được, chẳng lẽ không biết nghĩ biện pháp đổi phó tiểu nha đầu kia sao? Lúc trước tiên đế yêu tha thiết Lương phi, sau khi Lương phi qua đời, ai gia dùng chút thủ đoạn, chẳng phải tiên đế cũng đã hết yêu sao, các người phải động não nhiều hơn!”

Nói đến đây, Liễu thái hậu nhìn Liễu Điềm Nhi: “Ai gia cũng không muốn nói nhiều, có một số việc chính người phải tự nắm chặt lấy, ngàn vạn lần đừng cố kỵ cái gì, cho dù dùng chút thủ đoạn, miễn đạt được mục đích là được!”

“Dạ”, nghe Liễu thái hậu nói, trên mặt Liễu Điềm Nhi thoáng qua chút xấu hổ. Sau đó hành lễ lui ra.

Đợi Liễu Điềm Nhi đi xa, Liễu thái hậu đến bên cạnh Liễu phi, trong mắt mang theo lạnh lẽo: “Ai gia biết, người có mấy phần thương tiếc Điềm Nhi, dù sao cũng là cháu ruột, bất quá người phải biết, lần này vì Liễu gia không còn chính nữ nữa, cơ hội mới đến tay nó. Năm xưa hoàng thượng có thể thu hồi quân quyền của Cẩm Thân vương, nhưng giờ sẽ không động đến đứa cháu này. Chỉ cần Điềm Nhi có thể nắm được Tiêu Dạ Huyền, sẽ vinh hoa phú quý cả đời. Mà có sự ủng hộ của Tiêu Dạ Huyền, An Bình ngồi lên ngôi thái tử chỉ là chuyện sớm hay muộn, cho nên các người phải tích cực hơn nữa.”

Lời thái hậu khiến Liễu phi dao động, bất quá Tiêu Dạ Huyền đâu có dễ nắm như vậy. Chuyện năm đó, hoàng hậu ghi hận Liễu gia, Tiêu Dạ Huyền từ nhỏ lớn lên bên hoàng hậu, ai biết có tâm tư gì. Nhưng bất luận thế nào, cũng phải đề Điềm Nhi thử một lần, nếu không được, sẽ tính cách khác.

Thấy Liễu phi trầm mặc, thái hậu biết lời mình có tác dụng, hài lòng gật đầu, bỗng cảm thấy nặng ngực, ho sù sù, đầu quần đau không dứt. Thấy gọn máu trong ly trà, nhanh chóng đóng nắp lại, để ly trà qua một bên, một môi nói: “Ai gia mệt rồi, người lui đi!”

Liễu phi nghe thái hậu nói thế vội vàng hành lễ lui ra.

Sau khi Liễu phi đi, tiểu thái giám đỡ Liễu thái hậu vào nội điện Từ Ninh Cung, không lâu sau, trong điện lại khôi mùi lượn lờ.

Bên kia, theo Tiêu Dạ Huyền ra khỏi cung, Như Ca ngồi xe ngựa của phủ thế tử về đến Ngọc phủ. Dưới cái nhìn chăm chú của Tiêu Dạ Huyền, nhớ lại hành động thân mật vừa rồi của hai người bị Đế hậu nhìn thấy hết, Như Ca ngượng ngùng nhìn Tiêu Dạ Huyền một cái rồi đi thẳng vào Ngọc phủ.

Như Ca về không bao lâu, liền nhận được ban thưởng từ trong cung. Song lần này không phải thưởng cho Như Ca mà là cho Liệt thị.

Trong một gian phòng ở Nhàn Nguyệt Các, Liệt thị mặc trang phục Cáo mệnh phu nhân tam phẩm, đeo trang sức đồng bộ, đứng trước gương đồng nhìn hồi lâu vẫn không mất được.

Được phong Cáo là tâm nguyện của mỗi phu nhân nhà quan ở Đại Chu này. Lúc gả cho Ngọc Chính Hồng, Liệt thị đã vô số lần tưởng tượng mình bỏ bạc giúp phu quân làm quan tốt, trở lại kinh thành, mình có thể được phong Cáo mệnh. Dù ăn khổ nhiều hơn nữa, phí bao nhiêu tâm huyết cũng đáng. Chỉ là không ngờ phu quân đã có chính thê, nỗ lực của mình là một hồi chuyện cười. Những năm này làm phòng ngoài không danh phận, Liệt thị chưa bao giờ nghĩ tới một ngày mình được thành Cáo mệnh phu nhân.

Vậy mà hôm nay, đã được, bất quá không phải nhờ công của phu quân mà là của nữ nhi, quả nhiên việc đời khó đoán, thay đổi khôn lường.

“Xem ra quả thật hoàng thượng thương yêu thế tử như nữ tử, vì tăng thể diện cho thế tử mà phong ta làm Cáo Mệnh Phu Nhân.” Liệt thị tuy suốt ngày ở nhà nhưng không phải hoàn toàn ngờ nghệch, tất nhiên biết mình được phong Cáo Mệnh, hơn phân nửa là nhờ con rể.

Như Ca nghe vậy cười cười, “Thể diện của chàng đã đủ rồi, cần gì nhờ chuyện này nữa”, mặc dù ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại biết rõ ràng là có liên quan. Bất quá.....nhớ tới chuyện trong cung, thầm nghĩ: da mặt người kia đã đủ dày, không cần phải tăng thêm thể diện nữa.”

Tựa hồ nghe được tiếng lòng Như Ca, Tuyết Lang “Ngaooooo...oo” một tiếng giống như phụ họa, khiến Như Ca vui vẻ, ôm Tuyết Lang vuốt ve giày xéo

một phen.

Đồng viện, Ninh Phúc Đường. Ngọc Chính Hồng và lão phu nhân cầm ngọc điệp sắc phong của Liệt thị nhìn hồi lâu, mới xác nhận, Liệt thị thật sự được phong Cáo Mệnh Phu Nhân tam phẩm.

“Tục ngữ nói không sai, mẹ vinh nhờ con, con xem, Liệt thị mới hồi kinh không bao lâu, đã được phong Cáo Mệnh. Như ta phải chịu khổ mấy chục năm, đến lúc đại ca con làm tới Thượng thư Bộ Hộ mới được phong Cáo Mệnh”, nhận được thánh chỉ của hoàng thượng, lão phu nhân liền gọi Ngọc Chính Hồng đến Ninh Phúc Đường.

“Mẫu thân nói phải.” Ngọc Chính Hồng gật đầu liên tục, nhưng không phải cảm khái giống lão phu nhân mà trong lòng đang suy nghĩ chuyện khác. Thánh thượng phong Cáo cho Liệt thị có phải là đang chỉ điểm mình làm gì đó?

Sau một hồi suy nghĩ, Ngọc Chính Hồng nói: “Mẫu thân, nay tứ nha đầu đã không còn như xưa, hoàng thượng hạ chỉ ban hôn, rồi phong Cáo cho Liệt thị. Nhi tử nghĩ, giờ cửu huynh và nhạc phụ đại nhân bên Lý gia bị đẩy đi biên cương, không còn nhờ gì được. Mà Cẩm Thân vương thế tử cũng đã tiếp nhận 10 vạn đại quân phía tây Đại Chu, ngày càng quyền cao chức trọng, không bằng bình thê cho Vân Uyển, hai tỷ muội Như Ca cũng trở thành trưởng tử, chính nữ, coi như cho Cẩm Thân vương thế tử mặt mũi, tương lai để nói chuyện trước mặt hoàng thượng hơn.”

Trịnh thị nghe xong gật đầu, “Người tính toán vậy là phải, tứ nha đầu này không lớn lên trong Ngọc phủ, nhưng sau khi trở lại đối với ta cũng coi như kính cần nghe lời có thừa. Giờ sắp thành thế tử phi, nếu còn thân phận thứ nữ, không thỏa đáng lắm. Tương lai Cẩm Thân vương trách tội xuống, chúng ta cũng không gánh nổi. Về phần Lý thị, làm nhiều chuyện sai như vậy, chúng ta không đuổi ra khỏi Ngọc gia đã là ân huệ to lớn, cứ để nó tiếp tục trong từ đường tự suy ngẫm đi!”

Trịnh thị nhìn thoáng qua Giang di nương bên cạnh, nói tiếp: “Tứ Lệ đã hầu hạ con nhiều năm, vì con sinh nhi tử, lúc trước vẫn bị Lý thị chèn ép chịu đủ khổ sở, nay bình thê cho Liệt thị, vậy cho nó vị trắc phu nhân đi.”

“Dạ”, chuyện này lão phu nhân đã đề cập nhiều lần, Ngọc Chính Hồng cũng sớm có ý định, những năm này, nếu nói làm Ngọc Chính Hồng hài lòng nhất, Giang thị là người đứng đầu.

Đang đắm chân cho Trịnh thị, Giang di nương nghe vậy, vội vàng nói, “Tạ lão phu nhân và lão gia thương xót”.

“Đã là trắc phu nhân, lão gia cũng phải cho người chút thể diện, đi phòng thu chi lĩnh 500 lượng, ban thưởng cho nha hoàn và ma ma trong viện đi!”

“Tạ lão phu nhân”.

Nhìn về mặt hai người trước mắt cứ như cho mình ân huệ cực lớn, Giang thị đã sớm xỉ mũi coi thường. Làm chính thê thì thế nào, bình thê thì sao, chỉ cần không có núi dựa, không phải vẫn phải ở trong từ đường cô đơn tới già? Rốt cuộc có bạc thực tế hơn nhiều. Tương lai nhi tử mình muốn mua một chức quan, dù có quen biết, bạc cũng không thể thiếu. Bất quá chỉ 500 lượng, quá keo kiệt.

Thật vất vả mới đợi được ngày Lý thị thất thế, vị trí nữ chủ nhân Ngọc phủ vẫn không phải là của mình, khiến Giang di nương vừa buồn vừa hận. May mắn Liệt thị không ham nắm quyền trong phủ, Giang di nương trở thành trắc phu nhân, được nắm quyền quản gia cũng tạm hài lòng. Hiện tại Giang thị chỉ hận sao mình không sinh được một nữ nhi làm thế tử phi. Nhớ tới mấy rương sính lễ ngày đó trong Nhân Nguyệt Các, Giang thị lại nhộn nhạo, vốn cũng muốn xúi giục Ngọc Như Long và lão phu nhân lấy những thứ kia, nhưng kết cục của Hoa thị trước mắt, Giang thị dù có tâm cũng không có can đảm, chỉ có thể thâm đồ mắt.

Ngày hôm sau, Ngọc Chính Hồng dâng tấu muốn bình thê cho Liệt thị, rất nhanh được Hồng đế phê chuẩn. Liệt Vân Uyển trở thành chính thê của Ngọc Chính Hồng, chọn ngày lành tháng tốt cho Ngọc Như và Ngọc Vân Kiệt thêm vào hàng ngũ con vey cả trong gia phả của Ngọc gia.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Cuộc sống thê thảm của Lý thị

Thời gian trôi nhanh, chỉ 7 ngày nữa là đến đám cưới của tứ tiểu thư Ngọc gia và Cẩm Thân Vương thế tử. Hiện tại chuyện trong Nhân Nguyệt Các chính là chuyện quan trọng nhất Ngọc phủ, từ chủ đến nha hoàn gã vai sắt, đều chăm chú quan sát động tĩnh ở Nhân Nguyệt Các, không dám có chút chậm trễ.

Thời gian gần đây, Như Ca ở riet trong Nhân Nguyệt Các, mỗi ngày khâu chút y phục, nói chuyện với mẫu thân, thỉnh thoảng vui đùa với Tuyết Lang, cuộc sống hết sức vừa lòng.

Lão phu nhân Trịnh thị mặc dù vẫn chưa khỏe lại hoàn toàn sau cú đập của Lý thị. Nhưng vẫn lên tinh thần chỉ huy Thất ma ma chuẩn bị ngày mai đến từ đường tế tổ. Dĩ nhiên không quên dặn dò Thất ma ma đến từ đường nói trước, tới lúc đó không để người không nên xuất hiện xuất hiện.

Các viện khác bận rộn náo nhiệt bao nhiêu, bên Đồng viện lại hiu quạnh bấy nhiêu, Lý thị một đi không trở lại, cả viện không còn mấy người hầu.

Sau khi Lý thị đi, những ngày sau này của Ngọc Bảo Oánh rất thê thảm, một ngày ba bữa ăn đều là canh cặn thịt thừa, nha hoàn và ma ma cũng thờ ơ, áo hư không người quan tâm. Không lâu sau trang dung thâm đậm, chẳng ai thay nằng ta chấm chút nên những vết sẹo trên mặt càng hiện lên rõ ràng.

Vốn sau hai ngày bị lạnh nhạt, Ngọc Bảo Oánh đã đến trước mặt Ngọc Chính Hồng nháo muốn tìm mẫu thân mình về Đông viện xử lý bọn cầu nô tài không có mắt. Ai biết, Ngọc Chính Hồng vừa nghe đến Lý thị thì trực tiếp cho nằng ta một bạt tai.

Lúc này Ngọc Bảo Oánh hoàn toàn hiểu ra, Ngọc phủ thay đổi rồi, thời mình vênh mặt hất hàm sai khiến, hô gió gọi mưa đã qua. Sau khi về phòng gào khóc một hồi, Ngọc Bảo Oánh đem của riêng ngày thường Lý thị cho, lấy lòng ma ma quản sự trong Đông viện, nhờ phân một nha hoàn có năng lực, sửa sang lại trang dung, sau đó đến Tây viện làm con hiếu cháu thảo, giống như Ngọc Tĩnh Nhã đối với Lý thị, bưng trà dâng nước, bóp chân đấm lưng cho lão phu nhân, hi vọng lão phu nhân thương tiếc coi trọng mình một chút.

Trong Ninh Phúc Đường ở Tây viện, Ngọc Bảo Oánh vụng về bóp vai cho lão phu nhân, lực tay không đồng nhất, lúc nặng lúc nhẹ chẳng phân biệt được, làm lão phu nhân đau nhứt nhứt. Hiện tại Ngọc Bảo Oánh tuy đã 17 tuổi, nhưng bình thường tất cả đều có Lý thị và Hồ ma ma nuông chiều, nào đã hầu hạ ai bao giờ. Hơn nữa, Ngọc Bảo Oánh cứ năm bảy lượt nhắc tới Lý thị, muốn lão phu nhân khai ân để Lý thị về. Bởi vậy cố gắng mấy ngày chẳng những không thể khiến lão phu nhân thương yêu, ngược lại càng khiến lão phu nhân thêm chán ghét, phát tay bảo Ngọc Bảo Oánh lui ra.

Ngọc Bảo Oánh ôm cục tức đi, vừa đến chỗ quẹo ở Tây viện, lại thấy Ngọc Như Long đang cầm cây trầm bạch ngọc thưởng cho một tiểu nha đầu dung mạo thanh tú trong phủ. Mà cây trầm kia rất quen, rõ ràng là của nằng ta. Ngọc Bảo Oánh tức giận xông lên trước, túm tóc Ngọc Như Long không buông.

“Ngọc Như Long, đồ trộm cắp, dám trộm trầm của ta! Xem ta xử lý ngươi thế nào!”

Ngọc Như Long này ra ngoài kết giao với đám bạn lưu manh, tiền chưa bao giờ đếm, không đủ thì đến vòi lão phu nhân và Giang di nương. Bất quá gần đây hình như lão phu nhân cũng không dư dả lắm, chỉ cho có mấy lượng. Đối với kẻ xài tiền như nước như Ngọc Như Long thì làm sao đủ.

Ngọc Như Long và Ngọc Bảo Oánh từ nhỏ đã ghét nhau như nước với lửa, thấy đám nha hoàn gã sai vặt trong Đông viện bị mẫu thân mình đuổi hết rồi, không ai trông coi, liền lên vào phòng Ngọc Bảo Oánh, dùng móc nhỏ cạy khóa tủ, không bao lâu liền tìm được đồ trang sức Ngọc Bảo Oánh giấu dưới đáy tủ, đang định cầm đi đổi chút ngân lượng tiêu xài thì bị phát hiện. Nhưng Ngọc Như Long vẫn không chút chột dạ, xông vào đánh nhau với Ngọc Bảo Oánh.

Vốn Ngọc Như Long lớn lên dưới sự cưng chiều của lão phu nhân, ngày trước vì mẹ cả Lý thị còn ở đây, nên không dám quá can rõ, nay Giang di nương đã sớm nói cho biết, Lý thị bị bắt đền từ đường không về được, chẳng còn gì kiêng dè nữa, dám liên tục vào mặt Ngọc Bảo Oánh cho đến sưng phù lên, sau lại xô ngã xuống đất, hung hăng đập mấy phát.

“Đàn độn! ngươi tưởng rằng ngươi còn là nhị tiểu thư Ngọc gia con đích mẫu nữa sao? Chỉ là một kẻ không ai thèm, mà cũng dám ra vẻ ta đây trước mặt tiểu gia, thật không biết tự lượng sức mình. Lần sau còn dám vô lễ với tiểu gia, sẽ giống như hôm nay, đánh cho ngươi như xương.”

“Ta nhỏ!” Ngọc Như Long nhổ một bãi nước bọt vào Ngọc Bảo Oánh đang nằm dưới đất nửa ngày còn chưa bò dậy nổi, xốc xốc lại túi tiền, hôn lên miệng nha hoàn bên cạnh một cái rồi nghênh ngang bỏ đi.

Nha hoàn kia đứng một bên cười nhạo thấy Ngọc Như Long đi cũng không tiến lại đỡ người đang nằm dưới đất mà cầm cây trầm xinh đẹp ông ẹo bước đi, để lại một mình Ngọc Bảo Oánh nằm trên đất khóc lớn.

Không biết đã khóc bao lâu, nha hoàn và gã sai vặt đã đi qua vài lượt, Ngọc Bảo Oánh mới dừng, lấy toàn bộ đồ trang sức trên đầu xuống, cẩn thận bỏ vào ngực.

Nước mắt đầy mặt Ngọc Bảo Oánh trở lại Đông viện, xa xa nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc, bước lại gần, quả đúng là Ngọc Giai Nhân, nháy mắt lừa gạt nở tung.

“Ngọc Giai Nhân, tiện nhân! Ngươi còn có mặt mũi trở về, ta hỏi ngươi, chuyện Kim Lăng Hầu phủ có phải ngươi đã sớm biết? Sao phải gạt ta? Cũng bởi vì người giấu giếm nên giờ cứu cứu và ngoại công mới vào đại lao, đều là do tiện nhân ngươi gây họa.”

“Ta đã biết thì sao, nếu không do bị người giày vò mỗi ngày, ta sao phải cần mớ ngân lượng này để trị thương, tất cả là do ngươi tự chuốc lấy. Với bộ dạng ma chê quỷ hờn của mình hiện giờ mà còn tưởng công tử Kim Lăng Hầu phủ sẽ coi trọng, quả là người si nói mộng”. Hai lần liên tục bị gây xương nặng, khiến Ngọc Giai Nhân đau đến chết đi sống lại, đối mặt với muội muội ngu ngốc này còn dượng gì được.

Nghe thấy lời nói đầy châm chọc của Ngọc Giai Nhân, Ngọc Bảo Oánh tiến lên định đánh nhau với chị gái vẫn đang mặc trang phục xinh đẹp như trước. Ai ngờ vừa tiến lên, liền bị nha hoàn Bích Đào bên người Ngọc Giai Nhân đẩy ngã.

Ngọc Giai Nhân nhìn khuôn mặt trắng phấn thật dày của Ngọc Bảo Oánh, khinh thường nói: “Hiện tại ta không có thời gian cãi nhau với kẻ ngu như ngươi, ngươi mau đi Tây viện làm cho xong bốn phận của mình đi. Nói trắng ra, với thanh danh hiện giờ của ngươi sợ rằng khó mà gã đi, tương lai nếu ta được nở mày nở mặt, sẽ giúp gã ngươi vào nhà phú hộ, bảo đảm không lo cơm áo. Nếu ngươi còn không biết nặng nhẹ, đừng trách ta không nhận tỷ muội.” Nói xong, liền dẫn người đi khỏi Đông viện.

“Nhà phú hộ…….”

Đối với Ngọc Bảo Oánh từ nhỏ được Lý thị truyền thụ tư tưởng tương lai nhất định phải gã vào nhà không giàu nhất thì cũng là nhà quan, lời của Ngọc

Giai Nhân chẳng khác nào là sĩ nhục. Bay cao rồi sẽ gả em gái cho phú hộ thấp hèn, Ngọc Giai Nhân, người dám! Ngọc Bảo Oánh nhìn theo bóng lưng Ngọc Giai Nhân, trong mắt tràn đầy âm u.

Đêm khuya, ở viện sau từ đường Ngọc phủ, dưới ánh nến âm đạm, một phụ nhân trung niên đang vật lộn với đồng quần áo bẩn. Làm việc tay chân nhiều khiến trên tay phụ nhân có nhiều vết phồng, sưng sưng hồng hồng, thê thảm không nở nhìn. Quần áo bẩn tản ra mùi chua khiến phụ nhân muốn nôn, lại không dám ném qua một bên không để ý tới, liếc mắt nhìn gian phòng vẫn còn ánh nến bên kia, chỉ có thể bịt mũi tiếp tục giặt.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc phụ nhân cũng giặt xong chậu quần áo lớn, rửa sạch hai tay vịn hàng rào gỗ đứng lên, ngẩng đầu thấy gian phòng bên kia đã không còn sáng, thờ phào nhẹ nhõm. Rã rời bước về căn phòng nhỏ chỉ có một chiếc gương và một cái rương đã bị mọt đục.

Phụ nhân mở rương mộc lấy ra một bọc quần áo, bên trong là hai con rối vải, trên đó cắm đầy ngân châm bén nhọn. Sau lưng rối vải lần lượt đề ‘Liệt Văn Uyên’ và ‘Ngọc Như Ca’. Phụ nhân rút ra mấy cây châm hung hăng đâm vào rối vải, vừa đâm vừa phất ra âm thanh như khóc như cười.

Đến khi trên thân con rối không còn chỗ để cắm kim nữa, phụ nhân mới dừng tay lại, thả rối vải vào rương, sau đó đến trước gương đồng, thấy gương mặt tiều tụy trong gương, che mặt khóc rống.

Trong gương đồng, là một bộ mặt béo đầy hồng ban, nước mắt nước mũi nhoe nhoẹt nhìn càng thêm xấu xí. Hình ảnh trong gương rõ ràng là Lý thị, vợ cả của Ngọc Chính Hồng.

Thường nói người có ba bảy loại, người trong từ đường Ngọc gia cũng vậy. Đứng đầu là loại người đến từ đường cầu phúc, dĩ nhiên sẽ được sắp xếp ở trong phòng sạch sẽ, có người hầu hạ chu đáo. Tiếp theo là người bị bắt phạt đến từ đường tu tâm dưỡng tính mấy ngày, cũng được an bài phòng tốt ở viện trước, ngày ba bữa có người lo, rảnh rỗi thì sao chép kinh Phật, quỳ lạy tổ tiên là được, nếu phía trên có người đặc biệt sắp xếp, tất nhiên cũng ăn chút khô. Cuối cùng là những kẻ cả đời phải ở mãi trong từ đường, mỗi ngày giặt quần áo nấu cơm, chùi nhà xí, thậm chí là bữa đói bữa no. Nếu dám phản kháng, người trông coi từ đường sẽ sai vài nam tử cường tráng thô kệch đến dạy dỗ một phen.

Vốn mang thân phận chính thất phu nhân hiền ngang đi vào, Lý thị không ngờ chưa tới nửa tháng, mình đã rơi vào tình cảnh thế này.

Ngày đầu tiên, vì thân phận của Lý thị, người trong coi từ đường cũng sắp xếp phòng sạch sẽ cho, hầu hạ cẩn thận, người bị phạt càng đối Lý thị cung kính lễ độ. Nhưng chỉ đến đêm ngày sau hôm, vốn còn đang trong mộng đẹp, mơ anh trai ra khỏi nhà lao, phục hồi nguyên chức, lão gia Ngọc Chính Hồng tự thân nghênh đón mình về nhà, Lý thị đã bị người kéo giặt dây, bắt đầu cuộc sống làm việc cực khổ mỗi đêm.

Vừa mới bắt đầu, Lý thị cũng ồn ào phản kháng, nhưng người trông coi từ đường thủ đoạn rất cao, hai ngày thì hết ba bữa đánh đập một trận tàn nhẫn, trên cột vị chính thất phu nhân đã biết chắc sẽ không có ngày ngẩng đầu lên được này. Chưa được hai ngày Lý thị đã không chịu nổi, đứt gân lượng nhờ người trở về phủ đưa tin cho con gái lớn Ngọc Giai Nhân, tìm Liễu phi nương nương, tìm tam hoàng tử....tóm lại là nghĩ cách đưa mình ra. Ai ngờ, bị người phát hiện, gân lượng đồ trang sức lên mang theo bị lấy hết, chút quần áo đẹp cũng bị cướp đi cả. Giờ Lý thị không còn đồng nào trong người, mỗi ngày trời chưa sáng đã phải thức dậy đun củi nấu nước, giặt quần áo nấu cơm, thậm chí là chùi bỏ dạn nhà xí.

Xuất thân Tướng phủ, Lý thị chưa từng chịu qua khổ cực mức này, mấy lần giả bệnh muốn lười, nhưng nhiều lần quá bị người phát hiện, bị đánh một trận chết dờ sống dờ. Nửa tháng này có thể nói Lý thị ăn rất nhiều khổ. Đêm đêm Lý thị mong chờ có người đến đón mình về phủ, lòng âm thầm thề, về rồi nhất định phải trừng trị đích đáng những kẻ kia. Ngờ đâu người tới không thấy lại nhận được tin tức Liệt thị được bình thê, con trai con gái Liệt thị được thành dòng chính, sẽ đến tế bái tổ tiên.

Nghe tin xong, Lý thị hoảng hốt, trong nháy mắt hiểu ra vì sao người trong từ đường dám vô lễ với mình như vậy, Lý gia suy tàn rồi! Ngọc Chính Hồng căn bản không có ý định tới đón mình về!

Hiện tại Lý thị rất hối hận! Hận ngày xưa sao mình ngu xuẩn như vậy, nghĩ rằng mẹ con Liệt thị nhu nhược dễ bắt nạt, để 3 người họ về Ngọc phủ. Nếu mình không cho ba người này về, cháu trai sẽ không vì đùa giỡn Ngọc Như Ca mà biến thành thái giám, Lý gia cũng sẽ không chọc phải Kim Lăng Hầu phủ mà bị hãm hại, mình cũng sẽ không vì uống lầm thuốc mà sinh ra đứa bé như vậy..... Lý thị nghĩ tới mẹ con Liệt thị hiện giờ sung sướng, đặc biệt là Ngọc Như Ca và Liệt thị, hận trong lòng như muốn nổ tung.

Vốn mình và Giang di nương chỉ là mâu thuẫn nho nhỏ, Giang di nương có Ngọc Như Long thì sao, cuối cùng vẫn chỉ là tiểu thiếp thấp hèn! Chung quy chỉ có thể trách mẹ con Liệt thị lòng lang dạ sói, mình ban ân cho về phủ, thế mà hại mình thành thế này, thật đáng hận! Thương cho cha và anh trai bị đẩy đến biên cương, ở nơi lạnh lẽo không biết có chống đỡ nổi không.

Đang lúc Lý thị than trời trách đất, một chiếc xe ngựa tiến tới từ đường. Nữ tử mặc áo choàng đen bước xuống xe, đến viện sau từ đường tìm nửa ngày rốt cuộc thấy gian phòng của lý thị ở nơi vắng vẻ nhất.

Nhìn thoáng qua nắm mốc trên tường mang theo mùi khó ngửi, nữ tử nhíu nhíu mày, đẩy cửa vào phòng.

Nghe thấy tiếng động, Lý thị cả kinh, còn tưởng là người đứng đầu từ đường tới, vội vàng xoa mặt xoay người, ngờ đâu thấy người mình đã mong rất nhiều ngày, con gái lớn Ngọc Giai Nhân, nhất thời cực kỳ vui mừng, tiến lên bắt tay con gái kích động nói: “Giai Nhân, con đến rồi, là phụ thân bảo con đến đón mẫu thân về phải không?”

Thấy Lý thị cực kỳ nhếch nhác trên thân còn mang mùi lạ, Ngọc Giai Nhân khéo léo rút tay về, lắc đầu một cái, thờ dài nói: “Phụ thân sao có thể cho đón mẫu thân về, hiện tại cữu cữu và ngoại công đã bị đi đày, phụ thân hận không sớm viết hưu thư được ấy chứ. Nữ nhi chữa khỏi vết thương trở về, trong Động viện một người hầu cũng chẳng có nữa kìa!”

Nghe vậy, Lý thị ngã ngồi xuống đất, mình, thật bị vứt bỏ rồi!

Thấy mặt Lý thị như tro tàn ngồi đó, mắt Ngọc Giai Nhân thoáng qua chút phức tạp. Bỗng chốc bị sa cơ thất thế tất cả là do tiện nhân Ngọc Như Ca kia, nếu nó sớm chết, không về kinh thành được, mọi chuyện đã chẳng như bây giờ.

Lý thị ngồi chờ hồi lâu, mới nhìn Ngọc Giai Nhân nói: “Giai Nhân, con nhất định phải nghĩ biện pháp cứu cứu cậu và ngoại công con nha, không có bọn họ, chúng ta sẽ vĩnh viễn không có cơ hội trở mình. Con tìm Liễu phi, cầu Liễu phi nghĩ biện pháp.....”

“Mẫu thân, đây chính là một trong những nguyên nhân con chạy tới, hiện giờ con không gặp được Liễu phi. Ngọc Như Ca sắp thành Cẩm Thân vương thế tử phi, Liễu phi nương nương làm sao sẽ vì Lý gia mà công khai đối nghịch với Cẩm Thân vương thế tử!”

Sau khi lành thương xong, việc đầu tiên Ngọc Giai Nhân làm chính là vào cung cầu xin Liễu phi cứu cậu và ông ngoại. Nhưng Liễu phi lại lộ vẻ khó xử, chỉ nói đã cố hết sức, vì có Cẩm Thân Vương thế tử tham dự vào, nên muốn làm mà không giúp gì được.

Ngọc Giai Nhân liền nghĩ nhất định là Ngọc Như Ca ở sau lưng giết đây. Cậy mình có chút nhan sắc liền ở trước mặt thế tử đổ dầu vào lửa, từng bước đẩy mình và mẹ vào đường cùng, để Liệt thị được bình thê, danh chính ngôn thuận mà phát lên làm phượng hoàng.

“Mẫu thân, chúng ta nhất định phải nghĩ cách khiến Ngọc Như Ca không làm được thế tử phi, khiến Cẩm thân vương thế tử chán ghét vứt bỏ nó, Liễu phi nương nương mới ra tay giúp đỡ được.”

Không có phủ Phủ Viễn tướng quân, không có Lý gia, không có mẹ là chính thất phu nhân ở Ngọc phủ, đừng bảo là làm hoàng tử phi, ngay cả gả cho một nhà quan cũng không được. Vậy cố gắng nhiều năm của mình là vì cái gì. Liễu phi nương nương nói rất đúng, chỉ cần khiến Cẩm Thân Vương thế tử chán ghét mà vứt bỏ nó, thế vận xoay vần, may ra Lý gia mới có cơ hội trở mình. Nhớ lại lời nói ám chỉ của Liễu phi, Ngọc Giai Nhân liền trở nên kích động

“Khiến nó không làm được thế tử phi, Cẩm thân vương thế tử chán ghét mà vứt bỏ?” lời Ngọc Giai Nhân khiến Lý thị ngẩn ra, sau đó lắc đầu cười khổ: “Quá muộn rồi, giờ ta bị phạt đến từ đường, còn cơ hội nào để ra tay nữa.”

Ngọc Giai Nhân nghe vậy cười âm hiểm, đỡ Lý thị ngồi lên giường, lấy ra một bọc giấy từ ống tay áo: “Mẫu thân nhầm rồi, trong từ đường mới càng có cơ hội, nữ nhi đã tính toán hết, mẫu thân cứ nghe nữ nhi”.

Trong phòng, Lý thị nghe Ngọc Giai Nhân thì thầm biện pháp, liên tục gật đầu.

Sau khi nói xong, sắc trời dần tối, Ngọc Giai Nhân thấy trang phục Lý thị cũ sòn, ngay cả một món trang sức cũng không có, trên tay đầy vết phỏng nước, bèn hỏi tình hình. Sau khi nghe Lý thị kể xong, Ngọc Giai Nhân giận dữ nói: “Mẫu thân rằng nhịn thêm vài ngày nữa, ngày sau về phủ rồi, chúng ta nhất định xử lý bọn này sạch sẽ.”

“Ta biết rồi, con đi thông thả”

Nhìn bóng Ngọc Giai Nhân càng ngày càng xa, tâm Lý thị lần nữa sống lại. Cất kỹ đồ Ngọc Giai Nhân đưa, rồi lên tinh thần đi làm việc.

Sau khi Lý thị đi, một bóng người chột lóc lên ở góc tường, rồi lặng lẽ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Nguy hiểm ở từ đường 1

Mùng 10 tháng 6 là ngày đại cát, đã có thánh chỉ phê chuẩn, Liệt thị dẫn theo Vân Kiệt và Như Ca đến từ đường cầu phúc, tế bái tổ tiên.

“Thất ma ma, sắp xếp xong xuôi hết chưa?”

Trong Ninh Phúc Đường Tây viện, lão phu nhân mặc chính trang hỏi Thất ma ma đang đứng bên cạnh dùng quạt hương bồ quạt cho mình.

“Bẩm lão phu nhân, bên từ đường đã sắp xếp xong, nhị phu nhân....không, là Lý thị, được an bài ở hậu viện, có người trông chừng, chắc chắn sẽ không có gì sai sót.” Thất ma ma vừa nói, vừa thầm cảm thán, vốn là phu nhân của người làm chủ Ngọc gia, đại sự như bình thê phải có mặt mới phải, nhưng bây giờ lão phu nhân và lão gia lại không muốn thấy mặt. Ai biết, sinh một quái vật như thế, Lý gia lại sụp đổ nhà nào cũng không tiếp thụ nổi. Nếu không sợ mang tiếng, và lại còn có hai đứa con gái kia, sợ rằng Lý thị đã sớm bị ban dây thừng treo cổ rồi.

Những người bên trong từ đường đó, Thất ma ma rất rõ ràng, đều là những kẻ giỏi thủ đoạn. Đến phủ hỏi thăm tin tức biết được hoàn cảnh Lý thị, lão phu nhân lại quyết tâm không muốn Lý thị trở về, cố ý nói phải hao hao quần thúc, như vậy, những người đó còn có thể để Lý thị sống tốt được sao.

“Chớ nhắc đến tai tinh Lý thị trước mặt ta, thật khiến ta tức chết. Đi rồi còn để lại một đồng nợ lớn, gieo họa cho nhà mẹ đẻ xong còn muốn làm Ngọc gia ta suy kiệt!” Nhắc tới Lý thị, lão phu nhân liền một bụng tức.

Lại nói, ngày thứ hai sau khi Lý thị bị đưa đến từ đường, một nhóm nam tử thân hình vạm vỡ, gương mặt hung ác đến Ngọc phủ, tự xưng là người của sông bạc Kim Câu, nói Lý thị đã mượn 10 vạn lượng bạc, mãi vẫn chưa trả, hiện lãi mẹ đẻ lãi con tổng cộng là 12 vạn hai. Lý thị là phu nhân Ngọc gia, khoản nợ này tất nhiên phải đến Ngọc gia đòi. Lão phu nhân và Ngọc Chính Hồng hiển nhiên không chịu. Nhóm người này liền bắt đầu đập phá đồ trong phủ. Lão phu nhân như đứt từng khúc ruột, cuối cùng đành kêu đối phương thư thư cho ít ngày, nhất định sẽ nghĩ cách gom đủ bạc.

“Lão phu nhân nói gì vậy, tứ tiểu thư sắp gả vào vương phủ, Ngọc gia ta càng thêm phú quý, sao có thể suy bại?”, Thất ma ma thấy bộ mặt giận dữ của lão phu nhân, vội khuyên lơn.

Nhắc tới Như Ca, Thất ma ma liền không thể không cảm thán vận mệnh kỳ diệu. Ai có thể nghĩ một thứ nữ nhỏ nhỏ sẽ một bước lên trời, làm thế tử phi. Phải biết, hôm nay là thế tử phi, mai này chính là vương phi. Cũng may từ khi tứ tiểu thư về phủ mình chưa từng làm khó gì, cứ nhìn Hoa ma ma mà xem, bỏ mạng rồi! Hoa thị cũng đã chết, vị trí trông coi phòng kho và quản chuyện mua sắm trong phủ không biết bao nhiêu béo bở đã bỏ trống. Mình cứ van cầu lão phu nhân được làm vị trí đó, xem chừng chưa tới 2 năm nữa, nhà lớn của con trai ở quê sẽ xây xong.

Nghe vậy, lão phu nhân không có ý kiến gì, nhìn Ngọc Chính Hồng nói: “Đến từ đường, con không cần đi xem Lý thị, trước mắt chưa xử trí nó hoàn toàn là vì danh tiếng của Ngọc gia ta, và lại còn có Giai Nhân. Trước mắt mặc dù Giai Nhân chưa có tin tốt gì, nhưng dù sao cũng là người hầu hạ công chúa, cho nó chút thể diện. Nếu nó là đứa thông minh, ắt tự biết phải làm sao. Về phần Bảo Oánh, mấy ngày nay ngược lại đang hoàng hơn nhiều, nhưng tính tình của nó thừa sự làm người lo lắng, dọc đường đi, sai người trông coi cho kỹ! Chớ để xảy ra sơ sót.”

“Mẫu thân an tâm, nhi tử sẽ an bài tốt. Danh tiếng Bảo Oánh tuy xấu, bất quá dù gì cũng là dòng chính nữ, nếu gả không được, nhi tử cũng mang tiếng. Mấy ngày nay, nhi tử đã tìm hiểu gia cảnh các quan lại mới đến kinh thành để báo cáo công tác bên Lại Bộ, trong đó có một vị, có trường tử, tuy bề ngoài xấu xí chút, nhưng nhà giàu có, chờ tứ nha đầu xuất giá xong, liền gả Bảo Oánh đi.”

Thường nói một người làm quan cả họ được nhờ, từ ngày trong nhà có một Cẩm Thân Vương thế tử phi, vào triều, Ngọc Chính Hồng có tiếng nói hơn hẳn. Hiện giờ có thể nói là rất đắc ý. Duy có chút tiếc nuối, đó là Cẩm Thân Vương thế tử đối với mình không nhiệt tình lắm. Nói mấy câu cũng không đáp lại, chẳng cho nhạc phụ mình đây chút mặt mũi nào!

“Vây thì tốt, quan lại mới đến, hơn phân nửa là không biết chuyện của nha đầu Bảo Oánh, an bài như thế là cực tốt. Ta cũng nghĩ phải sớm gả Bảo Oánh đi xa, không ngờ con đã chuẩn bị xong, vậy ta an tâm rồi.” Kỳ thật, lão phu nhân chẳng quan tâm Ngọc Bảo Oánh gả cho ai, chỉ cần đuổi đi thật xa là được. Huống chi nhà kia gia cảnh giàu có, sinh lễ nhất định nhiều, vừa vạc có thể bù lại phần nợ của Lý thị.

Ngoài cửa quản gia Lý Toàn đã sắp xếp xong xuôi, chạy vào báo: “Lão phu nhân, lão gia, thời gian không còn sớm, chúng ta lên đường thôi, từ đây cách từ đường nửa ngày, nếu không đi sớm, sợ tới nơi trời đã tối.”

Ngọc Chính Hồng thấy mặt trời đã lên cao, gật gật nói “Ừ, đến Nhàn Nguyệt Các xem xem phu nhân và tứ tiểu thư, ngũ thiếu gia đã chuẩn bị xong chưa, xong rồi thì lên đường!”

“Dạ” Lưu Toàn lui ra, đi đến Nhàn Nguyệt Các.

Không bao lâu, mẹ con Liệt thị liền theo Lý Toàn tới.

Lão phu nhân thấy Liệt thị đầu cài trâm phượng bằng vàng ròng, chế tạo tinh xảo, cổ mang chuỗi mã não đỏ, thân mặc y phục Cáo Mệnh thêu hạc tiên, đuôi lông mày vẽ nhếch lên, khiến khí chất tăng thêm mấy phần, phong cách điềm đạm nhưng không mất khí độ phu nhân nhà quan. Trịnh thị gật đầu một cái, đúng là người đẹp vì lụa, lụa tốt vì phân, một phen ăn mặc đã khiến con gái kẻ buôn trở thành phu nhân quý phái.

Ngọc Chính Hồng thấy Liệt thị, mắt thoáng qua một tia kinh diễm.

Dung mạo Liệt thị vốn cực kỳ xinh đẹp, bằng không năm đó ở Vạn Thành Ngọc Chính cũng không hao tổn hết bao tâm tư để cưới được. Hiện giờ mặc trang phục Cáo Mệnh do hoàng thượng ban thưởng càng thêm xuất chúng.

Giang di nương vì làm thiếp nên không có tư cách vào từ đường, nếu phạm sai lầm, cũng sẽ bị đuổi thẳng. Giang Như Long, tuy nói là con trai của Ngọc Chính Hồng nhưng thân phận con vợ lẽ nếu không có cống hiến lớn cho Ngọc Gia cũng không được vào. Đứng trước cửa tiền đoàn người đi, Giang di nương thấy Ngọc Chính Hồng si mê nhìn Liệt thị, lòng thầm mắng Liệt thị là hồ ly tinh.

Lại nói dung mạo của Giang di nương chỉ tính là hơn chuẩn bình thường một chút. Cho nên những năm này được Ngọc Chính Hồng yêu thích là nhờ rất am hiểu bản chất của Ngọc Chính Hồng: háo sắc nhưng cố tỏ ra đạo mạo. Biết mình dung mạo không xinh đẹp, Giang di nương chọn nha hoàn trong viện mình đều là nữ tử xinh đẹp, thậm chí có hai người là chuộc từ kỹ viện ra. Bất quá, hiện tại vì Như Ca mà Liệt thị được như vậy, nói Giang di nương không ghen tỵ là không thể nào.

Lần này, lão phu nhân và Liệt thị ngồi chung một xe. Văn Kiệt tất nhiên là ngồi với Ngọc Chính Hồng, mặc dù hết sức không muốn, nhưng không chịu không nổi ánh mắt nhắc nhở của Như Ca, đành ngoan ngoãn lên xe. Như Ca thấy Tuyết Lang đang hướng về mình giả đáng yêu, thì khẽ cười, đang tự hỏi có nên cho nó lên xe không, thì nghe thấy tiếng Ngọc Bảo Oánh.

“Ngọc.....Ngọc Như Ca, ta và người chung một chiếc, người đừng cho nó theo.”

Như Ca ngẩng đầu, thấy Ngọc Bảo Oánh đang đứng cách xe ngựa ba trượng, nhìn chằm chằm Tuyết Lang không dám đến gần. Lại nhìn lướt qua xe ngựa của Ngọc Giai Nhân, trên mặt Như Ca xẹt qua tia châm chọc, xem ra quan hệ hai chị em đã tệ đến cực điểm đến mức ngồi chung xe ngựa cũng không muốn.

Như Ca còn chưa kịp lên tiếng, Tuyết Lang đã có động tác. Tuyết Lang nghiêng đầu qua, hai mắt màu lam híp lại, nhìn chăm chăm Ngọc Bao Oánh, lát sau, thông thả bước qua bên chỗ Ngọc Bao Oánh.

Thấy con sói kia hướng tới mình, ngọc Bao Oánh run cầm cập, chỉ có thể hướng Như Ca cầu cứu.

“Ta không có ý gì khác, chỉ muốn ngồi chung xe với người thôi.”

Nhìn bộ dáng giả đáng thương của Ngọc Bao Oánh, Như Ca thâm cười lạnh, gọi Tuyết Lang về.

Nghe tiếng, Tuyết Lang nhanh chóng quay đầu lại, chạy về chỗ Như Ca.

Như Ca vuốt ve mõ lông trắng như tuyết của Tuyết Lang, cười nói: “Hôm nay không cần đi theo, chỗ đó không thể làm âm ỉ được, trở về Nhân Nguyệt Các tìm Thanh Nhi lấy thịt ăn đi!”

Vừa nghe đến ‘Thịt’, hai mắt Tuyết Lang sáng lên, cọ cọ đầu vào tay Như Ca, sau đó gấp rút chạy về Nhân Nguyệt Các.

Nhìn theo bóng lưng hớn hở của Tuyết lang, Như Ca “Ặc” một tiếng, không lẽ mình dường sói của Tiêu Dạ Huyền thành đồ tham ăn rồi.

Như Ca bước lên xe ngựa, Ngọc Bao Oánh lên theo. Trên xe, Như Ca mới thấy được khuôn mặt hơi sưng của Ngọc Bao Oánh dù đã bôi trất nhiều phấn nhưng vẫn không giấu được, và vết rách da ở khóe miệng. Mấy ngày nay tuy chỉ ở trong Nhân Nguyệt Các, không tiếp xúc với người viện khác, nhưng có Thanh Nhi và Vương ma ma cộng thêm Thất ma ma thường tới Nhân Nguyệt Các ngồi lê đôi mách. Toàn Ngọc phủ có chuyện gì, Như Ca đều biết rõ. Vốn là một tiểu thư kiêu ngạo, giờ thành thế này, Như Ca lắc đầu, lấy ra một bình dược cao ném tới: “Đầu là thuốc tan sưng”.

Ngọc Bao Oánh nhận lấy thuốc cao, nghe được mùi thơm nhàn nhạt, một hồi sau ngẩng đầu lên, mắt lộ hung ác. Hung hăng nói “Người cho ta thứ này, là có ý gì?”

Lời Ngọc Bao Oánh khiến Như Ca tức cười, hỏi ngược lại, “Người có gì đáng để ta lấy sao?”

Nghe vậy, Ngọc Bao Oánh siết chặt bình thuốc trong tay, đúng vậy! Mình còn gì? Nhà ngoại tan nát, bà nội và cha không thích, thậm chí chị ruột còn đối xử với mình như vậy. Nhớ tới ánh mắt khinh thường của Ngọc Giai Nhân, Ngọc Bao Oánh hận muốn chết.

Từ nhỏ Ngọc Giai Nhân làm gì cũng có tính toán trước. Lúc ở trong cung tuyển chọn thư đồng cho hoàng tử và công chúa, Ngọc Giai Nhân đã bỏ thuốc xổ vào đồ ăn vặt của mình, sau đó giả vờ chia sẻ đồ ăn với một vị tiểu thư khác, kết quả đối phương gây ra chuyện xấu hổ, Ngọc Giai Nhân được tuyển. Người khác không biết, nhưng Ngọc Bao Oánh tận mắt nhìn thấy. Năm đó Ngọc Giai Nhân mới 8 tuổi. Đến nay nhớ lại nụ cười lúc bỏ thuốc ngày ấy của Ngọc Giai Nhân, Ngọc Bao Oánh vẫn còn thấy rợn cả tóc gáy, cũng không dám tin người chị lúc nào cũng thể hiện thân thiện lễ độ lại có thể có nụ cười kinh khủng như vậy.

Vì Ngọc Giai Nhân trúng tuyển thư đồng, nên ở trong cung, lúc này Lý thị mới để ý đến nàng ta. Khiến Ngọc Bao Oánh cảm giác mình được cung chiều như công chúa, từ từ biến thành đứa điều ngoa bốc đồng. Bất quá sau lần bị thương kia, trước cửa sống chết, biết Lý thị dứt khoát lựa chọn cứu Ngọc Giai Nhân, Ngọc Bao Oánh hoàn toàn tỉnh mộng, tất cả yêu thương trước kia đều là giả hết, trong lòng Lý thị, chẳng ai sánh được Ngọc Giai Nhân cả.

Lúc đầu, Ngọc Giai Nhân đối xử với mình cũng rất tốt, được vật hiếm lạ từ trong cung sẽ cầm về phủ chia sẻ, mình phạm sai lầm, sẽ cầu cha và bà nội giúp.... Thật sự là một người chị tốt. Nếu không nhờ một dịp kia, và sự việc phủ Kim Lăng Hầu, sợ rằng mình sẽ tiếp tục nghĩ như vậy. Giờ ngẫm lại quả thật nhục cười, trong khoảnh khắc, Ngọc Bao Oánh suy nghĩ rất nhiều, hận ý trong mắt cũng ngày càng rõ ràng.

Xe ngựa chậm rãi tiến về phía trước, trong xe ngựa một mảnh yên tĩnh. Không biết qua bao lâu, Ngọc Bao Oánh ngẩng đầu lên, hình như có điều muốn nói, song ngay khi thấy dung nhan tuyệt mỹ của Như Ca, theo bản năng sờ sờ mặt mình, lời đến khóe miệng lại nuốt xuống.

Từ đường Ngọc gia ở trấn Ngọc Khê, phía bắc kinh thành.

Khi tới từ đường, mặt trời đã ngã về tây, xuống xe ngựa, đập vào mắt là một tòa từ đường diện tích không nhỏ, trên đề ‘Từ Đường Ngọc Gia’.

Đứng trước bậc thang là một lão bộc và hai phụ nhân, thấy mấy chiếc xe ngựa dừng lại, người bước xuống không phải là tộc trưởng đương nhiệm của Ngọc gia, Ngọc Chính Hồng và lão phu nhân sao? Lão bộc vội dẫn đầu tiến lên đón tiếp. Lục tục cúi chào.

“Lão nô bái kiến tộc trưởng, lão phu nhân, phu nhân, tiểu thiếu gia!”

Sớm nghe tin, lão bộc thấy phụ nhân mặc trang phục Cáo Mệnh đứng bên cạnh Trịnh thị, dĩ nhiên biết ngay vị này là nhân vật chính của hôm nay, Liệt phu nhân.

Thấy Liệt thị thân hình mỹ lệ, dung mạo đoan trang, ngẫm lại người mập như heo, bộ mặt đầy ban ở hậu viện kia, lão bộc lắc đầu một cái, quả là cách nhau một trời một vực! Lý thị sau khi sinh xong, lại ăn hơn nửa tháng khổ, ăn uống thì cơm thừa canh cặn, thế mà vẫn chẳng ốm bớt được chút nào, bảo sao tộc trưởng không ghét bỏ.

Nhìn ra đằng sau, thấy Như Ca, hai mắt lão bộc tỏa sáng, ra hiệu cho hai phụ nhân bên cạnh đến đỡ Như Ca xuống xe. Nhưng bị Thanh Loan ngăn lại.

Như Ca thấy vậy, cười nói: “Như Ca tự xuống là được, phiền hai vị chờ lâu rồi.”

Nghe vậy, về mặt hai phụ nhân mới hơi chuyển tốt, cười lấy lòng: “Tiểu thư quá lời, có thể phục vụ tiểu thư là phúc phận của chúng nô tỳ!”

Hai phụ nhân biết người trước mặt là quý nhân mới của Ngọc gia, tất nhiên là muốn nịnh nọt. Và lại, so với mấy vị tiểu thư khác của Ngọc gia thì tính tình người này là cực tốt rồi.

Thấy người đã xuống xe hết, lão bộc cung kính nói: “Xin các vị dời bước đến nội đường, người trong tộc đã có mặt đủ, đang chờ bên trong!”

Ngọc Chính Hồng gật đầu một cái, nói: “Vào đi thôi, thời gian không còn sớm”.

Trước mặt truyền đến tiếng pháo nổ đom đốp, chào đón mẹ con Liệt thị.

Như Ca thấy vẻ mặt căng thẳng của Thanh Loan, cười cười, nhỏ giọng nói: “Thanh Loan, về sau bớt nghe Thanh Nhi bịa chuyện đi”.

“Thanh Nhi nói rất đúng!” Thanh Loan trả lời chắc như đinh đóng cột.

Thanh Loan tuy giỏi võ công, nhưng tính tình thật thà, ngày thường Thanh Nhi nói gì nghe nấy. Gần đây Thanh Nhi nghiên cứu một bộ Âm Mưu Luận. Trừ những người quen thân, còn lại kẻ khác đều gần tiểu thư nhất định là có âm mưu. Như Ca nghe xong dở khóc dở cười, nhưng Thanh Loan lại tin vô cùng. Dọc theo đường, chốc chốc Thanh Loan lại vén rèm xe nhìn vào trong, không dưới 20 lần. Thật giống như Ngọc Bảo Oánh sẽ ăn mất Như Ca không bằng.

“Các người xem ta là đậu hủ, ai cũng có thể bóp nát sao?” Như Ca lắc đầu cười cười, quay đầu lại nhìn Ngọc Bảo Oánh, tựa như có điều suy nghĩ.

Bên trong từ đường có rất nhiều người. Những người này là chi khác của Ngọc gia, vì hôn sự của Như Ca với Cẩm thân Vương thế tử mà tranh nhau đi lên muốn lộ mặt trước thế tử phi tương lai. Nhờ lão phu nhân giới thiệu, Như Ca đại khái biết được một ít phu nhân, và các chị em em của cô bấy, đi tám gì đó.

Dĩ nhiên những chị em này về mặt rất khác nhau, có vui mừng, có ghen tỵ, cũng có vô liêm sỉ. Nhất là Doãn thị, vợ cả của con trai trưởng ông chú hai, cứ sấp sấp tới, nhiều lần kéo tay Như Ca, như là thân thiết lắm.

Thanh Loan nhiều lần cản lại, nhưng Doãn thị vẫn không biết xấu hổ, lôi kéo một tiểu cô nương về mặt ngượng ngùng tiến đến trước mặt Liệt thị, ẩn ý hỏi: “Liệt phu nhân, bên cạnh tứ tiểu thư có thiếu người hầu hạ không, nữ nhi ta đây rất khéo, cho nó ở bên hầu hạ tứ tiểu thư đi, vẽ lông mày, hay chải tóc gì đó. Chỉ cần để nó cơ hội thể hiện trước mặt thế tử là được. Không phải cô nhân đã có giai thoại Nha Hoàng Nữ Anh hầu hạ một phu quân đó sao? Nữ nhi ta mặc dù là dòng chính nữ, nhưng tính tình rất tốt, tương lai nếu được sủng ái cũng sẽ không khi dễ tiểu thư Như Ca....”

Liệt thị nghe người này không ngừng tự biên tự diễn, nhủ mảy, Ngọc gia quả nhiên là dạng người gì cũng có. Hiện tại Như Ca còn chưa gả đi, mấy người này đã trắng trợn như vậy, thật tức cười. Doãn thị muốn trèo cao đến điên rồi, vậy mà vẫn lấy thân phận chính nữ gì đó để nói chuyện, chính nữ thì sao? Chẳng phải vẫn là lấy thân phận nha hoàn mà tổng đi? Lại nhìn một chút thiếu tử chừng 17 18 tuổi đứng sau lưng Doãn thị, biểu hiện vô cùng thẹn thùng, nhưng trong mắt tràn đầy chờ mong. Liệt thị chỉ lạnh nhạt nói: “Bên cạnh Ca nhi đã đủ người hầu hạ, không phiền phu nhân phải nhọc lòng.”

Thiếu nữ sau lưng Doãn Thị ngẩng đầu lên thấy vẻ khinh miệt trong mắt Liệt thị, khuôn mặt nháy mắt trở nên trắng bệch, lùi về sau.

Mấy người Như Ca tiếp tục đi vào, thanh âm cao quảng tám của Doãn thị vẫn không ngừng vang tới: “Tiểu thư Như Ca, nữ nhi ta thật rất dịu ngoan.”

Dịu ngoan? Có phải là chó đâu? Như Ca thầm châm chọc.

Thất ma ma chạy tới bên Như Ca, ra vẻ thần bí nói: “Nhà nhị thúc công năm xưa kinh doanh vận chuyển đường thủy, có tiền nhất ngọc gia. Hiện giờ có tiền nhưng không có thế, Doãn thị này có lui tới với tam phu nhân, thời gian trước vì nương gia có chuyện nên không tới phủ, trở lại nghe được tin tức vội vàng nghĩ muốn đưa chính nữ đến bên cạnh tiểu thư, nếu lọt vào mắt thế tử, tương lai sẽ là chỗ dựa cho nhà họ.”

Nói xong, Thất ma ma lại chạy về bên cạnh lão phu nhân. Như Ca quay đầu nhìn thử người kia.

Doãn thị mặc áo xanh ngọc hoa văn thêu nổi và váy dài đầy hoa, trên cổ mang một vòng trân châu cực lớn, bông tai bằng vàng khảm ngọc. Đầu cắm ba cây trâm sáng loáng, hai bàn tay 10 ngón, ngón nào cũng đeo nhẫn hoặc bằng bảo thạch, hoặc ngọc phi thúy, hoặc vàng.....quả thật một bộ nhà giàu mới nổi. Thiếu nữ sau lưng Doãn thị thì nhìn mình đầy hâm mộ. Như Ca xoay đầu lại, không để ý tới nữa. Nếu mình nhìn hai lần, chỉ sợ ngày mai sẽ có thêm một nha hoàn không biết bốn phận rồi.

Mà ở một góc từ đường, Ngọc Giai Nhân bị mọi người quên bên, nhìn Như Ca như trăng được muôn sao vây quanh, nỗ lực cười cực kỳ âm độc.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Nguy hiểm ở từ đường 2

Từ đường Ngọc gia là chỗ có phong thủy tốt nhất trấn Ngọc Khê, vật liệu xây dựng cũng đều cực tốt, nhìn rất trang nghiêm.

Cả từ đường chia làm ba đường, hai phó đường và một chính đường. Chính đường là nơi chỉ khi nào có đại sự, như con cháu dòng chính trong gia tộc kết hôn, làm quan, hay qua đời mới được mở. Hai phó đường, một để nam tử Ngọc gia tu thân dưỡng tính, có thể làm nơi học tập. Một cái khác là cho phụ nhân đến cầu phúc, niệm kinh sám hối. Đương nhiên chỉ vài ngày, còn nếu là bị gia tộc vứt bỏ, tất nhiên sẽ không được ở viện trước này mà phải đến viện sau chịu tội.

Trên tường chính đường treo các bức họa tổ tông Ngọc gia, phía dưới là năm sáu tầng bài vị, tiếp theo là lư hương đồ cúng đặt trên bàn gỗ lè, dưới sàn là mấy hàng bồ đoàn cho mọi người quỳ lạy.

Chủ trì cho mẹ con Liệt thị vào tộc phổ hôm nay là ông chú hai kia. Nghe Thất ma ma nói, người này quen biết rộng rãi trong quan trường cũng như thương trường, tổng thể mà nói là người cương trực, có công hiến lớn với gia tộc nên được đông đảo con cháu Ngọc gia tôn trọng.

Ông chú hai này đầu tiên là giảng lược lịch sự phát triển của Ngọc gia, liệt kê hết những người từng làm quan trong tộc, rồi chỉ đạo mọi người bắt đầu bái tế tổ tiên. Có ông cụ đã 80 tuổi run run rẩy rẩy quỳ gối trước bài vị tổ tiên, lúc đứng dậy thiếu lúc nữa té xuống, khiến Như Ca nhìn thấy mà hết hồn hết vía.

Sau khi dập đầu xong, Liệt thị, Như Ca và Ngọc Vân Kiệt phải ở từ đường quỳ hơn một canh giờ nữa để thể hiện tôn trọng với tổ tiên.

Đồng thời lúc này, ở viện sau từ đường, một phụ nhân thô kệch đang cầm gậy ngồi chỉ huy Lý thị quét dọn phòng, lau tủ. Lý thị hơi chậm một chút, liền ăn đòn.

“Ài, sao hôm nay chậm chạp vậy, không biết khách quý tới sao, ngứa da à, còn không mau chút”, thấy Lý thị vừa lau chùi vừa dòm ra bên ngoài, cây gậy trên tay phụ nhân lại rơi xuống người Lý thị.

“A, vâng...vâng”, bị đánh đau, Lý thị vội đáp lời, nhưng trong nội tâm lại âm thầm ghi tạc gương mặt phụ nhân. Chờ mình về phủ rồi, sẽ lột da tất cả những kẻ này. Lý thị vuốt vuốt cánh tay bị đánh. Thấy cây gậy lại sắp giáng xuống, vội vàng ngồi xổm lau chùi.

Lúc Lý thị đang lau học tủ thì một phụ nhân khác hấp tấp chạy tới, “Luu thị, nhanh lên chút, bái tế xong là tiệc bắt đầu ngay, trượng phu người đang ở phòng bếp chờ người tới giúp một tay đó.”

Phụ nhân trong phòng nghe thấy, lớn tiếng đáp: “Đã biết, sắp xong rồi, lập tức tới ngay đây”.

Phụ nhân bên ngoài nhìn vào, thấy Lý thị đang lau bàn, bất mãn hô lên: “Coi chừng mụ béo này làm gì, nhanh đi giúp một tay nào!”

“Người cho là ta muốn coi chừng mụ ta sao, sợ mụ ta không an phận mới phải một bước không rời thế này đây!” Phụ nhân thấy đồ dùng đã được lau đến sáng bóng, đi tới đá đá Lý thị, nói: “Được rồi, không nghe thấy à, phòng bếp thiếu người, mau đến!”

Vừa nghe thấy phòng bếp, đói bụng đã lâu nên hai mắt Lý thị sáng rõ, khiến phụ nhân khinh bỉ mắng: “Vừa nghe đến phòng bếp mắt liền sáng rõ, heo à! Làm xong thì cút về phòng cho ta, chính thất phụ nhân gì chứ, thật đáng xấu hổ!”

Vốn Lý thị muốn phát tác, nhưng thấy cây gậy to trên tay phụ nhân chỉ có thể cắn răng nhịn xuống, nhớ tới kế hoạch của con gái Ngọc Giai Nhân, thầm cười lạnh, nghĩ: mắng đi, chửi đi, một lát sẽ cho người khác.

Một canh giờ nhanh chóng trôi qua, mẹ con Liệt thị quỳ trên ba lớp bồ đoàn nên cũng không quá khổ sở.

Bình thế, nhận trưởng tử, chính nữ là việc cực vui, cho nên bên ngoài chính đường có đến mấy chục bàn tiệc, mời tất cả người của Ngọc thị ở trấn Ngọc Khê đến. Chờ mẹ con Liệt thị ngồi vào bàn, bữa tiệc mới chính thức bắt đầu.

Người Ngọc gia sao sẽ bỏ qua cho cơ hội tốt này, từng người một thay phiên lên mời rượu. Không bao lâu Ngọc Chính Hồng đã bị chuốc say, Liệt thị không thể không ở bên phục vụ. Lão phụ nhân đã lớn tuổi nên cũng sớm đi nghỉ. Về phần Vân Kiệt, thể hiện đầy đủ phong độ của một đệ đệ tốt, cầm rượu giùm Như Ca. Chỉ có mấy người bồi phận thật lớn, cứ đây đưa không tha tỷ như Doãn thị kia, mới để Như Ca uống.

Lễ ra mắt cũng thu được không ít, chủ yếu là đưa cho Như Ca, hoa tai dây chuyền ngọc trai ước chừng mười món, đồ trang sức hơn 20 loại, ngọc bội hơn mười món.....khá phong phú.

Trăng sáng lên cao, tiệc dần tàn, Như Ca và Vân Kiệt đang định rời đi, thì thấy Ngọc Giai Nhân đi tới.

“Từ lúc muội trở lại kinh thành, hai tỷ chưa có dịp uống với muội, hôm nay là ngày vui, rốt cuộc muội đã đạt được ước muốn bấy lâu, nhất định phải uống cạn ly này”, nói xong, Ngọc Giai Nhân, cầm một ly rượu trong khay phụ nhân bưng rượu, Ngọc Bảo Oánh cũng cầm một ly, giong lên rồi uống.

Như Ca nhìn ly trước mặt, thấy hai người kia đã uống, cũng cầm ly rượu lên uống sạch.

Xong, Ngọc Giai bước lên, cầm tay Như Ca, cười nói: “Hôm nay muội quỳ lâu, chắc là mệt rồi, về nghỉ ngơi sớm đi.”

“Tạ tỷ tỷ quan tâm, Như Ca xin đi trước.”

Như Ca dẫn Vân Kiệt rời đi. Sắp xếp cho Vân Kiệt đã nửa say xong, Như Ca liền theo người hầu dẫn đường đến phòng của mình.

Phòng của Như Ca ở trung tâm từ đường, được trang hoàng tinh xảo, vừa mở cửa chính ra, từng dải lụa mỏng phấp phới trong gió đêm. Trong phòng không nhiễm một hạt bụi, có hai bồn hoa quý đặt hai bên trái phải, có vẻ cực kỳ thanh nhã.

Ngồi một hồi, Như Ca vươn vai, thổi tắt nến, lên giường nằm.

Trong từ đường, từng ánh nến lần lượt tắt, hoàn toàn yên tĩnh. Đêm khuya, hai bóng đèn đột nhiên xuất hiện ngoài phòng Như Ca, một người trong đó lắng nghe động tĩnh trong phòng, thận trọng mở cửa chính ra, đẩy người còn lại vào. Sau đó ở ngoài dán tai sát cửa, qua hồi lâu, nghe tiếng thở dốc của nam tử, biết thuốc đã phát huy tác dụng, cười the thé. Nhìn xung quanh thấy bốn bề vắng lặng, người ngoài cửa nhanh chóng rời đi.

Không bao lâu sau, lại có hai bóng đèn nhỏ gầy xuất hiện, dưới ánh trắng, có thể thấy loáng thoáng là hai nữ tử, một người trong đó mang theo một thùng gỗ, người bên cạnh ra hiệu đồ thứ trong thùng ra dọc theo phòng. Sau đó nữ tử đó thấy trong phòng không có động tĩnh gì, bèn đẩy cửa phòng bước vào, hình như muốn xác nhận gì đó.....

Canh hai, mưa phùn, một người làm ra ngoài đi tiểu, lúc qua hành lang, đột nhiên ngửi thấy mùi dầu khói, chăm chú nhìn, phát hiện lửa bốc ra từ bên phòng Như Ca, sững sờ một hồi, mới hô lên.

“Cháy.....cháy.....”.

Người này hốt hoảng đến mức quên cả buồn tiểu, vừa kêu vừa chạy vào phòng lấy một cái đồng la, ra sức gõ. Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người đều tỉnh giấc, bọn hạ nhân vội rút cầm chậu, thùng đi lấy nước dập lửa.

Chờ lúc người Ngọc gia đến nơi, lửa đã lan khắp phòng.

“Trời ơi! Từ tiểu thư còn trong đó!” Đờ lão phu nhân tới, Thát ma ma thấy lửa bốc cao, nhất thời sợ đến mức hai chân run cầm cập.

“Ca nhi!” thấy gian phòng chìm trong biển lửa, bên trong hình như có tiếng kêu la khổ sở của nữ tử, Liệt thị hét lên một tiếng, té xỉu.

Vốn còn say mơ màng, như một chậu nước lạnh dội xuống người lúc trời đông, Ngọc Chính Hồng lập tức tỉnh táo lại. Đờ Liệt thị, hô lên, “Mau dập lửa! Dập tường đi!”

Lý thị nhìn thấy lửa cháy, lúc đầu sững sờ, nhưng lập tức phản ứng kịp. Nghe Ngọc Chính Hồng hô vậy, thẳm cười lạnh. Dập lửa? Chết mới tốt chứ! Dập tường? Đến lúc đó đừng có mà hối hận!

Bình thê, để vợ cả mình đây ở trong từ đường chịu khổ, hôm nay có thể hả giận rồi. Lý thị nghĩ đến thảm trạng lát nữa của mẹ con Liệt thị, vui như nở hoa.

Ở phòng xa nhất, Vân Kiệt chạy đến thấy tình hình trước mắt, lập tức chạy vào căn phòng gần đó, lấy một tấm chăn, rồi giật thùng nước trong tay người làm, đổ ướt chăn bông, trùm lên người định chạy vào phòng.

“Ngươi điên rồi à, lửa lớn như vậy, muốn chết hả?” Ngọc Chính Hồng xem như tỉnh táo, lửa lớn như thế, chẳng biết đã cháy bao lâu, cứu không được, lại liên lụy thêm một người.

“Buông ra, tỷ tỷ còn trong đó....” Vân Kiệt nhìn biển lửa, mắt đỏ lên, gạt tay Ngọc Chính Hồng ra, chạy vọt vào, sắp đến gần phòng thì đụng phải một người, ngã ngồi trên đất, vén chăn ra nhìn thử, đụng mình không phải là chị sao?

“Sao lại liều lĩnh như vậy, chỉ phủ chăn đã muốn vào, coi chừng biến thành thịt nướng.”

Như Ca tới bên Liệt thị, ấn nhân trung, Liệt thị dần tỉnh lại, nhìn thấy khuôn mặt thanh tú của Như Ca, thở phào một hơi.

Vân Kiệt phục hồi lại tinh thần, ném chăn qua một bên, đứng dậy, vỗ vỗ bụi đất trên người, chỉ chỉ căn phòng đang bốc cháy, “Tỷ tỷ, tỷ ở đây, vậy người vừa khóc vừa la trong kia là ai?”

“Đúng vậy, nương nghe tiếng gào thê thảm bên trong, còn tưởng là con, làm nương sợ muốn chết, nếu con xảy ra chuyện, nương cũng không muốn sống nữa”, Liệt thị nhìn nhìn đám lửa, cũng không hiểu ra sao.

Như Ca nghe vậy cười cười, giơ ống tay áo lên: “Trước giờ tử lượng của con không cao, mới rồi thiệt nhiều người mời rượu, phần lớn con đều đổ vào ống tay áo. Vốn định về phòng đổ rượu ra, nhưng trong phòng chỉ có một chậu nước nhỏ, tắm rửa không tiện, nên đi tìm chỗ tắm rửa giặt y phục luôn, lúc trở lại, Thanh Loan nói thấy một người cứ lăm lăm lết đứng trước phòng, người nọ thấy Thanh Loan tới, sợ đến run tay, làm rớt mỗi lửa trong tay xuống, vì chung quanh đây có tuổi dầu hỏa, nên nhanh chóng cháy lớn. Con và Thanh Loan tưởng rằng trong phòng không ai, nên mau chóng chạy xa tránh lửa. Không ngờ có người bên trong.”

“Chỉ cần ngươi không sao là tốt rồi.” lời mờ nghe ra điều gì đó lão phu nhân tiến đến, thấy Như Ca bình an vô sự, lập tức thở ra một hơi. Ngày thành hôn sắp tới, nếu Như Ca ở trong từ đường xảy ra chuyện, Ngọc gia phải ăn nói thế nào với thế tử đây.

Vân Kiệt vừa nghe có người phóng hỏa phòng Như Ca, nhất thời tức giận vô cùng, “Kẻ đó nhất định là muốn hại tỷ tỷ, rốt cuộc là ai?”

“Chính là nàng ta!”

Tiếng nói vừa dứt, Thanh Loan lúi ra một nha hoàn y phục sắc sỡ, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ.

“Đây không phải là nha hoàn Bích Đào của Giai Nhân sao?” lão phu nhân nhìn nha hoàn phía trước, nháy mắt sắc mặt trầm xuống, kẻ ngu cũng biết, nếu không có chủ ra lệnh, nha hoàn này sao có gan làm chuyện này.

Lúc này, ở khúc quanh hành lang, Lý thị đang xách một thùng nước, đi như rùa bò, giả bộ tới đập lửa, thấy Như Ca đứng đó, lập tức mất hồn to, “Ngọc Như Ca, sao ngươi ở đây, không phải ở trong.....”

Lý thị còn chưa nói xong, đám người đang đập lửa la to: “Mọi người tránh ra, tường sắp sập!”

Tiếng nói vừa dứt, vách tường sập xuống, xà nhà và ngói cũng rớt xuống theo. Mưa phùn từ từ biến thành mưa như trút nước, lửa yếu dần, rồi gần như tắt hẳn.

Mọi người nhìn lại thấy trong phòng kia có hai người. Một nam tử trần truồng bị tường gạch đập nát sọ. Bên cạnh là một nữ tử cũng trần truồng, đôi chân bị xà nhà chặn ngang, nửa người trên thì bị mảnh ngói nóng che kín. Mọi người đều sửng sốt, Ngọc Chính Hồng hét lớn: “Vô liêm sỉ!”

Quản gia Lưu Toàn gan lớn chút thấy Ngọc Chính Hồng nổi giận, vội vàng kêu người đến đẩy xà nhà ra, lật mặt nam tử kia lên.

Trong đội ngũ phía sau, có một phụ nhân ló đầu ra nhìn, thấy mặt nam tử liền nhào tới kêu gào, “Trời ơi, phu quân? Mau tỉnh lại đi.....”

Nam tử kia đã sớm quy thiên sao có thể nghe thấy phụ nhân kêu gào, ngược lại những người xung quanh rất hứng thú, tình cảnh thế này hẳn là nam tử kia ở trong phòng tăng tị với tình nhân rồi!

Lão bộc quản lý từ đường thăm kêu khổ, họ Lưu này, ngày thường hay trêu chọc những phụ nhân tịch mịch kia thì thôi đi, sao lại chọn thời điểm này để gây chuyện, biết ăn nói thế nào giờ, nếu vị đại lão gia này trách tội xuống, nhất định mình không xong. Bất quá lão bộc quả là người lão luyện, chuyện xấu thế này dù là ai gây ra, đều phải che giấu, nhanh chóng đẩy những người chung quanh ra xa.

“A....” đang lúc phụ nhân kia kêu gào, tiếng rên khê của nữ tử nằm trên đất hấp dẫn chú ý của mọi người. Lý thị đứng cách đó không xa, nghe thấy tiếng của nữ tử, cứng đờ, trong giây lát vọt tới đứng trước, hướng về mọi người hô lớn: “Các người cút hết cho ta, cút ra ngoài, có nghe thấy không....”

Thấy vẻ mặt hốt hoảng của Lý thị, sắc mặt Ngọc Chính Hồng âm trầm, ném Lý thị đang chắn trước mặt qua một bên như rác rưởi, sải bước đi tới chỗ nữ tử kia.

Mới vừa đi được mấy bước, Lý thị lại nhào tới ngăn đường trước, ôm chặt chân Ngọc Chính Hồng, khóc lớn: “Lão gia, đừng nhìn.....không thể nhìn!”

Nghe Lý thị kêu gào, ngược lại người xung quanh càng bu qua. Ngọc Chính Hồng hét lớn một tiếng: “Tất cả cút xa cho ta!”

Người trong từ đường chạy tới đập lửa nghe Ngọc Chính Hồng quát, vội vàng lui về phía sau, nhìn nhau. Quản gia Lý Toàn và lão bộc quản lý từ đường ra lệnh cho họ tản đi.

Đội mấy người kia đi hết, Ngọc Chính Hồng đá văng Lý thị, nhận lấy cái xẻng từ Lý Toàn, hất mảnh ngói trên người nữ tử kia ra. Vì mảnh ngói rất nóng, dính chặt vào người nữ tử, lúc hất ra, hàng loạt tiếng kêu gào thảm thiết của nữ tử vang lên. Nghe thấy giọng quen thuộc, Ngọc Chính Hồng càng mạnh tay hơn.

Quản gia Lý Toàn và hai người làm khác nâng xà nhà chắn chân nữ tử ra. Lúc này mới phát hiện, hai chân của nàng ta đã bị đè đứt tận gối, da thịt bị cháy sém ghê người. Lúc nâng xà nhà lên, tiếng gào thét càng thêm thê thảm.

Lão phu nhân nhìn thảm trạng của người dưới đất, không chịu nổi nhắm mắt lại. Đến khi hất ra hết mảnh ngói trên người nữ tử kia, thấy cây trầm đá quý màu xanh lá trên đầu nữ tử kia, lão phu nhân cơ hồ ngất đi, Thất ma ma kinh ngạc kêu lên.

“Tiểu thư Giai Nhân!”

“Nhẹ tay chút, nhẹ một chút.....” Lý thị chẳng quản thể diện gì nữa, nghe tiếng gào khổ sở bên kia, lòng đau xót, ôm xà ngang vẫn còn nóng lên, tóc bị lửa đốt cũng không để ý.

Đứng cách đó không xa, Như Ca nhìn cảnh tượng trước mặt, lòng hiểu rõ, Ngọc Giai Nhân sợ là không xong rồi. Nếu nói đồng tình, một chút nàng cũng không có. Nàng không phải thánh mẫu, không chọc đến nàng thì thôi, còn nếu chọc tới, tự nhận lãnh hậu quả đi!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Kết cục của Lý thị

Bên trong phó đường, Ngọc Chính Hồng ngồi trên ghế thái sư, gân xanh nổi đầy trán. Lão phu nhân đầu óc còn choáng váng vì chuyện lúc nãy, đang nằm trên một giường nệm nhỏ.

Như Ca và Vân Kiệt, Liệt thị ngồi một bên chờ phán xét chân tướng việc phóng hỏa. Ngọc Giai Nhân vì thương thể nghiêm trọng, tạm thời được đưa đến một gian phòng ở viện sau để thầy thuốc chữa trị.

Lúc này, ngoài phòng, sấm sét nổi lên, từng trận gió lạnh thổi vào.

Thi thể nam tử bị nát sọ được cuốn tạm trong tấm chiếu ném qua một bên, cạnh đó là phụ nhân vẫn còn đang khóc rống. Lý thị và nha hoàn Bích Đào đang quỳ gối dưới đất, chờ Ngọc Chính Hồng phán xử.

Trầm mặc hồi lâu, Ngọc Chính Hồng đứng lên, đi tới bên cạnh nha hoàn Bích Đào đang run lấy bầy.

“Nói! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” giờ phút này Ngọc Chính Hồng rất giận dữ, đang tế bái yên lành, đột nhiên xảy ra chuyện kinh người như vậy. Tuy nói từ nhỏ Ngọc Giai Nhân đã vào cung, không thân thiết lắm với Ngọc Chính Hồng, nhưng dù gì cũng là nữ nhi, bỗng nhiên biến thành bộ dạng như thế, sao không khiến Ngọc Chính Hồng tức giận được.

Ngọc Chính Hồng biết rõ từ nhỏ Ngọc Giai Nhân đã rất cao ngạo, một lòng muốn gả vào hoàng gia, không thể nào gian dú với hạ nhân làm trong phòng bếp được, hơn nữa còn làm chuyện đó trong phòng Như Ca! Thật vượt quá khả năng tưởng tượng.

Bích Đào đã sớm sợ chết khiếp, chỉ nhớ rõ, tiểu thư nhà mình vào phòng lâu rồi mà không thấy ra, đang muốn vào xem thử, thì nha hoàn của tứ tiểu thư xuất hiện..... Nhìn diện mạo dữ tợn của Ngọc Chính Hồng, Bích Đào theo bản năng dõm về phía Lý thị bên cạnh.

Đang bị phần, thấy ánh mắt của Bích Đào, Lý thị lập tức chỉ vào Liệt thị và Như Ca, kêu gào: “Lão gia, nhất định là Ngọc Như Ca làm, nó hại nữ nhi của thiếp! Ghen ghét Giai Nhân đã từng là thư đồng của An Dương công chúa, được Liễu phi nương nương yêu quý, sợ tương lai Giai Nhân được gả cho hoàng tử, địa vị cao hơn nó, nên mới bày ra độc kế như vậy phá hoại Giai Nhân, lão gia phải làm chủ cho thiếp và Giai Nhân nha!”

Nghe Lý thị nói, Như Ca không biết nên khóc hay cười. Liệt thị càng thêm tức giận không kiềm nổi, dịu dàng thương ngày đều biến mất, xông lên phía trước, cho Lý thị một cái tát, làm Lý thị nổ đom đóm.

“Thường ngày ta nể người là chính thất, luôn luôn cung kính lễ độ. Không ngờ người vô liêm sỉ như thế. Ca nhi của ta sao phải ghen ghét Giai Nhân. Thư đồng của công chúa? Giờ công chúa đã gả đi xa hai năm rồi đó! Được Liễu phi yêu mến? Đại tiểu thư đã 19, cũng coi là gái lớn thì, nếu thật được yêu mến, đã sớm được ban hôn rồi. Ca nhi ta khéo léo hiểu chuyện, có gì thua kém đại tiểu thư, nếu không phải người tâm tư bất chính, đòi trước làm nhiều việc ác, làm sao nữ nhi người rơi vào kết cục như vậy.”

“Người.....” Lý thị bịt mắt, chỉ tay vào mặt Liệt thị nói không ra lời.

Lão phu nhân, Ngọc Chính Hồng, và mấy người có mặt đều tròn mắt há hốc mồm. Trong mắt mọi người, Liệt thị luôn là người dịu dàng nhu nhược, hiện giờ lại giống như sư tử bị chọc giận, nói ra lời không thể nói là không hung ác.

Liệt thị thấy bộ dáng giật mình của mấy người kia, lạnh lùng cười: “Lão gia chớ kinh ngạc, việc này tự đặt còn phải tức giận huống chi là thiếp thân. Nữ nhi của thiếp thân bị người hãm hại bao lượt, lão gia chưa làm chủ cho nó lần nào, hôm nay nếu còn tiếp tục như vậy, không minh oan cho nó, ngày mai thiếp thân sẽ tự dẫn con mình đi cáo trạng lên trên, xem thử rốt cuộc Đại Chu có còn vương pháp hay không!”

Ngọc Chính Hồng thấy Liệt thị thật sự quyết tâm, bèn đáp Bích Đào một cước.

“Nói, rốt cuộc là có chuyện gì, nếu không nói thật, ta liền hạ lệnh đánh chết hết người nhà người!”

Cả nhà Bích Đào đều là hạ nhân trong Ngọc phủ, làm việc ở Đông viện, nghe Ngọc Chính Hồng nói vậy, quá sợ hãi, mặc cho Lý thị nháy mắt thế nào cũng bắt chấp, bò dậy, cuống quýt dập đầu.

“Lão gia, nô tỳ nói, nô tỳ nói, ngài ngàn vạn lần đừng đánh chết cả nhà nô tỳ, đều là do đại tiểu thư sai nô tỳ làm, phu nhân cũng có phần, cả nhà nô tỳ vô tội.....”

Lý thị nghe vậy, nháy mắt như bóng xi hơi, miệng không ngừng lập đi lập lại một câu “Thôi rồi, thôi rồi.....”

Trong một căn phòng ở hậu viện, Ngọc Giai Nhân nằm trên giường, cả người bị bông, dần dần tỉnh lại, cảm giác đau rất khó chịu vô cùng, nghe được hàng loạt tiếng thở dài bên tai.

Thầy thuốc già bắt mạch xong, nhìn da thịt cháy khét nát bét của Ngọc Giai Nhân, lắc đầu liên tục.

Quản gia Lý Toàn thấy vẻ mặt đại phu như vậy, không chắc là có ý gì, hỏi “Đại phu, sao rồi, còn cứu được không?”

Thầy thuốc vuốt vuốt chòm râu, chần chờ chốc lát mới nói: “Vị tiểu thư này hình như chuyện phòng the.....khụ.....quá độ, hai chân bị vật nặng đè đứt, xương cốt và lục phủ ngũ tạng đều bị ảnh hưởng nặng, hơn nữa còn hít quá nhiều khói độc, xem ra rất khó qua nổi, chuẩn bị hậu sự trước đi!”

Mặc dù có chuẩn bị tâm lý, Lý Toàn vẫn rất cả kinh, liếc mắt nhìn nữ tử trên giường, hồi lâu nói “Xin đại phu cứ dốc hết sức, tới đâu hay tới đó.”

“Tất nhiên lão phu sẽ chữa trị hết sức”, lão thầy thuốc vốn sợ bị lãng nhãng, vừa nghe chỉ bảo mình làm hết khả năng, thì thở phào nhẹ nhõm. Theo Lý Toàn ra ngoài chuẩn bị thuốc.

Sau khi hai người đi, nấp cách đó không xa Ngọc Bảo Oánh tiến vào, thấy Ngọc Giai Nhân nửa sống nửa chết nằm trên giường, đột nhiên khẽ cười, không bao lâu biến thành cười to.

Nghe thấy tiếng cười bén nhọn của Ngọc Bảo Oánh, Ngọc Giai Nhân gian nan mở miệng:

“Ngươi cười cái gì?”

Vì bông nặng, cổ họng Ngọc Giai Nhân đã bị hư, tiếng nói vốn nhu hòa uyển chuyển giờ trở nên cực kỳ khàn đục, giống như dây đàn đứt vang lên tiếng osng ong. Nghe vậy, Ngọc Bảo Oánh cười càng vui sướng

“Ta đang cười ngươi đó, tỷ tỷ của ta”, Ngọc Bảo Oánh ngồi bên giường, dùng sức bóp ở chỗ bị thương khiến Ngọc Giai Nhân gào lên.

“Không phải ngươi nói tìm cho ta một phú hộ sao, hôm nay đáng vẻ còn kinh khủng hơn quý thể này, làm sao trèo cao, giúp muội muội ta tìm đây? Từ nhỏ ta đòi ngươi kính yêu có thừa, ngươi lại lần lượt hại ta, thu của Kim Lăng Hầu phủ 10 vạn lượng, gạt ta vô cùng thâm, không phải là vì muốn giữ đôi chân này sao? Ai nha, làm sao bây giờ! Đôi chân này rốt cuộc vẫn không giữ được rồi.” Ngọc Bảo Oánh vén chăn lên, chân Ngọc Giai Nhân từ đầu gối trở xuống, trống trơn.

Ngọc Bảo Oánh lại nâng đầu Ngọc Giai Nhân lên cho nàng ta nhìn cho rõ. Nháy mắt hô hấp của Ngọc Giai Nhân trở nên dồn dập.

“Sao có thể như vậy, sao lại như vậy?.....” Ngọc Giai Nhân không thể tin vào điều mình đang thấy, mình chỉ đi vào xác nhận Ngọc Như Ca có ở trong phòng không mà thôi, sao lại biến thành thế này.

Thấy vẻ mặt không thể tin của người trên giường, Ngọc Bảo Oánh cúi người xuống nói, “Chân của người bị xà nhà dè, lửa nướng chín, dĩ nhiên là đã phải đứt.”

“Vốn tưởng ngươi rất ghê gớm, ai ngờ rắp tâm hại người, rốt cuộc tự hại mình biến thành thế này.” Ngọc Bảo Oánh nhìn khoe miệng co quắp chảy ra dãi của Ngọc Giai Nhân, ghét bỏ bĩu môi, vẫn cảm thấy chưa hả giận: “Uổng công ta đặc biệt tìm Nhuyễn cốt tán cho ngươi, cảm giác thế nào, nam nhân mẫu thân tìm kia khiến ngươi cả đời khó quên chứ hả?”

Nghe vậy, Ngọc Giai Nhân tròn to hai mắt, dần nhớ lại, chẳng trách mình uống rượu xong không bao lâu liền cảm thấy rất mệt mỏi, ngay cả thùng dầu hỏa cũng không xách nổi, vào phòng thì bị người ép không giãy được, thì ra là..... Ngọc Giai Nhân nhìn chòng chọc mặt Ngọc Bảo Oánh, từ từ vung đôi tay bị phỏng chảy nước lên, giữa chừng không còn sức, cuối cùng mọi cố gắng hóa thành lời oán giận: “Ta là tỷ tỷ của ngươi! Nếu ta không hay, ngươi còn tốt được sao?”

Nghe vậy, Ngọc Bảo Oánh cười đến run cả người: “Tỷ tỷ? Người khác không biết, chứ ta chẳng lẽ không biết. Ngoài mặt là đại tỷ thân thiện, thực chất là lòng dạ bò cạp. Không có gì uy hiếp ngươi, thì còn tốt chút, nhiều lắm là bị ngươi sai bảo như chó, có khả năng uy hiếp đến ngươi, người liền muốn mạng người ta, từ nhỏ đã vậy rồi. Lúc trước vào cung tham gia tuyển chọn thư đồng cho công chúa, vị Cố tiểu thư kia, trời sinh dạ dày yếu, bị ngươi cho ăn đồ có ba đậu đã sớm đi gặp Diêm Vương. Nhà hoàn Thái Thanh của ngươi, vì được công chúa khen khéo tay, ngươi liền bắt người ta xuống giếng mò cây trâm bị rơi ngay giữa mùa đông, đến giờ còn chưa đi lên. Cả Ngọc Như Ca nữa, giáp mặt thì tỷ muội thân thiết, sau lưng thì tìm người bắt nó bán đi, nếu không do nó mạng lớn, đã chết mấy lần rồi. Phụ thân định gả ta đến nhà quan giàu có ở xa, bất quá trước lúc xuất giá, không thấy ngươi thâm, ta không thể yên lòng được.”

“Chẳng phải ngươi chê ta xấu xí như quỷ sao? Ngươi tự nhìn lại mình một chút đi, nhìn đi”, Ngọc Bảo Oánh ngay lập tức móc ra một gương đồng từ ống tay áo, đưa đến trước mặt Ngọc Giai Nhân.

Vừa nghe Ngọc Bảo Oánh nhắc tới dung mạo của mình, Ngọc Giai Nhân không nhìn được, nhìn vào gương thử. Trong gương là một người, tóc bị cháy sạch, cả mặt trừ hốc mắt còn lại chỗ nào cũng bị cháy đen, có chỗ da thịt đã bị mảnh ngói nóng kéo đi nguyên khối, còn lại bọng máu to tướng.

Thấy gương mặt vốn thanh lệ trắng nõn giờ trở nên vô cùng khủng bố, chẳng khác gì quỷ bò ra từ địa ngục.

“A!” Ngọc Giai Nhân hét lên, hất gương đồng văng xuống đất, hộc ra một ngụm máu tươi.

Thấy Ngọc Giai Nhân như vậy, rốt cuộc Ngọc Bảo Oánh cảm thấy hả giận, đứng dậy, dòm xuống người trên giường.

“Nói với mẫu thân chỉ là muốn phá hủy trình tiết của Ngọc Như Ca, thực tế lại muốn đẩy nó đến chỗ chết. Tất cả hôm nay đều là ngươi tự chuốc lấy, cái này kêu là ác giả ác báo! Về sau tỷ tỷ không cần lo cho muội nữa, hiện tại không bằng tự lo khi mình xuống âm phủ, có nhiều ít oan hồn tới tìm tỷ báo thù! Mỗi người một cánh tay, một chân, cũng đủ xé xác tỷ ăn! Ha ha.....”

Nghe thấy lời Ngọc Bảo Oánh, người trên giường bắt đầu co quắp kịch liệt, thật giống như bị người ta giăng xé, không bao lâu, từ từ dừng lại, tròn to mắt nhìn nóc nhà, chẳng còn thở.

Thấy vậy, Ngọc Bảo Oánh chán ghét phui phui mấy cọng tóc cháy đen vương trên tay, nghe được tiếng bước chân cách đó không xa, vội mở cửa đi ra ngoài.

Mà lúc này trong phố đường, nghe xong lời Bích Đào, cả đám người đều kinh sợ. Phụ nhân kia càng gào to hơn.

“Trời ơi, phu quân tạo ra nghiệt gì, mà bị người hãm hại như vậy!” Vốn tướng trượng phu mình hại tiểu thư nhà người ta, không ngờ cũng là bị người ta tính kế, nhìn qua Lý thị, phụ nhân kia xoay người nhào tới, cào mặt Lý thị. Hai người lẫn thành một khối, đánh nhau.

Mấy hạ nhân vội chạy lại kéo hai người ra.

“Ngọc lão gia, ngài nhất định phải làm chủ cho nô tỳ! Phu thê nô tỳ làm việc trong từ đường hơn 20 năm, không nghĩ tới kết cục là thế này! Phu thê nô tỳ còn có phụ mẫu già phải cung dưỡng, phu quân không còn, cuộc sống sau này biết phải làm sao! Hu hu hu...” nói xong, phụ nhân lại nhào về bên cái chiếu khóc tiếp.

Mấy người có mặt đều hiểu, phụ nhân này rõ ràng là muốn bạc, vì vậy Ngọc Chính Hồng nói: “Được rồi! Ngươi vốn là gia nô của Ngọc gia, bị giết hay bị bán gì cũng là bốn phận của ngươi, lui xuống nhận 300 lượng đi, nếu còn lằng nhằng, hoặc đem sự việc này truyền ra ngoài, đừng trách ta độc ác!”

Phụ nhân kia nghe vậy, không dám khóc nháo nữa, chỉ nói thầm: “300 lượng, quá keo kiệt!”

Nói vậy, nhưng cũng không dám dây dưa, mình đã ký văn tự bán đứt rồi, nếu lão gia thật là người độc ác, cái mạng nhỏ của mình cũng chẳng còn. Phụ nhân vội vàng quỳ lạy tạ ân đức của Ngọc Chính Hồng, sau đó lui xuống nhận bạc.

Phụ nhân kia coi như là biết thức thời, Ngọc Chính Hồng nhìn Lý thị, nhớ tới cái thứ góm ghềnh đang nằm ở hậu viện, lại thấy vẻ mặt lạnh lùng của mẫu tử Liệt thị, Ngọc Chính Hồng càng chán ghét Lý thị.

“Độc nhất là lòng dạ đàn bà, hôm nay coi như ta đã thấy được. Lý thị không những lòng dạ độc ác, thậm chí nữ nhi cũng dạy thành tính tình độc ác như thế, giữ lại còn có ích gì!”

Lão phu nhân nằm một bên đang không ngừng bấm chuỗi hạt châu mã não trên tay, hình như là đã nhẫn nại đến cực điểm, dùng lực một cái, từng hạt châu liên tiếp rớt đất, mờ to hai mắt, nói với Ngọc Chính Hồng: “Còn dài dòng cái gì, mau xử lý nó đi, từ nay về sau ta không muốn thấy mặt nó nữa! Vốn nể tình nó gả vào Ngọc gia nhiều năm, chịu nhiều vất vả, mới cho đến từ đường tỉnh tâm, không ngờ càng tệ hơn, làm ra chuyện trời đất khó dung, hiện giờ chẳng còn gì để nói nữa.”

Dừng lại một lát, Trịnh thị dời mắt đến lão bộc đang đứng nghiêm một bên, “Phương quản sự, chuẩn bị Mộng Đồng Dược đi. Nếu thanh tịnh là hại người, thì từ nay về sau cho nó u mê đến chết đi!”

Ở Đại Chu, thuốc mê sáng là thuốc mê cực kỳ mạnh dành cho hổ sói, rất hại đến thân thể con người. Người uống vào, trong vòng nửa canh giờ sau, tinh thần sẽ trở nên thất thường, ý thức không rõ, ngu si ngơ ngác, thậm chí không thể tự chăm sóc bản thân, trong từ đường của các tộc tuy không thường dùng, nhưng đều có chuẩn bị sẵn.

Nghe lão phu nhân ra lệnh, lão bộc vội vàng ứng tiếng lui ra, đi lấy thuốc.

Lý thị đang quỳ trên đất, nghe vậy cũng vọt đứng lên, muốn chạy đi, mới vừa đến cửa, đã bị hai nam nhân cường tráng đứng ngoài dùng gậy quất xuống chân, ngã lăn ra đất.

“Các ngươi không thể đối với ta như vậy, ta là con dâu đích tôn của Ngọc gia, xuất thân tướng phủ, đại ca là đại tướng quân, các ngươi sao có thể đối với ta như vậy, Giai Nhân, mau tới cứu nương, Giai Nhân.....”

Lý thị cứ gào lên, không có bất kỳ người nào để ý tới, trong mắt mọi người có mặt đều là lạnh lẽo.

Vốn đã tới ngoài cửa, nghe thấy tiếng gào của Lý thị, Ngọc Bảo Oánh lập tức rút người về, thấy lão bộc đang bung thuốc tới, lặng lẽ rời khỏi phó đường.

Trong phòng, thấy chén thuốc đen sì, Lý thị giẫy giụa lắc đầu, bắt quả hai người kèm chặt kia rất khỏe, dù cho Lý thị giẫy mạnh hơn nữa cũng không có tác dụng gì. Một trong hai tên bóp chặt cằm Lý thị, đổ thuốc vào, chẳng mấy chốc, chén thuốc đã thấy đáy.

Được buông ra, Lý thị vội vàng móc họng mình, nhưng một giọt cũng không phun ra được, đang lúc hoảng sợ vạn phần, quản gia Lý Toàn lại hốt hoảng dẫn người khiêng một cái trúc phủ vải trắng chạy vào, quỳ trên đất bẩm báo.

“Lão gia, lão phu nhân, đại tiểu thư đi rồi!”

Nghe vậy, nháy mắt Lý thị dừng lại động tác, bắt lấy góc áo Lý Toàn, không tin hỏi: “Ngươi nó gì, Giai Nhân của ta sao lại đi, ngươi nói nhăng nói cuội gì đó.”

“Phu nhân, nô tài không nói bậy, vừa rồi lúc lão đại phu mang thuốc vào, tiểu thư Giai Nhân đã không còn thở nữa. Người đang ở phía sau, nếu phu nhân không tin có thể tự mình nhìn!” bị Lý thị nủ, Lý Toàn bắt đầu chỉ vào cái trúc sau lưng.

Lý thị bật dậy đi tới cái trúc, cứng ngắc mở tấm vải trắng ra, thấy thảm trạng của Ngọc Giai Nhân, khóc rống lên.

Thấy Lý thị tuyệt vọng và bàng hoàng, mọi người một chút đồng tình cũng không có. Hại người cuối cùng tự hại mình, đó chính là nói về Lý thị và Ngọc Giai Nhân vậy.

Chương 68: Ngọc Bảo Oánh hứa hôn

Lúc chết Ngọc Giai Nhân chưa kết hôn, theo lý sẽ chôn ở phần mộ tổ tiên. Song nàng ta chết không sạch sẽ, dù người biết chân tướng đã im miệng hết, nhưng sự thật vẫn là sự thật. Lão phu nhân cho là nàng ta đã không còn tinh khiết, nếu chôn ở mộ phần tổ tiên thì phong thủy mộ phần tổ tiên Ngọc gia sẽ bị bại hoại, cho nên ra lệnh lão bộc âm thầm mua một quan tài mỏng, tìm một chỗ vắng lặng chôn cất là được. Tuyên bố với bên ngoài là đại tiểu thư đêm qua bệnh nặng bộc phát, mọi người bận cứu hòa, nên không ai phát giác, vì thế chết bất đắc kỳ tử. Vậy là xong.

Mà Lý thị, vừa đau lòng vừa hối hận nằm bên cạnh thi thể Ngọc Nhân Giai khóc ròng một hồi, không biết là vì chịu kích thích quá lớn, hay vì thuốc đã phát huy tác dụng, biến thành kẻ ngu chỉ biết khóc khóc cười cười. Mặc dù vậy, vẫn còn biết ngày ngày chạy đến mộ phần của Ngọc Giai Nhân ngồi suốt.

Sau khi ở lại lo liệu hậu sự với lão bộc trong từ đường xong, trở về Ngọc phủ, lúc quản gia Lý Toàn kể lại cho đám người Như Ca nghe chuyện Lý thị, mọi người đều thương cảm một hồi. Lý thị mặc dù lòng dạ độc ác, nhưng thật lòng thương yêu con gái. Đáng tiếc chỉ biết thương yêu con mình, còn người khác đều là cái gai trong mắt, hận không giẫm đạp được dưới chân, nên mới có kết cục như hôm nay.

Phụ nhân chồng chết kia vẫn ở trong từ đường như cũ, đối xử Lý thị càng thêm độc ác. Bất quá với một kẻ ngu mà nói, tốt hơn hay khổ sở hơn thì chẳng có gì khác nhau cả.

Về phần đứa con gái còn lại của Lý thị, Ngọc Bảo Oánh, ở trong từ đường ngay cả liếc mắt cũng chưa liếc nhìn Lý thị lần nào, trên đường trở về Ngọc phủ, về mặt thân nhiên, thờ ơ, làm lòng người lạnh lẽo cực kỳ. Lão phu nhân và Ngọc Chính Hồng không biết suy tính thế nào, mà nhanh chóng định cho nàng ta một mối hôn sự, là con của vị quan họ Tần ở Thái Châu xa xôi. Ngày hôm sau đã mời Tần đại nhân đến gặp mặt.

Giữa trưa, mẹ con Liệt thị vừa dùng cơm xong, đã thấy Thất ma ma về mặt vui sướng khi người gặp họa chạy đến Nhân Nguyệt Các, kể lại tình hình cha con vị quan kia đến cầu hôn lúc sáng.

“Phu nhân, tứ tiểu thư không biết đâu, lão nô sống nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên thấy có đứa nhỏ xấu đến thế. Lỗ mũi, cái miệng thật là không hài hòa, đôi mắt nhỏ chỉ như hạt đậu, răng thì vừa hô vừa to, ai u, làm lão nô sợ muốn chết. Trái lại, vị quan kia đáng đáp rất chỉnh tề, nghe đâu vị thiếu gia này ngày trước cũng rất được, đáng tiếc lúc nhỏ bị sốt bại liệt, sau đó bị trúng kinh phong, qua mấy năm liền biến thành bộ dáng hôm nay. Lão phu nhân vừa thấy hân sơ đến nhảy dựng, cơm trưa cũng không ăn đã đi nằm lại rồi.”

“Vậy mà nhị tiểu thư cũng chịu?” Thanh Nhi thử hình dung bộ dáng vị Tần công tử kia theo lời Thất ma ma, hình ảnh vừa hiện ra trong đầu liền rung mình, nói da gà, ngạc nhiên hỏi.

Nhị tiểu thư này, trước giờ chỉ một lòng muốn trèo cao, hồi trước đòi sống đòi chết muốn gả cho đại công tử Kim Lăng Hầu Âu Dương Thiệu, sao qua mới mấy ngày đã... hạ thấp tiêu chuẩn đến vậy.

“Nhị tiểu thư đứng sau bình phong thấy rất rõ ràng, sắc mặt trắng bệch, xem ra cũng rất kinh hãi. Nhưng không biết tại sao, lúc lão phu nhân hỏi tới, nhị tiểu thư vẫn gặt đầu.”

Nghe vậy, Như Ca thâm cười, Ngọc Bảo Oánh không phải người ngu, không có Lý gia, không có mẹ cả Lý thị che chở, nàng ta chẳng là gì trong Ngọc phủ này cả. Cha không thương, bà nội không xót, không gả đi cho sớm, ở lại có gì tốt, không may có thể còn ngày ba bữa chẳng đủ nữa. Chỉ có thể gả đi xa, rồi dựa hơi cha đang làm quan ở kinh thành mà sống tốt hơn.

“Hôn sự của nhị tiểu thư đã quyết định rồi sao?”

“Dĩ nhiên là đã định, sau lễ thành thân của tiểu thư Như Ca 5 ngày.”

“Nhanh vậy!” Liệt thị kinh ngạc, thờ dài một hơi nói: “Làm sao chuẩn bị kịp, mỗi của hồi môn không sợ cũng chẳng xong, ta không quản sự trong phủ nên nhẹ nhõm, chỉ sợ Giang di nương phải khổ cực rồi.”

Thất ma ma nghe vậy cười khẩy: “Trước mặt phu nhân lão nô mới dám nói thẳng. Chính là vì muốn bớt phiền mới quyết định như vậy đó, tứ tiểu thư thành thân là chuyện lớn, nên trong ngoài phủ mới tất bật chuẩn bị gần một tháng. Phu nhân nhìn xem, hành lang Ngọc phủ treo đầy lồng đèn đỏ, lụa đỏ, cả chữ hỷ to nữa. Sau khi tứ tiểu thư gả đi, nhiều món như thế không cần chuẩn bị lại nữa, cứ thế mà gả thôi. Về phần của hồi môn, có cần chuẩn bị gì đâu, lão phu nhân cho vài bộ trăm cái vòng tay, thêm 5 ngàn lượng bạc nữa là xong. Cơ mà sinh lễ của vị Tần công tử này là 10 vạn lượng đó.”

“Tính ra cũng giàu có.”

“Đúng vậy, nghe nói nhà ngoại đứa nhỏ đó nổi danh là tài chủ lớn ở Thái Châu, có thể nói là rất giàu, chỉ sinh được một nữ nhi gả cho Tần đại nhân. Vị phu nhân đó chết sớm, chỉ để lại một nhi tử. Tần gia không vừa mất nữ nhi nhà nghèo, chỉ muốn cưới một tiểu thư nhà quan, nhưng bộ dáng Tần công tử thế kia thì tiểu thư nhà quan nào dám gả? Nghe nói lúc trước cũng có một tiểu thư chịu gả, bất quá ngay trong hôn lễ lúc vén khăn phương lên thì bị họ

chết khiếp. Ngày hôm sau vị tiểu thư này kiện Tàn gia lừa gạt, cuối cùng tốn một mớ tiền lớn mới êm chuyện được. Mấy năm nay tìm không ít, nhưng sau khi nghe ngóng xong các mối đó đều rút lui. Bên nhà nhạc phụ nhạc mẫu của Tàn đại nhân ra tối hậu thư, lần này vào kinh nhất định phải tìm được cho cháu ngoại mình một nữ nhi nhà quan, thế mới có chuyện đến cầu hôn tiểu thư Bảo Oánh.”

Nghe thất ma ma nói, mọi người đều hiểu ra, lão phu nhân và Ngọc Chính Hồng tìm chồng cho Ngọc Bảo Oánh gì chứ, nói là bán con gái còn đúng hơn, đoán chừng là vì bạc.

Nhàn Nguyệt Các mặc dù ở hơi khuất, nhưng tin tức rất linh thông. Chuyện Kim Lăng Hầu phủ chuyển món nợ của Lý thị cho sông bạc Kim Cầu đã sớm nghe, thì ra là lão phu nhân muốn từ Ngọc Bảo Oánh kiếm tiền bù vào khoản đó, khiến Như Ca không khỏi thâm đồng tình chút ít với Ngọc Bảo Oánh. Bạc kia cũng chẳng phải là nài ta dùng, nhưng lại muốn nài ta phải dùng hạnh phúc cả đời để trả, không biết có phải do đời trước Ngọc Bảo Oánh thiếu nợ Ngọc Giai Nhân hay không mà đời này phải trả.

Ngọc Bảo Oánh nhiều lần hăm hại Như Ca nên Liệt thị vốn cũng không thích, chỉ tùy ý nói: “Sính lễ và tướng mạo không quan trọng, chỉ cần nhân phẩm tốt là được.”

“Phu nhân an ủi vậy thôi, chứ nếu có thể chọn cô nương nào lại thích phu quân như vậy, lão nô thấy Tàn công tử này cũng chẳng phải người dễ chiều đâu. Nói cho cùng cũng không lạ gì lão phu nhân lại muốn gả gấp như vậy, Lý thị đi, để lại khoản nợ lớn thế kia!”, nhắc tới chuyện này Thất ma ma lại tức: “Sớm biết chuyện như hôm nay, đại tiểu thư còn trị chân gì nữa. Vì khoản nợ này, trong phủ có đại hi, nha hoàn ma ma bận đến văng đầu, mà ngay cả một văn tiền thưởng cũng không có.”

Nghe Thất ma ma oán trách, Liệt thị và Như Ca nhìn nhau cười, thì ra mục đích cuối cùng là đến than thở.

“Thời gian này trong phủ vì chuẩn bị hôn sự cho Như Ca quả là vất vả nhiều, bất quá lão phu nhân tất nhiên là có lo nghĩ riêng, ta là tức phụ cũng không tiện nói gì.....”

Liệt thị chưa nói xong, trên mặt Thất ma ma đã có ý không vui, vốn nghĩ là đến truyền tin cho Nhàn Nguyệt Các thế nào cũng được thứ tốt, xem ra uống công một chuyến rồi.

Thất ma ma vẫn vờ người đi không được mà ở lại cũng không xong, thấy vậy, Liệt thị dịu dàng cười, bưng chén trà lên uống một hớp, nói tiếp: “Bất quá Thất ma ma đã vất vả tới đây một chuyến, làm phiền ma ma ghi lại danh sách nha hoàn ma ma trong phủ, chờ Ca nhi xuất giá rồi, mỗi người sẽ được phát hai lượng tiền thưởng, ma ma cực khổ nhiều hơn, dĩ nhiên tiền thưởng phải nhiều hơn chút.”

Thất ma ma nghe vậy, mới cười đến híp cả mắt.

“Tạ phu nhân ban thưởng, lão nô sẽ đi viết danh sách đưa tới đây, lão nô không quấy rầy phu nhân và tiểu thư nữa.” Nói xong, Thất ma ma hấp tấp chạy đi.

Thấy Thất ma ma đã đi, Như Ca cười vui, “Hôm nay quả nhiên mẫu thân đã có phong phạm phu nhân rồi. Nếu trực tiếp cho Thất ma ma dù cả 100 lượng bà ta cũng cảm thấy không nhiều. Giờ chỉ cần cho 12 lượng cũng sẽ thấy không ít.”

Liệt thị điểm điểm trán Như Ca một cái, trong mắt tràn đầy yêu thương: “Nương đã sống hơn 30 năm, sao lại không hiểu nhân tình thế thái. Thất ma ma này tham tiền, bất quá chỉ cần mấy lượng bạc là thu phục được thôi, con sắp gả đi rồi, chẳng lẽ sau này còn bắt con lo cho chúng ta mãi? Đệ đệ con cũng đã lớn, mấy cửa hàng con để lại đã đủ cho chúng ta không lo cơm áo, về sau con chỉ cần tập trung tinh thần hưởng về Cẩm Thân vương thế tử, phu thê hòa thuận là tốt rồi. Quá khứ, nương luôn xem phụ thân con là trời, mọi chuyện nghe theo, giống như dây leo bám vào đại thụ, cảm thấy dựa vào là tránh được sóng gió. Giờ tâm tình đã khác xưa.....”

Nói đến đây, Liệt thị vuốt ve đầu Như Ca, giọng có chút tức giận ghen ngào: “Nha đầu hư này, ở trong từ đường, thật làm vì nương sợ muốn chết.”

“Dạ, nữ nhi là nha đầu hư” trước mặt Liệt thị Như Ca thẳng thắn nói, “Ngày đó trên xe ngựa, nữ nhi đã phát hiện Ngọc Bảo Oánh bắt thường, mà lúc Ngọc Giai Nhân mời rượu ánh mắt kỳ quái khác thường, hồng nhất là nàng ta bảo Lý thị bỏ thuốc, trong ly rượu thấy rõ cả bột thuốc chưa tan, vừa nhìn đã biết có mờ ám. Như vậy, sao con trúng chiêu được. Không nói trước với mẫu thân là con không đúng, mẫu thân đừng vì Ca nhi mà tức giận hại thân.”

Thấy vẻ mặt nịnh nọt của Như Ca, Liệt thị bắt đầu dĩ nhiên: “Mẫu thân sao lại giận con, chỉ là sợ quá mà thôi. Bất quá đại tiểu thư này rõ ràng là muốn hại con, sao rốt cuộc lại.....” Nhớ tới thảm trạng của Ngọc Giai Nhân, Liệt thị run sợ một hồi. Từ trước đến giờ đây lần đầu tiên Liệt thị thấy người chết thảm thiết đến vậy, vừa nghĩ tới xem nữa nữ nhi mình bị như vậy, lòng liền phát run.

“Nàng ta lòng dạ độc ác, qua chuyện ở Pháp Nguyên Tự, nàng ta sợ rằng con không có trong phòng như lần đó, nên muốn vào xác nhận, ai ngờ, đầu bếp bị Lý thị hạ được kia đã không còn tỉnh táo, liền bị kết quả thế kia. Huống chi trong rượu của nàng ta cũng đã bị bỏ thuốc, chỉ là không phải xuân dược mà là Nhuyễn cốt tán, thuốc làm người bủn rủn tay chân không còn sức. Hiển nhiên người bỏ thuốc phải là người hiểu rõ nàng ta.”

“Có người bỏ thuốc đại tiểu thư, còn là người hiểu rõ..... Lý thị tất nhiên sẽ không hại nữ nhi mình, vậy chỉ có.....” Liệt thị giật mình nhìn Như Ca, hồi lâu tức giận nói “Lý thị dạy dỗ hai nữ nhi thành lòng dạ rắn rết cả, vốn nương còn thương tiếc nó mới mất tỷ tỷ, sợ là đau lòng, không ngờ tất cả là do nó giờ trở. Lần này lão phu nhân và lão gia làm đúng rồi, gả nó đi xa cho rồi, tỷ tỷ ruột mà còn đối đãi như vậy, nếu ở gần đây còn không biết hại bao nhiêu người nữa, bất quá Tàn gia cũng thật xui xẻo.”

“Mẫu thân chớ lo lắng cho Tàn gia, Thất ma ma vừa nói đó, nhị tỷ phu tương lai sợ là không phải người hiền lành gì. Nhị tỷ một mình gả đi xa, không có chỗ dựa, chắc cũng chẳng làm gì được.”

Liệt thị cười lắc đầu, “Ta chẳng có nửa phần quen biết với Tần gia, mắc gì phải lo cho họ. Hiện giờ khiến ta quan tâm chỉ có tỷ đệ hai con thôi.”

Mặc dù đám người Giang di nương báo đã chuẩn bị cho đám cưới xong xuôi, nhưng Liệt thị vẫn không yên tâm, sau khi nói chuyện với Như Ca xong, dẫn theo Thanh Trúc đi kiểm tra một lượt, chỗ nào chưa hài lòng thì cho người sửa lại. Sửa sửa đổi đổi bận rộn cả nửa ngày.

Như Ca thấy mọi người lục tục, chỉ có mình là rảnh rỗi nhất, đành ôm Tuyết Lang ngồi vẽ vòng tròn.

Gần tối, ăn cơm tối xong, Lý Toàn tới truyền tin, trong cung đưa đồ đến, muốn Như Ca tự mình qua xem.

Khi Như Ca và Liệt thị đến đại sảnh ở tiền viện, liền thấy Thượng ma ma ở Ti Châm Phòng dẫn theo một dãy cung nữ đứng ở đó, trong tay mỗi người đều có một cái khay.

Thấy Như Ca vào, Thượng ma ma cười nói: “Nô tỳ chúc mừng thế tử phi, những thứ này là chuẩn bị cho thế tử phi, bộ mũ phượng và khăn phượng này có thể nói là độc nhất vô nhị ở Đại Chu, vật liệu là do thế tử đưa đến.” nói xong, Thượng ma ma lật tấm vải đỏ trên khay thứ nhất ra, nhất thời tỏa sáng khắp căn phòng, còn tản ra mùi thơm thoang thoảng.

Như Ca đi lại, vuốt ve bộ áo cưới. Bộ áo cưới này được dệt từ tơ tằm quý hiếm. Trên áo đính từng viên đá quý óng ánh nhỏ tập trung tạo thành hình những bông hoa anh đào, trông sống động như thật, ngay cả hoa văn lá trúc nước chảy đều dùng đá quý ghép thành. Người chung quanh vừa nhìn thấy liền bị chấn động.

Thấy quả nhiên Như Ca thích, Thượng ma ma lật tiếp cái khay thứ hai. Là mũ phượng, phía trước phượng vàng điểm tuyết trắng viền trên châu Nam Hải kích thước giống nhau. Phi thủy bị đập nhỏ khảm trên đuôi phượng, chung quanh tô điểm đá quý thượng đẳng màu xanh lá.....

Bộ áo cưới này quả là giá trị liên thành.

Như Ca nhớ tới sinh lễ ở Nhàn Nguyệt Các, lại nhìn bộ áo cưới và mấy khay trang sức, trang phục bốn mùa còn lại, không khỏi trầm nghĩ, vị Tiêu đại gia này không lẽ chỉ vì hôn lễ mà dốc hết tiền bạc trong phủ, thật phá gia mà! Như Ca nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng sờ sờ mũ phượng khăn phượng không buông tay, trong mắt là vui sướng vô tận, được rồi, lòng thích cái đẹp mọi người đều có, mình cũng không ngoại lệ.

Thượng ma ma thấy ý cười trong mắt Như Ca, cung kính nói: “Thế tử phi còn chưa qua cửa thế tử đã đối với ngài tốt vậy, tất nhiên sau này sẽ phu thê hòa thuận, ân ái đến đầu bạc!”

Thượng ma ma như bôi mật lên miệng, nói vậy khiến Liệt thị rất vui. Vương ma ma liền bảo nha hoàn trong Nhàn Nguyệt Các cầm bao tiền thưởng đưa cho Thượng ma ma và các cung nữ.

“Ma ma và các vị cực khổ rồi, tiền này cho các vị uống nước, là tâm ý của tiểu thư nha ta.”

Cầm bao tiền nặng nặng, loáng thoáng có thể thấy được vàng bên trong, Thượng ma ma không biến sắc cất vào. Mấy cung nữ kia mặt đều lộ vẻ vui mừng. Trong cung, nếu làm việc tốt, tiền thưởng cũng chỉ cho người trên, cung nữ có bao giờ được thưởng như vậy đâu. Huống chi bao tiền nặng trĩu! Lúc đi mặt ai cũng đầy vẻ thỏa mãn.

Sau khi Thượng ma ma đi, Lưu thị và Hoàng thị cũng chạy tới. Vừa thấy những thứ đó, Hoàng thị vừa tới gần, vừa than: “Đồ trong cung quả nhiên khác hẳn, tình mỹ vô cùng, đồ hai thím mang tới không thể không biết xấu hổ mà lấy ra rồi.”

Hoàng thị cũng có con gái, đã gả cho một nhà buôn lớn trong kinh thành, vốn xuất thân buôn bán giống nhau, nên Hoàng thị hết sức thỏa mãn. Dù sao làm quan lớn mà không có bạc thì ích gì. Có tiền thực tế hơn nhiều. Bất quá mấy ngày nay đến Ngọc phủ mấy lần, chịu kích thích lần sau càng lớn hơn lần trước. Mặc dù không thấy rõ sinh lễ, nhưng dưới sự miêu tả sinh động của Giang di nương, Hoàng thị đã hình dung ra tài phú vô cùng lớn. Chứng kiến những món đồ này, Hoàng thị chỉ hận mình gả con gái quá sớm, bằng không nhất định phải kiếm đủ mọi cách để đưa con gái vào một nhà vừa có tiền vừa có quyền như thế kia.

“Chỉ cần là thím tặng, một gốc cây, Như Ca cũng thấy vui”, Như Ca cười cười nói.

Hoàng thị nghe vậy, cười đến lưng lay mấy cây trám trên đầu: “Ai u, nha đầu này thật khéo nói, ta nghe mà mở cò trong bụng.”

Vừa nói, Hoàng thị mở một cái hộp tinh xảo ra, bên trong là một pho tượng Quan Âm bằng vàng. Lần trước, hôn sự của Ngọc Tĩnh Nhã và Chiêm Sự Phủ thất bại, khiến Hoàng thị tức giận không dứt. Nếu biết sớm không thành, cần gì tốn nhiều bạc như vậy. Trước mắt, hôn sự của Ngọc Như Ca là ván đã đóng thuyền, chính hoàng thượng ban hôn, vinh hạnh đến cỡ nào. Việc làm ăn của mình không thể thiếu thương đội của Cẩm Thân Vương thế tử coi chừng, tương lai một pho tượng thế này đáng gì so với lợi thu được.

Lưu thị thấy vậy, vui vẻ tiến lên, ra hiệu cho nha hoàn sau lưng đem một cái hộp tới cho Vương ma ma.

“Nay từ tiểu thư là thế tử phi, vật hiếm lạ gì mà chưa thấy qua, quả này xem như thêm may mắn thôi.”

“Đại tẩu nói cũng có lý, bất quá dù là vật thêm may mắn gì thì cũng phải mở ra xem một chút, dọc đường đi, đệ muội nhìn hồi lâu vẫn không biết tốt cùng là vật gì, nếu không xem rõ, sợ là tới nay không ngu được mắt.”

Lưu thị và Hoàng thị là chị em dâu nhiều năm, sao không biết Hoàng thị đang muốn ganh đua với mình, liền cười nói: “Cũng chẳng phải vật quý hiếm gì, chẳng qua là khi lão gia còn sống dùng một khối bạch ngọc nguyên khối điêu khắc thành hai đồng tử thôi, ta thấy mang ý may mắn nên đem tới.”

Nghe Lưu thị nói vậy, Như Ca hơi tò mò, đi lên mở cái hộp ra, thấy hai đứa trẻ ngây thơ dễ thương một ngồi một nằm trong hộp. Điều khác hết sức sinh động, cứ như thật, quả là làm người vui vẻ.

“Đa tạ thím, Như Ca nhất định giữ gìn cẩn thận”, không giống với Hoàng thị, trong Ngọc gia, Lưu thị cũng tính là người tốt, mặc dù trượng phu mất sớm, nhưng đối với thiếp thất và thứ nữ trong phủ cực kỳ khoan dung. Kiếp trước lúc Như Ca khổ sở cả Ngọc phủ cũng chỉ có mình Lưu thị đến thăm, so với người không có lợi thì không làm như Hoàng thị, Như Ca thà rằng thân cận với Lưu thị hơn.

Bạch ngọc đứng đầu trong các loại ngọc, tự nhiên là trân quý hơn vàng nhiều. Đại lão gia Ngọc phủ nguyên bản là quan thanh liêm, sau khi qua đời, để lại không nhiều tài sản lắm, chi phí trong nhà toàn dựa vào cửa hồi môn của Lưu thị. Hoàng thị luôn cảm thấy có tiền thì phải trưng ra, muốn mượn quà của Lưu thị để làm nổi lên quả mình có giá trị, không ngờ thành như vậy, xấu hổ không nói thêm gì nữa.

Sau khi tiễn Lưu thị đi, trở về Nhân Nguyệt Các, sắc trời đã mờ mờ, đoàn người gần tới Nhân Nguyệt Các thì thấy Ngọc Bảo Oánh ăn mặc xinh đẹp đang đứng chờ dưới ngọn đèn.

Liệt thị hấy trang phục lờ lợt của Ngọc Bảo Oánh, nhú mày. Chị gái vừa chết, mẹ ruột bị điên, không rơi một giọt nước mắt thì thôi, còn ăn mặc diêm dúa thế kia, quả nhiên không biết cái gì gọi là liêm sỉ.

Như Ca thấy Tuyết Lang đang lượn lờ ngoài viện, và Ngọc Bảo Oánh đang không ngừng xoắn khăn tay, bỗng tức cười. Hiện tại, đừng nói là người không thích, ngay cả dã thú cũng không ưa nổi nàng ta. Từ sau chuyện ở từ đường, Như Ca càng thêm không quý nổi nàng ta, đây chính là một con rắn độc, lúc nào cũng có thể bắt ngờ cắn người, cá mè một lứa với Ngọc Giai Nhân.

Đoàn người đi thẳng vào Nhân Nguyệt Các, không ai thêm đề ý tới Ngọc Bảo Oánh.

Thấy vậy, Ngọc Bảo Oánh nổi giận. Bước vọt tới bên người Như Ca, nào ngờ Tuyết Lang bay đến chắn ngang, khiến Ngọc Bảo Oánh kinh sợ thét chói tai.

Bị tiếng thét đó làm ông ông lỗ tai, Như Ca phát tay một cái ý bảo Tuyết Lang đi chơi. Lúc này Ngọc Bảo Oánh mới không kêu nữa.

Tiến vào Nhân Nguyệt Các, Ngọc Bảo Oánh không thêm đề ý chút nào lời đuổi khách uyển chuyển nhiều lần của Liệt thị, đi thẳng đến phòng Như Ca. Liệt thị tất nhiên không an tâm để Như Ca ở một mình với nàng ta, liền bảo Thanh Nhi đi mời một thị vệ áo đen tới, hai người đứng bên ngoài canh.

Vào phòng, Ngọc Bảo Oánh thấy áo cưới và đồ trang sức của Như Ca, đỏ mắt, chưa bao giờ nghĩ tới, Ngọc Như Ca, một đứa con vợ lẽ lại có ngày hôm nay, Cẩm Thân Vương thế tử phi, địa vị cao biết bao nhiêu, vì sao lại rơi xuống đầu nó. Mà mình.....

“Nhị tỷ tới Nhân Nguyệt Các chẳng lẽ chỉ để nhìn chăm chăm áo cưới của ta sao?” Như Ca thấy Ngọc Bảo Oánh cứ nhìn chòng chọc, cuối cùng nhịn không được mở miệng hỏi.

“Ngọc Như Ca, ngươi sẽ giúp ta chứ?”

“Cái gì?” không rõ đầu đuôi, Như Ca hỏi lại.

Thấy vậy, Ngọc Bảo Oánh cắn môi một cái, trong mắt như có nước, ngập ngừng nói: “Ta sắp phải đến Thái Châu, bà nội và phụ thân lại không có ý định đưa sinh lễ cho ta. Tại Thái Châu ta chỉ có một thân một mình, nếu không có bạc bên mình, làm sao sống nổi, ngươi là thế tử phi, ngươi nói với phụ thân và bà nội một tiếng, cho ta sinh lễ, hai người chắc chắn sẽ nể mặt ngươi.”

Nghe Ngọc Bảo Oánh nói, Như Ca dở khóc dở cười, lúc nào thì tình cảm giữa mình và nàng ta tốt đến vậy, phải ra mặt giùm nàng ta. Chẳng lẽ vì ở trên xe mình cho nàng ta thuốc tiêu sùng?

“Tỷ tỷ đừng nói giỡn, chuyện như thế, Như Ca làm sao dám nói trước mặt tổ mẫu và phụ thân. Tỷ tỷ cứ về nghỉ ngơi, chờ tới ngày gả đi thôi.”

“Ngọc Như Ca, ta biết lúc trước ta có lỗi với ngươi, giờ nngươi là thế tử phi rồi, chỉ cần nói một tiếng, tổ mẫu và phụ thân sẽ suy nghĩ lại. Ta hứa, chỉ cần ta lấy được sinh lễ, liền chia cho ngươi một phần ba. Không, cho ngươi một nửa, đây là một số tiền không nhỏ đâu.” Ngọc Bảo Oánh thấy giả đáng thương không được, liền lấy tiền tài dụ.

Nghe vậy, Như Ca mỉm cười, nhìn Ngọc Bảo Oánh, nghiêm túc nói: “Hiện tại thứ ta không thiếu nhất chính là bạc, nhị tỷ về đi!”

Ngọc Bảo Oánh không ngờ Như Ca sẽ cự tuyệt mình, nhất thời sững sờ, thay bằng vẻ mặt giận dữ.

Thấy Ngọc Bảo Oánh muốn nổi đóa, Như Ca liền nói: “Người đâu, không còn sớm, tiễn nhị tiểu thư về Đông viện đi!”

“Đa, tiểu thư”, đứng ngoài cửa, Thanh Nhi nghe Như Ca hô, lập tức dẫn thị vệ áo đen đi vào.

“Ngọc Như Ca, nếu không nhờ ta, làm sao ngươi có thể được Cẩm Thân vương thế tử cứu ở Lễ Học Viện, rồi được coi trọng, chỉ bằng vào điểm này, ngươi phải giúp ta!” Bị thị vệ áo đen kéo ra ngoài, Ngọc Bảo Oánh vội hô to.

Nghe vậy, Như Ca lắc đầu, quả là con gái của Lý thị, trình độ vô sỉ chỉ có hơn chứ không kém. Vì vậy, sau khi thị vệ áo đen kéo người ra ngoài, Như Ca liền đóng cửa phòng lại, mắt không thấy, tai không nghe.

Mặt trời lặn về tây, chân trời rực đỏ. Trong phủ Kim Lăng Hầu không khí âm đạm.

Mấy nha hoàn bụng đồ ăn quỳ gối bên ngoài một gian phòng, vẻ mặt lo lắng. Bụng đã lâu, hai tay của bọn nha hoàn bắt đầu mỏi rũ, trán đầy mồ hôi.

Kim Lăng Hầu phu nhân Trương thị tới ngoài gian phòng, thấy khay thức ăn vẫn còn y nguyên trên tay tỳ nữ, mắt lạnh lẽo, ra hiệu cho quản gia sau lưng.

Quản gia gật đầu một cái, hướng về mấy tên hộ vệ cách đó không xa, quát: “Người đâu, lôi ra ngoài, đánh 50 trượng!”

Nghe quản gia nói, mấy hộ vệ nhanh chóng đến bên này, lôi vài tỳ nữ đang không ngừng cầu xin ra ngoài, sau đó truyền đến từng hồi hô đau của bọn tỳ nữ.

Trương thị đẩy cửa phòng bước vào, liền thấy Âu Dương Lâm đang dùng tay vẩy lấy thân thể mình, ngồi chồm hổm trên giường, mắt nhìn thẳng vào bức tranh hoa quýnh ngây người. Thấy sắc mặt tái nhợt của con gái, Trương thị đau lòng cực kỳ. Từ sau khi xảy ra chuyện ở Pháp Nguyên Tự, Trương thị đối với con gái có thể nói là xin gì được nấy, không gì không nghe theo. Nhưng ngay cả như vậy, cũng không cách nào đền bù được tổn thương của Âu Dương Lâm. Ban ngày coi như là bình thường, nhưng chỉ cần tới tối, Âu Dương Lâm liền bắt đầu không ăn không uống, tinh thần thất thường, giống như bị ác mộng, lúc thì si ngốc ngơ ngác, lúc thì điên cuồng. Hết thấy đều là do bọn người Lý gia. Vậy mà còn muốn bình yên vô sự đi đây đến biên cương? Nằm mơ!

Phân phó người hầu chăm sóc tốt Âu Dương Lâm, Trương thị âm trầm đi đến đại sảnh.

Kim Lăng Hầu mặc áo giáp, tay cầm một hộp gấm chừng 2 thước vuông đi vào ngoại đường.

Âu Dương Hùng tới trước mặt Trương thị, mở hộp gấm ra. Trong hộp là một đầu người hai mắt nhắm nghiền!

Nếu Lý thị có mặt ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra, đầu người trong hộp gấm chính là Phủ Viễn đại tướng quân Lý Lập, người bị đày đi biên cương xa xôi.

Nhìn thấy thứ trong hộp, phiền muộn của Trương thị rốt cuộc được giảm bớt, mặc dù bỏ sót một thứ nữ nho nhỏ, nhưng đã vĩnh viễn trừ được cái gai Lý Lập này. Dám động đến con gái mình, cho dù rách xương lóc thịt cũng không hết tội. Chết nhẹ nhàng như vậy, thật quá dễ dàng cho hắn!

Âu Dương Hùng rất hiểu vợ, Trương thị chưa lên tiếng, Âu Dương Hùng đã phân phó quản gia: “Đem đầu này cho chó ăn đi!”

“Dạ, Hầu gia”, quản gia thận trọng nhận lấy hộp gấm trên tay Âu Dương Hùng, đi ra ngoài. Trong lòng thâm cảm thán, ai ngờ được, Phủ Viễn đại tướng quân oai hùng một thuở lại có kết cục thế này.

Chờ quản gia đi, Trương thị cúi người nói với Kim Lăng Hầu: “Tạ Hầu gia rửa hận cho Lâm nhi”.

Âu Dương Hùng liền đỡ Trương thị dậy.

“Phu nhân chớ nói vậy, không phải bốn hầu tự thân động thủ, là do nha dịch áp giải phạm nhân đưa lên. Lão Lý Chuẩn kia cũng bị đâm một đao rơi xuống vực sâu vạn trượng rồi, nếu có người hỏi tới chỉ cần nói hai kẻ đó bỏ trốn, bất hạnh rơi xuống vách núi là xong.”

Đang lúc nói chuyện, Kim Lăng Hầu ngồi vào ghế trên, tức giận nói: “Vốn lần này cũng tính xử lý đứa thứ nữ Ngọc gia kia luôn, ai ngờ bị tiểu tử Thái Tiêu Dạ Huyền chen ngang, còn hại Thiệu nhi thương tích đầy mình, không biết thị vệ của Tiêu Dạ Huyền dùng binh khí gì mà những vết thương kia thật lâu vẫn chưa lành. Càng đáng hận hơn là, 10 vạn quân của Lý gia đã rơi vào tay tiểu tử đó.”

Trong mấy đứa con trai, Kim Lăng Hầu coi trọng Âu Dương Thiệu nhất, bởi vì mẹ ruột đã qua đời của Âu Dương Thiệu là Vân thị, từ nhỏ hầu hạ bên cạnh lão tình như chị em coi là hồng nhan tri kỷ. Năm xưa thậm chí Âu Dương Hùng còn định cho Vân thị làm tiểu thiếp, đáng tiếc Vân thị vào lúc Âu Dương Thiệu 10 tuổi đã qua đời. Âu Dương Hùng cũng có chút thương tiếc. Âu Dương Thiệu từ nhỏ đã biết luôn cúi, giúp lão làm không ít chuyện. Tựa như lần này đối phó với Lý gia, không tốn một binh một tướng nào, đã nhỏ tận gốc Lý gia, hiện giờ còn lại trong Lý phủ chỉ là những tép riu mà thôi, bị tịch thu nhà, không cần ra tay, sớm muộn gì cũng bại vong. Lúc này Âu Dương Hùng có ý muốn cho Âu Dương Thiệu làm con trai trưởng. Nên thấy Âu Dương Thiệu bị thương đầy mình thì rất tức giận. Mà đội quân mơ ước đã lâu lại rơi vào tay Tiêu Dạ Huyền, bảo sao Âu Dương Hùng không căm tức cho được.

Nghe Âu Dương Hùng nói, mặt Trương thị dường như cũng có mấy phần tức giận, hỏi “Hiện giờ Thiệu nhi thế nào, nếu xảy ra chuyện gì không may, vậy thiếp thân thật có lỗi”.

“Không thương tổn gân cốt, không đáng ngại lắm. Tính ra nó cũng hiểu thuận, dường như thương nhưng vẫn nhớ tới Lâm nhi.”

Tâm tư của Âu Dương Thiệu, Trương thị nhắm mắt cũng có thể nhìn ra. Con trai ở Âu Dương gia đâu chỉ có một, nó biểu hiện như vậy cũng chỉ là vì tốt cho chính mình, có ý đồ với Hầu phủ mà thôi. Nhưng trước mắt Âu Dương Hùng đang coi trọng Âu Dương Thiệu, tự nhiên Trương thị sẽ không nói lời phản lại, phụ họa: “Hầu gia nói thế thì thiếp thân yên tâm”

Thấy Trương thị phụ họa mình, Âu Dương Hùng dò ý: “Phu nhân, vì phu nay tuổi đã lớn, chuyện trưởng tử sớm muộn cũng phải quyết định. Lại nói Thiệu nhi biểu hiện rất được. Theo ý vi phu, đến lúc nên tâu lên hoàng thượng lập người thừa kế Hầu phủ rồi.”

Hiện tại vị trí con trai trưởng giống như là củ cải đung đưa trước mặt con lừa, có nó, Âu Dương Thiệu mới nghe theo lời mình, nếu dễ dàng cho nó, ngày sau còn không phân? Suy nghĩ xong, Trương thị cười nói: “Hầu gia chớ lo lắng quá, Thiệu nhi còn trẻ, nếu lúc này lập làm người thừa kế, khó tránh khỏi

Kiều ngao tự mãn, lại nói hiện giờ bộ dáng Lâm nhi như vậy, chúng ta lập Thiệu nhi làm người thừa kế có chút không ổn. Hay là chờ Lâm nhi thành thân xong, mới quyết định đi!”

“Cái này.....được rồi!” Âu Dương Hùng nghe Tưởng thị nói thế, nghĩ thật cũng không gấp. Nếu đã là chuyện sớm hay muộn thì không cần vì nó mà tranh chấp với Tưởng thị. Hơn nữa hôn sự của Âu Dương Lâm hiện giờ là một phiền phức lớn, cả ngày cứ ngắm nhìn bức họa hoa quýnh lấy được từ Pháp Nguyên Tự mà ngây người, thật làm người ta nhức đầu. Giờ Tưởng thị đang ráo riết tìm người, bắt quá ai lại muốn một kẻ điên làm vợ đây?

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiếu Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Đại hôn - Mộng cảnh

Sáng sớm, Như Ca vừa mở mắt ra liền thấy nụ cười rạng rỡ của đám người Vương ma ma và Thanh Nhi, lại nhìn đồ cưới, lúc này Như Ca mới giật mình nhớ ra, hôm nay ngày thành thân, lập tức bật dậy vào phòng tắm rửa thay quần áo.

Trong phòng tắm có một bồn gỗ to, chứa đầy cánh hoa hồng. Tắm rửa xong, cả người Như Ca có một mùi thơm nhàn nhạt của hoa. Sau khi giúp Như Ca lau khô tóc, Thanh Nhi hào hứng cầm áo cưới và mũ phượng đến, thêm cả Thanh Loan một phải một trái mặc cho Như Ca.

Vừa mặc xong. Cửa phòng bị đẩy ra, là Liệt thị dẫn theo hi nương, hai nha hoàn Vương ma ma lựa từ Nhân Nguyệt Các để hầu hạ Như Ca và một phụ nhân đáng dấp đầy đủ phúc hậu tiến vào.

Đi tới trước mặt Như Ca, Liệt thị chỉ vào phụ nhân bên cạnh giới thiệu: “Ca nhi, vị này là Trung Nghĩa Bá phu nhân, mẫu thân nhờ làm Toàn Phúc Phu Nhân của con, hưởng lây phúc khí và hi khí của Bá phu nhân!”

Trung Nghĩa Bá phu nhân Phương thị này, Như Ca đã nghe Liệt thị nhắc tới từ sớm, rất có phúc, cha mẹ song toàn, con cháu đầy đàn. Quan trọng hơn là Trung Nghĩa Bá phu nhân quan hệ với các phu nhân khác trong kinh thành không tệ. Là người khéo léo, có tiếng nói, kết giao cực kỳ có lợi.

Như Ca đứng lên, cung kính hành lễ với Phương phu nhân, cười nói: “Làm phiền phu nhân!”

Phương phu nhân nhìn thiếu nữ trước mắt, tay như búp măng, da trắng nõn nà, cổ cao ngó sen, răng như hạt bầu, trán cao mày ngài....tướng mạo đoan trang, thật được. Mặc áo cưới đồ tinh xảo hoa mỹ, theo chuyển động của cơ thể, đá quý tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ.....một nữ tử thanh lệ thoát tục, tựa như đóa hoa nở rộ, kiều diễm vô cùng.

Tổ tiên Phương phu nhân là thầy tướng nổi tiếng, cho nên cũng hiểu chút thuật xem tướng. Vừa nhìn, thế tử phi tướng mạo đại quý đại quý mang theo điềm lành, quả nhiên là cao quý không tả nổi. Phương phu nhân đi lên trước, kéo tay Như Ca thân thiết nói: “Ngọc tiểu thư khách sáo quá, Liệt phu nhân không mời, ta cũng sẽ tự xin tới đây, ta và Liệt phu nhân mới gặp mà như quen đã lâu, hôm nay chỉ hận không gặp tiểu thư sớm, tương lai nên lui tới nhiều mới phải”.

“Phu nhân nói phải, Như Ca vừa gặp phu nhân cũng cảm thấy rất thân thiết”, nghĩ trước giờ mẫu thân giao hảo với người này, thân cận chút không có gì là không thể.

“Tiểu thư ngồi xuống đi, giờ lành sắp đến rồi, ta tranh thủ chải tóc cho tiểu thư, tránh lỡ giờ lành, lại mang tội lớn”, vừa nói giỡn, Phương thị ý bảo Như Ca ngồi vào bàn trang điểm, cầm lấy một cây lược, bắt đầu chải tóc cho Như Ca.

Ngồi trước bàn trang điểm, nhìn bóng mình mặc giá y đỏ rực trong gương, Như Ca mới thật cảm thấy hôm nay mình phải lấy chồng rồi.

Vốn chải đầu là công việc của hi nương, nhưng Phương phu nhân nhiệt tình giúp đỡ, cầm lược ngà voi, một tay vén mái tóc dài đen bóng của Như Ca, một tay chải từ đỉnh đầu đến đuôi tóc, vừa chải vừa lầm bầm “Một chải đến đầu bạc, hai chải tới răng long, ba chải con cháu đầy đàn.....”

Về phần vấn tóc tất nhiên là để người có kinh nghiệm, hi nương làm. Hi nương búi tóc Như Ca lên, đại biểu bắt đầu từ hôm nay, nàng là người đã có gia đình. Hi nương lưu loát xoa lên gương mặt trắng nõn của Như Ca ít phần hồng, vẽ mày, bôi son....

Trang điểm xong, nhớ tới lời nói ngày đó trên xe ngựa của nam tử, Như Ca nghĩ nghĩ chốc lát, lấy cái hộp đựng ‘Ám Dạ Chi Quang’ trong tủ bàn trang điểm ra, đưa cây trâm cho hi nương.

Sau khi cài trâm, đội mũ phượng lên, Ám Dạ Chi Quang và bảo thạch trên mũ phượng hòa hợp lạ thường.

Những người có mặt đều kinh ngạc, dưới ánh mặt trời ôn hòa, làn da trắng như tuyết, vẻ đẹp khuynh thành, nữ tử ngồi đó, làm người ta sinh lòng ao ước.

Kiếp trước lúc Như Ca đám cưới, mẹ ruột đã không có ở bên, đầy bụng chua xót khiến nàng khóc thương tâm không dứt. Kiếp này, Như Ca tự thấy mình rất kiên cường, không ngờ nghĩ tới gần phải về nhà chồng nước mất không biết từ lúc nào tí tách chảy xuống. Liệt thị nhìn cũng khóc theo, cuối cùng đám Thanh Nhi, Thanh Trúc, Thanh Loan ôm nhau mà khóc.

Rất nhanh, giờ lành đến, bên ngoài trống chiêng giòn giã, người làm đến thông báo đội ngũ rước dâu sắp tới.

“Con đừng thương tâm, giờ lành đến rồi, ra thôi.”

Nghe người làm báo, Liệt thị vội vàng ngừng khóc, tỉ mỉ xoa xoa vết nước mắt trên mặt nữ nhi, kêu hi nương đội khăn voan đỏ lên, dẫn Như Ca ra cửa. Tới ngoài viện, Vân Kiệt chờ sẵn đến trước mặt Như Ca ngồi xổm xuống.

“Tỷ, đệ công tử ra ngoài!”

Như Ca há miệng vốn muốn nói gì đó, thấy Vân Kiệt đã ngồi xổm xuống, rốt cuộc vẫn không nói ra, mà lặng lẽ nằm trên lưng Vân Kiệt. Hôm nay nàng về nhà chồng, ngày sau không thể thường xuyên trở lại, tâm lòng Vân Kiệt nàng sao lại không rõ. Hiện giờ mẹ đã là phu nhân Ngọc phủ, Lý thị không còn nữa, lại có Cẩm Tú Phụng làm chỗ dựa, mẹ và Vân Kiệt càng được đảm bảo, ngày sau tất nhiên sẽ rất sung sướng!

Vân Kiệt năm nay mới 13, nhưng chắc là vì tập võ, nên rất có lực, công Như Ca hết sức vững vàng, mãi cho đến cửa lớn Ngọc phủ.

Hôm nay trời chưa sáng, Tiêu Dạ Huyền đã dẫn người chờ tại vương phủ, đợi hết 3 canh giờ mới tới giờ lành. Tiêu Dạ Huyền bỏ đi y phục màu đen lạnh lùng ưa thích thường ngày, mặc lên y phục tân lang đỏ tươi, mặt mày không giấu được vui sướng khiến hân cang thêm phần nhân khí, tuấn mỹ, dưới ánh mặt trời, tựa như một pho tượng được điêu khắc hoàn mỹ. Trên đường đi không ít thiếu nữ đứng xem náo nhiệt bên đường phải đỏ mặt, giống như bị mê hoặc, âm thầm thở dài tiếc nuối nữ chính hôm nay không phải là mình.

Đến ngoài cửa lớn Ngọc phủ, thấy Như Ca đang được Vân Kiệt công ra, bề ngoài bình tĩnh vô cùng, thật ra bấy giờ tim Tiêu Dạ Huyền đập như đánh trống, đôi tay cũng rịn đầy mồ hôi, lòng thầm bực tim mình sao đập nhanh dữ, nhưng chẳng có biện pháp nào, tuy nói đã 27, nhưng đây là lần đầu thành thân, nghĩ đến cô gái nhỏ trước mắt từ nay về sau thực sự thuộc về mình, hân cảm thấy tương lai thật tươi sáng.

“Tỷ tỷ, qua đó tỷ đừng hiền quá, nếu bị khi dễ, cứ trở về Nhân Nguyệt Các, cửa chính Nhân Nguyệt Các luôn rộng mở đón tỷ!”

Vân Kiệt vỗ vỗ ngực, đứng trước kiệu hoa nghiêm túc nói ra những lời đó, khiến Như Ca sửng sốt, không tự chủ được gạt đầu một cái. Thấy vậy, mặt nam tử cứng đờ, liếc em vợ, cứng rắn nói: “Nàng không có cơ hội đâu!”

Nghe giọng điệu kiên định của nam tử, lòng Như Ca ngọt, sẽ không có cơ hội sao?

Hi nương dìu Như Ca lên kiệu hoa, sau khi ngồi vững vàng, tiếng nhạc nổi lên, dưới sự hướng dẫn của nam tử cỡi hắc mã đi trước, kiệu phu vững vàng nâng kiệu hoa lên, khởi phát.

Khi đội ngũ đi vào phố chính kinh thành, người vây xem thấy sau kiệu hoa là một cỗ kiệu thấp hơn, trên đó có một con sói lông toàn thân trắng như tuyết, oai hùng cực kỳ, con người màu xanh ngọc phát ra ánh sáng rạng rỡ, làm người ta cảm thấy kính nể.

“Theo sau kiệu hoa không phải Tuyết Lang sao? Nghe nói thể tử có một thần thú mang về từ Tuyết Sơn, thì ra là nó!”

“Đúng vậy, Tuyết Lang này đã được thể tử tặng tiểu thư Ngọc gia từ sớm, giờ nghĩ lại, quả là có thâm ý”

“Nghe nói vị tiểu thư Ngọc gia này biết múa trên mây, là một mỹ nhân sắc nước hương trời, hơn nữa còn là sứ giả của Phật Tổ!”

“Ha ha, thể tử tặng Tuyết Lang, không phải là để cho thần thú này làm ông tơ sao……”

.....

Nghe được tiếng bàn tán bên ngoài kiệu hoa, đột nhiên Như Ca cảm thấy cũng đúng tính ra, Tuyết Lang được xem như là ông tơ nha!

Hôn lễ hoàng gia tất nhiên có chỗ khác nhà người thường, lúc thành thân, đội ngũ rước dâu phải đi vòng quanh khắp kinh thành để nhận chúc phúc của dân chúng. Dọc đường đi, nhóm thanh niên khỏe mạnh khiêng sình lễ phải đôi phiên đến vài lượt. Chỉ riêng đội khiêng của hồi môn và sình lễ xếp thành hàng dài vài trăm thước đã khiến dân chúng hai bên đường luôn miệng than. Của hồi môn và sình lễ nhiều đến mức này là lần đầu tiên trong đời thấy. Thậm chí lúc An Dương công chúa xuất giá, tổng cộng đồ cưới và sình lễ cũng chỉ có 180 món mà thôi, vậy mà lần này đến gần 400 món. Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của mấy trăm thanh niên khỏe mạnh khiêng đồ, đủ biết những món này không nhẹ.

Trong đám người đứng xem, một phụ nhân ăn mặc hết sức diêm dúa kích động khó tả, lôi kéo con gái chỉ vào nam tử cỡi ngựa đen nói không ngừng cái gì đó, khi đội ngũ đi qua, nam tử mặc y phục tân lang chỉ còn lại cái bóng, trên gương mặt ngượng ngùng của thiếu nữ kia có vài phần rợn rạo.

Ngồi trong kiệu hoa, ôm quả táo đỏ rực, nghe tiếng nhạc và tiếng bàn luận của mọi người, Như Ca có chút buồn ngủ, bất giác tiến vào mộng đẹp. Trong mộng nàng du dương trên dòng Vong Xuyên tràn ngập sương mù, hình như nghe thấy một âm thanh già nua quen thuộc ngâm:

Hai con bướm cùng ở cùng bay

Sắc đỏ trải dài cả mười dặm

Ngọc lang mỉm cười đón kiều thê

Nhất bái nguyệt lão ban lương duyên

Nhị bái nhà đầy phúc

Tam bái phu thê đầu bạc răng long

.....

Nắng sớm tiếng động lớn dẫn người tới

Đón trẻ giữ cửa về nhà

Chuyện vui sẽ đến

Có duyên nhất định gặp lại

.....

“Bà ngoại”, kiệu hoa đột nhiên chấn động, Như Ca tỉnh mộng. Sờ sờ cái trán nóng của mình, Như Ca vô cùng rõ ràng, mới rồi quả thật mình vừa trở lại âm phủ, bởi vì cảnh tượng bên dòng Vong Xuyên đều rất chân thật.

Nhớ lại mấy câu nói không rõ nghĩa kia, Như Ca nhú mày, chẳng lẽ đây là chúc phúc của bà ngoại hoặc giả là một biến tướng của nhắc nhở? Thoáng vén một góc khăn lên, bóng lưng nam tử đập vào mắt, Như Ca cảm thấy ấm áp, mặc dù không hiểu hết những lời trong mộng, nhưng có thể khẳng định, người nợ, đúng là nhân duyên của mình....

Lúc này, hình như cảm ứng được nam tử xoay người lại, ánh mắt gặp nhau, Như Ca liền kéo rèm xuống. Động tác vội vàng này làm khốc mỗi nam tử khẽ nhếch lên.

Qua khoảng nửa canh giờ, rốt cuộc đội ngũ rước dâu dừng trước cửa lớn Cẩm Thân vương phủ. Sau một tiếng “Đông” cửa kiệu bị đá, màn kiệu vị vén lên, bàn tay vững chãi từ ngoài duỗi vào nắm lấy tay Như Ca, kéo người trong kiệu ra ngoài. Hỉ nương chưa kịp tới đỡ, nam tử đã trực tiếp bế tân nương lên trong tiếng hoan hô ồn ào, bước qua chậu than trước cửa, đi thẳng vào phòng bái đường mới thả người xuống.

Dựa vào điều này những người có mặt đều rõ tân nương được sủng ái bao nhiêu.

Cách khăn voan, Như Ca không thấy được vẻ mặt của những người xung quanh, chỉ cảm thấy mặt mình như có lửa đốt. Dưới sự chỉ đạo của hỉ nương và người điều khiển, cùng Tiêu Dạ Huyền làm xong những nghi lễ phức tạp, trong tiếng chúc mừng cực kỳ náo nhiệt Như Ca được dẫn vào phòng tân hôn.

Bên ngoài phòng đã có một nhóm người chờ sẵn nói điều hay, hỉ nương và nha hoàn đi theo phát tiền mừng cho từng người xong, đám người mới dần tản đi.

Trong phòng rất yên tĩnh, Như Ca được đỡ ngồi xuống giường, cách đệm giường, nàng vẫn cảm thấy rõ ràng dưới nệm có đậu phộng, long nhãn, hạt sen, và vật biểu tượng may mắn sớm sinh quý tử.

Đám người Thanh Nhi cũng không dám nói nhiều, chỉ yên lặng đứng một bên. Trước khi xuất giá, Liệt thị đã dặn dò họ, vương phủ khác Nhân Nguyệt Các, nếu phạm vào kiêng kỵ, mình gặp nạn không nói còn có thể liên lụy đến tiểu thư, hơn nữa còn có Vương ma ma ở đây, bọn họ càng thêm chú ý.

Ngồi hồi lâu Như Ca đang thấy nhàm chán thì cửa phòng mở ra, Tiêu Dạ Huyền mang theo hơi rượu bước vào, đến bên giường, hỉ nương vội dâng kim xứng cho Tiêu Dạ Huyền vén khăn cưới lên.

Nhìn dung nhan kiều diễm vô song của Như Ca, trong mắt nam tử xẹt qua chút kinh ngạc, ngày thường không trang điểm nàng đã đủ xinh đẹp, hôm nay thêm chút phấn son nàng càng thêm động lòng người.

Bị ánh mắt nóng bỏng lộ liễu của Tiêu Dạ Huyền bao phủ, mặt Như Ca hiện lên hai rặng mây đỏ, đôi mắt như nước biếc ngược lên nhìn. Đầu không cách nào di chuyển tự nhiên được, chỉ vì mũi phượng thật sự quá nặng, đè ép cổ nàng đến ê ẩm, khiến nhiều lần muốn lấy xuống rồi.

Đám người hỉ nương chúc phúc, đặt tóc kết của hai người dưới gối, trải giường. Hai người uống rượu hợp cần xong, một ma ma tiến lên trải một tấm khăn gấm trắng lên giường, sau đó lui ra hết, trong phòng chỉ còn lại Tiêu Dạ Huyền và Như Ca.

Thấy mọi người đi hết rồi, Tiêu Dạ Huyền gỡ mũi phượng xuống cho Như Ca.

Nhất thời, Như Ca thấy nhẹ cả người, sau đó bị người kéo đến ngồi xuống cạnh bàn. Chóp mắt trước mặt có một chén cháo thơm nồng.

“Cả ngày chưa ăn gì rồi, ăn một chút đi”.

Nghe vậy, Như Ca gật đầu, cả ngày hôm nay dù không làm việc nặng nhọc gì, vẫn thấy đói meo, cầm lấy khăn ướt xoa xoa son môi xong, Như Ca bắt đầu ăn cháo.

Tiêu Dạ Huyền nhìn vợ ăn cháo, lướt qua cây trâm chới mắt trên búi tóc công phu, nở nụ cười dịu dàng, trong mắt đều là bóng dáng của nàng.

Từ nay về sau con người xinh đẹp này chân chính thuộc về hắn rồi. Nghĩ tới đây, tâm tình Tiêu Dạ Huyền rất vui vẻ, lấy khăn ướt lau tay, cầm lên khối bánh ngọt thưởng thức. Để sớm chút về với nàng, vừa nãy hắn uống rất nhiều rượu mà chưa ăn miếng nào, thấy người bên cạnh dùng bữa, bất giác cũng cảm thấy đói bụng.

Qua một lúc lâu, thấy người bên cạnh vẫn cứ từ từ tốn tốn gặm bánh ngọt, nam tử nở nụ cười thâm thúy. Đứng dậy đi vào gian kế, không bao lâu, bên trong truyền ra tiếng nước chảy rào rào.

Lúc Tiêu Dạ Huyền trở ra, đồ ăn trên bàn đã được dọn xuống, bóng người yêu kiều ngồi cạnh bàn, giống như vật sáng nhanh chóng hấp dẫn tầm mắt Tiêu Dạ Huyền.

“Ta cũng muốn tắm rửa.” Thấy Tiêu Dạ Huyền mặt áo ngủ tơ tằm kêu gọi nhìn mình, Như Ca cảm thấy mặt mình nóng lên, tới trước bàn trang điểm, rút trăm cái đồ trang sức xuống, chạy vào gian trong.

Sau bức bình phong vẽ sông núi chim hoa là một cái ao hình tròn tủa ra tầng tầng sương mù, trên bờ ao có mấy giỏ cánh hoa hồng, Như Ca sờ thử nước, nhiệt độ vừa đủ. Rải cánh hoa xuống nước, nàng cời giá y trên người để qua một bên, bước vào ao, mức nước vừa đến xương quai xanh của nàng. Hương hoa thoang thoang khiến tâm tình khẩn trương của nàng dần thả lỏng.

Ước chừng nửa canh giờ sau, Như Ca mới lên bờ, lấy y phục trên tủ mặc vào. Hít sâu một hơi bước ra.

Vừa mới tới chỗ rẽ, Như Ca liền bị kéo vào một lòng ngực nóng bỏng. Cuồng nhiệt hôn lên trán, lên mặt, lên cổ.....mùi rượu nhàn nhạt từ trên môi người đó truyền tới. Vốn muốn giãy giụa, nhưng khi thấy đôi mắt si mê của nam tử nâng lên, người này chính là chồng của nàng! Như vậy không phải là điều hiển nhiên sao? Đôi tay Như Ca vòng qua cổ nam tử, nguyên bản là thụ động tiếp nhận biến thành đón hòa.

Cảm nhận đối phương hòa theo, chiếc lưới thom tho tron mềm này khiến Tiêu Dạ Huyền cơ hồ mất trí.

“Ca nhi, ta là ai?”

Giọng nam khàn khàn mà dễ nghe, trong ôn nhu mang theo chút dụ dỗ, bàn tay to đã theo vật áo tiến vào vuốt ve trên người Như Ca. Nhiệt độ nóng bỏng của bàn tay đó khiến Như Ca run rẩy, thần trí cũng bắt đầu mơ hồ, vô lực nằm trong lòng hắn, trong miệng không tự chủ thuận theo yêu cầu của hắn mềm mại gọi.

“Dạ.....Huyền.”

Nghe vậy nam tử cười tà một tiếng, lắc đầu, “Không đúng”

Không đúng? Bị nam tử gia tăng lực vuốt ve làm thần trí nàng càng thêm tan rã, không suy nghĩ nổi.

Thấy tiểu nhân nhân khê nhử mồi, Tiêu Dạ Huyền vội chỉ dẫn: “Ca nhi, nàng là thê tử của ta!”

Được nhắc nhở, Như Ca tỉnh ngộ, nhìn Tiêu Dạ Huyền, mềm nhẹ gọi: “Phu quân.....”

Thanh âm mềm mại đó khiến đôi mắt Tiêu Dạ Huyền chuyển thâm, hôn thật sâu lên đôi môi đỏ mọng kiều diễm của người trong lòng, thấy đôi mắt mơ màng của cô gái nhỏ, lửa nóng bốc lên, bế nàng đi tới giường.

Màu đỏ nệm giường và da thịt trắng nõn của Như Ca đối lập mãnh liệt đánh vào thị giác. Cởi ra hơn phân nửa áo trong là cảnh đẹp chưa bao giờ Tiêu Dạ Huyền thấy trước đây, thân là Cẩm Thân vương thế tử của Đại Chu, nắm giữ binh quyền Bắc Địa nhiều năm, nữ tử muốn hình muốn vẻ thấy qua vô số, dù là mỹ nhân sắc nước hương trời không mảnh vải che thân đứng trước mặt, trong mắt hắn đều là bộ xương trắng, chỉ có nàng, khiến hắn nóng ruột nóng gan, hận không nuốt vào bụng được, để hóa thành một thể, Tiêu Dạ Huyền nghĩ vậy, tay cũng đã hành động.

Khi áo trong bị Tiêu Dạ Huyền xé nát, cả người Như Ca chợt lạnh, thấy đôi mắt nam tử như dã thú đói khát đã lâu nhìn con mồi, khiến người ta run sợ, tim Như Ca cơ hồ muốn ngừng đập. Chỉ có thể phát ra từng trận rên rỉ yếu ớt dưới sự điên cuồng chiếm đoạt của nam tử, mà âm thanh rên rỉ này càng làm Tiêu Dạ Huyền không thể tự kiềm chế, một lần lại một lần yêu thương người phía dưới. Phát ra những tiếng gầm nhẹ thỏa mãn.....

Tầng tầng màn lụa theo gió phấp phới, hai người tận tình triển miên, bên ngoài màn lụa là từng mảnh vụn y phục rải đầy đất, kiều diễm khôn cùng.....

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiêu Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Người trong vương phủ

Sáng sớm, ánh nắng nhu hòa xuyên qua cửa sổ vào phòng tân hôn. Trong phòng, ngọn lửa trên nền đỏ cảm giác sứ mạng của mình đã kết thúc, hớn hờ rời đi, để lại một luồng khói xanh như có như không.

Một tay chống người, nam tử nằm nghiêng nhìn tiểu nhân nhi đang ngủ say bên cạnh. Thấy những vết đỏ mập mờ lộ ra ngoài chăn gấm, một bàn tay khác dưới chăn bắt đầu làm chuyện xấu.

Đang trong mộng, cảm thấy từng đợt nóng rất trên người, Như Ca uất ức nghẹn ngào, “Ưm.....đau.....”

Nghe vậy, Tiêu Dạ Huyền ngừng động tác. Từ từ mở chăn ra, nhìn lại chỗ mình vừa đụng phải.

“Chết tiệt!”

Thấy từng khối ứ thương trên thân thể từ, đối với hành động không biết tiết chế của mình tối qua, Tiêu Dạ Huyền rất ảo não. Nhớ tới những lời ẩn ý lúc chúc rượu mình của Tiết Thanh Trạch, Tiêu Dạ Huyền hơi đỏ mặt. Nghĩ một chốc liền cẩn thận ôm Như Ca lên, đi vào phòng tắm.....

Cẩn thận tắm rửa cho người đang ngủ say xong, nam tử lấy ra một bình thuốc trắng từ trong hỉ phục tân lang treo bên ngoài, trở lại phòng, vén một góc chăn lên, đổ cao trong suốt từ bình ra, tỉ mỉ thoa lên những nơi máu ứ đọng trên người Như Ca.

Thoa cao xong, cảm giác mát mẻ thư thích khiến Như Ca ngủ càng sâu thêm, trên mặt đầy vẻ an nhiên.

Thấy vậy vẻ mặt như gặp đại địch của nam tử trong nháy mắt trở nên thoải mái, vào phòng trong tự mình tắm rửa.

Lau khô nước lạnh trên người, thay tiết y khô mát, Tiêu Dạ Huyền trở lại nằm xuống bên cạnh Như Ca, trong mắt tràn đầy nhu tình. Ngón tay xẹt qua gò má tròn bóng của nàng, nhẹ vuốt da thịt trắng mịn. Lửa nóng lại bốc lên, không tự chủ được cúi người hôn lên trán nàng một cái. Sau đó là gò má, đôi môi....cho đến lúc người trong lòng bắt mẫn cau mày mới dừng lại hành động cần rở này. Sửa lại chăn gấm cho tiểu nhân nhân đang ngủ say, nghĩ, thế từ mình dưới nắng sớm càng thêm phấn nộn mê người.

4 năm trước, hắn không coi trọng tình yêu nam nữ, nếu nói thành thân, tùy tiện tìm một nữ tử an phận là được. Nhưng hôm nay, cưới được người đang nằm bên cạnh, khiến hắn cực kỳ vui sướng.

Vùi vào cổ tiểu nhân nhân, hấp thụ hương vị ngọt ngào của riêng nàng, thân thể hủ bại như được trọng sinh, khát vọng vô tận đêm qua cơ hồ làm hắn tan chảy. Tiêu Dạ Huyền thỏa mãn thở ra, rốt cuộc hiểu rõ vì sao tướng sĩ trong quân sau khi thành thân thì trên mặt không giấu được vui sướng.

Đang ngủ, Như Ca cảm thấy từng đợt hơi thở ấm áp phả vào vai, tê tê ngứa ngứa. Mở mắt ra, liền thấy nam tử đang vùi đầu vào cổ mình, giờ phút này hai người thật thân mật.

Nhận thấy người mình ôm đã tỉnh lại, nam tử ngẩng đầu lên, thấy Như Ca còn chưa tỉnh hẳn, bộ dáng mộng lung. Theo bản năng cúi người cắn cắn cánh môi hơi sưng của người phía dưới “Còn sớm, ngủ thêm một lát đi!”

“A” nghe thấy âm thanh khàn khàn của nam tử, Như Ca mới tỉnh hoàn toàn, kêu lên một tiếng, rúc cả người vào trong chăn. Thấy mình không mảnh vải che thân, nhò đầu ra, đẩy người bên cạnh một cái: “Y.....phục của ta!”

Thấy đóng vải vụn bên giường, Như Ca ảm ức, nam nhân này đúng là cầm thú, cứ thích xé!

Thấy kiều thể nhìn sàn nhà, bộ dáng buồn bực, Tiêu Dạ Huyền vội vàng đi tới tủ y phục, tìm kiếm một hồi, lôi cả đồng y phục đặt trên giường.

Như Ca lựa ra một bộ mặc vào, thấy nét cười trên mặt nam tử đang tới tới lui lui giữa tủ và giường, không ngờ ngày thường ở ngoài ngội lạnh, trong phòng lại là như vậy. Nhìn đối phương nghiêm túc vận chuyển ‘núi’ y phục, đột nhiên nàng phát giác vừa rồi lúc mơ mơ màng màng được người đặt trong nước ấm lau rửa, tưởng rằng mình đang mơ, hiện tại cảm giác cả người khô mát, xem ra là do hắn làm rồi. Mặc dù ngày người ở thế xa giới xa lạ cõi mở kia thật lâu, nhưng với loại tiếp xúc không khoảng cách này nàng vẫn cảm thấy đỏ mặt.

“Giờ gì rồi?” Hôm nay là ngày đầu tiên vào cửa, phải đi thỉnh an kính trà nữa, ngộ nhớ muộn thì không xong.

Nghe Như Ca hỏi, Tiêu Dạ Huyền ôn hòa đáp: “Vừa qua giờ Mẹo mà thôi.”

Vừa qua giờ Mẹo, còn mà thôi?

“Con dâu nhà khác phải thức dậy từ sớm rồi, ta thế nào ngủ quên tới lúc này chứ, sợ rằng vương gia.....không là phụ vương và mẫu phi đã đợi lâu rồi.” Như Ca cuống quýt mang giày vào, tìm kiếm y phục thích hợp.

Thấy bộ dáng khấn trương của Như Ca, Tiêu Dạ Huyền ôm eo nàng, nhẹ giọng nói: “Để bọn họ đợi một chút cũng được.”

“Làm gì có con dâu nào lại để cha mẹ chồng đợi mình”, bất luận thái độ của Tiêu Dạ Huyền với họ thế nào, mình mới vào phủ, phải tuân theo quy củ. Như Ca gãy không ra vòng ta cứng như sắt, chỉ có thể nhẹ giọng làm nũng “Chẳng lẽ Dạ Huyền nhẫn tâm nhìn ta bị phạt quỳ sao?”

“Ai cũng không thể phạt nàng”, tuy nói thế, nhưng vòng tay đã buông lỏng ra. Mặc dù mình có phủ riêng nhưng sau khi thành thân phải ở vương phủ, đây là yêu cầu của hoàng thúc, Tiêu Dạ Huyền tất nhiên tự biết cân nhắc, hướng ngoài cửa hô, “Người tới”.

Nghe vậy, Hạ ma ma bên cạnh vương phi dẫn đầu đi vào, theo sau là bọn nha hoàn lần lượt bưng đồ rửa mặt các loại.

“Chúc mừng thế tử, thế tử phi!”

Hạ ma ma làm lễ với Tiêu Dạ Huyền và Như Ca. Ánh mắt nhìn về đồng vải vụn dưới giường và những điểm đỏ trên tấm khăn trắng trên giường. Thấy vậy Như Ca mất tự nhiên nhìn Vương ma ma, Vương ma ma hiểu ý, nhét một bao đỏ chứa ngân lượng vào tay Hạ ma ma.

Hạ ma ma luôn miệng nói tạ, cũng không ánh chừng bao đỏ có bao nhiêu tiền, mà là cười cười nhìn Như Ca nói, “Vương phi phân phó nô tỳ tới đổi nệm giường mới cho thế tử và thế tử phi, xin thế tử cho phép!”

Tiêu Dạ Huyền “Ừ” một tiếng, dẫn Như Ca qua một bên.

Hạ ma ma lập tức hôn hờ dẫn bọn nha hoàn tới, lấy mảnh khăn trắng bỏ vào hộp gỗ tử đàn, thay mới nệm giường. Vừa đổi vừa nói: “Thay nệm mới, năm sau nhi tôn đây nhà!”

Bên kia thay nệm mới, bên này bọn Thanh Nhi không ngừng cất đồng y phục trên giường vào tủ. Lòng than, sáng nay sao chủ nhân lại bày cả đồng y phục ra giường thế này.

Cất xong, Thanh Nhi hầu hạ Như Ca rửa mặt chải đầu, rồi lựa một bộ y phục màu đỏ thêu hoa sen bạc, đưa đến trước mặt Như Ca. Như Ca nhìn, tân hôn nên mặc màu tươi sáng chút, liền gật đầu mặc vào.

“Cút!”

Vừa trang điểm xong, Như Ca nghe thấy giọng nói băng lãnh của nam tử truyền vào từ gian ngoài. Dẫn Thanh Nhi ra, liền thấy một nha hoàn mặc y phục màu xanh như Thanh Nhi, trang điểm rất khéo đang ôm bộ y phục màu đen thêu giao long quý trên mặt đất, đôi mắt long lanh nước tràn đầy hoảng sợ nhìn Tiêu Dạ Huyền ánh mắt lạnh lẽo.

Thấy bộ dáng là chủ nhân khóc của nha hoàn kia, bọn Thanh Nhi liền hiểu ngay, không khỏi lửa giận bốc lên đầu, tiểu thư mới gả tới hôm qua, hôm nay đã bày ra bộ dáng câu dẫn thế tử, quả là vô liêm sỉ.

“Nha đầu này, thế tử không thích người phục vụ thì nhanh lui ra, sao lại chọc chủ tử tức giận” dọn giường nệm xong, Hạ ma ma liếc nha hoàn đang quỳ dưới đất kia, thấy vẻ mặt lạnh lẽo của thế tử, nhất thời cả kinh. Vội bước lên nói: “Nha đầu này không hiểu chuyện, trở về nô tỳ nhất định nghiêm phạt.” Nói xong kéo nha hoàn kia lên, hành lễ dẫn một đám nha hoàn phía sau lui ra.

Hạ ma ma rồi đi, nam tử vẫn như cũ không nói một lời, con người đen chuyên chú nhìn Như Ca. Ánh mắt sáng quắc kia khiến Như Ca đỏ mặt. Liếc Tiêu Dạ Huyền một cái, nhặt y phục dưới đất lên bảo một nha hoàn cầm đi giặt, kêu Thanh Nhi lấy bộ khác tới.

“Chỉ là thay y phục mà thôi, cần gì giận dữ vậy?” Trên đời không có nữ nhân nào thích nữ nhân khác tới gần phụ quân mình, mặc dù nói vậy, nhưng trong lòng Như Ca lại rất hạnh phúc vì hành động vừa rồi của Tiêu Dạ Huyền. Thì ra hẳn đúng là không để ý nữ đến gần hầu hạ.

Như Ca giữ trường bào mặc vào cho Tiêu Dạ Huyền, thắt lại từng cái kết, nhận lấy khăn mặt từ tay Thanh Nhi, lau mặt cho hắn, hầu hạ tỉ mỉ chu đáo.

Đứng yên chờ nàng phục vụ, nghe thấy câu hỏi, Tiêu Dạ Huyền mặc nàng loay hoay không đáp, chỉ cúi người xuống hôn nhẹ lên trán nàng.

Như Ca ngẩn ra, vội vàng nhìn về phía bọn Thanh Nhi, thấy họ đều một bộ nén cười, nhất thời đỏ bừng cả mặt.

Vốn Như Ca muốn nhanh đến tiền viện thỉnh an, đáng tiếc Tiêu Dạ Huyền không chút gấp gáp, lại không thể đi trước một mình, đành dùng xong bữa sáng mới đi.

Vì hôn lễ, viện thế tử đã được sửa sang lại rất nhiều, hoa cỏ được cắt tỉa gọn gàng, còn có sen trong hồ, có lẽ mới được chuyển vào nên có chút ỉu xiu.....lúc này Như Ca nhớ đến vườn hoa anh đào ở Nhân Nguyệt Các. Hồng, trắng, đỏ đủ cả hơn hẳn những loại hoa được tía tốt cận thận này.

“Trong biệt viện ở Bắc thành có rất nhiều hoa anh đào, nếu nàng thích, ngày mai sẽ cho người đem tới đây”.

Nghe nam tử nói, Như Ca cười một tiếng, nam nhân này chẳng lẽ là con giun trong bụng mình sao, ngay cả mình nghĩ cái gì cũng biết.

Đi một đoạn ngắn, liền thấy cách đó không xa, Tuyết Lang đang nằm trên cỏ vờ ngủ say.

Nghe tiếng bước chân quen thuộc lập tức mở đôi mắt xanh ngọc, vọt đứng lên, chạy vòng vòng quanh người Như Ca.

Đi kính trà trường bồi mang nó theo không ổn rồi. Như Ca đang suy nghĩ tìm nơi nào cho Tuyết Lang chơi, thì nghe “Xuy!” một tiếng, Tuyết Lang liền đứng yên tại chỗ, nghiêm chỉnh giống như tướng sĩ nghe quân lệnh, không đi theo hai người nữa.

Âm thanh phát ra từ cái còi hình đầu sói trên tay Tiêu Dạ Huyền.

Tiêu Dạ Huyền lấy ra một cái còi hình đầu sói khác từ trong ống tay áo đặt vào lòng bàn tay Như Ca, tỉ mỉ giải thích, “Tuyết Lang tuy không hiểu tiếng người, nhưng có thể hiểu được hiệu lệnh còi, tiếng ngắn là để gọi nó, tiếng dài là để nó đứng yên, một dài một ngắn là tấn công, một ngắn một dài là đi trước.....còi này không chỉ Tuyết Lang, nếu có việc gấp, thổi ba tiếng, ảnh vệ trong vòng trăm dặm cũng nghe được, sẽ xuất hiện.”

Nghe Tiêu Dạ Huyền giải thích, nhìn lại chiếc còi, không giống với cái của Tiết Thanh Trạch lắm. Cái kia làm bằng đồng còn cái này là làm bằng bạc.

Nhìn kỹ trên đầu sói có khắc ba chữ ‘Tiêu Dạ Huyền’ và một ngôi sao. Đây.....chẳng lẽ coi như là vật đính ước?

Thấy Như Ca vừa đi vừa nhìn chăm chăm cái còi mất vụt sáng, tìm Tiêu Dạ Huyền đột nhiên dâng lên một dòng nước ảm, kéo gần khoảng cách giữa hai người, cuối cùng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, nhận thấy nàng khẽ giãy giụa nhưng vẫn không buông ra.

Trên đường không ít nha hoàn gã sai vặt trong phủ vừa hành lễ vừa quan sát phu thê hai người.

Mọi người đều biết, thế tử rất ít khi về phủ, mỗi lần đều là vội tới vội đi, tựa như tới nhà người lạ. Hiện tại lại mang một chút nhu hòa, thỉnh thoảng nhìn về phía thế tử phi xinh đẹp bên cạnh, nhìn kỹ có thể thấy hai người còn đang nắm tay.

Bị Tiêu Dạ Huyền dắt đi khắp vương phủ hồi lâu, Như Ca mới phát hiện Cẩm Thân vương phủ rất rộng, không nhỏ tí tẹo như Thọ vương phủ, ngói màu vàng dưới ánh nắng chiếu rọi càng thêm rực rỡ, đình đài lầu các đan xen hợp lý, dọc theo đường đi, núi giả, suối nhỏ nhiều vô số, còn có một sân khấu hoa lệ.

Vòng qua sân khấu đi thêm khoảng thời gian uống cạn nửa chén trà, hai người đến Phù Dung Cư chỗ của vương phi Trần thị. Giống như tên, trong viện trồng rất nhiều phù dung. Qua thêm một tháng nữa, trong viện sẽ ngập tràn phù dung nở rộ.

Tỳ nữ chờ ngoài cửa, thấy Tiêu Dạ Huyền và Như Ca tới, liền tiến lên đón: “Nô tỳ Xuân Hương thỉnh an thế tử, thế tử phi, vương gia và vương phi đang chờ hai vị chủ tử bên trong ạ!”

Xuân Hương vừa nói vừa vén rèm cửa ra, thấy hai người nắm tay thì cười khanh khách. Ý thức được nha hoàn trước mắt đang cười cái gì, Như Ca trừng mắt liếc người bên cạnh còn không chịu buông tay, hận sao không thể hung hăng cắn tay hắn một cái.

Ai ngờ người bên cạnh hình như không hề phát hiện, tiếp tục kéo tay nàng vào trong. Như Ca đành ra hiệu cho Thanh Nhi và Thanh Loan đi cách một khoảng phía sau.

Thanh Nhi và Thanh Loan gật đầu tỏ ý đã biết, vội vàng móc từ tay áo ra một bao đỏ cho Xuân Hương.

Như Ca theo Tiêu Dạ Huyền vào Phù Dung Viện, liền thấy ở ghế trên là một vị nam tử trung niên diện mạo nho nhã, Tiêu Dạ Huyền giống ba bốn phần. Bên người nam tử trung niên là một phụ nhân ăn mặc sang trọng, hai người này hẳn là Cẩm Thân vương và vương phi rồi.

Tiêu Dạ Huyền dẫn Như Ca lên trước đang định thỉnh an hai người kia thì một giọng nói lạnh nhạt chua ngoa vang lên.

“Đại tẩu tới sớm quá nha, phụ vương và mẫu phi chờ đã bao lâu rồi, chẳng lẽ gia giáo Ngọc phủ là vậy sao?”

Như Ca nhìn về phía giọng nói đó, người mở miệng là một nữ nhân diện mạo cực kỳ bình thường tầm 24, 25 tuổi, mặc y phục tơ vàng sợi bạc thêu hoa bách hợp, đầu cài trâm vàng, cổ đeo vòng vàng, tóc chải theo kiểu phụ nhân. Từ trang phục, kết hợp với những tin tức Thanh Nhi nghe ngóng được, người này chắc là nhị thiếu phu nhân của vương phủ rồi.

Nhìn thoáng qua thấy sắc mặt Tiêu Dạ Huyền trở nên âm trầm, Như Ca lắc đầu một cái, lần này đúng là mình đã tới trễ, nếu để vị bên cạnh phát tác, sợ rằng khó thu xếp cục diện. Nghĩ vậy, Như Ca rút tay ra, về mặt áy náy làm lễ với vương gia và vương phi.

“Nhi tức bất hiếu, tới trễ, mong phụ vương và mẫu phi tha lỗi”

Thấy Như Ca khiêm nhường nhận lỗi, Cẩm Thân vương hài lòng gật gật đầu, là một đứa hiểu chuyện, thái độ tốt hơn tiểu tử Tiêu Dạ Huyền kia nhiều lắm. Dung mạo cũng là đệ nhất, ánh mắt nhí tử quả không kém. Bất quá Dạ Huyền vừa thành thân, nàng dâu Dạ Cát gây hấn với đại tẩu, thật quá không hiểu chuyện. Nếu nháo cho quan hệ bê tắc, tương lai Tiêu Dạ Huyền kế thừa vương phủ, có nguy cơ sẽ bị đuổi ra khỏi vương phủ mất, liếc nhìn Liễu trác phi bên kia vừa muốn lên tiếng, Cẩm Thân vương phi bên cạnh đã mở miệng trước.

“Đêm tân hôn có cặp phu thê nào còn nhớ được canh giờ chứ, không phải chuyện lớn gì, trên đời này chỉ có thế tử của Dạ Cát là ngu nguyên một đêm không cần thay hi phục, nên mới tới sớm được thôi”. Nói đến đây, Cẩm Thân vương phi nhìn Tiêu Dạ Cát, “Dù có không hài lòng với hôn sự, Dạ Cát cũng không nên bỏ thế tử một mình trong đêm tân hôn như vậy, nếu không có con, thật đúng là bất hiếu”.

Lời Cẩm Thân vương phi làm những người biết nội tình ở đây không khỏi che miệng cười khê. Còn nhị thiếu phu nhân Tô Như thì ở một bên xoắn xoắn khăn tay.

Tô Như này vốn là trưởng nữ của Uy liệt tướng quân Tô Thành, dáng dấp giống Tô tướng quân như đúc, nên rất được cưng chiều, theo lý với thân phận như vậy dù cho diện mạo có chút thiếu sót cũng sẽ không gả cho con thứ. Đáng tiếc Tô Như ý mình là con gái yêu của tướng quân, kén cá chọn canh, chọn tới chọn lui mãi đến hơn 20 tuổi vẫn chưa gả đi. Thường ngày hay cùng tiểu thư nhà Triệu quốc công lui tới kịch viện vui chơi. Một lần ngẫu nhiên đụng phải nhị thiếu gia của Cẩm Thân vương phủ ở kịch viện, liền vừa ý, vì sao? Chỉ vì lúc đó Tiêu Cát đang diễn vai một thư sinh dụ dỗ đa tình, Tô Như nhìn thấy liền nghĩ, có thể diễn hay như thế, thì nam tử này sẽ rất yêu thương săn sóc thế tử .

Trùng hợp lúc đó Cẩm Thân Vương thế tử đã sắp mất mạng, Tô đại tướng quân nghĩ tương lai vương phủ sợ rằng sẽ rơi vào tay nhị thiếu gia Tiêu Dạ Cát, mà nữ nhi mình có ý, hơn nữa Liễu thái hậu lại tự mình đứng ra làm mai, vì thế hôn sự của hai người liền giải quyết nhanh gọn. Ai ngờ vào ngày tân hôn, nhị thiếu gia ở kịch viện không về. Khiến Tô Như ngồi đợi trong tân phòng cả đêm. Không chịu nổi lạnh nhạt, trời vừa sáng, Tô Như liền chạy đến Cẩm Thân vương tố cáo, huyên náo khiến mọi người trong phủ đều biết. Sau chuyện này, vốn đã không có tình cảm với Tô Như, Tiêu Dạ Cát càng thêm xa cách.

Vào phủ 4 năm, nếu Liễu trắc phi không làm dữ, sợ là ngay cả cửa phòng của Tô Như Tiêu Dạ Cát cũng sẽ không bước vào, thế nên đến tận giờ bụng Tô Như vẫn chẳng có chút động tĩnh nào. Sau 4 năm vẫn không sinh được, Liễu trắc phi cũng dần dần không trong mong gì ở Tô Như nữa, ngược lại bắt đầu tính toán nạ thiệp cho Tiêu Dạ Cát, hiện giờ Tô Như thật là có khổ không thể nói.

Thấy đại tẩu mặc dù xuất thân thứ nữ, từ đầu đến chân không có gì hơn mình, lại được sủng như vậy, Tô Như làm sao chịu được, mới lên tiếng khiêu khích, không ngờ bị Cẩm Thân vương phi vạch trần nội tình, nhất thời giận đến hai má tím bầm.

Một bên Liễu trắc phi nghe thấy lời Cẩm Thân vương phi, giờ khăn lau miệng, vỗ vỗ trấn an Tô Như, từ tốn cười đáp trả: “Tạ tỷ tỷ quan tâm, theo muội thấy, tình cảm phu thê phải từ từ bồi dưỡng, mà tính Như nhi thật giống tỷ tỷ, rất cố chấp, sợ rằng một ngày nào đó tình cảm hai đứa cũng sẽ giống như tỷ tỷ và vương gia, tôn trọng nhau như khách mất.”

Lời Liễu trắc phi chẳng khác nào đang nhắc nhở Trần thị, rằng Trần thị cũng không được cưng chiều, lời nói nghe như có tình có lý lại ẩn giấu gai nhọn đâm vào tim Cẩm Thân vương phi.

Nhất thời, không khí trong phòng vô cùng quỷ dị. Như Ca thấy sắc mặt Tiêu Dạ Huyền vẫn như thường, trong mắt ngay cả một gợn sóng cũng không có, giống như đã tập mãi thành quen, xem ra quan hệ của hắn và vương phi quả là lạnh bạc.

Như Ca không khỏi âm thầm quan sát mẹ chồng, giờ phút này trong mắt của Cẩm Thân vương phi đã không có mình và Tiêu Dạ Huyền, cặp mắt như có lửa nhìn chằm chằm Liễu trắc phi. Ánh mắt kia cứ như bò tới thấy tấm vải đỏ, tràn đầy địch ý, tới mức quên đi tồn tại của những người xung quanh.

Nhận ra không khí kỳ lạ, Cẩm Thân vương giả ho hai tiếng, nói: “Được rồi, hai ái phi có chuyện gì nói riêng đi, bản vương đang chờ uống trà của con dâu!”

Nghe vậy, Trần thị và Liễu thị không nói gì nữa. Hạ ma ma vội ra hiệu cho nha hoàn hai bên đi lấy đồ. Không bao lâu hai nha hoàn mang bộ đoàn tới đặt chính tề trước mặt Cẩm Thân vương và vương phi.

Chuẩn bị xong, Hạ ma ma dẫn nha hoàn dâng trà tiến lên, hướng về Tiêu Dạ Huyền và Như Ca cung kính nói, “Thế tử, thế tử phi mời dâng trà.”

Thấy rốt cuộc đã trở về chính đề, Tiêu Dạ Huyền dẫn Như Ca đến quỳ xuống bô đoàn, nha hoàn đưa trà cho hai người.

“Mời phụ vương dùng trà”

“Mời phụ vương dùng trà”

“Ừ” ba phải thành công Cẩm Thân vương đáp một tiếng, tiếp nhận ly trà của hai người uống một hớp, cho Như Ca một hồng bao lớn, cười nói: “Về sau, chính là người một nhà, phải ở chung cho tốt, sớm ngày khai chi tán diệp cho Dạ Huyền.”

“Dạ” nghe thấy ‘khai chi tán diệp’ mặt Như Ca nóng lên, lại thấy ánh mắt lóe lên của người bên cạnh nhìn mình, không khỏi quýnh lên, nhận lấy một ly trà khác kính Cẩm Thân vương phi.

Mới vừa ăn thiết bởi Liễu trắc phi, Cẩm Thân vương phi nhận lấy ly trà, chỉ chạm môi một cái, cho một bao lì xì lớn tương tự, xem như xong.

Sau đó, Hạ ma ma giới thiệu mấy người trong sảnh với Như Ca.

Ngồi bên trái là Liễu phi, tuy không còn trẻ đẹp như trước nhưng vẫn có khí chất đặc thù của nữ tử Giang Nam dịu dàng quyến rũ, bởi vì là tiểu thiếp, nên Như Ca là thế tử phi không cần phải hành lễ.

Nhị thiếu gia Tiêu Dạ Huyền, do Liễu trắc phi sinh, xem ra nhỏ tuổi hơn nhị thiếu phu nhân Tô Như, hình như rất kiêng kỵ Tiêu Dạ Huyền, nhìn kỹ trong mắt có chút lập lờ khó hiểu, nụ cười trên mặt cứng ngắc.

Mặc dù Cẩm Thân vương yêu thích trắc phi Liễu thị, nhưng thiếp thất trong vương phủ cũng có khối người, trừ một người dốt bé gái chừng 8 tuổi ở ngoài, trong góc còn có hai nữ nhân khá trẻ đẹp.

Như Ca cảm thấy mấy món đồ chơi dễ thương và một vòng tay phỉ thúy nhỏ nhỏ đưa cho muội muội trên danh nghĩa của Tiêu Dạ Huyền, liền bị Tiêu Dạ Huyền nhanh chóng kéo về viện thế tử.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Tiểu nô tỳ

Trong sương phòng ở viện thể tử, nữ tử xoắn tóc nằm trên giường êm, trên vòng eo mảnh khảnh của nàng, một đôi tay có lực đang giúp xoa bóp không nhanh không chậm, không mạnh không nhẹ, khiến người trên giường thoải mái thở ra.

Thấy tiểu nhân nhón gối giữa không dứt giờ bày ra bộ dáng hưởng thụ, trong mắt nam tử có ý cười như có như không.

Như Ca thăm cảm thán, tay nghề xoa bóp của người này quả không chê vào đâu được, đau nhức lúc sáng qua mấy cái nhún nhún giờ đã không còn.

Ừm, nhà khác đều là vợ hầu hạ chồng, mình thế này có phải có chút càn rỡ hay không ta?

Nghiêng đầu liếc trộm nam tử ngồi bên mép giường, chỉ thấy trên mặt nam tử tràn đầy cung chiêu khiến lòng Như Ca tràn đầy hạnh phúc. Lặng lẽ nghiêng đầu sang chỗ khác, ngáp một cái, đưa tay vỗ vỗ đầu Tuyết Lang cũng đang ngáp dưới giường, không bao lâu liền ngủ thiếp đi.

Nghe tiếng hít thở trở nên đều đều của người bên dưới, lực tay nam tử từ từ chậm lại, nhẹ nhàng cời giấy ra, nằm xuống bên ngoài, ôm tiểu nhân nhón đang ngủ say vào lòng, vành tai tóc mai chạm nhau, nhắm mắt ngủ.

Bên ngoài ánh nắng nhu hòa, trong phòng, hai người một thú ngủ say. Lão quản gia từ phủ thể tử tới thỉnh an và bọn Vương ma ma từ cửa sổ mờ phân nửa thấy cảnh tượng như vậy, cười khê, lặng lẽ lui ra.

Không biết ngủ bao lâu, Như Ca mở cặp mắt mộng lung, nhìn gương mặt anh tuấn phóng đại trước mắt, nghe hơi thở của nam tử vây quanh, lòng cảm thấy an tâm khó hiểu. Nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt lúc ngủ của nam tử, lưu ý đến đôi môi vẫn mang theo vài phần tím nhạt bất thường. Một tay Như Ca đã không tự chủ bắt mạch cho nam tử.

Sau một hồi bắt mạch, trừ ăn uống không điều độ dẫn tới tỷ vị hư, chắc không còn vấn đề gì khác. Bất quá thân thể đã trúng qua cổ độc có lẽ hơi khác trước, cần điều dưỡng. Như Ca nhẹ nhàng gỡ cánh tay bên hông ra, xuyên quá tấm màn lụa mỏng, thấy mặt trời đã lên cao, xem chừng sắp đến thời điểm dùng cơm trưa rồi. Mang giấy vào, đi tới bàn trang điểm chỉnh trang lại một chút, tiện tay lấy cây trầm trần châu cài lên đầu, rón rén đi ra ngoài.

Tuyết Lang nằm trên sàn, lắc lắc hai vành tai nhọn, nhận thấy động tĩnh của Như Ca, nghiêng đầu nhìn một chút người còn đang ngủ trên giường, quyết định xuôi theo chiều gió, chân chó lựa chọn đi theo Như Ca.

Ngoài phòng, bọn Thanh Nhi thấy chủ tử đi ra liền vội vàng nghênh đón.

Như Ca bảo Thanh Nhi gọi đại nha hoàn quản sự trong viện dẫn đường đến phòng bếp.

Như Ca vừa tới cửa phòng bếp, một loạt giọng nói liền truyền vào tai, nàng nhìn vào trong bếp mấy phụ nhân đang tụ tập tám chuyện rất náo nhiệt.

“Trương ma ma thật có phúc, nữ nhi xinh đẹp như vậy, lại biết phương thuốc dưỡng nhan. Nghe nói vừa vào phủ mấy tháng đã lọt vào mắt vương phi, hiện là đại nha hoàn bên cạnh vương phi, đã an bài cho mẫu thân mình một vị trí tốt. Trương lai, không chừng vương phi sẽ cất nhắc nàng, cho làm thiếp của thể tử à”. Một phụ nhân thô kệch cực kỳ nịnh hót vừa nói vừa quạt cho một phụ nhân khác ngồi bên bàn, vừa ăn bánh uống trà vừa chỉ huy mọi người trong phòng bếp rửa rau làm việc.

“Ha ha, không sai, nữ nhi ta là đoá hoa 18 dặm còn nghe hương, may mắn ta sống chết không nghe theo lời lão già ở nhà bảo muốn cho nó đính hôn với tên thợ mộc thôn bên, bằng không đúng là lỗ lớn rồi.” nghe phụ nhân thô kệch kia nói, Trương ma ma rất hài lòng.

“Lão già đáng chết kia còn nói gì mà thà làm thê nhà nghèo còn hơn làm thiếp nhà giàu, nhầm quá, ai lại không cần nhà cao cửa rộng mà chui rúc trong nhà lá dột nước, nữ nhi ta có phúc tướng, thế nào lại sống ở cái quê nghèo kia được”.

Quê nghèo, không phải bà cũng sinh ra từ đó sao? Đồ mất gốc! Năm xưa không biết là ai đem con gái mình bán đi, giờ lại muốn nhờ con gái để trèo cao! Một đầu bếp nữ vừa cọ nói vừa nói thầm.

Nữ đầu bếp kia nguyên là đồng hương của Trương ma ma, biết rất rõ tình huống của bà ta. Trương ma ma này cũng chỉ là một bà già nhà quê, không có bạc lại đặc biệt thích đánh bài, đánh đến trong nhà chỉ còn bốn bức tường, cuối cùng mắc nợ, liền bán con gái cho phường ca múa. Hiện giờ vất vả lắm đưa con gái kia mới được một người tốt bụng chuộc thân cho đến đây tìm công việc đáng hoàng mà sống, không ngờ muốn dựa vào chút nhan sắc mà mơ tưởng làm thiếp của thể tử, quả là không biết xấu hổ. Đáng thương nhất là lão Trương, một thân bệnh tật, con trai thì bất hiếu, vợ lại không hiền, chẳng ai trông nom.

“Không biết rốt cuộc thể tử phi có bộ dáng thế nào? Thể tử dùng đến 280 món sinh lễ cưới về đây, nhất định là đẹp hơn Tây Thi đậu hủ gì đó chứ hả?”

Nghe thô phụ nói vậy, người ngồi bên bàn bĩu môi khinh thường: “Dáng dấp đẹp thì thế nào, còn phải xem có sinh được không đã, người nhìn nhị thiếu phụ nhân đó, vào cửa hơn 4 năm rồi, dùng nói là con, ngay cả một cái trứng cũng không sinh được nữa kia. Tại hôn lễ ta thấy eo thể tử phi nhỏ như cây sậy, không biết sinh được không đây. Chẳng giống nữ nhi ta, vừa nhìn là biết sinh nở tốt. Tựa như ta sinh cả 3 nhi tử và 1 nữ nhi……”

Phụ nhân đang cầm bình trà, ăn mặc chải chuốt, vẫn tiếp tục nói huyền thuyên, đột nhiên phát hiện mấy phụ nhân xung quanh lui hết qua một bên, nháy mắt ra hiệu với mình. Mụ quay đầu, liền thấy một nữ tử mặc y phục màu hồng thêu sen bạc, đầu cài cây trầm trần châu, dung nhan cực kỳ xinh đẹp đi vào, đứng sau nữ tử là hai đại nha hoàn lạ mặt, Trần quản gia của phủ thể tử, và một con sói trắng thân hình không nhỏ!

Ý thức được tình hình, bình trà trên tay Trương ma ma nháy mắt rơi xuống đất, vỡ tan tành.

“Một đám ăn no không lo làm việc, nói huyền thuyên sau lưng chủ tử! Còn không mau hành lễ với thể tử phi”, lão quản gia nghe rõ từng lời của Trương

thị, ghét nhất là loại nô tài không an phận thế này, cất giọng mắng.

Nghe vậy, đám người vội vàng hành lễ “Thế tử phi cát tường!”

Trương ma ma và đám phụ nhân tám nhăm lúc này mặt mũi trắng bệch. Vừa quý vừa thâm kêu khổ. Nói xấu chủ tử sau lưng, bị bắt ngay tại trận. Thế tử phi chắc không để con sói kia tới trừng trị bọn mình chứ! Lòng đang lo lắng, không biết sẽ bị trừng phạt thế nào, liền nghe tiếng nói nhẹ nhàng của nữ tử truyền tới.

“Đứng lên hết đi!”

Sau đó Như Ca dẫn theo Thanh Nhi và Thanh Loan lướt qua mấy người đó, đi tới bếp lò, liếc mắt nhìn gà vịt, trái cây rau dưa bày đầy trên bàn, chọn những thứ cần dùng, giao cho cho bọn phụ nhân đi rửa. Rồi kêu một người đi nhóm bếp. Một phụ nhân trong nhóm vừa này vội vàng chạy tới nhóm lửa, tho thối khiến tro bay đầy mặt, nhưng không để ý chút nào, giống như làm vậy có thể lấy công chuộc tội.

Liếc nhìn vẻ mặt nhỉnh hót của Trương ma ma, Như Ca không nói một từ.

Chuẩn bị nguyên liệu xong, Như Ca nói tên món ăn cho Thanh Nhi và Thanh Loan sơ chế qua. Tất cả sẵn sàng rồi, Như Ca liền bắt đầu nấu bữa trưa. Dầu sôi, cho đồ vào, nêm gia vị.....động tác cực kỳ thành thạo. Ước chừng qua nửa canh giờ, mùi thơm mê người của đồ ăn khiến nữ đầu bếp kinh nghiệm đầy mình cũng nhìn không được sắp đến nhìn kè.

Như Ca nhận con vịt nướng vàng óng mới lấy trên lửa than xuống từ tay nha hoàn bên cạnh, dùng dao bén xoẹt xoẹt vài đường, từng mảnh đều tẩm ướp roi xuống đĩa. Thấy thịt vịt vàng óng thơm ngon, và chén nước chấm thơm lừng trước mặt, nữ đầu bếp mặc dù chưa từng làm, nhưng biết nhất định món này cực kỳ ngon, âm thầm nhớ kỹ cách làm.

Như Ca thấy tất cả đã xong, xem chừng người trong phòng cũng sắp tỉnh, bèn dặn Thanh Nhi coi lửa, một lát đưa đồ ăn đến sương phòng, rồi dẫn Tuyết Lang đang hờn hờ chiến đấu với con vịt nướng đi.

Vừa ra khỏi cửa, Như Ca nhìn lão quân gia nói, “Phòng bếp trong viện thế tử nhỏ, không cần nhiều người làm như vậy, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, mong rằng lão quân gia quan tâm nhiều hơn.”

Những người này đều là người trong viện vương phi điều tới, mình là nàng dâu mới vào cửa, trực tiếp xử lý, chính là đánh thẳng vào mặt vương phi, giao cho lão quân gia xử lý tốt hơn.

Lão quân gia gật đầu một cái, “Dạ, lão nô hiểu.”

Ngày trước thế tử không ở đây thì thôi, tùy những người này muốn làm gì thì làm, nhưng giờ chủ nhân vừa mới thành thân, bọn nô tài này đã lớn mật như vậy, sao được, phải dọn dẹp sạch sẽ!

Nhìn theo bóng nữ chủ nhân rời đi, lão quân gia quyết định xong, chuyển hướng sang Trương ma ma và ba phụ nhân đang cúi đầu, lạnh giọng nói: “Tất cả và miệng 50 cái, viện thế tử không chứa chấp các người, các người từ đâu đến thì về lại chỗ đó đi!”

Trương ma ma dựa vào con gái thật vất vả và mới vừa được lên làm quản sự phòng bếp viện thế tử, mắt thấy sắp vượt mặt, sao không đau lòng, liên tục nhận lỗi, đáng tiếc chẳng ích gì, sao khi và miệng xong, bị người mang ném về Phù Dung Viện.

Trong sương phòng, Tiêu Dạ Huyền tỉnh giấc, không thấy Như Ca, lòng như hư không. Mới một đêm mà hình như đã có thói quen phải ôm nàng ngủ mới được, dù chỉ là ôm, cũng đã cực kỳ thỏa mãn. Quét mắt một vòng, vẫn không thấy bóng người. Trong mắt hần trần đầy mờ mịt. Tịch tịch bao phủ quanh thân khiến Như Ca vừa tới cửa nhìn thấy mà đau lòng.

“Dạ Huyền?” bước đến gần, nàng nhẹ gọi.

Nghe được tiếng nói quen thuộc, mắt nam tử bừng sáng.

Như Ca thấy trong mắt nam tử đều là hình bóng của mình, cười cười, cắn lên đôi môi tím nhạt kia, cho đến khi nghe được tiếng hít khí của người nọ mới nhả ra.

“Nàng đi đâu vậy?” cô gái nhỏ này quả là lớn mật, dám cắn lên đây. Nam tử liếm liếm môi, cảm thụ vị ngọt còn lưu lại, giọng nói trở nên trầm thấp khàn khàn.

Như Ca kéo Tiêu Dạ Huyền đến bàn, vừa đi vừa cười đáp “Đi chuẩn bị cho chàng món ăn vừa thơm ngon vừa đầy đủ dinh dưỡng!”

Giống như để làm chứng cho lời Như Ca, vốn đang cặm cụi gặm vịt nướng một bên, Tuyết Lang ngẩng cổ thật cao, lộ ra nửa con vịt nướng đang ăn dở.

Nam tử thấy Tuyết Lang đang hưởng thụ cao lương mỹ vị do cô gái nhỏ của mình làm trước cả mình, thì híp mắt lại.

Ở chung nhiều năm Tuyết Lang làm sao không biết chủ nhân đang ghen tỵ, vội giống như trẻ nhỏ bị bắt nạt, vô cùng tự giác lui về sau, tiếp tục hưởng thụ bữa trưa của mình.

Hai người ngồi xuống bàn, vừa lúc Thanh Nhi dẫn người mang đồ ăn tới.

Chờ bọn Thanh Nhi bày đồ ăn xong, lui ra ngoài hết, Như Ca bưng bát canh Ngũ Hành Thanh Huyết Thang đến trước mặt Tiêu Dạ Huyền, cười nói: “Đây là dược thiện dưỡng thân, rất có lợi cho chàng, phải uống nhiều một chút, uống xong mới ăn cơm, như vậy dược tính sẽ phát huy tốt nhất”.

Mùi thuốc nhàn nhạt xông vào mũi, không giống với nước thuốc đắng đen như mực những năm này uống, thứ mùi này rất hấp dẫn. Tiêu Dạ Huyền nhìn những món ngon trước mắt do vợ bé nhỏ tự tay làm vì mình, thỏa mãn cười, múc một muống canh bắt đầu thưởng thức dược thiện. Từng muống từng muống, không thừa một giọt.

Hắn vừa uống canh xong, bên miệng đã có một cuốn nhỏ, hé miệng cắn, mùi nước sốt hòa với thịt nướng tràn đầy khoang miệng. Thấy Như Ca không ngừng gấp thức ăn cho mình, Tiêu Dạ Huyền lấy khăn ướt lau tay sạch sẽ, bắt chước nàng, trải tấm bánh mỏng ra, bỏ hành sợi, dưa leo và thịt vịt chấm nước sốt lên, cuốn lại, đưa tới miệng đối phương.

Như Ca đã có kinh nghiệm được đút mấy lần, thấy chung quanh không ai, liền ngoan ngoan hé miệng, hai người chàng qua thiếp lại, rất vừa lòng.

Vừa dùng xong bữa trưa, lão quản gia cũng từ Phù Dung Viện trở lại viện thế tử.

“Thế tử phi, lão nô đã đưa mấy nô tỳ điều ngoa kia về Phù Dung Viện rồi, không biết có cần điều thêm người tới phòng bếp không?”

Trước kia, những chuyện này lão quản gia đều tự mình sắp xếp, nhưng giờ trong phủ có thế tử phi, rất nhiều chuyện ở nội viện dĩ nhiên là phải xin phép.

Nghe vậy, Như Ca thuận miệng nói: “Ta thấy phòng bếp nhỏ, nữ đầu bếp và nha hoàn ma ma trợ giúp không ít, đã đủ rồi, không cần thêm người nữa.”

Lão quản gia gật đầu một cái, liếc mắt thấy thế tử nhìn không chớp mắt thế tử phi, trên mặt tràn đầy ám áp nhu hòa, mỉm cười rời đi. Vì sự thay đổi của Tiêu Dạ Huyền, lão quản gia rất yêu mến vị nữ chủ nhân này.

“Vừa rồi xảy ra chuyện gì sao?”

Yên lặng nghe hai người đối thoại xong, vòng tay ôm lấy tiểu nhân nhân vào ngực, Tiêu Dạ Huyền hứng thú hỏi.

Nghe nam tử hỏi, ngồi trên đùi nam tử, Như Ca tỉnh ranh cười một tiếng, “Không phải chuyện gì lớn, chẳng qua là lão quản gia thay ta mời nhạc mẫu tương lai của Dạ Huyền về lại Phù Dung Viện thôi.”

Lời Như Ca làm Tiêu Dạ Huyền buồn cười, nhưng không hỏi kỹ thêm, chừng là một vài kẻ không đáng để ý, chỉ cần không làm hại đến nàng, liền tùy nàng xử lý.

Trong một gian phòng ở Phù Dung Viện, bị vạ miệng, hai gò má sung đỏ, môi méo lệch, Trương ma ma nước mắt nước mũi nhoe nhoẹt kể lại chuyện xảy ra cho một nữ tử đang điều chế son phấn.

“Lục Yêu à, con nhất định phải làm chủ cho vi nương nha, ta sống nửa đời người rồi, lần đầu tiên bị nhục thế này, thế tử phi đúng là một đồ phụ, ta dù gì cũng do vương phi phái qua, mà một chút mặt mũi cũng không lưu cho ta! Con xem ta bị đánh thế nào này!”

Phòng bếp là nơi béo bở, giờ đường tiền tài mất còn bị trừng phạt, Trương ma ma vừa tức vừa khổ.

“Nữ nhi chi là một nha hoàn, làm chủ thế nào được”, nhìn thương trên mặt Trương ma ma, Lục Yêu cực kỳ tức giận, không ngờ mẹ mình vừa đến không lâu, đã bị đuổi trở về.

“Chớ tự coi nhẹ mình, con bây giờ không phải là nha hoàn bên cạnh vương phi sao? Thiếu gì cơ hội nói xấu nàng ta trước mặt vương phi. Chờ vương phi chán ghét nàng ta rồi, trước mặt vương phi con biểu hiện tốt một chút, tìm thời cơ thân cận với thế tử, tương lai chính là mệnh quý nhân nha!”

Nghe Trương ma ma nói, nữ tử dao động. Vốn sau lần biểu diễn kia cứ tưởng mình và chị em tốt sẽ rơi vào thanh lâu, không ngờ được một người tốt chuộc thân cho, về nhà, tưởng rằng số mình phải gả cho thợ mộc. Nào ngờ, gặp dịp vương phủ thiếu người đến quê tuyển tỳ nữ. Đây chẳng khác nào trời cao nhắc nhở, số mình là số giàu sang. Thế tử phi cũng là một con hồ ly tinh, mẹ hoặc thế tử đến mức nha hoàn hầu hạ cũng không cần, nhớ lại một màn bị mọi người cười nhạo hồi sáng sớm, Lục Yêu liền hận đến đỏ mắt. Sớm muộn sẽ có ngày, mình làm quý nhân rồi, sẽ bán tất cả bọn tiện nhân cười nhạo mình hôm nay vào thanh lâu hết. Chẳng qua hiện giờ thời cơ chưa đến, phải chờ đợi thêm mới được.

Nghĩ vậy, nhưng Lục Yêu cũng không lộ gì trên mặt, chỉ nói, “Mặc dù hiện giờ vương phi coi trọng nữ nhi, nhưng chuyện hôm nay rốt cuộc là do mẫu thân sai, vương phi sẽ không vì vậy mà bất hòa với thế tử phi đâu, tạm thời mẫu thân cứ ở Phù Dung Viện đợi đi.”

“Ai, đành vậy thôi”, đã bị đuổi về rồi, còn có thể nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Đứa trẻ

Lý gia sụp đổ tựa hồ có rất nhiều việc cần xử lý, sau khi Tiêu Dạ Huyền thành thân, Hồng đế bắt đầu tận dụng triệt để tài năng của đứa cháu này. Dùng xong bữa trưa, Tiêu Dạ Huyền liền bị tuyên vào cung. Mà đã ngủ gần cả buổi sáng, dĩ nhiên Như Ca không cần ngủ trưa nữa, nên dẫn Thanh Nhi và Thanh Loan đi xem khắp vương phủ.

Mùa hè, hoa cỏ trong vương phủ vô cùng sum xuê. Khi đến một viện hẻo lánh, âm ỉ bên trong hấp dẫn chú ý của Như Ca.

Đẩy ra cánh cửa kêu kè kè của chỗ được đặt tên là ‘Thu Viện’. Thấy dưới gốc hộc to, trên bãi cỏ dại, một đám trẻ lớn đang vây quanh đám đá một đứa bé nhỏ hơn mặc y phục vải thô. Mà đứng ở một bên nhìn và cười hà hà lại là bé gái tỏ vẻ rất nhu thuận được tiểu thiếp của vương gia dắt tay lúc sáng nay.

“Các người đang làm gì?”

Nghe tiếng kêu, đám trẻ xoay người lại, thấy một nữ tử đẹp tựa tiên nữ đứng cách đó không xa, phía sau là hai đại nha hoàn và một con sói trắng! Nhất thời đám trẻ dừng đám đá lại. Nhận ra người trước mắt là chị dâu, bé gái kia lôi một bé trai đứng sang bên.

Như Ca tiến lại, nhìn đứa bé bị đánh đang cuộn mình dưới đất kia, bên cạnh là chén cơm đồ, khẽ nhíu mày.

Nghe bé gái bên cạnh nói thầm xong, bé trai cầm đầu, thân hình mập mạp, chừng 9 tuổi, vẻ mặt kiêu ngạo, dường như không ý thức được hành vi của mình là sai, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Thì ra là thúc mẫu, nể mặt thúc mẫu, hôm nay không đánh tên yêu nghiệt này nữa, chúng ta đi!”

Mấy đứa trẻ kia nghe vậy lập tức giải tán, sau khi cúi chào bé gái cũng nhanh chóng rời đi.

Thấy bọn chúng đã đi, một nha hoàn này giờ sợ hãi núp trong góc chạy ra.

“Nô tỳ tham kiến thế tử phi!”

“Thì ra người là nha hoàn ở viện này, việc vừa xảy ra chẳng phải người đều thấy sao? Lại để mặc mấy đứa kia khi dễ một đứa bé!” Thanh Nhi nói.

“Nô tỳ có tội, tội nô tỳ đáng chết vạn lần!”, bị Thanh Nhi chất vấn, tiểu nha hoàn kia càng sợ hãi hơn, quỳ gối không dám ngẩng đầu.

“Thanh Nhi, thôi, mang người về viện thế tử trước đi!”

Như Ca thấy đứa bé nằm trên mặt đất bẩn thỉu có lẽ đã hôn mê, trầm mặc chốc lát, ý bảo Thanh Loan mang người về viện thế tử.

Về tới viện thế tử, Như Ca liền sai người tắm rửa sạch sẽ cho đứa bé vẫn đang bất tỉnh, rồi xem vết thương.

“Nói đi, người tên gì, đứa bé này là sao?”

Thấy tiểu nha hoàn cứ run lẩy bẩy không dám nói lời nào, Như Ca đành để Vương ma ma và Thanh Nhi dẫn người ra bên ngoài hỏi thăm rõ ràng rồi về báo lại.

“Tiểu thư, Thu Viện này vốn của Hồ Cơ mỹ nhân, tiểu thiếp vương gia, cũng được chút sủng ái, bất quá lúc Hồ Cơ sinh nở, đứa bé vừa ra đời đã bị bệnh nặng, hai mắt biến thành màu tím, được cho là chẳng lành, chẳng may lúc ấy thế tử lại bị thương, đứa nhỏ này càng bị nói là điềm xấu. Vương gia nghe vậy, an bài mẫu tử Hồ Cơ ở viện hẻo lánh nhất vương phủ, ngay cả tên cũng không đặt cho đứa bé. Từ đó bỏ mặc Hồ Cơ, hai năm trước, Hồ Cơ này không chịu nổi cô đơn muốn bỏ trốn với một thị vệ, bị Liễu trắc phi bắt quả tang, vì vậy Hồ Cơ và thị vệ đó đều xử lý, để lại đứa nhỏ, ở vương phủ sống lay lắt qua ngày.”

“Mới rồi trong Thu Viện, nam hài dẫn đầu kia là cháu bên nhà mẹ của nhị thiếu phu nhân. Nhị thiếu phu nhân vào phủ nhiều năm nhưng vẫn chưa có tin vui, ba tháng trước, thầy tướng số được thỉnh đến phủ nói Tô Quý này có thể mang đến nhiều phúc lộc cho nhị thiếu phu nhân, nuôi bên người, thay nhị thiếu phu nhân niệm kinh là có thể mang đến điềm lành. Vương gia nghe vậy, liền ân chuẩn cho nhị thiếu phu nhân nhận Tô Quý là con nuôi, nuôi dưỡng trong vương phủ. Từ khi đến vương phủ, thiếu gia Tô Quý này, trước mặt các chủ tử ở vương phủ coi như là đẳng hoàng, nhưng sau lưng thì ương ngạnh làm nhiều chuyện xấu. Thường dẫn theo đám bạn đến Thu Viện, lấy việc khi dễ tiểu thiếu gia làm thú vui.

Vừa nãy là Tô Quý và đám bạn đề tiểu thiếu gia bắt ăn cơm thui, tiểu thiếu gia không chịu, nên bị bọn chúng..... Về phần tiểu nha đầu kia nguyên là một tiểu nha hoàn ở Thu Viện, gọi là Tiểu Hương, gần đây bị điều đến viện nhị thiếu phu nhân hầu hạ thiếu gia Tô Quý, nhưng thỉnh thoảng lại đến Thu Viện thăm tiểu thiếu gia, coi như là niệm chút tình xưa.”

Vương ma ma và Thanh Nhi đem những gì nghe được nói hết cho Như Ca. Nghe xong, Như Ca nhíu mày, vương phủ tuy nói hiển quý nhưng bên trong cũng loạn thành một đống. Điềm không may gì chứ, bất quá là do thầy bà bịa chuyện mà thôi, thân là vương gia, thế mà cũng tin, đúng là là một kẻ ngu muội.

Khi mọi người đang nói chuyện, hai gã vai sắt dẫn đứa trẻ đã tắm rửa sạch sẽ lại. Thấy đứa trẻ, mọi người không khỏi sửng sốt, thật là một đứa bé khá á!

Làn da trắng nõn hơi tái của nó mịn màng vô cùng, môi mọng hồng nhạt, mặt mày dù non nớt, nhưng không khó nhìn ra sau này sẽ là một thanh niên đẹp

trai.

Như Ca nhìn đứa bé gầy yếu trước mắt, nhẹ nhàng cời khăn bố trên người nó, lòng bỗng phát lạnh. Bởi vì khắp thân đứa bé đều là vết thương. Mới có cũ có đếm không xuể, mấy vết thương xem ra đã có lâu lắm rồi. Vừa rồi bị đánh nên trên hai chân nó có nhiều chỗ rách da chảy máu, mắt cá chân sưng như ông già, bộ dáng kia làm người ta không nở nhìn.

Có lẽ là vì bị khăn bố thô đụng đến vết thương, đau đớn làm đứa bé trên giường nức nở.

Như Ca quay đầu nói với Thanh Nhi: “Thanh Nhi, đi lấy một ít cao trị thương đến đây!”

“A, dạ!” Thanh Nhi đang ngây người, nghe Như Ca nói, vội vàng đi lấy băng gạc và cao thuốc.

Như Ca thử phản ứng của vài loại cao thuốc trên vết thương, cuối cùng chọn ra một loại, thoa lên đùi đứa bé. Mát mẻ của cao thuốc và băng gạc tự chế làm đứa bé dần có ý thức, mở mắt ra.

Đó là một đôi mắt màu tím, tinh khiết vô hại, nhưng tình mạch sâu trong đó làm người ta cực kỳ kinh ngạc. Như Ca dùng thoa thuốc, nhẹ nhàng vuốt ve đôi mắt đó, dịu dàng hỏi: “Rất đau phải không?”

Cảm thấy Như Ca đụng chạm, thân thể đứa bé cứng đờ trong giây lát, cúi đầu nhìn vết thương trên đùi đã ngừng chảy máu, được băng bó cẩn thận, và quan tâm thật nhiều trong mắt nàng, đứa bé chần chờ chốc lát rồi lắc đầu một cái.

Không đau? Vết thương đầy người thế này mà không đau, vậy thế nào mới đau? Hẳn đứa bé này đã chịu không ít đau khổ.

Như Ca vừa bôi cao thuốc xong, một trận “Cô lỗ cô lỗ” truyền đến, thấy đôi tai đỏ bừng của đứa bé, nàng cười cười gọi người mang chút thức ăn để tiêu hóa đến.

Không bao lâu, Thanh Nhi bụng cháo và chút đồ ăn tiến vào.

Đặt một bàn vuông nhỏ trên giường nệm, để chút đồ ăn và cháo thịt nạc thơm nồng lên, thấy những chỗ máu ứ đọng sưng đỏ trên tay đứa bé, Như Ca bụng chén cháo lên, múc một muỗng, thổi nguội rồi đưa đến miệng đứa bé.

Hình như bị động tác của Như Ca làm giật mình, hồi lâu đứa bé mới hé miệng ăn muỗng cháo. Lập lại như vậy nhiều lần, chén cháo đã thấy đáy, thức ăn trên bàn cũng vơi đi hơn phân nửa.

Như Ca kêu bọn Thanh Nhi thu dọn bát đĩa, xoay người lại, đứa bé đã mệt mỏi tựa vào nệm êm ngủ thiếp đi.

“Tiểu thư, thiếu gia Tô Quý tuy còn nhỏ nhưng ương ngạnh vô cùng, tình huống trước mắt, để đứa bé này về lại Thu Viện, sợ là không biết phải ăn bao nhiêu khổ nữa” vì đã nhiều lần nghe tiểu thư nhà mình nhắc tới có nhiều người mắt xanh, mắt vàng ở nước khác, nên với đám Thanh Nhi chẳng chút sợ hãi đứa bé có con người màu tím này. Thấy đứa bé bị ngược đãi như vậy, rất không đành lòng, chỉ kém nói thẳng là để đứa nhỏ này ở lại.

Nghe Thanh Nhi nói, nhìn những vết máu ứ đọng trên người đứa bé, Như Ca phân phó: “Vương ma ma đi thông báo với lão quản gia một tiếng, tạm thời để đứa nhỏ này ở viện thế tử mấy ngày! Thanh Nhi dẫn người đi dọn gian phòng khách trong viện, trên người đứa nhỏ này có nhiều vết thương, thời tiết lại nóng, đệm giường phải đổi thành vải bông hết.”

“Dạ”, nghe Như Ca phân phó, Thanh Nhi dẫn hai tiểu nha hoàn đến từ Nhân Nguyệt Các đi dọn phòng. Vương ma ma ở bên bộ muốn nói lại thôi.

“Vương ma ma có lời muốn nói?”

“Tiểu thư vừa vào vương phủ, ra tay giúp đỡ cũng không phải không thể, chỉ là tiểu thiếu gia ở Thu Viện này có nhiều kiêng kỵ, nếu giữ lại trong viện thế tử sợ rằng có nhiều bất tiện.”

Nghe vậy, Như Ca cười nhạt: “Chuyện này tự ta có suy nghĩ, Vương ma ma cứ đi an bài đi!”

“Dạ”, nghe Như Ca nói vậy, Vương ma ma không nhiều lời nữa, đi ra khỏi phòng.

Sau khi mọi người đi hết, Như Ca nhìn đứa bé trên giường, lòng cực kỳ chấn động. Chỉ vì khuôn mặt nhỏ nho này rất giống đứa bé tám tháng tuổi trong trí nhớ mà nàng đã từng hứa hẹn cho nó tất cả yêu thương, nhưng cuối cùng vẫn không giữ được kia.

Mặc dù khác tuổi, nhưng khuôn mặt không khác là bao, ngay cả nốt ruồi như giọt lệ dưới khóe mắt kia cũng giống như đúc.

Như Ca nhớ tới lời bà ngoại đã nói trong mộng, lòng khẽ động, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé, nếu thật có chuyển thế, nàng tình nguyện tin tưởng đứa bé trước mặt chính là đứa bé không có duyên với nàng kiếp trước. Xoa xoa nước mắt bất giác chảy xuống, Như Ca lấy cao thuốc ngăn vàng khó mua bên cạnh, nghiêng người sang cúi đầu tỉ mỉ kiểm tra lần nữa vết thương trên người đứa bé.

Ngay lúc Như Ca xoay người, đứa bé từ từ mở mắt ra, sờ sờ càn cở ướt ướt của mình, con người trong suốt lóe ra u quang nhàn nhạt.

Mặt trời ngả về tây, ngoài cửa lớn phủ Cẩm Thân Vương, Tiêu Dạ Huyền xuống ngựa, nghe lão quản gia bẩm báo lại chuyện Như Ca giữ tiểu thiếu gia của Thu Viện ở lại viện thế tử, không có phản ứng quá lớn. Những năm này, hẳn không quan tâm bất kỳ điều gì trong vương phủ, hiện tại điều hẳn đề ý

cũng chỉ là cô gái nhỏ trong viện kia mà thôi.

Bước vào viện thể tử, xa xa đã thấy Như Ca đang chờ mình bên ngoài, mắt Tiêu Dạ Huyền thoáng chốc nhu hòa. Thường ngày một mình đi đi về về, hôm nay mới phát hiện có người chờ mình về thật là tốt. Sải bước đi nhanh tới trước, kéo tay thể tử, bước vào nội viện.

Vào ngoại đường, liền thấy một đứa bé chừng 4, 5 tuổi đang cúi thấp đầu ngồi an tĩnh trên ghế.

Bởi vì còn chút thời gian nữa mới đến bữa tối, Như Ca và Tiêu Dạ Huyền ngồi trong phòng một lát, kể lại đại khái chuyện hôm nay, thấy nam tử không để ý lắm, như đã ngầm đồng ý, liền không nói nữa. Như Ca thấy trên trán hấn có một tảng mồ hôi mỏng, mới phát hiện trang phục mặc vào cung này trong ba lớp ngoài ba lớp dưới trời hè thật rất nặng nề.

“Trời nóng nực, mặc dày thế này rất dễ bị rôm, hay là tắm trước rồi hãy đi dùng bữa đi!”, Như Ca dùng khăn lau mồ hôi trên trán nam tử rồi xoa người đi đến tủ y phục.

“Ừ, có chút nóng!” nghe Như Ca nói, Tiêu Dạ Huyền gật đầu phụ họa, thấy thể tử đang bận tìm quần áo mùa hè cho hấn, vui vẻ cười đi vào phòng tắm.

Như Ca nghe được từ lão quân gia, biết Tiêu Dạ Huyền không thích tỷ nữ đến gần, từ ngày đó việc tắm rửa thay quần áo của hấn đều do nàng tự mình xử lý. Chọn xong quần áo sờ vào thấy mát mẻ thoải mái, nghe tiếng nước rào rào bên trong, Như Ca cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Như Ca để quần áo sạch để qua một bên, thấy quần áo dơ của hấn ném đầy đất, đang muốn cúi xuống nhặt thì được một người ướt nhẹp ôm chầm lấy, Như Ca còn chưa kịp kêu ra tiếng đã bị khóa môi, sau một hồi hôn sâu cuồng nhiệt, thật vất vả mới đẩy người kia ra chút.

“Còn chưa dùng bữa tối đó! Đi ra ngoài nửa ngày không đói sao?” kéo tay nam tử ra, Như Ca ảo não, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng đầy mị hoặc.

“Đói! Giờ ăn này!”

Tiêu Dạ Huyền thấy khuôn mặt đầy xấu hổ của cô gái nhỏ, mặt mũi cả ngày trong nháy mắt tan thành mây khói, chỉ còn lại lửa hừng hực. Hấn dùng lực một chút, quần áo của Như Ca tan nát như tuyết rơi xuống đất. “Àm” một tiếng, hai người đã song song rơi vào nước.

Vào nước, Tiêu Dạ Huyền cảm thấy tay trượt một cái, người mới rồi còn trong lòng đã nhanh chóng thoát ra bơi đi. Bắt mấy lần, vẫn chưa được, thấy vẻ mặt ửng hồng của tiểu nha đầu ở bờ bên kia, con người nam tử lóe lên, thật giống mỹ nhân ngư, không chú ý là nàng lại né ra. Cảm nhận một chỗ trên cơ thể đang điên cuồng kêu gào, ném khăn tắm lên bờ, thừa dịp người đối diện đang thờ dốt, Tiêu Dạ Huyền nhào tới.

Lâu chưa bơi lại, trải qua mấy lần tránh né, Như Ca đã sớm không còn sức, giữa một khắc không kịp phản ứng liền thấy một cánh tay vòng qua hông, hai chân cũng bị giữ chặt.

“Tiểu nha đầu, nàng chạy không thoát đâu!”

Tiêu Dạ Huyền hung hăng hôn cô vợ nhỏ trong lòng một cái, thấy nàng xụi lơ, mới cúi đầu hôn dần xuống thân thể mềm mại hấp thu hương vị ngọt ngào cơ hồ nhấn chìm hấn của riêng nàng, bàn tay cũng dần đi xuống, dịu dàng vuốt ve da thịt mềm mại như lụa.

Như Ca được nam tử dịu dàng yêu thương, dần mê muội. Cái gì bữa tối, cái gì dè dặt đã quên mất không còn một mống, chỉ có thể giống như dây leo quấn quanh thân nam tử, chìm nổi phiêu đảng trong nước theo động tác của hấn.

Thấy nàng cứ cắn môi dè nén tiếng thở gấp say lòng người, Tiêu Dạ Huyền nói thầm bên tai Như Ca “Ca nhi, gian phòng này cách âm cực tốt, kêu thành tiếng đi!”

Nói rồi, nhún nhún bên hông Như Ca một cái.

“Ừm!”

Nghe thấy tiếng kêu của mình, Như Ca ngẩn ra, sao mình có thể ở nơi này.....hặn hận cắn ngực Tiêu Dạ Huyền mấy cái.

Bị Như Ca cắn nhẹ như vậy, Tiêu Dạ Huyền chỉ cảm thấy một cổ khoái cảm cực hạn xông thẳng tâm trí, ôm thật chặt người trong lòng, một lần lại một lần..... Trong phòng tắm, tiếng thở dốc nặng nề của nam tử và tiếng khóc khê yêu kiều của nữ tử quanh quẩn thật lâu, cho đến khi đèn được đốt lên, mới dừng lại.

Qua một hồi hoan ái, ngay cả một đầu ngón tay Như Ca cũng không động nổi nữa, mặc cho Tiêu Dạ Huyền vót mình lên bờ, lau khô, thay quần áo sạch. Thế này cũng không đi dùng bữa nổi nữa, đành cho người mang đồ ăn vào phòng, hai người lại tiếp tục vành tai tóc mai chạm nhau.

Ngày kế, sau khi đến chính viện thính an xong, lúc tiễn Tiêu Dạ Huyền ra cửa, thấy xung quanh không ai, Như Ca hết sức to gan để lại trên dấu hôn trên môi nam tử. Rồi chạy như bay vào trong, xoa người thấy Tiêu Dạ Huyền vẫn đang ngây ngơ, không nhìn được cười ra tiếng. Vừa rồi ở chính viện, vốn người trong phủ dị nghị việc cho đứa bé trong Thu Viện vào ở viện thể tử, nhưng dưới ánh mắt sắc lạnh của Tiêu Dạ Huyền, liền không lên tiếng nữa, quả nhiên Tiêu Dạ Huyền cực kỳ cường thế.

Trong thư phòng viện thể tử, Như Ca ngồi ở bàn sách, xử lý một số việc của Lăng Vân. Trên giường nhỏ bên cạnh, một đứa bé 5 tuổi đang mắt sáng rỡ kinh ngạc nhìn gấu mèo lớn cao nửa thước, hai tai đen, toàn thân trắng trước mặt mình.

Bên chân Như Ca, Tuyết Lang hí mắt nhìn con gấu bông lớn kia một cái, liền quay đầu đi. Hiên nhiên rất khinh thường con gấu mèo không anh mình thần võ như mình kia.

Nhờ có Phong chương quỹ xem qua rồi, nên không tới nửa ngày Như Ca đã xử lý xong. Quay đầu lại, thấy đứa bé đang ôm con gấu mèo tập trung tinh thần nhìn chăm chú kệ sách. Như Ca bèn viết lên giấy vài chữ, để ở trước mặt nó, phát hiện thì ra đứa bé này biết chữ.

Như Ca lại viết một chữ, đưa tờ giấy tới trước mặt đứa bé. Đứa bé nhìn chữ “Tên” trên giấy hồi lâu, lắc đầu một cái.

Thấy vẻ giống như bị cả thế giới vứt bỏ của đứa bé, Như Ca suy nghĩ một chút, đặt bút vào tay đứa bé, cầm tay nó từ từ viết xuống một chữ “Huân”.

“Huân đại biểu cho âm áp như ánh mặt trời, trước khi phụ vương đặt tên cho đệ, ta gọi đệ là tiểu Huân được không?”

Âm áp như ánh mặt trời? Nhìn chữ trên tờ giấy, đứa bé ngẩng đầu nhìn nữ tử đang cười dịu dàng trước mắt, bàn tay phải mảnh khảnh sờ sờ tên của mình một lần, một lần, lại một lần.....giống như cảm nhận được âm áp truyền đến tay, tim cũng ấm lên.

Nhìn đứa bé cầm bút viết chữ, Như Ca khẽ cười, đứa bé này quả rất thông minh.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Về nhà mẹ

Trời trong xanh, hôm nay là ngày thứ ba sau đám cưới, theo tục lệ Tiêu Dạ Huyền dẫn Như Ca về Ngọc phủ. Dẫn dò Vương ma ma trông nom Tiểu Huân, rồi thỉnh an vương gia và vương phi xong, Như Ca mới theo Tiêu Dạ Huyền ra cửa lớn vương phủ.

Ngoài cửa Cẩm Thân vương phủ, trên xe ngựa bày rất nhiều hộp quà tinh xảo. Lão quản gia kiểm kỹ lần nữa mới cung kính đưa danh sách cho Như Ca và Tiêu Dạ Huyền.

Nhìn lướt qua xong, Như Ca mỉm cười giao danh sách quà tặng cho Thanh Nhi, thấy bộ dáng hưng phấn của nha đầu này, sợ là về đến Ngọc phủ sẽ khai báo với mẫu thân tất tần tật những chuyện ở vương phủ.

Hai người lên xe ngựa, thị vệ Hắc Nham đánh xe, chậm rãi hướng về Ngọc phủ.

Còn chưa tới phủ, xa xa Như Ca đã thấy mẫu thân và Vân Kiệt đứng đợi ở cửa Ngọc phủ, có cả Ngọc Chính Hồng.

Xe ngựa dừng lại, Hắc Nham mở rèm ra.

Tiêu Dạ Huyền xuống trước, đưa tay ra, đỡ Như Ca xuống xe.

Định tiến lên đỡ Như Ca, Hồ ma ma thấy vậy, vội lui ra, cung kính nhường đường cho hai người, trong lòng lại càng xem trọng vị tứ tiểu thư này thêm. Có mấy người có thể khiến phụ quân tự mình đỡ xuống xe đâu, nhìn kỹ thần thái cử chỉ của hai người, thật là tình đầu ý hợp, vô cùng hài hòa.

“Tỷ tỷ!”

Đứng bên cạnh Liệt thị, thấy Như Ca, Vân Kiệt cực kỳ vui mừng xông lên trước, vốn định nhào lên ôm, nhưng chợt nhớ ra tỷ tỷ đã thành thân, phải chú ý lễ tiết, nên nháy mắt dừng lại, hướng về Tiêu Dạ Huyền hành lễ: “Chào tỷ phu!”

Tiêu Dạ Huyền hài lòng gật đầu, ra hiệu cho cho Hắc Nham đưa quà.

“Tỷ tỷ, thì ra đệ cũng có quà à!”

Nhận lấy hộp quà, Vân Kiệt ngượng ngùng gãi gãi đầu. Mở ra xem, hai mắt Vân Kiệt lập tức tỏa sáng. Trong hộp là một thanh đao ngắn có khảm ba viên đá quý cực kỳ tinh xảo, đao rút ra, hàn khí lộ rõ.

“Tạ tỷ phu!” Ngay nay, Vân Kiệt gặp qua không ít binh khí, nên có kha khá kiến thức về vũ khí. Thanh đao này vừa nhìn đã biết là hàng tốt.

“Đệ thích là tốt rồi!”, Tiêu Dạ Huyền mặc dù hơi bất mãn với những lời em vợ nói trong ngày đám cưới khuyến khích Như Ca về nhà mẹ đẻ, nhưng chỉ có thể áp dụng chính sách dụ dỗ. Ai bảo vợ mình thương cậu em trai này như vậy chứ. Một thần binh chém sắt như chém bùn, đổi lấy niềm vui của em vợ, xem như đáng giá.

Người này thu mua lòng em trai ngay trước mặt mình nha! Như Ca thấy cảnh tượng trước mắt, mặt mày cong cong, chồng và em trai duy nhất hòa thuận, là chuyện vui về biết bao nhiêu.

Thấy tình huống trước mắt, Ngọc Chính Hồng thầm nghĩ, Vân Kiệt chỉ là em trai của Như Ca mà được đãi ngộ bậc này, vậy cha vợ mình đây..... Bèn, tiến lên, hết sức thân mật hô: “Hiền tể!”

Hiện giờ tuy Lý gia đã sụp đổ, nhưng vì Ngọc Chính Hồng mang danh cha vợ của Cẩm Thân Vương thế tử, nên mấy ngày nay ở trong triều rất thuận buồm xuôi gió. Nay Ngọc Chính Hồng tam phẩm, tất cả là nhờ con gái được gả vào chỗ tốt. Ngọc Chính Hồng hiểu rất rõ, chỉ cần bám chắc thế tử, chẳng cần lo lắng gì tiền đồ nữa!

Nghe giọng điệu thân mật của Ngọc Chính Hồng, Như Ca nổi hết cả da gà. Còn Tiêu Dạ Huyền chỉ lạnh nhạt đáp một câu “Nhạc phụ”.

Những gì Như Ca trải qua ở Ngọc phủ, Tiêu Dạ Huyền đã biết hết, đối với Ngọc Chính Hồng cũng chẳng có bao nhiêu hảo cảm, nhưng bất luận thế nào, rốt cuộc đó vẫn là cha của Như Ca, nên mặc dù không thích cũng không biểu hiện chán ghét.

Việc Ngọc Chính Hồng được thăng lên Thị Lang Bộ Hộ, tất nhiên là Tiêu Dạ Huyền biết. Ngọc Chính Hồng cũng coi như cản trở, làm quan hơn 10 năm chưa gây ra sai lầm lớn nào. Lần bổ nhiệm này, tuy có phần do nể mặt Tiêu Dạ Huyền, nhưng không thể không nói tìm được một người làm quan trong Bộ Hộ mấy năm mà không thừa cơ đục nước béo cò như Ngọc Chính Hồng thật không dễ dàng. Cũng không phải nói Ngọc Chính Hồng là một vị quan tốt liêm khiết, chẳng qua là không có tài mà lại muốn thể hiện, hi vọng một ngày kia có thể vượt qua huynh trưởng, nên trong lúc làm quan, không ít lần lấy tiền riêng dùng cho việc công. Khác với những quan viên khác vừa có chức có quyền là bắt đầu vợ vét, nên tự nhiên Hồng để bằng lòng để vị trí Thị Lang Bộ Hộ này cho Ngọc Chính Hồng.

Hành lễ với Ngọc Chính Hồng xong, Như Ca kéo Tiêu Dạ Huyền qua bên Liệt thị.

“Nữ nhi và phu quân Dạ Huyền chào mẫu thân”

“Nhạc mẫu đại nhân”

Đối với người ngâm đắng nuốt cay nuôi lớn Như Ca, Tiêu Dạ Huyền cực kỳ tôn trọng, nửa quỳ chào.

“Mau mau đứng lên, lễ này.....hoi lớn rồi!”, thấy Tiêu Dạ Huyền hành đại lễ, Liệt thị luống cuống đỡ dậy. Nhìn nam tử mấy ngày trước thể hiện hung tợn với đám người Kim Lăng Hầu nhưng lúc này ôn hòa như gió, Liệt thị vừa lòng gật gật đầu, con rể này quả rất thật lòng với nữ nhi. Hôm nay biểu hiện của Liệt thị thật giống như câu ngạn ngữ, mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng thuận mắt.

“Trời nắng to, chúng ta vào nhà nói chuyện tiếp đi, mẫu thân đã làm nước ô mai ướp lạnh cho các con, thỉnh an lão phu nhân xong rồi uống giải khát”.

“Đứng vậy! Hiền tể vào trong đi!” với biểu hiện như vậy của Tiêu Dạ Huyền, Ngọc Chính Hồng đã nhìn ra, đây là cho nha đầu Như Ca thể diện trước mặt người Ngọc gia đó mà! Ngày trước mình đúng là thất sách, sao không sớm đón mẹ con ba người về phủ sớm chứ. Nếu vậy nay mình sẽ có chút khí phách trước mặt con rể rồi. Hiện giờ, toàn bộ đành nhờ vào Liệt thị thôi!

Vào trong Ngọc phủ, sau khi đến Ninh Phúc Đường thỉnh an lão phu nhân xong, Tiêu Dạ Huyền theo Ngọc Chính Hồng đến chính đường gặp những người trong thân tộc Ngọc gia. Xã giao vài câu với mấy người đó xong, Như Ca liền về Nhân Nguyệt Các trước.

Về Nhân Nguyệt Các, nghe Thanh Nhi liên thoáng kể xong, Liệt thị kéo Như Ca lại nhìn lên nhìn xuống đánh giá, thấy sắc mặt nữ nhi hồng nhuận, vui tươi, Liệt thị bớt lo lắng.

“Mấy ngày nay ở vương phủ ổn không?”

“Rất ổn ạ, sáng sớm thỉnh an vương gia và vương phi xong, chỉ còn mỗi chuyện chơi và ăn ngày ba bữa, trong viện thế tử có vị quản gia rất trung thành, xử lý phân lớn mọi việc trong viện hết sức chu toàn, còn lại những việc khác Vương ma ma cũng thay nữ nhi xử lý tốt, tóm lại là rất thanh nhàn”, trước mặt Liệt thị, dĩ nhiên là Như Ca nói thật.

“Thế thì tốt!”, ngày trước thấy con gái vội trong vội ngoài, Liệt thị vô cùng đau lòng. Tuy rất nhiều người gả vào nhà quyền quý liền kiếm đủ mọi cách giành quyền quản gia, nhưng Liệt thị thì chẳng muốn con gái dính vào mấy thứ đó chỉ cho hao tổn tinh thần.

“Ta nghe nói, con giữ thứ tử của vương gia trong viện mình, ta biết con thích trẻ con, nhưng hình như đứa bé này mệnh không tốt, giữ bên mình sợ rằng có chút không may”, ngày trước ở Phàn Thành, Như Ca đã xây mấy chỗ nhận nuôi trẻ mồ côi, nhiều người làm trong hiệu buôn Lãng Vân là từ đó mà ra. Liệt thị nghĩ đây là tâm bồ tát của nữ nhi. Bất quá nghe đứa bé kia có cặp mắt màu tím, Liệt thị có chút lo lắng.

Mất tín ở thế giới này là điềm xấu cực kỳ, chỉ có kiếp trước phạm phải tội nghiệt cực lớn mới có màu mắt như vậy. Đừng nói là Cẩm Thân Vương kiêng kỵ, chỉ sợ nhà người thường cũng khó mà tiếp nhận.

“Mẫu thân, điềm xấu gì đó chỉ là lời đồn bậy thôi, đứa bé kia cực kỳ thông minh, mẫu thân mà thấy sẽ thích ngay”. Đứa bé kia cực kỳ nhu thuận, nhưng cũng cực kỳ lạnh lẽ, khiến người ta hết sức đau lòng, đối với bản khoản của mẫu thân, Như Ca đành cười trừ.

Nghe vậy, Liệt thị cũng không hỏi vặn thêm: “Ta biết xưa nay con rất có chủ kiến, quyết định rồi sẽ không bao giờ thay đổi, sẽ không nói gì nữa, bất quá con đã thích trẻ con như vậy, nên dưỡng thân thể thật tốt, mau sinh cho thế tử một đứa, tình cảm phu thê càng thêm bền vững.”

“Mẫu thân!” thì ra vòng tới vòng lui là vì chuyện này, Như Ca bắt đầu dĩ nhiên Liệt thị, mình mới về nhà chồng ba ngày, làm sao có thai nhanh vậy.

“Không phải mẫu thân muốn thúc giục con, chỉ là con phải hiểu, kẻ nhìn chăm chăm thế tử rất nhiều, có đứa bé rồi yên tâm hơn” nói tới đây, Liệt thị có

về không vui.

Như Ca thấy vẻ mặt Liệt thị như vậy, liền biết sợ rằng trong Ngọc gia lại có việc khiến Liệt thị phiền lòng rồi.

“Lần trước đến từ đường, Doãn Thị kia con còn nhớ không?”

Như Ca chưa kịp hỏi, Liệt thị đã nói trước.

Nghe vậy, Như Ca gật đầu một cái, phụ nhân kia, muốn không nhớ cũng khó, đầu đầy tâm cái sáng loáng, mười ngón tay đã hết chín ngón đeo nhẫn hoặc đá quý hoặc phi thủy, hình tượng nhà giàu mới nổi thật sự là khắc sâu quá mức.

“Sau khi con xuất giá, Doãn thị cứ viện cớ thăm người thân, dẫn theo nữ nhi và nhiều quà tặng tới cửa, lão phu nhân thấy Doãn thị ra tay hào phóng, dĩ nhiên hết sức vui mừng. Còn nhị tỷ tỷ đầu óc hạn hẹp kia của con nữa..... Tóm lại, hiện giờ hai mẫu tử họ đang ở Đông viện. Rốt cuộc có dụng ý gì, ta không nói con cũng biết, hôm nay, con và hiền tể dùng xong cơm trưa thì về sớm đi. Mặc dù hiền tể là đứa tốt, nhưng ngộ nhờ những người này làm loạn, người trong phủ lại lăm lăm, chẳng may gây ra chuyện bại hoại gì đó, tình ngay lý gian, thì không xong.”

Nghe vậy, tất nhiên Như Ca hiểu, đang muốn nói thì thấy Tiêu Dạ Huyền và Vân Kiệt về mặt hưng phấn tiến vào.

“Tỷ tỷ, tỷ phụ nói hôm nay sẽ dạy đệ luyện một bộ công pháp, thích hợp đánh gần đó!”

Lời Vân Kiệt khiến Liệt thị nhú nhú mày, thường ngày Vân Kiệt luyện xong một bộ công pháp cần một canh giờ, nếu muốn học, chẳng phải đến chiều tối hai đứa mới có thể bắt đầu về vương phủ. Nào có vợ chồng tân hôn lại nửa đêm về đến nhà, vậy chẳng phải tối nay sẽ ở lại Ngọc phủ? Đang muốn ngăn cản, lại bị Như Ca giành nói trước.

“Đã vậy, đệ phải cố gắng mà học cho tốt đó, tỷ cũng chưa thấy qua tỷ phụ đệ luyện công đâu!” thấy vẻ hưng phấn của Vân Kiệt, đột nhiên Như Ca thay đổi chủ ý, mình chẳng làm gì trái với lương tâm, mắc gì phải trốn tránh. Nhìn Tiêu Dạ Huyền đang uống nước ô mai, Như Ca thầm cân nhắc. Vợ chồng tân hôn ngủ lại nhà mẹ, không thể cùng phòng, hẳn không chịu được cũng phải ráng nhịn. Mà như vậy, chắc chắn những thứ ruồi bọ kia sẽ không bỏ qua cho khối thịt thơm này! Chẳng biết tại sao, Như Ca rất chờ mong biểu hiện của Tiêu Dạ Huyền.

Liệt thị tưởng con gái sẽ nghe lọt những điều mình nói, không ngờ vẫn muốn ngủ lại, lập tức có mấy phần mất hứng. Bất quá con rể đang ở bên cạnh, không tiện nói nữa, đành nói đi xem đồ ăn trưa chuẩn bị xong chưa, rồi ra khỏi phòng.

Thấy Liệt thị tức giận, Như Ca liền đi theo vào phòng bếp.

Sau khi vào phòng bếp, Liệt thị nhờ Thanh Trúc làm này làm kia, gạt Như Ca sang một bên, hồi lâu vẫn chưa nói với nàng câu nào.

Xem ra là giận thật!

Như Ca thấy Liệt thị an bài xong hết, đi ra khỏi bếp, đành chạy theo kéo tay.

“Mẫu thân, chỉ là ngủ lại một đêm mà thôi, sau lần này, không biết đến bao giờ mới trở về được, mẫu thân nỡ đuổi con đi sớm vậy sao? Lại nói Vân Kiệt học văn đã giỏi, nếu biết thêm võ công, văn võ toàn tài, tương lai mới có thể mang về cho mẫu thân một tức phụ nhi xinh xắn thông tuệ nha!”

Liệt thị nghe vậy, lại thấy vẻ mặt lầy lòng của con gái, vừa bực mình vừa buồn cười, xoay người điểm ngón trỏ lên trán Như Ca.

“Đồ không tim không phổi, mẫu thân chẳng phải vì tốt cho con sao, ngủ lại đây, nếu thật xảy ra chuyện gì, đến lúc đó đừng có mà khóc lóc.”

Nghe vậy, Như Ca cười nói: “Dạ Huyền là phu quân của con, nếu đã hẹn ước một đời, con sẽ tin tưởng chàng, không phải phụ thê cần tin tưởng lẫn nhau sao?”

Liệt thị nghe vậy, nhớ lại mỗi tiếng nói hành động của con rể với con gái, lòng nghĩ, thôi tùy chúng nó vậy.

Lúc ở Nhân Nguyệt Các ăn cơm, biết được hôm nay con rể muốn ngủ lại, Ngọc Chính Hồng liền vội vàng phân phó quản gia Lư Toàn dọn dẹp một gian phòng trong Hồng Vận Lâu, chỗ chuyên dành chiều đãi khách quý. Dĩ nhiên tin tức này cũng rất mau truyền đến tai người có tâm.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiêu Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 74: Doãn thị dạy con

Trong Đông viện Ngọc phủ, mưa được tin tức từ miệng người làm, tối nay Cẩm Thân Vương thế tử sẽ ngủ lại, mắt Ngọc Bảo Oánh sáng rỡ, lòng thầm tính toán.

Hai ngày nữa mình phải xuất giá, nhưng bà nội và cha không có vẻ gì là sẽ đưa sính lễ cho mình, chỉ 5 ngàn lượng liền muốn đuổi mình đi, chẳng phải ép mình tìm chết sao? Chồng tương lai đáng đáp như ác quỷ thì thôi đi, ngay cả đồ cưới để mình dựa vào nửa đời sau cũng không cho. Còn Ngọc Như Ca nữa, chẳng phải thứ tốt gì, thấy mình sa cơ lại thờ ơ, người bắt nạt thì đừng trách ta bất nghĩa!

Kể từ lúc Tần gia đưa sính lễ tới, mỗi ngày Ngọc Bảo Oánh đều đến chỗ lão phu nhân lèo nhèo, nói bóng nói gió muốn lão phu nhân cho mình sính lễ và đồ cưới nhiều một chút, đáng tiếc không ích gì. Về sau lão phu nhân liền dứt khoát giả bệnh, không cho Ngọc Bảo Oánh vào Ninh Phúc Đường, người Tần gia còn đang ở trong Ngọc phủ, Ngọc Bảo Oánh không dám nháo lớn, chỉ có thể đứng bên ngoài viện giương mắt nhìn. Đúng lúc Ngọc Bảo Oánh hết cách, thì Doãn thị tìm tới, thật giống như câu, chó ngáp phải ruồi.

Doãn thị là người ra tay rộng rãi, một lòng một dạ muốn đưa con gái lên giường của Tiểu Dạ Huyền, đã hứa hẹn, nếu mình giúp thúc đẩy chuyện tốt, khi về nhà chồng sẽ cho mình 1 vạn lượng. Mình lấy chồng ở Thái Châu xa xôi, có bạc là thực tế nhất. Tuy nói thế từ không dễ chọc, nhưng dâng cho hắn tiểu thiếp xinh đẹp, không vui thế nào được. Suy nghĩ xong xuôi, Ngọc Bảo Oánh đi tới phòng dành cho khách của Đông viện.

Trong khách phòng Đông viện, mấy tiểu nha hoàn đang ân cần phục vụ Doãn thị nằm trên giường êm, quạt mát, đắp vai, đắp chân. Qua cửa sổ, xa xa trông thấy Ngọc Bảo Oánh đi tới, Doãn thị ném ra mấy thỏi vàng cho mấy tiểu nha hoàn, khiến bọn chúng mừng rỡ không thôi, cầm bạc cung kính thối lui.

“Nhị tiểu thư có tin tốt?” nhìn Ngọc Bảo Oánh trước mắt, Doãn thị ít nhiều có mấy phần xem thường. Vốn là tiểu thư con vợ cả, hôm nay đến nông nỗi phải cầu mình. Bất quá có nó giúp một tay, mình dễ đạt được mục đích hơn. Ngấm lại nhà chồng mình hiện giờ bạc đếm hoài không hết, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là thương nhân thấp hèn, không quyền không thế, trước mặt những quý phụ khác, mình mãi vẫn không ngóc đầu lên được.

Hiện tại Doãn thị một lòng muốn gả con gái vào nhà quan, con gái nhà buôn gả vào cửa quan chỉ có thể làm thiếp, nhưng Doãn thị vẫn không ngại, làm thiếp nhà quan sang hơn làm vợ cả nhà buôn gấp trăm lần. Nhưng nhà quan nhỏ, Doãn thị lại không vừa mắt.

Trước kia nghe nói, Ngọc gia có một thứ nữ được ban hôn cho thế tử đương triều, Doãn thị còn chưa tin. Sau gặp trong từ đường, Doãn thị mới biết là thật. Nghĩ, Liệt thị này vốn cũng là con gái nhà buôn, gả vào Ngọc phủ làm thiếp mặc cho vợ cả hiếp đáp. Hiện tại thì sao, chẳng những đạp đổ vợ cả, còn một phát trở thành Cáo Mệnh Phu Nhân tam phẩm. Vinh quang như vậy từ đâu mà đến? Còn không phải là nhờ con gái trèo cao sao? Nếu con gái mình nắm được cơ hội này, leo lên giường thế tử, chắc chắn không lâu nữa mình cũng sẽ là Cáo Mệnh Phu Nhân thôi. Đến lúc đó, những phụ nhân ngày trước coi thường mình, chẳng phải đều sẽ cúi đầu khom lưng trước mình hết sao?

Bất quá Liệt phu nhân nhỏ mọn hết sức, mấy lần mình có ý tốt để con gái đến bên cạnh Ngọc Như Ca hầu hạ, thế mà lúc mình dẫn con gái đến Nhàn Nguyệt Các liền bị đuổi về, hai ngày nay Liệt thị lại sai người canh cửa không cho vào. Tương rằng như vậy thì mình sẽ không có cách khác sao?

“Ta đã hỏi thăm được hôm nay tứ muội phu sẽ ngủ lại ở Hồng Vận Lâu, chỉ cần mua chuộc kẻ canh cửa ở đó, Yên biểu muội muốn tiếp cận thế tử dễ như trở bàn tay, bất quá biểu thúc mẫu phải đồng ý mới được”, Ngọc Bảo Oánh vuốt vuốt vòng tay phi thúy Doãn thị cho mình, kể lại hết chuyện mình nghe được cho Doãn thị.

Nghe vậy, Doãn thị lập tức ngồi bật dậy, hớn hờ nói: “Tất nhiên là đồng ý, chỉ cần tối nay Yên nhi vào được phòng thế tử, coi như thành, 1 vạn lượng hồi môn, biểu cô mẫu nhất định đưa ra, diệt nữ nhi cứ yên tâm”.

Nói xong, Doãn thị rút ra một cây trâm bằng vàng ròng từ kệ tủ bên trên giường, đưa cho Ngọc Bảo Oánh, “Đây xem như là biểu thúc mẫu cho thêm, chuyện Hồng Vận lâu, phiền diệt nữ nhi an bài giùm!”

Ngọc Bảo Oánh nhận lấy trâm vàng giá trị xa xỉ, mắt sáng rỡ, cười vui đến mức lớp phấn dày trên mặt rớt mất một lớp.

“Biểu thúc mẫu đã hào phóng như vậy, Bảo Oánh sẽ vì Yên biểu muội đi một chuyến.”

Nói xong, hớn hờ cầm đồ đi.

Đội Ngọc Bảo Oánh đi xa, thiếu nữ đứng sau rèm bước ra.

Thiếu nữ này chính là con gái duy nhất của Doãn thị, Ngọc Yên.

“Mẫu thân, trang phục như vậy được sao? Có phải hơi thấp hèn không?” vừa mua ở bên ngoài về, Ngọc Yên liền bị Doãn thị đẩy vào phòng thử đồ. Mặc y phục mỏng như cánh ve này lên người, quả thật chẳng khác gì trần truồng, chẳng lẽ mình sẽ phải mặc thế này đi tiếp cận thế tử? Điều này khiến Ngọc Yên vốn được nuông chiều từ nhỏ, rất xấu hổ.

Doãn thị nhìn dáng người lồi có lôm có của con gái, hài lòng gật đầu, bước xuống giường, kéo tay Ngọc Yên nói: “Có gì mà thấp hèn, đây là con đang theo đuổi hạnh phúc. Không phải con rất ngưỡng mộ thế tử sao? Cơ hội ngàn năm có một đó, y phục mẫu thân chuẩn bị cho con đã được xử lý bằng hương liệu đặc biệt, nam tử mà ngửi thấy mùi Mê Hồn Hương này, dù cho Liễu Hạ Huệ chuyển thế cũng phải đổ.”

Tối nay chỉ cần con mặc thế này chủ động chui vào lòng thế tử, vinh hoa phú quý cả đời gần ngay trước mắt! Nam tử trong quân doanh đều là tuổi trẻ khí thịnh, dung mạo của con chẳng kém Ngọc Như Ca mấy, nhất định thế tử sẽ thích. Sau khi chuyện thành công, mẫu thân vì con quây một trận, nói không chừng sẽ giành được vị trí tước phi cho con! Phụ thân con đã nói rồi, bất luận chính hay thứ, đứa nào gả vào nhà quyền quý hơn, tương lai gia tài bạc vạn sẽ là của đứa đó hết. Chẳng lẽ con muốn giống như Ngọc Bảo Oánh kia, bị thứ nữ giẫm dưới lòng bàn chân? Con ngấm lại xem phu quân tương lai của Ngọc Bảo Oánh là cái dạng gì.....”

Ngọc Yên nhớ tới lần kia tình cờ thấy chồng tương lai của Ngọc Bảo Oánh, không nhận được rung mình, nếu gả cho người như vậy, không bằng chết đi

còn hơn.

Ngọc Yên vốn sau khi nhìn thấy thế tử phi ở từ đường, thì đã hết hi vọng, nhưng hôm đám cưới trông thấy nam tử như thần kia cỡi ngựa giễu hành trên đường phố, Ngọc Yên như bị sét đánh trúng, hồi lâu vẫn chưa tỉnh hồn, trong đầu chỉ có một ý nghĩ: nam tử như vậy, cho dù chỉ là làm thiếp, đời này cũng đáng!

Ngọc Yên nhớ lại sáng nay, đứng ở góc xa nhìn hai người kia tình cảm, nhu tình mật ý hiện lên trên mặt nam tử, nếu đổi thành mình.....Ngọc Yên cắn cắn môi, đúng vậy, hạnh phúc của mình phải do mình cố gắng đi tranh thủ.

"Xa lấy tay, gần dùng khuỷu, đánh cận chiến không được lưu tình, cùi chỏ là điểm yếu hại của người, khi đánh phải chú ý vị trí những huyết vị, đánh vào huyết vị, đau đớn sẽ tăng lên nhiều....."

Trong vườn hoa anh đào bên ngoài Nhân Nguyệt Các, nam tử một lần lại một lần hoặc đánh té hoặc giữ chặt chỗ yếu của người đối diện, vừa né tránh quyền cước của đối phương, vừa từ tốn giải thích cho đối phương điểm mấu chốt.

Mà Vân Kiệt, ở trước mặt sư phụ tự thấy đã rất lợi hại, thì ở trước mặt Tiêu Dạ Huyền chỉ như con ung non mới tập bay so với Tiêu Dạ Huyền là con ung lông cánh sắc bén đã ngao du trên trời xanh mênh mông nhiều năm.

Thấy Vân Kiệt một thân nhếch nhác, mà nam tử bên kia vẫn thong dong như cũ, Như Ca lắc đầu cười khế, chim non Vân Kiệt muốn đánh nhau với đại bàng Tiêu Dạ Huyền chẳng khác nào châu chấu đá xe. Bất quá đệ đệ ngốc của mình, luyện gần nửa ngày, chẳng những không biết mệt, ngược lại rất thích thú, chứng tỏ đạo này luyện tập rất chăm chỉ.

"Hôm nay bị đánh vậy là đủ rồi! Ăn cơm thôi!"

Nghe thấy lời Như Ca, hai người bên này dừng tay. Vân Kiệt phúi phúi bụi đất trên người mình, không mấy để ý lời chị gái chọc mình.

"Tỷ tỷ, cái này gọi là tích lũy kinh nghiệm, huống chi cũng phải chỉ mình đệ bị đánh!"

"Là do tỷ phụ nương đệ thôi, nếu thật trên chiến trường, tỷ phụ đệ sẽ không ở thời điểm sắp đánh trúng người đệ thì thu tay lại đâu".

Như Ca cười cười đi vào, đưa một khăn lông vắt nước ấm cho Vân Kiệt. Lại cầm một cái khác đi về phía Tiêu Dạ Huyền lau mồ hôi trên đầu trên cổ cho hần.

"Thân thủ Vân Kiệt không tồi, chỉ là thiếu hụt kinh nghiệm, nếu tôi luyện trong quân một thời gian, nhất định sẽ thành chiến tướng" Tiêu Dạ Huyền khen ngợi, có 4 mảnh tướng của quân Dã Lang tí mĩ bồi dưỡng, Ngọc Vân Kiệt tiến bộ nhanh hơn người thường nhiều.

"Vẫn là tỷ phụ sáng suốt!" nghe Tiêu Dạ Huyền nói, mũi Vân Kiệt hếch lên, sự sợ hãi với anh rể trải qua một buổi chiều đã biến mất hơn phân nửa. Mặc dù lòng luôn ghi tạc "kiều ngạo có hại, khiêm tốn được lợi", nhưng đối mặt với tán dương của anh rể anh mình thần võ, Vân Kiệt vẫn không khỏi có mấy phần lảng lạng.

Như Ca nghe vậy, vội nói: "Đệ muốn vào quân đội, trừ phi có giành được hạng ở võ khảo, nếu không chẳng khác nào tìm chết, không cho!"

Ở Đại Chu thi võ còn khó hơn nhiều so với thi trạng nguyên, thí sinh không những phải có hiểu biết nhất định về sách lược, còn phải có võ công cao. Những người đạt được hạng trong kỳ thi võ khi vào quân đội sẽ không là tiểu binh mà sẽ là tướng lãnh dự bị.

"Võ khảo....."

Nghe vậy, Vân Kiệt không nói gì nữa, vào dùng cơm. Ăn xong lại quán anh rể đòi luyện tiếp.

Đêm xuống, gã sai vặt bên Hồng Vận Lâu đã đến chờ từ sớm, để dẫn đường cho thế tử.

Tắm rửa xong, Tiêu Dạ Huyền nhìn Như Ca một chút, buông lời phiền muộn rồi theo gã sai vặt đến Hồng Vận Lâu.

"Đêm nay một mình sợ là khó ngủ đây!"

Nghe thấy lời nỉ non của Tiêu Dạ Huyền, Như Ca liếc thấy đám người Thanh Nhi cười trộm, cảm thấy mặt mình nóng bừng, chỉ có thể thảm thảm: lưu manh!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Sở thích khác người

Hai gã sai vặt cung kính dẫn thể tử đi đến gian phòng sang trọng đã chuẩn bị cho thể tử trong Hồng Vân Lâu. Đến một gian phòng nọ, hai gã sai vặt như kinh sợ cái gì đó, bước nhanh qua.

Tiêu Dạ Huyền đi sau, nhìn vào gian phòng nọ, chỉ dừng chốc lát, lại tiếp tục đi tới.

Vào phòng, gã sai vặt cung kính nói, “Mời thể tử nghỉ ngơi, nô tài xin cáo lui!”

“Ừ, lui đi!”, ngồi xuống giường, Tiêu Dạ Huyền phát tay ý bảo hai người đi.

Đội hai gã sai vặt đi rồi, Tiêu Dạ Huyền đi đến ghế dựa ngồi xuống, rút cuốn sách nhỏ Vân Kiệt hiến cho mình như hiến vật quý ra, cười khẽ một tiếng. Phí công dạy dỗ cả ngày, được hồi báo không tệ! Phần thưởng là cuốn sách do chính tay Như Ca soạn, một bản duy nhất!

Bên trong là nét chữ xinh đẹp, ‘Bình Pháp Thập Tam Thiên’, vốn không ôm hy vọng gì, nhưng Tiêu Dạ Huyền càng đọc càng ngạc nhiên, nếu không phải biết người viết cuốn sách này là cô vợ nhỏ mảnh mai nhà mình, hẳn sẽ nghĩ tác giả là một nữ tướng kiêu hùng trên chiến trường.

Chương mở đầu, nói về các điều kiện trước khi xuất binh, quyết định thành bại. Chương tác chiến, huy động chiến tranh. Chương mưu kế, dùng mưu công thành, tức không dùng vũ lực chỉ dùng kế khiến địch đầu hàng. Chương quân hình và chương binh thế, nói về hai nhân tố quyết định thành bại chiến tranh: ‘Hình’ chỉ yếu tố khách quan, ổn định, như lượng quân, lương thảo, vũ khí; ‘Thế’ chỉ yếu tố chủ quan, ngẫu nhiên, như sức chiến đấu của binh sĩ, tinh thần chiến đấu..... Lật qua từng tờ, ước chừng đọc khoảng 1 canh giờ, Tiêu Dạ Huyền phát hiện, nội dung cuốn sách mặc dù viết rất giản lược, nhưng đã bao quát hầu hết kinh nghiệm chiến đấu tích lũy hơn 10 năm trên chiến trường của mình. Lúc này, đột nhiên Tiêu Dạ Huyền hiểu vì sao Vân Kiệt lại có những kiến giải sâu sắc về binh lược như vậy. Tiểu thể tử của mình có thật nhiều bí mật nhỏ mà mình chưa biết, làm người ta càng muốn tìm hiểu.

Thận trọng bỏ quyển sách xem như bảo vật vào ngực, nhìn ngoài cửa sổ tối đen như mực, Tiêu Dạ Huyền thổi tắt nến, đến giường nằm xuống, giả vờ ngủ say.

Ở góc tối ngoài phòng, thấy ánh nến trong phòng đã tắt, kẻ đang đứng rình vội vàng chạy đến Đông viện báo tin.

Không bao lâu, trên đường nhỏ đến Hồng Vân Lâu, mấy bóng người vội vã tiến bước, đằng trước là Doãn thị đầu đầy châu ngọc chói mắt, một thiếu nữ thân hình yếu điệu khoác áo choàng theo sau. Hai gã sai vặt đi đầu, cẩn thận dẫn qua gian phòng nọ, xuyên qua hành lang gấp khúc, đi đến phòng Tiêu Dạ Huyền.

Đến nơi, xuyên qua khe cửa sổ, thấy bóng người cao lớn nằm nghiêng trên giường, Doãn thị đốt một điều mê hương dài nhỏ cắm vào khe cửa sổ.

Chờ mê hương cháy hết, Doãn thị cởi áo choàng của con gái xuống, nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, đẩy con gái vào, không bao lâu liền nghe thấy tiếng giường kéo kẹt và âm thanh thở dốc kiều mị của con gái.

Doãn thị nghe tiếng động, biết chuyện đã thành, lúc này mới hờ hờ trở về. Đi đến cửa lớn Hồng Vân Lâu, Doãn thị tiện tay rút một cây trâm vàng trên đầu xuống, ném cho hai gã sai vặt, rồi theo Ngọc Bảo Oánh đang đợi bên ngoài rời đi.

“Á!” tiếng kêu thảm thiết của nữ tử truyền ra từ trong phòng, vang dội khắp Hồng Vân Lâu, sau đó là những âm thanh nghẹn ngào nức nở. Đi được nửa đường, Doãn thị và Ngọc Bảo Oánh nghe thấy tiếng kêu kia không khỏi sùng sốt.

“Xin phu nhân yên tâm, tiểu nhân đã chuốc thuốc mê những người còn lại rồi, tối nay dù có động tĩnh lớn hơn nữa cũng không ai nghe thấy đâu”, nói đến đây, trên khuôn mặt đang cúi của gã sai vặt có một nụ cười quỷ dị.

Nghe vậy, Doãn thị gật đầu một cái, yên tâm đi tiếp.

Trong Nhàn Nguyệt Các, đêm đã khuya, nhưng Như Ca nằm trở mình trần trọc mãi, vẫn không ngủ được.

Chẳng lẽ giống như tên kia nói: một mình khó ngủ sao! Như Ca ngồi dậy, ảo não lắc đầu một cái, nhất định là do trời nóng nực mà thôi. Kéo màn lụa mỏng màu hồng cánh sen ra, liếc nhìn đám hoa anh đào nở rộ ngoài cửa sổ, cảm nhận gió mát thổi đến, Như Ca xoay người, đếm cừ.

“Một con cừu, hai con cừu, ba con cừu.....”

Như Ca đang đếm, bỗng một luồng khí phát qua, chợt cảm thấy bên hông căng, quay đầu lại, thấy nam tử vốn phải ở Hồng Vân Lâu lại đang nằm bên cạnh mình, trong mắt đầy ý cười.

“Sao chàng lại đến đây, chẳng phải không thể ở chung một chỗ sao?”, Như Ca đẩy đẩy người bên cạnh hỏi.

“Ta chỉ nằm đến sáng sớm sẽ đi ngay, có ta bên cạnh tốt hơn mà.”

Nghe Tiêu Dạ Huyền nói, tất nhiên Như Ca hiểu ý trong đó. Chẳng biết tại sao, người Tiêu Dạ Huyền lúc nào cũng hết sức mát mẻ, ngủ bên cạnh hẳn cực kỳ thoải mái. Trầm mặc hồi lâu, làm đủ đầu tranh tư tưởng, cuối cùng Như Ca quyết định buông tha những quy củ tổ tông truyền lại gì kia, dán vào lồng ngực Tiêu Dạ Huyền, cảm nhận sự mát mẻ truyền tới, một hồi con buồn ngủ ập tới, nhanh chóng đi vào giấc mộng.

Thấy vậy, nam tử chọc chọc đôi môi hơi vênh của người trong lòng, rất bất đắc dĩ. Cô gái nhỏ này, chẳng lẽ nàng không lo lắng chút nào vì phu một mình ở trong Hồng Vân Lâu sẽ gặp chuyện sao? Chẳng thềm hỏi một câu!

Tiêu Dạ Huyền đang đầy phiền muộn, đột nhiên lưu ý thấy cô vợ nhỏ nắm thật chặt tay áo mình, bèn cười cười, buông màn lụa xuống, dịu dàng hôn lên đôi môi ngọt ngào của vợ yêu.....

Mặt trời vừa lên, ánh nắng nhu hòa chiếu vào phòng, Như Ca mở mắt ra, nhìn bên cạnh, người nửa đêm chạy đến phòng mình đã không còn. Không khỏi thở phào nhẹ nhõm, như vậy cũng tốt, tránh bị người nói không hợp quy củ.

Ngồi dậy, mang giày trắng thêu hoa nhỏ, Như Ca đi rửa mặt trang điểm xong, đang định ra cửa, thì một hồi âm thanh huyền ảo từ bên ngoài truyền tới.

Như Ca mở cửa phòng, liền thấy một phụ nhân đầu đội dây trâm ngọc, trên người mặc tơ lụa thượng đẳng, chân mang giày viền vàng và Ngọc Bảo Oánh đã mấy ngày không gặp đang bị bọn Thanh Trúc ngăn bên ngoài, âm ỉ từ đây mà ra.

“Cho vào đi!”, cả ngày hôm qua không thấy, hôm nay mới sáng tinh mơ đã đến.

Nghe Như Ca nói, bọn Thanh Trúc liền để hai người tiến vào.

“Tứ muội, người kiêu căng quá, thân quyến trong nhà muốn gặp mà cũng khó!”, nghĩ đến mục đích chuyến này, Ngọc Bảo Oánh nở nụ cười ác ý.

“Bất quá hôm nay nhị tỷ đến đây là vì có một việc vui lớn muốn báo cho muội biết đó!”

Ngọc Bảo Oánh vừa nói vừa cười duyên tiến gần lại.

Nghe vậy, Như Ca nhú mày, “Không biết việc vui gì vậy?”

“Chắc muội còn chưa biết, tối hôm qua, biểu muội Ngọc Yên của chúng ta hầu tể từ ngủ, đúng là thân càng thêm thân, đương nhiên là chuyện vui rồi.”

Quả nhiên, hở ra một cái là có kẻ muốn chui vào, nghĩ vậy, Như Ca hứng thú hỏi: “Hà? Có chuyện này sao?”

“Tất nhiên là thật, chuyện bại hoại danh tiết bậc này, thúc mẫu và nhị tỷ người sao bịa được, nữ nhi ta hiện vẫn đang ở trong Hồng Vận Lâu kia, nếu không tin, thế tử phi có thể tự mình đến xem thử.” Doãn thị thấy Như Ca không tin vội vàng uốn éo người đi lên phía trước, không giấu được nụ cười trên môi. Mê hương mình dùng chính là hàng tốt nhất, nhà buôn nước ngoài đã nói, dùng xong cả đêm sẽ làm không ngừng, không chừng hiện tại bên kia còn đang làm đấy, chỉ cần dẫn thế tử phi này đến xem, mình quây âm lên một phát nữa, con gái mình gả vào vương phủ là chuyện vãn đã đóng thuyền!

“Nữ nhi ta là cô nương nhà lành, thế tử phi nhất định phải làm chủ cho nó, ít nhất phải cho nó vị trí tể phi! Nếu không ta sẽ làm âm lên, tự mình dẫn nó đến vương phủ gặp Cẩm Thân vương để ngài cho nó một cái công đạo, dĩ nhiên chúng ta là họ hàng gần, làm như vậy, mặt mũi của thế tử phi cũng không còn, chuyện nhỏ thế này, chỉ cần thế tử phi gạt đầu, bên phía thế tử chắc chắn không có vấn đề.”

Nghe Doãn thị tự biên tự diễn, Như Ca không biết nên khóc hay nên cười, đầu tiên là nha hoàn, đến giờ là tể phi! Bất quá đêm qua, Tiêu Dạ Huyền ở đâu dĩ nhiên Như Ca là người rõ nhất, vậy rốt cuộc Ngọc Yên lên giường với kẻ nào, Như Ca rất hiếu kỳ.

“Như vậy, Như Ca thật muốn đi xem thử.”

Nghe Như Ca đáp, Ngọc Bảo Oánh và Doãn Thị vui mừng cười.

“Tốt, đến lúc đó thế tử phi phải cho ta một câu trả lời hợp lý mới được nha.”

Doãn thị và Ngọc Bảo Oánh hào hứng dẫn đám người Như Ca đến Hồng Vận Lâu. Liệt thị nghe tin, tự nhiên là không thể an tâm ngồi yên, liền dẫn đám Thanh Trúc đi theo. Trong lòng thăm thán, biết ngay những người này sẽ gây chuyện mà.

Bọn Thanh Nhi theo sau Như Ca, sắc mặt giận dữ, Doãn thị thật là kẻ không biết liêm sỉ. Chẳng phải kỹ nữ lầu xanh gì, lại dùng thủ đoạn bậc này, không sợ con gái mình bị xử tội cho vào lồng heo sao!

Đoàn người vừa đến cửa Hồng Vận Lâu, đã thấy một dãy gã sai vặt đang đứng cười nhạo, mà mấy nha hoàn từ bên trong ra đều che mặt mà đi, thấy bọn Doãn thị tới, nha hoàn sai vặt nhanh chóng cúi đầu, nhưng trong mắt rõ ràng mang theo cười nhạo khó nén.

Mặc dù đã nhận ra ánh mắt của mọi người, nhưng Doãn thị không chút phật lòng, chỉ cho là kẻ hoạch thành công, lòng đầy vui mừng giục đám người Như Ca mau mau đi vào.

Xuyên qua hành lang gấp khúc, xa xa thấy phòng Tiêu Dạ Huyền mở toang cửa sổ, nhưng vì vẫn còn ở khúc quanh nên không thấy rõ cảnh tượng bên trong lắm.

Đến gần phòng, liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của nữ tử truyền ra. Doãn thị đi đầu, nghe thấy tiếng con gái, không khỏi giật mình, đến giờ này mà sao còn dữ dội vậy!

Vừa tới cửa phòng, hấy cảnh tượng bên trong, khuôn mặt vốn đắc chí của Doãn thị và Ngọc Bảo Oánh nháy mắt hóa đá, ngay cả đám người Như Ca cũng rất sững sờ.

Chỉ thấy trong phòng, màn lụa trên giường đã bị xé nát hết, cảnh tượng trên giường hiện rõ mồn một. Lúc này Ngọc Yên bị mấy mảnh màn lụa trói chặt

tứ chi, không mảnh vải che thân, thân thể vốn trơn bóng giờ đầy vết thương, mà một nam tử diện mạo cực kỳ xấu xí đang cười lên lưng Ngọc Yên, trong tay cầm roi không ngừng quất lên người nàng ta. Bên cạnh còn dấu vết sấp nấn.....cảnh tượng quả là chấn động, khiến bọn Thanh Nhi quên mất thân là thiếu nữ phải kiêng dè.

Nam tử kia tựa hồ bị mê muội, không hề ý thức được đám người ngoài cửa, vẫn tiếp tục quất roi lên người Ngọc Yên, theo sau đó là hàng loạt tiếng kêu gào thê lương.

“Trời ơi!”

Ngẩn người một lúc, Doãn thị nhào tới. Chưa kịp đến gần, liền bị nam tử diện mạo hung ác kia quất cho một roi, lăn vài vòng trên đất

Ặc.....sở thích quá nặng! Như Ca im lặng nhìn trời.

Đúng lúc này, mắt bị một đôi tay che mất.

“Đã thấy!”

Như Ca gỡ tay Tiêu Dạ Huyền ra, phía sau hắn là Ngọc Chính Hồng, sắc mặt xanh mét, và một nam tử trung niên, mặc áo quan ngũ phẩm, sắc mặt xấu hổ cực điểm.

Ngọc Chính Hồng nhìn cháu gái vô cùng thê thảm, và Doãn thị khóc la than trời trách đất, Ngọc Bảo Oánh sắc mặt trắng bệch, cảm giác mình đã giàm thọ vài tuổi. Nhanh chóng hướng bọn người làm rống: “Còn không mau can ra, đều chết hết rồi à?”

Nghe Ngọc Chính Hồng rống, bọn người làm đang đứng xem trò vui, vội vàng chạy vào can ra, mắt hết sức mới kéo hai người ra được. Người nào cũng chịu không nổi roi.

“Nhạc phụ đại nhân, sao hai người này lại trong phòng tiểu tể làm ra chuyện thất đức bức này? Thật khiến người ta đau lòng.”

Ta cũng đang muốn biết đây, nhìn Tiêu Dạ Huyền một thân chinh tể trước mắt, rốt cuộc Ngọc Chính Hồng vẫn không dám hỏi vì sao người trong phòng không phải là hắn. Mới rồi thấy hắn bước ra từ một gian phòng khác, thì có chút kinh ngạc, hiện đã hiểu.

Ngọc Chính Hồng biết rõ, Doãn thị này giống Hoàng thị, là kẻ ham quyền thế. Mục đích lần này đến không hỏi cũng biết. Sa mông tán loạn trên đất và mùi hương gay mũi kia hiển nhiên là đã dùng thuốc thúc tình, sợ là thế tử đã sớm biết, nên mới xuất hiện một màn trước mắt này.

Nghĩ xong, Ngọc Chính Hồng chỉ gọi người đưa cháu gái, con rể tương lai đang bị trói chặt kia, và bọn Doãn thị đến viện trước nói chuyện. Sau đó nhanh chóng cho mời cả chồng Doãn thị, Ngọc Chính Tài và ông chú hai đức cao vọng trọng của Ngọc gia đến.

Sảnh lớn Ngọc phủ. Ông chú hai nhìn đầu cả nhếch nhác ngồi xồm trên đất và cháu gái, run run rẩy rẩy hỏi “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đáp lại nghi vấn của lão là một mảnh trầm mặc và tiếng khóc thút thít của cháu gái Ngọc Yên.

Thấy vậy, Tiêu Dạ Huyền thần nhiên nói: “Hắc Ảnh, cho bọn họ nghe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

Tiêu Dạ Huyền nói xong, một nam tử mặt mũi hơi âm trầm xuất hiện tại hành lang Ngọc phủ, ném gã sai vặt Ngọc phủ đang bị trói gô xuống, để kiểm ngang cổ tên này, “Nói!”

Ngọc Bảo Oánh thấy người làm mình mua chuộc bị người ta tóm, đang đứng trong góc thì liền tiếp lui về sau, chưa lui được hai bước, gã sai vặt kia đã đưa ngón tay chỉ hướng nàng ta.

“Thế tử, đều là do nhị tiểu thư bảo nô tài làm! Tiểu nhân là Vương Nhị, thường ngày thích đến thanh lâu uống rượu, vừa lúc hai ngày nay kẹt tiền, nhị tiểu thư cho 10 lượng bạc, bảo nô tài làm thay.....” mắt thấy mạng nhỏ khó giữ, gã này nào dám không khai, liền nói hết Ngọc Bảo Oánh thu mua hắn thế nào, làm sao dẫn Doãn thị và Ngọc Yên Hồng Vận Lâu.....

Nhất thời, cả sảnh xôn xao, mắt khinh thường nhìn về phía Ngọc Yên đang khóc lóc và Doãn thị, chỉ bằng thủ đoạn thế này mà dám tính kế Chiến Thần Bắc Địa tiếng tăm lừng lẫy của Đại Chu, kết cục thế này là đáng đời!

“Thật là vô liêm sỉ, ngay cả người thân mình cũng tính kế!”

“Kẻ hạ tiện thế này mà cũng có, thật khiến người ta giận sôi gan”

“Tôi qua chắc chiến đấu kịch liệt lắm, các người nhìn Ngọc Yên xem, ai u, quả là lợi hại nha!”

“Dù vị công tử Thái Châu kia có còn muốn, hai người này cũng chỉ có thể làm tiện thiếp!”

“Thiếp cái gì, tiện nhân như vậy, dứt khoát đưa đến kỹ viện cho rồi, cho mọi người cùng vui vẻ”

.....

Không biết là cố ý hay vô ý, chuyện như thế ít nhiều gì phải kiêng dè, nhưng có thể từ ở đây, hẳn không lên tiếng, những người khác nào có tư cách bảo im.

Nghe mọi người nghị luận, Ngọc Bảo Oánh run cầm cập, lúc này mới ý thức được mình phạm phải sai lầm cực lớn, quá khứ còn có mẹ cầu cạnh cho, nhưng nay.....nhìn mọi người xung quanh lòng đầy căm phẫn, nhất thời Ngọc Bảo Oánh như bánh trắng gặp nước, hoàn toàn ỉu xiu.

Ngọc Yên ngồi chờ trên đất, nhìn về phía nam từ cao ngạo kia, chỉ thấy trong mắt hắt tràn đầy miệt thị và lạnh lẽo, giống như mình là thứ gì đó vô cùng dơ bẩn. Chớp mắt, một chút tự tôn cuối cùng cũng không còn, liếc mắt nhìn kẻ đang bị trời bỏ dửng như lệ quý, nhớ tới đêm qua, một cổ uất ức xông thẳng lên, Ngọc Yên liền đâm đầu vào cột đá bên cạnh.

Động tác Ngọc Yên quá đột ngột, không ai kịp ngăn cản, nhất thời óc bắn tung tóe, cả phòng giặt mình kêu lên.

“Nữ nhi của ta!” Doãn thị thấy vậy, không màng đau đớn trên thân, nhào tới bên Ngọc Yên. Đỡ Ngọc Yên dậy, đưa tay lên mũi, đã không còn thở nữa, nhất thời gào lên.

“Nữ nhi à, con chết thật thảm, đều tại phụ thân con, nói gì chỉ cần con trèo lên được giường thế tử, tương lai sẽ để lại tất cả tài sản cho con, mới khiến nương phạm sai lầm, sao con lại chết như vậy.....hu hu.....nửa đời sau ta biết trông cậy vào đâu!”

Nghe Doãn thị kêu gào, cặp mắt vẫn đục của ông chú hai nháy mắt tựa như kiếm sắc bắn về phía con trai trưởng Ngọc Chính Tài, tức giận quát lớn: “Đồ nghịch tử! Đã sớm nghe nói ngươi có ý định dựa vào người có quyền thế, không ngờ lại gây ra tại họa thế này, sản nghiệp giao vào tay người chắc chắn sẽ lụn bại hết. Sau khi ta chết, một phần cũng không cho ngươi, thuyền ngươi đang quản lý cũng thu lại hết, hừ!”

Nói xong lão quát cây trượng trong tay vào Ngọc Chính Tài đang quỳ trên đất, khiến trán Ngọc Chính Tài tóe máu, đau đến mức té lăn xuống đất.

Ông chú hai đi thẳng tới trước mặt Tiêu Dạ Huyền, nói: “Chuyện này là lão hủ dạy con không nghiêm, lão tình nguyện quyền một nửa tài sản cho quân dụng để bù đắp sai lầm, mong thế tử tha lỗi!”

“May mắn lão đã tỉnh ngộ, như vậy, bản thế tử cũng không tiện truy cứu chuyện này nữa”

Thấy vẻ mặt nhậm nhậm của Tiêu Dạ Huyền, Như Ca mở rộng tầm mắt, quả là được lợi còn ra vẻ. Nhìn về phía Ngọc Yên, Như Ca phát lạnh, về sau không biết còn bao nhiêu nữ tử giống nàng ta nữa đây, mình gà trống hàng bán chạy rồi!

“Đa tạ thế tử, lão tuổi đã cao, không chịu nổi trường hợp thế này, xin cáo lui trước”, lão quả thật không chịu nổi, đứng cũng có chút đứng đưa.

“Đi thông thả!”

Ông chú hai được lệnh, để người hầu đỡ ra ngoài, lúc đi ngang qua con trai trưởng, che ngực nói: “Còn không mau mang theo Ngọc Yên và phu nhân người đi!”

“Dạ....dạ, phụ thân”, mặc dù bị tước quyền thừa kế, nhưng chỉ cần cha già còn sống một ngày là mình còn hi vọng một ngày, dù chỉ còn một nửa, nhưng đã là tài sản khổng lồ rồi, nghĩ kỹ càng xong, Ngọc Chính Tài cúi chào rồi kêu người làm đến mang hai người trên đất đi.

Về phần con của tri phủ Thái Châu, đã tỉnh hồn lại, nghe chuyện xảy ra, đôi mắt tam giác tràn đầy tức giận nhìn về phía kẻ đã làm hắt mất hết mặt mũi, Ngọc Bảo Oánh, hận không thể xé sống nàng ta, làm gì còn tâm tư cưới về nữa. Chỉ nói với tri phủ Thái Châu hôn sự xem như hủy bỏ, rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Tri phủ Thái Châu thấy chuyện phát triển thành như vậy, liền nói: “Ngọc đại nhân, phẩm hạnh nhị tiểu thư như vậy, hạ quan thật không dám nhận vào cửa nữa, hôn sự này thôi đi.”

Nói xong, hướng Tiêu Dạ Huyền, cung kính nói: “Kính xin thế tử thứ lỗi! Nếu không còn chuyện gì nữa, xin thế tử cho phụ tử hạ quan cáo lui, chuẩn bị hành trang rời kinh”.

Mặc dù biết con trai mình bị thế tử bố trí, tri phủ Thái Châu lại chỉ có thể nhận tội, trừ có chút mất mặt, còn lại cũng không tổn thất gì.

“Ừ, nếu Tàn tri phủ có việc quan trọng xin cứ tự nhiên!”, thấy tri phủ Thái Châu thức thời, Tiêu Dạ Huyền cũng không gây khó dễ, gật đầu ý bảo có thể lui.

Đứng một bên, Ngọc Chính Hồng cảm giác mình đã biến thành nhân vật thứ yếu. Trước mắt hôn sự này tất nhiên là không thành, nhưng phần lớn sinh lễ cũng phải trả lại, nghĩ đến đồng ngân lượng kia, Ngọc Chính Hồng liền nhức đầu, chỉ cảm thấy Ngọc Bảo Oánh quả thật đần độn như heo, để lại trong phủ chỉ tổ gây họa..... Trầm ngâm chốc lát, Ngọc Chính Hồng nói: “Nữ nhi của chính thất làm ra chuyện thất đức cỡ này, Ngọc Chính Hồng ta thực thẹn với tổ tiên Ngọc gia. Ta quyết định, từ nay về sau, Ngọc Bảo Oánh không còn là đồng chính nữ của Ngọc Chính Hồng ta nữa, đưa đến từ đường sám hối lỗi lầm, không ai được đến thăm”.

“Phụ thân! Ngài không thể làm như vậy! Hu hu.....không thể.....” nghe Ngọc Chính Hồng nói, Ngọc Bảo Oánh lập tức sợ ngây người, chẳng những không còn là con vợ cả, bị đẩy đến từ đường, còn không cho ai đến thăm, vậy chẳng phải mình sẽ ở đó cả đời. Nghĩ đến Lý thị phát điên, Ngọc Giai Nhân chết trong từ đường, Ngọc Bảo Oánh gào khóc bỏ đến chỗ Ngọc Chính Hồng, còn chưa tới, đã bị quản gia Lý Toàn dẫn một đám người đến bắt ra ngoài.

Từ đó, Ngọc Bảo Oánh biệt tích. Đến từ đường, vì lúc trước Lý thị tạo nghiệt, Ngọc Bảo Oánh nhận hết khi dễ, cuối cùng trong một mùa đông rét lạnh, thân thể như củi mục, không có áo bông chống lạnh, Lý thị và Ngọc Bảo Oánh cùng nhau ngã xuống trước mộ bia của Ngọc Giai Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiêu Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Khách quý tới cửa

Sau một hồi lộn xộn, thời gian không còn sớm, từ biệt Liệt thị và Vân Kiệt xong, Như Ca theo Tiêu Dạ Huyền lên xe ngựa về vương phủ.

Bên trong xe ngựa, Như Ca nhìn nam tử ngồi bên cạnh, thủ đoạn trị người thật sự rất cao, trải qua chuyện này, từ trên xuống dưới trong Ngọc gia sợ rằng không còn ai dám dòm ngó hần nữa. Nghĩ đến một màn ở Hồng Vận Lâu vừa rồi, bất giác Như Ca rung mình một cái, người đẹp và quái vật, cũng đến thế là cùng.

Tiêu Dạ Huyền thấy phản ứng khác thường của người bên cạnh, vòng tay qua hông nàng, thờ dài nói: “Quả nhiên, cảnh tượng như vậy không nên để nàng nhìn thấy.”

“Không sao, chỉ làặc.....sở thích hơi nặng chút!” Như Ca bỗng ý thức được mình nói cái lập tức bịt kín miệng mình.

“Sở thích hơi nặng.....” Tiêu Dạ Huyền lập lại từ lạ vợ yêu vừa nói, nở nụ cười.

“Ừ, trước giờ bọn Hắc Ảnh thích những thứ như vậy đó!”, vốn chỉ giao phó ném con trai tri phủ Thái Châu vào mà thôi, không ngờ còn có một màn này.

“Hắc Ảnh?” nhớ đến nam tử áo đen thấy ở hành lang khi nãy, những người khác có lẽ không chú ý, nhưng nàng nghe rõ Vân Kiệt hô lên một câu “Tam sư phụ”, chứng tỏ Vân Kiệt biết nam tử kia, nghĩ kỹ lại, đúng là do mình sơ suất, Lễ Học Viện là Văn viện, làm sao viện trưởng kiểm được bốn người sư phụ võ nghệ xuất sắc như vậy tới dạy Vân Kiệt chứ, bèn quay đầu nhìn Tiêu Dạ Huyền, tươi cười nói: “Cảm ơn chàng!”

Nam tử nghe thấy lời Như Ca, nhìn bộ dáng tươi cười của nàng, biết việc mình bí mật phái người tới dạy Vân Kiệt đã bị nàng vô tình phát hiện, lòng chộn rộn, cúi đầu, hôn một mạch lên đôi môi đỏ mọng kia.

“Ca nhi, nàng là thê tử của ta, vĩnh viễn không cần nói chữ ‘cảm ơn’ với ta, nếu không ta sẽ trừng phạt nàng”, nói đến câu sau trong mắt nam tử như có chút tức giận.

Nếu là ngày trước, có lẽ Như Ca còn có chút sợ hãi, nhưng hôm nay đối mặt với người này, đáy lòng chỉ có hạnh phúc và tình yêu. Như Ca ôm cổ nam tử, hôn lên mắt người nọ một cái, thấy biến đổi trong mắt hần, khẽ cười một tiếng.

“Chàng nở sao?”

Nam tử thấy bộ dáng đắc ý của nàng, trầm mặc một lát, rồi ôm nàng vào lòng, lâm lâm.

“Không nở!”, tâm tâm niệm niệm nhiều năm, phí hết tâm tư mới giữ được nàng bên người, sao nở trừng phạt nàng. Chỉ biết sẽ không để bất luận kẻ nào nào tổn thương nàng, cho dù là mình cũng vĩnh viễn không thể.

Nghe vậy, Như Ca hạnh phúc cười, nam nhân này quả là đáng yêu vô cùng!

“Bọn Hắc Ảnh là ám vệ của chàng sao?” cách vương phủ còn một đoạn xa, dưới sự dung túng của Tiêu Dạ Huyền, Như Ca cực kỳ không có hình tượng của một tiểu thư đoan trang, nằm ngang trên đầu gối nam tử, nói chuyện.

“Bọn họ không phải ám vệ, mà là tinh anh từ trong quân Dã Lang Bắc Địa tới, bất quá rồi đi đã lâu, họ cần phải trở về Bắc Địa lại, cho nên, thời gian này, cường độ huấn luyện Vân Kiệt đã tăng lên từ từ, làm sao trong hai tháng có thể giúp Vân Kiệt đạt được thứ hạng trong Võ khảo”, nửa năm trước, thời điểm thấy Vân Kiệt viết sách lược binh pháp, Tiêu Dạ Huyền liền có ý bồi dưỡng.

“Khó trách dạo này Vân Kiệt gầy đi không ít!” chẳng những gầy, người cũng đen hơn nhiều, thật giống như bị phơi nắng, mặc dù đau lòng đệ đệ, nhưng thấy Vân Kiệt hứng thú như vậy, Như Ca không tiện ngăn cản. Kiếp trước, bởi vì tay trái gà không chặt, nên Vân Kiệt mới xảy ra chuyện trên thương đạo. Nếu có võ công giỏi, tự vệ sẽ không thành vấn đề, về phần thi võ gì đó Như Ca không dám ôm hy vọng quá lớn. Văn, Vân Kiệt đã rèn luyện từ sớm, hơn nữa nhiều năm qua mình cố ý dạy những kiến thức đã đọc trong vài cuốn sách ở thế giới kia, đều là những điều mới lạ thế giới này chưa nghe tới, cũng chưa thấy được, muốn vượt qua thi văn không khó. Còn thi võ, là để lựa chọn tướng lĩnh cho Đại Chu nên khó vô cùng, dù sao Vân Kiệt tập võ chỉ mới nửa năm, muốn thắng những người đã tập võ nhiều năm kia không dễ. Bất quá Tiêu Dạ Huyền đã nói như vậy, Như Ca lại thấy có hy vọng.

Gầy? Qua quá trình huấn luyện, Tiết Thanh Trạch từng nói, Vân Kiệt rất có căn cơ. Hôm qua đối luyện cả ngày Tiêu Dạ Huyền cũng đã rõ, mặc dù cường độ tập cao nhưng tiềm năng của Vân Kiệt vẫn chưa phát ra hết, đoán chừng là do từ nhỏ đã được nuôi dưỡng tốt, đỡ mất công Tiết Thanh Trạch phải điều dưỡng một phen.

Nói đến Vân Kiệt, Tiêu Dạ Huyền lấy quyển sách trong ngực ra.

“Quyển sách này là nàng viết cho Vân Kiệt?”

Như Ca thấy nam tử đối đãi quyển sách nhỏ năm xưa lúc rồi rồi nàng viết ra cho Vân Kiệt đọc như bảo bối, vẻ mặt giống như khi Tuyết Lang thấy thịt bò, không khỏi mỉm cười, ngược lại mình đã quên mất nó từ lâu.

Ở Đại Chu sách bàn về binh pháp cực kỳ hiếm, thậm chí có thể nói là không có, một quyển binh thư tốt thậm chí sẽ khiến cho các nước giành nhau điên cuồng. Quyển sách trong tay Tiêu Dạ Huyền là căn cứ vào Binh Pháp Tôn Tử mà diễn ra, năm xưa nàng đã nghĩ sẽ mang đi bán giá cao, nhưng ngẫm lại thế sẽ lưu lại một mối họa ngầm, bèn thôi. Minh chi là một nữ tử nhỏ bé, chưa bao giờ ra chiến trường mà lại viết được một quyển sách như vậy, suy nghĩ hồi lâu Như Ca vẫn không biết trả lời thế nào.

“Dạ, lần nọ trong mộng thấy một vị tướng quân, chỉ nó là chiến tướng đến từ thế giới khác, cả đời đánh giặc vô số, sau khi chết mới ý thức được mình chưa truyền lại cho hậu nhân, ngàn khó vạn khổ mới được sự cho phép của Diêm Vương đến báo mộng cho người thiện tâm có duyên, bất quá không may lại tìm trúng ta, cho nên quyển sách nhỏ mới thành thủ tiêu khiển của Vân Kiệt. Bên trong có thật nhiều nội dung vì nhớ không rõ nên bị ta cắt bớt, chỉ còn bấy nhiêu.”

Tiêu Dạ Huyền không chất vấn câu chuyện của Như Ca, bởi vì hần nghĩ vợ yêu này quả thật có mệnh cực tốt, đầu tiên là được Phật Tổ truyền kinh thư, sau lại được chiến tướng ở thế giới khác truyền binh thư. Minh quả là nam tử may mắn nhất thế gian, mới có thể cưới được người vợ như vậy.

Tiểu thư, lại đang nói chuyện truyền kỳ rồi.....ngoài xe ngựa Thanh Nhi nghe thấy Tiêu Dạ Huyền và Như Ca nói chuyện, thầm nghĩ. Những thứ đồ rõ ràng không cần thần dạy tiểu thư cũng biết nha! Là người vô cùng sùng bái Như Ca, Thanh Nhi vô cùng kính bái hành vi khiêm tốn quá đáng của tiểu thư nhà mình.

Ngồi bên cạnh Thanh Nhi, Hắc Nham thấy vẻ mặt không ngừng biến hóa của nàng, trên khuôn mặt nguội lạnh có mấy phần ý cười.

Tới ngoài cửa lớn vương phủ, Tiêu Dạ Huyền xuống trước đỡ Như Ca. Nàng vừa ngẩng đầu liền thấy bên cạnh có một chiếc xe ngựa hoa lệ khác, và nhị thiếu phu nhân Tô Như đang đứng đón người trên xe.

Bên kia, thấy phu thê Như Ca, trong mắt Tô Như tràn đầy ghen ghét, tầm mắt chuyển sang thiếu nữ áo hồng đang xuống xe, vẻ mặt lại hết sức ôn hòa.

Liễu Diễm Nhi vừa xuống xe, tầm mắt liền bị một nữ tử cách đó không xa hấp dẫn, chỉ thấy nàng mặc y phục phấn hồng từ tơ vàng sợi bạc, váy thêu hoa tử đằng, dáng người yếu điệu, eo con kiến, đầu cài một cây trâm thủy tinh. Lúc này cả người nàng được bao bọc trong một tầng sáng dịu dịu, vốn dung nhan đã xuất chúng càng thêm khuynh thành. Khi tầm mắt chuyển tới nam tử bên cạnh, thì khóe môi. Mấy ngày không thấy, khí chất của thế tử đã khác hẳn, vốn quanh thân lúc nào cũng như sương lạnh, dường như đã bị nắng ấm mùa hè xua tan, đổi thành nhu hòa và ôn tình.

“Thế tử quả là người biết săn sóc, còn tự tay đỡ Ngọc Như Ca xuống. Chẳng biết tiện nhân kia dùng thuốc gì mà làm hần mê mệt thế kia.”

Nghe Tô Như nói, Liễu Diễm Nhi cúi đầu, ánh mắt tối lại, khi ngẩng đầu lên lại trong sáng như cũ.

“Biểu tẩu, nếu đã gặp, hay là chúng ta chào hỏi thế tử phi một tiếng”.

Nghe thấy ba chữ ‘thế tử phi’, Tô Như liền nổi điên, lúc mới gả vào vương phủ, thấy thế tử sắp không xong, Tô Như liền bắt bọn nô tài gọi mình là thế tử phi, không ngờ chẳng bao lâu sau, hần lại sống trở về, khiến Tô Như vui chẳng được lâu. Nghĩ đến nguyên do lần này Liễu Diễm Nhi đến, điều chỉnh tốt tâm tình, Tô Như dẫn Liễu Diễm Nhi đi qua.

Bên này, Như Ca an bài bọn Thanh Nhi mang quà tặng Liệt thị đáp lễ xong, đang định vào phủ thì thấy Tô Như dẫn một nữ tử cười ngọt ngào đi tới.

“Diễm Nhi, muội tới thật đúng lúc, đại tẩu vừa từ nương gia trở về, một lát nữa, đồ đại tẩu mang về, muội thích cái nào cứ lấy, bất quá, muội xuất thân phủ Quốc công, những vật kém thế này chắc cũng không vừa mắt được cái nào.” Tô Như thấy bọn hạ nhân viện thế tử chuyển từng món đồ vào, nhớ tới Ngọc Chính Hồng chỉ là quan tam phẩm, đoán chẳng có vật gì tốt, nên nói không kiêng dè như vậy.

Thấy Tô Như đầy khinh thường nhìn quà tặng của mình, Như Ca dờ khóc dờ cười, đồ của mình, muốn tặng ai làm gì tới phiên Tô Như an bài. Còn bàn về giá trị, tin tưởng những thứ này không tình là vật mọn!

“Biểu tẩu nói đùa.....” Liễu Diễm Nhi vốn muốn đi làm chào hỏi, bị Tô Như mở đầu như vậy, trong lòng mặc dù có mấy phần hài lòng, nhưng trước mặt Tiêu Dạ Huyền, cũng không dám quá càn rỡ.

“Thần nữ Liễu Diễm Nhi bái kiến thế tử.....”

“Tiểu thư đã xong rồi ạ”, Thanh Nhi thấy tình huống bên này, cười hi hi báo cáo cho Như Ca.

“Vào phủ đi!”

Như Ca còn chưa kịp lên tiếng, người bên cạnh đã thay nàng nói, làm như không thấy Liễu Diễm Nhi đang chào mình, dắt tay Như Ca bước vào trong.

Dù sao cũng không phải chào mình, xem như không liên quan, nên Như Ca ngoan ngoãn đi theo. Đã sớm nghe nói tiểu thư Liễu gia thường xuyên ra vào vương phủ thăm Liễu trắc phi, vì có mục đích khác, vốn cho là Thanh Nhi nói đùa, giờ xem ra là đúng thật. Liếc nhìn nữ tử ngoài cửa, lòng rất buồn bực,

mới đuổi một người, người khác lại tới. Chồng mình đúng là đào hoa quá nha!

Bị bỏ lơ Liễu Diễm Nhi thầm cắn răng. Lại là cái kiểu này, nhìn cũng không nhìn mình một chút. Rốt cuộc mình có gì kém con nhỏ Ngọc gia kia chứ!

“Biểu muội đừng quá đau lòng, theo ta thấy, bàn về thân phận và tài đức, Ngọc Như Ca kém xa muội, chẳng qua thể tử đang bị che mắt thôi, chờ thấy được bản lĩnh của muội rồi, nhất định thể tử sẽ có cái nhìn khác về muội” Tô Như hiện đang hết sức lấy lòng mẹ chồng Liễu trắc phi nên đối với Liễu Diễm Nhi cũng rất ân cần. Hơn nữa hai người cũng tính là đồng cảnh ngộ.

Đúng vậy! Luận dung mạo, trong kinh thành mình ở nhóm trên, Âm Dạ Chi Quang cầm trên đầu mình còn đẹp hơn nàng ta mấy phần. Luận tài năng, cảm kỳ thi họa, xử lý chuyện mình hơn hẳn. Ngọc Như Ca chẳng qua là một đứa con riêng bị vứt bỏ, sao có thể so sánh với mình!

Thăm nghĩ xong, Liễu Diễm Nhi nhẹ giọng nói: “Biểu tẩu, chúng ta vào thôi, chớ để cô mẫu và vương gia đợi lâu!”

“Muội yên tâm, hiện giờ mọi việc trong viện thể tử đều do lão quân gia xử lý, chứng tỏ Ngọc Như Ca là đứa ngu ngốc không biết gì, tương lai muội vào vương phủ, đề bệch nàng ta như chơi.....”

Nghe vậy, trên mặt Liễu Diễm Nhi dâng lên một tia cười ngạo nghễ.

Tiêu Dạ Huyền, ta nhất định sẽ để chàng biết chỉ có nữ nhi Liễu gia ta mới là vợ hiền xứng đôi với chàng!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Khoe mẽ

Cầm Thân Vương và vương phi Trần thị đã chờ tại tiền sảnh, dĩ nhiên không thể thiếu Liễu trắc phi và nhị thiếu gia Tiêu Dạ Cát kia. Về phần thị thiếp gì đó chỉ như cánh nền đứng sau lưng Liễu trắc phi.

Thấy tình cảnh này, Như Ca bỗng nhớ lại những điều Thanh Nhi đã kể.

Liễu trắc phi Liễu Như Mộng, từ lúc gả vào vương phủ tới nay, được sủng ái hơn 20 năm, chỉ có một nhi tử. Thủ đoạn của Liễu trắc phi hết sức tương tự Giang di nương, mặc dù được sủng ái nhưng cũng gấp gáp nạp tiểu thiếp cho Cầm Thân vương. Hơn phân nửa thị thiếp trong phủ là do Liễu trắc phi nâng đỡ. Trần thị hay ghen đối lập với Liễu trắc phi dẫu dằng dặc, làm Cầm Thân vương hết sức hài lòng. Hơn nữa lại có tình cảm với Liễu trắc phi nên rất nhiều chuyện Cầm Thân vương đều thiên vị Liễu trắc phi.

Về phần mẹ chồng mình, chính là thứ nữ của Trần Bắc Vương Trần Nguyên Chân, chị em khác mẹ với đương kim hoàng hậu, được ban hôn gả vào vương phủ đã 28 năm, chỉ sinh mình Tiêu Dạ Huyền, không có chút trách nhiệm làm mẹ nào, chưa bao giờ đề tâm nuôi dạy con, cả ngày chỉ lo tranh giành tình cảm với Liễu trắc phi, đấu đá hơn 20 năm vẫn chưa thắng được.

Vào trong, đến trước mặt vợ chồng Cầm Thân Vương, Như Ca và Tiêu Dạ Huyền làm lễ.

“Nhi thần thỉnh an phụ vương và mẫu phi!”

“Con dâu thỉnh an phụ vương và mẫu phi!”

“Ừ, đứng lên đi!”

Tầm mắt Cầm Thân vương không tự chủ hướng về đội ngũ ôm quàng tặng sau lưng vợ chồng Như Ca.

“Đây là?”

Như Ca mỉm cười đáp: “Bẩm phụ vương, nhưng thứ này là mẫu thân đáp lễ, một chút quà mọn ạ!”

“Hóa ra là vậy, người đâu, thu mấy thứ này đi.....”

“Phụ vương, dù sao đại tẩu cũng là thể tử phi, quà tặng chắc hẳn là những thứ xa xỉ, không bằng giờ mở ra xem thử, cho nhi tức được mở rộng tầm mắt”, Tô Như dẫn Liễu Diễm Nhi chạy tới cửa, nghe Cầm Thân vương nói vội vàng tiếp lời, chỉ sợ Cầm Thân vương nói một tiếng “Thu” là xong chuyện. Sính lễ không phải xuất ra từ vương phủ nên Tô Như không tiện dị nghị gì, nhưng lần này quà tặng là từ vương phủ, thanh kiếm kia là thần binh lợi khí hiếm có do nước Ngao Lai tiến cống, tài vật trong vương phủ cũng tính là có phần của chồng mình, nên nếu Ngọc Như Ca mà đem về những vật không đáng tiền, tất nhiên mình phải giễu cợt một phen.

“Này....” Cầm Thân vương liếc mắt nhìn về mặt nhàn nhạt của Tiêu Dạ Huyền bên cạnh Như Ca, thật không tiện mở miệng, chẳng biết mấy thứ này đến tột cùng là gì. Ý đồ của Tô Như, mọi người đều nhìn ra được. Nếu thật khiến con dâu lớn bị mất mặt trước mọi người, sợ rằng con trai trưởng sẽ không

vui.

Tiêu Dạ Huyền đương nhiên biết những đồ vật này là gì nên không lo lắng chút nào, chỉ lạnh lùng nhìn Tô Như kẻ cứ liên tiếp gây phiền toái cho Như Ca. Tô Như thấy vậy bất giác nhích lại gần Tiêu Dạ Cát tìm kiếm sự che chở, chỉ tiếc Tiêu Dạ Cát lắc mình tránh đi, khiến nàng ta xém chút nữa té lăn ra đất.

“Phụ vương, chớ nghe Như nhi nói xằng, lễ vật quan trọng là tâm ý, nói gì giá trị hay không”, Tiêu Dạ Cát liếc Tô Như đang đứng xoắn khăn sau lưng mình, mắt đầy chán ghét.

Nghe vậy, sắc mặt Tô Như từ trắng chuyển xanh rồi thành đen. Đều là vợ chồng, bên kia thì bảo bọc yêu thương, còn chồng mình suốt ngày chỉ biết bắt bẻ mình, thật tức chết người!

“Vương gia, Như Mộng rất tò mò về lễ vật của thế tử phi, nếu phiền quá thì thôi, không nhìn cũng được, cũng chỉ tặng cho vương gia và tỷ tỷ mà thôi.....”

Liễu trắc phi còn chưa nói xong, Trần thị đã cười lạnh: “Nếu biết là tặng cho bản phi và vương gia, các người còn ồn ào cái gì, lắm mồm không sợ thối lưỡi à”

Nghe vậy, Liễu trắc phi tức đỏ bừng mặt, chảy nước mắt giả diễm đạm nhìn về phía Cẩm Thân Vương.

Cẩm Thân Vương thấy ái phi như vậy, đau lòng nói: “Chỉ là chút lễ, cần gì cãi nhau, nếu muốn xem, vậy, đại nhi tức mở quà tặng của ta ra đi”.

“Vâng, phụ vương!”

Mở hay không mở Như Ca cũng chẳng để ý lắm, nghe Cẩm Thân vương nói vậy, liền kêu bọn Thanh Nhi mở quà tặng ra.

Dưới sự chỉ huy của Như Ca bọn hạ nhân lần lượt mở từng tấm vải đỏ phủ trên quà tặng ra.

Như Ca đi đến món quà đầu tiên, lấy một hộp gấm tinh xảo đưa cho gã sai vặt dâng lên.

“Đây là.....quyển nhạc Thanh Phong Tụng do Lâm Uyên để lại?” Cẩm Thân Vương nhìn thấy hết sức kinh ngạc.

Tiêu Dực Đức không chỉ thích nghe hát mà còn thích sưu tập khúc nhạc, đã sớm thèm thuồng quyển nhạc Thanh Phong Tụng của Lâm Uyên, đáng tiếc chỉ có những phần vụn vặt, không đầy đủ. Hiện giờ thấy quyển nhạc này, không những là toàn tập Thanh Phong Tụng, mà vừa nhìn đã biết đây là bút tích thực của Lâm Uyên. Đối với một người yêu thích khúc nhạc mà nói, đây chính là bảo bối hiếm có, không phải có ngân lượng là mua được. Có thứ này, những đồ khác chỉ là râu ria, bất quá Tiêu Dực Đức vẫn muốn xem thử. Vừa nhìn, liền vui mừng.

Quà tặng thứ hai chính là cây địch bằng ngọc đen. Mặc Ngọc là bảo ngọc khó luyện, làm thành cây địch này giá trị sợ là không dưới vạn lượng. Thử âm sắc một chút, quả là giống như lời đồn, như nhạc tiên tuyệt không thể tả.

“Tốt, tốt, tốt” Cẩm Thân vương cầm hai món đồ yêu thích không buông tay, liền tiếp nói ba từ tốt, khiến mọi người đều nghe được vui sướng trong đó.

Trần thị thấy thế, nhìn Như Ca bằng con mắt khác, thật sự không ngờ, thứ nữ Ngọc gia lại có thể xuất ra những thứ tốt như vậy, lòng không khỏi có hứng thú với quà tặng của mình.

“Nhi tức, nếu đã mở quà của vương gia rồi, vậy bản phi cũng muốn tham gia náo nhiệt, mở quà của bản phi ra đi!”

“Vâng, mẫu phi”.

Như Ca cười nhạt, xoay người bảo người làm sau lưng tiến lên. Mở tấm vải đỏ ra. Vốn lòng đầy hi vọng, Trần thị đứng dậy nhìn, chỉ là một tấm vải bình thường, dù nhìn cũng tốt, nhưng trong vương phủ thiếu gì, so với quà tặng của vương gia, của mình thật quá mức bình thường.

“Đại tẩu vậy là khinh thường mẫu phi phải không, tặng phụ vương đồ quý hiếm, còn mẫu phi lại bình thường như vậy”, Tô Như tự cho là chộp được điểm yếu của Như Ca, chanh chua nói.

Nghe vậy, vẻ mặt Trần thị trở nên không vui, muốn phát tác lại bị Hạ ma ma dè lại.

Cẩm Thân vương thấy không khí bất thường, nhìn nụ cười trên mặt Như Ca, nói: “Khụ khụ, chắc nhi tức không có ý đó, cái người im lặng nghe nó giải thích”

Xem ra cha chồng mình vẫn còn chút trí khôn, Như Ca cười cười nói, “Bẩm phụ vương mẫu phi, cuộn vải này thật không đơn giản như vẻ ngoài.....”

“Chẳng phải chỉ là một xấp vải thôi sao.....” Tô Như chưa nói xong, đầu lưỡi đã cứng lại. Mấy người có mặt cũng kinh ngạc ngáy người.

Chỉ thấy theo bàn tay Như Ca mở ra, trên nền vải xuất hiện hoa mẫu đơn lớn được thêu tỉ mỉ, chẳng những tản mát ra một mùi hương nhàn nhạt thấm tận lòng người, mà còn phỉếm ra ánh sáng như có như không, rất giống cây trâm thủy tinh trên đầu nàng, ánh trên nền vải lần lượt thay đổi. Càng kỳ lạ hơn là khi ánh sáng lóe lên, con bướm trên đóa mẫu đơn sống động như thật, còn khẽ chớp cánh.

“Quả là lần đầu tiên được thấy một cuộn vải thần kỳ như vậy” Hạ ma ma vô thức nói ra lời ca ngợi

Thấy vẻ mặt mê muội của mọi người, Như Ca thầm cười trộm. Ai ngờ thôn trang bị bỏ quên trong đống của hồi môn của mình lại có chất đất đặc biệt, lúc đến tham quan phát hiện ra có huyền quang ở đó, có ngàn lượng vàng cũng không mua được một lạng, nàng cực kỳ vui mừng. Thứ cò này sau khi phơi khô, nghiền nát ra làm thành thuốc nhuộm vải, sẽ có hiệu quả thần kỳ.

“Cuộn vải này, không biết mẫu phi có hài lòng không ạ?”

“Dĩ nhiên là hài lòng”, vuốt ve cuộn vải, Trần thị thật yêu thích không buông tay, vẻ mặt tựa như hận không lập tức cho người đem tấm vải đi may y phục mặc.

Này.....điều này sao có thể! Xem qua lễ vật của Như Ca, vẻ mặt Tô Như vốn hờ hững biến thành xanh mét, thầm hận nghĩ: những thứ này chắc chắn là do Tiêu Dạ Huyền chuẩn bị cho nàng ta để thêm thể diện! Lại xem tiếp chẳng phải là để nàng ta chiếm hết nổi bật sao. Nghĩ vậy bèn cười duyên nói: “Phụ vương, vừa rồi nhi tử tức hiếu kỳ nên quên mất, hôm nay Điem Nhi tới chơi, còn đang chờ bên ngoài ạ!”

“Điem Nhi?” nghe Tô Như nói, Tiêu Dực Đức nhìn Liễu trắc phi một cái, sao Liễu Điem Nhi đến bất ngờ thế này, chẳng cho mình chuẩn bị chút nào cả.

Thấy Tiêu Dực Đức hình như mang theo vài phần oán giận nhìn mình, Liễu trắc phi mềm giọng đáp: “Mấy ngày nay Điem Nhi không đến, thiếp thân rất nhớ, liền phái người thỉnh nàng đến làm bạn mấy ngày. Hay là vương gia cho nó vào đi, chớ để nó đợi lâu!”

Thật lòng mà nói, Liễu Như Mộng nằm mơ cũng muốn để con trai mình ngồi lên vị trí Cẩm Thân Vương thế tử, bất quá, lúc gả vào vương phủ, Hồng đế vin vào tội không có người mai mối đã tặng tị với nhau buộc Cẩm Thân Vương phải viết một tờ cam kết, vị trí Cẩm Thân vương thế tử trừ thế tử Tiêu Dạ Huyền không được cải lập người khác, nếu vi phạm sẽ tịch thu hết gia sản của Cẩm Thân vương, cắt làm thứ dân. Lúc trước cứ cho là hấn sẽ bị cô độc Vân Cương hành hạ đến chết, có Tô đại tướng quân ủng hộ, con trai Tiêu Dạ Cát của mình ngồi lên vị trí thế tử chỉ còn là chuyện sớm hay muộn, không ngờ, nó mạng lớn thế, còn sống mà trở về.

Không phải chưa từng nghĩ sẽ tìm cách giết nó, chỉ tiếc chưa kịp thành công, Tiêu Dạ Huyền đã bị đưa vào cung nuôi dạy, ảnh vệ chung quanh đều là cao thủ nhất đẳng, ra tay cũng không dễ. Hiện tại, muốn động vào hấn khó càng thêm khó. Ngay cả Liễu thái hậu cũng đã không ôm hi vọng diệt được nó, ngược lại chuyển sang tranh thủ lôi kéo.

Kể từ đó, Liễu Như Mộng đành theo chỉ thị của Liễu thái hậu, giúp đỡ Liễu Điem Nhi tranh thủ tình cảm của Tiêu Dạ Huyền.

Theo Liễu Như Mộng, muốn bắt được tâm một nam nhân không khó, hướng chỉ trên mọi phương diện Liễu Điem Nhi đều cực kỳ xuất sắc, chỉ cần cho nó cơ hội phát huy, câu được Tiêu Dạ Huyền chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Trần thị nghe vậy, thầm mắng: nói thật dễ nghe, Liễu Như Mộng quả là bi ối, vợ chồng hai đứa vừa về tới cửa, đã không kịp chờ đưa người đến bên cạnh Tiêu Dạ Huyền, bất quá dù vương gia có lòng thúc đẩy, cũng phải xem Dạ Huyền có đồng ý hay không đã. Thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Tiêu Dạ Huyền, Trần thị thầm cười lạnh, thật muốn xem thử, tiện nhân Liễu gia có thể làm những được gì.

Tiêu Dực Đức nghe Liễu trắc phi nói, gật đầu, cẩn thận cất Mặc Dịch xong, thuận miệng nói, “Ừ, nếu đã đến, vậy cho vào đi!”

Đứng bên ngoài Liễu Điem Nhi đã sớm nghe rõ, đi vào nhìn lướt qua chung quanh xong, hành lễ với Cẩm Thân vương.

“Thần nữ Liễu Điem Nhi tham kiến vương gia vương phi! Tham kiến trắc phi nương nương!”

“Đứng lên đi, đều người trong nhà, không cần đa lễ”

Nghe Cẩm Thân vương nói ba chữ ‘người trong nhà’, Liễu Điem Nhi mỉm cười ngọt ngào, đi đến bên cạnh Liễu trắc phi, tầm mắt dán lên người nam tử mặc y phục đen.

Thấy Liễu Điem Nhi ham muốn Tiêu Dạ Huyền lộ liễu như vậy, Như Ca thầm nghĩ, hay cho một tiểu thư phủ Quốc công, dè dặt đều rót đầu mất rồi.

Bởi vì Tiêu Dực Đức thường xuyên tham gia làm giáo khảo các hộ ca múa của văn nhân nhã sĩ nên thời gian ở trong phủ không nhiều, mặc dù thiếu nữ trước mắt đã đến phủ nhiều lần nhưng thường chỉ gặp lướt qua. Hôm nay nhìn kỹ, Liễu Điem Nhi quả thật người cũng như tên, bộ dáng hết sức ngọt ngào. Di truyền tướng mạo vừa nhu nhược lại kiêu diễm của nữ nhi Liễu gia. Tài đức, tướng mạo đều không tệ, phối với Dạ Huyền đúng là trai tài gái sắc, Cẩm Thân vương liếc nhìn Tiêu Dạ Huyền, thấy trong đôi mắt hẹp dài kia hình như tỏa ra khí lạnh, không khỏi rung mình một cái, xem ra chuyện này còn cần bàn bạc kỹ hơn.

Thấy Cẩm Thân vương có chút nao núng, Liễu trắc phi bèn nhảy mắt với Tô Như. Tô Như hiểu ý, nói: “Đại tẩu, đệ tức nghe nói hiện tại mọi chuyện trong viện thế tử đều do lão quân gia quản lý phải không?”

“Đúng vậy”, đoán được Tô Như muốn nói gì, Như Ca cười gật đầu.

Nghe vậy, Tô Như làm như giật mình tiếc nuối, lắc đầu một cái, “Đại tẩu, đại ca là thế tử của Cẩm Thân vương phủ, tương lai kế thừa vương vị, thân là vương phi sao có thể ngay cả chuyện trong nhà cũng không xử lý. Đệ tức biết đại tẩu vốn xuất thân thứ nữ, xử lý chuyện trong nhà hẳn là không quen, Điem Nhi đây lại rất giỏi việc này, quản lý cửa hàng thì mỗi tháng được lời cả vài ngàn lượng, đúng lúc Điem Nhi tới chơi, nếu đại tẩu rảnh, mấy ngày nay đệ tức và Điem Nhi sẽ thường đến quấy rầy, đại tẩu đừng ngại, có gì không biết cứ thỉnh giáo Điem Nhi đi”

Mấy ngàn lượng.....quả là một con số lớn ha!!

Nhìn về mặt tự mãn của Liễu Diễm Nhi, Như Ca thật sự không biết phải nói gì cho phải. Mấy ngày tới mình chẳng hơi sức đâu mà ứng phó hai người này....

Hiệu buôn Lãng Vân thì quá lớn, Cẩm Tú Phường đã cho mẫu thân và Vân Kiệt rồi, Dược Tiên Đường cũng không thích hợp....đang lúc Như Ca rối rắm tìm một cửa hàng để nói, Tiêu Dạ Huyền đã thay nàng ném ra.

“Thụy Phúc Châu Báu”

Thấy mọi người kinh ngạc, Như Ca liếc người bên cạnh một cái, chồng yêu à, nên chọn một cái trong phạm vi mấy ngàn lượng thôi, kiêng tốn chút được không! Nhưng đã nói ra, Như Ca đành người nhặt: “11 tuổi Như Ca liền giúp mẫu thân quản lý sản nghiệp ở Phần Thành, về chuyện nhà, mặc dù không dám nói là thực giỏi, nhưng sơ lược vẫn rất rành, Thụy Phúc Châu Báu là do Như Ca quản lý, mấy năm nay thu vào cũng không ít, đối với việc kinh doanh cũng tính là có kinh nghiệm. Cho nên để lão quản gia quản sự trong viện thế tử là vì lão quản gia làm việc lão luyện đáng tin chứ không phải vì Như Ca không biết chút gì.”

Thụy Phúc Châu Báu, chính là cửa hàng châu báu nổi tiếng từ Vạn Thành tới, phát triển ở kinh thành đã gần một năm, vài phố đều có chi nhánh. Vì châu báu bên trong chế tác tinh tế, kiểu dáng mới mẻ độc đáo, nên được đông đảo quý phụ thiên kim yêu thích. Đừng nói là cả Thụy Phúc Châu Báu, chỉ một chi nhánh không thôi cũng đã thu lãi không hơn mấy ngàn lượng. Người trong kinh thành đều đồn, chủ của mấy chục cửa hàng này là một phú thương trung niên trên 50, không ngờ lại là.....không đúng! Thường xuyên ra vào Thụy Phúc Châu Báu, Tô Như đột nhiên nghĩ đến gì đó.

“Đại tẩu nói xạo mà không sợ dính lưỡi, trong vương phủ này ai mà chẳng biết Thụy Phúc Châu Báu là từ Vạn Thành tới, mà đại tẩu vốn ở Phần Thành, liên quan gì nhau.”

“Ngoại tổ của Như Ca vốn là thương nhân lớn ở Vạn Thành, đáng tiếc cảnh nhà sa sút, vì kỷ niệm tổ phụ nên mở cửa hàng đầu tiên ở Vạn Thành, có gì không thể!”

Không chỉ biết kinh doanh còn hiểu thảo. Nghe Như Ca giải thích, Tô Như hận không thể tự tát mình mấy bạt tai, quả là tạo cơ hội cho người ta khoe mẽ. Bên kia, sắc mặt Liễu Diễm Nhi biến hóa như bấm nút, từ trắng thành đỏ, từ đỏ thành tím, trong nháy mắt biến đủ màu, khiến bọn Thanh Nhi đứng sau Như Ca cơ hồ không nhận được muốn ôm bụng cười lăn lộn.

Vớ vẩn! Dám ở trước mặt tiểu thư nhà ta ra vẻ phú bà!

“Nếu không còn chuyện gì khác, nhi thần xin cáo lui!”

Đã đạt được hiệu như ý, không muốn dây dưa với những người này nữa, Tiêu Dạ Huyền liền dẫn Như Ca hành lễ lui ra, đi về viện thế tử.

Thấy chủ tử đều đi rồi, mấy người Thanh Nhi cũng tranh thủ giao quả tặng cho mấy người làm đang đứng ở hành lang, theo phu thê Như Ca rời đi.

Nhìn lướt qua vẻ mặt khó coi của Liễu thị và những người liên can, Trần thị chợt cảm thấy sáng khoái cực kỳ, vốn cho là thứ xuất không có bản lĩnh gì không ngờ là giấu nghề, được Hạ ma ma nâng đi về Phù Dung Viện, tới cửa còn xoay người che miệng cười nói, “Có câu, mất cá làm sao so được với trăn châu, lời mấy ngàn lượng mà cũng dám lấy ra khoe, cảnh nhà Liễu gia thật quá suy tàn rồi.”

Liễu trắc phi nghe vậy, mặt không đổi sắc, thần nhiên cười nói: “Muội chúc mừng tỷ, thế tử phi tinh thông việc nhà như vậy, về sau mọi chuyện trong phủ tỷ cứ yên tâm giao hết cho thế tử phi, tỷ đỡ phải mất công lo lắng.”

“Việc này không cần ngươi quan tâm, nếu đã tinh thông, đến lúc cần dạy một cái là biết liền, mà hiện nay điều quan trọng nhất là nói dối tông đường cho vương phủ, bất quá, chắc hẳn muội đã nghe nói qua, nhi tửc ta rất có phúc, đã từng được Phật Tổ truyền dạy kinh thư. Nhất định là được thần phật che chở, hiện tại phu thê hòa thuận, tương lai sẽ là con cháu đầy nhà, về phần muội, sợ là kiếp trước tạo tội nghiệt quá lớn nên kiếp này con cháu mới gặp tai họa”.

Nói xong, thấy vẻ mặt rớt cuộc trở nên khó coi của Liễu Như Mộng, tâm tình Trần thị rất tốt, lại thấy vẻ đau lòng của Cẩm Thân Vương Tiêu Dược Đức nhìn Liễu thị, hừ lạnh một tiếng, dẫn Hạ ma ma đi.

Sau khi Trần thị đi, Tiêu Dạ Cát dẫn Tô Như và Liễu Diễm Nhi lần lượt lui ra. Tiêu Dược Đức bước đến bên cạnh Liễu Như Mộng, mắt đầy thương tiếc, “Xưa này Trần thị luôn độc mồm như vậy, ái phi chớ tức giận”

“Thiếp hiểu, chỉ cần Diễm Nhi vào được phủ, tương lai thế tử kế tục vương vị, thiếp cũng còn chỗ dựa, không đến nỗi bị người ta đuổi ra khỏi cửa. Hiện giờ uất ức gì thiếp cũng không sợ. Bất quá hình như thế tử rất lạnh nhạt với Diễm Nhi, làm thiếp hết sức lo lắng”, nói đến đây, Liễu phi lại thở dài chán nản.

“Chuyện này..... đành từ từ đi”, nhớ đến ánh mắt lạnh lẽo vừa rồi của Tiêu Dạ Huyền, Tiêu Dược Đức cảm thấy lạnh cả sống lưng, nhất thời cũng không có cách nào.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Tiêu Dạ Cát

“Vốn nghĩ Ngọc Như Ca cái gì cũng không biết, chẳng ngờ là kẻ thâm sâu, quả nhiên không thể nhìn vào xuất thân thứ nữ để đánh giá con người, Thụy Phúc Châu Báu này không biết là dùng thủ đoạn mờ ám gì mới mờ ra được, nhất định phải nhờ phụ thân ta phái người điều tra, sớm muộn cũng khiến nó đóng cửa!”. Trong Như Mộng Các, Tô Như nói đến đây giống như đã nghĩ ra được mưu kế hay ho gì đó, mày rậm nhướn lên, trên khuôn mặt cực kỳ bình thường mang theo vài phần hả hê.

Nghe vậy, Tiêu Dạ Cát chỉ cười lạnh nói: “Ngu xuẩn! Ngươi cho rằng có thể động vào nó sao? Tiêu Dạ Huyền đã mở miệng, chứng tỏ cửa hàng này có người che chở, nếu phụ thân ngươi dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ rằng chưa tới 3 ngày, chuyện đã đến tai hoàng thượng, đến lúc đó chỉ sợ vị trí Uy Liệt tướng quân của phụ thân ngươi phải đổi người.”

“Ngươi...” Tô Như nhìn theo bóng lưng Tiêu Dạ Cát, đôi mắt đào hoa tràn ngập không kiên nhẫn, khác hẳn đôi mắt đầy nhu tình trong rạp hát khi nọ. Vốn nghĩ hẳn sẽ là một phu quân tốt hết lòng chiều chuộng thế tử, mà nay, mới phát hiện một tảng đá còn âm hơn hắc.

Liễu Như Mộng sớm biết đứa con dâu này không có đầu óc, nên chẳng để ý lắm, dù sao so về gia thế, người bên ngoài nhìn vào đều biết là con trai mình với cao Tô gia. Huống chi hiện tại điều mình quan tâm chẳng phải cái này, hít sâu một hơi, làm vẻ mặt ôn hòa.

“Hôm qua ngự y trong cung tới phải không? Đã nói gì?”

“Chỉ nói thân thể con không có vấn đề gì, cứ bồi bổ cho tốt, tự nhiên sẽ có”, một tháng chỉ có hai ba ngày ngủ lại phòng mình. Nếu mẹ chồng không thúc giục, ngay cả cửa phòng mình cũng không thêm vào, chẳng lẽ một mình mình có thể tự sinh con được sao? Nghĩ đến đây, Tô Như vịn khăn tay cơ hồ muốn rách.

Thấy bộ dáng Tô Như như vậy, vẻ mặt Liễu trắc phi lập tức trở nên ôn hòa hơn nhiều, kéo tay Tô Như nói: “Sin con là chuyện không gấp được, cho nên ta hỏi con, là vì thấy phu thê Tiêu Dạ Huyền ân ái quá, sợ rằng không lâu nữa sẽ có tin tốt, đến lúc đó chẳng biết sẽ có bao nhiêu lời không hay hướng về con, nên ta muốn nạp thiệp cho Dạ Cát, tương lai con nhận đứa nhỏ làm con thừa tự, như thế sẽ không phải gánh tội không nói dối tông đường, nhưng nếu con không muốn thì tạm thời không bàn tới vậy, dù sao con vẫn còn trẻ”.

Nghe thế, mặt Tô Như đỏ lên, lúc vừa vào phủ, đối với mẹ chồng chỉ là tiểu thiếp này, mình thật không tôn kính lắm, nhưng nay cảm giác còn thân hơn nhiều so với mẹ ruột đã qua đời.

“Tạ mẹ chồng thông cảm”, Tô Như cầm khăn xoa xoa lệ.

“Lại nói, chuyện hôm nay, cũng do bản phi sơ suất, không ngờ, thứ nữ Ngọc gia này lại có chút bản lĩnh”, Liễu trắc phi liếc nhìn Liễu Diễm Nhi đang nắm chặt quả đấm, cười nhạt nói: “Nếu vương gia đã đồng ý, Diễm Nhi không ngại ở vương phủ thêm mấy ngày, xem thử thật giả thế nào, thuận tiện thể hiện cho Tiêu Dạ Huyền biết nữ nhi Liễu gia ta có gì hơn người.”

“Diễm Nhi hiểu ạ”, lần này mà không thành công, mình còn mặt mũi nào trở lại Liễu gia, bất cứ giá nào cũng phải cầu người thành công.

Thấy vẻ quyết tâm trong mắt Liễu Diễm Nhi, Liễu trắc phi thỏa mãn gật đầu, “Được rồi, bản phi còn có chút chuyện muốn nói với Dạ Cát, Như nhi dẫn Diễm Nhi đi chọn một gian phòng hợp ý đi”.

“Dạ, nhi tức sẽ giúp biểu muội chọn một gian phòng tốt nhất trong vương phủ”, nói xong, liền hành lễ rồi dẫn Liễu Diễm Nhi rời khỏi Như Mộng Các.

Thấy Tô Như và Liễu Diễm Nhi rời đi, Tiêu Dạ Cát bước tới ghé nệm ngồi xuống, mới vừa ngồi, Tô Như lại vội vàng trở về, nhìn Tiêu Dạ Cát một cái, xoắn khăn tay, trong mắt mang theo chút chờ mong, lắp bắp nói: “Theo như quẻ tiên sinh nói, hôm nay là Hỏa Nhật, nếu.....nhất định sẽ có con trai.”

Nói xong, mặt đỏ bừng, không dám nhìn Tiêu Dạ Cát lần nào nữa, vội vã biến mất ngoài cửa lớn Như Mộng Các.

Thấy người đã đi xa, vẻ ôn hòa của Liễu trắc phi nháy mắt biến mất, giống như trở thành người khác.

“Cát nhi, vì nương đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, phải đối với Tô Như khá hơn một chút, vì sao không nghe, cũng may Tô Như là đứa dễ dụ, không ghi thù con, bằng không làm sao ăn nói với Tô đại tướng quân.”

Tiêu Dạ Cát nghe vậy, đi đến ngồi xuống bên cạnh Liễu trắc phi, trên mặt tràn đầy không kiên nhẫn: “4 năm rồi nàng chưa sinh được, nếu là nhà khác đã sớm bỏ rồi, con vẫn để nàng ngồi vị trí chính thất, thiệp cũng không nạp, Tô Thành còn gì để nói.”

Nghe vậy, Liễu trắc phi chau mày: “Nó vì sao không có bầu được, con cho rằng vì nương không biết sao, lần này nếu không phải ta chú ý để thái y lại, suýt bị con lừa rồi, nên nhớ lúc đầu bảo con cưới nó, chính con đã đồng ý, hôm nay lại đối với nó như vậy, thật khiến người ta cười chê.”

Không đề cập tới còn đỡ, vừa nói tới chuyện lúc trước, Tiêu Dạ Cát liền tức giận.

“Lúc đầu, các người chỉ nói cưới nàng liền có thể ngồi lên vị trí thế tử, hôm nay thì sao, Tiêu Dạ Huyền vẫn bình yên vô sự ngồi đó, còn nữ nhân như Tô Như, quả thật nhừ tử nuốt cũng nuốt không trôi, nói gì đến việc cùng nàng ta sinh con, thật nực cười!”. Nếu không phải sợ bị nhìn ra, Tiêu Dạ Cát chỉ hận không cho Tô Như uống thuốc vô sinh được. Chỉ tiếc Liễu trắc phi quản kỹ quá, đánh chính mình bỏ công sức, trước mỗi lần sinh hoạt vợ chồng phải

uống thuốc trước.

Liễu trắc phi trừng mắt: “Vậy ngươi muốn nữ nhân thế nào? Những năm này ta quá dung túng ngươi, làm ngươi không biết trời cao đất dày, tiểu thư phủ tướng quân ngươi còn không vừa mắt, ngươi tưởng ngươi là cái thá gì? Cả ngày chơi bời ở rạp hát, nếu ngươi cũng được như Tiêu Dạ Huyền dám ra chiến trường lập công, dám đỡ mũi tên cho Hồng đế, thì phụ vương ngươi đã chẳng phải không có tiếng nói trước mặt Hồng đế. Cho đến giờ chức vị cũng không đến phiên ngươi, chỉ giữ một chức vị nhân tản có như không đó. Nếu ngươi còn đòi xử với Tô Như như thế, ta liền cho người đuổi hết những kẻ trong Sướng Xuân Viên ra khỏi kinh thành! Còn nữa, ngươi muốn làm thế tử thì phải học được nhẫn nại đi!”

“Nương!” Nghe Liễu trắc phi muốn động đến Sướng Xuân Viên, Tiêu Dạ Cát lập tức biến sắc, hậm hực hồi lâu cắn răng nói: “Nhẫn nại, nhẫn nại thế nào được, nương không biết Tô Như có bao nhiêu đáng ghét đâu, buổi tuổi, xúc hương phấn nhiều đến mức có thể sắc chết người, còn không biết tìm thấy bà gì đó ở đâu, nói cái gì mà bí truyền sinh con, sinh hoạt phụ thể phải để cho đứa cháu 8 tuổi của nàng ta cầm kinh đồng từ đứng bên giường nhìn……” nói đến đây, Tiêu Dạ Cát không kể nổi nữa.

Lời Tiêu Dạ Cát khiến Liễu trắc phi nghẹn họng nhìn trân trối, quả nhiên Tô Như muốn con đến điên rồi, chuyện như vậy mà cũng làm được, bắt quá chỉ kinh ngạc trong chớp mắt, nghĩ đến nguyên do của việc đó, Liễu Như Mộng tùy ý cười nói: “Còn không phải do ngươi sao, ép nàng phải tìm một nghĩa tử. Nếu ngươi thông minh, thì sớm để nó mang thai đi, nếu không, đừng ở đây mà oán trách. Nó đã nói tối nay là ngày tốt, vậy ngươi đừng có mà đến rạp hát chơi bời. Tiêu Dạ Huyền ở đây, ngươi càng phải thể hiện hơn nữa trước mặt phụ vương ngươi, phải biết, nếu ngươi sinh một nhi tử trước Tiêu Dạ Huyền, thì đó chính là trưởng tôn của vương phủ, địa vị không phải thường.”

Nghe vậy, Tiêu Dạ Cát nắm chặt tay, trong mắt xẹt qua âm nhĩ, cuối cùng vẫn nói “Nhi tử hiểu”

Thấy Tiêu Dạ Cát thỏa hiệp, Liễu trắc phi cười nói, “Nếu hiểu rồi, vì nương không nhiều lời nữa, vì nương mệt mỏi, ngươi lui xuống đi”

“Vâng”

Thấy Liễu trắc phi khép hờ hai mắt, Tiêu Dạ Cát rời khỏi Như Mộng Các, chỉ là không trở lại Cát Tường Viện của mình mà đi tới rạp hát lớn nhất kinh thành, Sướng Xuân Viên.

Tiêu Dạ Cát đến Sướng Xuân Viên, thấy người đang diễn trên sân khấu, sắc mặt mới hòa hoãn hơn, theo gã sai vặt ở Sướng Xuân Viên vào một gian phòng hào hạng, kêu một bàn rượu ngon bắt đầu tự rót tự uống.

Hồi lâu sau, tâm tình tích tụ cực độ, Tiêu Dạ Cát nện bình rượu trong tay xuống bàn, lớn giọng nói: “Kêu Túc Dung đến đây!”

Gã sai vặt đứng ngoài cửa nghe vậy, thấy hai đường gân xanh trên trán Tiêu Dạ Cát, vội vàng chạy xuống lầu tìm người. Trong tâm thầm nghĩ, Túc công tử quả là cao tay, vương tôn công tử nào cũng muốn tìm hấn.

Khi đương kim hoa đán của Sướng Xuân Viên, Túc Dung đi vào, liền thấy nhị công tử Tiêu Dạ Cát của Cẩm Thân vương phủ đang không ngừng uống rượu, trên bàn là 10 bình Thiệu Hưng đã cạn, bên kia còn có thêm 4 bình bị lộn ngược. Hiển nhiên trong thời gian 2 màn kịch, người này đã uống không ít.

Thấy vậy, Túc Dung phát tay cho gã sai vặt lui ra, đi tới bên cạnh Tiêu Dạ Cát đoạt lấy bình rượu trong tay hấn.

“Tiêu nhị công tử sao vậy? Chẳng lẽ lại bị trắc phi nương nương buộc cùng phòng với nhị thiếu phu nhân hay sao?”

“Túc Dung, ngươi lại giễu cợt ta rồi”, Tiêu Dạ Cát nghe được giọng nói trong sáng mà không nũng nịu, liếc thấy trong mắt người tới cười như không cười, có chút lúng túng và ảo não.

“Túc Dung sao dám giễu cợt nhị công tử, chẳng lẽ Túc Dung không muốn ở Sướng Xuân Viên nữa hay sao”, vừa nói vừa ngồi xuống bên cạnh Tiêu Dạ Cát, lấy một cái ly khác, rót rượu, uống một hớp rồi cười nói: “Hơn 4 năm nay, Túc Dung vẫn luôn xem nhị công tử là khách quý nhất của Sướng Xuân Viên, vừa diễn xong, nghe nói nhị công tử đến liền lập tức chạy lại, nếu nhị công tử cho gã sai vặt đi báo sớm, thì Túc Dung diễn cũng không diễn chạy đi gặp nhị công tử rồi.”

Nghe vậy, Tiêu Dạ Cát đặt ly rượu xuống, nhìn kỹ người bên cạnh, hóa trang còn chưa kịp rửa sạch, quả thật là vội vàng chạy tới.

“Coi như ngươi có lương tâm”, Tiêu Dạ Cát siết chặt ngang hông người bên cạnh, đang định ôm vào lòng, lại bị người kia lắc mình thoát được.

“Tiêu nhị công tử, nếu trắc phi nương nương đã mở miệng, hôm nay nhị công tử vẫn là sớm về phủ nghỉ ngơi đi, nếu không chỉ sợ ngày mai sẽ có người tới đây đập phá. Lại nói nhị công tử cũng nên gần gũi nhị thiếu phu nhân nhiều hơn, sớm sinh con cháu mới phải”.

Nghe vậy, Tiêu Dạ Cát lộ rõ sự chán ghét với Tô Như, “Ở đây đừng nhắc đến nữ nhân khiến người ta buồn nôn đó, nếu không do nàng ta có phụ thân là Uy Liệt tướng quân nhất phẩm, ta đã sớm bỏ nàng ta, làm gì còn bị buộc phải sinh con với nàng ta.”

Túc Dung thấy vẻ chán ghét lộ liễu trong mắt Tiêu Dạ Cát, cười nói, “Nhị công tử thật vô tình, dù gì nhị thiếu phu nhân cũng là thiên kim nhà tướng quân, lại bị người nói thành không đáng một đồng”.

“Một nữ nhân hơn 20 tuổi còn chưa gả đi, chính là không ai muốn mới đây cho ta, cưới rồi, còn không biết bốn phận, ngươi đi nhìn thử nha hoàn trong Cát Tường Viện của ta đi, chẳng biết nàng ta tìm ở đâu ra mấy kẻ cứ như là mãnh thú đến, không tay chân thô kệch, thì cũng là diện mạo xấu xí dữ tợn, mình xấu xí thì thôi đi, còn khiến cho người ta ý muốn trở về cũng không có. Tóm lại, bây giờ ta không muốn về, đợi ngươi cùng ta uống hết rượu trên

bàn, rồi về cũng không muộn”, nói đến Tô Như, Tiêu Dạ Cát liền cảm thấy ghê tởm.

Nghe vậy, Túc Dung che miệng cười nói: “Nhị thiếu phu nhân vậy là còn nương tay đó, nếu là Túc Dung, ngay cả gã sai vặt thanh tú chút cũng sẽ không cho ở lại viện”.

Có thể do hóa trang Mai phi xinh đẹp đa tình, hoặc bản thân Túc Dung đã quyến rũ sẵn, mà khiến Tiêu Dạ Cát đã ba phần say không khỏi ngẩn ngơ.

“Tối nay, nhị thiếu gia không về nhà, nếu không say, sợ rằng Túc Dung cũng khó sống. Đã như vậy, tối nay Túc Dung không diễn nữa, ở đây bồi nhị công tử không say không ngừng”

Nghe lời gần như nỉ non của người bên cạnh, tim Tiêu Dạ Cát đập nhanh, hồi lâu mới phục hồi tinh thần nói: “Được, không say không ngừng!”

Đêm khuya, một chiếc xe ngựa dừng trước cửa vương phủ, gã trông cửa vương phủ đỡ nhị thiếu gia Tiêu Dạ Cát đã say mềm lao đảo xuống ngựa trở lại Cát Tường Viện, nơi nhị thiếu phu nhân Tô Như đã sớm bày sẵn phong thủy trận ở trong phòng.

Lát sau, chiếc xe ngựa đó chậm rãi rời đi, biến mất trong bóng đêm mông lung.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Nguyệt tín

Bên kia, nhị thiếu gia của Cẩm Thân vương phủ Tiêu Dạ Cát vị bị buộc phải cùng phòng với nhị thiếu phu nhân Tô Như mà uống rượu say mềm. Bên này, trong viện thể tử, Tiêu Dạ Huyền cũng đang bức bối, nhưng khác ở chỗ, Tiêu Dạ Cát là không muốn mà không được, còn hắn là bị vợ yêu ghê lạnh.

Đêm khuya, trời vốn trong bát chọt bị từng đám mây đen bao phủ, sấm sét không ngừng, gió to gào thét từng trận, theo đó là mưa to tầm tã. Mưa to cọ rửa mặt đất, lại không mang đi được phiền não trong lòng nam tử.

Chốc lát sau, một bóng đen hòa vào trời đêm bay tới phòng thuốc cách viện thể tử không xa.

Trước cửa phòng sách viện thể tử, Tiết Thanh Trạch bị kêu tới lúc nửa đêm, chưa vào cửa, đã cảm thấy không khí trong phòng hết sức quái lạ. Ghé đầu nhìn, đầu tiên là Tuyết Lang thường ngày vừa thấy mình liền nhe răng trợn mắt, lúc này lại rả rời nhũn như con chi chi nằm trên thảm đỏ, thật giống như chưa ăn cơm.

Quái lạ, hết sức quái lạ. Sói này do đại ca Tiêu Dạ Huyền tự tay nuôi lớn, căn bản là tâm ý tương thông với đại ca, hôm nay biến thành như vậy, thật rất quý dị, vốn muốn kêu một ảnh vệ hỏi thử, tiếng Tiêu Dạ Huyền đã truyền tới.

“Tiết Thanh Trạch.....”

Tiết Thanh Trạch nghe giọng điệu u ám của đại ca, đã bước lui về sau lại tiến lên, từ từ đi vào phòng sách. Giờ phút này bộ dáng đại ca gần như yêu tà: tóc đen rũ rượi xuống vai, y phục xộc xệch, lộ ra lồng ngực rắn chắc, đôi mắt hẹp dài dưới ánh nến lập lòe mờ hồ có dấu hiệu muốn bộc phát.

Thấy vậy, Tiết Thanh Trạch không tự chủ lui về sau hai bước, “Đại ca,trể thế này gọi tiểu đệ tới không biết có chuyện gì quan trọng?”

Qua hồi lâu, không có hồi âm, nhìn qua bên Tiêu Dạ Huyền, Tiết Thanh Trạch đột nhiên nghĩ ra gì đó, che hai tay trước ngực.

Chẳng lẽ 3 ngày sau thành thân, đại ca bỗng dưng phát hiện mình không thích nữ nhân chỉ thích nam nhân, hiện tại cực kỳ đau khổ, trắng đêm không ngủ, để thử cảm giác, cho nên tìm mình tới?

Nghĩ đến loại khả năng này, khuôn mặt trắng nõn của Tiết Thanh Trạch biến sắc liên tục. Nhưng ngay khi nhìn thấy đôi mắt sắc của người trước mặt, ý nghĩ như vậy liền bị loại bỏ không còn một mống. Phi phi phi! Đại ca của mình yêu đại tẩu đến chết đi sống lại, hẳn không thể buộc được trên dây lưng quần, ngày ngày mang theo, làm sao có thể thích nam nhân. Đang muốn mở miệng hỏi thăm, người bên kia đã nói trước.

“Tại sao đêm ba ngày không thể cùng phòng?”

Hai người về thăm nhà vợ, được cha mẹ vợ và cậu em vợ hết sức tán thưởng, lúc về còn rất tốt, nhưng đến đêm, Như Ca lại ra lệnh cấm, không cho hắn ăn thịt. Tiêu Dạ Huyền làm sao chịu nổi, thử mấy lần, kết quả chọc giận vợ yêu, khiến nàng tức giận chuyển đến gian phòng dành cho khách ở phía Tây nghỉ ngơi.

Biến chuyển thế này khiến Tiêu Dạ Huyền rất khó hiểu. Hỏi nha hoàn, bọn chúng ấp úng, nói cô nương là như vậy, mỗi tháng một lần. Suy đi nghĩ lại, vẫn không hiểu nổi, liền kêu Tiết Thanh Trạch tình thông ý lý tới.

Hả? Thì ra là vậy! Yên tâm, yên tâm....

Nghe vậy, Tiết Thanh Trạch thở phào, vuốt vuốt nếp nhăn trên quần áo, đến ngồi xuống trước mặt Tiêu Dạ Huyền.

“Đăm ba ngày không thể cùng phòng có lẽ là vì đại tẩu tới kỳ....nguyệt tín tới, nữ tử cứ tới ngày này là thân thể rất yếu ớt, không chịu nổi giày vò. Ở Bắc Địa đại ca cũng thấy qua rồi, mỗi tháng luôn có đăm ba ngày về mặt bọn tướng sĩ như là bị tảo bón, tinh lực không có chỗ phát tiết, kêu tăng huấn luyện gấp bội đó? Cũng là vì vậy.”

Theo lý, những chuyện thế này trong hoàng gia luôn có giảng dạy, với thân phận của Tiêu Dạ Huyền hơn nữa lại lớn lên trong cung, chắc phải biết. Bất quá, đại ca ra biên cương đánh giặc quá sớm, nên chưa được học. Chẳng qua nói đi nói lại đại ca cũng thật đáng thương, thủ thân như ngọc 27 năm, thật vất vả mới biết được mùi tình, thì bị cắt đăm ba ngày. Rút kinh nghiệm, vì hạnh phúc ngày sau trước khi mình thành thân nhất định phải dò la kỹ kinh nguyệt của vợ, kiên trì dời ra sau mấy ngày, để tránh vừa mới khai trai lại xảy ra thảm sự!

“Thân thể yếu ớt?” lúc Tiết Thanh Trạch đang nghĩ thì Tiêu Dạ Huyền lặp lại mấy chữ này, nhũn mày.

“Dĩ nhiên là yếu rồi, theo trong sách thuốc, nữ tử khi tới kỳ, sẽ đau lưng, phía dưới chảy máu không ngừng, nếu không tịnh dưỡng tốt, mệt nhọc, gặp lạnh, hoặc trúng gió, những kỳ sau sẽ đau rất ghê gớm”. Thấy trên vẻ mặt thường ngày vô cùng bình tĩnh của Tiêu Dạ Huyền xuất hiện thất kinh, trong lòng Tiết Thanh Trạch vô cùng sáng khoái, nhiều ngày làm thợ trồng cây giả rẽ cộng kiếm nghề theo dõi, rốt cuộc tìm được cơ hội trả thù. Mình nói đều là sự thật, chẳng qua hơi nghiêm trọng hơn chút mà thôi. Bất quá chị dâu giỏi y thuật, ngộ nhờ đại ca khẩn trương quá độ, bị vạch trần....

“Bất quá, không phải chuyện nguy hiểm gì, chỉ cần tịnh dưỡng tốt mấy ngày này, về sau thân thể sẽ khỏe hơn trước”, để tránh bị trả thù, tốt hơn là thành thực một chút, ai bảo Tiết Thanh Trạch mình là một nam nhi anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, y đức cao thượng, huynh đệ nghĩa khí nặng tựa Thái Sơn, tốt tuyệt thế!

“Tịnh dưỡng thế nào?” Hiển nhiên, một Tiêu Dạ Huyền luôn thông minh, giờ phút này không hề phát hiện về biến hóa trên mặt của người đối diện, chỉ chuyên chú vào việc làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ gian nan và cao cả: nuôi dưỡng thân mình vợ yêu.

“Nói đến việc dưỡng thân này, quả là một môn học khó.....”

Trong thư phòng, thầy Tiết Thanh Trạch đứng trước bàn học đỉnh đạc nói. Đối diện, nam tử áo đen cầm bút lông sói, nhất nhất ghi lại vào sổ tay, trên khuôn mặt tà lệ nghiêm túc khó nói nên lời.

Mà lúc này, trong gian phòng giành cho khách phía Tây viện thế tử, Như Ca vừa thiêm thiếp ngủ đã bị sấm sét làm tỉnh, xuyên qua cửa sổ nhìn sấm sét bên ngoài, đã bắt đầu nhớ người bị mình bắt ngủ một mình, lần này chẳng biết tại sao kinh nguyệt lại đến sớm hơn cả 10 ngày, mà không tiện nói cho Tiêu Dạ Huyền biết. Mỗi kỳ, Như Ca sẽ mệt mỏi vô cùng, bị hấn quán liền tới phòng này, bây giờ không biết sắc mặt của hấn đã khó coi đến mức nào.

“Mới vừa thành thân liền để hấn ngủ một mình, không biết có tức giận không đây” ngồi dậy, mang giày vào, mở cửa phòng, đi tới phòng chính, đến giữa đường, lại thấy ánh sáng trong phòng bên kia đã tắt.

Ừm, hình như đã ngủ.

Nghĩ nghĩ, thôi về phòng khách ngủ vậy.

Khi đến phòng của Tiểu Huân, tiếng động trong phòng hấp dẫn chú ý của Như Ca. Thận trọng đẩy cửa phòng ra, trong phòng vang lên tiếng hàm răng đánh vào nhau, lại cố gắng đè nén ghen ngào đứt quãng truyền vào trong tai.

Nhận thấy có người tiến vào phòng, trong đôi mắt màu tím của người trên giường xẹt qua một tia tàn lệ, nhưng vừa thấy người đến là ai, nháy mắt trở nên trong suốt như lúc đầu, vốn mười đầu ngón tay có ánh sáng như sao trong nháy mắt biến mất. Nhưng có một số thứ vẫn không kịp giấu đi, trong giây phút ánh nền sáng lên, rốt cuộc bị người phát hiện.

“Tiểu Huân, đệ.....?”

Thấy hai răng nanh bén nhọn bên môi đứa nhỏ, Như Ca sững sờ, nhìn lướt qua giường xộc xệch, chậm rãi đi tới.

Thấy nữ tử tới, đôi mắt màu tím của người trên giường chuyển thành màu tím như ma mỵ, nhìn chằm chằm đôi mắt trong suốt của nữ tử, trong đó không có e ngại, không có xem thường, càng không có chán ghét, mà chỉ có lo lắng.

Đột nhiên, một tiếng sét xẹt qua, đứa bé rùng mình, ngã xuống giường.

Thấy vậy, Như Ca bước nhanh đến, đỡ lấy đứa bé, kéo ống tay áo nó ra, quần sợi tơ lên tay bắt mạch. Kỳ quái là mạch vẫn bình thường, không có dị trạng. Thấy đứa bé rùng mình, Như Ca đánh ôm đứa bé lên giường, lấy chăn bao thật chặt.

Tiểu Huân vui đầu vào ngực nữ tử như cáng tránh sấm sét. Không biết qua bao lâu, bầu trời dần khôi phục trong sáng, đứa bé cũng bình tĩnh lại, từ từ chui đầu ra khỏi ngực Như Ca.

Quan sát đứa bé trước mặt, sờ sờ hai chiếc răng nanh bén nhọn của nó, Như Ca cười hỏi: “Sợ sấm sét?”

Như Ca vừa đụng vào, toàn thân đứa bé cứng đờ, mắt tự nhiên xoay người sang hướng khác, lúc quay đầu lại, hai chiếc răng nhọn như răng hổ đã biến mất tiêu, thấy Như Ca chờ mình trả lời, đứa bé chần chờ một lúc mới gật đầu.

“Ta hiểu”, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, vẫn không có một ngôi sao, không biết khi nào thì lại có sấm sét. Đứng dậy, Như Ca sờ sờ đầu đứa bé, ý bảo nó nằm xuống, rồi đi ra ngoài.

Không lâu sau, Như Ca cầm một cái giỏ chứa vải lẻ và kim đi vào.

Theo lời Như Ca ngoan ngoãn nằm trên giường, đứa bé tò mò nhìn Như Ca khâu khâu vá vá gì đó cực nhanh. Không bao lâu, đã may xong hai cục tròn tròn.

Đeo hai cái bao tai lên tai mình thử, vỗ vỗ tay, hoàn toàn không nghe thấy tiếng gì nữa. Như Ca hài lòng gặt đầu, đến bên giường, đeo bao tai vào cho đứa bé, cười nói: “Có cái này, sẽ không sợ sấm sét nữa”.

Nhìn nó từ từ nhắm mắt lại, hô hấp đều đều, Như Ca mỉm cười. Đưa tay sờ thử hai hàm răng chính tề, hai chiếc răng nanh bén nhọn như chưa từng xuất hiện. Trên thế giới rộng lớn, có đủ những điều lạ, chẳng lẽ đứa bé này gặp sét răng sẽ dài ra?

Ngồi bên giường một lát, trời vẫn im lặng, Như Ca đến bàn thối tắt nến, rồi trở về phòng khách.

Ngay sau khi Như Ca rời đi, vốn đang nằm trên giường, đứa bé chậm rãi ngồi dậy, cảm thấy bên tai hoàn toàn yên tĩnh, bất giác sờ sờ hai vật trên tai, lấy nó xuống, tiếng gió ngoài kia trở nên rất rõ ràng.

Nhớ tới biểu hiện của nữ tử lúc nãy, đôi mắt màu tím của đứa bé lóng lánh. Nhìn thấy mình như vậy mà không sợ hãi, nhiều năm như thế hình như cũng chỉ có một người!

Nàng quả nhiên không giống kẻ khác.....

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Nam nhân đáng yêu

Sáng sớm, ánh nắng dịu dịu chiếu vào phòng, người trên giường cọ cọ chăn mỏng mềm mại, vén lên muốn đứng dậy. Liền phát hiện bên hông bị một đôi tay vòng chặc, không thể động dậy, kinh hãi, lập tức mở mắt ra.

Tiêu Dạ Huyền?

Xoay người nhìn nam tử đang nằm nghiêng bên cạnh, Như Ca kinh ngạc, thấy đây là phòng ngủ quen thuộc, rõ ràng mình ở phòng khách phía Tây mà, lúc nào thì hắn mang mình qua đây? Đêm qua lúc ra khỏi phòng Tiểu Huân đã là canh ba, chẳng lẽ khi đó hắn còn chưa ngủ? Nhìn kĩ, thấy quãng thâm dưới mắt Tiêu Dạ Huyền, quả nhiên là ngủ không đủ!

Hình như nhận thấy người trong lòng đã tỉnh, nam tử mở mắt ra, thấy ý đau lòng trong mắt vợ yêu, đôi mắt hẹp dài sáng lên. Lấy tay ra khỏi hông Như Ca, nghiêng thân nói thầm bên tai nàng: “Về sau nàng ngủ ở đâu, ta ngủ ở đó, nàng nói không động vào, ta liền nằm vậy ôm nàng thôi, được không?”

Nghe vậy, tất nhiên nàng hiểu, nguyên định sáng sớm thức dậy qua dỗ hắn, không ngờ..... Như Ca cười vui, mình gả cho một nam nhân thật đáng yêu. Khẽ gặt đầu với hắn, đang định xuống giường kêu Thanh Nhi chuẩn bị đồ ăn sáng. Vừa ngồi dậy, liền bị người kéo lại.

“Còn sớm, phụ vương và mẫu phi đã ra ngoài, hôm nay không cần đến Đông viện thỉnh an, ngủ thêm chút đi”

Nghe vậy, Như Ca ngoan ngoãn nằm lại trong khuỷu tay nam tử, nhưng vẫn nghi ngờ hỏi.

“Chẳng phải sắp tới giờ lên triều sao?”

“Nếu ta không vào cung, có chuyện khẩn cấp hoàng thúc sẽ tự động phái người đưa đến phủ, nên không cần lo lắng”.

Mặc dù Tiết Thanh Trạch nói rất khoa trương, bất quá nhìn kỹ, sắc mặt vợ yêu quả nhiên là hơi tái. Nguyệt tín.....không ở bên chăm sóc, sao có thể yên lòng.

Nghe vậy, Như Ca có thể tưởng tượng được bộ dáng bất lực của Hồng đế. Nhưng nếu không gây trở ngại gì, nàng cũng không hỏi thêm. Có lẽ là vì nguyệt tín, Như Ca cảm thấy người rất mệt, tìm một vị trí thoải mái trong ngực nam tử, nhắm mắt lại, ngủ say.

Nhìn người trong ngực lười biếng giống mèo, vùi vào lòng mình ngủ, Tiêu Dạ Huyền cười cười, kéo kín màn giường ngăn ánh nắng, rồi ôm lấy tiểu thê tử tiến vào mộng đẹp.

Phượng Tê Cung. Dừng xong bữa sáng với hoàng hậu, đang định vào triều, Hồng đế nhận được tấu xin nghỉ của Tiêu Dạ Huyền từ ảnh vệ, nhìn lướt qua

bên trong viết, “Vết thương cũ tái phát, không đi nổi”, khoe miệng giết giết, tiện tay đặt qua một bên, lệnh cho ảnh vệ, sau lâm triều một canh giờ đến Ngự Thư Phòng là được.

Bên bờ hồ ngoài viện thế tử, Liễu Diễm Nhi mặc trang phục vàng nhạt, diện mạo xinh đẹp ngọt ngào, đứng dưới gốc liễu, chuyên chú nhìn hướng đường thông cửa chính vương phủ với viện thế tử, giống như đang đợi ai đó. Bên cạnh nàng ta là nhị thiếu phu nhân của Cẩm Thân vương phủ Tô Như, vẻ mặt vui tươi.

Sáng sớm nay, tâm tình Tô Như cực tốt. Tối qua sau một hồi chờ đợi mòn mỏi rồi cuộc cũng đợi được phu quân Tiêu Dạ Cát, mặc dù say mềm, nhưng nhiều hơn bình thường mấy phần tình ý, thiếu đi mấy phần lạnh lẽo, chính là bộ dáng công tử văn nhả dịu dàng ngày đó trên sân khấu! Mặc dù hôm nay không làm được thế tử phi, nhưng chỉ cần tam hoàng tử, huyết mạch của Liễu gia lên ngôi thái tử, chuyện phong vương phong hầu cho người Liễu gia không phải rất dễ dàng sao, liếc nhìn Liễu Diễm Nhi một cái, Tô Như kiên định vô cùng, bất luận thế nào, cũng phải trợ giúp phu quân và mẹ chồng lôi kéo Tiêu Dạ Huyền về bên Liễu gia.

Để đạt mục đích này, mới sáng sớm, Tô Như đã dẫn Liễu Diễm Nhi đến chờ giữa đường thông từ viện thế tử tới cửa lớn vương phủ, muốn tạo một cuộc gặp gỡ tình cờ.

Nhưng thời gian qua đi, từ giờ Dần đến giờ Thìn, mặt trời ngày càng lên cao nóng bỏng, mà bóng người còn chưa thấy.

Nhìn đường nhỏ trống trơn trước mặt, cầm khăn xoa xoa mồ hôi trên trán, Liễu Diễm Nhi hỏi “Biểu tâu, chẳng lẽ thế tử không vào triều sao? Đến giờ này mà còn chưa ra khỏi cửa?”

Nghe vậy, Tô Như hừ lạnh nói: “Vốn nghĩ là thành thân xong sẽ khá hơn, không ngờ vẫn giống như ngày trước, Diễm Nhi, muội không biết chứ, trong phủ chúng ta, vị thế tử này, trước giờ vào triều hay không rất tùy hứng, không muốn đi, chỉ cần gọi tâu là được. Luôn thích làm bậy, khác hẳn biểu ca muội, từ lúc làm việc ở Lễ Bộ, luôn luôn cẩn trọng, vậy mà thánh thượng lại yêu thích sự can quấy của hắn mới chết chứ.”

Nói đến đây, Tô Như liền tức giận khó người, đều là cháu trai, Tiêu Dạ Huyền nhận hết cung chiêu, chẳng những được ban đất phong, còn nắm binh quyền quan trọng trong tay, mà phu quân của mình, lại bị ghẻ lạnh hơn 20 năm, cho đến giờ cũng chỉ được cái chức quan nhàn tản ở Lễ Bộ, thật sự là không công bằng.

Vốn 2 năm trước, ở Hộ Bộ trống một chức vị quan trọng, cố tình, một vị hàng thúc bên Liễu gia bị người tra được tội tham ô, Tiêu Dạ Cát mặc dù là con cháu vương phủ, nhưng cũng là huyết mạch Liễu gia, vì thế phụ thân mình không tiện mở miệng xin vị trí kia. Còn năm ngoài, bên Công Bộ có chức quan, nguyên xem như ván đã đóng thuyền, ai ngờ, người tiền nhiệm của Tiêu Dạ Cát thế nào lại để bản vẽ quan trọng bị người trộm mất, đó vốn là công nghệ đặc biệt của Công Bộ, trong thời gian ngắn đã phổ biến khắp Đại Chu, thế nên chức quan kia trong nháy mắt không có nữa. Giờ ngẫm lại, không chừng là do vương phi Trần thị hoặc Tiêu Dạ Huyền giới thiệu quý. Để Liễu Diễm Nhi đến bên Tiêu Dạ Huyền, xem như giám thị luôn.

Thấy oán hận trong mắt Tô Như, Liễu Diễm Nhi làm sao không hiểu. Thân là người Liễu gia, có thể nói Liễu Diễm Nhi hiểu rất rõ người Liễu gia, theo nàng, nam tử Liễu gia đều là trông thì khá mà không dùng được, bề ngoài vinh quang, bên trong không bằng cả cái gói thêu hoa. Vốn thịnh vượng, truyền qua trăm năm, Liễu gia đã sớm mục nát, có thể duy trì được như hôm nay tất cả là nhờ nữ nhân Liễu gia. Nhưng những năm nay, Hồng đế càng ngồi vững đế vị, Liễu càng suy bại, thái hậu muốn để người Liễu gia giữ chức vị quan trọng đã hết sức khó khăn. Lúc này mới kiếm đủ mọi cách giúp tam hoàng tử từ chất ngu dốt kia giành lấy ngôi vị thái tử.

Nói cho cùng, Tô Như này là kẻ ngu xuẩn, thân là con gái Uy Liệt tướng quân nhất phẩm gả cho con thứ cũng thôi đi, còn không nắm chắc được biểu ca Tiêu Dạ Cát. Trong mắt nàng, Tiêu Dạ Cát là thứ hàng bỏ đi, không thể so sánh với người nắm quyền Bắc Địa, Tiêu Dạ Huyền.

Tô Như không nhận thấy khinh thường chột lóe trong mắt Liễu Diễm Nhi, nhiệt tình kéo tay biểu muội nói: “Muội muội tốt, theo ta thấy, chúng ta không nên ở đây chờ vô ích, viện thế tử cũng không phải là không vào được, ta nghe nói tài đánh đàn của biểu muội rất tốt, chúng ta cứ mượn cơ hội này đến so tài với vị đại tâu kia, nghe nói tài múa của nàng ta không tệ, nhưng về tài đánh đàn làm sao bị được biểu muội đây. Thấy được tài năng đích thực, nam nhân mới có so sánh, nói không chừng, chẳng cần phụ vương ra tay, Tiêu Dạ Huyền đã tự động đến Liễu gia cầu hôn!”

Nghe vậy, Liễu Diễm Nhi dao động, lúc trước có từng ngồi trên lầu cao ở vương phủ gây ồn, nhưng khoảng cách khá xa, nếu đánh đàn trước mặt nói không chừng sẽ có hiệu quả..... Nghĩ đến đây, Liễu Diễm Nhi kêu tỷ nữ sau lưng đi lấy cây đàn tốt nhất trên đời xin từ mẫu thân đến. Rồi kéo Tô Như tới viện thế tử.

Hai người vừa tới cửa viện thế tử, cảnh tượng bên trong thật làm người ta kinh ngạc.

Dọc đường đi, chỉ thấy vốn là nhiều loại hoa cỏ, chẳng biết lúc nào đã biến thành từng cây hoa anh đào trắng tấp, trắng có, đỏ có, hồng có,.....đủ loại màu sắc, dưới ánh mặt trời trông rất nhu hòa. Gió hè nhẹ phẩy, cánh hoa dập dờn, mùi hương thoang thoảng trong gió. Từng cánh hoa theo gió thổi bay đầy trời, vẻ đẹp động lòng người.

“Thế tử thật yêu hoa, hoa này là loài hoa mùa xuân, thời tiết này mà nở được như vậy, quả không dễ dàng, không biết đã tốn bao nhiêu tâm tư. Vừa nhìn đã biết hoa này là mới từ nơi khác chuyển tới.” Mấy năm nay, chuyện phủ thế tử thu mua số lượng lớn hoa anh đào, Tô Như có nghe thấy, vốn cho là Tiêu Dạ Huyền nhất thời yêu thích, học đòi văn vẻ mà thôi. Giờ nghĩ lại, chẳng phải trên trán Ngọc Như Ca cũng có một ấn ký hoa anh đào sao? Sợ là hai người đã sớm quen biết. Nghĩ vậy, Tô Như cười lạnh, quả nhiên là thứ nữ nhà nghèo, từ nhỏ đã biết cách quyến rũ người, mới ngồi lên vị trí thế tử phi này được.

Liễu Diễm Nhi bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn, viện này nàng đã từng tới lúc Tiêu Dạ Huyền chưa đám cưới, nên cảnh tượng nơi này lúc trước ra sao nàng biết rất rõ. Nghe Tô Như nói, lòng liền động, vốn nghĩ tâm Tiêu Dạ Huyền là đá vừa lạnh vừa cứng, chẳng ngờ cũng lãng mạn như vậy. Ngọc Như Ca kia có thể khiến hắn trồng đủ loại hoa anh đào, thì cuối cùng sẽ có một ngày hoa anh đào bị diệt hết, thay vào đó là mẫu đơn mà Liễu Diễm Nhi nàng

yêu thích. Nghĩ vậy, trong mắt Liễu Diễm Nhi tràn đầy kiên định, ý chí nung đốt, bước chân càng nhanh, hận không thể lập tức biểu hiện tài năng của mình trước mặt nam tử.

Ở một góc viện thế tử, một thiếu nữ lưng đeo nhuyễn kiếm, tay ôm mấy quyển sổ sách vừa thấy cây đàn cổ trong tay đại nha hoàn sau lưng Liễu Diễm Nhi, sổ sách trong tay nháy mắt rơi xuống đất, trên khuôn mặt vốn trầm tĩnh tràn ngập khiếp sợ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiêu Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: So tài đánh đàn

Lại nói bên này, vốn Như Ca chỉ định ngủ thêm một lát, ai ngờ lúc mở mắt ra lần nữa, đã đến giờ Tý rồi. Nhìn chần được đếm kĩ và bên cạnh không ai, nhủ nhủ mày không biết người nọ đã đi đâu, mang giày vào, mở cửa phòng, mặt trời đã lên cao chiếu ánh sáng rực rỡ.

Đứng canh ngoài cửa, thấy Như Ca tỉnh, Thanh Nhi vội vàng vào phòng giúp Như Ca thay đồ.

Như Ca thuận miệng hỏi: “Thế tử đi rồi à?”

Đang chải tóc cho Như Ca, nghe hỏi, Thanh cười đáp: “Bẩm tiểu thư, lúc này thế tử đang ở trong phòng bếp ạ! Có cả vị Tiết thiếu gia kia nữa, hình như Tiết thiếu gia đang dạy thế tử nấu gì đó, bọn hạ nhân bên trong đều bị đuổi ra ngoài hết.”

Tiết Thanh Trạch tới?

Nghe Thanh Nhi nói, Như Ca ngẩn ra, từ lần trước ở biệt viện đến nay chưa gặp lại Tiết Thanh Trạch, lúc này sao lại chạy đến phòng bếp làm gì?

Vì thân thể khó chịu, Như Ca càng không muốn mang trang sức rườm rà trên đầu, thấy Thanh Nhi chải tóc xong, bèn bảo lấy vài sợi tơ sáng buộc tóc là được.

Trang điểm xong, vốn muốn đến phòng bếp xem thử, nhưng vừa tới cửa, chợt nhớ đến đứa bé run cầm cập đêm qua, xoay người đi đến gian phòng phía Tây trước.

Vương ma ma thấy Như Ca chuyển hướng, tiến lên hỏi thử: “Tiểu thư muốn đến thăm Tiêu Huân thiếu gia?”

Kể từ khi Như Ca đặt tên cho đứa bé, cái tên Tiêu Dạ Huân này bắt giắc được định rồi, Cẩm Thân vương sau khi biết cũng thuận miệng đồng ý.

Đối với đứa bé ở Thu Viện này, Cẩm Thân vương Tiêu Dực Đức chẳng ấn tượng mấy, chỉ là lúc mới sinh ra mang tới điềm không may khiến Tiêu Dực Đức nghĩ tránh xa, huống chi sau này Hồ Cơ lại làm ra chuyện đòi phong bại tục, bỏ trốn với nam nhân khác. Dù sao có cũng được mà không có cũng chẳng sao, chỉ cần không lãng vãng trước mắt làm phiền mình là được. Về phần tên kêu thế nào cũng chẳng muốn quan tâm.

Bọn người làm viện thế tử thấy thế tử phi hết sức quan tâm tiểu thiếu gia này, nên cũng tôn trọng Tiêu Dạ Huân hơn nhiều, mọi người đều xưng là Huân thiếu gia.

“Thế tử thấy Huân thiếu gia cũng không nhỏ, liền bảo lão quân kiểm một tiền sinh thành thực an phận có năng lực về dạy cho Huân thiếu gia. Sáng sớm nay lão quân gia đã dẫn tiền sinh dạy học tới, Huân thiếu gia bữa sáng cũng chưa ăn, hiện tại sợ là đang học bài!”

Nghe Vương ma ma nói, Như Ca dừng bước. Nếu cố ý nhấn mạnh thành thực an phận, tin tưởng vị phu tử này đã trải qua chọn lựa kĩ càng. Vốn nàng cũng từng nghĩ đến chuyện này, không ngờ Tiêu Dạ Huyền đã làm xong. Bất quá, không biết rốt cuộc hai người kia đang làm gì trong bếp?

Đang lúc Như Ca nghi ngờ, thì một mùi thuốc thoang thoảng bay tới, mùi là dương quy, thực địa, ích mẫu.....người này sẽ không phải là kéo Tiết Thanh Trạch vào bếp để nấu thuốc cho nữ nhân tới ngày uống chứ! Ngược mắt nhìn Tiêu Dạ Huyền đang bụng chén thuốc tới trước mặt mình, nháy mắt Như Ca hóa đá.

Thấy sắc mặt Như Ca đại biến, Tiêu Dạ Huyền lo lắng, thuận tay đưa chén thuốc cho Thanh Loan đang đứng kế bên, kéo Như Ca đến bên cạnh ân cần hỏi han “Sao vậy? Không thoải mái à?”

Nói xong, định cho người kêu Tiết Thanh Trạch quay lại, “Người đâu.....”

Thấy vậy, Như Ca vội dùng tay ngăn trước miệng nam tử.

“Ta không sao, chuyện sắc thuốc này nọ để Thanh Nhi làm là được rồi, ta là đại phu, phương thuốc bồi bổ biết rất nhiều, chàng.....chàng cần gì phải đích thân đến phòng bếp làm những việc này, không phải nói quân tử xa nhà bếp sao? Bị người ngoài biết, còn gì là mặt mũi thế tử nữa?”

“Chỉ là sắc bát thuốc mà thôi, trong quân đã từng làm, nhân lúc còn nóng uống đi.”

Thấy Tiêu Dạ Huyền không chút để ý, Như Ca chỉ có thể dờ khóc dờ cười, nhận lấy chén thuốc đắng uống hết, lúc ở Nhân Nguyệt Các thì có mẹ bắt uống thuốc bổ, sau khi thành thân, lại có chồng yêu trông chừng uống thuốc, quả là một loại phúc làm người ta đau đầu.

Như Ca vừa uống thuốc xong, đang ăn mứt quả do Tiêu Dạ Huyền đưa tới, liền thấy nha hoàn Mãn Nguyệt từ Nhân Nguyệt Các theo mình đến vàng chạy vào nói gì đó vào tai Thanh Nhi.

Sau khi nghe xong, Thanh Nhi cau mày, giống như cực kỳ miễn cưỡng đi vào.

“Tiểu thư, nhị thiếu phu nhân dẫn theo tiểu thư phủ Liễu quốc công tới, bảo là muốn.....”

Thanh Nhi còn chưa nói xong, giọng nói lạnh lạnh của Tô Như đã truyền tới át lời Thanh Nhi: “Đại tẩu, ta và Điềm Nhi tới làm phiền”

Nghe tiếng, Như Ca ngược mắt, liền thấy đằng trước là Tô Như, Liễu Điềm Nhi đi theo phía sau, ánh mắt tha thiết nhìn về phía người bên cạnh nàng. Thấy Tô Như toàn thân xanh biếc cầm khăn đỏ phát qua phát lại thật khiến Như Ca nhớ đến bà mối Vương ở Phần Thành lúc đi đến hết nhà này đến nhà khác.

Thấy Tiêu Dạ Huyền ngồi một bên, Tô Như nhìn Liễu Điềm Nhi cười cười, rồi hành lễ với Tiêu Dạ Huyền: “Thì ra đại ca không vào triều, giờ đệ muội đến không biết có quây rầy đại ca không?”

Nói xong câu khách sáo này, Tô Như vốn nghĩ sẽ lái vào chuyện chính, không ngờ, Tiêu Dạ Huyền cực kỳ thân nhiên trả lời: “Đích thật là quây rầy”

Như Ca nghe vậy, thấy vẻ mặt cứng ngắc của Tô Như, cười hi hi, khó chịu khi bị buộc uống thuốc đã tan hết. Dỗi liếc Tiêu Dạ Huyền đang kéo tay mình, cười nói: “Phu quân chỉ nói đùa thôi, nhị đệ muội đừng để bụng, không biết nhị đệ muội và Liễu tiểu thư đến đây có chuyện gì không?”

Liễu Điềm Nhi trông thấy Như Ca và Tiêu Dạ Huyền trao đổi ánh mắt, thêm cả mười ngón tay của hai người đan vào nhau, cảm thấy chói mắt cực kỳ, hôm nay Ngọc Như Ca cố tình thị uy trước mặt mình đây mà, bèn tiến lên chào hai người nói: “Điềm Nhi nghe bọn tỷ muội từng đến Thọ vương phủ nói thể tử phi có tài múa siêu quần, nghĩ tài đánh đàn chắc cũng rất giỏi. Hôm nay đến vương phủ thấy thể tử phi nhịn không được cầu biểu tẩu dẫn Điềm Nhi đến lãnh giáo, mong thể tử phi chỉ điểm cho.”

Ai nói múa giỏi thì đánh đàn cũng phải hay chứ? Như Ca thấy khiêu khích trong mắt Liễu Điềm Nhi, liếc nhìn ‘họa thủy’ bên cạnh, người này lúc nào cũng làm một bộ mặt lạnh tâm lạnh với người ngoài, sao lại có nhiều hoa đào dính vào như vậy chứ! Rốt cuộc là quyền thế mê hoặc người vậy!

“Liễu tiểu thư muốn gảy đàn ở đây?”

Nghe vậy, hiển nhiên là Như Ca đã đồng ý, Liễu Điềm Nhi hớn hờ, cười hết sức ngọt ngào, “Điềm Nhi vừa thấy cách viện thể tử không xa có một đình nghỉ mát, phong cảnh nên thơ, không bằng thể tử phi và thể tử cùng đến.”

Nghe Liễu Điềm Nhi nói, Như Ca cười thầm, chỉ điểm đánh đàn mà còn phải kéo chồng người ta đi theo, còn gì là dạy đánh đàn chứ, rõ ràng là tới quyến rũ chồng người ta! Nhìn qua bọn Thanh Nhi tức giận, Như Ca cười nhạt nói: “Liễu tiểu thư đã nói vậy, nếu từ chối chính là không nể mặt Liễu tiểu thư, đã thế, Như Ca và phu quân cùng đi vậy.”

Đoàn người đến đình nghỉ mát trong viện thể tử, bốn phía hồ nước gợn sóng lăn tăn, hoa anh đào tung bay, cảnh sắc quả nhiên cực đẹp.

Đội mọi người an vị xong, Liễu Điềm Nhi đến đài đối diện, ra hiệu cho đại nha hoàn đặt cảm lên bệ đá.

“Điềm Nhi bêu xấu!” nói xong, Liễu Điềm Nhi khom người ngồi xuống, bắt đầu đánh đàn.

Khúc ‘Phượng Cầu Hoàng’ uyển chuyển triền miên.

Gặp nhau là duyên, tương tư dây dưa, gặp lại khó khăn. Núi cao đường xa, chỉ có thuyền duyên chấp cánh. Bởi vì bất mãn, uyên ương không thành hiện thực, cố hình dung diện mạo của người, nhờ Hồng nhan mau truyền lời. Gió đưa tin vui, mang hình ảnh người, môi anh đào hồng, mắt to mây ngài, tình thâm ý trọng. Vô hạn ái mộ làm sao nói nên lời?

Thấy đối diện vừa hát vừa liếc mắt đưa tình với Tiêu Dạ Huyền như muốn nói lại thôi, rằng Như Ca muốn rưng vì chưa luôn rồi. Bụng vừa đau lại đói.

Thấy Như Ca xoa xoa bụng, lúc này Tiêu Dạ Huyền mới nhớ vợ yêu từ sáng đến giờ trừ một chén thuốc đắng, chưa ăn thêm gì khác liếc mắt thấy quả hạch đào trên bàn, cầm một quả, lột vỏ đưa tới miệng nàng...

Qua thời gian uống cạn nửa chén trà, rốt cuộc Liễu Điềm Nhi cũng trình diễn xong, liếc thấy Như Ca đang được nam tử đút quả, mặt hầm hầm, nhưng chỉ trong nháy mắt đã chuyển thành nụ cười ngọt ngào thân thiện. Tiểu tiện nhân Ngọc Như Ca này đang thị uy với mình sao?

“Không biết thể tử tỷ tỷ cảm thấy Điềm Nhi khây đàn thể nào?”

“Tiếng đàn uyển chuyển động lòng người, tài đánh đàn của Liễu tiểu thư quả thật cao siêu”, cũng không phải Như Ca nói lời khách sáo, tài đánh đàn của tiểu thư phủ Liễu quốc công cả kinh thành đều công nhận.

Nghe vậy, Liễu Điềm Nhi có vài phần tự đắc, hướng tầm mắt sang Tiêu Dạ Huyền, dịu dàng hỏi: “Không biết thể tử nghĩ thế nào?”

Trầm mặc một lúc thật lâu, không khí hết sức quý dị, Như Ca nhẹ nhàng đẩy người bên cạnh một cái.

“Om sòm”

Liễu Diễm Nhi nghe Tiêu Dạ Huyền phê bình, thấy vẻ mặt hờ hững của hắn, hận cắn răng, miếng đeo tay đòi mỗi xẹt qua dây đàn một phát kêu lên tiếng.

Tô Như thấy vậy, xấu hổ cười nói: “Đại ca thật thích nói giỡn, nhưng nếu đại ca đã nói vậy, hẳn là đại tẩu đàn tốt hơn nhiều, không bằng đại tẩu khảy một bản đi, cho đệ muội và Diễm Nhi mở mang một phen.”

“Biểu tẩu nói rất đúng, kính xin thể từ phi vui lòng chỉ giáo”.

Liễu Diễm Nhi tự nhận tài đánh đàn của mình có tiếng trong kinh thành, hôm nay nhờ tiếng đàn thổ lộ tiếng lòng, lại bị người ta nói là om sòm, khiến đầu óc choáng váng, khí huyết cuộn cuộn. Thật không cam lòng, cũng là nữ nhân, mình bị nói không đáng một đồng, vậy nàng ta có bản lĩnh gì mà dám tự cao tự đại?

Ai, mình đã đánh giá cao tài năng của nàng ta rồi, sao lửa giận vẫn lan tới đây thế này. Như Ca nuốt miếng bánh ngọt trong miệng xuống, thấy Tô Như và Liễu Diễm Nhi tập trung hỏa lực về phía mình, Như Ca cười nói: “Khiến hai vị thất vọng rồi, Như Ca không am hiểu gì về cổ cầm cả, đàn lên chỉ sợ cũng khó lọt tai, bất quá bên cạnh Như Ca có nha hoàn Thanh Loan khá thông hiểu, nếu hai vị có nhã hứng, không ngại để nàng khảy một khúc.”

Thấy Như Ca thản nhiên thừa nhận tài đánh đàn không tốt, Tô Như và Liễu Diễm Nhi đều ngẩn ra. Trên khuôn mặt yêu mỹ của Liễu Diễm Nhi càng thêm một tia cười tự mãn.

Ngọc Như Ca chẳng qua cũng chỉ như thế!

“Đã như vậy, ta và biểu tẩu ở bên giám định và thưởng thức một phen xem sao.”

Đứng một bên Thanh Loan nghe Như Ca nói, liếc nhìn vẻ mặt há hê của Liễu Diễm Nhi và cây cổ cầm màu đỏ, ánh mắt tối dần, lòng mày nhíu lại.

Không lâu sau, một tỷ nữ trẻ tuổi mặc trang phục màu tím cầm một cây thất huyền cầm đen nhánh cực kỳ tầm thường chậm rãi đi lên bệ đá, điều chỉnh âm sắc, một khúc đàn lay động hồn người dần dần vang lên.

Theo ngón tay tỷ nữ không ngừng hoạt động, khúc đàn mỹ diệu như dẫn người ta vào chốn đào nguyên bướm bay chập chờn trên cánh hoa, hoa lá bay tán loạn, cá lượn trong nước, khắp nơi một mảnh thanh bình, bỗng tiếng đàn chuyển một cái, mọi người giống như tiến vào một vùng biển nước mênh mông, sóng biển như đang trước mắt, gào thét tiến đến, làm người ta sợ hãi.....

Nghe làn điệu từ bình thản tiến vào sắc bén, tay bụng chén trà của Như Ca dừng lại, liếc nhìn Tô Như và Liễu Diễm Nhi đối diện, mắt hai người đang nhắm lại, từ vẻ mặt hưởng thụ sau đó biến thành sợ hãi, hiện tại là cả người run rẩy.

Ngước mắt nhìn người bên cạnh trầm ngâm như có điều suy nghĩ, Như Ca bắn tơ bạc trong tay ra, cuốn lấy hai tay khảy đàn của Thanh Loan, ánh mắt khuyển nhù.

Nhìn hai bàn tay bị tơ bạc cuốn lấy, chống lại tầm mắt Như Ca, trong mắt Thanh Loan có chút né tránh, nhưng khi tơ bạc rút đi, khúc đàn đã trở thành yên bình lại. Kết thúc âm cuối cùng, Thanh Loan ôm thất huyền cầm lui đứng nghiêm một bên.

Ngay khi tiếng đàn dừng lại, Liễu Diễm Nhi dần phục hồi tinh thần, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn thiếu nữ khuôn mặt thanh tú bên cạnh Như Ca. Một tỷ nữ nho nhỏ mà có thể đàn ra khúc nhạc khiến người ta lâm vào ảo cảnh, bắt tri bất giác tiến vào cảnh tượng miêu tả trong khúc nhạc. Hiển nhiên tài nghệ hơn hẳn mình. Ngọc Như Ca đề tỷ nữ này lên biểu diễn là muốn cười nhạo mình sao. Nghĩ vậy, Liễu Diễm Nhi nhìn về phía nữ tử đang mỉm cười ở đối diện, nắm chặt hai quả đấm, móng tay bén nhọn cơ hồ đâm sâu vào thịt.

Tô Như mặc dù xuất thân nhà võ, nhưng được dạy dỗ đầy đủ, tự nhiên cũng biết được tài nghệ của Liễu Diễm Nhi và nha hoàn này chênh lệch, sắc mặt khó coi vài phần. Mình mang Diễm Nhi đến thể hiện tài năng, rốt cuộc lại không bằng một tỷ nữ bên cạnh Ngọc Như Ca, thật mắc cỡ chết người! Thấy Liễu Diễm Nhi cũng xấu hổ, bèn đứng dậy nói: “Bên cạnh đại tẩu quả là có nhiều người tài, coi như hôm nay đệ muội được mở rộng tầm mắt. Giờ không còn sớm, đệ muội mới nhớ ra trong Cát Tường Viện còn vài việc cần xử lý, không quấy rầy đại ca và đại tẩu nữa.”

Nói xong kéo Liễu Diễm Nhi còn đang ngậy người bên cạnh đi.

Tĩnh hồn lại Liễu Diễm Nhi thấy Tô Như muốn lui, trong lòng mặc dù không vui, nhưng hiện tại cao thấp đã phân, ngồi nữa sợ là chỉ tự rước lấy nhục, đành đứng lên hành lễ nói: “Diễm Nhi và biểu tẩu cùng đi, xin được cáo lui trước.”

“Đệ muội và Liễu tiểu thư đi thong thả!”

Sau khi hai người rời đi, Như Ca hướng tầm mắt sang người đang cúi đầu ôm cầm, có lẽ mình hơi ít để ý đến Thanh Loan.....

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Thân thế của Thanh loan

“Thanh Loan, người có gì muốn nói với ta không?”

Trong một gian phòng ở viện thế tử, Như Ca ngồi trên giường thấy Thanh Loan ôm cầm mà đứng đôi mắt đỏ lên lại yên lặng không nói, hồi lâu sau, lên tiếng.

Vừa rồi trong đình nghi mắt, sát ý chột lóe lên trong mắt Thanh Loan không tránh khỏi cặp mắt Như Ca. Những năm nay, lăn lộn trên thương trường, không ít người dòm ngó hiệu buôn Lăng Vân, cho nên việc đả thương người Thanh Loan cũng đã từng làm, nhưng động tay động chân như vậy trước mặt mình lại là lần đầu tiên, thật quá mức khác thường.

Nghe Như Ca hỏi, Thanh Loan ngẩng đầu lên, lẳng lặng quỳ xuống.

“Tiểu thư có nguyện ý nghe Thanh Loan kể về thân thế của mình không?”

Thân thế? Nhớ năm đó lúc mạng Thanh Loan vào phủ, Thanh Loan 12 tuổi, khắp người đầy vết roi bị thương nhân nước ngoài đánh nát, cứ thần thờ ngồi đấy, không ăn không uống, cũng không khóc không nháo. Như Ca và Thanh Nhi mất 3 tháng mới khiến Thanh Loan mở miệng nói chuyện. Tuy bằng tuổi, nhưng trong ấn tượng của nàng, giới giang hồ Thanh Trúc, cẩn thận hơn Thanh Nhi, chẳng những học giỏi, còn chịu khổ chịu khó, sau khi mình lui về sau, rất nhiều chuyện của hiệu buôn Lăng Vân trừ quân gia Phong Trì chỉ có Thanh Loan là có năng lực đi xử lý. Đối với Thanh Loan, Như Ca nể trọng hơn những người khác nhiều. Bất quá, đối với những gì mình đã trải qua, hình như Thanh Loan vẫn không muốn nhắc lại, Như Ca nghĩ, bị bắt làm nô lệ dĩ nhiên là một đoạn thời gian vô cùng thâm, cho nên tâm phòng bị của Thanh Loan hơn hẳn người bình thường nhiều. Thanh Loan không muốn nói, Như Ca liền không hỏi. Chỉ là hiện tại đã khác, nàng cần một lý do, một lý do để Thanh Loan có thể không chút cố kỵ nào dùng thuật thôi miên nàng dạy kết hợp với âm luật động thủ ngay trong vương phủ.

Thấy Thanh Loan nắm chặt hai tay, giống như đè nén khổ sở khủng khiếp, Như Ca không đành lòng, khẽ gạt đầu.

Thấy Như Ca gạt đầu đồng ý, Thanh Loan chậm rãi vuốt ve cây đàn trông cực kỳ bình thường trên tay, mắt hư vô.

“Vốn tên nô tỳ cũng là Thanh Loan, là nữ nhi của thương nhân bán lương thực họ Tống ở Kinh Châu, mặc dù là nhà buôn, nhưng phụ mẫu đều có tài đánh đàn, từ nhỏ nô tỳ kế tục tài năng của phụ mẫu, rất có thiên phú đánh đàn, bất quá nô tỳ không thích lắm chuyện ngày ngày khảy đàn, mà thích đi theo một vị sư phụ hành tẩu giang hồ nhiều năm luyện võ. Phụ mẫu thấy nô tỳ không thích đánh đàn cũng không nói gì chỉ bảo xem như thú vui..... Nhà nô tỳ xem như là tiểu phú hộ, trôi qua vui vẻ hòa thuận. Nếu không phải về sau xảy ra chuyện, nô tỳ đã cảm thấy trên thế giới này, không có nhà nào hạnh phúc hơn nhà nô tỳ. Có phụ mẫu thương yêu, được hưởng thụ cuộc sống vô ưu vô lo.”

Nói đến đây, Thanh Loan dừng một chút, nắm tay thật chặt, hồi lâu mới mở miệng: “Tổ tiên nô tỳ nghiên cứu rất nhiều về cổ cầm. Mặc dù truyền đến đời phụ mẫu nô tỳ, việc chế tạo cổ cầm đã không còn được như tổ tiên, nhưng trong nhà vẫn cất giữ một thanh cổ cầm hiếm có lưu truyền nhiều đời. Phụ mẫu nô tỳ quý thanh cầm này còn hơn sinh mạng, nói tương lai sau trăm tuổi, thanh cầm này sẽ là vật gia truyền cho con cháu đời đời.

Nhưng phụ mẫu nô tỳ ngàn vạn không ngờ, chính thanh cổ cầm mà họ quý còn hơn sinh mạng này lại là thứ mang đến tai họa cho cả nhà. Tin trong nhà nô tỳ có cây cổ cầm hiếm lọt vào tai một vị quan lớn. Quan viên kia vì chiều lòng tiểu thiếp yêu, phái quan dưới đến nhà đòi bảo cầm, phụ mẫu nô tỳ không chịu, sau khi dây dưa mọi cách vẫn không có kết quả, bọn họ liền mua chuộc người làm trong phủ, thả vào kho lương thực nhà nô tỳ mấy chục gánh Phúc Thọ Cao.

Tiểu thư biết đó, nhà thường dân chỉ một gánh Phúc Thọ Cao đã đủ bị tội chặt đầu. Phụ mẫu nô tỳ cứ thế bị định tội chém đầu, vì nô tỳ chưa trưởng thành, bị bắt làm nô lệ sung quân đến nơi xa xôi. Nhưng tên nha dịch áp tải nô tỳ tham lam, lén lút bán nô tỳ cho tay buôn người nước ngoài,.....chuyện sau đó tiểu thư đã biết.”

“Hôm nay người thất thường như vậy, là vì thanh cầm trong tay Liễu Diễm Nhi kia?”

“Dạ! Mặc dù nô tỳ không biết rõ tên họ đầy đủ của tên quan lớn kia, nhưng mà thanh cầm trong tay Liễu tiểu thư nô tỳ quả quyết không nhận lầm, đó chính là thanh ‘Tiêu Vĩ’ sau khi nhà nô tỳ xảy ra chuyện đã bị người cướp đi.”

Nói đến chỗ này, Thanh Loan đã khóc không thành tiếng.

“Hôm nay cầm xuất hiện trong tay Liễu tiểu thư, mà năm đó Liễu quốc công Liễu Khai Nguyên đích xác rất được bọn quan viên ở Kinh Châu nịnh bợ. Nô tỳ khẳng định, khổ nạn nhà nô tỳ chắc chắn không thoát khỏi liên quan với Liễu gia..... Hôm nay nô tỳ vừa thấy thanh cầm kia lại liên tưởng đến chuyện năm xưa, không giữ nổi tâm tình, nên mới can rờ trước mặt tiểu thư và cô gia, xin tiểu thư trừng phạt nô tỳ.”

Nhìn thiếu nữ đau lòng muốn chết trước mắt, Như Ca cũng đau lòng theo, cha mẹ bị chém oan, nhìn thấy con gái của kẻ thù trước mặt ai có thể không chế nổi. Nếu là mình, sợ rằng sẽ cảm châm độc đâm xuyên Liễu Diễm Nhi tại chỗ, tính ra Thanh Loan đã rất ân nhân rồi.

Nghĩ vậy, Như Ca đứng dậy đến bên Thanh Loan, ôm lấy Thanh Loan đang quỳ dưới đất thút thít, vỗ nhẹ sống lưng run rẩy, ai ui, “Thanh Loan, việc này không trách người được, nếu muốn khóc thì khóc đi, khóc hết sẽ tốt thôi.”

Nghe Như Ca nói, ngẩng đầu nhìn đôi mắt đầy quan tâm của tiểu thư mình, nước mắt nhịn mấy năm nay của Thanh Loan chảy xuống, vùi vào lòng Như Ca khóc rống lên. Đến lúc sau, liền ngất đi.

Như Ca vội vàng bắt mạch cho Thanh Loan, thì ra vừa rồi đánh đàn hao phí tinh lực quá nhiều, khóc lớn một hồi đã cạn kiệt sức lực, nên mới ngất đi. Như Ca thở phào nhẹ nhõm, kêu hai nha hoàn khác vào đưa Thanh Loan về phòng nghỉ ngơi.

“Tiểu thư, Thanh Loan.....”, đưa tý muối tốt về phòng xong, Thanh Nhi đứng trước mặt tiểu thư nhà mình muốn nói lại thôi.

“Chuyện hôm nay xem như chưa từng xảy ra, sau khi Thanh Loan tỉnh lại, người phải chăm sóc cho tốt, đừng để Thanh Loan đi làm việc nặng”, Liễu gia là nhà mẹ của Liễu thái hậu, cho dù Thanh Loan biết kẻ thù là người Liễu gia, với năng lực của Thanh Loan muốn báo thù là khó càng thêm khó. Nàng không hy vọng, Thanh Loan đi làm chuyện ngọc đá cùng với.

“Đạ, tiểu thư!” Nghe Như Ca phân phó, Thanh Nhi gật đầu liên tục. Trong thế giới của nàng, Thanh Loan tựa như tý muối ruột, tự nhiên là không hi vọng Thanh Loan xảy ra chuyện gì.

Phân phó Thanh Nhi xong, Như Ca ngồi bên giường Thanh Loan, châm mấy kim an thần cho Thanh Loan xong, mới yên tâm về phòng mình.

Mở cửa phòng ngủ, thấy nam tử đang lười biếng nằm trên giường vươn tay về phía mình, nàng bước lại nằm xuống trong lòng hắn, nghe tiếng tim đập hữu lực, cảm thụ an bình trong chốc lát.

Thật ra tâm tình của Thanh Loan giờ phút này Như Ca hiểu rất rõ, nàng cũng đã từng vì mất đi người thân mà đau đến không muốn sống. Kịp trước, sau khi Vân Kiệt xảy ra chuyện, chính mình cũng tràn ngập oán hận muốn giết hết bọn thô phi trên thương đạo Đô Linh, cho dù lúc đó tay trái gà không chặt.

Đôi mắt Thanh Loan, Như Ca không nói được những lời như là buông xuống mới là đúng đắn này nọ, rồi lại sợ vì mình cổ động, mà nhất thời mang đến tai hại cho Thanh Loan, tình huống trước mắt thật khiến người ta đau đầu hết sức.

Lúc này Như Ca phát hiện, tâm tình của mình giống như tuyết ngưng tụ trong lòng, không tìm được lối ra.

Nhìn bộ dáng lo lắng của vợ yêu, Tiêu Dạ Huyền vuốt lên má nhú của nàng.

“Đang lo lắng cho tiểu nha hoàn của nàng?”

Nghe Tiêu Dạ Huyền hỏi, Như Ca xoay mặt đi, trầm mặc nghĩ thật lâu, mới rầu rĩ lên tiếng: “Chuyện Thanh Loan chắc chàng cũng đã nghe thấy, rất có khả năng Thanh Loan và Liễu gia có mối thù sâu như biển, nếu là thật, ta hi vọng triều đình có thể minh oan cho Tống gia, nếu không.....thù hận như vậy sớm muộn gì cũng ép Thanh Loan đi đến đường cùng.”

Nghe vậy, nam tử xoay đầu nàng lại, thấy đôi mắt hơi đỏ của nàng, rất đau lòng, vì một tiểu nha hoàn mà cũng có thể thương tâm đến mức này, vợ yêu chẳng lẽ làm từ nước sao?

“5 năm trước, Kinh Châu xuất hiện một lượng Phúc Thọ Cao khổng lồ, gây họa kéo dài cho dân chúng, thậm chí ăn mòn lực chiến đấu của quân đội. Hoàng thúc từng phái một vị khâm sai về đó điều tra, sau chém đầu một thương nhân họ Tống vì tội buôn bán Phúc Thọ Cao ở Kinh Châu, hoàng thúc vẫn luôn hoài nghi chuyện Phúc Thọ Cao xuất hiện ở Đại Chu không thoát khỏi liên quan đến Liễu quốc công. Giờ ngẫm lại, sợ rằng quan khâm sai nọ có quan hệ sâu xa với Liễu quốc công đang đóng tại Kinh Châu. Tiểu nha hoàn kia nói có thể là thật. Chuyện này ta sẽ phái người điều tra rõ ràng, để hoàng thúc minh oan cho nhà nàng ta.” nói đến đây, trong đôi mắt hẹp dài của nam tử ánh lên ánh sáng lạnh lẽo.

“Cảm tạ chàng! Nếu thật là như vậy, Thanh Loan chắc chắn rất vui”.

Trước giờ Thanh Loan luôn lặng lẽ giúp Như Ca phát triển Lăng Vân, nhiều lần thiếu chút bỏ mạng, Như Ca đã sớm xem Thanh Loan như người thân, hôm nay biết thân thế của Thanh Loan càng thêm thương tiếc.

Nghe được ngữ điệu cảm kích của người trong lòng, nam tử bắt đầu dĩ lắc đầu, hung hăng hôn xuống đôi môi đỏ mọng kiêu diễm của nàng. Thẳng đến khi mặt nàng đỏ bừng mới thả ra cho nàng thở dốc chốc lát.

“Những lời nói trên xe ngựa lúc về thăm nhà trở lại, đã quên?”

Như Ca đang thờ hồn hèn nghe vậy ngẩn người, chốc lát sau phản ứng lại, cười ngọt ngào một tiếng, luồn tay vào vạt áo Tiêu Dạ Huyền, giả bộ ngây thơ hỏi “Váy phu quân muốn phạt vì thế thế nào đây?”

Tiêu Dạ Huyền hít vào một hơi, nắm lại bàn tay đang làm loạn kia, chỉ cảm thấy toàn thân bốc hỏa, nhớ lại mấy ngày này phải kiêng kị, đành âm ức đứng dậy đi vào phòng tắm, không bao lâu trong phòng tắm liền vang lên tiếng dội nước rào rào.

Thấy vậy, nữ tử nằm trên giường mặt đầy ý cười. Nhưng trong lòng hết sức rõ ràng, đùa giỡn như vậy không thể làm nhiều, hại thân!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Thuốc

Sau khi biết thân thế của Thanh Loan, Tiêu Dạ Huyền phân phó thủ hạ ở Kinh Châu phái một nhóm người điều tra lại vụ án năm đó. Qua điều tra, chuyện Phúc Thọ Cao dần có chút manh mối.

Mà Thanh Loan dưới sự an ủi tận tình của Như Ca và Thanh Nhi, tâm tình đã có chuyển biến tốt, trừ thỉnh thoảng nắm nhuyễn kiếm nhìn chằm chằm xuất thân đám người Liễu Diễm Nhi lảng vảng trước viện thế tử ra, khiến đám người Liễu gia kia chùn bước, thật cũng không làm ra chuyện gì quá giới hạn. Bất quá, Như Ca ngăn cản Thanh Loan không cho vội vàng báo thù mà không tính kĩ, thì bên Liễu gia đã sớm không chờ nổi nữa.

Lại nói về Liễu Diễm Nhi, so tài quân gia quân tài sản và đánh đàn bị thất bại liên tiếp khiến nàng ta vô cùng tức giận, hơn nữa nhiều lần muốn tiến vào viện thế tử đều bị đại nha hoàn Thanh Loan gì đó ngăn cản, đành ở trong Như Mộng Các nghiên cứu thi từ ca phú khúc kịch với Liễu trắc phi. Đang định rời đi vương phủ ngày sau nghĩ ra biện pháp khác lại đến, thì tâm phúc của thái hậu, thái giám Thôi Thuận, đến đưa cho Liễu trắc phi thứ thái hậu nương nương ban thưởng.

Trong Như Mộng Các, nhìn viên thuốc trong suốt đặt trong hộp gấm tinh xảo trên bàn, Liễu trắc phi và Liễu Diễm Nhi đều khó hiểu, hỏi “Thôi công công, thuốc này là thuốc gì vậy?”

Nghe Liễu Diễm Nhi hỏi, Thôi Thuận rất cung kính đáp: “Bẩm Liễu tiểu thư, thuốc này gọi là ‘Nhập tình’, nghe nói chỉ cần hòa vào rượu rồi uống một ngụm nhỏ. Được tính sẽ phát tác rất nhanh, nam tử sẽ hôn mê trong chốc lát, khi tỉnh lại, sống tình cuộn cuộn, buộc phải hoan hảo với nữ tử bên cạnh mình, sau nam tử này sẽ chỉ chung tình với nữ tử mình đã hoan hảo, oanh oanh yến yến ngày trước đều quên hết không còn một mống, theo ghi chép, thuốc này từng thí nghiệm trên hai đôi phu thê ở dân gian, bảo đảm không có sơ sót.”

“Thật?”

Vốn có chút nản chí, Liễu Diễm Nhi nghe vậy, mắt sáng lên, nhìn viên thuốc trong hộp gấm mặt lộ vẻ vui mừng.

“Tất nhiên là thật, hơn nữa thuốc này khi hòa vào rượu không màu không mùi, người lợi hại cách mấy cũng không phát hiện ra được, hơn nữa trên thế gian không có thuốc giải, Liễu tiểu thư cứ việc yên tâm.”

Nghe Thôi công công nói vậy, Liễu Diễm Nhi vô cùng vui mừng nhưng cũng hơi lo hỏi: “Thường ngày Tiêu Dạ Huyền đều ở viện thế tử, đừng nói là rượu, sợ rằng cả trà nước đều không đến được miệng của hắn, làm sao thành công được.”

Thấy Liễu Diễm Nhi lo lắng, trên mặt Liễu trắc phi xet qua chút khinh thường nhưng ngay lập tức cười nhạt nói: “Việc này Diễm Nhi đừng lo, biểu cô mẫu sẽ giúp con tính, tất để con đạt được mong ước.”

“Tạ biểu cô mẫu” Liễu Diễm Nhi nghĩ đến phần nhu tình nam tử kia đối xử với Ngọc Như Ca sẽ thuộc về mình, không thể nào giấu được vẻ hớn hờ, sớm biết đơn giản như vậy, mình đã chẳng phải tốn nhiều công sức, chịu nhiều nhục nhã như thế.

“Được rồi, nhìn con vui chưa kia, ở trước mặt vương gia con phải cố biểu hiện cho tốt, chỉ cần vương gia chịu giúp chuyện này, sẽ dễ dàng hơn nhiều, Tiêu Dạ Huyền dù có lạnh lùng, phụ vương hẳn mời rượu, không thể không nể mặt.”

“Vâng, Diễm Nhi hiểu.” liếc nhìn viên thuốc trên bàn, nghĩ đến công dụng của nó, Liễu Diễm Nhi then thùng rồi khỏi Như Mộng Các.

Đội Liễu Diễm Nhi đi rồi, Tô Như núp ở khúc quanh nghe lén này giờ, xuất hiện, vẻ mặt không vui đi vào phòng, nhìn lướt qua viên thuốc trên bàn, lại nhìn Liễu trắc phi, hai mắt lồi ra ngoài, nhào tới ôm hộp thuốc vào người, vịn xoắn chiếc khăn đỏ trong tay, cuối cùng không nhịn được nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Mẹ, con dâu gả vào vương phủ đã 4 năm, trôi qua thế nào ngài đều biết, hôm nay có thuốc tốt như vậy, sau chỉ cho mỗi Diễm Nhi! Chẳng lẽ không coi trọng Như nhi sao?”

Liễu Như Mộng thấy bộ dáng oán hận của Tô Như, nhử mày, biết chắc nếu không cho nó một câu trả lời thỏa đáng, chỉ sợ chuyện sẽ ồn ào truyền ra ngoài.

Tiến lên, dẫn Tô Như ngồi xuống, ra hiệu cho tâm phúc ra canh cửa.

“Nói con ngốc đúng là ngốc thật, thuốc này có 3 phần độc, không phải thứ tốt gì, còn muốn giành.”

Nghe vậy, Tô Như sững sờ, nhìn viên thuốc trong tay, mặt tràn đầy nghi ngờ.

“Thôi công công, vốn chuyện như vậy không nên hỏi trước mặt người khác, nhưng tức nhi ta không phải người ngoài, nên ta muốn hỏi, thuốc này liệu có ản tình gì”, vừa nói Liễu trắc phi vừa đưa ra ngân phiếu 1 ngàn lượng.

Thôi Thuận mặc dù còn trẻ, nhưng đã ở bên thái hậu 10 năm, trước mặt những người này chuyện gì nên nói, nói thế nào hiểu rất rõ. Thấy Liễu trắc phi đưa ra tờ ngân phiếu lớn như vậy, không biến sắc thu vào. Khom người nhẹ giọng nói: “Thuốc này quả là thuốc tốt, một phần lỗi cũng không có. Dùng

thuốc xong phu thê sẽ cảm sát hài hòa, chỉ là dân đen dùng thuốc, căn cốt không được như quý nhân, thể hư không chịu nổi, ân ái ba khoảng hơn 3 năm thì cả hai liền.....” nói đến chỗ này, đôi mắt Thôi công công trở nên trắng dã.

“Trời ơi!” nghe xong, Tô Như vội vàng bịt kín miệng mình.

“Người chế thuốc xem ra già nên hồ đồ rồi, thuốc quý như thế sao có thể để bọn dân đen dùng được. Ý tứ của thái hậu nương nương ta hiểu, xin thay ta cảm tạ thái hậu nương nương ban thưởng”. Nói xong lại đưa ra tờ ngân phiếu ngàn lượng nữa.

Thấy Liễu trắc phi hiểu ý, Thôi công công nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, xoay người nói: “Không còn sớm, nô tài không quấy rầy trắc phi nương nương và thiếu phu nhân nữa, cáo từ!”

“Thôi công công đi thông thả!”

Sau khi Thôi công công đi, Liễu trắc phi liếc nhìn Tô Như còn đang sửng sốt, nhân dịp hỏi “Như nhi, thuốc này con còn muốn?”

Nghe vậy, Tô Như liền vội vàng ném hộp thuốc trong tay qua một bên. Không biết thì không sao, biết rồi cảm còn hận không lập tức đi rửa tay 10 lần, làm sao còn muốn.

Nhớ tới vẻ mặt không giấu được vui sướng lúc nãy của Liễu Diễm Nhi, Tô Như do dự nói: “Bà mẫu, Diễm Nhi cũng là người Liễu gia, thuốc này cho nàng dùng, chẳng phải nàng cũng sẽ.....?”

“Có thể hi sinh vì gia nghiệp Liễu gia là phúc phận của nó, con cũng đã nghe nói về tài sản của Tiêu Dạ Huyền rồi đó, 3 năm đã đủ cho nó hưởng thụ. Đoạn thời gian đó khiến Tiêu Dạ Huyền ủng hộ tam hoàng tử lên vị trí thái tử thậm chí là ngôi vị hoàng đế, đợi đại cục đã định.....”

Câu kế tiếp Liễu Như Mộng không nói ra, ánh sáng trong mắt bắn ra bốn phía. Ngay cả Tô Như nghe thấy cũng không kiềm được kích động.

“Việc này con biết cũng không sao, nhưng tốt nhất giữ trong bụng, nếu tiết lộ ra ngoài, hậu quả chắc con đã biết?”

Tô Như nghe ra nguy hiểm trong lời Liễu trắc phi, quơ quơ khăn tay, nói: “Bà mẫu thật nghĩ con không hiểu chuyện như vậy sao, việc này làm sao tùy tiện truyền ra ngoài được.”

“Ừ, con hiểu là tốt rồi! Nếu không còn chuyện gì, con về trước đi, chắc Dạ Cát đã từ Lễ Bộ về, muốn Dạ Cát và con cảm sát hài hòa, thì sớm mang thai trưởng tử đi, có con, nó mới đem sự chú ý đặt trên người con, chớ nghĩ vẩn vơ nữa”.

“Vâng, con đâu xin trở về Cát Tường Viện.” Tô Như nghĩ đến bí mật động trời mình biết, tim như muốn nhảy ra ngoài, choáng váng trở về Cát Tường Viện.

Tô Như về đến Cát Tường Viện, quả thật thấy nhị thiếu gia Tiêu Dạ Cát đang cầm ngân lượng chuẩn bị đi ra ngoài, nghĩ đến lời Liễu trắc phi, dĩ nhiên là tìm mọi cách dây dưa không để Tiêu Dạ Cát đi.

“Đồng tử kinh không phải đến Hòa Nhật mới có tác dụng sao? Hôm nay ngươi quán ta làm gì?” nhìn Tô Như trước mắt, mặt dẹt, sống mũi sụp, còn có cái vòng bằng vàng to đùng trên cổ.....nữ nhân như vậy mình lại cười làm thế. Nghĩ đến đây, Tiêu Dạ Cát liền phiền muộn muốn cào tường, làm gì còn kiên nhẫn đối co với nàng ta.

“Phu quân, ta và chàng thành thân đã 4 năm, tảng đá cũng phải bị hòa tan. Làm sao chàng có thể cư xử với ta như vậy, thậm chí ngay cả một câu cũng không muốn nói với ta”, thấy vẻ không kiên nhẫn trên mặt Tiêu Dạ Cát, nhiệt tình bị tạt nước lạnh thấu tim, nhất thời Tô Như bị thương khóc ồ lên.

“Ta đối với ngươi như thế còn chưa đủ? Thành thân 4 năm, một người thiếp cũng chưa nạp, nếu ngươi không hài lòng có thể tự xin.....” nói đến đây, nghĩ tới lời Liễu trắc phi, Tiêu Dạ Cát nhìn xuống không nói ra miệng, “Thôi, ban đầu ngươi gả cho ta hơn phân nửa cũng là vì để làm thế tử phi, tóm lại là do ta vô dụng.”

Nói xong, Tiêu Dạ Cát muốn bước đi, lại bị Tô Như chắn trước mặt.

“Phu quân, ta biết lòng chàng không vui, bất quá một ngày nào đó chàng sẽ ngồi lên được vị thế tử, thật!”

Nghe Tô Như nói, Tiêu Dạ Cát liếc người si nói mộng trước mắt, phiền não đáp: “Khắp Đại Chu này, ai mà không biết thế tử của Cẩm Thân vương phủ là Tiêu Dạ Huyền, nhiều năm rồi cũng không thay đổi. Biểu ca tam hoàng tử của ta không được hoàng thượng sủng ái lắm, ngươi còn chờ mong ta làm thế tử hay vương gia sao? Tương lai phải sống phụ thuộc Tiêu Dạ Huyền như kẻ đáng thương thôi”.

Thấy bộ dáng như đưa đám của Tiêu Dạ Cát, Tô Như cắn răng, kéo người vào nội thất, ngó thấy bốn bề vắng lặng, liền kể lại bí mật nghe được ở Như Mộng Các hôm nay cho Tiêu Dạ Cát biết.

Nghe xong, Tiêu Dạ Cát hết sức kinh ngạc, vừa kinh vừa hi. Tiêu Dạ Cát thấy Tô Như vẻ mặt mong đợi nhìn mình, vốn nghĩ thỏa mãn nguyện vọng của nàng ta, nhưng khi vươn tay lại nhanh chóng rút trở về, tựa như chạm phải vật rắn gì đó.

“Mấy ngày nay ngươi tịnh dưỡng cho tốt đi, không phải thầy đã nói phải ngày hòa mới được nhi tử sao?”

Nói xong, cất bước đi, để lại Tô Như giương mắt nhìn chằm chằm theo mà dậm chân dậm cẳng.

Bên ngoài Từ Ninh cung, một lão già mặt áo quan tam phẩm, mái tóc bạc trắng vội vã đi vào, trên đường dừng ngã lẫn vài cung nữ bụng băng để giải nhiệt. Thái giám còn chưa kịp ngăn trở, lão đã xông vào trong điện.

“Thái hậu!”, giọng khàn đục của lão vang dội trong ngoài điện.

“Vấn thái y, ngài làm gì vậy, hiện tại thái hậu không muốn gặp ai hết!”

“Xin ngài ra ngoài đi!”

“Thái hậu!”

Nằm bên trong, đang cầm điếu hút Phúc Thọ Cao, Liễu thái hậu nghe tiếng gọi âm ỉ thật lâu không ngừng bên ngoài, khóe mắt co rúm.

“Cho hắn vào đi!”

Được Liễu thái hậu cho phép, lúc này tiểu thái giám mới thả ra, cho lão thái y tiến vào.

“Thái hậu nương nương Thiên tuế thiên thiên tuế”

Vấn lão thái y thấy trong Từ Ninh Cung khói mù lượn lờ, thật giống như bao phủ luôn cả cung điện, hơn nữa, Liễu thái hậu dung nhan tiều tụy, tướng hủ bại, lòng trầm xuống.

“Đứng lên đi!” nhìn về vội vàng của Vấn lão thái y, Liễu thái hậu đặt tẩu hút thuốc phiện xuống, để tiểu thái giám bên cạnh đỡ ngồi dậy, rồi ra hiệu cho tiểu thái giám dẫn theo cung nữ đang đầm chân cho mình lui ra.

“Đoan Vân, người vội vã đến đây có việc gì không?”

Nghe Liễu thái hậu hỏi, Vấn lão thái y thấy không còn ai xung quanh mới tiến lên trước, vẻ mặt nóng nảy vô cùng.

“Thái hậu nương nương, sao người lại cho người âm thầm lấy mất thuốc của thần, ngài cũng biết thuốc kia không thể dùng.....”

Vấn lão thái y chưa nói xong, Liễu thái hậu đã lên tiếng ngắt lời: “Đoan Vân, người càng lớn tuổi lá gan càng nhỏ. Ai gia bảo người đưa thuốc người liều chết không đồng ý, ai gia đành tự cho người đến lấy, hiện giờ thuốc kia ai gia đã cho người mang ra khỏi cung. Người yên tâm, thuốc không dùng không cung, ai có thể phát giác.”

Nghe Liễu thái hậu nói, thấy vẻ mặt bất cần của thái hậu, Vấn lão thái y vô lực ngồi xuống.

“Thái hậu, không thể dùng thuốc đó, ban đầu, nếu không phải chuyện Lương phi bị tiên đế phát hiện, nguy cấp quá, thì bất luận thế nào thần cũng sẽ không vì thái hậu nghiên cứu chế tạo thứ thuốc như vậy đâu.”

Nhắc tới Lương phi, Liễu thái hậu trừng mắt: “Chớ nhắc con tiện nhân Lương phi kia trước mặt ta, nếu không do nó ý vào việc mang thai, muốn tranh đoạt vị hoàng hậu với ta, cũng sẽ không rơi vào kết quả một xác hai mạng như vậy. Ai gia đã cho người xem qua ghi chép của người về việc chế thuốc kia, qua cái chế, thuốc đã lợi hại hơn trước nhiều, có thể khiến người ta nghe lời răm rắp, mặc dù tác dụng phụ cũng nhiều hơn trước, bất quá có thể dùng được.”

Lương phi, vốn chỉ là con gái của một vị quan ngũ phẩm nho nhỏ, nhưng tiền đế lại yêu mình Lương phi, còn nghĩ giao hai vị hoàng tử do hoàng hậu đã qua đời cho Lương phi nuôi dưỡng. Mà lúc đầu vào cung Liễu thái hậu cũng không được tiền đế yêu thích. Vì tranh thủ tình cảm, Liễu thái hậu buộc Vấn lão thái y, lúc ấy vẫn còn là một tiểu y sĩ sắc thuốc bình thường nhưng vô cùng tinh thông y thuật, hạ độc Lương phi đang mang thai, kết quả một xác hai mệnh. Tiền đế vẫn luôn canh cánh trong lòng việc này, sau khi Liễu thái hậu ngồi lên vị hoàng hậu mấy năm thì phát hiện ra manh mối. Đúng lúc Vấn lão thái y vừa nghiên cứu ra một loại thuốc có thể làm lẫn lộn ý thức của con người, mặc dù chưa thử nghiệm qua, nhưng trong lúc nguy cấp Liễu thái hậu mặc kệ, bí quá hóa liều mà dùng, hơn nữa đích xác có hiệu quả. Cho nên những năm này, Liễu thái hậu vẫn buộc Vấn lão thái y phải tiếp tục nghiên cứu một loại thuốc có thể khiến nam tử nghe lời nữ tử.

Có thể là, Vấn lão thái y dùng thuốc gây tổn hại âm đức, những năm này, con cháu lần lượt chết non, nhìn trong nhà vắng lặng, Vấn lão thái y nào dám tiếp tục nghiên cứu thuốc nữa. Trùng hợp hai người thí nghiệm thuốc bị rắn độc trong phòng thuốc cắn, không chữa được đã bỏ mạng, Vấn lão thái y liền ghi chú thuốc có tác dụng phụ cực lớn, muốn kết thúc nghiên cứu. Chẳng ngờ, Liễu thái hậu lại cho người tới lục lấy thuốc bán thành phẩm ở tầng sâu nhất của tủ thuốc đi.

Giờ nghe Liễu thái hậu nói, và về kiên quyết trên gương mặt khô cằn kia, Vấn lão thái y không thốt nên lời.

“Đoan Vân này, gần đây ai gia luôn thấy tiện nhân Lương phi kia lúc ẩn lúc hiện trước mặt ai gia. Phúc Thọ Cao càng ngày phải dùng lượng càng nhiều, cả người cũng bắt đầu thấy lạnh. Chắc chẳng sống được bao lâu nữa. Hôm nay ai gia lấy trộm thuốc này cũng là bất đắc dĩ, mấy năm này người Liễu gia ta bị bài trừ lần lượt từng người một, thậm chí có người bị chết trên đường đi đây. Người xem, từ xưa đến nay, khi hoàng thượng lên ngôi, những hoàng tử khác, có mấy người là được cùng hưởng vinh hoa. Hiện tại, nếu không lôi kéo được Tiêu Dạ Huyền về bên này, nâng tam hoàng tử, chờ những kẻ khác leo lên rồi, tương lai chỉ sợ Liễu gia xem như xong.”

Nói đến đây, Liễu thái hậu chen tình cảm vào, “Những năm này, ai gia vẫn xem người là người thân tín nhất, là huynh đệ ruột, chẳng lẽ người nhẫn tâm

nhìn Liễu gia ngã xuống, chẳng lẽ người đã quên ơn đường dục của phụ thân đã qua đời của ta?”

Văn lão thái y trầm mặc hồi lâu, lúc ngẩng đầu lên, lệ đã rơi đầy mặt, trong giọng nói chứa sự kinh hoàng khó diễn tả bằng lời: “Ân tình của Liễu đại nhân, thần suốt đời khó quên, cũng bởi phần ân tình này mà những năm này thần hết lòng hết dạ trung thành với thái hậu. Y thuật học được đều dùng để giúp đỡ Liễu gia, chỉ là hôm nay thần tuổi già sức yếu, mắt mờ rồi, không gánh nổi trách nhiệm nặng nề, cũng chẳng chữa bệnh được nữa. Xin thái hậu.....ân.....ân chuẩn cho thần cáo lão về quê”.

Nghe vậy, Liễu thái hậu lập tức lạnh mặt.

“Người thật muốn đi?”

“Vâng.....xin thái hậu ân chuẩn!”

Trong Từ Ninh Cung chợt hoàn toàn yên tĩnh, khiến người đang quỳ toát mồ hôi lạnh đầy trán, cơ hồ chống đỡ không nổi mà úp sấp trên mặt đất.

“Nếu người muốn đi, ai gia cũng không ép, bất quá, nếu chuyện trong cung mà truyền ra ngoài, đừng trách ai gia xuống tay không lưu tình.”

“Tạ thái hậu!”, Văn lão thái y thở phào nhẹ nhõm, sau khi khấu đầu, đứng dậy, xiêu xiêu vẹo vẹo đi ra ngoài.

Văn lão thái y đi không bao lâu, Liễu phi, quần áo hoa lệ, trang điểm diêm dúa bước ra từ sau bình phong trong điện. Liếc nhìn Văn lão thái y chạy trốn chết, mắt lộ ra ý tứ không rõ.

“Cô mẫu, lão già này biết quá nhiều, cứ thả lão đi như vậy, nếu ra ngoài nói xằng nói bậy, này.....”

Nằm lại xuống giường, nghe vậy, Liễu thái hậu tức giận, cầm khăn trắng ho khăn vài tiếng, thấy trên khăn càng ngày càng nhiều máu, tròng mắt, tức giận nói: “Mấy năm rồi, ngay cả bệnh của ta cũng trị không hết, giờ còn làm bộ làm tịch trước mặt ai gia, thật đáng hận, vốn cũng không cần dùng nữa, nếu hần đã nói mình tuổi già sức yếu, vậy cho người tiễn hần đi đầu thai sớm đi!”

Nghe vậy, Liễu phi cười hiểu rõ, tiến lên giúp Liễu thái hậu lấy thuốc phiện.

“Cô mẫu anh minh!”

Nhìn Liễu phi, Liễu thái hậu nhận lấy thuốc hút một hơi, nói: “Ta vốn nghĩ người ít nhiều có chút quan tâm Diêm Nhi, lần này ngược lại ngoài dự liệu của ta.”

Liễu phi khép hờ mắt, hồi lâu mới nói: “Đây đều là vì Liễu gia!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Vương gia hồ đồ

Hai ngày nay, tâm tình Cẩm Thân Vương Tiêu Dục Đức vô cùng tốt, bởi vì được quyền nhạc Thanh Phong Tụng của Lâm Uyên, mà Tiêu Dục Đức được xưng tụng là ‘Đệ nhất nhũ sĩ đương thời’. Nhớ ngày đó, vì chuyện Liễu Như Mộng, Hồng đế tức giận, tuy nói có thân phận vương gia, nhưng trên thực tế quyền lực theo Tiêu Dạ Huyền lớn dần đã bị thu hồi không còn bao nhiêu. Hiện tại trừ việc trong vương phủ tiếng nói có ít trọng lượng, còn lại đã cảm thấy được nở mày nở mặt trước các văn nhân nhũ sĩ rồi.

Thật lòng mà nói, những năm này, đối với con trai trưởng Tiêu Dạ Huyền, Tiêu Dục Đức cảm thấy cực kỳ xa lạ, lúc trẻ vì bị bức bách phải thành thân với Trần thị nên hết sức bất mãn, ghét lây sang con trai. Khi Tiêu Dạ Huyền còn bé, không ít lần Trần thị vin vào nó thường khiến vương phủ gà chó không yên. Sau lại xảy ra chuyện đưa thuốc sảy thai cho Liễu thị. Tiêu Dục Đức càng cảm thấy Tiêu Dạ Huyền là mối họa, dứt khoát đưa nhi tử vào cung, xem như mắt không thấy tâm không phiền.

Có lẽ do lớn lên trong cung, lại được nuôi dưỡng ở cung hoàng hậu, nên Hồng đế rất thân thiết với Tiêu Dạ Huyền. Cho dù lên chiến trường cũng không quên mang đứa cháu này theo bên người, cũng vì thế, mỗi lần nhìn thấy đứa con này, tựa hồ Tiêu Dục Đức đều ngửi thấy mùi máu tươi, đã quen làm một vương gia nhàn tản, Tiêu Dục Đức hết sức nhạy cảm với việc này.

Những năm này, nghe mọi người trước mặt mình lớn tiếng ca tụng nó là ‘Đệ nhất thế tử’, ‘Chiến Thần Bắc Địa’, ‘Trụ cột vững chắc của Đại Chu’ vân vân. Tiêu Dục Đức vừa tự đắc vừa có chút buồn bã. Bởi vì, Tiêu Dục Đức cơ hồ đã sớm quên mất đứa con này có bộ dáng thế nào.

Đến khi quay đầu nhìn lại, đứa bé đứng ở bên ngoài Như Mộng Các dùng ánh mắt trông mong nhìn mình ngày nào giờ đã thành thanh niên có đôi mắt lạnh lẽo. Hiện tại, thứ tử Tiêu Dạ Cát đối mình cung kính lễ độ, sở thích có mấy phần hợp nhau, còn con trai trưởng vẫn không thân như vậy. Tiếc rằng người kế thừa vương vị này là chuyện vắn đã đóng thuyền, mình có muốn cũng không sửa được.

Đang lúc Tiêu Dực Đức bất mãn vì chuyện này thì trong đại chiến với Vân Cương, Tiêu Dạ Huyền bị cổ nhân Vân Cương ám hại. Thấy con trai mang thương trở về, bộ dáng nhếch nhác chẳng ra sao, Tiêu Dực Đức lại thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Dạ Huyền sắp chết, Tiêu Dực Đức lại nghĩ: thành thân với Trần thị vốn là bất đắc dĩ, đứa con này không sinh ra trong sự chờ mong của mình, cũng chẳng phải người thừa kế mà mình mong đợi, như vậy..... lại tốt!

Vậy mà, không lâu sau, nó lại phục hồi như cũ, lành lành lặn lặn đứng đó, cả người tựa như bao phủ trong ánh lạnh đao kiếm, mắt không có một tia tình cảm, càng làm người ta thêm sợ hãi.

Đang nghĩ, Tiêu Dực Đức trở lại vương phủ thì nghe thấy tiếng động trong Như Mộng Các, suy nghĩ nhất thời bị cắt đứt. Nghĩ đến Liễu trắc phi đang ở Như Mộng Các chờ mình, trong mắt Tiêu Dực Đức có nhàn nhạt ôn nhu.

Những năm này, mặc dù có thể có thiệp, trong lòng Tiêu Dực Đức vừa ý nhất vẫn là Liễu trắc phi ôn nhu biết săn sóc, khéo hiểu lòng người. Nhớ lần đầu tiên gặp mặt, là trên một thuyền hoa trên sông Mịch La của kinh thành, lúc mình vô tình xông nhầm vào thuyền khiến vị tiểu thư Liễu gia vừa đến kinh thành này bị hù dọa. Gương mặt vừa quẩn rũ lại mang theo vô tận e lệ khiến Tiêu Dực Đức nhớ mãi không quên, rồi sau đó nữ tử không màng danh phận cũng muốn kết thành vợ chồng với mình khiến Tiêu Dực Đức rất cảm động. Cho dù biết rõ hoàng huynh kiêng kỵ người Liễu gia, vẫn kiên quyết muốn lấy vào cửa, bất quá thân phận tiểu thiếp không phải là mong muốn của Tiêu Dực Đức, tiếp đó để con trai của Liễu trắc phi thành con thứ cũng làm cho Tiêu Dực Đức rất bất đắc dĩ.

Định thần, bước vào Như Mộng Các liền trông thấy Liễu Diễm Nhi đang ngồi trước cầm vừa đàn khúc ‘Trương Tư Điều’ vừa rung rung, bên cạnh là Liễu thị vẻ mặt thương tâm. Ngay cả con dâu thứ hai Tô Như cũng có gương mặt không vui. Tiêu Dực Đức vội vàng tiến lên hỏi “Ái phi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao lo lắng, chẳng lẽ Trần thị lại làm phiền nàng?”

Nghe vậy, Liễu thị lắc đầu một cái, bất chợt nhào vào lòng Tiêu Dực Đức, bi thương khóc rống nói: “Vương gia, ngài phải sống lâu trăm tuổi mới được, nếu không tương lai thiệp và Tiêu Dạ Cát biết dựa vào đâu”.

Thấy bộ dáng Liễu thị như vậy, Tiêu Dực Đức đau lòng vô cùng. Vợ vàng kêu Liễu Diễm Nhi đỡ Liễu thị đến ngồi xuống giường êm.

“Ái phi, tự nhiên nói đến chuyện này là sao?”

Nghe Tiêu Dực Đức hỏi, Liễu thị làm bộ muốn nói lại thôi, lúc này Liễu Diễm Nhi bỗng quỳ xuống.

“Là do Diễm Nhi, xin vương gia trách tội!”

“Cái gì? Việc này có quan hệ gì đến ngươi?” nhìn Liễu Diễm Nhi, Tiêu Dực Đức khó hiểu, kéo tay Liễu thị hỏi: “Ái phi, chúng ta phu thê, có gì cứ nói thẳng! Đừng giấu giếm diêm diêm, thấy nàng rơi lệ, bốn vương rất đau lòng!”

Thấy thời cơ đã đến, Liễu thị cầm khăn chấm chấm nước mắt, buồn bã nói: “Vương gia biết đấy, thiệp và tỷ tỷ vốn như nước với lửa, vẫn lo lắng tương lai thế tử kế tục vương vị, Cát nhi sẽ sống khó khăn. Nguyên muốn để Diễm Nhi vào phủ hầu hạ thế tử, ngày sau xem như thiệp có chỗ dựa vào.....”

Nghe Liễu trắc phi nói thế, Tiêu Dực Đức gật đầu, “Lời này nàng đã từng đề cập với bốn vương, bốn vương nhớ, chẳng lẽ xảy ra vấn đề gì sao?”

“Phụ vương không biết chứ, Diễm Nhi nghe nói đại tẩu là nữ tử hiền lương được Phật Tổ truyền cho kinh thư, ở trong phủ thấy đại tẩu cũng là người hào phóng độ lượng nên muốn tới kết thân, ai biết, đại tẩu trước mặt thì cười nói vui vẻ, sau lưng lại để nha hoàn của mình cầm kiếm canh trước viện thế tử từ sáng đến tối. Chúng con bị dọa đến mức cửa chính viện thế tử cũng không dám vào. Đại ca lại không nói câu nào, hiển nhiên là ngầm cho phép.....thứ cho tức thì nói rồi, giờ phụ vương còn khăng kiện, đại ca đại tẩu đã cư xử như vậy rồi, nếu vương phủ mà không còn phụ vương nữa, sợ rằng chúng con không đất dung thân.”

Nghe Tô Như nói, Tiêu Dực Đức giận dữ rống: “Đồ khốn kiếp! Chẳng lẽ bọn chúng muốn làm phản, hôm nay vương phủ vẫn đang do bốn vương làm chủ đó!”

“Vương gia đừng quá tức giận, nếu để tổn hại thân thể, thì thiệp nghiệp chương nặng nề rồi.”

Nhìn vẻ mặt giận dữ của Tiêu Dực Đức, trong mắt ba người xẹt qua một tia hả hê vì kế đã thành.

“Ái phi, nàng yên tâm, bốn vương phải đến ngay viện thế tử xem thử, rốt cuộc phu thê Tiêu Dạ Huyền muốn làm gì?”

Nói xong, bước đi. Chưa được hai bước, đã bị Liễu thị kéo lại.

“Vương gia, xin dừng bước! Vương gia đi chuyện này, chẳng phải sẽ làm hồng tình phụ tử của ngài và thế tử sao!”

Thấy Liễu thị bị uất ức mà con suy nghĩ cho mình như thế, Tiêu Dực Đức nắm quyền, thờ dài nói: “Ái phi, mấy năm qua, khổ cho nàng!”

“Có thể ở bên vương gia, là phúc phận của thiệp, thiệp chưa bao giờ thấy uất ức cả. Thiệp lo lắng như vậy, không chỉ vì tương lai của mình, mà còn vì đứa nhỏ Diễm Nhi này. Vốn cũng là lỗi của thiệp, từ đầu không nên hứa tác hợp cho Diễm Nhi và thế tử, để hôm nay thế tử thành thân, Diễm Nhi lâm vào tình cảnh xấu hổ. Đích mẫu nó nói nó không tuân quy củ, còn nói nếu không gả được cho thế tử nhà chúng ta sẽ gả nó cho nhi tử ngốc của Hách đại nhân. Diễm Nhi mệnh thật khổ, biểu cô mẫu ta đây lại là kẻ vô dụng, không có cách nào giúp nó được.”

Nói xong, Liễu thị khóc rống lên.

Vì năm xưa, Liễu quốc công cực kỳ sùng ái mẫu thân Hoắc thị của Liễu Diễm Nhi, nên chính thất phu nhân của Liễu quốc công xem con gái Hoắc thị là cái gia trong mắt, hận không sớm xử lý xong. Cho nên lời Liễu thị cũng có phần thật, bất quá dưới sự phản đối của Liễu quốc công, việc này đã bị áp xuống. Lúc này Liễu thị lời ra nói, thật có vẻ như Liễu Diễm Nhi vô cùng đáng thương.

“Ái phi, chuyện này vẫn còn cách cứu vãn, bốn vương sẽ làm chủ, lập tức gọi Dạ Huyền đến thương lượng, định ngày thành thân, như vậy phu nhân Liễu quốc công sẽ không thể nói gì được nữa!”

Nghe vậy, Liễu thị lắc đầu: “Vương gia, hiện giờ trong mắt thế tử chỉ có vị thế tử phi kia, nếu chúng ta gây sức ép quá, sợ rằng còn chưa tới ngày cưới Diễm Nhi đã sớm bỏ mạng.”

“Tại sao?”

“Việc này thiếp cũng mới nghe người ta nói hôm qua thôi, nói là lần về thăm nương gia vừa rồi, trong gia tộc thế tử phi có một vị tỷ muội có ý với thế tử, đêm đến muốn hầu hạ thế tử ngủ, ai ngờ sáng sớm ngày hôm sau nữ tử kia liền bị khiêng ra khỏi Ngọc phủ. Mặc dù đã cố giấu, nhưng tiếng khóc bi thiết của mẫu thân nữ tử đã chết kia vẫn truyền ra bên ngoài. Nếu vương gia mạnh mẽ cưỡng ép, thiếp sợ Diễm Nhi cũng sẽ bị như vậy.”

Nghe Liễu thị nói, Tiêu Dực Đức tròn to hai mắt, “Đồ nghịch tử, dám cả gan làm loạn ở nhà nhạc phụ như thế!”

Nhớ tới lạnh lẽo trong đôi mắt Tiêu Dạ Huyền, Tiêu Dực Đức đặt mông ngồi xuống giường: “Vậy phải làm thế nào cho phải đây?”

Tính tình như thế, ngày nào đó mình không còn, những thiếp thất khác trong vương phủ phải sống thế nào đây!

“Vương gia, Diễm Nhi một lòng mến mộ thế tử, xin vương gia thành toàn, dù cho mất mạng thật, Diễm Nhi cũng cam lòng!”

“Vậy phải làm sao?” không ngờ Diễm Nhi cuồng dại với Dạ Huyền như vậy, khiến Tiêu Dực Đức rất cảm động. Chẳng qua chuyện này thật làm người ta nhức đầu, không khỏi cực kỳ do dự. Nhất thời cả Như Mộng Các lâm vào trầm mặc.

“Vương gia, thật ra cũng không phải không có cách!”

Đang lúc Tiêu Dực Đức không có biện pháp, Liễu thị lên tiếng.

Nghe Liễu thị nói, thân mình Tiêu Dực Đức chấn động, cười hỏi: “Chẳng lẽ ái phi có cách?”

“Vương gia biết đó, Cát nhi và Như nhi tình cảm không sâu, tính Cát nhi khá bướng, thiếp cũng hết cách với nó, sau thiếp nghe Văn lão thái y nói có một loại linh dược, nam tử ăn vào, sinh hoạt phu thê với nữ tử bên cạnh xong, hai người liền tâm ý tương thông, cảm sát hài hòa. Nên xin Văn lão thái y một viên, vốn muốn cho phu thê Cát nhi, nhưng hôm nay để thành toàn cho Diễm Nhi, thiếp chỉ có thể phụ Như nhi.....”

“Trên đời lại có loại thuốc thần kỳ thế này sao! Mau đem tới cho bốn vương xem thử!”

Thấy Tiêu Dực Đức xiêu lòng, Liễu thị lấy hộp gấm từ kệ tủ bên giường, cung kính dâng cho Tiêu Dực Đức.

Tiêu Dực Đức nhìn viên thuốc trong suốt kia, không thấy có gì đặc biệt.

“Thuốc này thật có tác dụng?”

“Có tác dụng hay không, vương gia mời thế tử đến rồi hòa vào rượu cho thế tử uống thử không phải sẽ rõ ràng sao, đây là hi vọng cuối cùng của thiếp và Diễm Nhi, nếu có tác dụng, chứng minh Diễm Nhi và thế tử quả thật có duyên, nếu vô dụng, thiếp đành chết tâm, sau vương gia trăm tuổi, thiếp sẽ đi theo, chỉ đáng thương cho Cát nhi của thiếp”

Thấy bộ dáng Liễu Như Mộng như thế, Tiêu Dực Đức nắm chặt tay, hạ quyết tâm, nói: “Được, thử một lần đi!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiếu Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Mời rượu

Hôm sau, trong thư phòng lớn ở viện thế tử, xem xong sổ sách của Thụy Phúc Châu Báu, Như Ca ngẩng đầu lên nhìn người đối diện đang chăm chú phê duyệt sổ con, thầm than trong lòng, việc nam tử phải xử lý hàng ngày quả thật rất nhiều, vượt ra khỏi tưởng tượng của nàng. Vốn thấy người này thường ngày thông thông dong dong, cứ nghĩ hần rất nhàn, đến nay mới biết mình nghĩ hoàn toàn sai.

Mấy ngày nay mặc dù ít ra cửa, ảnh vệ đưa về không ít sổ con. Hơn nữa còn có sổ con ở Bắc Địa, rồi một ít việc trong tư quân nữa, chồng sổ như một

tòa núi nhỏ. Bị Hồng đề cử chiều là một việc cực kỳ mệt nhọc, ít nhất theo ý Như Ca là vậy.

Như Ca nhìn lại Tiêu Dạ Huân đang chăm chỉ đọc sách Vân Kiệt đưa, không khỏi nghĩ, ba người ngồi chung một chỗ, thật giống như một nhà ba người.

Như Ca nhìn lướt qua bầu trời hơi u ám thật giống như sắp có sấm sét, nhớ tới cảnh tượng nhìn thấy đêm hôm đó ở phòng Tiêu Dạ Huân, bèn phóng tới che hai tai Tiêu Dạ Huân lại. Nhưng khi tiếng sấm vang lên, Như Ca phát hiện Tiêu Dạ Huân vẫn rất bình thường, tựa như ngày đó chỉ là một giấc mộng.

Có lẽ thế gian này quả thật có nhiều thứ mình còn chưa hiểu rõ. Tựa như việc mình có thể sống lại, cũng là một sự kiện kỳ lạ. Như Ca nghĩ vậy, không quá mức để ý nữa.

“Ca?” bất ngờ với hành động của Như Ca, mắt Tiêu Dạ Huân vụt sáng nhìn Như Ca đang có chút sững sờ, nghi ngờ hỏi.

Như Ca nghe thấy thanh âm trong trẻo của Tiêu Huân, cười vui vẻ, mấy ngày trước, đứa bé này không nói lấy một lời, giờ đã có thể gọi tên người, quả là một việc đáng mừng.

Theo Như Ca quan sát, tiền sinh Tiêu Dạ Huyền mời đến dạy học là một người hết sức tốt, đối đãi tiểu Huân không khác gì những đứa trẻ khác, dạy vô cùng nghiêm túc, cho nên hiệu quả khá rõ ràng.

Đang lúc Như Ca muốn nói chuyện với tiểu Huân, bên ngoài truyền đến giọng Thanh Nhi: “Tiểu thư, phu tử của Huân thiếu gia đến.”

Nghe vậy, Như Ca đáp, “Ta biết rồi!”

Nói xong, đứng dậy, mở cửa thư phòng cho Tiêu Huân đi theo Thanh Nhi.

Đội Thanh Nhi dẫn người đi xa, Như Ca liếc thấy nam tử vẫn ngồi im một chỗ, tiếp tục bận rộn xem sổ con. Chỉ chốc lát sau, đột nhiên cảm thấy sau lưng âm áp, Như Ca nghiêng đầu, liền thấy chẳng biết từ lúc nào nam tử đã đến bên cạnh mình.

“Sao vậy?”

“Ca nhi, nguyệt tín đã qua.....”

Như Ca nghe giọng nói khàn khàn của Tiêu Dạ Huyền, thân thể cứng đờ trong giây lát, thấy ánh mắt sáng quắc của nam tử, trái tim đập như hươu chạy. Sau khi thành thân, đối mặt người nam tử trước mắt, hình như mình chẳng có chút sức chống cự nào. Kỳ kinh đích xác đã sớm qua, bất quá lo chuyện Thanh Loan nên quên mất chuyện mắc cỡ này. Cảm thụ dục vọng kinh người của nam tử sau lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Ca nháy mắt đỏ bừng cơ hồ muốn nở ra máu. Chẳng lẽ người này.....ban ngày ở đây.....

Như Ca đang suy nghĩ phải trả lời thế nào, thân đã bị nâng lên. Đôi môi nhanh chóng bị môi nam tử chặn lại. Đôi môi hơi lạnh đang đốt lửa.

Bị động thừa nhận nụ hôn điên cuồng của nam tử, Như Ca vô lực tựa vào người hắn, “Ừm” một tiếng, khẽ mở miệng, đầu lưỡi nam tử liền thuận thế xâm nhập, nhất thời, hai đầu lưỡi quấn quýt dây dưa, cảm xúc dịu dàng khiến đầu óc Như Ca trống rỗng, lý trí càng trôi xa dần.

Hai tay Như Ca níu lấy vạt áo Tiêu Dạ Huyền, cả người nóng rực, ý thức phiêu đảng, thấy đôi mắt đen tràn ngập quyền uy kia, tâm đều say.

Tiêu Dạ Huyền nhìn cặp mắt vợ yêu mơ màng như cừu con lạc đường, tim hắn đập nhanh, ôm người vào giường bên trong thư phòng. Nháy mắt, Tiêu Dạ Huyền kéo đai lưng của vợ yêu kiều mỹ xuống, cái yếm thêu bướm trên hoa lộ ra, da thịt nõn nà tỏa ra mùi thơm ngát, khiến mắt hắn từ từ sâu hơn. Thoáng không chế dục vọng găm thét, đem bàn tay trắng nõn đang nắm chặt vạt áo mình chuyển qua môi hôn hôn, ném áo mình qua một bên, cúi người xuống, bắt đầu thưởng thức cao lương mỹ vị. Căn cổ trắng nõn, gò bông đào đầy đặn mềm mại, cái bụng bằng phẳng.....tất cả đều khiến hắn mê luyến vô cùng. Phát giác vợ yêu đang cố gắng kiềm nén tiếng thở dốc khó nhịn, trong mắt nam tử xẹt qua tia cười tà tà, bàn tay cầm lấy gò bông đào của nàng, cúi đầu nhẹ nhàng cắn.

“Á!” nháy mắt Như Ca tỉnh táo lại, thấy nam tử đang vui đùa gặm nhấm nhũ hoa của mình, giống như đứa bé tham lam, thấy trời vẫn còn sáng, mặt nàng nóng lên. Muốn đắp mền lên che một màn mắc cỡ này, ai ngờ mền bị nam tử bắt được. Như Ca đang ảo não, lại thấy nam tử kéo toàn bộ mền lụa trên giường xuống, ngăn ánh mặt trời bên ngoài. Sau đó bên tai chỉ nghe thấy giọng nói khàn khàn trầm thấp của hắn: “Ca nhi, ta yêu nàng cực kỳ!”

Nghe được lời Tiêu Dạ Huyền, nhìn con người thâm tình kia, trái tim Như Ca run lên, đôi tay chậm rãi vòng chắc lưng hắn.

Tiêu Dạ Huyền biết vợ yêu đã chuẩn bị tốt, không nhẫn nại nữa, tận tình thể hiện nhiệt tình đã tích lũy mấy ngày nay trên thân thể tiểu thê tử.

Khi hai người ra khỏi thư phòng, đã sắp trưa, toàn thân đau nhức khó chịu, Như Ca hung hăng trợn mắt nhìn về mặt thỏa mãn của người bên cạnh một cái. Hai người đang định đến phòng ăn dùng cơm trưa, thì thấy đầu kia lão quản gia viện thế tử dẫn Trương quản gia của vương phủ vội vã đi vào.

“Khởi bẩm thế tử, vương gia cho mời thế tử đến Quan Vân Các một chuyện!”

Nghe vậy, vốn đang nở nụ cười Tiêu Dạ Huyền nường mày.

Thấy biểu cảm của Tiêu Dạ Huyền, Như Ca cảm thấy quả nhiên giữa phu thê Cẩm Thân vương và đứa con này cách nhau như ngàn núi vạn sông, nghĩ đến lời hoàng hậu nói, không khỏi đau lòng cho hắn.

“Nếu phụ vương gọi, chàng mau đi đi, chớ để phụ vương chờ lâu”

Nghe vậy, nam tử khẽ vuốt cằm, đi đến Quan Vân Các.

Trong Quan Vân Các, Liễu Diễm Nhi mặc một bộ váy hoa mỏng, đánh má hồng, thoa son đỏ, vẽ mày, bôi mắt....cả người ăn mặc rực rỡ như cô dâu, khiến Tiêu Dực Đức nhìn cũng phải gật đầu. Được một nữ tử như vậy tình nguyện hiến thân, không tính bạc đãi nó đi!

Vốn Tiêu Dực Đức nghĩ đợi đến đêm mới thúc đẩy việc tốt này, nhưng vừa đến buổi tối, Trần thị liền nhìn chòng chọc khắp nơi trong vương phủ, chuyện nhất định không thành. Cho nên nghĩ tới nghĩ lui, quyết định an bài lúc cơm trưa. Thấy Tiêu Dạ Huyền sắp tới, Tiêu Dực Đức ra hiệu cho người trong Quan Vân Các lui ra hết, chỉ còn lại Liễu Diễm Nhi đang gầy đàn.

Lúc này Liễu Diễm Nhi khăn trang cực kỳ, ánh mắt không tự chủ được hướng về phía bình rượu bạch ngọc trên bàn. Nghĩ đến chuyện sắp xảy ra, liền e lệ.

Rất nhanh, bên ngoài Quan Vân Các vang lên một hồi tiếng bước chân mạnh mẽ, Liễu Diễm Nhi vừa ngẩng đầu liền đối diện với cặp mắt xé rách dài của nam tử, thâm thúy và rung động lòng người.

Tiêu Dực Đức đứng dậy, cười nhạt nói: “Dạ Huyền, đến đây, mau ngồi xuống.”

Nam tử không nói một lời đi thẳng đến chỗ ngồi xuống. Nhìn khắp bốn phía, thấy trong phòng một người hầu cũng chẳng có, hai mắt xẹt qua tia tối tăm. Tầm mắt hướng về phía Liễu Diễm Nhi trang điểm tỉ mỉ, bắt chước người nào đó vẽ hoa mẫu đơn lên trán, trong mắt Tiêu Dạ Huyền càng thêm một tầng ánh lạnh.

Nhận thấy tầm mắt nam tử nhìn về bên này, chú tâm trên trán mình, Liễu Diễm Nhi có chút mất tự nhiên, chỉ mong người đối diện sẽ thích cách trang điểm này của mình.

Thấy hai người kia nhìn thẳng vào mắt nhau, Tiêu Dực Đức cười cười, nghĩ an bài hôm nay hết sức thỏa đáng, bưng ly rượu lên, nói: “Dạ Huyền, nhiều năm qua, vì phụ và con ít có cơ hội uống rượu với nhau, khó được hôm nay nổi hứng, phải uống nhiều chút.”

Nói xong, ra hiệu Liễu Diễm Nhi tiến lên rót rượu.

Liễu Diễm Nhi vội vàng tiến lên bưng bầu rượu bạch ngọc khảm hai khóa đá quý một xanh một đỏ rót cho Tiêu Dực Đức trước rồi đến chỗ Tiêu Dạ Huyền rót đầy ly của hắn xong lui qua một bên.

“Nào, tiếp vì phụ uống hết ly này!”

Nói xong, Tiêu Dực Đức ngửa đầu uống cạn ly rượu. Thấy người bên kia đã uống xong, Tiêu Dực Đức nói với Liễu Diễm Nhi, “Mau rót đầy”

Cạn thêm chén nữa, Tiêu Dực Đức đã có ba phần say, cảm thấy thời cơ đã đến, khoát tay nói: “Dạ Huyền ở trong quân doanh đã lâu, tửu lượng sợ là ngàn chén không say, Diễm Nhi, đến rót đầy cho biểu ca người nào”.

“Vâng”, Liễu Diễm Nhi thấy Cẩm Thân Vương khoát tay ra hiệu, âm thầm chuyển qua một bên khác của bầu rượu, đè nén khăn trang trong lòng, cơ hồ là run rẩy rót đầy ly. Ngẩng đầu thấy vẻ mặt nam tử không có chút khác thường nào, âm thầm thở dài một hơi.

Thấy rượu đã rót đầy, mà Tiêu Dạ Huyền vẫn không nhúc nhích, cũng không nói một câu, Tiêu Dực Đức khó hiểu, nụ cười trên mặt cứng ngắt.

“Vì phụ đang có hứng, ly nữa nào!”

Nhìn Cẩm Thân Vương, liếc thấy Liễu Diễm Nhi đang không ngừng vận khăn tay, trong mắt nam tử lóe lên lệ quang, nhưng vẫn bưng ly rượu lên.

Thấy Tiêu Dạ Huyền uống hết rượu, Tiêu Dực Đức và Liễu Diễm Nhi đều thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Dực Đức nhìn Liễu Diễm Nhi cười nói: “Uống rượu mà không có nhạc thì không hay, khúc phổ Thanh Phong Tụng người đã xem qua, không bằng gảy một bản, trợ hứng đi”.

“Vâng”.

Nghe Tiêu Dực Đức phân phó, Liễu Diễm Nhi trấn tĩnh lại, ngồi vào chỗ cây đàn, khúc nhạc tựa như nước chảy mây trôi vang lên.

Tiêu Dực Đức khép hờ hai mắt, giống như đã bị khúc nhạc mỹ diệu làm mê mẩn. Không bao lâu, nghe được tiếng ly rượu rót xuống đất, tiếng đàn nhảy mất dừng lại.

Tiêu Dực Đức mở mắt ra, thấy Tiêu Dạ Huyền đang gục trên bàn. Biết thuốc đã có tác dụng, vội vàng đứng dậy, đi xuống, vẫn không quên dặn dò Liễu Diễm Nhi: “Ngày sau phải hòa thuận với tỷ muội trong phủ đó!”

Nói xong thấy Liễu Diễm Nhi gật đầu, liền đi ra ngoài, đến cửa không quên cài khóa lại.

Trong khoảng thời gian ngắn, Quan Vân Các lâm vào một mảnh mờ tối, Liễu Diễm Nhi nhìn nam tử anh tuấn nằm trên bàn, nở nụ cười, bước đến gần,

bắt đầu cởi áo tháo dây lưng, mới vừa rút đi áo ngoài, giây lát thân thể cứng đờ vì thấy nam tử đã mở hai mắt ra.

Chỉ là, trong đôi mắt hẹp dài đó không có nhu tình mật ý, sóng tình cuộn cuộn như trong tường tượng, mà là băng tuyết ngàn năm lạnh thấu xương. Liễu Diễm Nhi thấy lạnh cả người.

Muốn xoay người chạy đi lại phát hiện thân thể không cách nào nhúc nhích, phát hiện sự thật này, trong mắt Liễu Diễm Nhi tràn đầy hoảng sợ.....

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiếu Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Bùng nổ

Chạng vạng, mây đen phủ đầy trời, tia chớp không ngừng lóe lên. Trong Như Mộng Các, Tiêu Dục Đức mặc một thân hoa phục, đi qua đi lại.

Bên cạnh, Tô Như và Liễu thị cũng đang ngóng mắt về phía Quan Vân Các. Trời dần tối, nhưng vẫn không thấy người từ Quan Vân Các ra, không khỏi nghi ngờ. Chẳng lẽ thuốc này có tác dụng ghê gớm như thế, đã qua đến 2 canh giờ mà vẫn chưa xong.

Rốt cuộc, Tiêu Dục Đức không chờ nổi nữa, đi tới Quan Vân Các. Sau lưng, Liễu trắc phi và Tô Như cũng không nhận được tò mò đi theo.

Đến Quan Vân Các, cửa chính vẫn đóng chặt như cũ, ba người đứng bên ngoài nghe ngóng, nhưng chẳng có động tĩnh gì.

Chẳng lẽ sau khi làm xong, mệt quá ngủ thiếp đi?

Đưa tay đẩy cửa chính, lại thấy bên trong trống rỗng, không một bóng người.

Tiêu Dục Đức đứng trong Quan Vân Các, thấy bầu rượu bạch ngọc đã biến mất, chẳng biết tại sao, lòng lại có một dự cảm xấu.

Tiêu Dục Đức vừa sải bước ra ngoài, liền thấy người làm chuyên phụ trách chọn mua vật phẩm hằng ngày của vương phủ hấp tấp chạy tới bên này.

“Không.....không xong, vương gia, xảy.....đã xảy ra chuyện rồi!”

Nghe vậy, Tiêu Dục Đức thảm giạt mình, tiến lên phía trước bắt lấy áo người nọ.

“Ai xảy ra chuyện? Chuyện gì?”

“Là.....là Liễu tiểu thư, vương gia, trắc phi nương nương, nhanh tới cửa thành xem thử đi, xảy ra chuyện lớn rồi.”

Thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của người làm, Tiêu Dục Đức giận tái mặt, dẫn theo Liễu Như Mộng chạy tới cửa thành.

Đến cửa thành, đã có một đám người rất đông tụ tập, người làm vương phủ chen lấn lăm lăm mới chừa ra được một con đường cho đám người Tiêu Dục Đức vào.

Đến đằng trước, ba người liền thấy, dưới góc tường cửa thành, vốn nên ở trong Quan Vân Các của vương phủ thì lúc này Liễu Diễm Nhi đang cùng một nam tử xa lạ nhiệt tình ôm hôn. Hai người đều trần truồng, nam tử kia cười ngây ngô, không ngừng gặm cắn da thịt tuyết trắng của Liễu Diễm Nhi, lưu lại từng dấu răng đỏ, không thèm để ý chút nào chung quanh có nhiều người xem. Còn Liễu Diễm Nhi thì sao? Cũng là liếc mắt đưa tình, dưới động tác của nam tử không ngừng cười duyên.

“Đây.....đây không phải là tiểu thư Liễu gia Liễu Diễm Nhi sao? Ban ngày ban mặt mà làm ra chuyện bại hoại bực này.”

“Đúng vậy, người xem hai người kia, chắc chắn, ở đây cũng hai canh giờ rồi.”

“Không ngờ nữ tử trong gia tộc thái hậu còn có sở thích này, thích ở bên ngoài.....hắc hắc!”

“Thật là bại hoại! Bại hoại mà!”

.....

Đám người Tiêu Dục Đức nghe những người xung quanh bàn tán, mặt đám đen như mực tàu. Liễu thị giận đến mức té xỉu. Thấy vậy, Tiêu Dục Đức vừa đỡ Liễu thị, vừa lớn tiếng quát người làm

“Còn đứng ngây đó làm gì, không mau kéo người ra, mang đi!”

Nghe vậy, bọn người làm vương phủ vội vàng chạy lại, kéo hai người đang ôm hôn thắm thiết kia ra, lôi Liễu Diễm Nhi đi.

“Hoàng huynh, Dạ Huyền thật cần rở quá mức, dám ném cô nương Liễu gia đến cửa thành, còn tìm nhĩ tử ngục của Thượng thư Công Bộ đến.....người ta là một nữ nhĩ thật tốt đến làm khách trong phủ đệ, giờ thành bộ dáng như vậy, đệ biết ăn nói thế nào với Liễu gia đây.”

Trong Ngự Thư Phòng, Cẩm Thân vương Tiêu Dực Đức đang lớn tiếng tố cáo con trai trưởng Tiêu Dạ Huyền của mình làm càn thế nào. Giống như tất cả lỗi đều là của Tiêu Dạ Huyền.

“Ta đã sớm biết người bị hoa mắt ư tai không nhẹ, nhưng chẳng ngờ đã đến mức này, vì để người Liễu gia vào được vương phủ mà bỏ thuốc nhĩ tử mình! Giờ còn có mặt mũi đến đây tố cáo. Người có biết thuốc kia rốt cuộc có tác dụng gì, từ tay ai ra, dùng xong sẽ có hậu quả gì không?”

Hồng đế nhận được tin tức từ ảnh vệ, nhìn kẻ ở trước mặt mình lớn tiếng tố cáo cháu mình, trong đôi mắt là thất vọng khó che giấu.

“Sao không biết, thuốc kia là từ Văn lão thái y, chỉ là.....một loại thuốc làm người ta động tình mà thôi”, bị Hồng đế chất vấn, Tiêu Dực Đức có chút chột dạ.

“Chỉ là một loại thuốc làm người ta động tình”, “Rằm”, Hồng đế ném ly trà trên bàn xuống đất, khiến Tiêu Dực Đức cả kinh liên tiếp lùi về sau.

“Văn lão thái y là người bên cạnh thái hậu, đêm qua cũng đã chết bất đắc kỳ tử, làm sao lấy được thuốc này?”

Tiêu Dực Đức sợ Hồng đế nói phải xử trí Liễu thị, bèn vội đáp: “Thuốc này đích xác là Văn lão thái y đã đưa cho thần đệ từ trước, hoàng huynh chớ suy đoán lung tung!”

Nghe vậy, Hồng đế nặng nề thờ dài một cái, nói: “Do trăm hồ đồ, cứ trông cậy vào tình phụ tử giữa hai người đủ tốt, giờ nhìn lại.....thôi, e rằng từ đầu trong lòng người đã không có đưa con này, trăm cũng không cưỡng cầu nữa.”

“Hoàng huynh.....”

“Người ra ngoài đi!”

Sắc mặt Tiêu Dực Đức hết sức khó coi, nhưng chỉ đành theo lời lui ra.

Nhìn Tiêu Dực Đức dần đi xa, Hồng đế thờ dài lắc đầu, thế gian này quả thật có rất nhiều chuyện buồn cười, có người tha thiết ước mơ vẫn không được, có người đã có lại vứt bỏ như giấy cũ.

Từ Phượng Tê Cung của hoàng hậu trở về phủ Cẩm Thân Vương, vương phi Trần thị nghe Trương quản gia kể lại đại khái sự tình, cảm thấy đã tìm được cơ hội xử trí Liễu thị, nhân lúc Cẩm Thân Vương Tiêu Dực Đức bị kêu vào cung, bèn phán Liễu Như Mộng tội mê hoặc phu quân, đánh 30 đại bản.

Tiêu Dực Đức trở về phủ, nhìn Liễu thị nằm trên giường khóc lóc ní non, lòng đau như cắt, không khỏi náo một trận với Trần thị. Cuối cùng, Trần thị nói một câu muốn vào cung phân rõ phải trái, Tiêu Dực Đức mới bớt kiên cường. Đành xuống giọng trấn an một hồi mới xem như kết thúc.

Mà trong Từ Ninh Cung, sau khi nghe được tin, Liễu thái hậu tức đến mức liên tiếp phun vài ngụm máu tươi, thở không nổi. Làm chuyện như vậy ngoài đường, đại biểu gia phong bại hoại, bị chụp cái mũ như vậy, người Liễu gia còn mặt mũi nào sống ở Đại Chu nữa, chứ đừng nói những thứ khác. Mà nghĩ đến tất cả đều do cái đứa miệng còn hôi sữa Tiêu Dạ Huyền kia gây ra, Liễu thái hậu liên tục không kiềm được, vốn muốn lôi kéo nó, giờ xem ra, Tiêu Dạ Huyền này đối với Liễu gia.....đôi con người đã vẫn đục láo liên một hồi, Liễu thái hậu gọi Liễu quốc công vào cung ngay trong đêm, dặn dò một phen.

Ngày kế, lúc mọi người đang bàn luận tiểu thư Liễu gia bại hoại đạo đức đến cỡ nào, thì Liễu quốc công lại mang theo thi thể con gái duy nhất Liễu Diễm Nhi vừa đi vừa khóc từ đường lớn kinh thành đến tận Kim Loan Điện, tố cáo với Hồng đế, Cẩm Thân Vương thế tử bắt người hành hung, cưỡng gian, hại chết người, khiến cả kinh thành xôn xao.

“Hoàng thượng, trong phủ tiểu nữ luôn tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận, trong kinh thành không người nào không biết tiểu nữ tài đức vẹn toàn, vì lẽ gì ở trong vương phủ mới mấy ngày đã biến thành như vậy. Người tiểu nữ gặp cuối cùng là thế tử, rồi sao đó thành thế kia. Hôm qua về phủ, tiểu nữ nhất thời nghĩ quẩn, treo cổ tự vẫn, hoàng thượng, ngài nhất định phải làm chủ cho vi thần!”

Trên Kim Loan Điện, Hồng đế nhìn Liễu quốc công nước mắt nước mũi nhòe nhoẹt, hay cho một kẻ vừa ăn cướp vừa la làng!

“Liễu quốc công, người có chứng cứ gì chứng minh chuyện này là do Cẩm Thân vương thế tử làm không?”

“Hoàng thượng, trước khi tự vẫn, tiểu nữ tự tay viết huyết thư, nói rõ thế tử bắt cóc nó ra khỏi vương phủ, ép nó uống thuốc, cho nên, nữ nhĩ thân mới có thể ở cửa thành làm trò hề.....chính Cẩm Thân vương thế tử đẩy nữ nhĩ thân vào đường cùng ư!”

Nói xong, Liễu quốc công lấy ra một phong thư viết bằng máu từ trong ống tay áo của mình, mở cho mọi người xem.

Quan lại trong triều thấy bức thư bằng máu này, bàn luận ầm ĩ, với tính tình Cẩm Thân vương thế tử, quả thật có thể làm ra chuyện như thế, bất quá.....mọi người thấy Hồng đế vẫn bất động, đoán không ra rốt cuộc hoàng thượng đang nghĩ gì.

Vào lúc này, Uy Liệt tướng quân nhất phẩm Tô Thành bước ra từ trong đội ngũ, cao giọng nói: “Hoàng thượng, Cẩm Thân vương thế tử mặc dù chiến công hiển hách, nhưng làm ra chuyện ác bức này, thật là thiên lý khó dung. Nếu không nghiêm trị, sợ rằng khó có thể phục chúng.”

Mọi người nhìn Tô đại tướng quân, đều hiểu rõ. Con gái Tô tướng quân này gả vào vương phủ, vốn có mục đích, giờ thế tử phạm sai lầm, sao có thể không bắt lấy cơ hội kéo thế tử xuống chứ.

Hồng đế cũng không bắt ngờ, chỉ nhìn các thần tử khác hỏi: “Các ái khanh khác nghĩ thế nào?”

Nghe Hồng đế hỏi, sau một hồi châu đầu ghé tai bàn luận, một quan viên bên Đại Lý Tự tiến lên trước, cúi người hành lễ nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, theo ý thần, nguyên do của việc này có chút khả nghi, chân tướng sự thật e là chỉ có người trong cuộc mới rõ, kính xin thế tử ra mặt giải thích một chút.”

“Thần cũng cảm thấy việc này nên để thế tử đứng ra giải thích.”

“Chúng thần tán thành”.

.....

Tô Thành thấy không một người nào đứng về phe mình, tức giận, nghiêng đầu liếc Triệu quốc công đứng cách đó không xa, người này chẳng phải bên phe Liễu gia sao, sao lại không nói lời nào.

Triệu quốc công thấy Uy Liệt đại tướng quân nhìn về phía mình, bèn xoay đầu qua một bên. Lão chỉ có hai đứa con gái, phải lo giữ thân, con gái lớn gả vào phủ Khang Thân Vương nhiều năm, hiện tại sức khỏe không tốt. Còn con gái nhỏ Triệu Yên thì phạm sai lầm, mạng nhỏ đang nằm trong tay Hồng đế. Hiện nay chỉ có thể đứng giữa, không thể đắc tội bên nào. Hơn nữa, Tô Vân của Tô gia ở trong vương phủ chen ép nữ nhi mình không ít, món nợ này còn chưa tính đó!

Hồng đế ngồi trên cao, nhìn lướt qua chúng thần đang chờ mình lên tiếng, hồi lâu mới mở miệng nói: “Các ái khanh đều muốn Cẩm Thân vương thế tử ra mặt giải thích rõ, trẫm cũng nghĩ vậy, Lý Đức! Đi tuyên Cẩm Thân vương thế tử vào điện.”

“Dạ, hoàng thượng!”

Lý công công ứng tiếng thối lui ra khỏi điện Kim Loan.

Không lâu sau, một nam tử anh tuấn mặc hắc bào tiến vào điện, hành lễ với Hồng đế xong, đứng đối diện với Liễu quốc công.

“Dạ Huyền, hôm nay Liễu quốc công kiện con tội bắt người hành hung, cưỡng gian, sát hại tính mạng, ý con thế nào?”

Tiêu Dạ Huyền liếc nhìn nữ thi trên đất. “Không biết Liễu quốc công có chứng cứ gì không?”

“Nữ nhi ta vì chuyện đó mà treo cổ tự vẫn, hơn nữa có lưu huyết thư, đủ để chứng minh nữ nhi ta là trong sạch thuần khiết, bị người hãm hại, mà người đó chính là thế tử ngươi”, thấy chính chủ tới, Liễu quốc công làm mặt oán giận.

Nghe Liễu quốc công nói, nam tử nở nụ cười lạnh lùng. Tuy đúng là mình có ra tay trừng phạt, nhưng Liễu Điềm Nhi kia hao hết tâm tư muốn mò lên giường nam nhân mà được nói thành trong sạch thuần khiết, thật sự rất tức cười.

Tiêu Dạ Huyền bước chậm tới gần xác Liễu Điềm Nhi, nhìn nữ tử chết không nhắm mắt trên cáng trúc, xoay người lại hỏi Liễu quốc công “Liễu quốc công, ngài đã từng thử treo cổ chưa? Nếu chưa, có thể thử một lần ngay tại đây”.

Nghe nói, mọi người đều kinh ngạc, chẳng lẽ thế tử bị điên hay sao mà lại nói những lời này. Liễu quốc công lau nước mắt, cả giận chỉ vào Tiêu Dạ Huyền: “Thế tử, ngài có ý gì?”

“Theo bản thể tử biết, phạm là chết do treo cổ, sau khi chết, nút buộc sẽ tạo thành vết bầm ở chỗ tiếp giáp gáy với hàm dưới, tạo thành hình chữ bát (八), trên tay sẽ không có các dấu hiện gãy gãy, các vị đại nhân, không biết bản thể tử nói có đúng không?”

“Đích xác là như vậy”.

Các quan viên ở Đại Lý Tự nghe Tiêu Dạ Huyền nói đều nhao nhao gật đầu.

“Như vậy xin các vị đại nhân nhìn xác Liễu tiểu thư thử xem?”

Nghe vậy, mọi người đều nhìn về phía thi thể kia.

Vết bầm ở vị trí giữa cổ, hiện ra hình chữ nhất, mười ngón tay đều có dấu vết gãy gãy.....đây là.....

Phút chốc chúng thần bỗng hiểu được, lúc đầu nghe Liễu quốc công nói, chẳng ai nghĩ tới điều này, xem ra.....nhìn Liễu quốc công, trong mắt chúng thần có mấy phần khinh thường. Liễu tiểu thư này tự vẫn gì chứ, rõ ràng là bị người siết cổ chết mà!

“Về phần huyết thư”, liếc mắt nhìn vật trong tay Liễu quốc công, nam tử cười lạnh lẽo: “Chữ viết này đối với một nữ tử thì quá mức cứng cáp, ngược lại có mấy phần tương tự với chữ của quốc công đó.”

Nghe vậy, mặt Liễu quốc công cứng đờ, các quan viên càng thêm ngạc nhiên. Theo lời của thế tử, sợ rằng Liễu tiểu thư là chết trong tay phụ thân Liễu

quốc công, hiện tại Liễu quốc công là đang vu oan giá họa cho thế tử đây mà!

Tiêu Dạ Huyền tranh thủ bồi thêm: “Khởi bẩm thánh thượng, gần đây lúc vì thần tra xét một vụ án oan ở Kinh Châu, vô tình phát hiện được một biệt viện hoa lệ giấu 1 ngàn gánh Phúc Thọ Cao, xin hoàng thượng hạ chỉ niệm phong, nghiêm trị kẻ dám tàng trữ Phúc Thọ Cao.”

“Trời ơi! 1 ngàn gánh! Không phải là 10 vạn cân sao, rốt cuộc là kẻ nào lớn mật như thế”

“Ta còn chưa thấy qua nhiều Phúc Thọ Cao như thế đâu”

“Năm xưa không phải đã quét sạch Phúc Thọ Cao ở Kinh Châu rồi à? Sao bỗng nhiên lại ra nhiều Phúc Thọ Cao như vậy?”

.....

Ngồi trên long ý nghe phía dưới nghị luận, nhìn lướt qua Liễu quốc công bộ dáng không yên, trong lòng Hồng đế đã có tính toán.

“Dạ Huyền, biệt viện này thuộc sở hữu của ai? Có tra được chưa?”

“Hồi hoàng thượng, biệt viện này là của Liễu quốc công, trong biệt viện có một vị thiếp của Liễu quốc công ở Kinh Châu, chính là sinh mẫu của Liễu tiểu thư Liễu Diễm Nhi.”

Phúc Thọ Cao chế từ anh túc của Vân Cương là cực cấm kỵ ở Đại Chu. Trong quân xuất hiện Phúc Thọ Cao, binh lính đều tay chân như nhũn ra, không có sức chiến đấu, đánh trận liên tiếp bại lui. Dân gian có Phúc Thọ Cao, rất nhiều dân chúng không lo làm ăn, chuyên đi trộm chó trộm gà, thậm chí là chặn đường cướp của, giết người cướp tiền. Hồng đế từng ban chiếu lệnh, phạm là người tàng trữ Phúc Thọ Cao, “Một gánh chém một người, trăm gánh chém cả họ”, tóm lại cứ dính lú đến Phúc Thọ Cao chẳng tốt lành gì. Huống chi là cả ngàn gánh, tuy nói Liễu gia là gia tộc của thái hậu, nhưng chỉ sợ trừng phạt cũng không nhẹ được. Nghe Tiêu Dạ Huyền nói, chúng thần rớt rít cách Liễu quốc công thật xa, ngay cả Uy Liệt tướng quân Tô Thành cũng theo bản năng lùi lại mấy bước.

“Hay cho một Liễu quốc công, lúc trước tra được 10 gánh Phúc Thọ Cao ở Kinh Châu thì ra chỉ là một số lẻ! Tốt! Rất tốt!”

Giọng Hồng đế vang dội khắp điện Kim Loan, trong mắt tràn đầy tức giận. Vốn muốn đòi công đạo cho nữ nhi, Liễu quốc công thấy vậy lập tức hai chân mềm nhũn, quỳ xuống mặt đất. Mấy quan viên muốn cầu tình cũng lập tức im miệng.

“Hoàng thượng bớt giận!”, thấy sát ý trong đôi mắt uy nghiêm của Hồng đế, Liễu quốc công sợ đến mức cả người run lên.

“Liễu quốc công, ngươi có còn nhớ rõ Đại Chu ta từng phạt kẻ tàng trữ buôn bán Phúc Thọ Cao như thế nào?”

Nghe Hồng đế hỏi, nghĩ đến chiếu lệnh kia, Liễu quốc công dập đầu như giả tởm.

“Hoàng thượng, vì thần.....vì thần chỉ là nhất thời hồ đồ, cầu xin hoàng thượng khai ân!”

“Hoàng thượng khai ân!”

“Hoàng thượng!”

.....

Vốn dựa theo phản phó của Liễu thái hậu muốn văn hồi thanh danh của gia tộc, không ngờ biến thành như vậy. Liễu quốc công không ngừng cầu xin tha thứ, hồi hận muốn chết. Tội gì đi trêu chọc tên sao chổi Tiêu Dạ Huyền này chứ! Hôm nay vì danh tiếng nhất thời, vô duyên vô cớ giết chết con gái không nói, ngay cả mạng nhỏ cũng muốn mất theo. Thái hậu, ngài hồ đồ rồi!

Chúng thần nhìn hồi kịch này, chỉ có một ý tưởng, Liễu quốc công xong rồi! Mà không có Liễu gia sau lưng hậu thuẫn, tam hoàng tử cũng xong rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Đế vương vô tình

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Liễu quốc công Liễu Khai Nguyên tàng trữ 1 ngàn gánh Phúc Thọ Cao, số lượng khổng lồ, làm hại triều đình, gây họa cho dân, tội không thể tha, niệm tình là con cháu tông tộc thái hậu, phán cho tự sát, thanh tra và tịch thu gia sản, con cháu Liễu gia phạm làm quan đều cách chức biếm làm thứ dân, trọn đời không được làm quan.”

Ngay trong ngày Liễu quốc công lên Kim Loan Điện tố cáo thế tử, Hồng đế ban thông cáo. Thông cáo vừa ban ra, cả nước đều kinh hãi. Dân chúng thóa mạ Liễu gia lòng tham không đáy, là căn nguyên họa loạn của Đại Chu. Bộ phận quan viên ủng hộ Liễu gia và tam hoàng tử thấy Liễu quốc công

gặp nạn, người Liễu gia trọn đời không được làm quan, đều tránh xa hết. Không có nhà mẹ hậu thuẫn, nhất định sẽ không có cơ hội lên ngôi vua rồi rồi.

Quả nhiên, không bao lâu sau, Càn Thanh Cung loan tin, tam hoàng tử Tiêu An Bình được phong làm Lương vương, đảm nhiệm Thứ sử Lương Châu, không được ở lại trong cung, lập tức đến Lương Châu nhậm chức. Lương Châu là đất nào chứ? Đây chính là chỗ xa nhất của Đại Chu, chu vi trăm dặm, chưa đầy 500 hộ, quả thật là nơi đất cằn sỏi đá, tam hoàng tử quen sống an nhàn sung sướng trong cung, về cơ bản là không có khả năng sống nổi ở đó.

Dưới sự cố ý an bài của Hồng đế, chờ đến lúc hai người Liễu thái hậu và Liễu phi biết được tin thì thông cáo đã ban rồi. Hành lý của tam hoàng tử cũng đã được cung nhân trong Cảnh Dương Cung thu thập xong để trên xe ngựa ở cửa cung.

Trong Ngự Thư Phòng, Hồng đế mặc hoàng bào đứng trước cửa sổ, nhìn đoàn người nâng kiệu từ Từ Ninh Cung ra cửa cung, xoay người trở lại long ý.

“Hoàng thượng!”

“Hoàng thượng!”

.....

Nghe thấy tiếng bước chân dồn dập từ xa và giọng một già một trẻ, trên mặt Hồng đế xẹt qua một thoáng lạnh lùng. Ngẩng đầu lên, liền thấy Liễu thái hậu, hình dung tiêu tụy, và Liễu phi mặt đầy lo lắng không quan tâm tiểu thái giám canh cửa ngăn cản xông vào Ngự Thư Phòng.

Thấy vậy, Hồng đế nói với Lý Đức đứng bên cạnh: “Lý Đức, mang những người khác lui hết đi! Nơi này không cần người hầu hạ”

“Dạ, hoàng thượng”

Ứng tiếng hành lễ xong, Lý Đức dẫn tiểu thái giám canh cửa và cung nữ bên cạnh Liễu phi đi ra ngoài.

Thấy người đã đi hết, Hồng đế cười nhạt nói: “Không phải thái hậu không khỏe sao, lúc này không ở Từ Ninh Cung nghỉ ngơi cho tốt, chạy đến Ngự Thư Phòng làm gì?”

Nghe vậy, Liễu thái hậu giận đến cơ hồ phun ba lít máu, xử cháu mình tự sát, người nhà họ Liễu trọn đời không được làm quan, đây tam hoàng tử đi xa lại còn hỏi mình vì sao mà đến. Liễu thái hậu cố gắng lắm mới không phun máu. Vịn chặt Liễu phi bên cạnh, tận lực bình tĩnh nói: “Hoàng thượng, cho tới bây giờ Liễu quốc công chưa từng làm ác, lần này việc Phúc Thọ Cao chỉ là nhất thời hồ đồ, hoàng thượng khoan dung nhân ái, tha cho nó một lần, để ngày sao nó lấy công chuộc tội, thế nào?”

Hồng đế lạnh lùng nói: “Thái hậu, hình phạt cho Liễu quốc công do văn võ bá quan trong triều tán thành, hôm nay đã thông cáo với thiên hạ, nếu rút lại, uy nghiêm thiên tử của trăm con cháu.”

“Hoàng thượng, phán quyết như vậy thực sự vô cùng nghiêm khắc.....”

Liễu thái hậu chưa nói xong, Hồng đế đã trầm giọng cắt ngang: “Thái hậu sai rồi, mấy năm trước, trăm đã ban chiếu lệnh, phạm người buôn bán Phúc Thọ Cao ‘một gánh chém một người, trăm gánh chém cả họ’, phán quyết hôm nay là đã niệm tình thái hậu rồi, chứ nếu theo quy định ban đầu, thì phải diệt cả Liễu gia, thái hậu phải thông cảm cho nỗi khổ tâm của trăm mới phải.”

“Ngươi.....”, lúc này bộ mặt Hồng đế lạnh lùng phản cung kính thường ngày không thấy nữa, lạnh lẽo trong ánh mắt kia khiến Liễu thái hậu trọn to hai mắt, ngã ngửa ra sau.

Liễu phi thấy Liễu thái hậu như vậy vội đỡ người qua ngồi một bên, sau đó quỳ trên mặt đất khóc lóc nói: “Hoàng thượng, chuyện Phúc Thọ Cao xem như xong, nhưng còn An Bình kính xin hoàng thượng niệm tình nô tỳ hầu hạ hoàng thượng nhiều năm mà thu hồi mệnh lệnh đã ban!”

Liễu phi khóc như hoa lê đầm mưa chỉ hy vọng có thể đã động được Hồng đế. Nhưng Hồng đế lạnh lùng nói: “Liễu phi, cho An Bình đến Lương Châu là trăm đã sớm quyết định, để tôi luyện ý chí của nó, nhớ ngày đó, Dạ Huyền đến Bắc Địa đầy họa loạn, nhưng chỉ qua mấy năm nơi đó đã thành một mảnh an cư lạc nghiệp. An Bình thân là hoàng tử của Đại Chu ta, chẳng lẽ không thể đến Lương Châu? Lại nói ngươi cũng nên ghi nhớ ‘hậu cung không được can dự chuyện triều chính’! Về sau không có lệnh trăm, ngươi cứ ở trong An Nhạc Cung mà tu tâm dưỡng tính đi!”

Nghe ra ý Hồng đế muốn giam lỏng mình, Liễu phi cứng ngắc ngồi trên đất, nắm chặt tay, móng tay bén nhọn đâm sâu vào da thịt, hồi lâu, cắn răng nói: “Hoàng thượng, hiện giờ dù gì An Dương cũng là vương hậu của nước Ô Tôn ở Tây Vực, nó và An Bình là huynh muội ruột, hoàng thượng đối đãi với Liễu gia và An Bình như thế, chẳng phải là không nể mặt nó hay sao? Chẳng lẽ không sợ quan hệ giữa hai nước có khoảng cách?”

Nghe Liễu phi nói, Hồng đế không trả lời ngay, chỉ rút ra một bức quốc thư giấy mạ vàng của nước khác ném tới trước mặt Liễu phi.

Liễu phi sững sờ, nhặt quốc thư lên, mở ra xem, trong khoảng thời gian ngắn bất động tại chỗ.

“Hai tháng trước, tại đại thọ 50 của quốc vương Ô Tôn, An Dương và đại tướng quân Ô Tôn quốc hạ độc trong tiệc rượu, mưu đồ chiếm ngôi, mặc dù quốc vương Ô Tôn không trúng độc, nhưng hoàng thái tử uống lầm rượu độc bị độc chết. Quốc vương Ô Tôn hết sức tức giận, hạ quốc thư phế hậu. Để chứng minh chuyện này không phải do Đại Chu mưu đồ, trăm đã nhện đau giao An Dương cho quốc vương Ô Tôn xử trí.”

“Hai tháng.....” nhìn quốc thư, nghe lời nói lạnh lẽo của Hồng đế, Liễu phi như điên nhào tới bắt lấy vạt áo của Hồng đế, thét to: “Hoàng thượng, An Dương là cốt nhục của ngài! Sao ngài có thể nhẫn tâm như thế!”

Nghe Hồng đế nói, vốn ần ần, Liễu thái hậu cố gắng đứng dậy, bắt lấy long bào của Hồng đế, thờ dốc không ngừng nói: “Tiêu Lâm Thiên, lúc trước nếu không có ai gia, làm sao ngươi có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế, hôm nay ngươi hỏi báo ai gia như vậy sao?”

Nghe nói, hàn ý trong mắt Hồng đế bắn ra bốn phía, đẩy đôi tay nhăn nheo của Liễu thái hậu ra, lạnh nhạt nói: “Mấy năm nay trăm tuân thủ hiếu đạo, coi như hỏi báo thái hậu. Bất quá, di mệnh của phụ hoàng, trăm không dám quên, cho nên thái hậu chớ oán hận.”

Nghe vậy, Liễu thái hậu và Liễu phi đều lộ vẻ hoảng sợ.

“Năm xưa gia tộc Liễu thị một mình nắm lấy quyền thế trong triều, phụ hoàng biết rõ mình bị hạ độc nhưng chỉ có thể ần ần, âm thầm an bài vì trăm, để đến ngày trăm đủ lông đủ cánh bảo thủ cho đường mẫu Luong phi. Những năm này, thế lực Liễu gia lần lượt bị trăm nhô bỏ, hôm nay mới chân chính là thiên hạ của Tiêu gia ta, về phần An Dương và An Bình.....”, nói đến đây, Hồng đế dừng lại một chút, “Cũng chỉ là nghiệt chủng mà thôi”.

Liễu phi không để ý đến Liễu thái hậu đã bắt đầu trợn trắng mắt trên giường, trong mắt tràn đầy nghi ngờ nghe lời nói hời hợt của Hồng đế, điên cuồng chỉ kiếm vào Hồng đế, cả người run rẩy hỏi: “Ngươi nói gì? Ngươi lập lại lần nữa, hoàng nhi của ta sao có thể là nghiệt chủng!”

Nhìn trường kiếm chia thẳng vào mình, sắc mặt Hồng đế cực kỳ trầm tĩnh, không trả lời vấn đề của Liễu phi, nét mặt đen tối khó hiểu.

“Trăm từng nói với hoàng hậu, trên đời này trăm sẽ không bỏ qua cho bất kỳ kẻ nào dám thương tổn nàng. Lúc trước là ngươi an bài để nàng động thai phải sinh non, chẳng lẽ ngươi quên! Nếu đã thương tổn nàng, sẽ phải trả giá rất đắt!”

“Không phải ta.....” thấy ánh mắt nam tử y như lưỡi dao sắc bén, Liễu phi vội vàng muốn giải thích, cuối cùng phát hiện tất cả đều là uống công.

Một hồi lâu, bất chợt Liễu phi cười lớn. Sau khi cười xong mặt tràn ngập ý hận.

“Hoàng hậu.....hoàng hậu! Thì ra trong lòng ngươi vĩnh viễn chỉ có nàng ta! Nhiều năm qua cái gì Tĩnh phi, cái gì Đồng phi, sủng phi gì đó tất cả chỉ là nguy trang!” nghĩ đến nam nhân mình tâm tâm niệm niệm mấy chục năm, tranh giành vì hắn, lại đối xử với mình như vậy, liên lụy con mình phải rơi vào kết cục chết ở xứ người, nghiệt chủng.....Liễu phi cắn răng, lộ vẻ điên cuồng, cầm chặt kiếm trong tay chém tới.

Mùi máu tươi tràn lan khắp Ngự Thư Phòng.

Nhìn máu chảy xuống từ trên thân kiếm trong tay Hồng đế, lúc này Liễu phi mới ý thức được vấn đề.

“Liễu phi hành thích hoàng thượng trong Ngự Thư Phòng, đền tội tại chỗ”

Hồng đế giờ tay lên, Liễu phi trợn to hai mắt cứ như vậy ngã thẳng xuống bên người Liễu thái hậu, máu từ trên chiếc bàn trà chảy tràn lên người Liễu thái hậu đang nằm trên giường. Khiến Liễu thái hậu vốn đã đến cực hạn trong nhảy mắt thân thể co quắp.

“Phụ hoàng đã từng nói, thái hậu sau trăm tuổi không thể cùng hợp táng, vô luận sống chết, không còn gặp nhau nữa, cho nên khi thái hậu chết trăm sẽ cho hỏa táng, rải tro xuống đất, hóa thành cát bụi, coi như là cống hiến duy nhất của thái hậu cho đời.”

“Ngươi.....” Liễu thái hậu nghe lời nói tựa băng lạnh của Hồng đế, máu tươi từ miệng trào ra ào ào, đã sắp không xong.

Hồng đế vẫn lạnh lùng đứng bên giường nói ra sự thật khiến thái hậu không chịu nổi.

“Có một việc phụ hoàng đã từng nhắc đến, trăm nghĩ trước khi ra đi thái hậu sẽ muốn biết. Lúc trước, Khang Thân Vương mắc bệnh hiểm nghèo, không phải tình cờ, tất cả.....là do phụ hoàng sắp xếp.”

Trong Ngự Thư Phòng, tiếng thờ dốc ngừng hẳn, nghe xong lời Hồng đế, khổ tâm tính toán mấy chục năm, Liễu thái hậu không cam lòng, rút cục nghẹn đầu, trút hơi thở cuối cùng.

Đứng yên hồi lâu, Hồng đế ném kiếm sang một bên, nhìn Liễu thái hậu và Liễu phi một cái, sai bước đi ra ngoài.

Âm thanh của thái giám Lý Đức vang dội bên ngoài Ngự Thư Phòng.

“Thái hậu, qua đời!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiêu Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 88: Nhớ chàng

“Phúc Thọ Cao gây họa cho Đại Chu nhiều năm, Liễu quốc công lại giấu 1 ngàn gánh trong biệt viện ở Kinh Châu, quả là kinh khủng”

“May nhờ thể tử anh minh, tìm ra những thứ hại người đó. Nữ nhi Liễu quốc công vô liêm sỉ, bị Liễu quốc công giết rồi, trên Kim Loan Điện còn muốn đổ tội cho Cẩm Thân vương thể tử, thật là không biết xấu hổ”.

“Liễu phi vì ép thánh thượng thu hồi ý chỉ trừng phạt Liễu gia vậy mà rút kiếm đâm thánh thượng, đúng là to gan lớn mật, nói không chừng, Liễu gia bán Phúc Thọ Cao lấy ngân lượng là để âm mưu soán vị đấy, thấy không xong, liền chó cùng rứt giậu.”

“Đương kim thánh thượng quả rất nhân đức, sau khi Liễu thái hậu qua đời còn tự tay đỡ linh phong! Ngay cả cháu ruột Khang Thân Vương của Liễu thái hậu còn đứng rất xa đấy”

.....

Chớp mắt đã qua 3 tháng, trên lầu Dược Tiên Đường, đám người Như Ca nghe dân chúng bàn luận trong quán trà mới mở đối diện, đều nhìn nhau cười. Vì tiếp nhận mấy bệnh khó chữa, các đại phu ở Dược Tiên Đường liền cầu Phong quán gia mời Như Ca đến giúp một tay, nhờ đó mới nghe được những lời bàn tán này.

Vốn giúp Thanh Loan tra oan tình, kết quả bọn thuộc hạ của Tiêu Dạ Huyền lại tra ra trong mật thất biệt viện của ái thiếp Liễu quốc công ở Kinh Châu có giấu ngân gánh Phúc Thọ Cao. Thế là một phát trúng đích, Liễu gia sụp đổ, quả thật có chút khó tin.

Nhớ kiếp trước, lúc mình qua đời, mặc dù Liễu thái hậu đã chết, Liễu gia vẫn còn là một đại gia tộc trong kinh thành, vậy mà hôm nay.....chẳng lẽ sống lại đã làm thay đổi tất cả?

Đúng rồi, không chỉ số mệnh của mình và Dạ Huyền thay đổi, hình như chung quanh cũng có biến hóa khác thường!

Liếc mắt nhìn Thanh Loan đã có nụ cười rục rờ như Thanh Nhi, Như Ca thấy vui mừng từ đáy lòng.

Nhà Thanh Loan được rửa oan, thánh thượng muốn bù đắp nên cho Thanh Loan làm huyện chủ, ai ngờ Thanh Loan thật ngốc, chỉ mong được ở bên Như Ca làm đại nha hoàn. Bất quá hiện nay Thanh Loan đã thay da đổi thịt, không giống ngày xưa trầm buồn, tính tình sáng sủa hơn rất nhiều.

“Không ngờ đã qua 3 tháng mà bách tính kinh thành vẫn còn nghị luận chuyện này, hiện tại người người đều khen thể tử chúng ta anh minh cơ trí, trừ hại cho dân!”

Nghe vậy, Như Ca trầm nghĩ trong lòng: nếu không phải Liễu quốc công lập kế không kín kẽ, chuyện Phúc Thọ Cao vô tình bị tra ra, mọi người bị che mắt, người kia biến tiểu thư phủ quốc công thành như vậy, sợ rằng sẽ không thể bỏ qua, làm gì được ca ngợi anh minh thần võ gì nữa.

Nghĩ tới trong vụ lần này Cẩm Thân Vương cũng có phần, lòng Như Ca liền hết sức khó chịu, vốn Như Ca thấy tình cảm giữa Tiêu Dạ Huyền và vợ chồng Cẩm Thân vương quá đậm bạc, nên cố gắng giúp. Nhưng giờ, một chút ý nghĩ như vậy Như Ca cũng không có. Khi Như Ca nhận bầu rượu bạch ngọc kia từ tay ảnh vệ của Tiêu Dạ Huyền, trong bình còn lưu lại chút rượu, nằng đã lỡ mờ nhận ra trong đó không phải là xuân dược bình thường. Quả nhiên, được tính của thuốc kia hết sức hỗn loạn, nếu không nhờ Tiêu Dạ Huyền có lòng đề phòng, sợ rằng đã trúng kế rồi.

Như Ca đang nghĩ thì Thanh Nhi nhắc nhở: “Tiểu thư, chúng ta nên về thôi, một lát thể tử từ quân doanh ở ngoại ô trở lại không thấy tiểu thư sẽ đi tìm khắp nơi đấy, hôm nay thiếu gia Vân Kiệt cũng cùng tới! Còn có, chỉ sợ Huân thiếu gia đã học xong sớm đứng chờ rồi.”

Lời Thanh Nhi cắt ngang dòng suy nghĩ của Như Ca. Vì việc bỏ thuốc lần đó, quan hệ giữa Cẩm Thân Vương và Tiêu Dạ Huyền càng lạnh nhạt, sau khi Liễu gia bị tịch thu gia sản, Tiêu Dạ Huyền liền xin Hồng đế cho ra khỏi vương phủ, biết nội tình Hồng đế cũng không ngăn cản, hai người liền dọn về phủ thể tử. Sau cuộc thi võ, chiêu mộ được một lượng lớn binh lính, Tiêu Dạ Huyền phải ở lại quân doanh cách kinh thành hơn 10 dặm để huấn luyện tướng sĩ mới. Nên hai người đã có vài ngày không gặp.

Nhìn trời, đã hoàng hôn, quả nên trở về phủ. Như Ca sắp xếp lại kết luận chuẩn đoán bệnh và mạch chứng hôm nay, rửa sạch hóa trang trên mặt xong, liền dẫn bọn Thanh Loan xuống lầu.

Ba người lên xe ngựa trở về phủ thể tử, xa xa đã thấy ở cửa phủ là Tiêu Dạ Huyền mặc cẩm bào màu đen thêu mãng xà bạc, bên cạnh là Vân Kiệt mặc áo màu xanh đặc trưng của tiểu tướng trong quân đang xuống xe, Tiết Thanh Trạch và Tuyết Lang cũng bị đưa đến quân doanh huấn luyện mấy ngày nay đã ốm hơn không ít.

Như Ca nhìn em trai tinh thần phấn chấn, cảm thán cuộc đời như giấc mộng, kiếp trước thân thể Vân Kiệt không tốt, kiếp này lại lấy được thứ hạng trong cuộc thi võ như lời Tiêu Dạ Huyền đã nói. Nếu không phải cuộc thi là công khai, mình tận mắt chứng kiến, Như Ca sẽ cho là Vân Kiệt trúng tuyển là do Tiêu Dạ Huyền cố ý sắp xếp.

Vân Kiệt nghe tiếng vó ngựa, nhìn sang thấy người đánh xe là Hắc Nham, liền biết chị mình trở về, cười rạng rỡ.

“Tháng này ở trong quân doanh ăn không ít đau khổ rồi ha?”

Xuống xe ngựa, Như Ca thấy Vân Kiệt đen đi không ít, hơi đau lòng.

“Chưa ăn đau khổ gì cả, chỉ là rèn luyện bình thường mà thôi. Bất quá đồ ăn tỷ chuẩn bị đệ chưa ăn được hai miếng, đã bị các huynh đệ đoạt hết. Lần này trở về nhất định phải mang nhiều một chút mới được.”

Đã trải qua sự huấn luyện của bốn mãnh tướng dưới trướng Tiêu Dạ Huyền, mức huấn luyện thế này với Vân Kiệt có thể nói dễ như ăn cháo. Bất quá thức ăn trong quân không hợp khẩu vị lắm, Như Ca biết được bèn mua nửa đầu bò về, sơ chế sạch sẽ hong khô, sau đó ướp dầu vừng, tiêu và đại hồi rồi xào lăn một phen, chia làm hai phần cho con nuôi của Vương ma ma đánh xe đưa qua.

Vân Kiệt vừa vào quân làm tiểu tướng, tất nhiên không giống với người phụ trách huấn luyện tân binh như tỷ phu Tiêu Dạ Huyền có doanh trướng riêng, đồ ăn vừa mở ra một đám ‘sói’ nghe mùi liền bu lại. Nhìn những đôi mắt sáng rỡ của mấy người cùng trướng, Vân Kiệt nào nỡ ăn một mình. Vân Kiệt hào phóng, mọi người cũng không khách khí, hơn nữa đồ ăn có hạn, mà nhu cầu thì vô hạn, trong khoảnh khắc món ngon đã hết, những bữa cơm sau Vân Kiệt chỉ có thể gặm bánh bao khô sống qua ngày.

Nghe Vân Kiệt nói như thế, Như Ca gật đầu một cái, mình đứng là không suy nghĩ chu đáo, trong quân doanh đâu chỉ có một mình Vân Kiệt.

“Vào phủ trước đi, một lát, tỷ sẽ làm đồ ăn ngon khao đệ.”

“Dạ”

Đây là lần đầu tiên Vân Kiệt đến phủ thế tử, cho nên khó tránh khỏi có chút thận trọng, đi sau lưng anh rể và chị gái, mắt nhìn thẳng, tuân thủ nghiêm cẩn quy củ. Khi xuyên qua một hành lang, đột nhiên, Vân Kiệt bị cảnh tượng cách đó không xa hấp dẫn.

Chỉ thấy trên bàn đá dưới gốc cây hoa rụng là tả, một bé trai không lớn không nhỏ, diện mạo hết sức tinh xảo, mặc áo trắng đang an tĩnh đứng đó, ánh mắt tinh khiết nhìn thẳng sang bên này, thấy người tới, đôi mắt đưa bé như sao trên trời đang tỏa sáng, bước một bước……. Vân Kiệt sợ hãi nhắm mắt lại.

Không có âm thanh thân thể rơi xuống đất như trong dự đoán, mở mắt ra liền thấy đứa bé đã được anh rể Tiêu Dạ Huyền tiếp được. Một lớn ôm một nhỏ, mặt mày có mấy phần tương tự, hai người nhìn tựa như cha con.

“Tỷ tỷ, đây chính là tiểu thiếu gia Tiêu Dạ Huân đúng không, dung mạo còn xinh xắn hơn đệ lúc nhỏ nữa!” Vân Kiệt tiến lên trước, nhìn đứa bé được Tiêu Dạ Huyền thả xuống, hỏi nhưng đã như khẳng định. Tuy tỷ tỷ đã nói qua trên thế gian này có khối người có màu sắc con người khác nhau, bất quá ở Đại Chu, đây là lần đầu tiên Vân Kiệt thấy nên có chút tò mò.

Qua mấy tháng được Như Ca điều dưỡng thân thể, làn da vốn tái nhợt như có bệnh của Tiêu Dạ Huân đã cải thiện rất nhiều, trở nên mịn màng hồng hào, kết hợp với đôi môi mỏng đỏ như thoa son quả thật chẳng khác tiểu tiên đồng.

Nghe Vân Kiệt nói, Như Ca cười gật đầu, đi đến bên nam tử, nhẹ nhàng sờ sờ cái mũi nhỏ của Tiêu Dạ Huân hồn nhiên không biết mình vừa suýt chút nữa thì té lộn đầu, “Lần sau đừng đứng trên bàn, té đụng chân thì khổ.”

Nói xong, chỉ Vân Kiệt giới thiệu với Tiêu Dạ Huân: “Đây là đệ đệ Vân Kiệt của ta, coi như ngang hàng với đệ, về sau ở chung vui vẻ nha!”

Hai mắt long lanh của đứa bé nhìn thiếu niên xa lạ trước mắt, sau một lúc lâu, hướng về phía Như Ca như đang thương lượng với mình gật đầu một cái.

Vân Kiệt hết sức yêu thích đứa bé, lúc này muốn nhào tới ôm, nhưng Tiêu Dạ Huân nhảy mất lách người tránh đi.

Thấy Vân Kiệt sững sờ, Thanh Nhi tốt bụng giải thích: “Vân Kiệt thiếu gia, ngày thường trừ tiểu thư và cô gia Huân thiếu gia không thích gần người khác.”

“Lúc trước đứa nhỏ này chịu không ít đau khổ, nên có tâm phòng bị rất lớn”, ở chung hai tháng, tiểu Huân và Tiêu Dạ Huyền đã không còn xa lạ.

Nắm tay đứa bé trốn sau lưng mình, Như Ca cười nói: “Lúc mới vào phủ còn rất quy củ, thế nào vừa thấy đã muốn xông lên ôm tiểu Huân thế.”

Nghe vậy, Vân Kiệt lúng túng gãi gãi đầu: “Cảm giác rất thân thiết, cho nên……”

“Được rồi, đi vào đi, mùa thu gió lớn, nơi đây lại là đầu gió, một lát sẽ lạnh”, sờ sờ đôi tay hơi lạnh của Tiêu Dạ Huân, Như Ca kéo người vào trong viện.

Vì vội chạy về chưa kịp tắm nên vào phòng ngoài, Tiêu Dạ Huyền, Vân Kiệt và cả Tuyết Lang đều bị Như Ca đẩy đi tắm. Về phần Tiết Thanh Trạch đã tắm rửa sạch sẽ, Như Ca cho Vương ma ma dâng trà nước chiều đãi, mình thì trở lại thư phòng cất những kết luận mạch chứng hay xong, thay quần áo sạch và rửa tay, sau đó đi đến phòng bếp chuẩn bị bữa tối.

Tiêu Dạ Huyền và Vân Kiệt tắm rửa xong thì đến phòng trong, một mùi thơm nồng nàn của thức ăn truyền đến khiến hai người thấy đói kinh khủng. Ngồi vào chỗ của mình, chỉ thấy trên bàn bày sừng sừng, heo sữa quay, gà sốt, giò hầm, thịt bò ngũ vị hương, thịt kho tàu…… hoặc nóng hoặc nguội hơn 10 món, tiếp theo là các loại bánh ngọt, nhìn đã chảy nước miếng.

Chờ Như Ca ngồi xuống, mọi người liền không chút khách khí bắt đầu động đũa. Chưa tới thời gian một chén trà đầy bàn thức ăn cứ như gió cuốn mây tan hết sạch, khiến Như Ca không khỏi chần chừ, không biết mấy người này đã nhịn đói mấy ngày rồi.

Sau khi cơm nước no nê, Tiết Thanh Trạch về mặt thỏa mãn nói: “Tay nghề của đại tẩu tốt đến mức ngự trù trong cung cũng không sánh bằng.”

“Tiết công tử quá khen”.

“Tỷ tỷ, Tiết đại ca không nói quá đâu, từ sau khi tỷ gả đi, đệ chưa được ăn ngon như vậy bao giờ.” Vân Kiệt ở một bên phụ họa.

Nghe Vân Kiệt nói, Như Ca bắt đầu đi lác đầu, hiện tại đầu bếp trong Nhân Nguyệt Các đều là trước khi xuất giá mình đặc biệt mời tới, tay nghề rất tốt, làm sao có thể không ngon. Lại nghĩ thật khó tin em trai mình đã tiến vào quân, bèn hỏi: “Ở trong quân đã thích ứng chưa?”

“Rồi ạ, thường ngày chỉ có một mình, nay với một nhóm người cùng ăn cùng ở cùng nhau chịu khổ xem như một thể nghiệm mới, cho nên tỷ đừng lo lắng. Thời điểm tỷ phụ tiến vào quân còn nhỏ hơn nhiều mà”, bây giờ Vân Kiệt hoàn toàn lấy anh rể Tiêu Dạ Huyền làm gương, mọi việc đều lấy hắn làm chuẩn.

“Vậy thì tốt rồi.”

Dùng xong bữa tối, Tiêu Dạ Huân trở lại gian phòng phía tây làm bài tập thầy giáo giao. Vân Kiệt thì mang theo một ít thuốc bổ Dược Tiên Đường mới nghiên cứu ra trở về Ngọc phủ. Còn lại Tiết Thanh Trạch vẫn thong dong ngồi trong phòng khách phủ thể từ thưởng thức trà thơm.

“Đại tẩu, lần này Thanh Trạch đến, ngoại trừ thăm đại tẩu, còn có một chuyện quan trọng khác muốn bàn bạc với đại tẩu.”

Vốn nghĩ Tiết Thanh Trạch ở lại là có chuyện muốn bàn với Tiêu Dạ Huyền, không ngờ là tìm mình. Nhìn Tiêu Dạ Huyền, thấy hắn bắt động ngồi đó, không nói một lời, không khỏi có chút khó hiểu.

“Tiết công tử cứ nói đừng ngại”

“Là thế này, vốn Thanh Trạch phụ trách việc mua thuốc trong quân Bắc Địa, nhưng các loại thuốc phân tán, qua nhiều trung gian, rất tốn phí, Thanh Trạch nghe nói Dược Tiên Đường là của đại tẩu, dược liệu hết sức đầy đủ, nên hi vọng Dược Tiên Đường có thể phụ trách cung cấp dược liệu cho quân, đỡ cho Thanh Trạch phải bôn ba. Không biết đại tẩu nghĩ sao?”

Cung ứng dược liệu cho cả quân Bắc Địa, một con số khổng lồ à! Đối với kiểu nước phù sa không chảy ruộng ngoài này, Như Ca tất nhiên sẽ không từ chối, chỉ cười nói: “Tất nhiên là tốt, hôm nay gần giữa tháng, thời điểm Dược Tiên Đường thu mua dược liệu, Tiết công tử rảnh rồi thì cầm danh sách dược liệu cần thiết đến Dược Tiên Đường lấy đi, sau này nếu có thuốc gì cần đổi, cứ báo với Thanh Loan, Thanh Loan sẽ điều chỉnh ngay.”

“Vậy thì tốt quá” nhìn thoáng qua nam tử bên kia cứ gõ gõ ngón trỏ xuống bàn, Tiết Thanh Trạch vội vàng đứng dậy nói: “Không còn sớm, Thanh Trạch cũng nên trở về phòng thuốc, ít ngày nữa sẽ đem danh sách dược liệu đến Dược Tiên Đường, cáo từ!”

“Tiết công tử đi thông thả!”

Thấy Tiết Thanh Trạch chạy trốn thật nhanh, Như Ca mỉm cười.

Trở lại phòng ngủ, Như Ca nhìn qua nam tử này giờ chưa nói câu nào đang ngồi đọc sách trên ghế dựa, thường ngày lúc trở về phòng, hắn có dáng hoàng như thế đâu. Trong lòng không khỏi cảm thấy uất ức. Mấy ngày qua mình luôn nhớ đến hắn, nhưng hắn thì hình như không giống vậy!

Như Ca không vui đi đến bên cạnh chặn cuốn sách không cho nam tử nhìn nữa. Lúc này nam tử giang hai tay, nằng lập tức nhào vào lòng ngực đã mấy ngày không ở.

“Dạ Huyền, ta nhớ chàng lắm!”

Chỉ có ở thời điểm làm nũng, vợ yêu mới gọi mình như vậy! Ôm thật chặt vợ yêu trong lòng, hai mắt nam tử tràn ngập ôn tình khó nói nên lời, bất quá giờ phút này Như Ca đang vui trong ngực nam tử nên không nhìn thấy.

Như Ca nằm trong lòng Tiêu Dạ Huyền hồi lâu, không nghe hắn nói gì, bèn ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt hẹp dài của hắn, thấy bên trong chỉ có bóng của nàng. Như Ca thấy đôi mắt kia chuyên chú nàng khiến tim đập dữ dội, giống như có thứ gì đó thúc giục nàng đến gần hắn.

Chẳng biết từ lúc nào mỗi hai người đã chạm vào nhau. Như Ca nhìn lướt qua quyển sách Tiêu Dạ Huyền đang cầm, cười ra tiếng, người này thật là, sách cầm ngực thế này làm sao đọc đây?

Bị phát hiện mặt Tiêu Dạ Huyền ửng đỏ, nhìn tiểu nhân nhân trong ngực cười ha ha, hung hăng hôn một cái, bẻ ngang nàng đến giường.

Gió phất qua, cửa sổ lặng lẽ khép lại, che cảnh xuân kiều diễm trong phòng.....

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiêu Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Mưu kế của Lục yêu

“Vương phi nương nương, ngài không thấy đâu, hiện nay những người có quan hệ với Liễu gia đều chẳng khác gì chuột trên phố, người người đòi đánh, lúc lão nô ra ngoài mua đồ, gặp nhị thiếu gia vừa âm ỉ ở Tô phủ xong ra đường bị người ném trứng gà thối, ai u, mặt nhị thiếu gia xanh mét, thú vị cực

kỳ!”

Trong Phù Dung Viện, Trương ma ma nhìn nọt nở nụ cười miêu tả sống động cảnh mình đã thấy.

“Thật có chuyện này?” vừa đắp mặt nạ bùn xong đang nằm trên giường hưởng thụ nha hoàn khéo tay xoa bóp cho, Cẩm Thân vương phi Trần thị nghe Trương ma ma nói, mở mắt ra, bên trong tràn đầy vẻ hả hê.

“Tất nhiên là thật ạ, chuyện như vậy sao có thể giả, tuy đã qua mấy tháng nhưng theo nô tỳ thấy e rằng Liễu gia đã bị tiếng xấu muôn đời. Hiện tại dân chúng trong kinh thành vừa nghe đến Liễu gia còn hận không dùng nước bọt làm chúng chết đuối được!”

Nghe vậy, Trần thị cười nói: “Nên như thế.”

“Là thế tử chúng ta anh minh, mới tra được tội của Liễu quốc công!”

Có thể là ông trời cho Trương thị cơ hội, trong nhà bà vú Hạ ma ma của vương phi Trần thị xảy ra biến cố lớn, bắt đấng dĩ xin nghỉ, dưới sự đề cử tích cực của Lục Yêu, nha hoàn đang được sủng ái nhất Phù Dung Viện, Trương ma ma hết ăn lại nằm được cất nhắc tới hầu hạ bên cạnh vương phi. Trương thị rất biết cách nhìn hót khiến Trần thị ưng ý vô cùng, biết Trần thị không thích Liễu trắc phi, liền đáp Liễu gia xuống đất.

“Nhi tử bản phi tự nhiên là hướng về bản phi, Liễu Như Mộng thật rất bỉ ổi, lại dám tính kế Dạ Huyền. Liễu gia có kết cục thế này, hoàn toàn là gieo gió gặt bão, còn tiện nhân Liễu phi, dám ở Ngự Thư Phòng hành thích hoàng thượng..... Hừ! Liễu gia xem như xong rồi!” vốn vì chuyện Phúc Thọ Cao, người Liễu gia chỉ bị biếm làm thứ dân, ai ngờ Liễu phi hành thích hoàng thượng, đây là tội tru di cửu tộc đó, Liễu thái hậu lại qua đời, người Liễu gia bị phán lưu đày. Bất qua tam hoàng tử không giống, vì vừa nghe tin Liễu phi hành thích hoàng thượng, sợ đến mức té đập đầu, máu chảy ròng ròng, trở thành kẻ ngu, không cần trừng phạt khác nữa.

Lúc Liễu gia sụp đổ, Trần thị vin vào cơ ‘gia phong bất chính, con cháu cũng không hiền’ phạt hèo Liễu trắc phi rồi đưa đến thôn trang bên ngoài để tĩnh tâm suy ngẫm lỗi lầm. Cẩm Thân vương mặc dù không vui, nhưng việc Liễu gia quá lớn, không tiện nháo với Trần thị lúc này, chỉ có thể dăm ba bữa lại chạy đến thôn trang an ủi Liễu trắc phi vì Liễu gia suy tàn mà đau lòng muốn chết.

Về phần Tiêu Dạ Cát, dù không tính là con cháu Liễu gia nhưng có chút quan hệ với Liễu gia nên ở Lễ Bộ bị không ít tức, đến nỗi về sau dứt khoát không đến Lễ Bộ làm việc luôn, cả ngày ở trong rạp hát sống mơ mơ màng màng, đối với nhị thiếu phu nhân Tô Như vẫn hết sức ghét bỏ như cũ. Năm tháng trước, trong cơn tức giận, Tô Như bỏ về nhà mẹ đẻ. Tô đại tướng quân điên tiết phái thủ hạ đến rạp hát bắt người đánh cho một trận, hôm nay Tiêu Dạ Cát phải đến Tô phủ xin lỗi. Những cái đình trong phủ gần như đã nhỏ hết, tâm tình Trần thị rất tốt.

“Vương phi nói phải ạ”

Tĩnh thần thư thái, người cũng thoải mái rồi, Trần thị ra hiệu cho đại nha hoàn bên cạnh dừng tay, hỏi: “Còn gì nữa không?”

“Còn một việc, không biết có nên nói hay không ạ?”

Thấy bộ dáng Trương thị muốn nói lại thôi, Trần thị tò mò, “Trương ma ma có gì cứ nói thẳng! Trong đây không có người ngoài”.

Kể từ khi quyết cho nữ nhi mình trèo cao, mỗi ngày Trương ma ma đều nhìn chăm chăm thế tử hi vọng tìm được cơ hội, cơ hội chưa thấy thế tử đã dọn ra khỏi vương phủ, cơ hội gặp thế tử còn không có, lấy đâu ra cơ hội tiếp cận!

Bất quá tục ngữ có câu, chỉ cần có cuộc tốt, trên đời không có góc tường nào không nảy được. Không có nam nhân không thích ăn vụng, hiện tại sợ rằng thế tử bị thế tử phi quản kỹ quá nên mới vậy. Muốn tiếp cận thế tử phải tìm đường khác. Trương thị liền chuyển sang nhìn chăm chăm thế tử phi Ngọc Như Ca. Trời không phụ người có lòng, liền tiếp mấy tháng, quả nhiên đã tìm được cơ hội.

“Vâng, trưa hôm qua, lão nô đến Cẩm Tú Phường mua vải cho vương phi, lúc ngang qua Dược Tiên Đường, vô tình gặp thế tử phi mang theo hai nha hoàn đi vào đó. Quan trọng là, vài canh giờ sau, thời điểm lão nô về phủ, vẫn thấy xe ngựa thế tử phi dừng ở trước Dược Tiên Đường. Theo lý, nếu thế tử phi không khỏe, trong phủ thế tử có đại phu, trong cung có thái y, cần gì đến Dược Tiên Đường. Hơn nữa, hai tháng trước, lão nô nhiều lần thấy nha hoàn bên cạnh thế tử phi cầm một đồng gói thuốc về phủ. Giờ ngắm lại quả rất kỳ quặc.”

Nghe vậy, Trần thị giật mình, “Người xác định là nó?”

“Bẩm vương vương, nô tỳ nhìn thấy hết sức rõ ràng, không dám nói xằng nói bậy”.

Thấy Trương thị giờ hai tay thè, mặt Trần thị trầm xuống, nói nhỏ: “Nhớ ngày trước bản phi vừa vào vương phủ liền có thai, giờ Dạ Huyền ngày ngày thương yêu nó, mà hơn 3 tháng vẫn chưa thấy gì, chẳng lẽ thân thể nó quá thật có thiếu sót? Mới lên đi khám đại phu ở ngoài, nếu nó giống Tô Như, không sinh được, hoặc bảy tám năm mới sinh, chẳng phải thành chuyện cười sao?”

Tuy trước khi đi Hạ ma ma đã ngăn cản vạn dặm Trần thị nên hòa hảo với con dâu Ngọc Như Ca, nàng dâu này dù đã dọn ra khỏi vương phủ nhưng vẫn thường xuyên gửi tới lễ vật hiếu kính. Bất quá, đối với đứa con dâu là thứ nữ xuất thân từ gia đình không mấy quyền quý này, Trần thị vẫn có chút xem thường. Tô Như là con vợ cả ở phủ tướng quân, được nuôi dưỡng đầy đủ, thế mà vào vương phủ 4 năm vẫn không sinh được, huống chi thứ nữ không được sủng này..... Trần thị càng nghĩ càng thấy có lý, bèn nói với Trương thị: “Vài ngày trước bản phi nghe nói, người có phương thuốc tổ truyền giúp nghiệm ra nữ tử có thể sinh con hay không đúng không?”

Bởi vì thường ngày Lục Yêu hầu hạ, nói phương thuốc dưỡng nhan trong tay là do tổ tông truyền lại, vương phi Trần thị dùng thấy hiệu quả rõ rệt, vết

nhân bên khỏe mắt nhạt đi rất nhiều, nên hết sức tin tưởng vào phương thuốc của Trương gia.

Trương ma ma theo bản năng liếc nhìn nữ nhi Lục Yêu, thấy nàng ta khẽ gật đầu, liền nói: “Đừng ạ, đây là phương thuốc đại bổ dưỡng thân, sau dùng thuốc nửa tháng không được sinh hoạt phụ thê, qua thời gian đó sinh hoạt vợ chồng lại, nếu đến tháng thứ hai mà nữ tử vẫn chưa có tin tức, chứng tỏ thân thể có thiếu sót, rất khó sinh con, chẳng lẽ vương phi muốn cho thế tử phi.....”

“Ừ, chỉ mất nửa tháng, cho nó dùng thử, nếu quả thật không thể.....tuổi Dạ Huyền không nhỏ, không thể không có con nối dòng! Hôm qua Dạ Huyền mới từ doanh trại trở lại, nếu không nhận được, bản phi sẽ tìm nha hoàn đặc lực đưa qua. Còn Như Ca đã vào cửa ba tháng có thừa, như thế cũng không tính là bạc đãi nó.”

Trần thị vốn trông cậy vào con trai trở lại vương phủ sẽ làm chỗ dựa cho mình, ai ngờ sau chuyện âm ỉ vừa rồi, Dạ Huyền quyết tâm muốn dọn ra, dù Trần thị xin hoàng hậu và Hồng đế giữ Dạ Huyền ở lại cách mấy cũng không có tác dụng, mấy ngày nay trừ phi Trần thị tự đến phủ thế tử, còn không ngay cả người cũng không gặp. Trần thị thấy bộ dáng tâm đầu ý hợp của vợ chồng Như Ca, tự ngắt lại mình, Cẩm Thân Vương cứ chạy đi tìm Liễu tiện nhân miết, cảm thấy vô cùng cô đơn.

Lại nói sau án lớn Phúc Thọ Cao, Hồng đế ban thưởng gì đó đếm không hết, nhưng đều chuyển vào kho phủ thế tử cả, chẳng thấy giao cho mẫu phi mình đây một món nào.

Cuộc thi võ tháng trước, vốn Trần thị nói Tiêu Dạ Huyền cho cháu ngoại của phu nhân Tào Quận vương đậu, vừa mở miệng đã bị chặn lại. Thế mà em trai của Ngọc Như Ca lại đậu. Điều này làm Trần thị ít nhiều không vui, trái lo phải nghĩ, hay là vì bên cạnh nữ tử không có người của mình nên mới vậy. Giờ nghe được tin này, Trần thị liền quyết định đưa người của mình đến bên nữ tử.

Tuy có tấm gương Liễu Diễm Nhi, bất quá Trần thị không lo lắm, theo ý Trần thị, Tiêu Dạ Huyền sẽ chỉ làm vậy với người Liễu gia, mà hơn phân nửa cũng là vì trút giận thay mình đây. Chính mình chọn người cho nó, không nể mặt tăng cũng phải xem mặt Phật, tối thiểu nó sẽ cho làm thiếp. Đến lúc đó Ngọc Như Ca không còn được độc sủng nữa, dĩ nhiên sẽ giống như Tô Như đối với Liễu Như Mộng, tìm mọi cách lấy lòng mình..... Nghĩ thế, Trần thị càng thêm quyết tâm.

Nghe Trần thị nói, Trương ma ma và Lục Yêu đều vô cùng sung sướng. Phải biết rằng tỷ nữ đặc lực bên cạnh Trần thị không nhiều lắm, trừ hai người đã gả đi, hiện tại chỉ còn hai nha hoàn là Xuân Hương và Lục Yêu thôi. Mà Xuân Hương đã sớm đính hôn với con trai của Trương quản gia, quyết không thể đưa cho thế tử, vậy không phải chỉ còn Lục Yêu sao!

Trương thị nghĩ đến con gái thật có thể làm thiếp của thế tử, liền không kìm được vui sướng.

“Một lát người viết phương thuốc đó ra đưa cho đại phu trong phủ kiểm nghiệm, nếu có thể dùng, liền chuẩn bị thuốc đầy đủ, bản phi sẽ tự mình đem tới cho nó.”

Nghe vậy, Trương ma ma nịnh nọt nói: “Thế tử phi quả là có phúc lớn, gặp được một mẹ chồng tốt hiếm có như vương phi đây.”

“Ừ, bản phi mệt mỏi, hai người lui đi!”

“Vâng” hai người ứng tiếng lui ra.

Trong một gian phòng ở Phù Dung Viện, Trương ma ma nhìn nữ tử mặc áo gấm màu xanh bên cạnh viết ra phương thuốc, nghi ngờ hỏi: “Lục Yêu, phương thuốc này thật giúp nghiệm ra có thể sinh con được hay không à? Phải đưa cho đại phu trong phủ kiểm tra đó, nếu phát hiện ra gì không ổn, thì không xong đâu” <http://diendanlequydon.com>

Lục Yêu cười nói: “Mẫu thân yên tâm, phương thuốc này đích thực là thuốc bổ, đại phu trong phủ không phát hiện ra gì đâu, về phần có thể sinh con được không là do ông trời định đoạt, chúng ta là người trần mắt thịt làm sao biết được.”

“Theo ta thấy, thế tử hết sức thương yêu thế tử phi, dù cho chúng ta khiến vương phi tung tin thế tử phi không thể mang thai. Khẳng định thế tử cũng sẽ không thêm quan tâm, còn đến bên cạnh thế tử chưa chán sẽ được sủng ái đâu!”

Nghe vậy, Lục Yêu cười nói: “Nam nhân há lại không quan tâm nữ tử không thể sinh, huống chi chúng ta dùng không phải chỉ thuốc trong phương này, mà lúc nấu thuốc còn phải thêm một vị nữa mới có thể làm cho nàng ta bị thất sủng mà không ai phát hiện ra được!”

Nói xong, Lục Yêu đi đến tủ treo quần áo trong phòng, lấy ra một hộp gấm được bao vải xanh cực kỳ bình thường ở tầng thấp nhất. Nhẹ nhàng mở ra, bên trong là một con rết khô còn nguyên chừng 5 tấc, khiến Trương thị cả kinh cơ hồ muốn hét ầm lên.

“Làm sao con có mấy thứ này?” Trương thị nhìn con rết khô đỏ ngầu, hạ thấp giọng hỏi.

“Nữ nhi lăn lộn ở Hồng Ngọc Lâu nhiều năm, ít nhiều biết chút mảnh khõe. Phương thuốc này là do một vị khách nước ngoài truyền cho. Phương thuốc này đúng là thuốc bổ cực tốt với nữ tử, nhưng nếu nghiền con rết này thành bột phân bỏ vào. Nữ tử dùng thuốc này, sau mấy ngày, màu da sẽ xám dần, tiếp theo cả người mọc đầy mụn com màu đỏ, dung mạo càng ngày càng xấu xí, khó có thể cùng nam tử..... Cả quá trình rất chậm chạp, sẽ không tra được nguyên nhân từ đâu. Đến lúc đó, nhất định thế tử sẽ chán ghét mà vứt bỏ nàng ta.”

Nghe Lục Yêu nói, Trương ma ma thở dài nhẹ nhõm, bỗng nghĩ đến gì đó “Nhưng nếu thế tử phi không uống, chẳng phải uống công sao!”

“Phương thuốc đã được đại phu trong phủ kiểm nghiệm, lại do vương phi tự mình đưa qua, trường bối ban cho không thể từ, dù nàng ta là thế tử phi,

cũng quyết không dám cự tuyệt”, nói đến đây, Lục Yêu cười đắc ý, “Đến lúc dung mạo nàng ta bị hủy, thân thể như thế, tự nhiên thể tử sẽ nhìn đến con, con lại kính cẩn nghe theo và săn sóc thể tử phi, tương lai địa vị trong vương phủ này tất sẽ không thấp.”

Trương ma ma nghe vậy, mặt mày hớn hơ: “Không hổ nữ nhi của ta, thật thông minh, cứ như vậy, đừng nói là thiếp, ngay cả trác phi cũng không chừng”.

“Đương nhiên” nếu không do xuất thân không tốt, hôm nay phải làm tôi tớ, cho dù là vị trí cao hơn nữa, cũng không phải không thể.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Vương phi đến

Trương ma ma và nha hoàn Lục Yêu lập xong kế hoạch hoàn mỹ, cầm phương thuốc đến chỗ thầy thuốc của vương phủ nghiệm thuốc. Thầy thuốc xem xong, báo cho vương phi Trần thị phương thuốc này vô hại, là thuốc bổ thượng đẳng, giúp ích cho việc mang thai.

Nghe báo xong, Trần thị không chút chậm trễ, sai nha hoàn Xuân Hương báo Trương ma ma sắc thuốc cho tốt, rồi dẫn Lục Yêu trang điểm hết sức đẹp để đến phủ thể tử.

Trong phủ thể tử, vì luyện binh mà mấy ngày không gặp vợ yêu, nên giờ Tiêu Dạ Huyền đang ngồi ngắm Như Ca bận viết pháp trị cho mấy bệnh khó chữa mang về từ Dược Tiên Đường, về mặt nàng nghiêm túc vô cùng.

“Phong thấp nhập vào bì phu, đánh nhau với khí huyết, da thịt lở loét như hoa nở”

“Mụn như hạt cơm, rạch ra có máu, mọc thành chùm như bông cải, đau nhức lâu không hết”

“Môi sang và cam sang do ân ái bừa bãi mà sinh”

.....

Tiêu Dạ Huyền thấy bệnh dưới cùng là Hoa liễu, mặc dù không tinh thông y thuật, nhưng hẳn không xa lạ gì với bệnh này.

Cuộc sống trong quân buồn tẻ, vì an ủi tướng sĩ, Hồng đế cho lập quân kỹ quán trong quân. Như vậy tuy có thể giải quyết nhu cầu của tướng sĩ, nhưng cũng mang đến ít nhiều phiền toái, mà điển hình là bệnh Hoa liễu. Hơn nữa ở Đại Chu kỹ viện, tiểu quan quân không thiếu, có khối người bị bệnh này.

Hoa liễu là bệnh nan y. Đó là ẩn tượng của Tiêu Dạ Huyền về bệnh này.

Nghe được âm thanh viết chữ, Tiêu Dạ Huyền thu hồi suy nghĩ, nhìn phương thuốc Như Ca viết, trong mắt đầy kinh ngạc. Nếu có thể giải quyết được bệnh gây khó khăn cho đại phu Đại Chu nhiều năm qua, hẳn thật không biết y thuật của vợ yêu mình rốt cuộc đã đến loại trình độ nào.

“Phát tiêu 2 lượng, Đào nhân 1 lượng, Xích thực 1 lượng, bò cạp nguyên con 1 lượng, Bối mẫu 1 lượng, Huyết hạt 1 lượng, Kim ngân 4 lượng, Dã đại hoàng 4 lượng, Phục linh 5 tiền, Pháo son gấp 5 tiền, Xa tiền tử 5 tiền, rết 30 con (bỏ đầu chân).....”

“Kim ngân 5 tiền, Bạch tiên bi 5 tiền, Thổ phục linh 5 tiền, Y dĩ nhân 5 tiền, Phòng phong 5 tiền, Mộc thông 3 tiền, Mộc qua 3 tiền, Tạo giác 2 tiền, Quy vĩ 5 tiền, Hồng hoa 3 tiền, Đại hoàng 3 tiền.....”

“Hai phương thuốc này lúc ở Phàn Thành đã dùng thử nhưng quên làm thành thuốc viên, giờ chế thành thuốc viên sẽ là bí dược độc môn của Dược Tiên Đường” quẹt mồ hôi trên trán, nhìn phương thuốc mình viết ra, Như Ca lầm bầm.

Như Ca xoay người, đang định kêu Thanh Loan vào đem phương thuốc đến Dược Tiên Đường cho phòng chế thuốc làm thành thuốc viên, liền thấy nam tử đang dùng hai mắt sáng rỡ nhìn mình, bèn nghi ngờ hỏi: “Chàng sao vậy?”

Nam tử không đáp, chỉ đưa tay ôm Như Ca vào lòng, hồi lâu vui sướng nở nụ cười.

Như Ca nhìn nụ cười tươi trên gương mặt tuấn mỹ tà lệ của hắn, chỉ có thể ngây ngốc ngẩn người.

“Ca nhi, Hoa liễu là bệnh khó chữa, đưa phương thuốc này cho hoàng thúc, nếu thật hiệu quả, sẽ được thưởng 10 vạn lượng hoàng kim”

Phần thưởng này chính là khích lệ lớn nhất cho các thầy thuốc. Mỗi 10 năm, Thái Y Viện sẽ trình lên hoàng kim thưởng những bệnh không chữa được, sau khi hoàng thượng xem qua sẽ công bố khắp cả nước, phạm có thể đưa ra phương án trị liệu hữu hiệu, căn cứ vào độ nguy hiểm của bệnh mà ban phần thưởng tương xứng. Mà bệnh Hoa liễu, trước giờ luôn đứng đầu danh sách tiền thưởng, nhưng chưa ai giành được.

10 vạn lượng vàng! Mắt Như Ca nhất thời sáng lên. 1 vạn lượng vàng tương đương với 10 vạn lượng bạc, 10 vạn lượng vàng không phải là 1 triệu lượng bạc! Tuy mình không thiếu ngân lượng nhưng có thể có bạc ai lại ngại nhiều. Nghĩ vậy, Như Ca liền hớn hơ đặt phương thuốc lên tay Tiêu Dạ Huyền.

Chuyện đòi phần thưởng này nợ thật sự nặng không thích hợp, nghe hoàng hậu nương nương nói người này mỗi lần đánh thắng trận về sẽ trực tiếp đi cướp châu báu của hoàng thượng, như vậy nhiệm vụ vinh quanh này để hẳn ra mặt tốt hơn.

Thấy vậy, Tiêu Dạ Huyền cũng không từ chối, cầm bút lên, viết vài chữ ở chỗ trống dưới phương thuốc, sau ba tiếng vỗ tay một ám vệ áo đen xuất hiện trong phòng.

Ám vệ cung kính nhận lấy phương thuốc xong, lập tức biến mất.

Thấy ám vệ đi xa, Như Ca thật muốn biết, khi Hồng đế thấy bốn chữ ‘Chớ quên tiền thưởng’ dưới phương thuốc, sẽ có vẻ mặt thế nào.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng Vương ma ma: “Tiểu thư, vương phi đến, nói là bảo tiểu thư và thế tử ra gặp!”

Nghe Vương ma ma nói, Như Ca đáp: “Ừ, mời vương phi đến chính sảnh ngồi, chúng ta sẽ đến ngay”

“Dạ, tiểu thư” Vương ma ma ứng tiếng lui ra.

Trong chính sảnh, Cẩm Thân vương Trần thị ngồi ở vị trí đầu, hai mắt cẩn thận dò xét hai nha hoàn áo xanh đang cung cung kính kính đứng hai bên. Tầm mắt dừng lại trên người Thanh Loan.

“Hoàng thượng cho người chức huyện chủ, sao còn ở đây làm nha hoàn bên cạnh con dâu, vắng đầu à?”

Nghe Trần thị nói, Thanh Loan nhún mày đáp: “Lúc nô tỳ gặp nạn, tiểu thư đã cứu nô tỳ, tương lai bất luận thế nào, cả đời này nô tỳ cũng sẽ hầu hạ bên cạnh tiểu thư”.

“Người thật trung thành!”

Trong lòng Trần thị thầm nghĩ nàng dâu mình thật biết thu mua lòng người. Vốn thấy tiểu nha hoàn này có chút nhan sắc, có ý ở lại bên cạnh Ngọc Như Ca chắc có mưu đồ khác, giờ thấy vẻ mặt kiên định của tiểu nha đầu này mới biết nàng ta là thật lòng.

Lục Yêu đứng bên cạnh nghe Trần thị và Thanh Loan nói chuyện thầm cười Thanh Loan là kẻ ngu dốt. Làm huyện chủ không thích lại thích làm nha hoàn. Nếu lọt được vào mắt thế tử, nhất định phải bắt huyện chủ này tới hầu hạ mình mới được. Lục Yêu đang nằm mơ giữa ban ngày đã quên mất vừa rồi khi vào cửa mình cũng phải hành lễ với đại nha hoàn Thanh Loan này, hơn nữa cho dù là thiếp của thế tử, huyện chủ do triều đình phong cũng không có khả năng tới hầu hạ nàng ta.

Đứng đối diện Thanh Loan, Thanh Nhi thấy vẻ mặt ảo tưởng của Lục Yêu thì rất chán ghét. Tiểu thư nhà mình thành thân ngày thứ hai, chính nha hoàn này là kẻ quyến rũ cô gia trước mặt tiểu thư. Cẩm Thân vương phi mang kẻ này tới đây không biết có tính toán gì. Nhìn một chút Lục Yêu tô son điểm phấn, liếc mắt nhìn nhau với Thanh Loan đối diện, trong lòng đã đoán ra mấy phần.

Không lâu lắm, phu thê Như Ca xuất hiện ở chính sảnh.

Thấy nha hoàn bên cạnh vương phi mang theo một hộp đựng thức ăn, mắt Như Ca lóe lên, nhưng trên mặt vẫn cười thản nhiên, làm lễ với Trần thị: “Nhi tức đến chậm, mong mẫu phi tha lỗi!”

Trần thị liếc nhìn Như Ca cười nói: “Bản phi vừa đến không lâu, các con không cần đa lễ”.

Chờ hai người ngồi vào chỗ của mình, Trần thị quan sát như ca. Thân hình nhỏ yếu, vòng eo không tới một nắm, thể chất như vậy quả thật không phải tướng dễ sinh con, lập tức làm mặt lạnh, nói: “Hôm nay bản phi đến là có việc muốn hỏi người”

Như Ca nghe ra ý lạnh trong lời Trần thị, cười nói: “Mẫu phi có gì nghi vấn xin nói ạ, con dâu hẳn biết sẽ nói hết ạ”.

Trần thị gật đầu một cái, “Ừ, vậy thì tốt!”

“Bản phi nghe nói lúc nhỏ người từng bị bệnh nặng, hiện tại không biết thân thể người có gì thiếu sót không tiện nói không?”

Nghe vậy, Như Ca sững sờ, thật lòng đáp: “Sao mẫu phi lại nói vậy, Như Ca rất khỏe mạnh”.

“Nếu rất khỏe mạnh, vì sao phải đến Dược Tiên Đường tìm đại phu, hơn nữa còn yêu cầu được gặp người đứng đầu Dược Tiên Đường, Dược sư Lăng Vân”.

Nghe thấy hai chữ ‘Lăng Vân’, Tiêu Dạ Huyền nhìn qua Như Ca, Lăng Vân là tên vợ yêu mình dùng. Hình như có người làm cái gì đó!

Thấy Như Ca không nói tiếng nào, Trần thị bèn nói lời sâu xa: “Bản phi nghe nói nữ tử lúc nhỏ bị bệnh nếu không dưỡng cho tốt, sau này rất khó sinh con. Có lẽ người khó mở miệng, nhưng bản phi đã biết, thì không cần giấu giếm nữa. Phải biết Dạ Huyền là thế tử Cẩm Thân vương phủ, không so được với Tiêu Dạ Cát chỉ là thứ tử, có con chính là việc trọng đại……”

Như Ca im lặng nghe Trần thị phát biểu hăng say, không cắt ngang, chờ Trần thị ngừng lại, mới nói: “Lúc nhỏ quả thật Như Ca bị thương, nhưng đã bình phục hoàn toàn, không biết mẫu phi nghe nói Như Ca có bệnh phải đến Dược Tiên Đường chạy chữa từ đâu? Có thể mời ra đây nói rõ, đến tột cùng Như Ca có bệnh gì, mà ngay cả Như Ca cũng không biết.”

Nhìn về mặt thân nhiên của Như Ca, Trần thị tức giận: “Thế nào, chẳng lẽ chuyện như vậy người khác có thể nói càn. Người không thừa nhận cũng được, bản phi có một phương thuốc, uống vào trong vòng nửa tháng không được sinh hoạt phụ thê, qua thời gian đó các người lại..... Trong vòng một tháng, nếu mang thai sẽ chứng minh thân thể người không có thiếu sót. Bên cạnh Dạ Huyền không có người, ta liền cho Dạ Huyền nha hoàn lạnh lợi nhất của ta, tương lai để nó làm thiếp là được”. Nói xong chỉ chỉ vào Lục Yêu đang có vẻ mặt thẹn thùng vui vẻ vô hạn bên cạnh.

Trần thị vừa nói ra, cả chính sảnh nhất thời hoàn toàn yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Kết cục của Lục Yêu 1

“Có lẽ mấy ngày qua mẫu phi mệt mỏi, nên mới ở đây nói xàm. Người đâu! Tiễn mẫu phi về vương phủ!”

Trong chính đường, Tiểu Dạ Huyền nghe những lời vô căn cứ làm tổn thương vợ yêu mình của Trần thị, lạnh lẽo quanh thân ngày càng mãnh liệt. Bỗng nhiên lên tiếng, muốn lão quân gia đang đứng bên cạnh tiễn khách.

“Dạ Huyền, từ xưa đến nay việc có con nối dõi là cực kỳ quan trọng, mà mà bên cạnh mẫu phi chính mắt nhìn thấy thế tử phi đến Dược Tiên Đường tìm đại phu, ở trong đó cả nửa ngày. Nếu không phải có bệnh không tiện nói, sao phải như thế, mẫu phi cũng là vì con mà thôi”

Trần thị nghe con trai không nể mặt nói lời xua đuổi, rất kinh ngạc, chẳng lẽ con trai mình bị Ngọc Như Ca mê hoặc đến văng đầu, ngay cả chuyện lớn thế này mà cũng không thêm đề ý.

Đối với mẹ thì thờ ơ như không quen, còn với vợ thì nhất mực nghe theo, che chở đủ điều, thật tức chết người! Vào giờ phút này, Trần thị càng thêm quyết tâm muốn đưa người đến bên con trai mình.

“Nha hoàn mẫu phi chọn cho con lạnh lợi giỏi giang, nếu không phải là con, mẫu phi cũng rất luyến tiếc”, nói xong, Trần thị chỉ chỉ vào nha hoàn Lục Yêu đứng bên cạnh.

Tiểu Dạ Huyền nhìn nha hoàn đứng cách đó không xa, vẻ mặt e e thẹn thẹn, khiến hắn chỉ thấy ghê tởm.

“Nếu mẫu phi thích như thế thì giữ lại bên người đi, nhi thần chỉ cần một thê là đủ rồi, về chuyện con cháu, đừng nói Ca nhi thân thể khỏe mạnh, dù cho thật sự có việc không sinh con được, Dạ Huyền cũng nhất quyết không nạp thiếp”.

Như Ca nghe nam tử nói, thấy kiên định trong mắt hắn, trái tim nàng ấm áp, tự hiểu, cả đời này mình hoàn toàn thua trong tay người nam nhân này rồi.

Lục Yêu đứng một bên, nghe thấy lời nam tử, mặt cứng đờ, lòng hận muốn chết. Trừ Ngọc Như Ca, chẳng lẽ trong mắt thế tử thật không có những nữ tử khác sao? Nhìn bóng mình phản chiếu từ cây cột trước mặt, khi trang điểm tỉ mỉ, tuy có chút không bằng thế tử phi, nhưng cũng tính thanh lệ mà, chắc chắn là thế tử chưa biết khả năng ‘hầu hạ’ của mình nên mới vậy, giờ chỉ có thể mong vương phi thể hiện chút uy nghiêm, có lẽ mình chưa hẳn không có cơ hội. Nghĩ đến đây, Lục Yêu bèn nhìn về phía Trần thị.

“Người.....” Trần thị nghe nam tử nghiêm túc nói, hết sức tức giận. Tuy Cẩm Thân vương rất yêu thích Liễu thị, nhưng vì chuyện con cháu, nạp không ít thiếp, mình muốn ngăn cản cũng không được. Vậy mà giờ con trai một lòng một dạ với nàng dâu, làm Trần thị có chút chua xót, sâu trong nội tâm xuất hiện một loại tình cảm tên là ghen tỵ.

Như Ca thấy hai người lâm vào bế tắc, nhìn sang chén thuốc trên tay nha hoàn Lục Yêu kia.

“Cho tới bây giờ Như Ca chưa từng nghe nói trên đời có thứ thuốc có thể trong vòng một tháng chứng minh nữ tử mang thai được hay không. Nếu mẫu phi không tin Như Ca, cứ mời thái y hoặc đại phu trong phủ bắt mạch cho Như Ca thử.”

Nhìn về mặt thân nhiên của Như Ca, Trần thị bĩu môi nói: “Chuyện này sao có thể để người khác biết, trong phủ có đến hai nhi tức phụ không thể mang thai, chẳng phải làm mất mặt Cẩm Thân vương phủ. Huống chi thuốc này, đại phu trong phủ đã kiểm tra rồi, chính là thuốc bỏ thượng đẳng. Nếu người không sợ thì dùng đi, thật sinh không được, ta cũng sẽ không coi thường người, tương lai chờ Lục Yêu sinh con, để đứa bé làm con thừa tự của người là được”.

Thực tế, Trần thị chẳng biết thuốc này rốt cuộc có tác dụng thế nào, bất quá lúc này không thể để con dâu bỏ lên đầu mình, nếu con dâu mang thai, mình tìm cơ hội đưa cháu về nuôi dưỡng bên cạnh, tương lai không sợ con trai nàng dâu không nhớ đến mình. Còn không mang thai được, chính là cơ hội mình nắm thóp nó, hơn nữa thừa dịp thả người của mình bên cạnh con trai, có thể nói là một mũi tên trúng nhiều đích!

“Vi phu quân sinh con để cái và nạp thiếp là việc thế tử phải làm, nếu người không đồng ý chính là không tuân thủ bổn phận làm thê”.

Nghe Trần thị nói, Như Ca dờ khóc dờ cười. Thăm nghĩ, từ sau khi Liễu trắc phi đi, Cẩm thân vương phi chèn ép tất cả thiếp thất của Cẩm Thân vương,

cơ hồ đầy hết đến thôn trang. Giờ lại đưa thiếp cho chồng mình. Mà cũng đúng, Liễu trác phi đi rồi, Cẩm Thân Vương cứ dăm ba bữa lại chạy đến thôn trang ít khi có mặt trong vương phủ, mặc cho Cẩm Thân vương phi làm âm ỉ thế nào cũng không thay đổi. Không còn đối thủ nữa, mẹ chồng phải bắt đầu hướng về mình thôi.

Như Ca nghĩ thấy mùi thuốc nhàn nhạt tản ra từ chén thuốc đen như mực kia, nhìn lướt qua nha hoàn Lục yêu, thấy lóe sáng trong mắt nàng ta, thầm cười lạnh, có tấm gương Liễu Diễm Nhi, vậy mà trong phủ này vẫn còn người dám dòm ngó Dạ Huyền!

Như Ca nhìn khuôn mặt có mấy phần quen thuộc kia, cảm thán vận mệnh thật kỳ diệu. Có một số người một số việc đã định trước là phải gặp nhau, kiếp trước mình tự tay giết chết ả ta, giờ sống lại, tình cảnh không giống nhưng mục đích vẫn giống.

Ngày đầu tiên sau tân hôn, Như Ca liền nhận ra nữ tử theo Hạ ma ma xuất hiện trong viện thế tử này là ai.

Lục Yêu! Kiếp trước, là tiểu thiếp Âu Dương Thiệu mang về từ Hồng Ngọc Lâu. Lúc đầu đối mình một mực cung kính, thực tế là kẻ khẩu Phật tâm xà, lòng dạ khó lường. Vốn nghĩ mình và Âu Dương Thiệu không như trước thì cũng sẽ không có cơ hội gặp nàng ta, ai ngờ vẫn gặp, hơn nữa chén thuốc này.....không đơn giản, mẹ chồng mình hình như là bị người lợi dụng mà vẫn không tự biết!

“Mẫu phi đã nói vậy, nếu Như Ca không uống, chính là bất kính trưởng bối, đã thế, Như Ca liền cung kính không bằng nghe theo.”

Nói xong, Như Ca nhìn Tiêu Dạ Huyền cười một cái, chậm rãi đi về phía chén thuốc, dưới tầm mắt của mọi người, bưng chén thuốc lên, để ở khóe miệng chốc lát lại đặt xuống.

“Đương quy, Bạch thược, Thục địa, Xuyên khung, Hương phụ, Trần bì, Đảng sâm, Ngô thù du, Quế chi, Đan bì, Thanh bán hạ, Chích cam thảo.....” thấy vẻ mặt khó tin của Trần thị và sắc mặt khê biến của Lục Yêu khi nghe mình đọc tên vị thuốc, Như Ca cười giải thích: “Như Ca có biết chút y thuật, thuốc này đích xác là thuốc bổ thượng đẳng.”

Nghe vậy, mẹ con Trương thị thờ phào nhẹ nhõm.

“Tất nhiên, đồ ta đưa tới đương nhiên.....” Trần thị chưa nói xong, lại nghe tiếng Như Ca vang lên.

“Thuốc này tuy tốt, nhưng trong đó có máu rết lại là chất độc, uống xong, tám đến mười ngày sau, độc lan toàn thân, da trở nên ngày càng khô ráp, cứng nhám như da rết, từ từ mọc ra từng mụn com đỏ như máu.....máu người và máu rết khác loại, khi tiếp xúc sẽ sinh ra bài xích.....thứ này sau khi uống đừng nói mang thai sinh con, chỉ cần phụ quân chạm vào Như Ca sẽ khiến cả người Như Ca khó chịu như bị kim châm. Mẫu phi thật chán ghét Như Ca như thế, muốn dùng thuốc này để trừng trị Như Ca sao?”

Vừa nói, vẻ mặt Như Ca trở nên hết sức uất ức.

Trần thị vốn định tán dương thuốc mình mang tới, nghe vậy mặt cứng đờ, khó tin nói: “Người không muốn uống thuốc này hoặc không muốn để Dạ Huyền thân thiết với người khác nên mới nói vậy đúng không?”

Bọn Thanh Loan tròn mắt nhìn Trần thị đang hung hăng, nếu người này không phải mẹ chồng của tiểu thư nhà mình, giờ phút này bọn họ đã xông lên cho bà ta mấy bạt tai rồi.

Mà mặt Tiêu Dạ Huyền vốn đã âm trầm, giờ nghe lời Trần thị càng không kiên nhẫn, lạnh lùng nói với lão quản gia: “Đi phòng thuốc kêu Tiết Thanh Trạch đến nghiệm thuốc đi”

Lão quản gia nghe chủ tử nói vội vàng ứng tiếng lui ra, chạy nhanh đến phòng thuốc trong phủ.

Không bao lâu sau, Tiết Thanh Trạch vốn đang ở phòng thuốc kiểm kê thuốc, nghe lão quản gia vừa thở hổn hển vừa kể lại xong, chạy ngay đến chính đường.

Đến chính đường, thấy Tiêu Dạ Huyền ra hiệu, Tiết Thanh Trạch tới gần chén thuốc, ngửi một cái, lấy ra bình nhỏ từ trong ống tay áo, mở nắp, một con nhện to bằng móng tay, toàn thân đen nhánh chui ra rơi xuống chén thuốc. Giấy lát sau, toàn bộ nước thuốc bị con nhện hút hết, trở nên to như quả đào của trẻ nhỏ, thân mình cũng biến thành màu đỏ như máu.

Thấy vậy, Trần thị vội vàng tránh xa, chỉ sợ con nhện này sẽ bò ra khỏi chén thuốc.

Tiết Thanh Trạch nhìn kỹ con nhện đỏ, lướt qua Cẩm Thân vương phi Trần thị, mặt xet qua một thoáng bất đắc dĩ. Cảm thấy vợ chồng Cẩm Thân vương thật vô cùng xứng bậc. Lúc trước Cẩm Thân Vương bỏ thuốc vào rượu, đưa nữ nhân Liễu gia lên giường đại ca, hôm nay vương phi lại muốn đại ca nạp thiếp, bắt chị dâu uống thứ thuốc bí truyền bỏ đi gì đó, hơn nữa còn bị hạ độc rết. Chẳng lẽ vợ chồng Cẩm Thân vương phải để đại ca trở mặt mới vừa lòng?

“Thế nào?”

Có thần y ‘Lăng Vân’ tiếng tăm lừng lẫy ở đây còn cần hỏi sao? Thấy tầm mắt mọi người tập trung lên người mình, Tiết Thanh Trạch đành nói, “Đây là con nhện đất, kẻ thù tự nhiên của rết, nhện uống hết nước thuốc, chứng tỏ bên trong này có thật có máu rết.”

Nghe vậy, không khí trở nên nghiêm túc khác thường, mọi người đều nhìn về phía Trần thị, chờ vị vương phi này cho một lời giải thích hợp lý.

Chương 92: Kết cục của Lục Yêu 2

Lại nói Tiết Thanh Trạch là dòng dõi nhà y, tuy đi theo Tiêu Dạ Huyền, không nhận chức ở Thái Y Viện, nhưng được Hồng đế phong quan tam phẩm, nói ra tất nhiên Trần thị tin.

Từ lúc nghe Như Ca đọc tên các vị thuốc, Trương ma ma đã có dự cảm không lành, thời điểm nghe đến con rết càng thêm bồn chồn. Giờ đã được người chứng thực, chỉ đành nháy mắt không ngừng với Lục Yêu.

“Vương phi, phương thuốc gia truyền của nhà nô tỳ thật rất tốt, đại phu trong phủ đã kiểm tra qua, không có vấn đề. Nô tỳ cho rằng là do lúc sắc thuốc không cẩn thận, mới để độc trùng bò loạn rơi vào.”

Thấy sự tình bại lộ, Lục Yêu không chút sợ hãi, lòng thầm thở dài đáng tiếc, thứ này đã dùng qua mấy lần ở Hồng Ngọc Lâu giờ lại bị phát hiện ở đây. Bèn đem trách nhiệm đẩy cho người khác.

“Đứng! Đứng! Đứng! Chắc chắn là do lúc Xuân Hương nấu thuốc không cẩn thận mới bị thế này!” Nghe Lục Yêu nói, Trương ma ma vội vàng hùa theo.

Nhìn hai mẹ con một xướng một họa kia, Tiết Thanh Trạch kinh ngạc hỏi: “Máu rết là độc ở nước khác, nếu không phải có người cố ý sao có thể vô duyên vô cớ xuất hiện trong vương phủ? Hơn nữa dựa vào biểu hiện của con nhện này, chứng tỏ độc trong nước thuốc không ít, khẳng định dùng cả nguyên con hòa thành bột bỏ vào”.

Nghe vậy, Tiêu Dạ Huyền nhìn về phía đám người Trần thị, âm lãnh trong mắt làm người ta không rét mà run, khiến Trần thị không còn tự tin nữa như lúc nãy nữa. Vào giờ phút này mới đột nhiên nhớ tới, đứa con này không lớn lên bên cạnh mình, lời nói của mình chưa chắc có bao nhiêu trọng lượng với nó. Liếc nhìn Trương ma ma, lúc này đã bị dọa đến chân run lấy bầy, cả giận nói: “Mụ ngu này, người nói rõ xem thuốc này sao lại có độc? Còn không mau gọi Xuân Hương tới hỏi rõ!”

Trương ma ma vội vàng ứng tiếng “Vâng.....nô tỳ đi ngay ạ!”, vừa đi vừa nghĩ cách nào để chối tội, nhưng chưa đến cửa, trước mắt lóe lên ánh bạc, ngang cô đã có thêm một thanh nhuyển kiếm.

“Thanh Loan cô nương, cô nương làm gì vậy?” Trương thị nhìn thanh kiếm ngang cổ, mắt chuột trừng đến cơ hồ muốn lòi ra, kinh sợ hét rầm lên.

Thanh Nhi ở một bên lạnh lạnh nói: “Ma ma cứ ở đây đợi đi, thị vệ Hắc Nham đã đến vương phủ mời người rồi, hẳn có võ hắc là đi nhanh hơn ma ma đó.”

Đối với mẹ con nhà này, bọn Thanh Nhi chẳng có chút thiện cảm nào, kiếm trên tay Thanh Loan càng kè sát cổ Trương thị hơn.

Thấy vậy, Trương thị chỉ có thể nhờ Trần thị giúp: “Vương phi nương nương!”

Biết chuyện không ổn, Lục Yêu vội vàng quỳ xuống uất ức nói: “Vương phi luận tin tưởng nô tỳ, hôm nay lại muốn cất nhắc nô tỳ, là ân điển cực lớn với cả nhà nô tỳ, nẫu thân sao có thể làm ra chuyện hạ độc thế tử phi như vậy, hẳn là do Xuân Hương thấy nô tỳ được sủng ái nên ghen ghét vu oan giá họa, giờ có gọi nàng ta đến, tất nhiên cũng sẽ không thừa nhận.”

“Vương phi nương nương, thế tử, chuyện này thật không liên quan gì đến nô tỳ!” Trương ma ma tuy không thông minh, nhưng cũng không ngốc, nghe Lục Yêu nói, biết tình huống trước mắt chỉ có thể phủ nhận, đẩy trách nhiệm sang kẻ khác.

Mặc cho hai kẻ kia nói thế nào, Tiêu Dạ Huyền chỉ lạnh lùng nhìn.

Yên lặng hồi lâu, Trần thị nhìn hai mẹ con Trương thị, nhớ lại chỗ tốt của Lục Yêu, lòng luyến tiếc, bèn nói: “Như Ca, chuyện hôm nay chắc có hiểu lầm gì đó, nếu con không thích, sau này lại đổi một đứa khác.....”

Trần thị chưa nói xong, Hắc Nham đã dẫn nha hoàn Xuân Hương đến.

Vào chính đường, Xuân Hương quỳ xuống, “Xuân Hương bái kiến vương phi, thế tử, thế tử phi!”

“Xuân Hương, người có biết hôm nay kêu người tới là vì chuyện gì không?” nhìn Xuân Hương đang quỳ, lúc ở vương phủ, Như Ca đã nghe qua, Xuân Hương là một nha hoàn cực kỳ tuân thủ bổn phận, nếu nói nàng hạ độc, khả năng không lớn, bất quá Lục Yêu đã đẩy trách nhiệm đến người Xuân Hương, Như Ca phải theo lễ thường hỏi một chút, nhưng giọng khá ôn hòa.

“Bẩm thế tử phi, vừa rồi trên đường đi, thị vệ đại nhân đã nói rõ với Xuân Hương.”

Trước khi về nhà, Hạ ma ma đã dặn Xuân Hương tốt hơn nên theo sát hai mẹ con nhà này, mấy tháng qua, mẹ con hai người gây không ít thị phi trước

mặt vương phi, bất quá ngại hai người này khiến vương phi hải lòng nên Xuân Hương không tiện nói gì. Không ngờ, hai kẻ này làm nha hoàn mà cũng dám tính kẻ chủ tử. Bị lộ còn đẩy hết lên người mình, thật đáng ghét!

“Vậy ngươi có gì muốn nói? Có phải ngươi thấy Lục Yêu được sủng nên mới ganh tỵ động tay động chân vào thuốc này, cứ nói rõ, bản phi sẽ niệm tình ngươi đã hầu hạ ta nhiều năm mà xem xét xử phạt”.

Nghe Trần thị nói, mặt Xuân Hương cứng đờ. Không ngờ hầu hạ vương phi nhiều năm như vậy, mà ngay cả tin nhiệm tối thiểu cũng không có được, nhất thời ánh mắt nhìn Trần thị càng thêm xa cách. Trầm mặc hồi lâu, bình tĩnh nói: “Bẩm vương phi, các vị chủ tử, Xuân Hương từ nhỏ lớn lên ở vương phủ, luôn luôn tuân thủ bốn phận. Chuyện gây hại chủ tử bực này chắc chắn không làm, nếu vương phi không tin, Xuân Hương nguyện chặt tay mình chứng minh trong sạch”.

Quả là một nha hoàn mạnh mẽ! Nhìn vẻ kiên quyết của Xuân Hương, mọi người không khỏi cảm thán.

“Xuân Hương, hẳn là ngươi có tật giật mình, nên mới tình nguyện chịu trừng phạt như vậy.”

Thấy mọi người đều nhìn Xuân Hương với vẻ tán thưởng, Lục Yêu cắn răng, bắt đầu công kích Xuân Hương. Giờ đâm lao đành phải theo lao, đổ hết tội lên người nàng ta may ra mình và mẫu thân mới thoát nạn được.

Nghe Lục Yêu nói, Xuân Hương nở nụ cười lạnh lùng, khinh miệt nhìn nàng ta: “Xuân Hương mặc dù thân phận thấp hèn, nhưng cũng không hạ tiện như hạng người vừa tiến cửa trước liền đón cửa sau như kẻ từ Hồng Ngọc Lâu ra, mỗi ngày đều nghĩ làm sao để trèo lên giường thế tử, chuyện bản thiêu gì cũng làm được, xin các vị chủ tử mình giám”.

“Ngươi.....” bị Xuân Hương vạch trần, Lục Yêu vừa thẹn vừa giận.

“Hồng Ngọc Lâu”, lặp lại ba chữ này, Tiêu Dạ Huyền nhìn về phía Tiết Thanh Trạch bên kia.

Tiết Thanh Trạch vốn đứng một bên xem kịch vui, vừa nghe đến ba chữ Hồng Ngọc Lâu, bèn nhìn kỹ nha hoàn Lục Yêu. Má ơi! Đây không phải kỹ nữ ca múa mình thuận tay chuộc thân khi ở lại khắc phục hậu quả cho đại ca trong tiệc rượu năm ngoái sao? Tình hình trước mắt, tám chín phần là nha hoàn này hạ độc chị dâu rồi, liếc nhìn Tiêu Dạ Huyền, Tiết Thanh Trạch chỉ cảm thấy mây đen che kín đầu, vô cùng không ổn! Chuyện này tuy mình đã bảo báo với đại ca nhưng trăm phần trăm vị này không thềm nhớ đâu, nợ này tính lên đầu mình làm sao mình chịu nổi, không được, nhất định phải nghĩ biện pháp chuộc tội thôi!

Tiết Thanh Trạch nhìn sang con nhện đất đang no nằm kia, giả ho hai tiếng, nói: “Thật ra để biết ai bỏ rết vào thuốc rất đơn giản, quan trọng là hai nha hoàn này có dám thử hay không?”

Nói xong, Tiết Thanh Trạch đặt con nhện đất vào lòng bàn tay mình.

“Bởi vì bên ngoài con rết có một lớp cực kỳ đặc biệt, tiết ra mùi đặc trưng, cho dù hong khô, lớp này vẫn sẽ tiết ra thứ mùi nhàn nhạt đó, dính vào người rồi dù có rửa thế nào cũng không sạch được. Mà nhện đất rất nhạy cảm với mùi này, ai trong vòng 10 ngày có chạm qua rết, chỉ cần để nó tự do hoạt động, nó sẽ phân biệt ra. Bất quá, nhện đất và rết là kẻ địch nên một khi tìm ra mùi máu rết, nó sẽ cắn chết người đã chạm qua rết.....”

Nghe vậy, mặt Trương ma ma và Lục Yêu trở nên trắng bệch. Phải biết, máu rết là do Lục Yêu đưa, còn Trương ma ma hòa thành bột bỏ vào chén thuốc. Nếu quả thật nhện đất có tác dụng như vậy, chẳng phải hai người sẽ bỏ mạng sao.

Trương ma ma thấy con nhện toàn thân đỏ như máu đang không ngừng động đậy trong tay Tiết Thanh Trạch giống như sẽ lập tức chạy đến, thì quý sụp xuống đất.

“Vương phi nương nương, thế tử, đều do nô tỳ nhất thời hồ đồ, không liên quan đến Lục Yêu, cầu xin vương phi nương nương thứ tội, cầu xin vương phi nương nương thứ tội!.....”

Dù sao cũng là mẹ con, Trương thị nghĩ đến việc bán con gái lúc nhỏ vẫn có mấy phần áy náy, lại nói, trong nhà còn ba đứa con trai vô dụng cần Lục Yêu chiếu cố, bèn nhận sai, muốn nhận hết tội về mình.

“Mẫu thân, sao mẫu thân có thể làm ra chuyện thế này!” thấy Trương ma ma nhận tội, Lục Yêu tất nhiên hiểu ý Trương thị, dù sao một người chết cũng tốt hơn cả đám đều chết, bèn giả bộ như đau lòng lắm.

Nhìn Trương ma ma đang không ngừng cầu xin tha thứ và vẻ đau lòng của Lục Yêu, Trần thị cả giận nói: “Thì ra thật là ngươi làm, Dạ Huyền, Như Ca, hai con yên tâm, trở về mẫu phi sẽ xử nặng mụ này.”

Nhìn lướt qua Trần thị, Tiêu Dạ Huyền dời tầm mắt đến Trương thị đang nằm trên đất, giọng nói âm lãnh.

“Đánh chết!”

Chỉ chớp lát sau, trong phòng xuất hiện hai nam tử mặt áo đen cầm gậy sắt đánh cho Trương ma ma gãy lia xương cổ và thất lưng, ngay cả đầu cũng chưa kịp kêu, mất mạng tức thì.

“Nương!” Thấy thảm trạng của Trương thị, Lục Yêu hoảng sợ kêu to.

Trần thị mặc dù biết con trai mình thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng cho tới giờ vẫn chưa tận mắt thấy, hôm nay là lần đầu, kinh hoàng cả nửa ngày vẫn không tìm được âm thanh của mình.

Trần thị đang định dẫn hai nha hoàn quỳ trên đất nhanh chóng rời đi, lại thấy Tiêu Dạ Huyền đến gần, trong mắt vẫn cực lạnh như cũ, không tự chủ lùi liền vài bước.

Lục Yêu cũng liên tiếp lùi về sau, bỗng nhiên cảm thấy trên cổ đau đau, đưa tay sờ thử, liền bắt được một con nhện đất toàn thân đỏ như máu. Mà ở trên miệng của nó còn đang ngậm miếng thịt nhỏ. Cả kinh ném nhện đất ra xa, nhìn trên tay có máu đen, Lục Yêu chỉ thấy hô hấp trở nên khó khăn, trước mắt tối đen, bèn nhào qua chỗ Trần thị.

“Vương phi, nô tỳ không nhìn thấy gì hết, vương phi, cứu, cứu nô tỳ!”

Trần thị bị Lục Yêu ôm chân, nhớ đến lời Tiết Thanh Trạch vừa nói, nhện đất giúp phát hiện người hạ độc, giờ Lục Yêu bị cắn, vậy kẻ bỏ độc.....nghĩ tới đây, nhìn sang Tiêu Dạ Huyền, giật thót, đập Lục Yêu ra xa.

Lục Yêu bị đá văng, hướng về phía Trần thị phun một búng máu thật to, chưa được hai hơi đã trợn mắt, ngưng thở.

Trần thị bị phun máu đầy người, nhìn thi thể Trương ma ma và Lục Yêu trên đất, lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng, hôn mê tại chỗ.

Thấy vậy, Như Ca vội vàng tiến lên bắt mạch cho Trần thị, xác nhận chẳng qua là bị kinh sợ quá, và trên da tiếp xúc với máu độc Lục Yêu phun ra bị chút tổn thương, nên mới hôn mê. Đút một viên thuốc giải độc xong, liền không còn gì đáng ngại.

Sau khi Như Ca bắt mạch xong, Tiêu Dạ Huyền bèn tự mình đưa Trần thị về vương phủ, cho người vào cung mời thái y đến, mới xem như xong chuyện.

Còn lại Như Ca nhìn Lục Yêu trợn to mắt mà chết, tiến lên vuốt mắt cho nhắm lại, lòng phiền muộn. Kiếp trước, kiếp này, người đều vì ta mà chết, rốt cuộc là nghiệt duyên gì!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Động lòng

Trần thị kể từ lúc được đưa về vương phủ, vốn thường thường xuất hiện trước mặt Như Ca ra uy, liên tiếp hơn một tháng, Như Ca cũng chẳng thấy mặt đâu. Hình như bị cảnh tượng ngày đó làm kinh sợ, về tới vương phủ Trần thị liền sốt cao, uống thuốc ngự y kê xong dù đã hết sốt, nhưng cả người ỉu xiu, cứ như bị bệnh nặng. Thân là con dâu, Như Ca vốn muốn qua chăm sóc, nhưng chỉ cần thấy hai vợ chồng Như Ca xuất hiện trong phòng mình, là Trần thị lại đứng ngồi không yên. Kiên quyết nói đủ người hầu hạ rồi, không cần hai vợ chồng Như Ca phải vất vả nữa.

Như Ca thấy Trần thị nhìn Tiêu Dạ Huyền mang theo vài phần sợ hãi và mấy phần tức giận, thì vừa bực mình vừa buồn cười. Tuy nói không cần mình đến hầu hạ nhưng quan tâm thì vẫn phải quan tâm. Vì thế Như Ca sắc thuốc bổ trấn kinh an thần đưa qua, bắt quả Trần thị lại không dám dùng. Từ đó, đành chọn một ít sâm nhưng thượng đẳng đưa qua cho Trần thị.

Vốn Trần thị không giỏi lời kéo lòng người, nên bên cạnh trừ Hạ ma ma không còn ai đắc lực nữa, sau hai ngày sốt cao liền phái người đến thúc giục Hạ ma ma trở lại. Hạ ma ma là bà vú của Trần thị, vừa nghe vương phi có chuyện thì rất lo lắng, vì chuyện trong nhà đã xử lý hơn phân nửa, bèn giao việc còn lại cho con cháu, vội chạy về vương phủ.

Về đến vương phủ, Hạ ma ma nghe nha hoàn Xuân Hương kể lại xong, chỉ hận lúc đầu mình mất mụ, thời điểm về quê nhà chọn nha hoàn, thấy đáng đáp Lục Yêu coi như đoàn chính, liền rước sao chổi này vào vương phủ. Tình mẹ con của thế tử và vương phi vốn đã lạnh bạc, qua lần này chỉ sợ càng lạnh nhạt hơn, hơn nữa hẳn là trong lòng thế tử phi đã có ngăn cách. Khổ nỗi, Trần thị lại chỉ biết oán giận Tiêu Dạ Huyền hành hung người trước mặt mình, mỗi ngày cảm râm thế tử không hiểu thảo, khiến Hạ ma ma chẳng biết làm sao.

Mà trong thời gian này, bên Ngọc phủ xảy ra rất nhiều chuyện, nên Như Ca chẳng rảnh bận tâm những oán niệm của Trần thị.

Trước đây không lâu, Tây Liêu thừa dịp Ô Tôn có nội loạn, bất ngờ tiến đánh, thấu tóm Ô Tôn, là nước có liên hệ chặt chẽ với Đại Chu. Biên giới mơ hồ không yên, Hồng đế hạ lệnh điều 5 vạn tân binh đến Bắc Địa trấn thủ. Tất nhiên Văn Kiệt cũng nằm trong số đó. Tiễn Văn Kiệt lòng mang chí lớn đến Bắc Địa, Liệt thị vô cùng lo lắng, nên Như Ca phải lo trấn an.

“Mẫu thân, chẳng phải hai ngày trước đã nhận được thư Văn Kiệt nói ổn cả sao, mẫu thân chớ lo lắng như vậy”

Như Ca thấy vẻ mặt hồn mất vía của Liệt thị, bắt đầu đi lắc đầu. Vốn hôm nay Như Ca mời Liệt thị tới để tâm sự, chưa nói được hai câu, Liệt thị đã bắt đầu thất thần, ca dao nói con đi xa mẹ lo lắng đại khái vậy.

Nghe Như Ca nói, Liệt thị thở dài một hơi, lầm bầm: “Dĩ nhiên là lo rồi, Văn Kiệt trước nay chưa rời khỏi chúng ta lần nào, giờ vào quân đội, còn đến Bắc Địa xa ngàn dặm kia, mà bên đó lại đang không yên.”

Bên này con gái trưởng thành gả cho Cẩm Thân Vương thế tử, ngày thường không ở bên cạnh, giờ con trai cũng vào quân đội không biết khi nào mới trở về, nháy mắt không còn đứa con nào bên người, ít nhiều khiến Liệt thị hơi hoang mang.

“Giờ mặc dù Bắc Địa có chút không ổn, nhưng Vân Kiệt chỉ là lính mới phụ trách bên tham tướng bày binh bố trận, tạm thời không phải giống binh lính bình thường dày dạn kinh nghiệm làm tiên phong. Huống chi Tây Liêu và Đại Chu đánh hay không đánh còn đang thương lượng, hiện tại khẳng định không có gì bất trắc, mẫu thân cứ yên tâm” Như Ca kéo tay Liệt thị giải thích tình hình Bắc Địa. Mặc dù trên chiến trường quả thật tồn tại nguy cơ, nhưng những lời như vậy chắc chắn Như Ca không bao giờ nói trước mặt Liệt thị, không có gì mà cứ phóng đại lên chỉ khiến người ta thêm khủng hoảng chứ chẳng có tác dụng gì.

Liệt thị nghe xong, thấy bộ dáng như chẳng thèm để ý của con gái, cười lắc đầu: “Nha đầu này còn làm bộ bình tĩnh trước mặt nương. Con nhìn lại quảng thâm dưới mắt mình xem, liền biết mấy ngày nay có lo lắng hay không!”

Thanh Nhi đứng một bên nghe Liệt thị nói rất tán thành: “Phu nhân nói thực chính xác, sau khi thiếu gia đi, chẳng đêm nào tiểu thư ngủ ngon, nếu không sao cô gia lại phải truyền tin đến Bắc Địa để thuộc hạ tìm một con Tuyết Ưng chuyên cho thiếu gia gửi thư! Hai ngày trước thư thiếu gia đến, tiểu thư mới ngủ ngon được chút”.

Như Ca bị Thanh Nhi tiết lộ, quẫn. Quả thật Như Ca cực kỳ lo lắng cho Vân Kiệt. Vì theo trí nhớ kiếp trước, từ sâu trong lòng Như Ca rất không mong Vân Kiệt đến Bắc Địa. Bất quá nhìn về kiên định của Vân Kiệt lúc từ biệt mình, Như Ca lại nói không nên lời ngăn cản. Có lẽ trong lòng Như Ca, mặc kệ Vân Kiệt lựa chọn thế nào, nằng đều sẽ hết sức ủng hộ.

Chẳng qua nghe Thanh Nhi nói toẹt lòng mình trước mặt mẫu thân, Như Ca không vui: “Tiểu nha đầu này càng ngày càng nhiều chuyện, không mau kiếm người tổng đi, giữ trong nhà sớm muộn cũng gây ra họa!”

“Thanh Nhi chỉ ở trước mặt phu nhân, thiếu gia và tiểu thư mới dám nói vậy. Tiểu thư chớ hù nô tỳ, nô tỳ và Thanh Loan đều muốn cả đời hầu hạ bên cạnh tiểu thư. Tuy tiểu thư đã sớm đưa khế ước bán thân cho chúng nô tỳ, nhưng đời này chúng nô tỳ tuyệt đối nương nhờ tiểu thư, đuổi cũng không đi, đúng không, Thanh Loan?”

Nghe Thanh Nhi nói, Thanh Loan không ngừng gật đầu.

Như Ca cốc trán Thanh Nhi một cái, cười nói: “Chỉ giỏi nói miệng, e rằng đến lúc có người trong lòng rồi, muốn gả đi, tiểu thư ta dùng khóa lớn cách mấy cũng không giữ các người lại được.”

Nghe vậy, hai người đều đỏ mặt, Thanh Nhi lầm bầm: “Dù có gả thật, bọn nô tỳ cũng không cần phải rời khỏi tiểu thư”.

Thanh Nhi nói rất nhỏ, nhưng Như Ca lại nghe rất rõ ràng, nhìn mặt hai nha hoàn, kinh ngạc nghĩ, chẳng lẽ quả thật hai người này có người trong lòng? Đang định hỏi rõ, Thanh Nhi đã kịp chuyển đề tài.

“Ai nha, không còn sớm, thiếu chút nữa nô tỳ quên mất, phải đưa bản vẽ mẫu trang sức mới đến Thụy Phúc Châu Báu”, vừa nói vừa kéo tay Thanh Loan nháy mắt “Thanh Loan phải đem phương thuốc mới đến Dược Tiên Đường đúng không?”

Nói xong, hai người liền làm lễ với Như Ca và Liệt thị rồi lui xuống.

Thấy hai kẻ kia rời đi như bay, Như Ca càng thêm khó hiểu, nhìn về phía Vương ma ma đang khẽ cười một bên.

“Vương ma ma nghe được tin gì rồi à?” Thanh Loan và Thanh Nhi mang tiếng là nha hoàn của mình, nhưng tình thân như tỷ muội, phải chú ý hôn phu tương lai của hai người một chút.

“Mấy ngày nay tiểu thư nhiều chuyện quá, nên có thể không biết, dạo này Thanh Nhi và thị vệ Hắc Nham bên cạnh thế tử khá thân thiết ạ.”

Nếu là nhà khác, tỷ nữ dám tự có tư tình, đánh giết hoặc bán đi gì đó là chuyện thường, nhưng theo Như Ca khá lâu, Vương ma ma biết rõ Thanh Nhi và Thanh Loan có vị trí thế nào trong lòng Như Ca. Huống chi như Thanh Nhi vừa nói, tiểu thư đã đưa khế ước bán thân cho hai người, mà hai người vẫn ở bên hầu hạ tiểu thư như cũ, liền biết hai người cực kỳ trung thành. Thêm nữa, nha hoàn bên cạnh tiểu thư kết đôi với thân tín của cô gia, coi như thân càng thêm thân, là chuyện tốt, bởi vậy Vương ma ma rất vui.

Hắc Nham? Nhớ lại nam tử đánh xe cho mình những ngày qua, Như Ca hơi ngạc nhiên, Thanh Nhi hay nói và nam tử thô cứng nửa ngày cũng không ra một lời kia thế nào mà thân thiết được.

Thấy Như Ca nghi ngờ, Vương ma ma giải thích: “Chớ nhìn Nham thị vệ chất phác mà lầm, đám ba bữa sẽ cho Thanh Nhi cô nương chút mồi mẻ hay hũ đồ, nghe lão quân gia nói, nguyên không phải thế tử phái Nham thị vệ đến đánh xe cho tiểu thư, mà chính hắn tự xin tới, đến đây chắc tiểu thư cũng hiểu, lại nói nếu hai người này thành thân, dĩ nhiên là Thanh Nhi cô nương không cần rời khỏi tiểu thư.”

“Còn Thanh Loan.....?”

“Về phần Thanh Loan cô nương, nô tỳ không rõ lắm, bất quá bộ dáng Thanh Loan cô nương thế kia, xem chừng đã có người trong lòng rồi, còn là ai, nô tỳ không tiện suy đoán lung tung.”

Nghe Vương ma ma giải thích, Như Ca gật đầu một cái, xem ra thật do mình không quan sát kỹ. Ngày ngày ở cạnh nhau mà không phát hiện ra gì. Còn

Vương ma ma lại nhìn ra.

Nghe hai người nói xong, Liệt thị mới mở miệng: “Thanh Loan và Thanh Nhi cũng xem như một nửa nữ nhi của ta. Có con ở đây xem xét, phu quân của hai đứa nó thế nào, mẫu thân không phải lo nữa. Hai đứa nó hiện không phụ không mẫu, tương lai chuyện bát tự này nọ mẫu thân sẽ lo, còn phải chuẩn bị của hồi môn nhiều chút.” Có hai nha hoàn trung thành giới thiệu hầu hạ Như Ca, Liệt thị cũng an tâm. Những năm này, Thanh Loan và Thanh Nhi vì Như Ca thế nào, Liệt thị đều ghi tạc trong lòng, tự nhiên sẽ không keo kiệt với hai người.

“Mẫu thân vội vàng quá, ý tứ của hai người còn chưa lộ, mẫu thân đã lo chuyện bát tự này nọ rồi.” Như Ca nghe vậy, may mắn vì cuối cùng tâm trạng lo lắng việc Vân Kiệt đến Bắc Địa của mẹ đã tạm thời lắng xuống, đồng thời thầm cười mẹ quá nóng lòng.

Liệt thị cười nói: “Chuẩn bị trước tốt hơn, thời điểm con thành thân gấp quá, chuẩn bị hơi đơn giản, thật may bên nữ tể chuẩn bị đầy đủ, đám cưới mới về vang chút.”

Nào chỉ về vang, phải nói hơi khoa trương mới đúng. Người đồng đức hai bên đường không phải là vì xem đồ cưới và sinh lễ sao. Lúc ấy, ngồi trong kiệu hoa, Như Ca cứ có cảm giác sẽ bị người chặn đường đánh cướp.

“Nói về phu quân con, giờ con vẫn chưa có tin tức sao?” Liệt thị vừa nói vừa nhìn chằm chằm bụng Như Ca. Chuyện Cẩm Thân vương và Cẩm Thân vương phi cố tình đưa thiệp cho Tiêu Dạ Huyền, Liệt thị có nghe thấy, rất tức giận đồng thời càng thêm khâm trọng chuyện con cháu.

“Chuyện sinh con phải trông vào duyên phận mà mẫu thân.”

Mấy ngày nay, trừ quan tâm Vân Kiệt, Liệt thị thường mang chút canh bỏ thân thể đến, vì cái gì, tất nhiên Như Ca hiểu.

Đang nói chuyện, Như Ca nhìn thoáng qua Tiêu Dạ Huân chẳng biết đã để sách xuống từ lúc nào đang lẳng lặng ngồi trên giường nhỏ một bên, cười nói: “Tiêu Huân ba tháng đã khiến phu tử bá phục, ngay cả viện trưởng Lễ Học Viện cũng tán thưởng thiên tài không thời, nếu tỷ và Dạ Huyền có con sẽ để Tiêu Huân dạy, nhất định có thể thành tài.”

Vốn Liệt thị không thích đứa bé này lắm, nhưng qua nhiều lần gặp mặt, bộ dáng yên tĩnh, thanh khiết của đứa bé khiến Liệt thị yêu thích từ đáy lòng. Bất quá đứa bé chỉ vừa 5 tuổi, sao có thể dạy con Như Ca gì đó, khiến Liệt thị dở khóc dở cười.

Bên kia, Tiêu Dạ Huân nhìn Như Ca nở nụ cười thân thiện, con người màu tím cũng ánh lên nét cười. Trong lòng mơ hồ có một giọng nói.

Chỉ cần nàng muốn, ta sẽ giúp nàng đạt được!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Mới canh của tiểu Huân

Với hôn sự của Thanh Loan và Thanh Nhi, hai người không nói, tự nhiên Như Ca sẽ không hỏi, chỉ bàn bạc với Liệt thị xong, đợi hai người chính miệng nói ra mới quyết định. Nhưng Như Ca không hỏi không có nghĩa là không quan tâm, một mặt bảo Vương ma hỏi thăm xem tính cách thị vệ Hắc Nham thế nào, có thói quen xấu gì không, mặt khác đề tâm đến Thanh Loan nhiều hơn.

Về Vân Kiệt, sau khi đến Bắc Địa vẫn đều đặn ba ngày gửi một phong thư do Tuyết Ứng mang về kinh thành. Trong thư, Vân Kiệt viết ngoài thời gian thao luyện, còn có thời gian uống rượu với bốn vị sư phụ thủ hạ của Tiêu Dạ Huyền trong đội quân Dã Lang, thậm chí cùng nhau đến thăm khu trồng trọt thử nghiệm của con trai Phong quân gia, Phong Thành. Sau sự kiện nạn trộm cướp trên Đồ Linh, Phong Thành thường trú luôn ở Bắc Địa, mua rất nhiều đất giá rẻ, khai hoang, trồng khoai tây và rau dưa mua từ thương nhân nước ngoài, thêm cả sâm núi. Nghĩ, mặc dù bên Bắc Địa có nguy cơ tiềm ẩn, nhưng hiện tại vẫn rất ổn định. Đến đây, Như Ca và Liệt thị mới dần bình tĩnh lại.

Trăng sáng trên cao, nhu hòa chiếu xuống, khiến toàn bộ phủ thể tử được dát thêm một tầng sáng bạc.

Trong một gian phòng, thảo luận chính sự trở về, Tiêu Dạ Huyền nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy trong màn che, vốn nghĩ Như Ca đã ngủ, không ngờ nàng đang cầm một phong thư cẩn thận đọc.

Nam tử nhìn vợ yêu nghiên cứu kỹ từng chữ trên phong thư của em vợ xong xem phong thư nhưng bảo vật mà thận trọng bỏ vào ngăn kéo tủ đầu giường, trong mắt xẹt qua một chút bất đắc dĩ dè dặt. Nếu hôm nay người ra Bắc Địa là mình, không biết vợ yêu có không yên lòng như thế hay không.

Đột nhiên, nam tử lắc đầu một cái, mình đang ghen tỵ sao?

Như Ca cất thư xong, quay đầu liền thấy nam tử đã về. Bèn xuống giường, đến bên người nam tử, cởi áo khoác hắt xuống, vắt lên giá. Sau đó nhúng khăn mặt vào nước ấm, vắt thật khô, lau mặt cho nam tử.

“Chàng ăn tối chưa?”, dù đã trễ, nhưng thảo luận chính sự không phải tham gia yến tiệc, thường xuyên mất đến một hai canh giờ, cơm nước không ăn. Vốn phát hiện dạ dày Tiêu Dạ Huyền không tốt còn tưởng là do bị thương gây ra, gần đây mới biết, nguyên do người này thường xuyên không ăn cơm mới vậy. Cứ bận rộn lại quên ăn cơm. Hề nhớ tới lời lão quân gia Như Ca liền phát cứu, trước đây thời điểm bận rộn, một tháng có hơn 20 ngày hẳn không ăn cơm cho tốt. Nên giờ nàng rất để ý chuyện ăn uống của hắn.

“Chưa”, nghe Như Ca hỏi, chẳng biết tại sao nàng lại sụ mặt, Tiêu Dạ Huyền chỉ đành thành thật trả lời.

Nghe vậy, Như Ca gật đầu một cái, kéo người ngồi xuống ghế, nói: “Phòng bếp có đồ ăn để sẵn, giờ vào đông, trời lạnh, chỉ có thể đặt trên bếp giữ ấm, có món canh nấu một khắc trước, chút nữa là ăn được rồi, nếu chàng mệt nghỉ ngơi một lát trước đi.” Nói xong, xoay người đi đến phòng bếp.

Tiêu Dạ Huyền bị Như Ca kéo đến giường, sững sờ nhìn theo bóng lưng nàng, hồi lâu, tựa vào giường êm, cười vui sướng.

Cô gái nhỏ này thuộc về mình, thật tốt!

Vốn phòng bếp trong phủ cách phòng hai người khá xa, nên khi dọn từ vương phủ vào phủ thế tử, Như Ca liền bảo lão quân gia xây thêm một phòng bếp nhỏ ở Đông viện. Từ phòng Như Ca đi không bao lâu đã tới phòng bếp nhỏ. Vào bếp, liền thấy Thanh Loan và Thanh Nhi đang nằm ngủ gục trên bàn.

Nghĩ cũng phải, Phong Thành bị phái đến Bắc Địa tiếp tục mở rộng sản nghiệp của Lăng Vân. Phần việc của Phong Thành ở kinh thành, đa số được Phong quân gia giao cho bọn Thanh Nhi, mấy ngày nay vừa hầu hạ mình vừa xử lý chuyện của Lăng Vân, hai người này chắc mệt đến ngất ngư. Thấy hai người ngủ say, Như Ca không kêu dậy, đi thẳng vào trong.

Một bóng dáng xuất hiện trong tầm mắt Như Ca.

“Tiểu Huân?”

Nhìn bé trai ngồi trên ghế đầu mắt chăm chú vào cái nồi trên lò, ngửi thấy mùi thơm nồng nàn của món canh phiêu đăng, Như Ca tiến lên mở nắp nồi đất ra, nhìn canh dê trong đó, vô cùng kinh ngạc.

Vốn Như Ca cho dấm và thịt dê vào đun trước, định chờ Tiêu Dạ Huyền về mới nêm gia vị, không ngờ giờ đã thành món canh thơm ngon, một chút bột cũng không có, nhìn thấy vũng nước nhỏ bên cạnh, hiển nhiên đã có người vớt bọt ra.

“Đây là đệ làm?”

Nghe Như Ca hỏi, Tiêu Dạ Huân gật đầu một cái, sau đó rút ra một quyển sách dạy nấu ăn, thấy chữ viết của mình trên sách, Như Ca cười vui vẻ.

“Chẳng lẽ đệ đọc hết sách của Vân Kiệt rồi, nên đọc đến sách dạy nấu ăn của ta, xem xong đến phòng bếp làm thử?”. Thấy Tiêu Dạ Huân gật đầu như gà con mổ thóc, Như Ca càng cười vui.

“Những thứ này là viết cho nữ đầu bếp xem, nếu đệ muốn học phải chờ lớn thêm chút nữa mới được.” Vừa nói, vừa nhìn Tiêu Dạ Huân chỉ nhỏ như bếp lò, “Đệ còn nhỏ, chỉ cao hơn bếp lò tí xíu, rất khó nấu. Trễ rồi, đệ tới đây là do đói bụng?”

Nghe vậy, Tiêu Dạ Huân liếc sang nồi canh đang bốc khói rồi nhìn Như Ca lắc đầu một cái, dùng âm thanh non nớt đặc trưng của trẻ con đáp: “Ca chưa ăn tối”

Nói xong, dụi dụi mắt, ra vẻ buồn ngủ, nhẹ giọng nói “Ngủ ngon”, sau đó cầm quyển sách dạy nấu ăn đi ra ngoài.

Chẳng lẽ nấu cho mình sao?

Nhìn bóng lưng đứa bé, Như Ca cười cười, vì chờ Tiêu Dạ Huyền dùng bữa, thật sự mình chưa ăn tối.

Múc một muỗng canh, nếm thử. Ừm, mùi vị.....thật không tệ. Đứa nhỏ này quả thông minh bẩm sinh, vừa học liền giỏi.

Kiếp trước, mình từng ảo tưởng con mình sẽ là thần đồng, theo năm tháng qua, giờ nếu thật có con, chỉ hy vọng nó khỏe mạnh vui vẻ vô tư là được. Mà Tiêu Huân quả thật là đứa bé trong giấc mộng kiếp trước của mình.

Đang lúc Như Ca đắm chìm trong suy nghĩ thì Thanh Nhi và Thanh Loan tiến vào.

“Tiểu thư, sao tiểu thư đến mà không kêu bọn nô tỳ dậy?”

Nghe vậy, Như Ca thu hồi suy nghĩ, thấy vẻ buồn ngủ của hai Thanh Nhi và Thanh Loan cười nói: “Ta thấy hai người ngủ ngon quá nên không kêu.”

Thanh Nhi ngượng ngùng cười nói: “Hôm nay không biết sao, nô tỳ và Thanh Loan nói chuyện một hồi ngủ quên mất, mà ngủ ngon cực kỳ đánh với Chu Công vài ván cờ năm quân rồi đó.”

“Có thể ngủ ngon là tốt, các người giúp ta bung đồ ăn và canh dê kia qua phòng, rồi đi nghỉ đi, sớm mai nhờ Vương ma ma kêu Tiểu Mẫn và Tiểu Song đến dọn.”

“Dạ”

Thanh Nhi và Thanh Loan gật đầu một cái, múc đồ ăn và canh ra, bung theo Như Ca đến phòng.

Trong phòng, cùng ăn bữa tối muộn với vợ yêu, mặt Tiêu Dạ Huyền tràn đầy ý cười, thích thú ăn những món trên bàn. Mà Như Ca trừ uống chút canh trứng gà, chỉ ăn thêm canh thịt dê do Tiêu Dạ Huân nấu. Không biết có phải ảo giác không, mà uống canh này xong, Như Ca cảm thấy cả người khoan khoái hẳn ra. Tài liệu giống nhau nhưng tiêu Huân nấu quả cực kỳ thơm ngon. Tuy nói quân tử xa nhà bếp, nhưng tiêu Huân vừa mới 5 tuổi, vẫn chưa tính là quân tử ha!

Vốn Như Ca định tìm cơ hội lấy lại sách dạy nấu ăn, không cho tiêu Huân đến phòng bếp nữa, nhưng sau khi thưởng thức món canh ngon lành này, đành suy nghĩ lại.

Dùng xong bữa tối, tắt nến, tất nhiên hai người không thể thiếu một phen lưu luyến triền miên, rồi ôm nhau ngủ.

Đợi tất cả yên tĩnh, ở hành lang ngoài phòng, một bóng dáng nhỏ nhoi xuất hiện, nếu giờ phút này Như Ca tỉnh ngủ, sẽ nhìn rõ bóng dáng đó là tiêu Huân với hai răng nanh dài nhọn đang xuất thần nhìn vào phòng mình.

Đứng bên ngoài chốc lát, Tiêu Dạ Huân nắm tay, lòng bàn tay xuất hiện mấy tia sáng màu tím, nhìn vết sáng tím hắt lên cửa sổ phòng, Tiêu Dạ Huân chậm rãi thả tay xuống, ánh sáng tím biến mất không dấu vết. Sau đó Tiêu Dạ Huân tiến về một gian phòng khác cách đó không xa. Đến khúc quanh, nhìn sỏi trắng đang ngủ say như chết trên đất, trong mắt đứa bé hiện lên ý cười giảo hoạt.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Lại đến Pháp Nguyên tự

Mùng tám tháng chạp là ngày Phật Tổ thành đạo, ngày này năm trước thời tiết khá sáng sủa, năm nay lại có tuyết rơi. Căn cứ từ tin tức các nơi, hiện tượng tuyết rơi đồng thời ở nhiều nơi khắp Đại Chu, là cực kỳ hiếm có trong lịch sử.

Bởi vì năm trước mưa không nhiều lắm, rất nhiều nơi ở Đại Chu thu hoạch không được mùa, dân chúng căng thẳng. Giờ nhìn trận tuyết này, mọi người không khỏi liên tưởng đến điềm báo được mùa, kết hợp với ngày Phật Tổ thành đạo, rộn ràng đến chùa miếu dâng hương cầu phúc, hi vọng Phật Tổ phù hộ năm sau được mùa.

Mà bên Pháp Nguyên Tự vì cảm tạ công đức chép kinh thư của Như Ca, mùng sáu tháng chạp đã gửi thiệp đến, mời Như Ca tham dự đại hội Phật giáo.

Như Ca tình cờ nghe nói Liệt thị muốn đến Pháp Nguyên Tự cầu phúc cho Vân Kiệt, nhận được thư mời tự nhiên Như Ca sẽ không từ chối. Sáng sớm sau khi từ biệt Tiêu Dạ Huyền vì có công vụ khẩn cấp không thể đi cùng xong, kéo mẫu thân ngủ lại phủ thể từ đêm trước lên xe ngựa tiến về Pháp Nguyên Tự.

Trong xe ngựa, Liệt thị lặng lẽ nhìn Tiêu Dạ Huân bên cạnh Như Ca. Bé trai mặc áo khoác trắng có thêu chữ Phúc bằng tơ vàng, ngang hông là đai lưng đính ngọc thêu hoa văn gọn sóng màu xanh lá. Mái tóc đen dày được chải chỉnh tề. Trên tai còn có một bộ chụp tai tinh xảo xinh xắn màu trắng.

Thanh Trúc vào đổi bình nước nóng thấy Liệt thị nhìn chăm chăm lỗ tai Huân thiếu gia, cười nói: “Tiểu thư, bộ chụp tai chống rét tiểu thư mới thiết kế cho Cẩm Tú Phưởng bán rất chạy, hàng vừa ra đã bán chẳng còn một cái, tiểu thư xem, giờ trên phố cứ 10 thì có đến sáu bảy người mang bộ chụp tai, hôm qua Cẩm Tú Phưởng kết toán, chỉ bộ chụp tai không đã lời đến 5 vạn lượng rồi.”

Vừa nói, Thanh Trúc vừa kéo rèm cửa sổ xe lên, nhìn ra bên ngoài, quả nhiên phần lớn người trên đường đều mang bộ chụp tai màu xanh, trắng, đen, xanh dương đủ cả.

“Tốt quá, bỗng nhiên nảy ra ý tưởng, không ngờ lại giúp Cẩm Tú Phưởng thu thêm một khoản không nhỏ” nhìn cảnh tượng ngoài xe, quay đầu thấy Tiêu Dạ Huân đang bắt chước Thanh Trúc đổi bình nước nóng cho mình, Như Ca cười cười.

Nhờ làm bộ chụp tai tránh sét cho tiêu Huân, Như Ca chợt nhớ ra bộ chụp tai không chỉ dùng để cách âm, mà còn có thể chống rét. Bèn đưa bản thiết kế bộ chụp tai cho Thanh Nhi mang đến Cẩm Tú Phưởng, không ngờ được đón nhận tích cực như thế. Tiểu thư, công tử nhà giàu đều hết sức tò mò với món đồ này, dùng thử liền cảm nhận được công dụng của nó. Một số học trò còn chuẩn bị cả hai bộ, bộ vải dày để cách âm dùng khi học bài không bị ồn ào xung quanh ảnh hưởng, bộ có lông tơ thì đeo tránh rét.

Liệt thị cười tiếp lời, “Cũng chỉ có con đầu óc lạnh lẽo mới trong lúc vô tình kiểm số ngân lượng lớn như vậy. Giờ Cẩm Tú Phưởng buôn bán ngày càng thịnh vượng, bạc kiểm đếm không hết rồi.”

Nói đến đây, Liệt thị nhớ đến chuyện Vân Kiệt nói trong thư, bèn hỏi: “Mẫu thân thấy Vân Kiệt viết trong thư, nói con bảo Phong Thành đến Bắc Địa mua một vạn mẫu đất trồng cây, chẳng lẽ trong tay không đủ ngân lượng mới phải đến nơi xa xôi như thế lập nghiệp, nếu vậy không bằng trước lấy tiền

bên Cẩm Tú Phường dùng đi.”

Nghe vậy, Như Ca lắc đầu đáp: “Mẫu thân, ở Bắc Địa lương thực vô cùng thiếu thốn. Dạ Huyền phụ trách Bắc Địa tự nhiên rất đau đầu, nên nữ nhi mua nhiều đất như vậy ở Bắc Địa, kêu Phong Thành trồng một loại nông sản có sản lượng cực cao tên là khoai tây mua từ thương nhân nước ngoài. Nữ nhi bảo Phong Thành tìm một lão nông có nhiều kinh nghiệm trồng thử, loại khoai này rất hợp với đất Bắc Địa, ba tháng là thu hoạch được. Chỉ cần trồng nhiều, khoai tây có thể thay thế lúa nước giải quyết vấn đề lương thực cho dân Bắc Địa. Huống chi, hiện tại bọn Vân Kiệt đang trấn thủ Bắc Địa, có khả năng đánh nhau với Tây Liêu bất cứ lúc nào. Năm nay các nơi ở Đại Chu không được mùa lắm, lỡ đánh nhau thật, cũng không sợ không có lương thực cung cấp cho quân. Trước khi mua số đất này, nữ nhi đã bàn bạc kỹ với Dạ Huyền rồi ạ.”

Nửa năm trước, mình từng vì Tiêu Dạ Huyền thu phí thương đội quá cao mà trách hấn vợ vết tài sản, nay đọc thư Vân Kiệt mới biết, mùa đông hàng năm, dân chúng Bắc Địa gặp phải vấn đề khan hiếm lương thực, quỹ công của Bắc Địa không đủ chống đỡ, nên tư quân của Dạ Huyền phải tiếp nhận nhiệm vụ kiểm lấy bạc từ tay các phủ thương bù vào chỗ thiếu đó. Nói cách khác, tiền thu được từ thương đội đều dùng cho dân chúng Bắc Địa. Không thể nghĩ ngờ, Tiêu Dạ Huyền rất đủ tư cách làm người quản lý Bắc Địa.

Liệt thị nghe vậy, gật đầu một cái, cười nói: “Thì ra là thế, may mắn con có lòng vì dân chúng Bắc Địa lo nghĩ chu toàn như vậy, ngược lại ta hồ đồ, còn tưởng con không đủ ngân lượng”.

Sao có thể không đủ ngân lượng, thời gian nay trừ tiền thu vào từ hiệu buôn Lăng Vân, phương thuốc Như Ca nộp lên Hồng để được Thái Y Viện xác nhận có hiệu quả, 10 vạn lượng hoàng kim liền nhanh chóng vào tay. Vốn Như Ca không định nhận lấy số tiền này, nhưng sau khi nghe Tiêu Dạ Huyền chỉ điểm, bèn nhận lấy, dùng số ngân lượng này mua đất ở Bắc Địa. Mở rộng trồng trọt rau quả trong nhà ấm và khoai tây. Đáng tiếc ở Đại Chu không có loại thực vật tên tiểu mạch như trong thế giới xa lạ kia, bằng không, đừng nói Bắc Địa khan hiếm lương thực, sợ rằng rất nhanh sẽ có dư lương thực bán cho nơi khác rồi.

Như Ca đang miên man suy nghĩ thì xe ngựa dừng lại.

“Tiểu thư, phía trước có xe ngựa rơi vào hố tuyết, cản đường chúng ta!”

Nghe Thanh Nhi nói, Như Ca vén rèm xe, nhìn về phía trước. Chỉ thấy trên con đường mòn lên Pháp Nguyên Tự, chẳng biết lúc nào xuất hiện hai cái hố sâu, một chiếc xe ngựa trang hoàng đơn giản đang mắc kẹt trong hố đó.

Nhìn lướt qua, Như Ca liền sáng tỏ, tình hình trước mắt, tất nhiên là lúc đánh xe phu xe không lưu ý đến hố sâu trên đường bị bão tuyết che lấp nên đi ngang qua, giờ bị rơi vào hố. Dù phu xe vung roi đánh mạnh cỡ nào, con ngựa cũng không có biện pháp kéo xe đi ra.

Xe Như Ca dừng lại, làm những xe khác cũng phải dừng ở phía sau, dần dần biến thành một hàng dài. Nghe mọi người phía sau oán trách, phu xe càng gấp, vung roi càng hung hơn.

Nhìn xe ngựa phía trước lung lay cơ hồ muốn lật, Như Ca lắc đầu một cái, phu xe này chắc là người mới, quát ngựa hung ác như vậy, làm nó chịu không nổi lòng lên lúc đó e rằng phải bỏ mệnh nơi này.

Thanh Nhi thấy vậy nói nhỏ: “Tiểu thư, không sớm nữa, nếu trễ chút, sợ rằng sẽ bỏ lỡ đại hội mất!”

Như Ca gật đầu một cái, hỏi nam tử đánh xe, “Nham thị vệ, có thể đẩy chiếc xe ngựa kia ra được không?”

“Bẩm thế tử phi, tất nhiên có thể”, chỉ chút chuyện như vậy mà mình không làm được, sao có khả năng ở bên cạnh thế tử.

“Vậy làm phiền Nham thị vệ giúp người nọ một tay rồi.”

“Dạ”

Nghe Như Ca phân phó, Hắc Nham bay tới chỗ xe ngựa phía trước.

Sau đó, chỉ thấy Hắc Nham đứng bên cạnh xe ngựa, bắt lấy hai bánh xe trước, nhấc lên, cả chiếc xe bay lên trời, kéo ngựa về phía trước, chiếc xe ngựa liền ra khỏi hố sâu.

Thấy vậy, đám người Liệt thị đều há hốc mồm, sức Hắc Nham thật quá lớn. Nhắc xe ngựa mà cứ như bung một mâm đồ ăn, hoàn toàn không tốn chút sức nào!

Không còn trở ngại nữa, Hắc Nham lại trở về tiếp tục đánh xe, tiến đến Pháp Nguyên Tự.

Không lâu lắm, đoàn người Như Ca liền dừng lại trước cửa lớn Pháp Nguyên Tự.

Được Thanh Nhi đỡ xuống xe, Như Ca giương mắt nhìn, vốn nên bị tuyết trắng bao phủ, Pháp Nguyên Tự lại không khác gì thường ngày. Trừ hàng cây bị tuyết phủ, các nơi còn lại đều được quét sạch, mái hiên trơn bóng vô cùng. Xem ra vì đại hội Phật giáo lần này, các tăng nhân tốn không ít công dọn dẹp tuyết.

Đám người Như Ca đang định theo gót các tín đồ Phật giáo vào trong, bất chợt một giọng nam truyền tới.

“Đa tạ phu nhân, từ tiểu thư ra tay giúp đỡ!”

Xung hô này.....

Như Ca xoay người, liền thấy một nam tử mặc áo trắng hướng mình và mầu thân tạ lễ.

Lại là hần!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiêu Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Âu Dương Thiệu

Nhìn người trước mặt, tóc hơi rối, sắc mặt hơi tái, Như Ca liền nhận ra đây là nam tử đã về hoa quỳnh cho Pháp Nguyên Tự năm trước.

Sở dĩ đến giờ, Như Ca nhớ rõ người này, không phải vì kính trọng gì hần, mà hoàn toàn là nhờ đại tiểu thư Hầu phủ Âu Dương Lâm.

Lại nói, lúc chưa lấy chồng, Như Ca có nghe loáng thoáng Kim Lăng Hầu phủ liên tiếp mời các đại phu nổi tiếng vào phủ, vốn nghĩ thù hạ của Tiêu Dạ Huyền làm Âu Dương Thiệu bị thương nặng mới phải mời danh y. Nhưng 3 tháng trước, Như Ca lại nhận được thiệp của Hầu phu nhân Tường thị, mời đại phu Lăng Vân của Dược Tiên Đường. Nhìn thù lao ghi trên giấy, Như Ca liền khẳng định người bệnh không phải Âu Dương Thiệu, chỉ vì trong mắt Tường thị, hần chẳng đáng để phải bỏ 10 vạn lượng tiền khám bệnh.

Theo những gì Như Ca chứng kiến ở kiếp trước, trong lòng Tường thị, bất luận Âu Dương Thiệu nột thể nào, ngoài mặt thì Tường thị làm bộ vui vẻ, thực tế xem Âu Dương Thiệu chẳng khác gì người làm trong Hầu phủ, kêu đến hết đi. Bằng không, sau khi Âu Dương Thiệu ngồi lên vị trí Hầu gia, Tường thị cũng sẽ chẳng rơi vào kết cục như thế, còn cả Âu Dương Lâm, ngoài mặt Âu Dương Thiệu hết sức nhún nhường cô muội muội này, nhưng cuối cùng, Âu Dương Lâm cũng trượt chân té sông..... Rất nhiều chuyện ngay lúc đó không suy nghĩ cẩn thận, có lẽ bởi vì lúc đó mình chỉ là quân cờ trong tay người bỏ tay chịu chết, giờ hồi tưởng lại, mọi chuyện sáng tỏ rất nhiều.

Cho nên, để Tường thị chi nhiều tiền như vậy, chỉ có thể là một người, Âu Dương Lâm.

Dù rất tò mò rốt cuộc Âu Dương Lâm bị làm sao, nhưng Như Ca thật sự không muốn tiến vào nơi mang đến cho mình những ký ức không muốn nhớ lại kia liền định không nhận, bất quá Tường thị ý thể hiếp người quá đáng, phái người canh giữ bên ngoài Dược Tiên Đường mấy ngày liên tiếp, bắt bố làm loạn khiến dân chúng bình thường không dám đến khám bệnh nữa. Bất đắc dĩ, Như Ca liền báo Thanh Loan, đã đi theo mình nhiều năm học được không ít y thuật, cải trang đến Hầu phủ một chuyến, xem thử Âu Dương Lâm bị bệnh gì, cũng dặn nếu bệnh khó chữa, thì nói với Tường thị để về nghiên cứu một hai ngày nữa sẽ báo lại.

Y theo Như Ca dặn dò, Thanh Loan đến Hầu phủ, sau khi trở về, liền kể hết những gì thấy được ở đó cho Như Ca nghe, còn mang về một bức vẽ nam tử. Người trong bức tranh đó đương nhiên là vị Phong công tử trước mặt này.

Tin chắc nam tử trước mắt sẽ không biết, chỉ gặp một lần ở Pháp Nguyên Tự mà tiểu thư Hầu phủ dù bị điên vẫn nhớ mãi không quên hần. Trong phòng ngủ của Âu Dương Lâm treo đầy chân dung và những bức tranh hần vẽ ở Pháp Nguyên Tự. Hơn nữa, gần nửa năm nay, người Hầu phủ cơ hồ đã lật cả Đại Chu lên để tìm hần. Ngẫm lại, nam tử này gọi ‘Tứ tiểu thư’, Như Ca liền hiểu, sợ rằng người này không phải con dân Đại Chu, nên mặc cho người Hầu phủ tìm khắp cả nước cũng không thấy. Bất quá, lúc này hần đến Pháp Nguyên Tự, đoán chừng, người Hầu phủ đã sớm nhận được tin.

Nhớ tới sự chấp nhất của Âu Dương Lâm với người này, Như Ca mơ hồ có cảm giác, người thấy mùi thơm chỉ sợ ruồi cái sẽ đến Pháp Nguyên Tự nhanh thôi. Nghĩ đến đây, Như Ca mỉm cười nói: “Giúp người chính là giúp mình, công tử chó đa lễ”.

Phong Vô Trần nghe Như Ca nói, nhìn dung mạo nữ tử trước mắt đẹp hơn năm trước rất nhiều, tâm khẽ động, không khỏi nhớ tới một câu: trái tim lương thiện là đẹp nhất. Đột nhiên bỗng hiểu ra, bản thân sao phải vượt ngàn dặm đến đất nước xa xôi này.

Liệt thị thấy biến hóa trong mắt Phong Vô Trần, là người từng trải nên Liệt thị hiểu rõ bèn nhún mày, quay đầu nói với nữ nhi: “Ca nhi, không còn sớm nữa, chúng ta mau vào chào hỏi đại sư chủ trì thôi, chó để thất lễ”.

Nghe mầu thân nói, Như Ca gạt đầu một cái, chào nam tử đối diện: “Như Ca được mời đến, phải vào chào hỏi phương trượng đại sư, xin đi trước.”

Như Ca đã nói vậy, Phong Vô Trần không tiện giữ lại, chỉ lẳng lặng xê người nhường đường.

“Tứ tiểu thư đi thông thả!”

Đi được một đoạn, thấy nam tử phía sau nhắm mắt theo đuôi, Liệt thị nhìn không được mở miệng hỏi: “Ca nhi, con biết người kia sao?”

Con gái đã cưới chồng, nhưng nam tử này vẫn cứ gọi tiểu thư, hơn nữa lúc này nhìn con gái mình với ánh mắt như vậy, không biết có phải kẻ phong lưu hay không.

Lúc này trừ Tiêu Dạ Huyền trong lòng Như Ca chẳng có ai khác, nên dù biết vừa rồi nam tử có vẻ mặt kỳ quái, cũng không thèm để ý, thuận miệng đáp: “Năm ngoái, khi đến đây cầu phúc cho trưởng tử với đại tỷ, trùng hợp vị công tử này đang về đàm hoa cho Pháp Nguyên Tự, nên gặp qua một lần, tranh rất đẹp, mẫu thân có thể đến chính điện xem thử.”

Thì ra chỉ gặp nhau một lần, Liệt thị gật đầu tỏ vẻ hiểu. Mà bên cạnh, nghe Như Ca nói xong, Tiêu Dạ Huân nhìn lướt qua nam tử đang mất hồn kia âm thầm đánh giá hẳn.

Gõ đầu hoa, vô dụng, kém xa Tiêu Dạ Huyền!

Đưa thiệp mời cho tăng nhân dẫn đường xong, tăng nhân cung kính dẫn đám người Như Ca đi.

Qua mấy lần cửa và đường nhỏ, ước chừng thời gian uống nửa chén trà, liền đến hội trường làm lễ.

Thấy bức tượng Phật Tổ Thích Ca Mâu Ni khổng lồ mới tinh trước cửa, Như Ca hỏi tăng nhân bên cạnh: “Thưa sư, hội trường này vừa mới hoàn thành phải không?” lúc đến đây năm ngoái, nơi này hình như vẫn là một bãi đất trống mà.

“Đúng vậy, nơi này vừa hoàn thành ba tháng trước. Từ năm trước, Pháp Nguyên Tự truyền Đại Tăng Kinh ra ngoài, tín đồ đến cầu kinh nói liền không dứt, còn có thật nhiều khách nước ngoài tới. Chỗ giảng kinh không đủ, tín đồ bèn khăng khải góp tiền xây dựng không chỉ hội trường này mà còn thêm hai trăm phòng ở cho khách nữa.”

Nghe giải thích, Như Ca gật đầu một cái. Không ngờ Đại Tăng Kinh được người đời sùng bái như vậy, xem ra có rất nhiều người nhiệt tình yêu thích Phật học.

Đang gõ mõ tụng kinh trong hội trường, chủ trì Minh Đức và đại sư Tuệ Chân nghe báo: người Pháp Nguyên Tự thờ phụng, Cẩm Thân vương thế tử phi đến, thì rất vui mừng. Đại sư Tuệ Chân nói với các tín đồ trong hội trường tạm nghỉ, đứng dậy đi ra ngoài với chủ trì Minh Đức.

Các tín đồ thấy vậy không khỏi tò mò, trước giờ cho dù đương kim Hồng đế đến, đại sư Tuệ Chân cũng không nhiệt tình nghênh đón như hôm nay. Không biết Cẩm Thân vương thế tử phi là nhân vật cỡ nào mà được đãi ngộ như vậy.

“Cẩm Thân Vương thế tử ta có nghe qua, là anh hùng thời nay, bất quá Cẩm Thân vương thế tử phi là ai mà được cao tăng Đại Chu đối đãi như thế?”, một Lạt Ma Tây Vực không nhận được tò mò hỏi tăng nhân Giới Luật Viện của Pháp Nguyên Tự.

“Cẩm Thân Vương thế tử phi được tự ta thờ cúng, là sứ giả truyền kinh của Phật Tổ, kinh thư tự ta cầu được đột nhiên bị hủy hết, Phật Tổ liền phái vị thế tử phi này đến, nay Đại Tăng Kinh có trong tự ta đều là do vị thế tử phi Ngọc Như Ca này tự tay chép lại, đã là sứ giả của Phật Tổ, trụ trì đại sư và Tuệ Chân sư thúc tất nhiên phải đối xử trọng hậu, nếu không chính là bất kính với Phật Tổ! A di đà Phật!”

“Thì ra là vậy!”, các tín đồ xung quanh nghe xong đều gật đầu đồng ý, sứ giả Phật Tổ, đương nhiên phải được đối xử như thế!

Mà ở một góc hội trường, nghe thấy ba chữ Ngọc Như Ca, hai mắt nữ tử áo hồng đột nhiên trở nên dữ tợn, giờ tay tát người bên cạnh một cái.

“Bốp!”

“Ngươi làm gì!”

Bị đánh đến sao đầy trời Âu Dương Thiệu nhìn vẻ mặt vụn vỡ hết sức xấu xí của Âu Dương Lâm, trong lòng cực kỳ tức giận.

Âu Dương Lâm khinh miệt chỉ trích: “Đều do ngươi vô dụng, ngay cả một thứ nữ đệ tiện cũng không lừa đến tay được. Còn dám tự xưng anh tuấn phong lưu, ngọc thụ lâm phong nhất Kim Lăng, ta nhò vào! Tiện nhân kia hại ta thành bộ dáng như vậy, hiện tại ngày càng nở mày nở mặt, sứ giả của Phật Tổ, Cẩm Thân vương thế tử phi, tương lai là Cẩm Thân vương phi....bất quá chỉ là một con hồ ly tinh hạ tiện mà thôi, ngươi nhìn lại ngươi xem, đuôi trắng cổ ra nhìn, chẳng khác gì chó đực động dục! Còn không tự biết bộ dạng giống chó của mình, hèn chi tiện nhân kia lại lao vào lòng Tiêu Dạ Huyền”.

Nếu không trải qua kiếp nạn như vậy, mình sao bị ác mộng quẩn thân, mỗi ngày lúc mê lúc tỉnh, uống thuốc sống qua ngày, chẳng những tóc rụng nhiều, da thịt vốn trắng nõn vì bị cọ rửa quá mức mỗi ngày mà sần sùi đầy vết thương.

“Ngươi.....”

Nghe Âu Dương Lâm chửi rủa, Âu Dương Thiệu muốn phát tác, bên tai lại truyền đến tiếng của Tường thị.

“Thiệu nhi, muội muội ngươi thân thể khó chịu, nhường nó một chút. Phải biết kể từ hai tháng trước, phụ thân ngươi trong lúc thuần ngựa không cẩn thận bị ngựa hoang đâm vào ngực, đến giờ vẫn chưa khỏe lại, mấy huyệt đạo của ngươi cứ liên tiếp phải người đến nói muốn trở về kinh thành để tận hiếu, mà mẫu thân ta cũng đang suy tính vấn đề người thừa kế.....”

Lời Tường thị khiến tức giận của Âu Dương Thiệu nháy mắt biến mất, mặt lập tức trở nên ôn hòa.

“Mẫu thân nói phải à, Lâm muội thân thể khó chịu, Thiệu nhi nên nhường nhịn, mấy ngày nay Thiệu nhi thấy khí sắc Lâm muội đã tốt hơn nhiều, tin tưởng không lâu nữa sẽ hồi hẳn.”

Nghe vậy, vẻ mặt lạnh nhạt của Tường thị ảm lên mấy phần.

“Ừ, đại phu Lăng Vân quả có bản lĩnh, ta thấy gần đây tóc Lâm nhi đã bớt rụng, buổi tối cũng có thể ngủ ngon, không uống tốn nhiều bạc như vậy. Sau này, Lâm nhi phải nhờ người quan tâm nhiều hơn”.

“Chăm sóc Lâm muội là chuyện Thiệu nhi phải làm ạ”.

“Hừ! Đồ vô dụng!” nghe ngữ điệu hèn mọn của Âu Dương Thiệu, Âu Dương Lâm khinh thường mắng. Sau đó tiếp tục dời tầm mắt đến người nam tử áo trắng.

Âu Dương Thiệu cắn răng cười nói: “Mẫu thân và Lâm muội ở đây lâu, chắc khát rồi, Thiệu nhi có mang theo trà Tuyết Sơn, giờ sẽ lấy tới cho mẫu thân và Lâm muội dùng.”

“Ừ, đi đi!”

Biết Âu Dương Thiệu muốn mượn cớ rời đi để nguôi giận, chuyện như vậy xảy ra không chỉ một hai lần, Tường thị cũng không để ý khoát khoát tay, cho hắn lui ra. Tường thị quay đầu, thương yêu sửa lại cái nón lông cáo trắng bị lệch cho Âu Dương Lâm, kéo Âu Dương Lâm đi tìm người.

Âu Dương Thiệu đến phía sau cây cột sơn đỏ thì quay đầu nhìn về phía mẹ con Tường thị, tao nhã lịch sự nháy mắt biến mất, chỉ còn lại âm u trầm đày.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiêu Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Ở rể

Nhờ công chép kinh thư, Như Ca được hai vị cao tăng Pháp Nguyên Tự tiếp đón long trọng. Chẳng những được chủ trì Minh Đức và đại sư Tuệ Chân cung kính mời vào hội trường, mà còn được hai người sắp xếp ngồi ở chỗ dành cho khách quý. Tình cảnh lúc đi vào hội trường, thật có thể nói là vạn người nhìn theo.

Đám người Liệt thị ngồi ở ghế trên đối diện bệ giảng, xung quanh cực kỳ trống trải, có cử động gì phía dưới đều thấy. Vì vậy đối diện với hai vị cao tăng thỉnh thoảng nở nụ cười thân thiện và bên dưới là vô số tín đồ đang an tĩnh nghe giảng, Như Ca chỉ có thể ngồi nghiêm chỉnh thành thật nghe giảng Đại Tạng Kinh cao thâm.

Sau nửa canh giờ nghe giảng, Như Ca liền cảm thấy có hai tầm mắt nhìn chăm chăm mình đến mức không cách nào bỏ qua được. Lướt khắp hội trường một lần, rất nhanh liền thấy được mấy vị người quen vô cùng không muốn gặp trong một góc.

Thấy đôi mắt nảy lửa của Âu Dương Lâm, nhìn lướt qua nam tử áo trắng đang vẽ tranh gần chỗ Tiểu Huân, Như Ca thật bó tay.

Biết Như Ca muốn dẫn người nhà theo, đại sư Minh Đức cố ý để 4 chỗ dành cho khách quý. Vì Tiêu Dạ Huyền không đến, nên bỏ trống một chỗ. Thấy nam tử đi theo đám người Như Ca, Minh Đức đại sư cũng nhận ra họa sĩ xuất sắc này, bèn nhờ nam tử vẽ một bức toàn cảnh đại hội làm kỷ niệm. Mà chỗ lấy cảnh tốt nhất chính là đây.

Kết quả nam tử áo trắng vui vẻ ngồi vào bên cạnh tiểu Huân. Nhìn phản ứng của Âu Dương Lâm, hiển nhiên là lửa ghen ngất trời.

Giờ dù Như Ca đã không còn sợ hãi vị đại tiểu thư Kim Lăng Hầu phủ Âu Dương Lâm này nữa, nhưng rất ghét phiền phức. Hướng chỉ trừ Âu Dương Lâm còn có Hầu phu nhân Tường thị và Âu Dương Thiệu khiến mình buồn nôn cực kỳ kia. Nếu còn ngồi ở đây, sợ rằng tâm tình tốt sẽ tiêu tan mất. Như Ca nhắm mắt làm bộ suy nghĩ, trong lòng thì đang tính toán tìm cơ hội thích hợp ra khỏi hội trường.

Ngồi chán bên cạnh Như Ca, Tiêu Dạ Huân tất nhiên nhận thấy Như Ca khác thường, nhìn đôi mắt lộ ra hận ý của nữ tử áo đỏ và phụ nhân trung niên, con người vốn trong suốt như nước của Tiêu Dạ Huân lảng lạng gợn lên mấy lần sóng.

Chờ hồi lâu, rốt cuộc đến lúc nghỉ ngơi, Như Ca thờ phào nhẹ nhõm, đang định bàn với mẫu thân chuyện rời đi trước, bên tai liền truyền đến tiếng thở dài của Liệt thị.

“Kinh thư dù cao thâm trí tuệ, nhưng người tầm thường như ta chẳng thể nào tĩnh tâm nghe giảng được, ngồi ở đây hơn một canh giờ, mà trong đầu chỉ nhớ mỗi việc xin sấm cho Văn Kiệt.”

Nghe vậy, Như Ca cười nói: “Mẫu thân và Ca nhi đều là tục nhân, mặc dù kinh này do chính tay con viết, nhưng chỉ biết rõ chữ, chú ý nghĩa cao thâm trong đó con cũng không hiểu nổi”, đang nói Như Ca thấy tiểu Huân bên cạnh cũng một bộ buồn ngủ, cười thầm, xem ra không phải ai cũng thích nghiên cứu kinh thư, ít nhất một hàng này chẳng ai nghe vào cả.

“Theo con, chút nữa sẽ đến phiên các tín đồ trình bày và phân tích kinh thư, không nhanh được đâu. Không bằng thừa dịp này, mẫu thân đến chính điện trước, cầu phúc xin sấm, đóng góp chút tiền nhang đèn, xem như thể hiện tấm lòng, chắc bên Thanh Nhi đã chuẩn bị xong cả rồi.”

Nghe vậy, Liệt thị gạt đầu một cái, lên tiếng: “Như vậy cũng tốt”

Bàn bạc xong, Như Ca và Liệt thị đứng dậy chào hỏi nhà sư đứng bên cạnh, rồi dẫn Tiêu Dạ Huân đến một cửa nhỏ bên hông men theo bậc thang đi xuống.

Mà bên kia, mãi vẽ tranh nên nam tử áo trắng chẳng phát hiện bên mình đã không còn ai.

Trong điện Đại Hùng, chật ních người, hoặc đến bái Phật, hoặc xin sâm, hoặc cầu sang năm mưa thuận gió hòa, đoàn người từ đại điện kéo dài ra ngoài hơn 10 thước. Nếu không nhờ Thanh Nhi đã đến sớm sắp xếp, sợ rằng đám người Như Ca và Liệt thị ngay cả bò đoàn, nhang đèn cũng với không tới.

Dưới tình huống vô cùng chật chội, hai mẹ con thật vất vả cầu phúc cho Vân Kiệt xong, thêm Như Ca tự tay đốt nhang trường thọ cho Tiêu Dạ Huyền và Tiêu Dạ Huân, cuối cùng hai người cơ hồ chân đứng không vững nữa rồi.

Đến lúc xin sâm, vốn Liệt thị muốn tiểu Huân xin một sâm, không ngờ tiểu Huân lắc đầu cự tuyệt. Bất đắc dĩ, Liệt thị đành tự mình ra tay, bắt quả cầu cả nửa ngày mà một quả sâm cũng không xin được.

Thấy Liệt thị cứ lắc mãi ổng sâm, nhưng lần nào cũng không phải một cây cũng không rút thì là rút cả đồng, liếc nhìn hàng người phía sau, Như Ca tiến lên khuyên: “Mẫu thân, chúng ta xin sâm là vì có điều muốn cầu, nhưng tiểu Huân vừa 5 tuổi, thời điểm trẻ con ngây thơ vô dục vô cầu, không cần thiết lắm đâu”.

Vừa nói Như Ca vừa chỉ hàng người sau lưng đã đợi đến nổi bức mình, nhỏ giọng nói: “Người đợi nhiều quá, nếu còn chậm trễ nữa, sợ là sẽ bị kêu ca!”

Nghe vậy, động tác trên tay Liệt thị nhanh chóng ngừng lại, nhìn hàng người dài sau lưng mình, vội vàng đứng lên, lui sang một bên, trên mặt hơi đỏ.

Thấy vậy, Như Ca sáng tỏ, mẹ bị nhiều người nhìn, chắc hơi xấu hổ. Bèn bảo Thanh Nhi dẫn tiểu Huân ra ngoài chờ, còn mình và mẹ đi giải sâm.

Lại qua nửa canh giờ, từ chỗ giải sâm trở lại, thấy Liệt thị nở nụ cười, cuối cùng Như Ca hiểu vì sao Liệt thị cố chấp muốn xin sâm cho tiểu Huân. Nói cho cùng vẫn còn chút để ý đến những lời đồn về đôi mắt của tiểu Huân.

Thật may hôm nay mình xin được quả sâm tốt nhất, “Có quý nhân phù trợ, hôn nhân hạnh phúc, con cháu đầy đàn”, nếu không sợ rằng tình cảm mấy ngày nay vất vả bồi dưỡng của mẹ với tiểu Huân sẽ bị giảm sút.

Bất quá hiện tại không có vấn đề gì, nhà sư giải sâm nói đây là sâm tốt nhất trong các sâm, giảng đến mức mẹ đầy mặt là cười, không cần mình tốn nước bọt nữa.

Nghĩ thế, Như Ca bèn tính đi đường vòng ra ngoài điện Đại Hùng tìm đám người Thanh Nhi, ngay khi tới sau một núi giả thì nghe được tiếng Tường thị, Như Ca dừng bước, kéo mẫu thân trốn sau núi giả.

“Chỉ cần người lấy nữ nhi của ta, hứa đối xử tốt với nó, bản phu nhân đảm bảo nhất định cho người cả đời vinh hoa phú quý, ăn ngon mặc đẹp vô tận, vàng bạc châu báu tùy người chọn!” Ngữ điệu trực tiếp, chuyên quyền, bắt người khác phải làm.

Như Ca xuyên qua lỗ nhỏ trên núi giả nhìn sang hướng truyền tới giọng nói. Liền thấy bên đó có nam tử áo trắng và chắn đường hẳn đương nhiên là Kim Lăng Hầu phu nhân Tường thị và Âu Dương Lâm, giờ phút này đang về mặt thẹn thùng nhìn nam tử áo trắng.

So với bộ dáng hặn không đem người ăn tươi nuốt sống được ở hội trường thì hiện tại Âu Dương Lâm quả thật đã đến cực hạn của biến sắc mặt, từ con cộp ăn thịt người biến thành thỏ nhỏ đáng thương.

Bất quá.... vừa rồi ở hội trường xa qua nên không nhìn rõ, giờ nhìn kỹ thật có thể nói Âu Dương Lâm đã hoàn toàn thay đổi. Vì không nghĩ thời gian dài, trên gương mặt vốn trơn bóng của nàng ta giờ có trét phấn dày cách mấy cũng không che được hạt ban, hơn nữa tinh thần có vấn đề khiến bắp thịt không ngừng co giật, giống như trong da có côn trùng đang bò, còn cả ánh mắt vốn trong veo như nước, giờ như mắt ếch nổi gò lên.....cho nên, tổ hợp như vậy làm ra bộ dáng thẹn thùng khiến mẹ con Như Ca chỉ thấy buồn nôn.

Mà bên kia, đang cảm bức tranh trong tay, nhìn hai kẻ chắn trước mặt mình, tự xưng là Kim Lăng Hầu phu nhân và đại tiểu thư, trên mặt nam tử có vẻ lạnh lùng khó tả.

“Xin Hầu phu nhân và đại tiểu thư tự trọng! Vô Trần nghe nói Đại Chu rất tôn trọng lễ nghi, chuyện cản đường bức bách cưới thế này thật mất thể diện, mất mặt mũi của Đại Chu.”

Cản đường bức bách cưới, đây chẳng phải nói nữ nhi mình không ai thêm lấy sao? Tường thị nghe lời nói không chút lưu tình của nam tử đối diện, mặt nháy mắt trầm xuống, vốn định phát tác, nhưng thấy vẻ si mê trên mặt con gái thì không đành lòng làm nó vỡ mộng. Thầy thuốc Lăng Vân đã nói tâm bệnh cần tâm được, nam tử này chính là tâm được, chỉ cần con gái có thể khỏe mạnh lại, châm biếm cỡ này mình chịu được. Nam tử này là họa sĩ, tự cho thanh cao, xem chừng một lòng muốn kết duyên với người đẹp, hiện tại bộ dáng Lâm nhi như vậy, nhất định sẽ không đồng ý.

Nghĩ đến đây, Tường thị bèn nói ra lời Như Ca có chút không dám tin.

“Người chó vợ từ chối, nếu người sợ phú quý không được dài lâu, bản phu nhân sẽ tìm cách cho người, chỉ cần người nguyện ý làm nữ tỳ của ta, sửa họ Âu Dương, ta có thể cho người làm người thừa kế Hầu phủ!”

Nghe vậy, Như Ca và Liệt thị đều rất sùng sốt.

Ý Tưởng thị chính là: chỉ cần Phong Vô Trần chịu ở rể cưới Âu Dương Lâm, sẽ cho hắn kế thừa tước vị Hầu gia.

Nếu lúc trước, lấy sự yêu thích của Âu Dương Hùng với Âu Dương Thiệu, cách nói của Tưởng thị chẳng khác nào người điên nói mộng, nhưng hôm nay khác rồi. Theo Như Ca biết từ Tiêu Dạ Huyền, trước đây không lâu Kim Lăng Hầu Âu Dương Hùng trong lúc thuần ngựa, bị ngựa hoang hất ngã, đâm vào tim, thái y trong cung chạy tới chữa trị đều nói Âu Dương Hùng lúc tỉnh lúc mê, trừ Tưởng thị, người khác đều không biết gì. Dưới tình huống như thế, lời Tưởng thị ngược lại có thể trở thành sự thật.

Phải biết ở Đại Chu, con rể ở rể được chủ nhà ủng hộ cũng có thể trở thành người thừa kế, nếu Tưởng thị thừa dịp Âu Dương Hùng không tỉnh táo dâng sớ cho Hồng đế muốn Phong Vô Trần kế thừa Hầu vị, về lý không có gì phải bàn cãi.

Như Ca chợt phát hiện, sau khi sống lại quả nhiên xuất hiện quá nhiều biến cố, trở nên cực kỳ thú vị. Không biết kẻ cúi đầu nghe Tưởng thị răn rắp Âu Dương Thiệu kia nếu nghe được những lời này sẽ có cảm tưởng gì.

Như Ca đang muốn tiếp tục nghe, lại bị Liệt thị kéo tay, Như Ca khó hiểu, thấy Liệt thị chỉ tay về hướng xéo bên kia, nhìn tới chỉ thấy sau núi già lộ ra mặt một nam tử.

Dù chỉ trong chớp lát liền ẩn mất, nhưng Như Ca thấy rất rõ người đó chính là kẻ mình vừa nghĩ tới, Âu Dương Thiệu.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Yêu nghiệt

Nghe Tưởng thị nói xong, nhìn phụ nhân cản đường mình mặc áo gấm xanh ngọc thêu mẫu đơn lớn hết hồng lại trắng, còn khoác một áo ngoài lông cáo, đôi mắt nam tử càng thêm lạnh lùng.

Thấy nam tử trầm mặc không nói, tự cho là Phong Vô Trần đã dao động, mặt Âu Dương Lâm tràn đầy vui vẻ, e e lệ lệ tiến lên nói: “Phong công tử, ta biết chàng thích vẽ tranh, Lâm nhi cũng hiểu biết rất nhiều về thi họa, ta và chàng cùng sở thích, sau này chắc chắn sẽ rất hòa hợp.”

Thấy Âu Dương Thiệu tức giận phát tay áo bỏ đi, Như Ca và Liệt thị cũng định rời khỏi, đột nhiên nghe câu đó của Âu Dương Lâm cơ hồ muốn cười to lên.

Hiểu biết rất nhiều về thư họa?

Chẳng lẽ nghiên cứu trong mộng mà thành. Theo Như Ca biết, Âu Dương Lâm đích xác có chút tài năng, bất quá là trên phương diện cưỡi ngựa bắn cung như nam nhi. Về phần thư họa chỉ quơ tay múa chân cho có. Thường ngày lúc những tiểu thư khuê các tụ hội thể hiện tài năng, Âu Dương Lâm đều bắt người khác viết thay. Còn chuyện Âu Dương Lâm lấy danh nghĩa tài vẽ tranh siêu quần mà vào được Lễ Học Viện chỉ có thể nói là kết quả Tưởng thị hao tâm khổ trí sắp xếp. Dù sao không phải học sinh nào cũng trung thực qua được cuộc thi, loại đi ‘cửa sau’ thì thời nào mà chẳng có.

Nhớ kiếp trước, thời điểm mình gả vào Hầu phủ không lâu, người viết thay Âu Dương Lâm bị thương ở tay không thể nào cầm bút được nữa, nên vào các lần tụ hội của tiểu thư khuê các kinh thành Âu Dương Lâm đều viện cớ bệnh không tham gia. Sau Tưởng thị lấy danh nghĩa Hầu phủ tiến hành một cuộc thi tài, người thắng được thưởng ngàn lượng vàng, mục đích là tìm một người tài nghệ xuất chúng khác làm ‘người phía sau màn’ cho Âu Dương Lâm.

Đáng tiếc người thắng cuộc là một tiểu thư nhà buôn com áo không lo. Sao chịu làm chuyện như vậy. Để bắt nữ tử có tài năng về vẽ tranh và thơ ca hơn nữa tướng mạo tương tự Âu Dương Lâm kia làm người phía sau màn, Tưởng thị âm thầm phái người phá hoại sản nghiệp nhà nữ tử kia, hại người ta cửa nát nhà tan, sau đó lúc nữ tử kia sắp bị chủ nợ bán vào thanh lâu thì xuất hiện kịp lúc, trở thành ân nhân cứu mạng. Khiến nữ tử kia cảm động đến rơi nước mắt, cam tâm tình nguyện làm người sau màn cho Âu Dương Lâm.

Không may, giấy chẳng gói được lửa, vào năm thứ hai mình gả vào Hầu phủ, trong lúc mình và nàng kia, giờ đã là đại nha hoàn, chuẩn bị quà cho Tưởng thị nhân sinh nhật thứ 50, tình cờ đụng phải kẻ thù đã hại nhà nàng ta trong một hiệu thuốc, lúc ấy kẻ đó mắc bệnh nan y, tự biết không sống được bao lâu nữa, bèn kể hết bí mật cho nàng kia nghe.

Tưởng thị một lòng muốn gả Âu Dương Lâm vào hoàng thất, trong lần đầu tiên vào cung dự tiệc, Tưởng thị liền an bài đại nha hoàn kia đi theo Âu Dương Lâm biểu diễn tài năng. Biết được chân tướng, nữ tử kia sao còn có thể cam tâm làm việc cho kẻ thù, ngay trong bữa tiệc, vạch trần dối trá của Âu Dương Lâm, tố cáo chuyện năm xưa với Hồng đế, sau đó tông cột tự sát. Vì thế Tưởng thị bị nhốt vào đại lao Hình Bộ. Mà mình và đại nha hoàn kia ngày thường hợp ý, bị Lục Yêu cố tình xuyên tạc, Âu Dương Lâm liền đổ chuyện này lên đầu mình....

Nói cho cùng nếu không do hôm nay Âu Dương Lâm thành bộ dáng như vậy, chắc chắn Tưởng thị sẽ không cam tâm gả con gái cho nam tử áo trắng này.

Đang lúc Như Ca nhớ lại chuyện cũ, Liệt thị rất tò mò nam tử kia sẽ trả lời thế nào.

Hầu phủ do ai kế thừa, Liệt thị chẳng quan tâm, bất quá mỗi lần nhìn thấy đại công tử Âu Dương Thiệu của Hầu phủ là Liệt thị lại ghê tởm từng trận, nhìn bộ mặt tức giận rời đi của hắn, Liệt thị liền sáng khoái. Lúc trước Âu Dương Hùng và Âu Dương Thiệu lợi dụng quyền thế ép buộc nữ nhi mình làm thiếp, hôm nay thấy hắn không được như ý, Liệt thị rất vui vẻ. Lòng đầy ý xấu, bị mẹ cả tính kế quả đáng đời.

Tường thị chờ hồi lâu, thấy nam tử trước mặt vẫn một bộ nghiêm túc, không thấy có quá nhiều vui mừng, ít nhiều nằm ngoài dự đoán của Tường thị. Đồng thời chẳng có kiên nhẫn chờ. Hôm nay Pháp Nguyên Tự có rất nhiều người, nếu thấy mình mang theo con gái cầu hôn nam tử, không cho tốt cho thanh danh con gái mình.

Vốn con gái phải lòng một gã họa sĩ lai lịch không rõ, Tường thị hết sức không muốn, nhưng hiện tại tướng mạo con gái như vậy, khẳng định không thể gả vào hoàng thất, tình trạng tinh thần lại lúc ổn lúc không, năm trước còn ở địa phương thế kia, đã sớm không còn là.....cho nên Tường thị không thể không thỏa hiệp, thuận theo ý con gái. Cha mẹ yêu con phải vì con mà tính toán cẩn thận, vào được hoàng thất, phú quý cả đời hiển nhiên tốt nhất. Bất quá nếu không được, Tường thị tình nguyện để con gái bên cạnh để mình chăm sóc thật tốt, không bị người chen ép.

Trước khi tới, Tường thị đã tính toán tốt lắm, nam tử này chẳng qua chỉ là một họa sĩ, chắc chắn có bao nhiêu tài sản, nếu chuyện thành mình chuẩn bị của hồi môn nhiều chút là được.

Nghĩ tới đây, Tường thị liền thầm nói nuôi Âu Dương Thiệu cũng có chút ích lợi, ngoại trừ 50 vạn lượng thu từ Lý gia, còn chỉ trong vòng một năm đã vơ được không ít tài vật ở Hầu phủ. Những ngân lượng này đủ tổ chức một hôn lễ hoành tráng cho con gái rồi.

“Sao, nghĩ xong chưa?”

Nghe thấy tiếng người truyền đến từ cách đó không xa, Tường thị không khỏi căng thẳng, mình đưa ra điều kiện ưu đãi như vậy, chẳng lẽ nam tử này còn để ý khí phách văn nhân gì đó, động lòng thì đồng ý một tiếng cho xong, mắc gì do dự mãi.

“Vô Trần dù chi là kẻ áo vải, nhưng quyết không nể nông nổi phải bán mình, muốn mua nữ tế, Hầu phu nhân tìm người khác đi!” Nhìn lướt qua vẻ mặt kinh ngạc của Tường thị và Âu Dương Lâm, nam tử kìm nén tức giận nói, “Không còn chuyện gì quan trọng nữa, Vô Trần cáo từ!”

“Phong công tử!”

Âu Dương Lâm còn muốn thổ lộ với nam tử mình vừa thấy hắn đã yêu, và tình cảm sâu sắc của mình, lại phát hiện Phong Vô Trần chẳng thèm quay đầu bước nhanh như gió, tựa như mình là lũ lệt thủ dữ, tránh không kịp. Thấy vậy, Âu Dương Lâm nhào vào lòng Tường thị khóc tu tu, đau lòng giống như đứa bé không chiếm được món đồ chơi yêu thích.

Thấy Âu Dương Lâm đau lòng khóc không dứt, Tường thị cũng đau đớn không kém, lợi ích như vậy nam tử kia đều không động lòng, mình còn có thể làm gì. Đây cũng không phải cưới vợ, nếu nữ tử không đồng ý liền bắt trời về, đội lên khăn voan làm lễ là xong. Chẳng lẽ mình phải bắt trời hắn tới đám cưới?

Khóc chốc lát, Âu Dương Lâm ngẩng đầu lên, cơ trên mặt rúm ró, gần từng chữ, “Mẫu thân, con biến thành bộ dáng như hôm nay là do hắn, hắn không có lý do không thích con.....con phải gả cho hắn, nếu không, con lập tức nhảy xuống vách núi!”

“Việc này.....” thấy kiên định trong mắt nữ nhi, cuối cùng Tường thị thở dài một hơi.

“Thôi, để con hài lòng, mẫu thân dù trời cũng phải cột nam tử này vào bên cạnh con. Chúc thuốc mê hắn, là có thể thành hôn, chờ có đứa bé rồi, hơn phân nửa nam nhân sẽ an phận.”

“Mẫu thân, mẫu thân tốt với Lâm nhi nhất!”

Ôm cổ Tường thị, Âu Dương Lâm nở nụ cười tươi, bất quá vì cơ mặt rúm ró quá mà nụ cười vốn nên ngọt ngào động lòng người, giờ phút này biến thành hết sức đáng sợ.

Thấy Âu Dương Lâm tươi cười, trên mặt Tường thị cũng có nụ cười nhàn nhạt.

“Chỉ cần con vui vẻ, mau khỏe lại, dù có muốn sao trên trời, mẫu thân cũng sẽ nghĩ biện pháp lấy xuống cho con.”

Bên này, mẹ con Như Ca thận trọng rời khỏi núi giả, đi đến phía ngoài điện Đại Hùng.

“Kim Lăng Hầu phu nhân rất thương yêu Âu Dương tiểu thư, bất quá tính toán như vậy thật không nên”, Liệt thị nhớ lại lời Tường thị, cảm thán, “Hơn nữa Âu Dương đại tiểu thư này, năm ngoái nương có thấy mấy lần ở Cẩm Tú Phưởng. Không ngờ hôm nay biến thành bộ dáng như vậy, dù thích thế nào, hôn nhân cưỡng cầu làm sao có hạnh phúc!”

Nghe ngữ điệu mẫu thân, Như Ca cười lạnh: “Tường thị hết sức thương yêu Âu Dương Lâm, tính toán như vậy chẳng có gì lạ. Về phần Âu Dương Lâm đối với Phong Vô Trần kia chỉ là chấp niệm khó diệt mà thôi.”

Nói đến đây, nhớ tới có một số việc Liệt thị hoàn toàn không biết nên mới có chút đồng tình với Âu Dương Lâm thế này. Người của Kim Lăng Hầu phủ, ngàn vạn không đáng được đồng tình!

“Có chuyện nữ nhi vẫn chưa kể cho mẫu thân, lúc trước ở Pháp Nguyên Tự, để báo thù cho Lý Ngọc Đình bị thiên, đại tỷ bỏ thuốc mê trong phòng nữ nhi, tính bắt nữ nhi đưa đến nơi dơ bẩn. Ai biết, để được ở gần vị Phong công tử kia một chút, Âu Dương Lâm liền chiếm phòng của nữ nhi. Nữ nhi ở điện Đại Hùng chép kinh nguyên đêm, Âu Dương Lâm lại bị vạ thay. Mấy tháng trước, Hầu phủ phái người đến Dược Tiên Đường mời đại phu, nữ nhi không muốn đặt chân đến Hầu phủ bèn bảo Thanh Loan cải trang đi thay. Kết quả phát hiện, trên người Âu Dương Lâm có dấu vết bị làm nhục, thời gian chừng hơn nửa năm. Qua kiểm tra kỹ, Âu Dương Lâm vì vậy mà bị điên.

Lần sau vào Hầu phủ chữa bệnh, Thanh Loan vô tình thấy được một mật thất không xa phòng Âu Dương Lâm, bên trong cư nhiên treo mấy đầu người, bên dưới mỗi đầu người đều đặt bếp lò nướng. Một đầu người trong đó theo cấu tạo xương vô cùng giống Lý tướng quân bị chết do gặp giặc cướp trên đường đi đây đến biên cương.....”

“Trời! Có chuyện này sao, người Hầu phủ to gan quá rồi, tuy Lý gia là tội nhân nhưng giết như vậy là phạm vào luật của Đại Chu mà!”

“Mẫu thân, đây chỉ là suy luận của nữ nhi, đầu người giờ đã nướng chín ai chứng minh được đó là Lý tướng quân, dù bị phát hiện, Kim Lăng Hầu có thể nói là bọn giặc cướp tội ác khó tha mà thôi!”

“Không, suy luận của con hẳn là đúng, giờ ngẫm lại, lúc trước Kim Lăng Hầu muốn đem con về Hầu phủ làm thiếp của Âu Dương Thiệu chắc chắn không có ý tốt gì, may nhờ Dạ Huyền tới kịp, mang thánh chỉ tới cứu con.” Nghĩ lại chuyện lúc trước, lòng Liệt thị vẫn còn sợ hãi. Ác cảm với Kim Lăng Hầu tăng lên không ít.

“Khó trách vừa rồi Âu Dương Lâm nói nàng ta vì Phong công tử mới biến thành như vậy. Theo lời Hầu phu nhân sợ rằng họa sĩ kia sẽ gặp phiền toái, một lát về hội trường, tìm cơ hội nói hẳn cần thận một chút mới được.”

“Nữ nhi hiểu ạ.”

Biết Liệt thị đã có lòng cảnh giác với người Hầu Phủ, Như Ca mới yên lòng.

Hai người vừa đi vừa nói chẳng mấy chốc đã đến ngoài điện Đại Hùng, đang định tìm người, liền thấy phía trước có một đám đông xúm lại, chỉ chỉ chỗ chỗ như đang bàn tán cái gì. Đến gần, qua khe hở liền thấy giữa đám người là Tiêu Dạ Huân, và bên cạnh là Thanh Nhi đang đánh nhau với một phụ nhân.

“Các người nhìn xem! Đứa nhỏ này có đôi mắt màu tím! Vừa rồi ta còn tưởng mình hoa mắt, hóa ra đúng là yêu nghiệt thật!”

“Chớ nói bậy, chỗ cửa Phật thanh tịnh yêu nghiệt gì đây!”

“Ta biết rõ nó là ai, nghe nói Cẩm Thân vương phủ có một vị tiểu thiếu gia mắt tím, hẳn là nó rồi. Nghe nói lúc nó vừa ra đời, thế tử liền trúng cổ độc của Văn Cương, không lâu sau đó lại khắc chết mẫu thân nó. Không phải yêu nghiệt là gì!”

.....

Như Ca nghe nghị luận của mọi người, thấy tiểu Huân bị đám người chỉ chỉ chỗ chỗ tươi cười khi thấy mình tới, lòng Như Ca như bị dao đâm. Tiểu Huân đáng yêu không nên bị đối đãi thế này!

“Tiểu thư!” Thanh Nhi thấy Như Ca và Liệt thị tới đẩy ngã phụ nhân kia, tới bên Như Ca.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Đều tại Doãn thị cả! Nói với mọi người Huân thiếu gia là yêu nghiệt, còn nói tiểu thư.....”

“Doãn thị?” nghe Thanh Nhi nói, Như Ca bèn nhìn người đang ngồi dưới đất.

Quả đúng là Doãn thị, nhìn kỹ phụ nhân mặc đồ vải thô trước mắt hồi lâu Như Ca mới nhận ra.

Doãn thị thấy Như Ca lập tức hét to “Chính là nữ nhân này, yêu nghiệt kia là do nữ nhân này mang tới. Yêu nghiệt bảo nữ nhân này dẫn nó ra ngoài hút tinh khí người, sau đó yêu nghiệt sẽ giúp nàng ta thi triển yêu pháp mê hoặc thế tử Đại Chu chúng ta, những thứ này nên bị đưa lên đài lửa thiêu chết, để chuộc tội!”

Hút tinh khí người.....thi triển yêu pháp.....Doãn thị thật thích hợp đi kể chuyện cổ tích, đôi trắng thay đen, nói hươu nói vượn, sao cũng được, bắt quá hôm nay.....dùng những từ ngữ thế này tổn thương người mình quan tâm, liền không được.

“Doãn thị, bà nói ai là yêu nghiệt?”

Nghe Như Ca lạnh lùng hỏi, Doãn thị chống thân đứng lên, chỉ vào Tiêu Dạ Huân lớn tiếng nói: “Nó! Con ngơai của ma quỷ!”

“Vậy sao, vậy có ai ở đây nói cho ta biết thế nào là yêu nghiệt không?”

Câu hỏi của Như Ca làm mọi người đều sững sờ, không ai có thể trả lời.

Thấy vậy, Như Ca đi tới trước mặt mấy nam tử bộ dáng thư sinh vừa rồi bàn luận tiểu Huân hăng say nhất, nghiêm túc nói: “Các người không biết thế nào là yêu nghiệt, lại có thể chỉ vào người khác gọi yêu nghiệt, các người có biết, lời nói hôm nay của các người sẽ mang đến thương tổn thế nào cho người khác không? Trước mặt các người chính là một đứa bé 5 tuổi, chỉ vì một đôi mắt khác người mà bị kêu là yêu nghiệt. Có công bằng không? Mấy tháng nay, đứa bé này vẫn ở trong phủ thế tử, nếu nó là yêu nghiệt, sao đến nay phu thê chúng ta vẫn bình an vô sự?”

Nói đến đây, Như Ca dừng lại chốc lát nhìn những người chung quanh, thấy xung quanh ngày càng im lặng, Như Ca nói tiếp: “Ta tin tưởng mọi người chỉ là nghe theo lời đồn mà thôi. Nhưng quân tử phải thẳng thắn vô tư. Đối với việc hay vật mà mình không biết liền cho là yêu nghiệt! Đó không phải việc quân tử làm. Qua loa đại khái, bảo sao hay vậy, thật mất khí tiết quân tử, làm trụ cột Đại Chu mà lại như vậy thật khiến người ta thất vọng.”

Doãn thị thấy hình như mọi người bị Như Ca đã động, bèn nói: “Mọi người đừng nghe năng ta nói bậy, năng ta đang…….”

Doãn thị chưa nói xong, Như Ca đã cắt ngang.

“Doãn thị! Bà mang theo nữ nhi đến Ngọc phủ hạ xuân được phu quân ta, kết quả sự tình bại lộ, đập đầu vào cột tự vận. Hành động hôm nay của bà là trả thù sao? Bà có biết phí báng thế tử và con cháu hoàng thất bị tội gì không?”

“Hóa ra là vậy, tất cả đều do ác phụ này nói bậy.”

“Mang theo nữ nhi bỏ thuốc thế tử, giờ còn dám đứng đây, nên đưa bà ta đến nha môn đi!”

“Đứng, nói bậy mê hoặc người khác, bắt lại, đưa đến nha môn đi!”

……

Không ngờ Như Ca bắt chợt lộ chuyện trước mặt mọi người, thấy ánh mắt khinh thường và những tiếng thóa mạ của mọi người, phụ nhân chỉ vào Như Ca nửa ngày nói không ra lời. Sợ những người có mặt đưa mình đến cửa quan thật, bèn lao ra khỏi đám người, ảo não chui vào một cửa nhỏ của Pháp Nguyên Tự, nháy mắt không thấy tăm hơi.

Doãn thị biến mất, Như Ca kéo tay Tiêu Dạ Huân cười nhạt nói với mọi người: “Bất luận đứa bé này có diện mạo thế nào, xin mọi người nhớ kỹ, nó vẫn chỉ là một đứa bé. Phật tử từng nói, nhân chi sơ tính bản thiện, ý nghĩa bản chất con người là thiện lương, về sau đứa bé tốt hay xấu, là tiên hay quái vật, phụ thuộc vào đối đãi của mọi người với nó.”

Nói xong, Như Ca nhìn về phía Liệt thị đang trầm tư nói: “Mẫu thân, chúng ta trở lại hội trường đi!”

“Ừ!” Liệt thị gật đầu.

Nhìn theo bóng lưng nữ tử áo trắng dắt đứa bé đi, một tiếng cảm thán vang lên: “Không hổ là sứ giả của Phật Tổ, Cẩm Thân vương thế tử hiểu thấu đạo hơn chúng ta nhiều!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Bấy

Trong hội trường, giải giảng Phật học tiếp tục, Như Ca nhìn lướt qua, trừ Âu Dương Thiệu, không thấy Tường thị và Âu Dương Lâm, chỗ của hai người đó đã được bốn gã hộ vệ Hầu phủ lấp đầy. Từng người họ nhìn chằm chằm sang bên đây, thật giống như đang bảo vệ một người nào đó của Hầu phủ. Như Ca và Liệt thị liếc mắt nhìn nhau, đều hiểu rõ.

“Ca nhi, vị Phong công tử kia, nếu vào hội trường chỉ sợ khó ra, làm sao mới được đây?” chỉ chỉ vào chỗ trống bên cạnh Tiêu Dạ Huân, Liệt thị hơi lo lắng.

“Mẫu thân chớ lo, nếu đã biết Hầu phu nhân tính bất người, Phong công tử tự nhiên sẽ không có chuyện, bất quá vừa rồi Thanh Nhi giằng co với Doãn thị bộ dạng nhếch nhác, đi ra ngoài tìm Hắc Nham sắp xếp việc trở về, không biết có bị người chê cười không?”, nói đến đây, Như Ca sờ sờ cái mũi nhỏ xinh xắn của tiểu Huân nói: “Đại nha hoàn của ta nhưng lại hết sức che chở tiểu Huân, phải biết Thanh Nhi khác Thanh Loan, không biết chút võ công nào, đi theo ta nhiều năm mà chưa đánh nhau với ai bao giờ, đây là lần đầu tiên đó!”

Nghe vậy, nhìn Tiêu Dạ Huân, Liệt thị cười gật đầu: “Đúng vậy, nương cũng là lần đầu nhìn thấy, chứng tỏ đứa nhỏ này có phúc, rất đáng yêu”.

Liệt thị nhớ tới lời con gái ở ngoài điện Đại Hùng vừa rồi, thì rất xúc động, mình cũng tồn tại thành kiến với tiểu Huân vì nghe những lời đồn đãi đó. Lo lắng đứa nhỏ này sống với con gái sẽ mang lại vận rủi cho con gái. Cô chấp xin được một quẻ sâm tốt nhất mới yên lòng, thật sự không nên mà!

Lời Liệt thị khiến Như Ca biết Liệt thị đã buông xuống phần lo ngại với tiểu Huân, lòng rất vui mừng. Lúc ở vương phủ, Như Ca đã quyết định, bất luận có phải ảo giác của mình hay không, đứa bé này, năng sẽ xem là thân nhân mà quý trọng. Bởi vì là người thân, nên Như Ca hy vọng Liệt thị yêu quý nó.

Tiểu Huân ngồi một bên nghe hai người nói chuyện, thấy Liệt thị nhìn mình mang theo từ ái, bèn mỉm cười với Như Ca.

Lần đầu tiên gặp mặt, thấy ánh mắt phụ nhân nhìn mình có vài phần lo ngại, Tiểu Dạ Huân liền biết Liệt thị không ưa mình lắm. Nhưng giống như Liệt thị yêu thương Ngọc Vân Kiệt, trong thế giới của Tiểu Dạ Huân, Ngọc Như Ca là âm áp duy nhất trên thế gian đáng để mình chú ý, chỉ cần Ngọc Như Ca coi trọng Tiểu Dạ Huân vậy là đủ.

Đang lúc ba người đều có suy nghĩ riêng, Thanh Nhi lặng lẽ đi tới, ghé vào tai Như Ca nói thầm mấy câu.

Nghe Thanh Nhi nói, Như Ca gật đầu một cái, ra hiệu Thanh Nhi lui ra ngoài trước.

Không bao lâu sau khi Thanh Nhi rời đi, đang lúc ánh mắt Liệt thị hướng về cửa hông, thì nam tử áo trắng cảm bức tranh lững thững đi vào. Đến bên cạnh Như Ca và Liệt thị cười một cái, rồi ngồi xuống bên cạnh Tiểu Dạ Huân.

Nghĩ đến những gì nghe được ở núi già vừa rồi, Liệt thị đang muốn nói vài câu chỉ điểm cho nam tử, Như Ca liền nói nhỏ một câu, khiến Liệt thị ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía Âu Dương Lâm và Tường thị, đang mắt sáng quắc nhìn chằm chằm về đây, miệng đã há nhưng không nói gì nữa.

Ở phía tây hội trường, Âu Dương Lâm đang lo lắng chờ đợi, thấy Phong Vô Trần ngồi xuống, ánh mắt bèn rất kiên định. Nếu Phong Vô Trần không muốn thành thân với mình, vậy bắt trời về là xong. Về phần Ngọc Như Ca, dám ngăn trở sẽ không có kết cục tốt đâu!

Tường thị thấy mắt con gái chỉ nhìn nam tử áo trắng, lạnh lẽo quét mắt về phía chủ trì Minh Đức và đại sư Tuệ Chân. Vốn lúc tới, mình đã nói muốn ngồi ở chỗ dành cho khách quý, hai lão lừa ngọc này nhất định không chịu, lại để tiện nhân Ngọc Như Ca ngồi, thật đáng hận mà. Một ngày nào đó phải phái người đến đốt sạch Pháp Nguyên Tự này, để bọn họ biết cái giá của việc không thức thời.

Bên kia, đại sư Tuệ Chân vừa giảng xong một chuyện xưa ẩn chứa triết lý cao thâm của nhà Phật trong Đại Tàng Kinh, nâng bình trà từ sa lên rót một chén, nháy mắt cảm thấy một hơi lạnh rợn người, giương mắt nhìn, vừa vặn đối lại tầm mắt Tường thị. Thấy ý tàn nhẫn lóe qua trong cặp mắt kia khiến đại sư Tuệ Chân hô Phật hiệu: “A Di Đà Phật!”. Sau đó không thèm để ý đến nữa.

Ngồi bên cạnh đại sư Tuệ Chân, đại sư Minh Đức hiển nhiên thấy rõ ánh mắt Tường thị, nhíu mày một cái, nói nhỏ chỉ để hai người nghe với đại sư Tuệ Chân: “Sư huynh, đệ thấy Tường thị chủ sân niệm quá nặng, cả năm rồi không ngừng phái người đến tự chúng ta tìm vị Phong thí chủ của nước Hãn Hải kia, vốn tưởng chúng ta im lặng là xong, ai ngờ hôm nay Phong thí chủ lại đến nghe giảng kinh.... Vốn đệ sắp xếp Phong thí chủ ngồi chỗ dành cho khách quý với Ngọc thí chủ chính là để Tường thí chủ thu liễm lại bớt, bất quá giờ xem ra không được như thế, hiện tại gió mây vần vũ, đất bằng dậy sóng, không biết Phong thí chủ có bình an trở về Hãn Hải được không.”

Đại sư Tuệ Chân thản nhiên cười đáp, “Sư đệ chớ lo lắng, Phong thí chủ tất nhiên sẽ bình an vô sự trở về!”

Nghe vậy, đại sư Minh Đức kinh ngạc, “Sao sư huynh biết?”

Đại sư Tuệ Chân nhấp một ngụm trà, liếc nhìn Như Ca, rồi ngừng tầm mắt trên người nam tử áo trắng, thuận miệng nói: “Do Phật Tổ truyền tin cho ta”

Biết sư huynh không muốn nói, đại sư Minh Đức không hỏi nữa, tiếp tục đều đặn gõ mõ.

Đại pháp kết thúc vào giờ Mùi, các tăng nhanh chóng dẫn khách đến địa điểm dùng cơm chay, sau đó sắp xếp chỗ.

Lúc giảng kinh nhờ chủ trì Minh Đức và đại sư Tuệ Chân thỉnh thoảng nhắc đến nên trong hội trường rất nhiều Phật tử biết Đại Tàng Kinh là do Phật Tổ đích thân truyền còn Như Ca chép lại nên khi rời đi, rồi rít tiến đến chào Như Ca, lần lượt từng người, Như Ca đáp lễ cơ hồ muốn gãy cả eo mới hết.

Thấy người dần thưa bớt, Âu Dương Lâm ngẩng dài cổ nhìn về chỗ dành cho khách quý, dán mắt vào nam tử còn đang vẽ, rất sợ nháy mắt một cái nam tử này lại biến mất không thấy tăm hơi.

Khi toàn bộ người ở chỗ khách quý rời đi, Tường thị và Âu Dương Lâm ra hiệu cho bốn gã hộ vệ Hầu phủ theo sát.

Nhìn Tường thị và Âu Dương Lâm hưng hăng mang người đến, Như Ca cười hỏi: “Không biết Hầu phu nhân và Âu Dương tiểu thư mang nhiều người như vậy đến chỗ Như Ca làm gì?”

“Người bớt tự cao đi, ai thèm tìm người”, nếu ở chỗ vắng vẻ, tất nhiên Âu Dương Lâm sẽ nhào lên hành hạ nữ tử trước mắt một phen, hiện tại người Pháp Nguyên Tự hết sức đề ý nàng, không tiện động thủ ở đây. Huống chi hiện tại mình quan tâm nhất không phải nàng ta, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, hôm nay quan trọng nhất là Phong Vô Trần.

“Lâm nhi! Chớ nói bậy!”

Tường thị giả vờ trách cứ Âu Dương Lâm, nhìn Như Ca cười nói: “Không lâu nữa là đại thọ Hầu gia, bản phu nhân muốn mời người vẽ một bức Tiên Ông chúc thọ cho Hầu gia. Hôm nay đến đây, trùng hợp nghe nói ở chỗ khách quý có một vị họa sĩ nước ngoài tài năng siêu quần, muốn mời người về Hầu phủ vẽ bức họa chúc thọ, Cẩm Thân vương thế tử phi nếu không còn chuyện gì nữa, xin tránh đường.”

“Thì ra là vậy”, Như Ca gật đầu, nghiêng người, nhường đường.

Tường thị hớn hờ dẫn người tiến lên, chưa đến gần, đã nghe Như Ca tiếu nuối nói: “Nghe nói vị họa sĩ kia chỉ nghe giảng kinh hơn nửa buổi đã rời đi, sợ

rằng phu nhân phải đi nơi khác tìm rồi.”

“Người nói hươu nói vượn gì đó, không phải là.....” vốn muốn phản bác Như Ca, Âu Dương Lâm nhìn hướng Phong Vô Trần, nhanh chóng trốn to mất. Chỉ thấy vốn phải là Phong Vô Trần da trắng tuấn tú phi phàm, nháy mắt đã biến thành một nam tử diện mạo thô kệch, da màu đồng.

“Bởi vì Phong công tử không trở lại, mà thị vệ trong phủ thế tử ta đây lại thích nghe giảng kinh, Như Ca liền cho hắn ngồi vào chỗ đó, nếu Hầu phu nhân và Âu Dương tiểu thư muốn tìm vị họa sĩ kia, phải đến nơi khác tìm thôi!”

Tướng thị sống nhiều năm như vậy, sao không biết mình và con gái đã bị nữ tử trước mắt lừa, hoa văn trên áo Phong Vô Trần Tướng thị nhớ rất rõ đó là đặc biệt có một không hai, thị vệ phủ thế tử làm sao có. Tướng thị chưa từng bị lừa dối như vậy bao giờ, sắc mặt ngày càng giận dữ, thấy Âu Dương Lâm lại bắt đầu co giật, kinh hoàng phân phó bốn gã hộ vệ: “Nếu họa sĩ không có ở đây, các người chia nhau đi tìm cẩn thận khắp Pháp Nguyên Tự đi, nếu tìm được, bản phu nhân sẽ thưởng xứng đáng!”

“Vâng!”

Bốn gã hộ vệ Hầu phủ cảm bức tranh vẽ chân dung người bọn họ tìm hơn nửa năm, đối với tướng mạo nam tử cơ hồ có thể tự vẽ ra, lúc trước không tìm được người là do không biết tìm ở đâu, giờ người này ở gần đây, liền dễ dàng, nghe Tướng thị ra lệnh, lập tức tản ra tìm khắp bốn phương tám hướng.

Sau khi bốn gã hộ vệ đi, Như Ca thấy Âu Dương Lâm diện mạo co quắp dữ tợn như muốn ăn thịt người, và vẻ tức giận của Tướng thị, chỉ cười nhạt một tiếng.

“Thời gian nghe giảng kinh hơi dài, giờ đã đói bụng quá chừng, không bằng Hầu phu nhân cùng đến nhà ăn Pháp Nguyên Tự dùng bữa luôn?”

Thấy Âu Dương Lâm lại muốn phát bệnh, Tướng thị làm gì còn tâm tư giả vờ thân thiện, cắn răng lạnh lùng nói: “Không cần, bản phu nhân còn chuyện quan trọng phải làm, thế tử tự nhiên đi!”

“Như ca cáo từ!”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Âm mưu và tử vong

Trong một gian phòng ở Pháp Nguyên tự, bởi vì Âu Dương Lâm bỗng nhiên phát bệnh, Tướng thị không thể không lập tức bảo người tìm một gian phòng cho Âu Dương Lâm nghỉ ngơi.

“Khởi bẩm phu nhân, vùng gần phía đông Pháp Nguyên Tự không thấy tung tích họa sĩ”

“Khởi bẩm phu nhân, vùng phía tây không thấy bóng họa sĩ”

“Khởi bẩm phu nhân, vùng phía nam không thấy họa sĩ”

“Bẩm phu nhân, vùng phía bắc cũng không tìm thấy họa sĩ”

Vốn tin chắc sẽ tìm được, bọn hộ vệ tốn nửa canh giờ vẫn không thấy người, tuy rằng tức giận, nhưng chỉ đành mau chóng về báo cho Tướng thị.

“Một đám phế vật! Sao không chết hết đi!”

Âu Dương Lâm nghe bọn hộ vệ báo, tiện tay cầm lấy một chén trà gần đó nện lên đầu một hộ vệ, khiến gã chảy máu đầy đầu, nhưng vẫn không dám nhúc nhích. Bởi vì tính nết Âu Dương tiểu thư cực xấu, chửi rủa hạ nhân trong phủ là chuyện thường, từ sau khi bị điên càng thêm nghiêm trọng.

Mấy ngày trước, một nha hoàn hầu hạ đại tiểu thư nhiều năm chẳng qua không cẩn thận làm vỡ bình hoa trong phòng. Đại tiểu thư Âu Dương phát bệnh liền cho người đồ mảnh vỡ bình sứ vào bụng nha hoàn đó. Bụng người làm sao chịu nổi vật cứng như vậy, nha hoàn đó liền đứt ruột mà chết ngay tại chỗ. Nghe thấy tiếng la khóc của nha hoàn đó, đại tiểu thư Âu Dương lại cười cực kỳ vui vẻ, quả thật vô cùng biến thái.

Lúc trước, buổi tối Âu Dương tiểu thư ngủ không yên giấc, nên ban ngày ỉu xiu không có sức phát điên, từ sau khi ngủ ngon giấc, ban ngày liền đủ sức giãy vò người. Nếu trong lúc nàng ta không vui mà bọn họ dám lảng tránh, sẽ càng phạt nặng hơn. Vì thế hộ vệ chỉ đành không nhúc nhích nhận chén trà kia.

Thấy hộ vệ bị thương, Tướng thị không dỗi sắc dù chỉ một chút, lạnh lùng nói: “Không thấy liền không tìm nữa sao? Chớ trách ta không báo trước, các người tìm hơn nửa năm vẫn không thấy, hôm nay người đã xuất hiện, nếu vẫn tìm không được, thì chờ đem đầu tới nhận tội đi.”

“Vâng, phu nhân!”

Mấy hộ vệ nghe Tường thị nói, thấy đôi mắt ngoan độc của phụ nhân, đều hoảng sợ, đứng dậy cúi chào, rồi tiếp tục đi tìm, trong lòng vô cùng hối hận, sao lúc trước lại nhận công việc đòi mạng như vậy.

“Chờ chút, gọi đại thiếu gia đến đây!”

“Vâng, phu nhân”

Chờ mấy tên hộ vệ đi xa, Tường thị đến ngồi bên cạnh Âu Dương Lâm. Thấy ngực Âu Dương Lâm phập phồng, gò má run rẩy, hai mắt tròn to, Tường thị cả kinh, vội vàng móc lọ thuốc trong ống tay áo ra, trút một viên cho Âu Dương Lâm nuốt vào.

Không lâu sau, Âu Dương Lâm bớt co quắp, Tường thị mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Sau khi uống thuốc, Âu Dương Lâm bớt tức giận, đột nhiên mắt rung rung, nhào vào lòng Tường thị, “Mẫu thân, Phong công tử trốn rồi, mẫu thân nhất định phải giúp nữ nhi tìm nha! Nữ nhi đã thành bộ dạng này, nếu không có Phong Vô Trần, về sau sợ rằng không tìm được lang quân như ý nữa.”

“Lâm nhi yên tâm, hần đã đến Đại Chu, thì mẫu thân nhất định giúp con tìm về”, thấy bộ dáng Âu Dương Lâm như vậy, Tường thị vô cùng đau lòng, mình chỉ có một nữ nhi, hận không thể cho nó những thứ tốt nhất trên thế gian, hiện tại bất quá chỉ là một họa sĩ nhỏ nhoi của nước khác, nếu không thể đáp ứng nó, làm Hâu phu nhân còn ích gì!

Nghĩ đến chuyện vừa rồi ở hội trường, lòng càng thêm tức. Nhưng cũng rất kinh ngạc, nha đầu kia làm sao biết mình muốn bắt Phong Vô Trần mà trao người.

Ngẫm lại, trước đó không lâu mình nói chuyện với Phong Vô Trần ở chỗ núi giả, tuy khá yên tĩnh, nhưng không hẳn không có người đi qua. Không chừng, Ngọc Như Ca đã nghe được toàn bộ lời của mình. Nhớ tới những lời linh tinh trong lúc nôn nóng nói với Phong Vô Trần như chỉ cần hần cưới con gái liền cho hần kế thừa Hâu vị này nọ, Tường thị nhủ mầy, chẳng lẽ do con gái bệnh lâu khiến mình cũng bị ảnh hưởng. Điều nên không nên đều đã nói ra hết.

Đang lúc Tường thị suy nghĩ, Âu Dương Thiệu đi đến.

Âu Dương Thiệu nhìn thoáng qua mẹ con Tường thị, u quang chột lóe trong mắt, giây lát liền biến mất, thành một bộ ôn hòa.

“Vừa nghe hạ nhân báo lại, mẫu thân đang tìm nhi tử, không biết có chuyện gì quan trọng a?”

Suy nghĩ bị cắt ngang, Tường thị nhìn Âu Dương Thiệu, Tường thị sổ ra một tràn rã rảy.

“Muội muội ngươi hiện giờ như vậy, ngươi không lo ở bên chiếu cố hầu hạ, biến đi đâu mất vài canh giờ, trong lòng ngươi còn có muội muội này, còn có mẫu thân ta không!”

Thấy Tường thị tức giận, Âu Dương Thiệu vờ lộ vẻ sợ hãi, vội vàng giải thích: “Mẫu thân đừng giận, Thiệu nhi rời đi nhiều canh giờ là có lý do chính đáng. Thiệu nhi nghe nói hôm nay là ngày Phật thành đạo, cầu nguyện rất linh nghiệm, nên đến chính điện đốt nhang trường thọ cho mẫu thân và muội muội, hy vọng mẫu thân và muội muội luôn khỏe mạnh. Tiếc rằng người trong điện Đại Hùng rất nhiều, mất nhiều thời gian mới tới lượt.”

Nghe Âu Dương Thiệu giải thích xong, sắc mặt Tường thị hơi hòa hoãn, nhẹ giọng nói: “Ừ, ngươi làm tốt lắm, bất quá hiện tại không thấy bóng dáng Phong Vô Trần, có thể đã đi khỏi Pháp Nguyên Tự. Ngươi có nhiều thủ hạ, không bằng đi sắp xếp người tìm kiếm đi.”

“Bất quá, mẫu thân và muội muội còn tại đây, nếu Thiệu nhi không ở……”

“Khắp Pháp Nguyên Tự đều có hộ vệ Hâu phủ canh giữ, chờ muội muội ngươi khỏe hơn chúng ta sẽ trở về”, đến đây, Tường thị lại tiếp tục đưa ra món mồi mình dùng vô số lần, “Tin chắc con đã nghe phụ nhân con nói, chỉ cần muội muội con thành thân, mẫu thân sẽ cho con làm người kế thừa Hâu phủ ngay. Tuy rằng hiện tại phụ thân con không tính tảo, nhiều việc không nhớ được, bất quá mẫu thân nhớ là được. Miễn là Thiệu nhi mang được Phong Vô Trần về, mẫu thân lập tức bảo phụ thân con gửi tấu cho hoàng thượng.”

Người kế thừa Hâu phủ……

Âu Dương Thiệu nhớ tới những điều nghe được sau núi giả, hai tay đặt sau lưng nắm đến trắng bệch, ánh sáng lạnh trong mắt lóe lên rồi biến mất, trên mặt là vẻ mừng rỡ vô cùng.

“Ta mẫu thân, Thiệu nhi sẽ làm hết khả năng, tìm ra Phong công tử cho mẫu thân.”

“Ừ, đi đi!”

Không còn sớm, đám người Như Ca và Liệt thị đang dùng cơm chay trong nhà ăn, từ cửa sổ có thể nhìn thấy từng người đang lục tục từ nhà ăn đi ra cửa lớn Pháp Nguyên Tự.

Vì Tiêu Dạ Huyền sai người đổi ngựa kéo xe của Như Ca thành ngựa bom trắng ngày đi ngàn dặm, nên từ phủ thế tử đến Pháp Nguyên Tự chỉ mất nửa canh giờ. Thấy mọi người lần lượt ra ngoài, Như Ca không gấp, tính ở trong nhà ăn chờ mọi người đi hết rồi mình đi cũng chẳng muộn.

“Tiểu thư, người Hầu phủ lục soát khắp trong ngoài Pháp Nguyên Tự mà vẫn không thấy người. Vừa rồi nô tỳ đi xem, đại thiếu gia Âu Dương hình như đã ra ngoài tự tìm rồi, mấy thị vệ kia đòi lục soát xe ngựa của chúng ta, theo tiểu thư dặn dò, nô tỳ và Thanh Trúc làm bộ giăng co vài cái liễn để bọn họ lục soát, bất quá bọn họ cũng chịu thiệt chút, bị ngựa trắng kia đá cho thất điên bát đảo.”

“Ừ, cứ để họ tra.”

Trong nhà ăn, vừa uống trà Liệt thị vừa nhìn bộ y phục của Phong Vô Trần trên người thị vệ Hắc Nham phủ thế tử, thật khó tưởng tượng, Hắc Nham và Phong công tử kia diện mạo khác xa nhau, vậy mà Thanh Nhi có thể khiến mặt Hắc Nham biến thành khuôn mặt Phong Vô Trần, quả là thần kỳ.

Thấy ánh mắt tò mò của Liệt thị, Như Ca cười hỏi: “Mẫu thân tò mò Thanh Nhi làm sao biến Hắc Nham thành Phong công tử phải không?”

“Đúng vậy”, ngày trước, biết nữ nhi thường xuyên thay đổi dung mạo của bản thân, cải trang thành người khác rất giống, bất quá từ lúc vào Pháp Nguyên Tự nữ nhi vẫn ở bên cạnh mình, chỉ phải Thanh Nhi đi lo liệu. Mà Thanh Nhi thì tay nghề vẽ lông mày rất giỏi, nhưng công phu dịch dung thì không tốt lắm.

Nghe vậy, Như Ca lấy ra một bình sứ bằng ngọc trắng tinh xảo từ trong tay áo, đưa tới trước mặt Liệt thị: “Biến Hắc Nham thành Phong công tử, phần lớn là nhờ viên thuốc nhỏ xúi này.”

Để chứng minh, Như Ca đổ ra một viên thuốc, cho vào miệng.

Nhìn động tác của Như Ca, Liệt thị vô cùng khó hiểu, bất quá ngay lập tức bị một màn trước mắt làm cho trợn mắt há hốc mồm. Chỉ chớp lát sau khi uống viên thuốc kia, trên mặt Như Ca bắt đầu xuất hiện một lớp màng thật mỏng.

Gỡ màng mỏng trên mặt xuống, Như Ca ra hiệu cho Thanh Nhi đi tới, trum màng mỏng lên mặt Thanh Nhi, nháy mắt, vốn khác nhau hoàn toàn, giờ mặt Thanh Nhi đã tương tự Như Ca bảy tám phần.

“Sau khi ăn vào Dịch Dung Đan, trên mặt sẽ xuất hiện một lớp màng, dán màng này lên mặt người khác, dù cho dung mạo hai người khác xa nhau, cũng sẽ tương tự bảy tám phần, hóa trang thêm chút nữa liền giống nhau gần như hoàn toàn. Đây là nữ nhi đọc được trong một quyển sách cổ kết hợp với ý kiến của bản thân chế ra, thuốc này nữ nhi mới chế, nếu mẫu thân thích, nữ nhi sẽ cho người đưa qua.”

“Ừ, thuốc này thật thú vị”, nghe vậy, Liệt thị xem như được mở rộng tầm mắt, nói: “Lúc trước, khi ta đến Cẩm Tú Phưởng, mấy lần thấy Hoàng thị lớn vờn ở cửa Cẩm Tú Phưởng, chắc do ta đến Cẩm Tú Phưởng thường xuyên quá, bị Hoàng thị thấy nên nghi ngờ. Từ sau khi hôn sự của nhị tỷ con không thành, Ngọc phủ tổn thất hơn 10 vạn hai, lão phu nhân phải bỏ tiền riêng, Hoàng thị cứ đến Nhân Nguyệt Các khóc rên nghèo mãi, bị ta không lạnh không nóng đuổi về. Giờ có thuốc này dễ giải quyết hơn.”

Đang nói chuyện, cửa phòng mở ra, chủ trì Minh Đức và đại sư Tuệ Chân mặc áo cà sa tím bước vào.

“A di đà Phật, các vị thí chủ, không biết cơm bốn tự có hợp khẩu vị không?”

“Đầu bếp tự tay nghề cực cao, thức ăn hết sức ngon miệng, đa tạ chủ trì đại sư thịnh tình khoản đãi!”, không phải Như Ca nói quá, quả thật, món chay dù chỉ có rau cải và đậu hũ, nhưng rất ngon.

“Ngọc thí chủ quá khen!”

Đại sư Minh Đức hết sức tò mò về chuyện vừa xảy ra trong hội trường, diện mạo có thể thay đổi, nhưng thế tử phi làm sao tránh được người Hầu phủ mà đưa Phong công tử đi.

Hình như biết suy nghĩ của đại sư Minh Đức, đại sư Tuệ Chân nghiêng đầu cười nói: “Trước khi bắt đầu phần sau của Pháp Hội, Phong thí chủ đến chính điện tìm sư đệ giao tranh, bất quá sư đệ không có ở đó, ta liền nhận thay. Trùng hợp đụng phải Thanh Nhi thí chủ nói Hầu phu nhân có ý đồ bắt Phong thí chủ về Hầu phủ. Vì vậy ta liền tự tiện làm chủ, để Phong thí chủ thông qua mặt đạo của tự ta đi ra ngoài.”

Minh Đức đại sư nghe đại sư Tuệ Chân nói, liền hiểu rõ. Khó trách sư huynh không có vẻ gì là ngạc nhiên, thì ra đã sớm biết ngọn nguồn.

Thấy Minh Đức đại sư đã hiểu ra, đại sư Tuệ Chân lấy ra một bức họa từ trong tay áo, đưa cho Như Ca.

“Ngọc thí chủ, bức tranh này do vị Phong thí chủ kia vẽ trong mặt đạo của bốn tự, nhờ tăng nhân giới luật đưa cho lão nạp tặng thí chủ để cảm tạ Ngọc thí chủ giúp đỡ, xin thí chủ nhận lấy!”

Như Ca mở bức tranh ra xem, bên trong vẽ Quan Âm, nhưng khác những tranh Quan Âm khác ở chỗ, dung mạo Quan Âm giống Như Ca như đúc, có cả ấn ký hoa anh đào trên trán, hơn nữa Quan Âm không ngồi trên hoa sen mà là trên hoa quỳnh.

“Như Ca cảm tạ!”

Liệt thị nhìn bức tranh cảm thán: “Ồ trong mặt đạo mờ tối mà có thể vẽ sống động như thật thế này, Phong công tử quả là đại tài!”

“Dạ”, Như Ca nhìn sơ bức tranh, rồi cuộn lại đưa cho Thanh Nhi giữ. Như Ca thấy đã qua giờ Thân, người đã voi nhiều, bèn nói với hai vị đại sư: “Hôm nay đa tạ hai vị đại sư thịnh tình khoản đãi, không còn sớm, Như Ca phải về phủ thôi.”

Nghe vậy, đại sư Minh Đức và đại sư Tuệ Chân đều đọc Phật hiệu: “Ai đi đả Phật, các vị thí chủ đi thông thả!”

Bên ngoài Pháp Nguyên Tự, thấy mấy hộ vệ Hầu phủ đầu đầy mồ hôi dòm chăm chăm phía này, mắt tròn to giống như nhìn xem có người cần tìm bên cạnh mình không. Như Ca cười thầm, hiện tại người các người muốn tìm đã biến thành một nam tử xấu xí, gù lưng, mặt đầy mụn lở loét rồi.

Bốn gã hộ vệ Hầu phủ canh ở cửa lớn Pháp Nguyên Tự, tìm không thấy người, chỉ còn biết hy vọng người nọ trốn bên cạnh Như Ca, nhưng nhìn mãi, vẫn không thấy một người thừa nào. Nhớ đến lời Hầu phu nhân bồng lạnh toàn thân. Dù thế, cũng chỉ đành nhìn đám người Như Ca lên ngựa, rồi đi.

Vì quá muộn, trên đường không một bóng người, ngang qua vách núi, Tiêu Dạ Huân ngồi bên cạnh Như Ca bất chợt chỉ vào sườn núi nói: “Chỗ đó có người!”

Nghe vậy, Như Ca nhìn đến nơi Tiêu Dạ Huân chỉ, quả nhiên trong thấy dáng người đang đứng ở đó.

Thanh Nhi nghe Tiêu Dạ Huân nói, liếc nhìn bóng người bên đó, về mặt hiểu biết nói: “Nơi đó dù là vách núi, nhưng phía sau có rừng rậm, nghe nói Pháp Nguyên Tự lấy gỗ từ đó để xây phòng khách mới. Năm nay mất mùa, chắc là gia đình nông dân vào rừng tìm chút lương thực đó mà.”

Thanh Trúc gật đầu, “Nói phải! Thu hoạch không tốt, bách tính đành dựa vào rừng núi sông suối kiếm ăn thôi.”

Như Ca nhìn bóng người biến mất sau vách đá, lòng thầm nghĩ.

Gia đình nông dân thật sao.....

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Mở ra bí mật

Lúc sáng đến Pháp Nguyên Tự, Như Ca vẫn chưa thấy được chỗ hay của ngựa tốt, đến lúc về mới phát hiện được. Thường ngày, những con ngựa được cho là thượng đẳng kia đụng phải chút đất đá hay hố trên đường ít nhiều sẽ có chút chấn động, nhưng con ngựa hôm nay đi hết sức vững vàng, hoặc có lẽ do tốc độ quá nhanh, phóng qua chỗ ghềnh khiến Như Ca chẳng cảm giác gì.

Tuy dùng ngựa ngày đi ngàn dặm để kéo xe quả hơi đáng tiếc, bất quá có nó thật tiện!

Hắc Nham điều khiển ngựa hết sức thuần thực, xem chừng thời gian không tính quá muộn, không muốn ngày mai mẫu thân phải ngồi xe một hồi nữa, Như Ca bèn lệnh Hắc Nham đưa mẫu thân và Thanh Trúc về Ngọc phủ trước, sau đó mới quay đầu xe hướng đến phủ thế tử.

Về đến phủ thế tử, đã cuối giờ Dậu, trời tối hẳn.

Như Ca xuống xe, vào phủ, thấy phòng sách còn sáng, bèn hỏi Vương ma ma, “Vương ma ma, thế tử dùng bữa tối chưa?”

“Bẩm thế tử phi, thế tử chẳng những chưa dùng bữa tối, ngay cả cơm trưa cũng chỉ ăn qua loa một chút liền trở về thư phòng, vốn sau bữa trưa thế tử đã xử lý xong công vụ, định đi đón thế tử phi, nhưng vừa đến cửa, sỏ con ở Bắc Địa lại tới!”

“Ừ, ta biết rồi”

Nghe vậy, Như Ca phân phó Thanh Loan đến phòng bếp trước chuẩn bị nguyên liệu nấu bữa tối, còn nàng về phòng ngủ thay quần áo xong đến sau.

Vào phòng bếp, liền thấy Tiêu Dạ Huân đang mặc tạp dề đứng trên ghế, cầm muỗng khuấy đều nồi canh, chốc chốc bỏ nguyên liệu vào, sau khi canh sôi, bèn nêm gia vị. Bên cạnh, Thanh Loan lớn hơn mười mấy tuổi lại đảm nhiệm vai trò trợ thủ, giúp tiêu Huân canh lửa.

Không thể không nói tiêu Huân rất có thiên phú trong việc nấu canh, mỗi lần nấu mùi vị canh luôn thơm ngon đặc biệt. Nhưng với những món khác hình như không am hiểu lắm, chẳng chấy khét thì là chưa chín kỹ. Cho nên, sách nấu ăn Như Ca viết, Tiêu Dạ Huân chỉ giữ mấy tờ dạy nấu canh, còn lại giao cho nữ đầu bếp hết.

Nói đến nữ đầu bếp này, là Như Ca dẫn theo từ Cẩm Thân vương phủ, rất ham học hỏi, nghiên cứu cẩn thận thực đơn Như Ca viết, làm món ăn cực kỳ ngon miệng. Cho nên hiện tại, chuyện trong phòng bếp Như Ca thường không cần nhúng tay vào, trừ phi Như Ca muốn tự mình xuống bếp, còn không chỉ cần mỗi nữ đầu bếp này là đủ.

Tựa như hiện tại, chỉ chốc lát nữ đầu bếp đã làm xong hai món rau như chỉ định, chờ Như Ca mang đi.

Vì ở Pháp Nguyên Tự ăn cơm trưa trễ, hình như Tiêu Dạ Huân vẫn chưa đói, lúc Như Ca bảo đi ăn cơm, nó lắc đầu, thấy vậy, Như Ca phân phó phòng bếp chuẩn bị ít bánh ngọt giữ ấm, khi nào nó đói bụng thì ăn.

Như Ca sắp xếp xong xuôi cho tiểu Huân, liền dẫn Thanh Loan bưng bữa tối đến phòng sách ở Đông viện.

Ở chỗ quẹo hành lang, thấy nữ chủ nhân bưng bữa tối đến, lão quản gia tươi cười, tiến lên làm lễ: “Thế tử phi vất vả rồi! Thế tử đang chờ thế tử phi trong thư phòng!”

Vừa nói lão quản gia vừa mở cửa phòng cho Như Ca.

Đến cửa, Thanh Loan đưa hộp đựng thức ăn cho Như Ca xong liền đứng canh bên ngoài.

Trong phòng, nghe tiếng động, thấy Như Ca xách đồ tới, Tiêu Dạ Huyền đứng lên nhận lấy hộp thức ăn không nhẹ kia, xách đến đặt trên bàn.

Bởi vì ăn trưa vẫn còn no, Như Ca chỉ ăn vài miếng rồi không động đũa nữa.

Thấy Như Ca không ăn nữa, Tiêu Dạ Huyền hỏi: “Không hợp khẩu vị sao?”

“Không, hôm nay ở Pháp Nguyên Tự, sau khi nghe giảng kinh xong, ta và mẫu thân dùng cơm chay trong chùa, giờ còn no, nên ăn vậy là đủ rồi”, vừa nói chuyện, Như Ca vừa múc canh cho Tiêu Dạ Huyền.

Nghe vậy, Tiêu Dạ Huyền gật đầu một cái, cúi đầu thong thả uống canh Như Ca múc.

Trong lúc Tiêu Dạ Huyền dùng bữa, Như Ca liếc nhìn hai chồng sổ con trên bàn sách, hiển nhiên những công vụ rắc rối kia vừa mới được xử lý xong.

Dùng xong bữa tối, Như Ca đang muốn gọi người vào dọn dẹp, đã nghe tiếng gõ cửa.

“Vào đi!”

Thanh Nhi bước vào, trong tay cầm bức tranh Phong Vô Trần vẽ.

“Tiểu thư, bức tranh Phong họa sĩ đưa phải đặt ở đâu ạ?”

“Đề trên bàn, người dọn chén đũa đến phòng bếp rồi nghỉ ngơi đi!”

“Dạ”

Nghe Như Ca phân phó, Thanh Nhi đặt bức tranh lên bàn sách, sau đó dọn chén đũa vào hộp thức ăn mang ra ngoài.

Tiêu Dạ Huyền nhìn bức tranh trên bàn, nghe được một cái tên xa lạ, bèn ôm tiểu nhân nhân đang đứng bên người vào lòng, dường như vô ý hỏi: “Hôm nay ở Pháp Nguyên Tự xảy ra chuyện gì?”

Thấy nam tử hứng thú hỏi, tất nhiên Như Ca sẽ không dấu diếm, bèn chọn những chuyện quan trọng kể hết.

.....

“Chính là vậy, đề tạ ơn giúp đỡ, vị họa sĩ kia liền vẽ bức tranh này ngay trong mật đạo.”

Nam tử im lặng nghe Như Ca kể xong, mở bức tranh ra. Nhìn dung mạo được vẽ tỉ mỉ của nữ tử trong tranh, đôi mắt hẹp dài chợt lóe sáng.

“Vẽ rất tốt, nếu ở trong cung, lúc hoàng thúc rảnh rỗi có thể cùng hắn bàn luận về tranh”.

Đương kim Hồng đế, trừ chiến tích nổi bật, khả năng vẽ tranh cũng khiến các họa sĩ trong cung phải cúi đầu, bất quá Hồng đế vẽ tranh đã là chuyện hơn 20 năm trước, hiện giờ chỉ thỉnh thoảng bàn luận tranh chứ không tự mình vẽ nữa.

Ngồi trong lòng Tiêu Dạ Huyền, Như Ca cười nói: “Hiện giờ vị họa sĩ kia không ở Đại Chu nữa, chẳng lẽ nán lại chờ Hầu phu nhân bắt về ở rể sao.....”

Nói đến đây, Như Ca ngừng lại.

Thấy Như Ca vốn đang cười đột nhiên trầm mặc, giống như đang suy nghĩ gì, Tiêu Dạ Huyền hỏi thử: “Sao?”

Chốc lát sau, nghe Như Ca nói: “Sợ rằng Tương thị và Âu Dương Lâm bị nạn trên đường trở về rồi.”

Nghe vậy, Tiêu Dạ Huyền ngẩn ra. Đang định nói, bên ngoài lại truyền đến tiếng gõ cửa.

Nghe tiếng, Như Ca đứng dậy khỏi đùi Tiêu Dạ Huyền.

Tiêu Dạ Huyền vỗ tay một cái, một ám vệ áo đen xuất hiện trong thư phòng, cung kính nói: “Bẩm chủ tử, Kim Lăng Hầu phu nhân Tương thị và đại tiểu thư Âu Dương Lâm trên đường từ Pháp Nguyên Tự về kinh thành bị mấy khúc cây trên vách núi bên cạnh rơi trúng, bỏ mạng tại chỗ.”

Bị nàng nói trúng rồi!

“Đã biết, lui xuống đi!”

Thấy nghi vấn trong mắt nam tử, Như Ca liền nói ra cảnh tượng đã thấy trên vách núi cheo leo.

“Trên đường trở về, tiểu Huân thấy trên vách đá có người, lúc đầu tuy nghi ngờ nhưng ta không để ý lắm, vừa rồi sực nhớ ra người đó là thù hạ của Âu Dương Thiệu, người đó đứng quan sát xe chúng ta, sau khi xe chúng ta đi qua thì núp vào lại bên trong vách đá, hẳn là xem thử xe ngựa có phải của Hầu phủ hay không.”

Không sai, trên vách núi chính là Trương Thiên Sư, thù hạ của Âu Dương Thiệu, thời gian đã lâu, Như Ca không nhớ rõ người này, vừa rồi bỗng nhớ ra chính là hắn.

Phải thôi, luôn khúm núm trước Tường thị là vì tước vị Kim Lăng Hầu. Giờ, Kim Lăng Hầu không tính tào, càng không dám không nghe theo Tường thị. Chi tiếc, Tường thị vì Âu Dương Lâm, lại tính toán để con rể kế thừa Hầu phủ, nghe thấy tin tức như vậy, Âu Dương Thiệu làm sao nhịn được nữa.....hắn là Tường thị và Âu Dương Lâm nằm mơ cũng không ngờ mình sẽ chết kiểu này.

Tiêu Dạ Huyền chưa bao giờ quan tâm đến Kim Lăng Hầu phủ, bất quá hình như thế tử mình quá mức chú ý người Hầu phủ. Tiêu Dạ Huyền nhớ lại phản ứng của thế tử khi thấy Âu Dương Thiệu vào tết năm ngoái và lời nàng nói bên bờ Mịch La khi đó.

Tiểu nhân nhân có chút bí mật giấu hắn, đã đến mức không thể làm lơ. Yêu thương thật sâu, lại bị ngăn bên ngoài, cảm giác đó khiến hắn sợ hãi.

Tiêu Dạ Huyền ôm thật chặt vợ yêu từ phía sau, buồn buồn nói: “Ca nhi, có thể nói cho vị phu biết vì sao nàng để ý người Hầu phủ, để ý Âu Dương Thiệu đến thế không? Ngay cả thù hạ của Âu Dương Thiệu cũng biết rõ như vậy.....”

Như Ca đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, nghe thấy câu hỏi của nam tử, thân thể cứng đờ trong giây lát, ngẩng đầu thấy mong đợi trong mắt hắn, nàng cúi đầu, nói không nên lời.

Không ngờ Tiêu Dạ Huyền đột nhiên hỏi chuyện này, từng khổ sở, giãy giụa, tan nát cõi lòng, tuyệt vọng, tối tăm là những hồi ức của nàng. Nếu hắn biết những điều đó, sẽ đối xử với mình thế nào đây, việc sống lại, mấy người có thể tiếp nhận được. Mình có nên tìm một lý do thoái thác hay không, Như Ca không biết, lòng rối bời.

Yên lặng hồi lâu, thấy vợ yêu vẫn không mở miệng, trong mắt Tiêu Dạ Huyền xẹt qua một thoáng chán nản, thì ra trong lòng nàng mình còn chưa tới mức có thể chia sẻ tất cả sao?

“Nếu nàng không muốn nói thì thôi, không.....”

Tiêu Dạ Huyền muốn mở miệng vẫn hỏi cục diện bế tắc trước mắt, xoay Như Ca lại, bỗng phát hiện người trong lòng đang lệ rơi đầy mặt, con ngươi đầy nước mắt khiến tâm Tiêu Dạ Huyền hoảng loạn.

“Ca nhi, đừng khóc, nếu nàng không muốn nói, về sau ta không bao giờ nhắc lại nữa đâu.”

Vừa nói, Tiêu Dạ Huyền vừa vụng về lấy ống tay áo lau nước mắt cho Như Ca, về mặt sốt ruột.

Thấy Tiêu Dạ Huyền đối đãi mình cẩn thận như với ngọc lưu ly dễ vỡ, nước mắt Như Ca càng không ngừng rơi. Chỉ có thể dựa vào lòng hắn nức nò.

Thấy vậy, Tiêu Dạ Huyền cực kỳ hối hận, vì sao phải đi hỏi những thứ biết cũng được mà không biết cũng chẳng sao đó chứ, vì sao mình luôn khiến nàng phải khóc, giờ phải thế nào cho phải đây? Sau một hồi luống cuống tay chân, Tiêu Dạ Huyền phát hiện mình quả thật vô dụng, thậm chí ngay cả làm thế nào để thế tử ngừng khóc cũng không biết.

Qua hồi lâu, khóc đủ rồi, mệt mỏi, Như Ca ngẩng đầu lên, nghiêm túc hỏi “Chàng thật muốn biết?”

“Ta.....”

Không chờ Tiêu Dạ Huyền suy nghĩ phải trả lời thế nào, Như Ca đã kéo hắn ngồi xuống giường êm, sau đó mấp máy đôi môi khô bắt đầu kể chuyện cực kỳ lâu trước kia....

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: tâm tư của hắn

Ngày đông, đêm lạnh như nước, trong phòng sách phủ thế tử, Như Ca ngồi trên giường êm kể xong chuyện xưa của mình, cảm giác dường như đã gỡ

bỏ được một gánh nặng khủng khiếp, toàn thân nhẹ nhõm không ít.

Chỉ là.....

Liếc nhìn nam tử bên cạnh không nói một lời, lòng Như Ca lại bắt đầu lo sợ. Sự thực hoang đường như vậy, liệu hắn có thể tiếp nhận?

Hồi lâu, thấy người bên cạnh vẫn một bộ sững sờ như cũ, Như Ca bỗng lạnh cả người. Quả nhiên, hắn không tiếp thu nổi chuyện như vậy!

Sau khi sống lại, Như Ca từng vô số lần lập kế hoạch cho tương lai của mình, đến lúc không thể không lấy chồng, tìm một người mình không ghét hắn, hắn không ghét mình, tôn trọng nhau như khách, bình bình đạm đạm sống, không dính đến tình cảm, lại càng không có yêu. Như vậy, một khi hôn nhân xuất hiện bất kỳ tỷ vết nào, mình liền có thể không chút nào lưu luyến xoay người rời đi.

Vậy mà, chuyện đời thường không biết trước được, cũng như chuyện tình cảm không thể hoạch định trước. Khi nghe câu cả đời làm thê, dưới thê không có thiếp của hắn, khi thấy hắn dọn hết giường ngại trên con đường phía trước, ánh mắt nóng bỏng của hắn nhìn nàng, nàng đã dao động, khiến nàng hạnh phúc, bắt đầu mong đợi làm bạn với hắn cả đời.

Đến giờ, nếu hắn dao động, mình có thể dứt khoát xoay người rời đi được không?

Đột nhiên Như Ca thấy mắt ê ẩm, nước mắt vốn đã ngừng không tự chủ lại rơi, chậm rãi đứng dậy, bước chân muốn chạy ra ngoài, bỗng tay bị người kéo mạnh lại. Xoay người, chống lại một đôi mắt tràn đầy yêu thương, trái tim vất vả lắm mới cứng rắn được nháy mắt tan rã.

Nam tử mở rộng vòng tay, Như Ca liền nhào vào lòng ngực ấm áp này, vòng chặc tay qua cổ nam tử, mềm dẻo như rắn quấn lên người hắn.

Tiêu Dạ Huyền cũng ôm Như Ca thật chặt. Bàn tay xẹt qua gò má nàng, tiếp lấy giọt lệ trong suốt rơi xuống, đưa đến môi mát vào.

Nước mắt nàng thật mặn, như dao đâm sâu vào tim hắn.

Ca nhi của hắn bởi vì quá mức dễ y nên mới không dám nói ra mà thôi. Cúi đầu nhìn ánh mắt lo lắng như nai con bị lạc của người trong lòng, tâm cứng rắn của Tiêu Dạ Huyền cơ hồ muốn hóa thành nước.

Tuy nói việc chết mà sống lại thật không thể tưởng tượng nổi, nhưng hắn không thể không tin. Bởi vì chỉ có như thế, mới giải thích hợp lý cho tất cả những chuyện xảy ra trước giờ. Có lẽ, hắn nên cảm tạ trời xanh, cho tiểu nhân nhân trong lòng mình cơ hội sống lại, để hắn được gặp nàng.

“Ca nhi, kiếp trước ta không kịp xuất hiện trước mặt nàng, yêu thương nàng, là ta nợ nàng. Để nàng sống lại là ông trời định trước muốn ta bù đắp cho nàng tất cả.”

Nghe được lời nói trầm thấp khàn khàn của Tiêu Dạ Huyền, toàn thân Như Ca chấn động, chốc lát sau, cười thật thoải mái.

Nam tử này, một tí cơ hội lùi bước cũng không cho nàng mà!

Thấy nến đã cháy hơn phân nửa, Như Ca ngồi dậy, xoa xoa hốc mắt đỏ bừng, khẽ nói: “Muộn rồi, nghỉ ngơi sớm đi! Bằng không ngày mai lên triều sẽ rất uể oải.” vừa nói, Như Ca vừa chui ra khỏi ngực Tiêu Dạ Huyền, bò đến phía trong giường trải chăn bông dày cộm ấm áp ra, sau đó đến bên nam tử cời áo cho hắn.

Như Ca đem áo ngoài của Tiêu Dạ Huyền để qua một bên, xoay người, liền thấy hắn đã cời luôn áo trong. Nhìn lồng ngực vững chãi của hắn, mặt Như Ca không nhịn được đỏ ửng lên.

Thấy vậy, Tiêu Dạ Huyền cười tà, cười đã nửa năm mà mỗi lần thấy cơ thể hắn, vợ yêu đều có bộ dáng như vậy.

Tiêu Dạ Huyền kéo Như Ca vào lòng mình, triền miên hôn, cho đến khi người trong lòng sắp thở không nổi nữa mới hơi buông lỏng một chút.

Tiêu Dạ Huyền đặt vợ yêu lên giường, cời từng lớp quần áo trên người nàng, nhìn thân thể sau vô số lần mình yêu thương càng trở nên lung linh hấp dẫn hơn, hít sâu một hơi, cúi đầu thờ dài nói bên tai Như Ca: “Ngày mai vì phu phải xin nghỉ vào triều rồi.”

Nói xong, nam tử kéo màn lụa xuống, ngăn cách trong và ngoài giường.

Nghe nam tử nói, giờ phút này sao Như Ca lại không hiểu, nghĩ chắc Hồng đế sẽ không trách tội hắn, liền thuận theo.

Sau một hồi lưu luyến triền miên, chạm tay vào đôi môi vợ yêu đang ngủ say, trong mắt Tiêu Dạ Huyền tràn đầy dịu dàng.

5 năm trước, lần đầu tiên nhìn thấy khi nàng mới chỉ 11 tuổi, trong lòng hắn đã có một giọng nói hô hào, nàng.....chính là vợ yêu của hắn. Biết nàng rời đi, hắn đã vô cùng thương tâm, giống như mất đi thứ quan trọng nhất.

Hôm nay nghe Như Ca kể, hắn mới hiểu vì sao lúc đầu mình có cảm giác như vậy, thì ra bọn họ đã từng bỏ lỡ nhau.

Hắn thật vui mừng, bí mật này, nàng tình nguyện nói hết với mình mà không giải thích qua loa cho qua, đủ chứng minh, nàng và hắn đã vô cùng thân mật khăng khít.

Vào giờ phút phút này, có lẽ chỉ mình hắn rõ nhất: bất luận kiếp trước thế nào, kiếp này, nàng thuộc về hắn, chỉ cần điều này không thay đổi, những thứ khác với hắn mà nói không hề quan trọng.

Nam tử nhớ tới vật chướng mắt trong phòng trong, bèn cẩn thận đặt người trong lòng xuống giường êm, dèm chăn kỹ cho nàng, ra khỏi giường, khoác áo đen lên người, đi ra phòng ngoài.

Tiêu Dạ Huyền cầm lấy ra bức tranh do Phong Vô Trần vẽ kia, tiện tay mở cửa sổ khắc hoa bên bàn sách, đưa bức tranh ra ngoài cửa sổ, dùng sức một chút, nháy mắt bức tranh trong tay biến thành vô số mảnh vụn nhỏ, bay theo gió đông phôi qua, phiêu tán giữa bông tuyết trắng phau. Xong, hắn rút ra một vật đặt lên bàn sách, sau đó lặng lẽ xoay người, trở vào phòng trong.

Tin tức Kim Lăng Hầu phu nhân và đại tiểu thư bắt ngờ bỏ mình lan khắp kinh thành, nổi lên một làn sóng bàn luận mạnh mẽ.

“Nghe nói Kim Lăng Hầu phu nhân và đại tiểu thư Âu Dương Lâm thường ngày đối xử với người làm không đánh thì mắng, tệ hơn là tùy ý xử tử, căn bản không được lòng người. Có lẽ vì vậy mà khi thấy bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống khúc cây to hai người ôm không xuể, bốn gã hộ vệ liền theo bản năng lựa chọn né tránh chứ không đỡ cho chủ. Mấy khúc cây này đập trúng xe ngựa Hầu phủ, khiến Tường thị và Âu Dương Lâm đang ngồi trên đó bị nát sọ, ruột gan be bét. Sau đó, bốn gã hộ vệ điên cuồng chạy trốn, không thấy tăm hơi, cuối cùng vẫn là chủ trì Pháp Nguyên Tự không đành lòng mới bảo tăng lữ trong tự xuống núi đưa thi thể hai người về Kim Lăng Hầu phủ.”

Trong một quán rượu, tiên sinh kể chuyện miêu tả thật sống động sự kiện Hầu phu nhân gặp nạn, phe phẩy quạt xếp hai cái, uống một ngụm trà, lại nói tiếp.

“Còn nữa, mấy ngày trước trong lúc thuần ngựa hoang, Kim Lăng Hầu bị ngựa hất xuống đất, thân thể vốn không xong rồi, giờ thấy thi thể không ra hình người của Hầu phu nhân và Âu Dương tiểu thư, lập tức phun một ngụm máu tươi, ngất đi, sau khi tỉnh lại, ngay cả nói chuyện cũng không rõ ràng, thái y khám bảo, sợ rằng Hầu gia chống đỡ không tới nửa tháng nữa. Mà giờ Hầu phủ có tổng cộng bảy vị thiếu gia, trong lúc này, Hầu gia bệnh nặng và Hầu phu nhân đã chết không cách nào nói rõ rốt cuộc sẽ lập ai thừa tự. Mọi người đoán thử ai sẽ kế vị đây?”

“Từ xưa đến nay đều là lập nhi tử do vợ cả sinh, nếu không có vậy, vậy dĩ nhiên là lập nhi tử lớn nhất rồi.”

“Nghe nói, năm ngoái Âu Dương đại thiếu gia được Hầu gia gọi về kinh thành, người kế vị nhất định là hắn.”

“Chưa chắc! 6 vị công tử còn lại đều đang trở về, muốn tận hiếu với Hầu phu nhân, ngộ nhờ Hầu gia vừa mất vị nào không biết chừng à!”

Nghe mọi người bàn luận, một nam tử trung niên có hai vệt râu nhỏ bên mép uống rượu đỏ bùng cả mặt tiến lên chỉ vào người nói “Chưa chắc” kia, quát lên: “Người kế vị Hầu phủ nhất định là đại thiếu gia Âu Dương Thiệu, chớ nói bậy!”

Nói xong, nam tử trung niên cầm gối đồ bên người lao ra khỏi quán rượu.

Nghe ngữ khí khẳng định của nam tử đó, một người khách hỏi tiểu nhị bên cạnh: “Hắn là ai thế?”

“Ai biết được, chắc là kẻ điên say rượu!”

Ra khỏi cửa quán rượu, bị gió lạnh thổi, tinh táo hẳn, nam tử trung niên đến một căn nhà hoang, mở bọc đồ trong tay ra, nhìn xấp ngân phiếu thật dày trong đó, cười đến mặt đầy nếp nhăn.

Trương Thiên Sư hẳn lang bạt giang hồ nhiều năm, đây là lần đầu tiên có được nhiều bạc như vậy, làm việc cho đại thiếu gia, ngày sau ngân lượng hẳn không thiếu. Tường thị chỉ là nữ nhân, chết như vậy không tính là gì, còn thành toàn mộng phú quý của hắn.

Tuy nói biết nhiều, dễ chết sớm, nhưng Trương Thiên Sư chẳng sợ chút nào, vì sao ư? Vì hắn làm những việc như vậy rất quen tay, lúc trước chỉ điểm cho Âu Dương Thiệu không ít, cho nên Âu Dương Thiệu không dám bỏ mình. Huống chi hiện nay, còn rất nhiều việc Âu Dương Thiệu cần mình làm, ví như 6 vị công tử vừa ra khỏi Kim Lăng, mình phải tìm một nơi thích hợp trên đường đi tiễn bọn họ đến chân chính tận hiếu với Tường thị.

Nghĩ đến lời hứa của Âu Dương Thiệu, sau khi thành công sẽ được 10 vạn lượng, trong đôi mắt ti hí của Trương Thiên Sư đầy vẻ tham lam.

Liếc thấy bốn bề vắng lặng, Trương Thiên Sư đến bên bếp lò, mở hộc tối lấy ra một bình sứ, bỏ ngân phiếu vào, rồi thả bình sứ về chỗ cũ.

Xong xuôi hết, Trương Thiên Sư cầm bọc quần áo lên, kiểm tra lại công cụ bên trong, vừa ngâm nga một khúc hát vừa rời khỏi nhà hoang.

Sau khi Trương Thiên Sư rời đi, mấy bóng đen nhanh chóng xuất hiện trong sân.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Âu Dương Thiệu

Đêm khuya yên tĩnh, đèn mọi nhà lần lượt tắt, cả kinh thành chìm vào ngủ say. Nhưng trong Hầu phủ ở phía tây kinh thành đèn đóm vẫn sáng ngời, trong ngoài giương đầy cờ trắng, cảnh tượng vô cùng thể lương.

Trong một phòng ngủ ở Đông viện Hầu phủ, Kim Lăng Hầu đầu băng một vòng vải trắng được người làm đỡ, gian nan ngồi dậy, thấy nam tử trước mắt mặc một thân đồ trắng vẻ mặt cung kính, bèn hỏi “Người là?”

Nghe vậy, mặt nam tử cứng đờ, nhưng chốc lát liền khôi phục ôn hòa như nước: “Bẩm phụ thân, nhi tử là trưởng tử Âu Dương Thiệu của ngài”

“Ừm! Mai là ngày phát tang, mấy nghiệp.....nghiệp chương kia đến giờ vẫn chưa về sao?”

Nghe hỏi, nam tử lúng ta lúng túng trả lời: “Bẩm phụ thân, Kim Lăng cách kinh thành khá xa, chắc các đệ đệ đang trên đường đến, không lâu nữa sẽ tới”.

Nghe vậy, Kim Lăng Hầu không vui nói: “Ồ Kim Lăng có mười mấy con ngựa tốt, chạy tới kinh thành nhiều lắm hai ngày là đủ, giờ còn chưa tới chứng tỏ không muốn thấy đích mẫu và muội muội rồi. Đích mẫu người ngày thường đối với chúng.....cũng không tệ, hôm nay đích mẫu và muội muội đi, còn không biết mau....chạy về, một đám không có lương tâm! Sao có thể yên tâm giao trách nhiệm quan trọng”

Lời Kim Lăng Hầu khiến nam tử cười lạnh, ngoại trừ Tường thị, ngay cả ngựa nuôi tại Kim Lăng lão còn nhớ rõ, lại cố tình không nhận ra con trai lão nhiều năm coi trọng là mình đây, vậy cũng đủ biết mình có bao nhiêu phân lượng trong lòng lão. Tuy nghĩ vậy, nhưng trên mặt nam tử vẫn thể hiện vẻ buồn bã sâu sắc.

“Phụ thân nói phải ạ, đích mẫu đối xử với chúng nhi tử quả như ruột thịt, muội muội thì cực kỳ thông minh, trời không có mắt mới có thể khiến mẫu thân và muội muội gặp nạn trên đường về.”

Nghe vậy, Kim Lăng Hầu trợn to mắt, cắn răng thở hổn hển nói: “Tất cả.....đều tại.....mấy con lừa ngốc ở Pháp.....Pháp Nguyên Tự làm hại. Nếu không do bọn chúng chất khúc cây ở vách núi đó thì sao mẫu thân....và muội muội người bị đập trúng. Ngày mai, sau khi phát tang, người liền.....liền thay ta viết một tấu chương, dâng lên hoànghoàng thượng, trị tội.....hết mấy con lừa ngu ở Pháp Nguyên Tự. Còn cả....còn cả bắt hết mấy câu nô tài không bảo vệ được chủ gia về, nhất định phải.....bầm thây vạn khúc!”

Pháp Nguyên Tự là chùa cổ mấy trăm năm, nên rất được Hồng đế coi trọng. Phật tử nhiều đến đếm không xuể. Lần ‘ngoại ý muốn’ này, rất nhiều Phật tử của Pháp Nguyên Tự đều nói, Tường thị và Âu Dương Lâm do kiếp trước làm ác quá nhiều, kiếp này mới bị trời giáng tội. Nếu không, sao mấy trăm chiếc xe ngựa chạy qua có cả ngàn Phật tử, mà chỉ có Tường thị và Âu Dương Lâm bị cây đập trúng.

Cho nên giờ phút này lời Kim Lăng Hầu nói Âu Dương Thiệu nghe cho vui vậy thôi, chứ nếu thật sự dâng tấu lên triều đình, tra ra chỉ tổ phiền toái không chi Hầu phủ mà cả mình nữa. Lão già kia sắp chết rồi, tùy tiện qua loa một phen là được. Nghĩ thế, Âu Dương Thiệu cúi người đáp: “Vâng, nhi tử tuân lệnh! Xin phụ thân yên tâm!”

Thấy Âu Dương Thiệu nghe lời, Âu Dương Hùng gật đầu một cái, lấy ra một hộp gấm từ dưới gối đưa đến trước mặt Âu Dương Thiệu, nói: “Đích mẫu người khi còn sống.....thích nhất dạ minh châu, lúc chôn nàng hãy chôn viên dạ minh châu này theo.”

“Vâng” ứng tiếng xong, Âu Dương Thiệu cẩn thận nhận lấy hộp gấm Âu Dương Hùng đưa tới.

“Không còn việc gì nữa thì lui xuống đi, đợi ngày mai những đứa kia về, dặn dò bọn chúng cẩn thận, tổ chức tang lễ cho....long trọng.”

“Vâng, nhi tử sẽ không quên lời phụ thân phân phó!”

Nhìn Âu Dương Hùng hình như mệt mỏi không chịu nổi nữa, Âu Dương Thiệu ra hiệu cho hai gã sai vặt ở lại chăm sóc, còn mình thì cầm hộp gấm rời khỏi gian phòng tràn ngập mùi thuốc này.

Trong linh đường, 20 Lạt Ma đang niệm kinh, ngữ điệu cao thấp không đồng nhịp. Âu Dương Thiệu đi vào nhưng không để ý, thấy vậy mấy Lạt Ma còn trẻ càng thêm lười biếng, tiếng niệm kinh rung chuông càng ngày càng nhỏ.

Sau hàng cờ trắng là hai quan tài gỗ lim mạ vàng. Âu Dương Thiệu đến bên một quan tài, liếc nhìn thì thấy Âu Dương Lâm trong đó, mặt mũi có vẻ dữ tợn lạ thường, lạnh lùng cười một tiếng, kéo vải trắng đắp lên.

Thi thể Âu Dương Lâm từ xương đòn trở xuống, bên dưới quần áo đều trống rỗng, nửa cánh tay phải cũng bị đẽ nát thành bùn ở bên cạnh. Âu Dương Thiệu nhớ đến lời người báo tin lúc đó, khúc cây trực tiếp đè lên người Âu Dương Lâm, đến nỗi phải dùng công cụ cạo lấy thịt xương từ thân cây xuống mới thu được toàn bộ thi thể, liền nở nụ cười vui sướng.

Âu Dương Lâm, bộ dáng hôm nay càng hợp với người hơn so với bộ dáng kẻ điên.

Đắp vải trắng lên người Âu Dương Lâm xong, nam tử móc ra hộp gấm Âu Dương Hùng vừa mới đưa từ ống tay áo, bên trong là viên dạ minh châu sáng ngời.

Sau khi chôn cất xong, sẽ được đến miền cực lạc.

Tường thị là vợ cả, địa vị trong lòng Kim Lăng Hầu quả nhiên những thị thiếp khác khó có thể vượt qua. Ngay cả mẹ ruột Vân thị của mình cũng vậy.

Còn nhớ lúc nhỏ, mẹ luôn si ngốc ngồi trong một viện nhỏ ở Kim Lăng chờ cha đến. Nhưng đợi mãi, đợi mãi, vẫn không thấy bóng dáng cha đâu. Mẹ nói

cha không yêu thương Tường thị, hẳn chỉ là thích thân phận của Tường thị. Thân phận.....con gái của Tín Dương Hầu hi sinh vì nước sao? Quả nhiên là cao quý hơn một tỷ nữ.

Lúc mẹ qua đời, chỉ được một quan tài mỏng. Đây chính là đối đãi với hồng nhan tri kỷ theo lời mẫu thân sao? Nếu thật yêu, sao cho đến chết vẫn không được danh chính ngôn thuận trở về Hầu phủ ở kinh thành?

Lời ngon tiếng ngọt, đối với nữ nhân mà nói là độc dược thorn ngon nhất. Chỉ cần nam tử chịu nói, nữ nhân sẽ tin răm rắp.

Nhìn Tường thị trong quan tài, nửa bên khuôn mặt bị đập bẹp cực kỳ ghê tởm, bất quá Âu Dương Thiệu không thêm để ý, chỉ bình tĩnh nhìn một bên mặt còn bình thường kia xuất thần.

Không thể không nói, thanh danh của Tường thị cực tốt, sau hai năm gả cho Kim Lăng Hầu vẫn không có thai, liền chủ động nạp thiếp cho chồng, quan tâm thiếp thất đầy đủ, còn mua nhà riêng cho bọn họ.

Trên thực tế thay vì nói hào phóng, chẳng bằng nói biết tính toán. Lúc đó bà nội Lam thị vì tuổi già sức yếu, không quá để ý chuyện trong Hầu phủ, duy chỉ chú trọng chuyện con cháu. Vợ cả vào phủ hai năm vẫn chưa sinh được con, dĩ nhiên rất quan tâm. Thuận theo bà nội, Tường thị cho mẹ mình làm thiếp, bất quá để chặn miệng bà nội mà thôi. Sau khi mình ra đời, e sợ Hầu gia để ý mẹ mình quá nhiều, liền lần lượt nạp cho Hầu gia 8 người thiếp nữa. Mấy người thiếp này sinh thêm 6 người con, ý trời đã định, đều là con trai.

Thứ hiếm mới quý, nhiều con cháu lần lượt ra đời, mình chỉ có thể dựa vào nỗ lực của bản thân để được cha coi trọng. 5 tuổi biết làm thơ, 6 tuổi làm phú, khéo léo hiểu chuyện, kính cẩn nghe theo, hiếu kính bề trên, tất cả đều vì để cha nhận ra sự tồn tại của đứa con trai này. Cố gắng của mình rốt cuộc không uổng phí, cha bắt đầu để mắt đến mình. Nhưng vào lúc này, chợt một một gã đạo sĩ đến Hầu phủ, nói Hầu phủ tỏa ra hào quang, chứng tỏ vợ cả có tin mừng. Trước khi con vợ cả thành niên, thế thiếp không nên ở chung, con dòng thứ cũng vậy, nếu không sẽ bất lợi cho Hầu phủ.

Sau khi đạo sĩ rời đi, cha nghi ngờ, mời thầy thuốc tới. Kết quả Tường thị có thai thật.

Con vợ bé tất nhiên không quý bằng con vợ cả, nghĩ đến lời vị đạo sĩ kia, cha bèn quyết định đưa tất cả thiếp thân và con cháu ra ngoài. Mẹ cả tốt bụng còn tốn ngân lượng mua nhà ở Kim Lăng cho thiếp thân và con cái họ ở, thu được khen ngợi của nhiều người.

Sau đó, Tường thị sinh một bé gái, vì là con gái duy nhất nên cha rất thương yêu. Bất quá con gái rốt cuộc không cách nào thừa kế Hầu phủ, mà Tường thị sau sinh bị băng huyết, thân thể hao tổn nặng nề, thầy thuốc kết luận ngay sau khó sinh con được nữa. Vì thế khi mẹ ruột mình qua đời, cha liền tính dẫn mình về Hầu phủ.

Sợ mình tranh đoạt sủng ái, Tường thị làm sao cho phép.

Lúc xe ngựa đi đón mình vừa ra khỏi cổng Hầu phủ, con ngựa phụ thân yêu thích đột nhiên ngã lăn ra chết, đồng thời Âu Dương Lâm gần 3 tuổi không ngừng khóc rống, nhớ đến lời đạo sĩ, chuyện đón mình về phủ liền thôi.

Mình vẫn tiếp tục sống ở Kim Lăng, trải qua cuộc sống không người quan tâm.

Thủ đoạn của Tường thị quả thật cao minh, những năm này cha có thêm vài thiếp thất trong kinh thành, nhưng không một người nào có thể vào Hầu phủ ở, cho dù Âu Dương Lâm đã thành niên, cũng không có. Cha ngoài mặt hết sức coi trọng mình, nhưng việc cho trở về Hầu phủ lại phải hỏi ý Tường thị.

Sự thực này khiến mình hiểu ra, muốn đường đường chính chính trở lại Hầu phủ ở kinh thành, có được tất cả Hầu phủ, phải lấy lòng mẹ cả này.

Bất quá hai người đó mắt cao hơn đầu, tiền bạc lại không thiếu, rốt cuộc phải làm sao mới trở lại kinh thành được đây?

Bỗng một ngày, tai mắt mình gài trong Hầu phủ báo lại, Âu Dương Lâm mất tích ở Pháp Nguyên Tự.

Rốt cuộc, cơ hội đã tới.

Dựa vào đám ‘bạn bè’ trên giang hồ của Trương Thiên Sur, mình rất nhanh biết được vị trí của Âu Dương Lâm. Lúc chạy tới, Âu Dương Lâm đã là hoa tàn liễu bại nhưng vẫn vênh mặt hất hàm sai khiến mình như cũ, quả là đại tiểu thư con vợ cả, con gái độc nhất của Tường thị, giống Tường thị như đúc, không để ai vào mắt.

Bất quá, để kế thừa Hầu phủ, chút khuất nhục nhỏ nhoi này có là gì đâu, quan trọng là mình có thể trở về được vị trí vốn thuộc về mình là được.

Nghĩ đến đây, Âu Dương Thiệu kéo miệng Tường thị ra bỏ dạ mình châu vào, bị kéo, hàm răng Tường thị vang lên một tiếng vỡ vụn. Ánh sáng của dạ mình châu chiếu rọi nửa mặt phải của Tường thị trông cực kỳ kinh khủng.

Nhìn mặt Tường thị, Âu Dương Thiệu lạnh lùng nói nhỏ: “Chớ trách ta, chà đạp tôn nghiêm của người khác tới cực điểm, còn có tính toán không nên có, người xứng đáng có kết cục này!”

Đột nhiên, nghe được tiếng tín hiệu quen thuộc, Âu Dương Thiệu xoay người, thấy đốm sáng lóe lên trong đêm ở phía đông, nở nụ cười hả hê.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Mất đi hận, nhận được yêu

Kim Lăng Hầu phu nhân Tưởng thị, là nữ nhi của Tín Dương Hầu. Phụ thân vì nước chết trận, sau ba năm giữ đạo hiếu, Tưởng thị được Hồng đế gả cho Kim Lăng Hầu làm chính thất. Những năm này, giao du với nhiều phủ đệ quyền quý, tiến lùi thỏa đáng, xem như có chút tiếng tăm. Khi biết Tưởng thị qua đời, hoàng hậu và các phi tử trong cung đều tặng lễ vật chôn theo, có người trong cung đi đầu, sau khi phát tang Tưởng thị, các phu nhân nhà quan trong kinh thành tất nhiên không thể không đến tế lễ để tỏ lòng kính trọng.

Ngày thứ ba sau khi phát tang Tưởng thị, sáng sớm, Như Ca nhận được tin từ vương phủ: vương phi không khỏe, không nên đến lễ tang, vì vậy việc phúng viếng Kim Lăng Hầu phu nhân do thế tử phi đi thay. Đã vậy, cho dù Như Ca không muốn đến Hầu phủ, cũng không thể không đi một chuyến.

Như Ca ngồi trên xe ngựa lớn, chậm rãi đến Kim Lăng Hầu phủ ở thành tây. Tiêu Dạ Huyền đang gối đầu trên chân nàng ngủ, tóc dài tán trên vai, hai mắt khép hờ, mày kiếm rậm,.....bộ dáng khi ngủ của Tiêu Dạ Huyền khiến người ta có cảm giác an bình riêng.

Như Ca cúi người chọc chọc mặt Tiêu Dạ Huyền, thầm cảm thán, trời cao thật ưu đãi hắn, Vân Kiệt chỉ qua mấy tháng huấn luyện, làn da đã có màu mật ong, còn hắn dù chinh chiến nhiều năm, da vẫn trắng bóc. Ngón tay mảnh khảnh mềm mại của nàng trượt đến dưới mắt nam tử, thấy một vòng thâm nhân nhật, liền nhú mày.

Tiêu Dạ Huyền ra ngoài ba ngày liên tiếp, lúc về, trên mặt mang theo mấy phần mệt mỏi không thể che giấu, nhưng nghe thấy Như Ca muốn đến Kim Lăng Hầu phủ liền đòi đi theo vừa lên xe, liền gối lên chân nàng không bao lâu đã nhắm mắt ngủ, vốn muốn đi sớm về sớm, thấy vậy, Như Ca bèn phân phó Hắc Nham đi chậm một chút, cho hắn ngủ thêm một lát.

Như Ca xoa bóp tay chân nam tử, cảm nhận bắp thịt căng cứng, liền biết chuyến đi vừa rồi của hắn không thoải mái tí nào. Trước khi hắn rời đi, ám vệ có báo, Âu Dương Thiệu định ra tay với mấy người con còn lại của Âu Dương Hùng, nên mấy ngày nay hắn là hắn đi giải quyết chuyện này. Dù không biết cụ thể Tiêu Dạ Huyền muốn làm gì, bất quá đã giao cho hắn, mình chỉ cần đứng một bên nhìn là được.

Ngồi đến đây, Như Ca nghiêng người lấy ra một bình thuốc màu xanh lá cây từ hòm thuốc dự phòng bên trái xe, đổ vào bình lên tay. Sau đó bôi đều dưới mắt nam tử, nhẹ nhàng xoa mấy lần, chỉ chốc lát, quầng thâm dưới mắt hắn dần biến mất.

Thấy vậy, Như Ca thở phào nhẹ nhõm, vén rèm, nhìn thử, còn một khoảng thời gian khá dài nữa mới tới nơi, bèn tựa lưng vào đệm da hổ ấm áp sau lưng, ngủ một lát.

Ước chừng qua gần nửa canh giờ, xe ngựa dừng lại, Như Ca chưa kịp gọi, nam tử vốn đang ngủ đã bất chợt mở mắt ngồi dậy.

Tiêu Dạ Huyền ngồi thấy mùi thơm nhân nhật quanh quần xung quanh, đôi mắt vốn có chút xót giờ vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, quay đầu nhìn Như Ca, nhu tình chợt lóe trong mắt, không e dè gì, ở trước mặt Thanh Nhi đang vén rèm đặt một nụ hôn lên môi Như Ca. Sau đó trước ánh mắt giương to của đại nha hoàn, dẫn Như Ca xuống xe.

Nhìn vợ chồng hai người, Thanh Nhi sừng sốt thật lâu, nhìn không được cảm thán, tình cảm giữa tiểu thư và cô gia quả thật càng ngày càng tốt!

Đến cửa Hầu phủ, người canh cửa thấy hai người vội hô lớn.

“Cảm Thân vương thế tử và thế tử phi đến phúng viếng”

Thấy vợ chồng Tiêu Dạ Huyền đi vào, không ít khách đến phúng viếng tiến lên chào hỏi hai người. Thường ngày cầu cũng không gặp được, hôm nay đụng mặt ở đây, quả nhiên là cơ hội tốt hiếm có, không thể không tiến lên bắt chuyện, còn nào nhiệt hơn linh đường cách đó không xa.

Nhìn từng người lần lượt tiến đến chào hỏi, Như Ca tất nhiên hiểu, việc ma chay cưới hỏi ở nhà quyền quý, trong mắt mọi người chính là dịp để họ tụ tập lại ôn chuyện, tìm mối kết thông gia, lôi kéo làm bạn mà thôi. Nói trắng ra, có mấy người thật lòng đến phúng viếng Tưởng thị và Âu Dương Lâm đầu.

Phải biết rằng, người chết cũng chia làm hai loại, một loại có con có cháu để dựa vào, sau khi chết ít nhiều con cháu cũng có chút tình cảm. Loại còn lại là không con không cháu để nương tựa, sau khi chết coi như xong. Như Tưởng thị, mang theo đứa con duy nhất vào quan tài, phu quân thì chẳng sống được bao lâu nữa, chính là thuộc loại sau. Cho nên, hiện giờ, dù nhiều người lui tới, nhưng chẳng ai thể hiện vẻ khổ sở. Có người thậm chí đưa lễ xong, chưa đặt chân đến linh đường đã rời đi.

Thật vất vả thoát khỏi đám người vây quanh, Như Ca và Tiêu Dạ Huyền đang định vào bên trong, thì thấy mẫu thân Liệt thị và Trung Nghĩa Bá phu nhân Phương thị, từ linh đường bước ra, cả hai đều có vẻ mặt trắng bệch. Sắc mặt mấy người phía sau cũng rất khó coi.

Thấy Liệt thị và Trung Nghĩa Bá phu nhân Phương thị đang vịn cây cột như muốn nôn, Như Ca bước nhanh tới, lấy ra hai viên Thanh tâm hoàn cho hai người nuốt vào, chờ về mặt hai người thư giãn hơn, mới ân cần hỏi: “Mẫu thân, Bá phu nhân, hai người sao vậy? Thân thể khó chịu ạ?”

“Thế tử phi, thân thể ta và Ngọc phu nhân rất tốt, chỉ là.....” liếc nhìn linh đường phía trước, Phương thị muốn nói lại thôi.

“Ca nhi, một lát con và thế tử đi vào phúng viếng, lúc nhìn tới quan tài nhớ nhắm mắt lại, cảnh tượng kia thực sự cực kỳ khủng bố”, vừa rồi, Liệt thị gần

như ngắt xiu.

“Nữ nhi biết a”, bị gỗ nặng đập trúng, hẳn là diện mạo của Tường thị và Âu Dương Lâm không đẹp nổi rồi.

Thấy bộ dáng khó chịu của Liệt thị, dưới sự hướng dẫn của người làm Hầu phủ Như Ca điều Liệt thị và Trung Nghĩa Bá phu nhân đến chỗ sân khấu đang diễn vở ‘Con hiếu khóc mẹ’ nghỉ ngơi chốc lát, đợi hai người khỏe lại, đưa hai người ra khỏi Hầu phủ. Xong xuôi, Như Ca mới quay lại, đi với Tiêu Dạ Huyền đến linh đường.

Tới linh đường, đầu tiên là truyền vào tai một hồi chuông rung, sau đó là một loại tiếng nghe không hiểu lắm.

Nhìn 20 Lạt Ma ngồi xếp bằng trước hai cỗ quan tài, cầm chuông rung và niệm kinh văn mà ít người ở Đại Chu có thể nghe hiểu, Như Ca không khỏi cười thầm.

Bởi vì Tường thị và Âu Dương Lâm bị nạn trên đường từ Pháp Nguyên Tự về, Âu Dương Hùng phái người đến Pháp Nguyên Tự báo loạn một trận. Nói thẳng muốn trị tội chúng tăng trong tự. Hôm nay niệm kinh siêu độ cho Tường thị không mời hòa thượng trong tự miếu của Đại Chu mà mời Lạt Ma từ nước khác tới. Những Lạt Ma này hiển nhiên không tinh thông ngôn ngữ Đại Chu, luận kinh văn càng không bằng hai vị đại sư ở Pháp Nguyên Tự. Kinh siêu độ như vậy, không biết hồn phách Tường thị và Âu Dương Lâm có nghe hiểu được không.

Hai người đi vào bên trong linh đường theo sự chỉ dẫn của quản gia Hầu phủ.

Vừa đến, đập vào mắt Như Ca là một nam tử mặc bộ đồ tang trắng bằng vải bố, đang quỳ gối trước hai cỗ quan tài, đốt vàng mã, khóc lóc nức nở. Sau lưng hẳn là một đám người lớn tuổi nhà Âu Dương. Âu Dương Hùng được một người đỡ đứng bên cạnh thờ không ra hơi, nhìn xác mẹ con Tường thị mà khóc không ngừng.

Sau khi Như Ca và Tiêu Dạ Huyền thấp hương xong, Âu Dương Hùng nghe người chung quanh nói phân phận của người đến mới gật đầu chào hai người.

Lúc đi tới chỗ quan tài, Như Ca không nghe theo lời Liệt thị, vẫn cứ nhìn thử. Nhưng thật ra cũng không có gì để xem, hai thi thể bị vải trắng che kín hết, một bên mặt của Tường thị chắc là bị thương rất nghiêm trọng, cũng bị vải trắng che kín rồi. Chẳng biết vừa rồi mẫu thân và Trung Nghĩa Bá phu nhân nhìn thấy gì mà thành bộ dáng kia nữa.

Một vị trưởng bối nhà Âu Dương nhìn Như Ca, nghĩ, vị Ngọc phu nhân sắc mặt trắng bệch đến cùng Trung Nghĩa Bá phu nhân kia không phải mẹ của thể tử phi hay sao? Bèn tiến lên làm lễ nói: “Thế tử phi, vừa rồi lúc nhìn mặt Hầu phu nhân, Hầu gia vô ý lật tấm vải trên người Hầu phu nhân ra, sợ rằng khiến Ngọc phu nhân kinh sợ, lão hủ rất áy náy”.

Nghe nói, Như Ca gật đầu một cái, cũng đứng, tình trạng kinh khủng như vậy hẳn là phải đắp kín, lúc mẫu thân và mấy vị phu nhân kia vào chắc đúng lúc lấy khăn che ra, thấy được toàn bộ thi thể, mà trong miệng tường thị lại ngậm dạ minh châu, thân thể hư hỏng tái xanh dưới ánh sáng dạ minh châu càng thêm kinh khủng gấp mấy lần.

Thấy Âu Dương Thiệu như đau lòng muốn chết, trên mặt Như Ca xẹt qua một nụ cười lạnh. Công phu diễn trò của Âu Dương Thiệu quả cực tốt, người không biết còn tưởng Tường thị là mẹ ruột của hắn ấy chứ. Ai mà nghĩ chính hắn là người đã hại chết hai người này.

Âu Dương Thiệu thấy cặp mắt lạnh lạnh của Như Ca, ngỡ ánh mắt nàng như một thanh kiếm sắc nhọn, lại thấy Tiêu Dạ Huyền cũng đang lạnh lùng nhìn mình, vốn có mấy phần nhưng nhớ Như Ca, trong khoảnh khắc liền biến thành cảnh giác.

Tiêu Dạ Huyền xuất hiện ở đây, không phải chuyện tốt gì.

Thấy sự cảnh giác trong mắt người quý trên đất, mặt Tiêu Dạ Huyền xẹt qua nụ cười lạnh lẽo, xoay người hỏi mấy trưởng bối nhà Âu Dương: “Nghe nói Kim Lăng Hầu có con cháu khá nhiều, đến bảy người con, sắp hạ táng Hầu phu nhân, sao lại chỉ có một mình đại thiếu gia Âu Dương Thiệu ở đây?”

Nghe vậy, người quý trên đất cứng đờ, hai mắt tròn thật lớn nhìn Tiêu Dạ Huyền, giống như muốn nhìn ra gì đó từ nét mặt hắn.

Ngày Trương Thiên Sư phóng tín hiệu chứng tỏ đã thành công. Chẳng lẽ thi thể bị phát hiện? Đáng chết, đã nhắc nhở phải chôn xác xa một chút, sâu một chút cho ba đến năm năm cũng không tìm ra mà!

Đang lúc Âu Dương Thiệu rối loạn, suy đoán đầy bụng, thì Âu Dương Hùng vốn đã thờ dốc càng thêm dồn dập, giận run nói: “Mấy nghịch....nghịch tử, đến giờ này còn chưa xuất hiện. Tang lễ của đích mẫu và muội muội mà khinh thường không tham gia, thật đáng chết!”

Nghe Âu Dương Hùng chửi rủa, Tiêu Dạ Huyền gật đầu một cái, liếc nhìn Âu Dương Thiệu cười nói: “Không tôn kính đích mẫu, tức bất hiếu. Người bất hiếu thì không thể kế thừa. Xem ra hiện giờ Hầu gia chỉ có đại thiếu gia Âu Dương Thiệu là đủ thứ cách thôi.”

“Vâng!”, mình không sống được bao lâu nữa, nếu lập mấy cái đũa ngay cả tang lễ của đích mẫu cũng không thêm đến làm người thừa kế, tương lai chỉ sợ ngay cả người viếng mộ cũng không có. Mặc dù mình không nhớ rõ mọi việc lắm, nhưng hiện tại chỉ có đũa ở bên cạnh mình đây là xuất sắc nhất.... Nghĩ như thế, Âu Dương Hùng đáp rất dứt khoát.

“Rất tốt, tin tưởng không lâu nữa, hoàng thượng sẽ hỏi đến chuyện người kế thừa Hầu phủ, Hầu gia đã quyết định thì được rồi.”

Tiêu Dạ Huyền liếc thấy Âu Dương Thiệu dường như thờ phào nhẹ nhõm khi nghe mình nói, thì cười khinh bỉ. Dưới sự cái nhìn chăm chú của mọi người

hắn dẫn Như Ca rời khỏi linh đường.

Ra khỏi phủ Kim Lăng Hầu, Tiêu Dạ Huyền đỡ Như Ca lên ngựa xong không vội đi, mà bảo Hắc Nham dừng xe ở một khoảng xa, rồi nằm xuống sàn xe.

Thấy vậy, Như Ca tò mò không biết chồng mình đang chờ xem kịch hay gì.

Chờ hồi lâu, qua cửa sổ xe ngựa, hai người thấy đội ngũ hạ táng của Hầu phủ khiêng quan tài ra cổng. Âu Dương Thiệu đỡ Âu Dương Hùng ngồi lên kiệu mềm. Nhìn đội ngũ đã bắt đầu đi đến lăng mộ của Hầu phủ, mà vẫn chưa có gì xảy ra. Như Ca xoay người, nằm úp sấp bên người Tiêu Dạ Huyền đang nhắm mắt như ngủ.

Như Ca hura lên tiếng, đã nghe Tiêu Dạ Huyền nói.

“Ca nhì!”

“Dạ?”

Tiêu Dạ Huyền kéo Như Ca vào lòng mình, do dự nói: “Kể tổn thương nàng, ta sẽ khiến hắn phải ân hận vì đã đối xử với nàng như thế!”

Nghe vậy, Như Ca chấn động, ngẩng đầu ngo ra ngoài theo tầm mắt Tiêu Dạ Huyền. Liền thấy đội ngũ hạ táng của Hầu phủ đã dừng lại từ lúc nào, đối diện đội ngũ là Trương Thiên Sư đang bị trói chặt, và 6 vị công tử khác của Hầu phủ, kiếp trước Như Ca từng gặp qua một lần, kéo theo một đám binh lính, bộ dạng nhếch nhác, vẻ mặt tức giận.

Nhìn thấy sắc mặt Âu Dương Thiệu trắng bệch trong nháy mắt, nhưng Như Ca lại chẳng cảm thấy chút vui sướng nào, tâm tình không chút phập phồng.

Thì ra chẳng biết từ lúc nào người kia đã chẳng còn chút ảnh hưởng gì tới mình nữa rồi!

Bất quá.....Như Ca nhìn mắt Tiêu Dạ Huyền, cười vui.

Mất đi hận, nhận được yêu, mình thật may mắn!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiếu Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Tô Như có thái

Tiếp theo, mặc dù Như Ca không cố tình để ý, nhưng tin tức liên quan đến Âu Dương Thiệu và Hầu phủ vẫn cứ đều đặn từ miệng bọn Thanh Nhi truyền đến tai nàng.

Sau khi 6 vị công tử suýt mất mạng của Hầu phủ đến, tin tức đại công tử Hầu phủ Âu Dương Thiệu phái người giết mẫu diệt muội, và ý đồ giết 6 vị đệ đệ trên đường về kinh, nhanh chóng lan khắp kinh thành.

Giết mẫu giết muội, mưu hại người trong gia tộc, ở bất kỳ triều đại nào cũng là một trong mười tội ác không thể tha, một khi bị nhận định có tội, phải rơi đầu. Thế nên tất nhiên Âu Dương Thiệu liều chết không nhận tội. Nhưng trải qua ‘tiếp đãi đặc biệt’ của thủ hạ Tiêu Dạ Huyền, Trương Thiên Sư đã kể hết mọi tội trạng của Âu Dương Thiệu. Hơn nữa, cả chuyện phủ Kim Lăng Hầu lập bẫy để Phủ viễn tướng quân tham ô quân lương cũng bị Trương Thiên Sư và đám bạn bè giang hồ sợ chết của hắn khác tít tẩn tẩn. Tiếp đó, việc những năm này, Âu Dương Thiệu tìm cách vơ vét tài sản của dân chúng Kim Lăng, lấy tiền mua ngựa quý từ thương nhân Tây Vực cũng bị lộ ra ánh sáng.

Để giảm bớt tội lỗi của mình, Trương Thiên Sư triệt để bán đứng Kim Lăng Hầu và Âu Dương Thiệu. Lúc khai còn đưa ra một đồng thư và sổ sách làm chứng có khiến Âu Dương Hùng và Âu Dương Thiệu không thể nào chống chế.

Do đó, chẳng những Âu Dương Thiệu mà ngay cả Âu Dương Hùng sắp gần đất xa trời cũng bị nhốt vào đại lao của Hình Bộ.

Dưới tình huống Hồng đế tự mình ra tay, chỉ trong ba ngày, tất cả đã kết thúc.

Kim Lăng Hầu Âu Dương Hùng, vợ vét tài sản của dân chúng để hưởng lạc. Vì thù riêng mà hãm hại Phủ viễn đại tướng quân và chiếm 50 vạn lượng làm của riêng.....tội phải chém đầu, nhưng niệm tình Kim Lăng Hầu có công với triều đình, cũng không còn sống được lâu nữa, chỉ lệnh thanh tra và tịch thu gia sản, triệt Hầu vị tiên đế ban tặng, rồi không truy cứu thêm nữa.

Về phần Âu Dương Thiệu, mưu đồ kế thừa Hầu phủ, mưu hại đích mẫu và muội muội, ý đồ giết hại huynh đệ ruột, là người vô cùng tàn nhẫn, tội không thể tha, lệnh Hình Bộ xử trảm ở chợ, treo đầu lên cổng chợ 3 ngày, để nhắc nhở thiên hạ hậu quả của kẻ bất hiếu.

Sau khi Hồng đế hạ lệnh, phủ Kim Lăng Hầu ở kinh thành liền bị thanh tra và tịch thu gia sản. 6 vị công tử Hầu phủ đều vội vàng trở về Kim Lăng thu

gom châu báu trước khi người triều đình đến, không bận tâm đến việc mai táng Tường thị, Âu Dương Lâm, và cả Âu Dương Hùng đang hấp hối bên cạnh. Lúc phủ Kim Lăng Hầu bị niêm phong là khi, Kim Lăng Hầu, từng không ai bì nổi, trút hơi thở cuối cùng cạnh cái quan tài không có bất kỳ vật chôn theo nào của Tường thị. Cũng chẳng có đứa con nào thấp nhang cho.

Còn Âu Dương Thiệu, ngay giữa trưa hôm thanh tra và tịch thu gia sản Hầu phủ, bị xử chém ở chợ, lúc chết hai mắt tròn to. Đầu hắt treo trên cổng chợ 3 ngày, nhưng chẳng ai ném lấy một quả trứng gà thối, hay củ cải trắng nát nào. Theo lời mọi người, năm nay thu hoạch không tốt, những thứ đó cũng hiếm, dùng để ném Âu Dương Thiệu, rất lãng phí!

Những chuyện đó, Như Ca xem như tám nhăm bình thường, nghe xong cười một tiếng rồi thôi. Hiện tại, trong lòng nàng, Âu Dương Thiệu đã là người dung, nàng chỉ quan tâm những người và việc đáng để nàng quan tâm.

Giao thừa sắp tới, ngoài cửa sổ gió lạnh thổi vù vù, tầng tuyết dày tích tụ sau hơn nửa tháng, rốt cuộc có dấu hiệu tan dần. Trong kinh thành khí ẩm dường như bị hút đi toàn bộ theo tuyết tan hay sao mà lạnh lẽo làm người ta nổi hết cả da gà.

Sáng sớm, bên trong phòng ngủ có lò lửa ấm áp, sau mấy hồi lưu luyến triền miên với tiểu vợ yêu, rồi ngủ ngon cả đêm, Tiêu Dạ Huyền tỉnh dậy, thấy Như Ca đang rúc trong lòng mình ngủ say, cẩn thận dời nàng qua gối mềm, đứng lên thay quần áo.

Vén màn lụa ra, liền thấy trên tủ quần áo đầu giường có thêm một cái áo hình lưới kỳ lạ, rất bóng và mềm mại.

Trước khi bắt đầu mùa đông, Tiêu Dạ Huyền đã thấy thê tử cầm hai cây gậy trúc và một bó sợi cuộn lại hình quả cầu bện rộn đan gì đó. Nhìn nàng chăm chú, Tiêu Dạ Huyền rất hứng thú. Theo thời gian, dần xuất hiện ống tay áo, hắt mới đoán đó là một chiếc áo. Hôm nay thấy thành phẩm, lại không biết phải mặc sao.

Còn đang khó hiểu, người trên giường cọ cọ chân, vươn vai rồi mở mắt ra.

Thấy Tiêu Dạ Huyền đang cầm áo lên khó hiểu, Như Ca nở nụ cười. Khoác áo bông lên người, tiến đến, ý bảo Tiêu Dạ Huyền khom người xuống. Sau đó giúp hắt mặc áo len theo kiểu chui đầu kia.

“Áo này làm từ lông dê thu mua của những hộ ở Bắc Địa kéo thành sợi, giữ ấm rất tốt, lúc mặc trông từ trên đầu xuống, biết chàng không thích mặc áo nặng, ta đan khá lỏng, nên mặc vào vẫn hoạt động rất linh hoạt.”

Nghe Như Ca nói, theo động tác mặc áo của nàng, Tiêu Dạ Huyền bỗng cảm thấy ấm áp bao lấy toàn thân. Trên mặt hắt xuất hiện một nụ cười thoáng qua nhưng rực rỡ như sao trên trời.

Thấy vẻ mặt thỏa mãn như đứa bé của hắt, tìm Như Ca mềm mại hắt, nhớ đến thiệp mời trong cung đưa đến hai ngày trước, Như Ca hỏi “Hôm nay giao thừa, tiệc tối trong cung có cần chú ý gì không?”

Nhìn bộ dáng hơi khấn trương của Như Ca, Tiêu Dạ Huyền cười cười, dùng ngón trỏ vuốt ve trán nàng, nhẹ giọng nói: “Ăn no, uống tốt”

Nghe vậy, Như Ca thoáng sững sờ, nhưng nháy mắt hiểu ra, sợ rằng ở trong cung người này cũng không kiêng kỵ gì, mà mình, nhờ phúc của hắt, sẽ được thoải mái rất nhiều.

Vì là đêm giao thừa, hai người dẫn Tiêu Dạ Huân đến thăm và tặng quà cho vợ chồng Cẩm Thân Vương.

Đến vương phủ, vào trong chính đường, vừa ngẩng đầu liền thấy vẻ mặt bức tức của vương phi Trần thị. Nhìn lướt qua chính đường, Như Ca liền hiểu vì sao Trần thị lại có vẻ mặt như vậy.

Bởi trong chính đường, trừ Cẩm Thân Vương và vương phi Trần thị, còn có cả Liễu trắc phi và mấy thị thiếp trẻ tuổi xinh đẹp vài tháng trước bị Trần thị đuổi đến thôn trang giờ đang ngồi ở đây.

Mặc dù Liễu gia nay không bằng xưa, nhưng mấy thị thiếp kia vẫn hết sức cung kính với Liễu trắc phi.

Dĩ nhiên, dịp thế này tự nhiên không thể thiếu nhị thiếu phu nhân Tô Như. Không giống ngày xưa son phấn dày cộm, hôm nay Tô Như ăn mặc hơi mộc mạc chút. Nhìn kỹ, hình như gầy đi không ít. Có lẽ do trời lạnh, Tô Như che khăn ho vài tiếng, lúc nhìn sang Như Ca vẻ mặt rất hả hê. Về phần tại sao hả hê, Như Ca thật không biết.

“Nhi tử Tiêu Dạ Huyền thỉnh an phụ vương, mẫu phi!”

“Con dâu Ngọc Như Ca thỉnh an phụ vương, mẫu phi!”

“Nhi tử Tiêu Dạ Huân thỉnh an phụ vương, mẫu phi!”

Thấy ba người làm lễ, Cẩm Thân Vương cứ trừng mắt nhìn, hồi lâu vẫn không lên tiếng.

Vì chuyện của Liễu gia, Cẩm Thân Vương rất giận Tiêu Dạ Huyền. Tiêu Dạ Huyền không nói trước một tiếng đã tấu lên hoàng thượng việc Liễu quốc công tâng trử phúc thọ cao, chính là không nể mặt phụ vương mình đây. Huống chi vì thế mà Liễu trắc phi mình yêu nhất cứ suốt ngày buồn bực không vui. Mà đứa con mình thích nhất, Tiêu Dạ Cát, càng thêm không ngẩng đầu lên được trước mặt người. Tiếp theo, tất cả thiếp thất khác đều bị Trần thị gây khó dễ.

Nhớ tới những việc này, tự nhiên Tiêu Dực Đức không trung về mặt hòa nhã với vợ chồng Tiêu Dạ Huyền.

Về phần Tiêu Dạ Huân, Tiêu Dực Đức trước giờ chưa từng quan tâm.

Trần thị thấy vậy, trên mặt ít nhiều có mấy phần không vui. Thừa dịp ngày tết, mới sáng sớm, đã rước mấy tiện nhân kia về thì thôi đi, mình chưa nói gì, vương gia đã làm khó con trai trước mặt mình. Tuy đứa con trai này cũng làm nhiều việc không theo ý mình, nhưng trước mặt Liễu thị, tuyệt đối không thể để con trai mình mất mặt. Lại thêm Hạ ma ma nháy mắt qua, Trần thị bèn quay đầu nói với Tiêu Dực Đức: “Vương gia, mấy bữa nay lạnh, chớ để bọn nhỏ quỳ lâu, năm xưa Dạ Huyền từng bị thương, hôm nay trong cung có tiệc tối, nếu thân thể bị lạnh phải phiền thái y trong cung....”

Phiền thái y chẳng khác nào để hoàng thượng và hoàng hậu biết, đến lúc đó chỉ có mình khổ mà thôi. Nghe ra ẩn ý trong lời Trần thị, mặt Tiêu Dực Đức lập tức cứng đờ, nhìn Tiêu Dạ Huyền nói: “Đứng lên đi! Người trong nhà không cần đa lễ”.

Tuy thái độ Cẩm Thân Vương với mình và Dạ Huyền không tốt, nhưng cha mẹ vẫn là cha mẹ, làm con dâu, phải hiếu kính. Huống chi dạo gần đây số lần lui tới vương phủ đếm được trên đầu ngón tay, nên Như Ca cũng không để bụng, chỉ lệnh bọn Thanh Nhi dâng quà tặng lên.

Như Ca dựa vào sở thích của từng người trong vương phủ mà tặng quà. Quà của Cẩm Thân Vương là một quyển nhạc cổ. Nhị thiếu gia Tiêu Dạ Cát thích xem kịch nên Như Ca tặng một quyển kịch cho hắn. Còn vương phi và đám người còn lại là một ít châu báu đồ trang sức đang thịnh hành ở kinh thành.

Những món quà này tất nhiên đều là tốt nhất, nhưng khi Thanh Nhi đưa quà đến trước mặt Tô Như, nàng ta lại không ngừng nôn ọe. Sau đó, đẩy rớt chiếc khay đựng áo khoác lông chồn màu tím trong tay Thanh Nhi xuống đất.

Thấy Tô Như còn đang không ngừng nôn khan, mà bên này sắc mặt Tiêu Dạ Huyền hết sức âm trầm, Như Ca nhủ mảy.

Trần thị đang lo không tìm được có phát tác, giờ thấy Tô Như đẩy quà tặng xuống đất, bèn lạnh mặt, nói: “Nhị nhi tức, người làm vậy là có ý gì, dù không thích quà của đại tẩu đi chăng nữa, làm vậy thật quá không có gia giáo rồi.”

Bên kia, Tô Như đang dựa vào người Tiêu Dạ Cát về mặt hồ hững, mà nôn khan, không trả lời câu hỏi của Trần thị, chỉ nhìn Liễu trắc phi.

Liễu trắc phi thấy Tô Như nhìn mình, bèn cười nhạt, nói: “Tỷ tỷ chớ tức giận, Như nhi không cố ý đâu, sự thật là bởi vì đã mang thai hai tháng, nên không chịu được mùi da động vật.”

Liễu thị vừa nói ra, cả chính đường hoàn toàn yên tĩnh.

Trần thị hơi sững sờ. Còn Tiêu Dực Đức sau khi liếc mắt nhìn nhau với Liễu thị xong, cười nói: “Ái phi, sao lại trung về mặt như vậy. Như nhi vào phủ đã 4 năm, giờ rốt cuộc có tin vui, là chuyện cực kỳ đáng mừng. Vừa rồi vì phu định nói với ái phi, nhưng phu thê Dạ Huyền tới nên quên mất. Bất quá, hiện tại nói cũng không tính là muộn.”

4 năm, gà mẹ không đẻ trứng giờ lại muốn đẻ! Trần thị thấy vẻ hớn hờ trên mặt Tiêu Dực Đức, nghĩ, năm đó mình mang thai, có thấy Tiêu Dực Đức hớn hờ như vậy đâu. Giờ nghiệt chủng của Liễu thị có con lại vui mừng không kịp được như vậy. Kiểm chế cảm tức trong lòng, hồi lâu, Trần thị mới nặn ra được một nụ cười cực kỳ khó coi.

“Quả là một việc đáng mừng!”

Tô Như thấy vẻ mặt Như Ca thờ ơ, hình như xem thường việc mình mang thai, chẳng biết sao bỗng thấy rất không cam lòng. Mình mang thai cháu đích tôn của vương phủ, mà Ngọc Như Ca lại tỏ vẻ thờ ơ, nhất định đang giả bộ!

“Hiện tại đệ tức mang thai nên trong mình không khỏe, vừa rồi vô tình làm rơi quà của đại tẩu xuống đất, mong đại tẩu nể tình cháu đích tôn của vương phủ trong bụng muội mà bỏ qua cho.”

Thấy vẻ đắc ý trên mặt Tô Như, Như Ca dờ khóc dờ cười, mới có thai hai tháng đã biết chắc đứa nhỏ trong bụng là con trai, chẳng lẽ Tô Như là thần y đệ nhất thiên hạ? Dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt Như Ca vẫn thản nhiên cười: “Nhị đệ muội chớ lo, mang thai cần kiêng kỵ nhiều thứ, tất nhiên Như Ca sẽ không để bụng chuyện nhỏ như vậy. Nếu nhị đệ muội không chịu được mùi da động vật, vậy chốc nữa ta sẽ cho người mang tặng muội một chuỗi ngọc trai thượng hạng, trân châu tốt cho người, hi vọng sẽ có ích với muội.”

Nói xong, liền bảo Thanh Nhi nhặt áo khoác lông chồn tím lên.

“Đại tẩu....” dây chuyền ngọc trai sao giá trị bằng áo khoác lông chồn tím được!

Thật ra, làm gì có chuyện Tô Như chịu không được mùi da động vật, chẳng qua mượn cớ để khoe việc mình mang thai thôi. Mất thấy áo lông giá trị xa xỉ bị lấy đi, nhất thời á khẩu không nói nên lời. Nhưng nghĩ lại, chỉ cần đứa nhỏ này ra đời, một khi phụ vương vui mừng, mình muốn cái gì chẳng có, cần gì để ý cái áo khoác lông nhỏ bé này!

Trong lúc Tô Như đang lâm vào ảo tưởng thì Như Ca và Tiêu Dạ Huyền đã dẫn theo Tiêu Dạ Huân xin cáo lui. Trước khi ra cửa, thấy Tô Như càng ngày càng có vẻ hờ hê, nhìn lướt qua vẻ mặt hững hờ của Tiêu Dạ Cát, Như Ca lắc đầu một cái, nếu không biết quan hệ của hai người, mình sẽ cho rằng đứa bé kia chẳng phải là con của Tiêu Dạ Cát ấy chứ.

Chương 106: Thấy điều đáng sợ

Khó được cơ hội thanh nhàn, Như Ca không tính nằm dài trong phủ thế tử trải qua mấy ngày tết. Hơn nữa, nha hoàn và gã sai vặt đều được Như Ca cho về nhà ăn tết hết. Nên sau khi rời khỏi phủ Cẩm Thân Vương bên bảo Hắc Nham đánh xe đến phố chính trong kinh thành.

Xe ngựa chậm rãi chạy, Tiêu Dạ Huân vốn cực ít ra cửa, nên đã ra ngoài xe ngắm náo nhiệt với Thanh Nhi. Thỉnh thoảng Thanh Nhi sẽ xin Như Ca cho dẫn Tiêu Dạ Huân xuống xe mua đồ hoặc xem xiếc trên đường. Gần trưa, Như Ca mới bảo Hắc Nham đánh xe đến một quán ăn ở trung tâm kinh thành.

Ngồi trên xe, Như Ca phát hiện Tiêu Dạ Huyền cứ nằm nghiêng nhìn chăm chăm vào bụng mình hồi lâu, hần cứ vuốt ve bụng mình, khiến cả bụng ảm áp hẳn. Thấy vẻ mặt Tiêu Dạ Huyền vẫn thản nhiên nhưng lòng nàng hiểu rõ, người này đã 28 tuổi, ở tuổi này, những nam tử khác đã làm cha của mấy đứa bé, lúc này nghe được tin Tô Như mang thai, lòng hẳn làm sao không suy nghĩ được.

Như Ca cúi người nhìn nam tử, ngón tay mảnh khảnh lướt trên mặt hắn: đôi mắt hẹp dài, sống mũi cao, đôi môi khêu gợi đầy vừa phải.... Có người cha thế này, chắc chắn con mình sẽ là đứa nhỏ may mắn nhất thế gian!

Lúc Như Ca còn đang suy nghĩ, ngoài xe bỗng truyền đến tiếng Thanh Nhi.

“Tiểu thư, đến nơi rồi ạ!”

“Ừ, người dẫn tiểu Huân xuống trước đi!”, đáp lời Thanh Nhi xong, Như Ca ngồi dậy, kéo người đang cực kỳ lười biếng bên cạnh dậy, sửa sang lại y phục hơi nhăn của hắn rồi xuống xe.

Đạp vào mắt Tiêu Dạ Huyền là một quán ăn lớn mới khai trương không lâu. Hai bên quán treo một đôi câu đối đỏ mạ vàng: món ngon bốn mùa, đón khách bốn phương.

Thấy bốn chữ ‘Quán ăn Lăng Vân’ trên bảng trước cửa tiệm, Tiêu Dạ Huyền liền sáng tỏ, nơi này lại là một trong những tài sản của vợ yêu hắn.

Thanh Loan thấy tiểu thư nhà mình và cô gia đến, vội vàng từ trong quán đi ra, dẫn bọn Như Ca lên một gian phòng trang nhã trên lầu bốn.

Trên đường lên phòng, Thanh Loan bẩm báo với Như Ca tình hình gần đây của quán. Còn Tiêu Dạ Huyền đứng bên cạnh tò mò quan sát sự khác biệt của quán Lăng Vân với những nơi khác.

Quán Lăng Vân này, mặc dù bề ngoài không tráng lệ, nhưng bên trong được bài trí rất đặc biệt.

Lầu một, bốn phía bày rất nhiều loại rượu, Trọng Nguyên Hồng, Nữ Nhi Hồng, Hoàng Tửu, Hoa Điều, Nhị Oa Đầu..... Phân theo chủng loại và năm mà sắp xếp lên tấm ngăn trên vách tường.

Ở giữa có một cái bàn dài chừng ba trượng, rộng một trượng. Trên đó đặt đủ loại hoa quả bốn mùa, rất nhiều loại không có bán ở kinh thành và cả các loại thịt tươi ngon. Những thứ này đặt trong từng mâm riêng thành từng phần, hình như để cho người ta tự chọn. Tuy rằng giá không thấp, nhưng hiện tại có đến mười mấy tiểu nhị đang cầm sổ ghi tên món ăn khách yêu cầu, không có lấy một người nhân rồi.

Lên lầu hai, ước chừng bày 10 cái bàn, đều ngồi đầy người, âm thanh huyền ảo, đại đa số là dân chúng mặc quần áo cực kỳ bình thường.

Báo cáo sơ lược tình hình mấy ngày qua của quán cho tiểu thư nhà mình xong, thấy cô gia đang quan sát xung quanh, Thanh Loan bắt đầu giải thích cho Tiêu Dạ Huyền.

“Lầu hai của quán chuyên dành cho người buôn bán nhỏ và bách tính bình dân. Bởi vì mùi vị món ăn thơm ngon hơn những quán khác nhiều, nên dù khai trương đã ba ngày, lượng khách vẫn không giảm. Hôm nay là giao thừa, rất nhiều dân chúng vì muốn nếm những rau quả tươi ngon bốn mùa mà tình nguyện bỏ nhiều tiền chút đến đây..... Lầu hai hơi huyền ảo, nhưng lầu ba rất an tĩnh.”

Trong lúc Thanh Loan nói chuyện, đoàn người tiến lên lầu ba. Nơi này bài trí rất thanh nhã, bày nhiều loại hoa nổi tiếng. Ngoài ra, chung quanh còn có các gian phòng, bên ngoài mỗi gian phòng đều có một gã sai vặt mặc áo bông màu xanh.

“Lầu ba có phòng dành cho khách muốn bàn chuyện riêng, dĩ nhiên giá đắt hơn, trừ tiền món ăn, mỗi người phải trả thêm hai lượng bạc phí phục vụ. Mỗi phòng đều có một gã sai vặt riêng, những người này là cô nhi hoặc có hoàn cảnh khó khăn ở Phần Thành, do tiểu thư giúp đỡ đưa về đây. Nếu khách có yêu cầu đặc biệt gì với món ăn, sẽ được viết rõ trên thực đơn, hơn nữa vào lúc khách yêu cầu họ sẽ đề cử món ăn mới và rượu. Ở trung tâm lầu ba có một sân khấu, nếu khách cần, quán sẽ đưa ra danh mục những chuyện xưa hoặc khúc kịch cho khách chọn, giá thì tùy theo yêu cầu mà tính. Dĩ nhiên nếu thưởng tiền đủ nhiều, người biểu diễn sẽ đồng ý diễn riêng trong từng phòng.”

Nghe Thanh Loan giải thích, thấy sân khấu ở trung tâm lầu ba, Tiêu Dạ Huyền gật đầu một cái.

Lên lầu bốn, vật dụng bài trí càng thêm tinh xảo thanh lịch. Trên tường là gỗ lê điêu khắc tiên nữ vừa múa vừa hát. Trong hành lang treo đèn bát giác bằng ngọc lưu ly trong suốt, phản chiếu ánh sáng rực rỡ. Giá của mỗi phòng riêng ở lầu này tất nhiên khá xa xỉ.

Hai gã sai vặt tướng mạo thanh tú mặc áo gấm màu xanh dương dẫn bọn người vào phòng. Trong phòng treo đầy những bức họa núi non nổi tiếng. Trên bàn bày các loại trái cây. Mở cửa sổ khắc hoa ra, bên trái là sân khấu của quán, bên phải là phố chính của kinh thành, từ đây thu hết cảnh tượng cả hai bên vào mắt.

“Ở lầu bốn, giá thấp nhất là một ngàn lượng, giá món ăn cũng mắc, nhưng trừ gian phòng tốt tiêu thư cô ý chữa lại này, còn những phòng khác đều đã được đặt trước đến một tháng sau tết rồi.”

Nghe vậy, Như Ca gạt đầu một cái, cầm thực đơn trên bàn bắt đầu gọi món. Hai gã sai vặt bên cạnh tuy biết người trước mắt là chủ của mình, nhưng vẫn hết sức chuyên nghiệp đề cử cho Như Ca món ăn đặc sắc của quán.

Phải biết, vào tết, mỗi ngày được trả 5 lượng lặn, không chăm chỉ sao được, dù gì cũng phải cho chủ nhân cảm thấy bỏ số bạc đó trả cho mình là đáng. Hơn nữa, đa phần người làm trong quán Lăng Vân đều được nhận ân huệ từ Như Ca, không vì bạc cũng phải chăm chỉ làm việc.

Tất nhiên Như Ca không biết người dưới nghĩ thế nào. Nhìn thực đơn, nghe giới thiệu, gọi rồi gọi, rốt cuộc đến 6 món nguội, 12 món nóng, 5 loại bánh ngọt, đầy cả một bàn, bắt quả không phải lo lắng ăn không hết, vì đã nghe thấy tiếng cười của Tiết Thanh Trạch đang được Tuyết Lang cắn góc áo kéo lên lầu. Tiếp theo Như Ca cũng bảo bọn Thanh Nhi, Thanh Loan, Hắc Nham ngồi xuống.

Bọn Thanh Nhi nhìn về phía Tiêu Dạ Huyền, dù sao lễ nghi hoàng gia, chủ tớ nhất định không thể ngồi cùng bàn. Bất quá, thấy thế tử không có phản ứng gì, bèn vừa gấp thức ăn cho Như Ca vừa vui vẻ ăn phần mình. Không khí khá ấm áp.

Bọn Thanh Nhi thoải mái, còn Như Ca lại nhìn chén đồ ăn cao như núi trước mắt mà khổ sở, thừa dịp Tiêu Dạ Huyền không chú ý bèn xột phần lớn thức ăn cho Tuyết Lang đang ngồi dưới chân.

Đến cuối, khi một cái bánh bao nhân thịt cua đặt trong chén, đã no đến tám phần, Như Ca trực tiếp gấp bánh bao đưa đến trước mặt Tiêu Dạ Huyền tội nghiệp nói: “No rồi!”

Nghe vậy, Tiêu Dạ Huyền cười cười chỉ đồng đồ ăn dưới đất bên cạnh Tuyết Lang. Như Ca đành ịu xùi thả bánh bao nhỏ vào lại chén mình, ngửi mùi thôi đã thấy nuốt không trôi.

Tiêu Dạ Huân thấy vậy, mỉm cười, gấp bánh bao trong chén Như Ca đưa lên miệng mình cắn một miếng.

Như Ca cảm kích nhìn Tiêu Dạ Huân cười cười, rồi lập tức quay đầu nói với Tiêu Dạ Huyền: “Tiêu Huân còn nhỏ, ăn nhiều có thể nhanh cao, ta lớn rồi, ăn nhiều chỉ tổ lãng phí!”

Nói xong, tựa như được đại xá, kêu gã sai vặt vào dọn chén đĩa.

Thấy hành động của Như Ca, mọi người đều cười vui. Đặc biệt là Thanh Nhi và Thanh Loan. Thường ngày tiêu thư luôn vô cùng cơ trí, nói một là một, giờ bị cô gia quăn thúc như vậy, rất thú vị.

Tiêu Dạ Huyền cười đầy yêu chiều, biết nàng thật không ăn nổi, cầm khăn lông trên bàn lau tay, không ép nàng nữa.

Ăn xong cơm trưa, lầu dưới bắt đầu diễn mấy điệu dân ca, vì phải chuẩn bị đề tó vào cung dự tiệc, Tiêu Dạ Huyền quyết định về phủ. Song khi tới một khúc quanh, thấy hai gã sai vặt mặt đỏ tới mang tai rồi đi và trong phòng có âm thanh lạ khiến Như Ca chú ý.

Vốn nghĩ chắc một người làm nào đó phạm lỗi, đang bị quản sự nhắc nhở, nên Như Ca định đi vòng qua. Bất quá lúc đến cửa phòng, Tiêu Dạ Huyền chợt dừng bước, sau đó thò tay đâm một lỗ nhỏ lên cửa sổ giấy, thấy tình cảnh bên trong thì sửng sốt.

Phản ứng khác thường Tiêu Dạ Huyền tất nhiên khiến Như Ca ngạc nhiên, nghe giọng bên trong có vài phần quen thuộc bèn ghé mắt tới lỗ nhỏ nhìn vào.

Tình huống bên trong thật khiến Như Ca ghen hờn nhìn trân trối. Trong phòng, ban ngày ban mặt, hai nam tử đang quấn chặt lấy nhau. Hai người cứ như cá khát nước mà hấp thu nước bọt của nhau, quần áo cực kỳ xốc xếch, giữa trời đông nhưng mồ hôi đầm đìa.

Một trong hai nam tử trên mặt còn phấn son trang điểm, chắc là một diễn viên, người này Như Ca không biết, nhưng người còn lại thì nàng lại biết rất rõ, chẳng phải ai khác chính là nhị thiếu gia của Cẩm Thân Vương phủ, Tiêu Dạ Cát!

Lúc Như Ca còn đang giật mình, thì Tiêu Dạ Huyền đã lấy lại tinh thần, kéo Như Ca đi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Cho con vào cung

Đám người Như Ca về phủ không bao lâu, thì sau một phen điều tra Thanh Loan trở về báo cáo. Nam tử ở chung với Tiêu Dạ Cát vốn là diễn viên nổi tiếng của Sướng Xuân Viên, tên Túc Dung. Thời gian trước, Tiêu Dạ Cát hờ hững với Tô Như, lưu luyến trong rạp hát quên lối về, khiến Tô đại tướng quân hết sức tức giận, phái người đập nát Sướng Xuân Viên. Vì vậy, Túc Dung không có chỗ đi, bỗng nhiên biến mất một tháng, vài ngày nay chẳng biết sao lại xuất hiện ở quán Lãng Vân. Và Tiêu Dạ Cát cũng ngày ngày xuất hiện trong gian phòng ở lầu bốn kia bao Túc Dung.

Cứ nghĩ đến việc quán ăn mình mới mở bị Tiêu Dạ Cát biến thành nơi hẹn hò người tình, mà còn là tình nhân nam thì Như Ca lại tức giận. Cũng không thể bảo người đuổi hai người kia đi. Dù sao họ đã trả tiền đầy đủ.

Thấy sắc mặt Tiêu Dạ Huyền vẫn như thường, Như Ca thật sự bội phục năng lực thích ứng của hắn, thấy cảnh tượng như vậy vẫn không bị ảnh hưởng gì trong khi mình đến cửa cung rồi vẫn còn suy nghĩ chuyện vừa thấy. Nghĩ lại, tình cảm giữa Dạ Huyền và vợ chồng Cẩm Thân Vương luôn đậm nhạt, mà Tiêu Dạ Cát là do Liễu trắc phi sinh, tính ra, chỉ là người xa lạ mà thôi.

Đến cửa Huyền Vũ, Tiêu Dạ Huyền đỡ Như Ca xuống xe xong, nàng xoay người đỡ Tiêu Dạ Huân xuống.

Lúc lên kiệu mềm vào cung, Như Ca thấy đôi mắt hờ hững của Tiêu Dạ Huân, rất tán thưởng, vì bị Cẩm Thân Vương bỏ mặc, những năm này tiểu Huân chưa từng được vào cung, nhưng hiện tại đối mặt với cung điện nguy nga tráng lệ, lại hoàn toàn không có vẻ tò mò hứng khởi như trong dự kiến của nàng. Vậy mà lúc dạo phố sáng này, tiểu Huân lại rất hứng thú.

Vào cung, tất nhiên hai vợ chồng đến Phượng Tê Cung chào hoàng hậu trước. Tới nơi, chờ cung nữ bên ngoài điện bấm báo xong, cửa điện vừa mở ra, liền thấy hoàng hậu nương nương mặc quần áo hoa lệ ngồi trên ghế phượng, mỉm cười nhìn hai người. Ngoài ra còn có, vợ chồng Cẩm Thân Vương, trắc phi Liễu thị, đám người Tô Như, tranh thủ đến thỉnh an hoàng hậu trước bữa tiệc. <http://diendanlequydon.com>

Thấy Tô Như nhìn mình, tay không ngừng vuốt bụng, vẻ mặt đắc ý, Như Ca chỉ biết im lặng nhìn trời. Không biết, nếu phát hiện Tiêu Dạ Cát thế kia, Tô Như sẽ có phản ứng như thế nào đây.

Thu hồi tầm mắt, Như Ca dẫn tiểu Huân theo Tiêu Dạ Huyền làm lễ.

“Vi thần Tiêu Dạ Huyền mang theo đệ đệ Tiêu Dạ Huân thỉnh an hoàng hậu nương nương!”

“Nô tì Ngọc Như Ca thỉnh an hoàng hậu nương nương!”

Hoàng hậu thấy vậy vội nói, “Đứng lên hết đi, người một nhà không cần đa lễ!” hoàng hậu mỉm cười nhìn vợ chồng Tiêu Dạ Huyền và Tiêu Dạ Huân bên cạnh, khẽ gật đầu nói: “Dáng dấp đứa nhỏ này có vài phần giống Dạ Huyền lúc bé.”

“Hoàng hậu nương nương nói phải ạ!” Tô ma ma nhìn đứa bé mặc áo trắng trước mặt, môi hồng răng trắng, mặt như ngọc, không khỏi có vài phần yêu thích.

Tiêu Dạ Huân nghe hoàng hậu và Tô ma ma nói, mặt hơi đỏ, khiến hai người kia nhìn thấy không dòi mắt nổi, trỗi lên tình thương của mẹ, thậm chí hoàng hậu còn lấy khối ngọc bội trắng bên hông mình cho Tiêu Dạ Huân.

“Nghe viện trưởng Lễ Học Viện nói đứa nhỏ này rất thông minh, trưởng thành chắc chắn sẽ là một tướng quân xuất sắc như Dạ Huyền, đây là quà gặp mặt bốn cung cho con”.

“Tạ hoàng hậu nương nương ban thưởng”

Ngọc bội của hoàng hậu là Noãn ngọc tốt nhất, giá trị xa xỉ. Vậy mà nhận được lễ vật quý, Tiêu Dạ Huân cũng không có biểu hiện vui mừng gì, chỉ dùng giọng nói non nớt chân thành biểu đạt cảm ơn của mình.

Tiêu Dạ Huân được hoàng hậu yêu thích, tất nhiên Như Ca rất vui mừng. Nhận lấy quà tặng trong tay Thanh Loan giao cho Tô ma ma.

Hoàng hậu mở hộp gấm tinh xảo ra, liền thấy bên trong để hai đôi một lớn một nhỏ, vật hình năm ngón tay và bàn tay, trên có điểm tất cả 6 viên bảo thạch xanh lá, nghi ngờ hỏi: “Đây là?”

“Bẩm hoàng hậu nương nương, mùa đông, mang thứ này trên tay, dù gió thổi cũng sẽ không thấy lạnh. Nô tì dùng lông chồn tuyết do phu quân bắt được trên Tuyết Sơn làm ra, hi vọng hoàng hậu nương nương và hoàng thượng thích ạ.”

Nghe Như Ca giải thích, hoàng hậu nương nương cười vui vẻ, gỡ chỉ sáo dài nhện trên tay xuống, bảo Như Ca đi lên mang cho mình.

Như Ca chậm rãi tiến đến đem bao tay mình thấy ở thế giới kia thận trọng đeo cho hoàng hậu.

Cảm nhận mềm mại và ấm áp trên tay, hoàng hậu cười nói: “Thứ này cực tốt, con thật có lòng, đây là vật ta thích nhất trong số các quà tặng nhận được hôm nay.”

Nghe vậy, Tô Như liếc nhìn đôi bao tay, lại nhìn quà tặng giá trị ngàn vàng của mình trên tay cung nữ, lòng không phục, oán hoàng hậu thiên vị vuốt vuốt bụng, cảm tức liếc Như Ca.

Thấy biểu hiện của Tô Như, trong mắt hoàng hậu xẹt qua một tia khinh thường, rồi lập tức thu hồi, cười nói với Như Ca: “Quà năm nay ta rất thích, ngày này sang năm ta muốn một món quà, không biết hai con có bằng lòng cho không?”

Hoàng hậu không thiếu vàng, không thiếu bạc, thứ đồ ngài muốn hẳn cực kỳ khó tìm! Nhìn lướt qua Tiêu Dạ Huyền đang tươi cười, Như Ca lúng túng mở miệng: “Hoàng hậu nương nương muốn, chỉ cần nô tì có khả năng, tất nhiên sẽ tặng ạ.”

Hoàng hậu nương nương cười vui nói: “Ta không con, ở trong cung rất vắng vẻ, sang năm, nếu Dạ Huyền có con, mang tiểu thể tử tương lai vào cung làm bạn với ta mấy ngày chính là món quà tốt nhất, không biết Như Ca có bằng lòng không?”

Như Ca thật không ngờ hoàng hậu sẽ nói vậy trước mặt nhiều người, sờ sờ cái bụng vẫn bằng phẳng của mình, lúng lúng không biết phải trả lời sao.

Tiêu Dực Đức vốn định đứng dậy chào ra về, nghe vậy nhất thời hai mắt tỏa sáng, cười nói với hoàng hậu: “Hoàng tẩu, con cái không phải cứ nói có là có được. Bất quá Dạ Cát sắp có rồi, nếu hoàng tẩu thích, chờ trưởng tôn vương phủ ra đời, thần đệ liền dẫn đến làm bạn với hoàng tẩu.”

Tiêu Dực Đức liếc nhìn con thứ Dạ Cát âu sầu bất đắc chí, lại nhìn con trưởng Dạ Huyền sáng sủa nghị: khác biệt hẳn là do Dạ Huyền lớn lên bên cạnh hoàng hậu, nếu con Dạ Cát được theo hoàng hậu, không chừng sẽ có tương lai sáng lạn, hơn nữa Dạ Cát cũng nhờ đó mà được thơm lây!

Liễu trắc phi nghe Tiêu Dực Đức nói, hai mắt phát sáng. Liễu gia sụp đổ rồi, mình được vương gia yêu chiều dĩ nhiên không bị ảnh hưởng gì, nhưng nhi tử chỉ được một chức quan nhàn tản. Nếu có thể nhờ đứa nhỏ này, ngày sau của Dạ Cát sẽ sáng sủa hẳn.

Về phần Tô Như, chỉ hy vọng hoàng hậu gắt đầu. Nghe nói mấy tháng nay, hoàng thượng đều ngủ lại trong cung hoàng hậu, chứng tỏ hoàng thượng rất thương yêu hoàng hậu, nếu con mình có thể thương vào cung, còn không được nâng đỡ sao? Nghĩ đến đây, tay Tô Như nắm chặt cái vòng thật to trên cổ, vênh tai, trợn to mắt chờ hoàng hậu trả lời.

Thấy phản ứng của Tiêu Dực Đức và đám người Liễu thị, Cẩm Thân Vương phi cười lạnh. Vương gia đúng là vàng đầu rồi, tính toán như vậy mà cũng nghĩ ra được. Người khác có thể không biết, nhưng mình rất rõ ràng, hơn bất kỳ ai, hoàng hậu căm thù Liễu gia đến tận xương tủy.

Thật lâu không nghe hoàng hậu đáp, Tiêu Dực Đức thúc giục: “Hoàng tẩu, không biết ý hoàng tẩu thế nào?”

Nhìn vẻ nóng lòng của Cẩm Thân Vương, phát hiện ánh mắt hoàng hậu chợt lạnh xuống, Như Ca lặng lẽ lui đến bên người phu quân mình, bị khí lạnh như vậy thổi tới, nằng thấy rét cả người.

“Cẩm Thân Vương, tuy bốn cung yêu thích đứa nhỏ Dạ Huân, nhưng không phải đứa nhỏ xuất thân từ dòng thứ nào bốn cung cũng yêu thích. Bốn cung hy vọng người nhớ một câu, chính thứ khác biệt, trong cung dù hơi vắng vẻ, bất quá không phải muốn đưa ai đến đây cũng được”

Lời hoàng hậu đã quá rõ ràng, sắc bén như dao khiến sắc mặt Tiêu Dực Đức tái xanh, có giận không thể nói, cuối cùng đành ngậm bồ hòn làm ngọt, làm lễ cáo lui, chỉ nói đến điện Chiêu Dương chờ, không quấy rầy hoàng hậu nghỉ ngơi.

Tô Như vốn lòng đầy hi vọng, nghe hoàng hậu nói vậy, lửa giận bốc cao, con mình dù là dòng thứ, nhưng mình dù gì cũng là chính nữ của đại tướng quân đương triều, xuất thân cao quý. Trước mặt nhiều người mà hoàng hậu nói đứa bé như vậy, thật đáng hận! Hiện nay hoàng tử nào cũng cố gắng lôi kéo cha mình, tương lai thế nào còn chưa biết đâu. Hoàng hậu gì chứ, nói cho cùng cũng chỉ là một nữ nhân không sinh được con trai, tương lai hoàng tử lên ngôi, để xem còn lớn tiếng được nữa không. Nghĩ vậy, lửa giận của Tô Như mới giảm bớt. Liếc thấy mặt Tiêu Dạ Cát trầm xuống, không biết đang nghĩ gì, đành ôm một bụng oán giận theo đám người Liễu trắc phi ra khỏi Phụng Tê Cung.

Thấy bọn Liễu trắc phi như vậy, hiển nhiên Trần thị rất vui vẻ, lòng nghĩ muốn đi theo chế giễu đám người Liễu thị một phen, nên cũng cáo từ luôn.

Rốt cuộc, Phụng Tê Cung thanh tịnh trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Tâm tư của đế hậu

Trong Phụng Tê Cung, sau khi đám người Cẩm Thân Vương đi khỏi, cửa lớn đóng chặt.

Thấy người đã rời đi hết, nhìn vợ chồng Tiêu Dạ Huyền, vẻ mặt hoàng hậu ôn hòa lại, quay đầu nói với Tô ma ma: “Tô ma ma, Như Ca tặng quà cho cả ta và hoàng thượng, bốn cung có chút chuyện riêng muốn nói với bọn nhỏ, người tìm người được việc dẫn Dạ Huân đến điện Triều Dương đi! Rồi đem phần của hoàng thượng và cả một ít quà của bốn cung nhận đến Ngự Thư Phòng cho ngài đi.”

Hoàng hậu vừa nói vừa chỉ vào hộp gấm phủ lụa đỏ bên cạnh.

“Dạ, hoàng hậu nương nương”

Tô ma ma theo lời hoàng hậu phân phó, cầm đồ rồi đến trước mặt Tiêu Dạ Huân, chuẩn bị dẫn người đi.

Tiêu Dạ Huân thấy Như Ca khẽ gật đầu bèn ngoan ngoãn đi theo Tô ma ma.

Đội Tiêu Dạ Huân và Tô ma ma đi khuất, thấy vẻ mặt hoàng hậu trở nên hết sức nghiêm túc, Như Ca không khỏi có chút khẩn trương, mơ hồ cảm thấy những lời sắp nghe không phải việc tầm thường.

Quả nhiên, không lâu sau, liền nghe hoàng hậu ôn hòa nói: “Hôm nay là tiệc giao thừa, vốn không nên nói những lời làm phiền người này. Nhưng, mấy ngày trước ông ngoại con gửi tin về, nói già rồi thân thể không lành lặn nữa lại, không có con cháu nên quân quyền không ai thừa kế. Tình hình Bắc Địa căng thẳng, khiến ông rất lo lắng.

Mà hiện tại không chỉ Bắc Địa, trong triều cũng đang gió mưa vẫn vũ. Hai hoàng tử kia không phải kẻ dễ bắt nạt. Lúc trước, nhị hoàng tử Ân Kiệt và con theo hoàng thượng đi đánh trận ở Vân Cương, thời khắc nguy cấp con thay hoàng thượng cầm tên, với hoàng thượng mà nói đây là chuyện cực kỳ cảm động, nhưng cũng bởi chuyện này mà hoàng thượng phong nhị hoàng tử làm Bình Tây Vương đến phòng thủ ở phía tây. Những năm này, dù nhị hoàng tử nhiều lần xin về kinh thành để tận hiếu, nhưng hoàng thượng chưa từng cho phép. Tính tình nhị hoàng tử hẹp hòi từ nhỏ, mấy năm nay chịu mọi lạnh nhạt, tức giận đều đổ lên đầu con. Về phần tứ hoàng tử An Đạo.....” <http://diendanlequydon.com>

Hoàng hậu nhìn Tiêu Dạ Huyền, cười khổ nói: “Hắn và công chúa Bình Dương là cùng một mẹ sinh ra. Năm năm trước Đồng phi bị bệnh không trị được, sắp gần đất xa trời, để tránh công chúa Bình Dương vừa đến tuổi cập kê phải thủ tang ba năm, bèn xin ta cho Bình Dương và con thành đôi, lúc đó con một lòng chinh chiến, cự tuyệt hôn sự này, nên ta cũng không cưỡng ép. Hoàng thượng liền gả nó cho thái thú Tống Thành. Cưới chưa được hai năm, thái thú Tống Thành vì bạo loạn ở Tống Thành mà chết. Bởi vậy, công chúa Bình Dương trở thành quả phụ, không thể không ở trong miếu thờ cầu kinh siêu độ cho phu quân 3 năm. Tứ hoàng tử này, tuy rất giống Tiêu Dạ Cát, cả ngày lêu lổng với ca cơ con hát, nhưng rất quan tâm tỷ tỷ mình. Hai tỷ đệ kia vẫn ghi tạc việc con cự hôn mà....”

Nghe hoàng hậu nói, Như Ca hơi kinh ngạc, kiếp trước dù biết công chúa Bình Dương thủ tiết khi còn trẻ, nhưng không ngờ trong đó còn có chuyện như vậy. Kiếp trước, ở năm cuối cứu trị Tiêu Dạ Huyền, công chúa Bình Dương bắt đầu qua lại với Âu Dương Thiệu, Như Ca không thể không suy đoán, lúc đó trị liệu cho Tiêu Dạ Huyền thất bại biết đâu có liên quan với công chúa Bình Dương? Phải biết rằng, tuy máu của nàng có tác dụng ức chế cổ độc, nhưng nếu máu bị pha loãng hay đưa đến không đủ lượng, như vậy..... Nghĩ đến đây, lòng Như Ca trầm xuống, cố gắng bình phục tâm tình hỗn loạn tiếp tục nghe hoàng hậu nói.

“Mấy ngày nay, các hoàng tử công chúa và đại thần trong triều liên tục dâng tấu, thậm chí có vài tấu chương buộc tội ngoại tổ phụ con, cầm binh quyền trong tay, mà nhiều năm cự tuyệt không về kinh, chính là có tâm tư bất chính, tiếp đó còn kéo cả con vào. Tuy tương lai ai kế vị ta chẳng bận tâm, nhưng là nghĩa mẫu của con, ta không thể không tính toán thay con. Theo ý ta, nếu được, hi vọng con có thể nắm chặt cả Bắc Địa.”

Cả Bắc Địa.....quân quyền, chính quyền, tài quyền, tất cả tất cả, cơ hồ là tách Bắc Địa khỏi Đại Chu, biến thành sở hữu của cá nhân.

Nghe vậy, không chỉ Như Ca mà cả Tiêu Dạ Huyền cũng giật mình, “Nghĩa mẫu.....”

Thấy Tiêu Dạ Huyền lộ vẻ kinh ngạc, hoàng hậu thân nhiên cười, đến bên cạnh hai người, kiên định nói: “Mấy lần hoàng thượng đề cập với ta, đất đai Bắc Địa vốn cần cỗi, nhưng vài năm nay nhờ con cai quản, đã chuyển biến tốt hơn nhiều. Năm nay cả Đại Chu mất mùa, mà triều đình không phải xuất tiền mua lương, vì có lương thực từ Bắc Địa chuyển tới. Tin tưởng nếu con tiếp nhận toàn bộ, Bắc Địa sẽ càng thêm phát triển. Đây.....cũng là ý của hoàng thượng.

Nghe vậy, Tiêu Dạ Huyền sững sờ khó tin nhìn thẳng mẹ nuôi luôn quan tâm mình này.

Đi theo Hồng đế từ nhỏ, tất nhiên Tiêu Dạ Huyền biết, đối với một vị đế vương mà nói, việc giao toàn quyền một phần giang sơn cho một người nào đó là chuyện không thể nào, nhưng hoàng hậu thì chắc chắn không lừa mình, sự thật trước mắt, không thể không tin.

Trước tiệc giao thừa, những lời này của hoàng hậu khiến hai người hồi lâu vẫn chưa tỉnh hồn, nhất thời, cả Phượng Tê Cung hoàn toàn yên tĩnh.

Mà trong Ngự Thư Phòng, Hồng đế cũng đang ngồi im, thật lâu không nói lời nào.

“Hoàng thượng, hoàng hậu tặng quà này.....?”

Nhìn quà hoàng hậu đưa tới trên bàn, một cái yếm thêu uyên ương sống động như thật và một vòng tay bằng vàng lấp lánh, thái giám Lý Đức muốn nói lại thôi. Đi theo Hồng đế mấy chục năm, đương nhiên Lý Đức biết những vật kia có ý nghĩa gì.

Nhớ năm đó, biết hoàng hậu có thai, hoàng thượng vô cùng vui mừng, thấy hoàng hậu đang khâu quần áo cho tiểu thái tử, liền tự mình vẽ một đôi chim uyên ương trên yếm cho hoàng hậu thêu, và một bản mẫu vòng tay trẻ con, để Phủ Nội Vụ làm. Ai biết, thái tử vừa ra đời đã chết yểu. Hoàng hậu liền cất kỹ những món đồ này, không ngờ hôm nay lại lấy ra làm quà tặng cho hoàng thượng.

Đang lúc Lý Đức rối rắm, Hồng đế cười, tiếng cười vui vẻ nhiều năm qua chưa từng có, rồi lại ngay lập tức biến thành đau xót: “Lý Đức, còn nhớ sau khi hoàng nhi chết non, hoàng hậu đã nói gì không?”

Nghe Hồng đế hỏi, Lý Đức ngẫm hồi lâu, loáng thoáng nhớ ra nhưng không dám nói, đành cúi đầu đáp: “Nôn tài ngu dốt, xin hoàng thượng thứ tội!”

“Nàng nói nàng yêu trầm, yêu cả đời, nhưng cũng hận trầm, hận trầm là để vương mọi người mơ ước.”

“Nàng nói, trăm muốn làm một hoàng đế tốt, thì không làm được một phụ hoàng tốt.”

Nhớ tới sự đau khổ của hoàng hậu lúc đó, mắt Hồng đế xẹt qua một tia đau đớn.

Nghe vậy, Lý Đức cúi đầu cũng vì chuyện năm đó mà sầu não.

Hai mươi năm trước, Hồng đế và Trần hậu là vợ chồng tình thâm hiêm có trên thế gian. Sau đám cưới, cho dù Liễu thái hậu xúi giục đông đảo quần thần ép Hồng đế chọn nhiều tú nữ vào cung, nhưng Hồng đế chưa từng chạm qua bất kỳ tú nữ nào, để những người này ngồi không trong hậu cung đủ ba năm. Nếu không do bọn người Liễu thái hậu động tay động chân trong bữa tiệc năm đó, Hồng đế làm gì đụng vào những phi tử trong hậu cung kia!

“Nhiều năm qua, tình cảm của hoàng hậu với trăm vẫn như xưa, nhưng trăm biết, lòng nàng có hận. Hôm nay vì Dạ Huyền, nàng trả lại những thứ này. Người có biết điều này đại biểu cho cái gì không? Lý Đức, nàng thật sự xem Dạ Huyền là con ruột của mình.”

Nghe Hồng đế cảm thán, Lý Đức cười nói: “Hoàng thượng nói phải ạ, kỳ thật theo lão nô thấy, thế tử cũng xem hoàng thượng và hoàng hậu là cha mẹ ruột đó. Chớ thấy bình thường thế tử một bộ lạnh lùng mà lắm, hiểu thảo với hoàng thượng và hoàng hậu nương nương đủ cả mười phần. Nhớ năm đó, lúc hoàng hậu nương nương bệnh nặng, thế tử mới 8 tuổi lên mang người ra cung đi tìm thuốc cho hoàng hậu, tìm ba ngày ba đêm chưa chợp mắt, khi về lại tự tay sắc thuốc đưa đến. Còn cả, lúc thế tử căn tên cho hoàng thượng, tình lại câu đầu tiên là hỏi an nguy của ngài.....tình cảm như vậy, còn hơn cả cha mẹ ruột.”

Thật ra trong lòng Lý Đức rất rõ ràng, hai vị chủ tử mình vị nào mà không vạn phần yêu thương thế tử. Nếu thế tử là con ruột của hoàng hậu, cho dù nhiều có nhiều hoàng tử hơn nữa cũng chẳng tính là gì. Bất quá đáng tiếc chính là, thế tử lại do vợ chồng Cẩm Thân Vương hồ đồ kia sinh.

Phải biết, sủng ái của đế vương chính là con dao hai lưỡi, mang đến cho người ta phú quý vô tận, đồng thời cũng đưa tới không ít mối họa. Tự như hiện tại, đã bắt đầu có người gây phiền phức cho thế tử. Bất quá.....liếc đồng tấu chương Hồng đế để riêng qua một bên kia, Lý Đức lắc đầu một cái, một đám có mặt không trông, Hồng đế còn đang khỏe mạnh, muốn truyền ngôi cũng phải mười hai mươi năm nữa, mà hiện tại đã gây phiền phức cho thế tử, quả là tự mình chuốc lấy khổ. Bắc Địa lớn như vậy, hoàng thượng cũng có thể cho thế tử, những lời buộc tội vô căn cứ thế này thì có tác dụng khi mốc gì.

Trong lúc Lý Đức đang suy nghĩ, Hồng đế lấy quả châu dâu tằm ra, đeo lên tay, cảm thụ âm áp do đôi bao tay mang lại, cười cười nắm chặt vòng tay bằng vàng, nhìn lướt qua xấp tấu chương trên bàn, giờ tay lên, hất cả đám xuống đất.

Thấy vậy, hiển nhiên Lý Đức hiểu ý Hồng đế, vội vàng gọi người vào nhặt đám rác dưới đất đi hủy.

Thấy trời đã tối, Lý Đức nói: “Hoàng thượng, tới giờ rồi tổ chức tiệc rồi, đi chưa ạ?”

“Ừ, đến cung hoàng hậu trước, trăm cùng đi với nàng đến điện Triều Dương.”

“Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Đỡ đỡ

Lại nói bên Phụng Tê Cung, sau khi Tô ma ma trở lại, hoàng hậu nương nương nói cần chuẩn bị cho bữa tiệc, nên bảo hai vợ chồng Như Ca đi trước, và suy nghĩ kỹ chuyện vừa nói.

Đi trên đường nhỏ rải đá, Như Ca nhìn nam tử bên cạnh như có điều suy nghĩ, nhớ tới những lời vừa rồi của hoàng hậu nương nương, lòng nàng rất loạn.

Để hậu an bài cho Dạ Huyền như vậy quả là sủng ái trước nay chưa từng có, giao toàn bộ Bắc Địa cho hắn, tương lai dù hoàng đế mới lên ngôi cũng sẽ không có bất kỳ uy hiếp gì đến Dạ Huyền.

Nhưng nếu Dạ Huyền tiếp nhận toàn bộ Bắc Địa, thì phải rời khỏi kinh thành, dọn đến Bắc Địa. Mà mình là vợ, tất nhiên phải đi theo. Những thứ khác Như Ca không lo, duy chỉ có Liệt thị, khiến Như Ca không thể không suy tính kỹ.

Lúc Vân Kiệt đi Bắc Địa, mẹ luôn lo lắng không yên, nhưng vì khi đó còn có mình chăm lo, dăm ba bữa lại đón mẹ đến phủ thế tử chơi, tâm tình mẹ mới dần bình ổn lại. Nếu mình cũng đi, mẹ làm sao chịu nổi. Chẳng lẽ trông chờ Ngọc Chính Hồng và một bảy tiểu thiếp của ông ta quan tâm chăm sóc mẹ?

Như Ca nhìn nam tử đang nắm tay mình, trong lòng hiểu rất rõ: tuyệt đối không thể khuyên hắn bỏ qua cơ hội này mà ở lại kinh thành, vì nếu hắn có chuyện thế giới của nàng cũng sẽ sụp đổ. Vân Kiệt và mẹ là hai người nàng muốn bảo vệ, còn hắn lại là người nàng muốn sống cùng cả đời!

Như Ca nghĩ đến, kiếp trước có thể Tiêu Dạ Huyền chết trong tay người hoàng gia, liền rét lạnh, nhất thời kéo ống tay áo Tiêu Dạ Huyền, khiến hắn

dừng bước.

Thấy Như Ca bỗng nhiên kéo áo mình, Tiêu Dạ Huyền khó hiểu, chưa kịp mở miệng, đã thấy thê tử vòng tay ôm chặt hông mình, chôn đầu trong ngực hắn, tựa như lo lắng gì đó.

Thấy vậy Tiêu Dạ Huyền bèn vòng tay ôm chặt nàng, hôn một cái lên trán nàng, dịu dàng hỏi: “Ca nhi, sao vậy?”

Nghe Tiêu Dạ Huyền hỏi, Như Ca ngẩng đầu lên, thấy bốn bề vắng lặng, liền nhỏ giọng hỏi: “Phu quân, chàng có nhớ chuyện xưa ta từng kể cho chàng không?”

“Tất nhiên nhớ”, chuyện thần kỳ như vậy sao mình có thể quên.

“Vậy chàng cảm thấy y thuật của Tiết Thanh Trạch thế nào?”

Thanh Trạch? Không hiểu vì sao câu chuyện lại đổi đề tài nhưng Tiêu Dạ Huyền vẫn trả lời câu hỏi của thê tử.

“Thanh Trạch xuất thân từ nhà y, tuy có thể không bằng nàng, nhưng cũng rất tinh thông y thuật rồi.”

Nghe Tiêu Dạ Huyền đáp, Như Ca gật đầu một cái, trầm giọng nói: “Vốn ta nghĩ kiếp trước trị liệu thất bại là do điều trị trễ. Nhưng hôm nay lại có ý tưởng khác, kiếp trước trị liệu thất bại có thể là do có người giả trò. Thật ra lúc mời dùng máu của ta, thân thể chàng cải thiện rất nhiều, sau chừng một năm cổ độc gần như đã ngừng hoạt động, đầu ngón tay nhúc nhích được. Bất quá từ khi công chúa Bình Dương xuất hiện, việc điều trị càng ngày càng đi vào ngõ cụt, cuối cùng cô trùng hoạt động lại. Hôm nay, nghe hoàng hậu nương nương nhắc lại chuyện kia, thật sự không thể không hoài nghi.....”

Nghe vậy, trong đôi mắt hẹp dài của Tiêu Dạ Huyền xẹt qua một tia âm u, rồi nhanh chóng cúi đầu hôn lên môi tiểu thê tử đang tràn đầy lo lắng, nhẹ giọng nói: “Chớ lo lắng! Mọi chuyện cứ giao cho ta là được!”

Biết nam tử đã có lòng đề phòng, Như Ca an tâm một chút, nhẹ giọng rủ rỉ: “Hoàng hậu nương nương nói đúng, tương lai không nói trước được, vì lâu dài, chuyện Bắc Địa chúng ta phải suy nghĩ kỹ càng.....”

Nói về sau, Như Ca lưỡng lự, tiếng nói chìm trong gió lạnh, Tiêu Dạ Huyền vừa định hỏi lại, thì cách đó không xa truyền đến tiếng kêu cứu khẩn thiết của một nam tử.

Như Ca nghe thấy, theo bản năng kéo Tiêu Dạ Huyền đến chỗ phát ra âm thanh.

Không bao lâu, hai người liền thấy được người kêu cứu sau một núi giả.

Đó là một nam nhân chừng 35, 36 tuổi, đầu cài trâm vàng rỗng, mặc quần áo thêu tỷ hưu bằng sợi bạc, lúc này đang ôm một nữ nhân bụng to đùng, cả người đầy máu tươi, hôn mê. Thấy người tới, nam tử giống như thấy được cứu tinh, hô lớn: “Dạ Huyền hiền đệ, người đến thật quá tốt, mau giúp ta một tay!”

Nghe nam tử kia gọi Tiêu Dạ Huyền như vậy, hơn nữa dựa vào số tuổi và trang phục của hắn ta. Như Ca liền nhận ra người trước mắt chính là cháu ruột của Liễu thái hậu, Khang Thân Vương.

Nhìn lướt qua khuôn mặt tái nhợt như giấy của nữ tử đang được nam tử ôm chặt, Như Ca cả kinh, buông tay Tiêu Dạ Huyền ra, bước nhanh đến gần. Vừa đi vừa hô: “Mau để nàng nằm xuống, người ôm chặt vậy, máu nàng sẽ mau chảy hết mất!”

Nam tử kia sững sờ, vội vàng thả nữ tử trong lòng nằm xuống bãi cỏ.

Như Ca nhanh chóng ngồi xổm xuống, ấn huyệt Nhân trung cho nữ tử. Chỉ chốc lát sau, nàng ta tỉnh lại, nước mắt cứ chảy nhưng không nói được lời nào.

Thấy máu nàng ta chảy không ngừng, Tiêu Dạ Huyền bèn hỏi Khang Thân Vương đang ngồi bên cạnh ôm đầu cơ hồ muốn khóc kia, “Tiêu Thừa An, đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, vừa rồi nhạc phụ gọi đi nói chuyện, nên để người làm dẫn Vân nhi đến gần đây đi dạo, không ngờ, khi ta trở lại, người làm thì không thấy, còn Vân nhi đang té nằm đó, máu chảy không ngừng, hôn mê bất tỉnh. Hiện tại nàng đang mang thai 8 tháng! Tên chết tiệt kia sau còn chưa dẫn ngự y đến, hu hu.....”

Đang bắt mạch cho thai phụ, nghe âm thanh gào khóc của nam tử kia, Như Ca run lên, quát: “Không muốn một xác hai mạng thì im lặng chút đi!”

Nghe vậy, Khang Thân Vương lập tức lấy tay bịt miệng không dám lên tiếng, nhưng thân thể vẫn cứ nắc run.

Tiêu Dạ Huyền không thèm để ý hắn nữa, nhìn Như Ca, thấy mày nàng ngày càng nhíu chặt, nhẹ giọng hỏi: “Sao rồi?”

“Vốn không có việc gì, nhưng vừa rồi bị người ôm đi một lúc, nên máu chảy không ít, động thai, muốn sinh sớm cũng không còn hơi mà sinh! Chờ ngự y tới, chỉ sợ một xác hai mạng.”

“Sao có thể như vậy, ông trời ơi! Đây là đứa bé ta mong đợi đã lâu mà!”, nghe Như Ca nói, Tiêu Thừa An ôm Tô Vân rống lên.

Thấy Tiêu Thừa An khóc lóc, nhìn hạ thân đầm máu của nữ tử kia, mùi máu tươi cơ hồ khiến Như Ca nôn mửa, vỗ trán nói: “Nếu người muốn cứu nàng, thật ra ta có cách có thể thử một lần, tuy rằng không nhất định sẽ thành công, nhưng nếu không thử, mẫu tử nàng nhất định sẽ chết.”

“Đệ muội, người nói thật sao, nhanh thử đi!” Tiêu Thừa An hiện tại không quan trọng Như Ca có biết y thuật hay không, thấy người trên đất đã sắp không chịu nổi nữa, chỉ có thể đặt tất cả hy vọng lên người Như Ca.

Như Ca nói với Tiêu Dạ Huyền: “Chàng nói ảnh vệ mau dẫn ngự y tới, nhớ bảo họ lập tức mang băng gạc khử trùng về nhiều chút”.

Biết Như Ca muốn cứu, Tiêu Dạ Huyền gật đầu, vỗ tay một cái, chỉ chốc lát vài ảnh vệ áo đen xuất hiện, nghe Tiêu Dạ Huyền phân phó xong nhanh chóng biến mất.

Như Ca không nhiều lời nữa, lấy ra một viên thuốc khiến người ta tạm thời mất đi tri giác từ trong ống tay áo, đút cho nàng kia ăn, sau đó rút ra vài cây châm, nói với hai nam tử bên cạnh: “Hai người đứng cân hai đầu gió, chỗ để nàng ta bị lạnh. Thuận tiện nói luôn, cảnh tượng hơi máu me chút, người bình thường sợ rằng chịu không nổi phải xoay người nhắm mắt lại, hơn nữa nam nhân cũng không nên nhìn.”

Nghe vậy, Tiêu Dạ Huyền ngoan ngoãn xoay người sang hướng khác. Còn Khang Thân Vương vẫn cố chấp nhìn.

Như Ca lắc đầu một cái, không thêm chú ý Tiêu Thừa An nữa, lấy bình tĩnh, cởi áo nàng kia ra, châm mấy huyết trên bụng nàng ta.

Thấy máu chảy chậm lại rồi ngừng hẳn, Như Ca thở phào nhẹ nhõm, lấy ra một con dao cực kỳ sắc bén, rạch một đường trên bụng Tô Vân.

Tiêu Thừa An ghen hống nhìn trần trời cảnh tượng trước mắt, chưa kịp ngăn cản, Tô Vân đã bị mổ bụng.

Thấy vậy, Tiêu Thừa An nghiêng đầu sang một bên nôn liên tục, ra cả mật xanh mật vàng, chỉ vào Như Ca nói lắp bắp: “Người.....người.....”

Nhưng vào lúc này, Như Ca đã từ từ mở bụng của Tô Vân, lôi ra đầu đứa trẻ, sau đó là thân thể. Thấy vậy, Tiêu Thừa An thức thời ngậm miệng lại.

Ra ngoài, đứa bé oa oa khóc lên, đúng lúc một ảnh vệ cầm băng gạc chạy về.

Tiêu Dạ Huyền nhận lấy băng gạc, lúc xoay người đưa cho Như Ca, thấy cảnh tượng mở bụng kia, hơi giật mình chút, nhưng nháy mắt khôi phục bình thường, nhanh chóng quay đầu đi, không nhìn nữ tử đang mở rộng quần áo dưới đất.

Như Ca giao đứa bé cho Tiêu Thừa An, nhận lấy băng gạc, rút ra một sợi chỉ bạc, bắt đầu khâu bụng lại cho Tô Vân.

Đội vá xong vết thương, quấn lên bụng nàng ta một tầng băng gạc, xem như hoàn thành, còn lại chờ ngự y đến xử lý tiếp.

Nhận thấy xung quanh trừ tiếng trẻ nít khóc hình như quá mức yên tĩnh, Như Ca từ từ đứng dậy.

Đột nhiên trước mắt tối sầm, hình ảnh thấy được trước khi mất đi ý thức là ngự y đang cầm hòm thuốc há hốc mồm, bên tai vang lên tiếng kêu hoảng sợ của Tiêu Dạ Huyền.

Một màu tối đen như mực.....

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Mang thai

Khi Như Ca tỉnh lại, mở mắt ra liền thấy Tiêu Dạ Huyền đang ngồi bên giường nhìn chăm chăm mình không nháy mắt. Màn lụa văn phượng hoàng màu vàng trên giường bay phất phơ, hiển nhiên là đang ở Phòng Tê Cung của hoàng hậu nương nương.

Nhìn đến ba vị ngự y về mặt cung kính đứng cách đó không xa, nhớ đến phụ nhân trẻ tuổi mình đã cứu trong hoa viên, Như Ca muốn ngồi dậy. Thấy vậy, Tiêu Dạ Huyền vội vàng đỡ nàng.

“Sao có nhiều ngự y ở đây vậy? Khang Thân vương phi sao rồi?”

Nghe Như Ca nói, liếc nhìn Cẩm Thân Vương thế tử đang ngồi bên thế tử phi nương nương, ba ngự y liếc mắt nhìn nhau. Lão ngự cầm đầu tiến lên phía trước nói: “Khang Thân vương phi đang được mấy ngự y chăm sóc, thế tử phi chó lo, hiện tại đáng lo là thân mình thế tử phi, mới vừa mang thai một tháng, cần chú ý giữ gìn, không được ngồi chồm hồm đè ép bụng lâu như hôm nay nữa.”

Hôm nay thấy một màn thế tử phi đỡ đẻ cho Khang Thân vương phi, tất cả ngự y có mặt đều vô cùng kinh ngạc. Không ngờ trên đời này còn có người có thể mở bụng lấy thai rồi khâu vết thương lại như thế. Mà bộ dáng Khang Thân vương phi không có vẻ gì là đau đớn, quả thật không thể tưởng tượng

nổi. Ngẫm lại, Cẩm Thân Vương thế tử phi hẳn là một cao thủ đại phu. Bất quá, tuy y thuật của thế tử phi cao thâm, nhưng bọn họ là ngự y nên vẫn phải nhắc nhở vài lời.

“Thân thể của ta?”, theo bản sờ sờ bụng, liếc nhìn Tiêu Dạ Huyền bên kia, thấy trong mắt hắn có lửa giận, Như Ca chợt dạ, nhìn ba vị ngự y cười nói: “Ta đại nhân nhắc nhở, về sau Như Ca sẽ cẩn thận hơn.”

“Không có gì ạ.” vốn còn muốn ở lại xin thế tử phi chỉ bảo phương pháp mổ bụng lúc này, nhưng thấy ánh mắt của Tiêu Dạ Huyền, lão ngự y bèn làm lễ nói: “Nếu thế tử phi đã tỉnh lại, tạm thời không còn gì đáng ngại nữa, chúng thần xin phép về điện Triều Dương báo lại cho hoàng thượng và hoàng hậu nương nương.”

“Ngự y đi thông thả!”

Điện Triều Dương....

Trời đã tối hẳn, chắc bữa tiệc bắt đầu lâu rồi!

Đội ngự y đi hết, Tiêu Dạ Huyền ôm Như Ca đang nhìn trời thất thần vào lòng, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của nàng lên, trầm giọng nói: “Biết rõ mình mang thai, lại không cẩn thận như vậy, tự làm mình bất tỉnh, nàng không thương con chúng ta sao?”

Trời mới biết, nhìn thấy nàng ngất đi, hắn hoảng sợ bao nhiêu, e rằng nàng sẽ có gì sơ xuất.

Nghe ngự y nói nàng đã mang thai, hắn hạnh phúc cơ hồ nhảy dựng lên. Đột nhiên hắn nhớ tới biểu tình của nàng lúc này, chắc hẳn nàng đã sớm biết, nhưng không nói cho mình mà thôi.

Như Ca nghe vậy, nhìn vẻ mặt không vui của Tiêu Dạ Huyền, nín nọt kéo tay hắn nói: “Dĩ nhiên là thương mà, đây là đứa con đầu tiên của chúng ta, không thương sao được. Trước lúc đi, ta đã uống một viên thuốc an thai. Bất quá tình cảnh vừa rồi, chàng cũng thấy đó, nếu ta không kịp thời cứu chữa phải sẽ chết hai mạng người sao, lẽ nào muốn ta khoanh tay đứng nhìn? Huống chi, không phải bị động thai nên ta mới ngất đi, chẳng qua khí huyết không lưu thông tốt mà thôi. Cứu một mạng người còn hơn xây 7 tòa tháp, ta cứu người, cũng là vì tích phúc cho con chúng ta đó!”

Nghe vậy, vẻ mặt Tiêu Dạ Huyền hơi dịu xuống, cứng rắn nói: “Không được có lần sao.”

Như Ca thấy Tiêu Dạ Huyền không giận nữa, mỉm cười, ôm cổ hắn nũng nịu nói: “Chuyện mang thai ta chưa nói cho ai hết, định giữ bí mật, đến mai sinh nhật chàng sẽ nói cho chàng biết, không ngờ bị lộ mất, mai biết lấy gì làm quà sinh nhật đây?”

Nghe giọng điệu hình như hết sức khổ não của Như Ca, vẻ mặt Tiêu Dạ Huyền trở nên dịu dàng cơ hồ tan thành nước, hôn xuống đôi môi đỏ mọng của nàng nói: “Món quà này ta rất thích, không cần tìm món khác nữa.”

Vợ yêu, nàng cũng biết, sinh mệnh bé nhỏ trong bụng nàng là quà tặng quý nhất trên thế gian này đối với ta, những thứ khác không là gì cả!

Biết mình đã trấn an được phu quân Như Ca thở phào nhẹ nhõm, thấy quần áo dính máu trên người mình đã được thay, không cần phí thời gian sửa sang lại nữa, bèn kéo ống tay áo hắn nói: “Không còn sớm, tiệc tất niên đã bắt đầu lâu rồi, chúng ta tranh thủ chạy qua nhanh đi!”

“Trong sách thuốc nói, phụ nhân mang thai cần tĩnh dưỡng, không nên đi đến chỗ huyên náo.”

Mình mới mang thai một tháng chứ có phải sắp sinh đâu mà!. Huống chi tiểu Huân ở đó một mình, chẳng lẽ trông chờ vào vợ chồng Cẩm Thân Vương sẽ chăm sóc nó sao? Nhìn Tiêu Dạ Huyền, Như Ca sờ sờ bụng nói: “Nhưng ta muốn đến bữa tiệc xem thử, hôm nay ăn trưa sớm, hiện tại đói quá, làm sao bây giờ?”

Nhìn bộ dáng ‘ta vô cùng đói’ của Như Ca, người cha mẫu mực Tiêu Dạ Huyền làm sao còn ngồi yên được, nhanh chóng ôm người đi ra ngoài.

Dọc theo đường đi, bọn cung nữ thái giám thấy Tiêu Dạ Huyền ôm người giống như ôm bảo vật đi qua, âm thầm chắc lưỡi, đây thật là Cẩm Thân Vương thế tử, chiến thần Bắc Địa sao?

Tin Cẩm Thân Vương thế tử phi Ngọc Như Ca có thai, theo ngự y truyền đến điện Triều Dương. Văn võ bá quan, Hầu vương Bá tước nhìn nụ cười trên mặt đế hậu, đều có suy nghĩ riêng.

Ngồi bên trái đế hậu, nghe tin xong Cẩm Thân Vương Tiêu Dực Đức cứng ngắc trong chốc lát, thấy vẻ mặt sa sầm của mẹ con Liễu thị, lòng có chút ảo não. Vốn định mượn chuyện Tô Như mang thai trường tồn của Cẩm Thân Vương phủ mà đòi Hồng đế ban Cáo Mệnh cho Liễu trác phi và đầu thú. Ai ngờ, giờ đầu cả đã có thai, đầu thú còn quý gì nữa. Sáng sớm vừa tuyên bố Tô Như có thai hai tháng, buổi chiều bên kia cũng nói có, chẳng lẽ hai vợ chồng Tiêu Dạ Huyền chuyên môn đối nghịch với mình sao?

Trần thị ngồi bên cạnh Tiêu Dực Đức, tự nhiên không bỏ qua bất kỳ vẻ mặt nào của Tiêu Dực Đức, làm vợ chồng nhiều năm tất nhiên Trần thị biết ý nghĩ của chồng. Trần thị thầm cười to trong lòng, kể từ sáng nghe được tin Tô Như mang thai, bức mình đến mức ăn cơm trưa không vô, không ngờ đến tối, tin tốt đã tới. Kém nhau không bao nhiêu, còn không biết đứa nào sinh trước đâu! Hơn nữa, con của dòng chính quý hơn con dòng thứ gấp trăm, ngàn, vạn lần! Dựa vào yêu thương của Hồng đế và hoàng hậu với Dạ Huyền, đứa bé kia vừa sinh ra đã mang mệnh được người kính trọng. Còn đứa bé của con trai tiện nhân Liễu thị kia đoán chừng chẳng có ích bằng cái chày gõ nữa.

Hà hê nhìn Tô Như đang vịn xoắn khăn tay, Trần thị cười lạnh nói: “Có vàng thật, sắt vụn còn không ích bằng hạt cát!”

Lời vừa nói ra, không chỉ Tô Như mà về mặt cả bọn Tiêu Dạ Cát đều hết sức khó coi.

Nội bộ Cẩm Thân Vương phủ đang đầu hăng say, thì bên các hoàng tử hoàng nữ cũng đều có suy nghĩ riêng.

Thấy vui cười trên mặt đế hậu khi nghe tin Tiêu Dạ Huyền có con, nữ tử mặc áo khoác lông chồn đen nói với nam tử mặc áo màu nâu thêu tỳ hưu bên cạnh: “Lúc trước biết tin hoàng huynh có con, ngay cả một tí biểu cảm phụ hoàng cũng không có, giờ nghe thê tử Tiêu Dạ Huyền có thai, phụ hoàng cười rộ rỡ thế kia, hoàng tử hoàng nữ chúng ta trước mặt phụ hoàng e rằng không bằng cả một cọng tóc của Tiêu Dạ Huyền.”

Nghe ngữ điệu khích bác trắng trợn của nữ tử, nam tử áo nâu lờm một cái, chưa nói gì, nam tử ngồi gần đã mở miệng: “Hoàng tỷ, Tiêu Dạ Huyền dù được sủng ái đến đâu cũng chỉ là nhất thời, chẳng lẽ phụ hoàng có thể lập hần làm thái tử hay sao? Bất quá, hoàng huynh, tam ca coi như xong, tranh giành đế vị chỉ còn lại hai chúng ta. Chúng ta là huynh đệ trong nhà, dù gì cũng có tình cảm, không giống những kẻ chỉ biết dựa vào hoàng hậu, tương lai ai lên ngôi hần cũng đừng mong sống tốt. Những năm này, hoàng tử chúng ta vì hần mà chịu bao lạnh nhạt, tỷ như hoàng huynh, bị nhốt ở đất tây mấy năm, đến giờ mới được phụ hoàng triệu về. An Đạo ta thật khó mà tưởng tượng ở nơi đầy chướng khí đó, hoàng huynh làm sao mà sống nổi.”

Lời của ngũ hoàng tử Tiêu An Đạo chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa, khiến sắc mặt nhị hoàng tử Tiêu An Kiệt càng thêm âm trầm, hồi lâu cười lạnh: “Các ngươi cho rằng Tiêu Dạ Huyền có thể đắc ý bao lâu, chẳng mấy chốc hần sẽ là trò cười của toàn bộ Đại Chu!”

Lời của Tiêu An Kiệt khiến hai kẻ bên cạnh vô cùng hứng thú, Tiêu An Đạo bèn sáp đến hỏi: “Hoàng huynh có ý gì?”

Ngửi thấy mùi son phấn trên người Tiêu An Đạo, mặt Tiêu An Kiệt xẹt qua một tia khinh miệt, nhưng ngay lập tức biến thành bộ dáng thân thiện quay đầu nói với nam tử trung niên lưng cong phía sau: “Vũ Văn Khâu, nói cho ngũ hoàng tử biết bí mật bên trong đi.”

Nam tử lưng cong đứng sau lưng nhị hoàng tử nghe vậy gật đầu một cái, đến bên cạnh hai tỷ đệ ngũ hoàng tử rì rầm. Nghe Vũ Văn Khâu nói mắt hai tỷ đệ ngũ hoàng tử sáng rõ lên.

Bên đối diện, Tiêu Dạ Huân đang được Thanh Loan chăm sóc, nhìn nam tử lưng cong, gương mặt xấu xí, bên hông giắt bình sứ dài và một quyển sách cũ nát kia, mặt xuất hiện nụ cười lạnh không hề hợp với tuổi, lúc cúi đầu uống trà, trong con mắt màu tím tràn đầy sát khí.

Nam tử lưng cong đang nói chuyện bỗng cảm thấy một tầm mắt âm lãnh đang tập trung trên người mình bèn ngược mặt nhìn quanh, nhưng không phát hiện bất kỳ khác thường nào. Khi thấy đôi mắt tím của đứa bé ngồi đối diện, chờ người một chút, hỏi thăm xong thân phận của đứa bé liền cười nhạt một tiếng, lấy bảo vật bên hông cho người trước mặt xem.

Lúc này, âm thanh lạnh lạnh của thái giám canh ngoài điện Triều Dương vang lên.

“Cẩm Thân Vương thê tử và thê tử phi đến!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thê Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Kẻ đến từ vân cương

Nghe tiếng thông báo của thái giám ngoài điện Triều Dương, ánh mắt tất cả quần thần trong bữa tiệc đều tập trung nơi thảm đỏ ở cửa chính.

Dưới ánh nến lung linh, một đôi nam nữ tay nắm tay, chậm rãi bước vào.

Nam tử mặc áo đen thân hình cao lớn, dung mạo tà lệ cuồng dã. Nữ tử mặc áo nhung có nhiều loại hoa, dung mạo nhu nhược xinh đẹp vô song, thêm ấn ký hoa anh đào giữa trán, thật chẳng khác gì tiên nữ giáng trần. Hai người cực kỳ xứng đôi.

Tiêu An Đạo thấy Như Ca, gương mặt tinh xảo, nụ cười xinh đẹp, dáng người thướt tha....quả là sắc nước hương trời, nhìn không chớp mắt, nhớ đến lời của nam tử lưng cong lúc nãy, nói nhỏ: “Quả thật còn đẹp hơn cả hoa khôi của Quốc Sắc Thiên Hương Lâu ba phần, nữ tử như thế không biết ai mới có phúc hưởng.”

Ngồi bên cạnh Tiêu An Đạo, dĩ nhiên công chúa Bình Dương không bỏ sót lời lầm bầm của đệ đệ mình, nhìn lướt qua Như Ca, nở nụ cười lạnh lùng, lại gần Tiêu An Đạo, nói thầm: “Chỉ cần ngồi lên ngôi vị hoàng đế rồi, hoàng đệ muốn gì liền có cái đó. Bất quá nữ nhân này hoàng đệ đừng tơ tưởng, qua tối nay chết hay sống còn chưa biết đâu!”

Nghe vậy, ngũ hoàng tử Tiêu An Đạo lắc đầu nói: “Đáng tiếc, đáng tiếc.....”

Trong lúc tỷ đệ hai người nói thầm, vợ chồng Như Ca làm lễ với đế hậu xong, tiến đến chỗ quy định ngồi xuống.

Như Ca xoay người thấy Tiêu Dạ Huân ngồi tách biệt với những người khác, giống như bị cô lập, trên mặt có chút thương tiếc. Tiêu Dạ Huyền thấy vậy, ngoác tiểu Huân đang ngồi sau lưng mình, chỉ chỉ vị trí bên cạnh Như Ca ý bảo nó ngồi vào đó.

Yến tiệc kiểu này, chỗ ngồi đã được quy định sẵn, nhưng xét thấy địa vị của Cẩm Thân Vương thế tử trước mặt đế hậu, việc thế tử tự xếp chỗ ngồi thật chẳng đáng gì. Phải biết khi còn nhỏ ngay cả giường của hoàng thượng thế tử cũng đã ngủ qua rồi. Cho nên liếc thấy hoàng hậu cười cười, thái giám phụ trách xếp chỗ liền vô cùng thức thời mà nhắm một mắt mở một mắt cho qua.

Những quan viên từng dâng tấu buộc tội Trần gia và Tiêu Dạ Huyền thấy thỉnh thoảng Hồng đế bảo Lý công công xuống rót rượu cho Cẩm Thân Vương thế tử, nhìn lại mấy vị hoàng tử hoàng nữ bị ghê lạnh bên kia, lòng hết sức hối hận. Bọn họ chỉ mong thấy thế tử bị hoàng thượng lạnh nhạt mà quên mất phải rất lâu một trong mấy hoàng tử này mới lên ngôi. Vốn nghĩ dù gì con ruột vẫn hơn, nên hoàng thượng mới cho phép các hoàng tử hoàng nữ hồi kinh, nhưng giờ nhìn thấy hình như không phải vậy nha!

Bất quá ngẫm lại, chuyện đời ai nói trước được, ban đầu không phải Hồng đế cũng rất cung kính hiếu thuận với Liễu thái hậu sao, đến cuối cùng Liễu gia cũng biết mất đồ thôi!

Tục ngữ nói không sai, công cao sẽ làm chủ sợ. Lúc trước Chân đế trọng dụng cháu ngoại mình, Tây Vũ đại tướng quân Triệu Chính, đến mức ái phi cũng có thể ban cho hãn, cuối cùng thì sao, Triệu Chính rơi vào kết cục ngũ mã phanh thây. Hôm nay, Trần Bắc Vương và thế tử, công lao không hề thấp hơn Triệu Chính, chẳng biết kết cục sẽ thế nào. Hồng đế chỉ có hai hoàng tử, mấy ngày nay hai hoàng tử mơ hồ đề lộ ra bất mãn với thế tử. Con ruột và cháu, chọn ai bỏ ai, nghĩ một chút liền biết. Nghĩ đến đây, lòng bọn người dâng tấu mới bình tĩnh lại.

Trong bữa tiệc Như Ca có nhận ra tầm mắt của các hoàng tử hoàng nữ kia. Nghĩ đến lời hoàng hậu nương nương, thấy hoàng thượng thỉnh thoảng nhìn về phía Dạ Huyền với ánh mắt ôn hòa, Như Ca thâm than trong lòng. Hồng đế quá mức dung túng yêu thương dẫn đến Dạ Huyền bị người đổ kỵ, hiện nay, xui xẻo nhất là Dạ Huyền, phải chạy đến Bắc Địa để lánh nạn.

Như Ca nghĩ đến thương yêu của hoàng hậu nương nương với Dạ Huyền, lòng rất cảm động.

Sau khi thành thân với Tiêu Dạ Huyền, Như Ca nghe nói lúc sinh hoàng hậu nương nương bị tổn thương thân thể nghiêm trọng không thể tiếp tục mang thai, nàng đã từng nghĩ tới giúp hoàng hậu điều trị thân thể để có thể tiếp tục mang thai. Tiếc rằng, sau khi bắt mạch xong phát hiện trừ sinh non hoàng hậu còn từng bị thương nặng, lúc đó có thể sinh ra hoàng tử xem như không dễ rồi. Hiện tại điều dưỡng chỉ giúp cường thân kiện thể, không cách nào mang thai tiếp được. Sau, hỏi Dạ Huyền mới biết, thời điểm Hồng đế lên ngôi không lâu, Bạt Hộ vương gia Tiêu Viễn Đạo dẫn binh làm phản, hoàng hậu bị thương nặng khi theo hoàng thượng đánh giặc, điều trị hơn một năm, khó khăn lắm thân thể mới có chuyển biến tốt, nhưng không khỏi hẳn được. Khi mang thai đại hoàng tử, mười mấy vị ngự y ngày đêm túc trực tại Phượng Tê Cung, chăm sóc cẩn thận mới sinh được.

Như Ca đành chọn một ít thuốc bổ tốt nhất ở Dược Tiên Đường để Dạ Huyền mang vào cung cho hoàng hậu, dù sao hiện tại hoàng hậu đã hơn 40, việc mang thai ngay cả phụ nhân khỏe mạnh cũng hết sức mạo hiểm huống chi hoàng hậu, việc không nắm chắc, Như Ca không dám làm liều.

Trong lúc Như Ca thất thần, Tiêu Dạ Huyền bên cạnh hết sức chăm sóc nàng, trừ thỉnh thoảng uống một hai chén với Hồng đế và mấy đại thần, còn lại hai mắt luôn tìm trong mớ đồ ăn cung nữ mang lên có thứ gì thai phụ ăn được không. Thấy cua, lươn, thịt lươn là những thứ ngự y bảo không thể ăn, bèn lạnh lẽo bảo người ta bung đi, thật giống như những thức ăn này là thuốc độc không bằng.

Chờ Như Ca phục hồi tinh thần, trước mặt đã bày đủ thức ăn tốt cho thai phụ như: cá, canh gà, táo đỏ hầm thịt dê.....thấy bộ dáng người cha chuẩn mực của Tiêu Dạ Huyền, mặt Như Ca tràn đầy nụ cười.

Như Ca vừa ăn đồ ăn nam tử dứt cho, vừa vuốt ve bụng mình.

So với đứa bé kiếp trước, đứa bé hiện đang trong bụng quả thật vô cùng may mắn. Chẳng biết tại sao, mặt Như Ca không tự chủ được hướng về Tiêu Huân.

Tiêu Huân nhận thấy Như Ca đang nhìn mình, trong đôi mắt màu tím xuất hiện ý cười, tiện tay đưa quả nho do Tây Vực tiến cống đến trước mặt Như Ca. Thấy Như Ca nuốt vào, lại bắt đầu lộ một quả mới.

Cảnh tượng ấm áp như vậy trong mắt người mang ý tốt dĩ nhiên là vô cùng tốt đẹp, nhưng trong mắt kẻ mang oán giận ghen tỵ thì thật cực kỳ chướng mắt.

Trần thị thấy Tiêu Dạ Huyền ti mẩn gấp đồ ăn con dâu, tâm tình tốt vì đề ép được đám người Liễu thị từ từ biến mất, thay vào đó là đồ kỵ cực điểm.

Nhớ năm đó, thời điểm mình mang thai, có được đối xử tốt như vậy đâu, mà giờ ngược lại nàng dâu được hưởng hết cả.

Hạ ma ma đứng bên cạnh bố trí món ăn cho vương phi Trần thị thấy chủ tử không vui, không khỏi nhíu mày. Hầu hạ bên cạnh Trần thị nhiều năm, hiển nhiên Hạ ma ma hiểu rất rõ tính tình của Trần thị. Thực tế Trần thị là người hết sức ích kỷ, không cho phép người bên cạnh sống tốt hơn mình nửa phần, cho dù với chị gái hoàng hậu cũng ôm lòng đổ kỵ. Nhưng dù gì vẫn là chủ tử mình trông nom từ nhỏ, xem như con ruột, chỉ có thể ở bên cạnh tùy lúc nhắc nhở vương phi thôi.

Tô Như ngồi bên cạnh Liễu trắc phi, thấy một màn vợ chồng hòa hợp bên kia, liếc lại Tiêu Dạ Cát đang chăm chú xem ca múa chẳng nhìn mình lấy một cái, tự nhiên trong lòng vô cùng chua xót. Cũng là mang thai, vì sao mình lại bị đối xử như vậy. Trước, phu quân và mẹ chồng rõ ràng còn có mấy phần quan tâm mình, từ khi nghe ngự y bẩm báo, sắc mặt hai người liền lạnh xuống. Tất cả đều do Ngọc Như Ca kia, nếu đợi thêm ba bốn năm nữa mới mang thai, cho con mình đứng vững trong vương phủ, thì mình sẽ chẳng phải chịu lạnh nhạt thế này.

Tầm mắt Tô Như chuyển sang chỗ cha mình ngồi, bên kia đã sớm không còn bóng người, vừa nãy nghe ngự y nói em gái khác mẹ mới sinh con trai, chắc đã bị mẹ kể lời đi xem. Thấy vẻ vui mừng thật lòng của cha, ngay cả con gái bảo bối mình đây cũng không nhìn tới, thật chẳng khác gì cha dượng.

Nói cho cùng, tiện nhân Tô Văn kia nếu gả cho Tiêu Dạ Huyền, đã có thể giúp mình một tay, tương lai vương phủ không phải vào tay mình rồi sao. Không ngờ lại coi trọng tên Khang Thân Vương mềm yếu vô dụng kia, chưa cưới đã có bầu, còn nói tình đầu ý hợp gì đó, thật không biết xấu hổ. Từ cung hoàng hậu nương nương đi ra thấy nha hoàn của mình ở trong góc xăm xi gì đó với ai, tưởng rằng cho Tô Văn kia ăn chút đau khổ, không ngờ được vợ chồng Ngọc Như Ca cứu mất, vô tình giúp hai kẻ đó làm người tốt.

Bên kia được Tiêu Dạ Huyền và tiểu Huân đang thay nhau gấp đồ ăn cho Như Ca. Tất nhiên Như Ca cảm nhận được oán niệm cực lớn của Tô Như. Minh và Dạ Huyền đã dọn khỏi vương phủ từ lâu, hình như không chọc tới đệ muội này gì hết! Vì sao ánh mắt Tô Như cứ như mình thiếu nàng ta một triệu lượng thế kia.

Bất quá so với Tô Như, đám hoàng tử hoàng nữ mới đáng chú ý hơn. Nhìn nam tử trung niên lưng còng đứng sau lưng nhị hoàng tử, bên hông giắt binh sử hoa văn kỳ lạ, bỗng nhiên Như Ca nhớ đến quyển sách cổ mình tìm được ở Vân Cương. Đặc trưng của giáo đồ Bái Nguyệt Giáo là nuôi cở, đêm 30 mười, mà nhị hoàng tử mang theo người Bái Nguyệt Giáo đến, tuyệt đối không phải tình cờ. Thấy ba người bên đó nhìn mình và Dạ Huyền bằng ánh mắt hèn mọn và cười nhạo, dù Như Ca không hiểu nhưng cũng biết đêm nay không thể bình yên rồi.

Lúc này, tiếng trống nhạc dừng lại, nhị hoàng tử Tiêu An Kiệt từ chỗ ngồi đi ra, quỳ xuống đất hành lễ với đế hậu xong, cực kỳ trịnh trọng nói: “Phụ hoàng, nhân tiệc giao thừa này, nhi thần có chuyện muốn tấu.”

Hồng đế lạnh nhạt nói: “Nhị hoàng nhi bình thân, muốn tấu gì?”

Được Hồng đế cho phép, Tiêu An Thực đứng lên liếc nhìn Tiêu Dạ Huyền tầm mắt vẫn không rời khỏi người thê tử Ngọc Như Ca, cười gằn một cái, nhưng chỉ trong chớp lát đã trở nên vô cùng cung kính.

“Khởi bẩm phụ hoàng, kể từ khi phụ hoàng lệnh nhi thần trấn thủ đất tây, nhi thần ngày đêm không ngủ, vừa xử lý công việc vừa dùng tâm lòng yêu dân như con cảm hóa man tộc Vân Cương. Rốt cuộc cố gắng của nhi thần đã không uổng phí, mấy tháng trước, sứ giả Vân Cương, Vũ Văn Khâu đến biểu đạt Vân Cương đồng ý làm bạn tốt với Đại Chu ta. Lần này, nhi thần hồi kinh, liền đem hân đến gặp mặt phụ hoàng.”

Lời Tiêu An Kiệt khiến cả điện Triều Dương yên tĩnh, phải biết từ lúc Hồng đế lên ngôi, Đại Chu và Vân Cương có vô số lần đánh nhau, ở lần đầu tiên, nếu không nhờ Cẩm Thân Vương thế tử liều mình cứu, tính mạng Hồng đế thiếu chút nữa không còn, hôm nay nhị hoàng tử lại dẫn người Bái Nguyệt Giáo đến, không biết Hồng đế sẽ phản ứng thế nào đây.

Hồng đế nghe vậy mặt không đổi sắc, chỉ nói: “Rất tốt, không biết vị nào là sứ giả của Vân Cương?”

Dù hỏi vậy, nhưng ánh mắt Hồng đế đã hướng tới nam tử trung niên lưng còng kia.

Thấy Hồng đế nhìn mình, Vũ Văn Khâu tiến đến giữa điện Triều Dương.

“Sứ giả Vân Cương Vũ Văn Khâu tham kiến Hồng đế bệ hạ, chúc bệ hạ phúc như Đông Hải, thọ tì Nam Sơn.”

Vừa nói vừa nằm sấp xuống làm lễ theo nghi thức của Vân Cương.

“Trẫm nghe nhị hoàng nhi nói, Vân Cương đồng ý làm bạn tốt với Đại Chu. Nhưng nhiều năm qua, Vân Cương vẫn luôn nhòm ngó Đại Chu, chế Phúc Thọ Cao hại Đại Chu ta, hôm nay lại nói muốn kết bạn, không biết Vân Cương có gì để thể hiện thành ý cho trẫm và văn võ bá quan xem.”

Nghe vậy, mọi người đều gật đầu, không thể nói tin là tin ngay được. Vân Cương không có chế độ đế trị, đều do Bái Nguyệt Giáo cai quản. Từ bốn năm trước sau khi giáo chủ Vọng Nguyệt chết, hành vi Bái Nguyệt Giáo càng xằng bậy, nếu không nhờ phòng thủ tốt, không biết Đại Chu đã bị biết bao lần quấy rầy vô vị. Giờ nói muốn thông thương, chẳng lẽ để đến Đại Chu công khai bán Phúc Thọ Cao sao? Đùa gì thế!

Thấy ánh mắt chất vấn của mọi người, Vũ Văn Khâu không lộ vẻ lúng túng, mà lấy ra quyển sách cũ nát và binh sử từ bên hông, giọng cao lên đỉnh đầu nói: “Hồng đế bệ hạ đáng kính, Văn Khâu xin hiến hai vật quý, một là bản chép tay về cổ độc do giáo chủ Bái Nguyệt Giáo lưu lại, ghi lại cách dùng và cách chữa hơn trăm ngàn loại cổ độc bí mật ở Vân Cương. Hai là cổ nghe lệnh Văn Khâu và bốn đại trưởng lão tỉ mỉ đào tạo hơn 10 năm, chỉ cần Hồng đế bệ hạ nhò một giọt máu, cổ độc sẽ chỉ nghe lệnh ngài, trừng trị phản thần, giết người đoạt mạng trong nháy mắt, chính là linh cổ hiếm thấy trên thế gian. Đây là hai vật quý nhất của Vân Cương ta, để biểu đạt thành ý, xin dâng cho ngài. Có được hai vật này bệ hạ thống trị Đại Chu càng vững vàng.”

Nói đến đây, Vũ Văn Khâu liếc nhìn Tiêu Dạ Huyền, trên mặt tràn đầy ý xấu.

“Trước khi dâng quyển sách này cho Hồng đế, Văn Khâu có một thắc mắc về Đoạn Hồn Cỏ, cổ độc độc nhất của Vân Cương Ta, muốn thỉnh giáo Cẩm Thân Vương thế tử!”

Đoạn hồn cỏ! Nghe mấy từ này mọi người ở đây đều neho mắt, nhìn về phía Tiêu Dạ Huyền, không ai không thấy tàn bạo trong mắt hắn.

Cảm thấy quanh thân Tiêu Dạ Huyền trở nên lạnh lẽo, biết hắn nhớ lại chuyện không vui, Như Ca kéo ống tay áo hắn, nói nhỏ một chữ: “Lạnh.”

Nghe Như Ca nói, khí lạnh quanh thân Tiêu Dạ Huyền nháy mắt biến mất, nắm tay nàng, không để ý Vũ Văn Khâu nữa.

Thấy vậy, nhị hoàng tử Tiêu An Kiệt ra hiệu cho Vũ Văn Khâu tiếp tục.

Vũ Văn Khâu đang định mở miệng, bỗng phát hiện ánh mắt đứa bé ngồi bên cạnh thế tử phi nhìn mình rất quen thuộc, giống hệt ánh mắt người trong trí nhớ.

Mà người đó chỉ dùng ánh mắt như vậy để nhìn một loại người.....người sắp chết.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiêu Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Ta chỉ cần nàng

Trong điện Triều Dương, nam tử trung niên lưng còng nhìn bên chỗ Tiêu Dạ Huyền, không biết bị cái gì kích thích mà thân thể không ngừng run rẩy. Mọi người thấy bèn cảm thán khí thế Cẩm Thân Vương thật lớn, khiến cho người nuôi cở của Vân Cương mà cũng phải sợ hãi.

Như Ca vô cùng khó hiểu, lúc bắt đầu Vũ Văn Khâu cứ nhìn chăm chăm Tiêu Dạ Huyền, mà lúc sau lại dán mắt vào tiểu Huân, không biết rốt cuộc có ý đồ gì. Nhớ đến trên sách cổ có ghi, người luyện cở của Vân Cương rất thích lấy bé trai thậm chí là trẻ sơ sinh làm thuốc dẫn, Như Ca bèn dịch người sang che cho tiểu Huân. Thận trọng nhìn Vũ Văn Khâu.

Đứng bên cạnh, thấy Vũ Văn Khâu vẫn còn thất thần run rẩy, nhị hoàng tử thầm tức giận. Minh tón công dẫn hấn tới, thời khắc mấu chốt hấn lại không lên tiếng, thật vô dụng! Khó trách lâu vậy vẫn chưa leo được lên chức giáo chủ.

Dù muốn quát lớn một tiếng, nhưng trước mặt nhiều người nhị hoàng tử vẫn không dám làm càn, đành ho khan một cái.

Nghe thấy tiếng ho, Vũ Văn Khâu phục hồi lại tinh thần, nhìn lại bên Tiêu Dạ Huyền, thấy đứa nhỏ kia sợ hãi núp sau lưng thế tử phi, thờ phào một hơi. Không phải người kia! Người kia, vào 5 năm trước luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, dưới sự kích động của mình giáo chúng đã đẩy hấn xuống vách đá, ngay cả thi thể cũng bị thiêu mất, vừa rồi chắc do mình hoa mắt thôi.

“Sứ giả, có nghi vấn sao không hỏi mà còn chần chờ?”

Công chúa Bình Dương thấy Vũ Văn Khâu thật lâu không nói gì bèn lo lắng thúc giục. Chuyện này chỉ có nói ở trước mặt bá quan văn võ mới khiến Tiêu Dạ Huyền mất hết mặt mũi, không chừng cả vị thế tử cũng không giữ được, nghĩ vậy, công chúa Bình Dương hưng phấn không thôi.

Nhớ ngày đó mình mới 16 tuổi, dung mạo xuất chúng, đa tài đa nghệ, danh môn quý tộc trong kinh thành có ai không ngược nhìn. Nhưng mình luôn nghĩ phải gả cho nam nhân mạnh nhất. Lọt vào mắt chỉ có Cẩm Thân Vương thế tử Tiêu Dạ Huyền. Hấn được phụ hoàng yêu thương nhất, chiến công hiển hách nhất, chỉ có hấn mới miễn cưỡng xứng đối với mình. Biết mẹ bệnh nặng, để hậu ít nhiều sẽ thương tiếc, liền xin mẹ dựa vào cơ chạy tang ba năm mà tính toán cho mình. Mẹ cầu, quả nhiên hoàng hậu đồng ý, không ngờ Tiêu Dạ Huyền lại cự tuyệt, khiến cuối cùng mình phải gả cho một kẻ đoản mạng, ở trong miếu đến ba năm mới ra.

Tiêu Bình Dương vốn nghĩ Tiêu Dạ Huyền đối với ai cũng vô tình như nhau, nhưng hôm nay thấy cảnh hấn chăm sóc vợ yêu, khiến nàng ta vô cùng ghen tỵ, oán hận như núi lửa nóng chảy phun trào. Tiêu Bình Dương nhìn gương mặt đầy nụ cười dịu dàng của Tiêu Dạ Huyền, thấy hấn đối đãi với vợ như với trân bảo, móng tay nàng ta đâm sâu vào da thịt.

Nhớ lại thông tin đọc được trong quyển sách kia, Tiêu Bình Dương cười hả hê, thật muốn xem một lát tin tức kinh người kia bị nói ra hấn còn có ngạo khí coi trời bằng vung như thường ngày hay không.

Người thấy mùi máu tươi nhàn nhạt trong không khí, ngồi bên cạnh Tiêu Bình Dương, ngũ hoàng tử cau mày, nghĩ đến tỷ tỷ tuổi trẻ phải thủ tiết là do Tiêu Dạ Huyền, ánh mắt vốn cột nhũ cũng biến thành mấy phần sắc bén.

Nghe Tiêu Bình Dương nói, Vũ Văn Khâu rốt cuộc mở miệng: “Bẩm công chúa chuyện Văn Khâu hỏi có liên quan đến tôn nghiêm hoàng tộc Đại Chu, nên mới boăn khoăn không biết nên hỏi thế nào.”

Nghe Vũ Văn Khâu nói có liên quan đến tôn nghiêm hoàng tộc, bên trong điện Triều Dương bắt đầu bàn luận âm ỉ.

Tuy lời Vũ Văn Khâu thật khó hiểu, nhưng bá quan hết sức tò mò, rốt cuộc là chuyện gì mà vừa liên quan tôn nghiêm hoàng tộc vừa liên quan đến Cẩm Thân Vương thế tử.

Bọn người Liễu trắc phi nghe xong mắt càng thêm phát sáng, tôn nghiêm hoàng thất là không thể xâm phạm, nếu Tiêu Dạ Huyền làm ra chuyện gì ảnh hưởng đến tôn nghiêm hoàng thất, như vậy..... Liễu trắc phi cười, có lẽ cơ hội đập đổ Tiêu Dạ Huyền đã tới, chỉ cần hấn ngã xuống, ai kẻ thừa vương phủ chẳng phải do vương gia định đoạt rồi sao.

Nghe tiếng bàn luận âm ỉ, Hồng đế và hoàng hậu liếc mắt nhìn nhau, thấy các hoàng tử hoàng nữ vẻ mặt đều là hưng phấn và mong đợi, lòng trầm xuống.

Tiêu Dạ Huyền nhìn lướt khắp điện, nắm tay Như Ca, nhìn Vũ Văn Khâu, lạnh giọng nói: “Có nghi vấn, sứ giả Vân Cương cứ nói.”

Nghe vậy, Vũ Văn Khâu ồm ồm nói: “Vừa nãy nghe nói Cẩm Thân Vương thế tử phi mang thai, không biết có thật không?”

Thấy sứ giả Vân Cương nhắc tới mình, đoán chừng chuyện này có liên quan đến mình, Như Ca bèn cười đáp: “Tất nhiên là thật.”

Nghe Như Ca trả lời, Vũ Văn Khâu lắc đầu một cái.

“Vậy thì thật kỳ lạ, vào 5 năm trước, thế tử trúng Đoạn Hồn Cổ của Bái Nguyệt Giáo ta, mà cổ này chính là vua của các loại cổ ở Vân Cương, theo quyền sách do giáo chủ để lại, phạm người trúng cổ này vĩnh viễn không thể có con, thân thể héo mòn dần, phát điên rồi chết. Cho dù là giáo chủ đời trước của Bái Nguyệt Giáo ta, vô tình bị Đoạn Hồn Cổ mình nuôi gây thương tích, tuy miễn cưỡng giữ được mạng, nhưng cũng cả đời không có con cháu. Thử hỏi, một nam nhân không thể có con thì làm sao khiến thế tử mình mang thai được?” Vừa nói, Vũ Văn Khâu vừa lật quyền sách đến trang cuối cùng, cung kính bỏ vào khay trong tay tiểu thái giám.

Lời của Vũ Văn Khâu chẳng khác nào sấm giữa trời quang, khiến mọi người trong điện Triều Dương mơ hồ hết. Nhưng không ai dám lên tiếng. Chỉ vì nếu lời sứ giả Vân Cương là thật, thì đây đúng là chuyện khiến hoàng thất vô cùng hổ thẹn.

Tiểu thái giám bụng khay đựng quyền sách ó vàng, cảm thấy nặng như bụng ngàn cân, khiến người không thở nổi. Nhưng chỉ có thể kiên trì trình lên cho hoàng thượng.

Đúng lúc này, hai bóng người một trước một sau vọt tới trước mặt tiểu thái giám, mọi người nhìn kỹ thì là Cẩm Thân Vương Tiêu Dực Đức và vương phi Trần thị.

Tiêu Dực Đức đến trước, giật lấy quyền sách, xem xong vô cùng tức giận, bước từng bước đến, chỉ vào mặt Như Ca nói: “Nam tử trúng Đoạn Hồn Cổ không thể có con, nữ nhân này lại mang thai! Hiện tại hoặc là ngươi bỏ nó, không thì người đừng mơ tưởng làm thế tử nữa.”

Những lời như bị cấm sừng này nọ Tiêu Dực Đức thật không nói ra được. Nếu ở trường hợp khác, trường tử mất mặt mình sẽ rất vui sướng nhưng hiện tại ở chỗ này, quân thần tụ họp, chuyện như vậy khiến phủ Cẩm Thân Vương mất hết mặt mũi, chỉ có thể hung ác với con dâu Ngọc Như Ca, ánh mắt dữ tợn khiến người sợ hãi.

Trần thị đứng bên cạnh Tiêu Dực Đức, sau khi thấy Liễu thị quăng đến một ánh mắt tràn đầy ý cười nhạo cho mình cũng giận đến vầng đầu, chỉ vào mặt Như Ca the thé nói: “Nữ nhân này giữ lại chỉ gây họa, róc xương lóc thịt, chết không đáng tiếc!”

Thấy phản ứng của vợ chồng Cẩm Thân Vương, những người có mặt đều sáng tỏ, dù không tận mắt đọc ghi chú trong quyền sách kia, nhưng phản ứng của vợ chồng Cẩm Thân Vương đã nói lên việc Đoạn Hồn Cổ là thật. Như vậy, đứa bé trong bụng thế tử phi chẳng phải là.....nguyệt chủng sao! Không ai dám thờ ơ mạnh, nhìn chằm chằm vào Tiêu Dực Đức, muốn xem bị sỉ nhục thế này, thế tử sẽ có phản ứng gì. Trên thực tế bọn họ đã tưởng tượng ra thảm trạng Như Ca bị lăng trì.

Như Ca thấy vợ chồng Cẩm Thân Vương như muốn nhai sống mình, cảm nhận khí lạnh quanh thân Tiêu Dực Đức, vẫn không sợ hãi chút nào, điềm nhiên cười hỏi: “Tiêu Dực Đức, chàng tin ta không?”

Mặc dù biết tức giận không phải vì ghi chép trong quyền sách kia, nhưng Như Ca vẫn hỏi như vậy, lời nói có vài phần ngây thơ.

Tiêu Dực Đức cúi đầu nhìn đôi mắt tinh khiết của người trong lòng, dịu dàng trong mắt hấn đủ sức nhấn chìm người, trước mặt mọi người, dùng giọng điệu kiên định nói: “Ta tin, cho nên vị trí thế tử này ta không cần nữa, chỉ cần nàng.”

Nghe Tiêu Dực Đức nói, cả điện Triều Dương xôn xao, không ai ngờ, thế tử sẽ có phản ứng như vậy. Vốn mặt mũi tràn đầy hưng phấn, nghe xong lời Tiêu Dực Đức, tươi cười trên mặt bọn Tiêu Bình Dương và Tô Như nháy mắt cứng lại.

“Ngươi.....”, sắc mặt Tiêu Dực Đức từ xanh chuyển thành đen, lại từ đen thành đỏ. Sau mấy bận biến sắc nhìn đế hậu, cả giận nói: “Hoàng thượng, Tiêu Dực Đức làm mất hết mặt mũi hoàng thất Đại Chu ta, không xứng làm người thừa kế phủ Cẩm Thân Vương của ta, hoàng thượng mau hạ lệnh đi!”

Rõ ràng là muốn phế thế tử mà!

Nghe Tiêu Dực Đức nói, mấy vị cự thần hiểu lý lẽ vội vàng quỳ xuống.

“Hoàng thượng, không được đâu! Thế tử là trụ cột vững chắc của Đại Chu ta, ngàn vạn không thể phế!”

“Đúng ạ, ghi chú này là của Vân Cương, Đại Chu ta chưa từng nghiên cứu kỹ, nếu chỉ dựa vào một quyền sách cũ nát mà ra quyết định, chẳng phải oan uổng người sao.”

“Xin hoàng thượng nghĩ lại! Xin vương gia nghĩ lại!”

.....

Thấy mấy cự thần quỳ trên mặt đất, nhị hoàng tử và đám người Tiêu Bình Dương đều tức đến nghiến răng, âm thầm nhớ kỹ họ, chờ tương lai tính sổ sau.

Hồi lâu sau, mọi người im lặng chờ Hồng đế lên tiếng. Dù trước giờ Hồng đế rất yêu thương đứa cháu này, nhưng chuyện liên quan đến mặt mũi quốc gia, hoàng thất, không thể qua loa, Hồng đế sẽ quyết định thế nào, thật khiến mọi người tò mò.

Rốt cuộc Hồng đế sẽ quyết định ra sao?

Chương 113: Tiêu Bình Dương chết

Trong điện Triều Dương, Hồng đế nhìn lướt qua quyển sách tiểu thái giám dâng lên, trầm mặc chốc lát, chuyển hướng nhìn Tiêu Dực Đức, vẫn không lên tiếng, khiến tim Tiêu Dực Đức muốn thót tới cổ họng. Những năm này, Tiêu Dực Đức luôn tâm niệm niệm cái lập thứ tử làm người thừa kế, qua nhiều năm cứ tưởng chuyện này vĩnh viễn sẽ không có hy vọng, chẳng ngờ hiện tại thời cơ đã đến.

Quyển lực và nữ nhân, là nó tự lựa chọn chứ mình không ép. Với tội khiến hoàng gia mất thể diện này, hoàng huynh dù là đế vương cũng không cách nào bênh nó được.

Hồng đế vẫn chưa lên tiếng, bỗng nhiên hoàng hậu mở miệng: “Nếu Cẩm Thân Vương có ý muốn phế thế tử, vậy xin hỏi vương gia, nếu Dạ Huyền bị phế, nên cho ai kế nhiệm đây?”

Nghe lời nói lạnh lùng của hoàng hậu, Tiêu Dực Đức chỉ cảm thấy lạnh cả người.

Tiêu Dạ Huyền lớn lên bên cạnh hoàng hậu, mình muốn phế nó, hoàng hậu nương nương chẳng những không cản, mà còn nói vậy, không biết đến tột cùng là có ý gì. Bất quá không bắt lấy cơ hội này, sẽ cô phụ một mảnh tình thâm của Liễu thị và con thứ Tiêu Dạ Cát hiếu thuận. Thấy vẻ mặt tràn ngập chờ mong của Liễu thị, Tiêu Dực Đức nhẫn tâm nói: “Nếu con trưởng không kế thừa, vậy dĩ nhiên là để thứ tử Tiêu Dạ Cát rồi.”

Lời Tiêu Dực Đức khiến bọn Liễu thị và Tô Như vui mừng quá đỗi, cả Tiêu Dạ Cát cũng không giấu được vẻ hớn hờ. Vốn nghĩ cả đời này mình không có duyên với vị thế tử, chẳng ngờ cơ hội đã đến.

Trần thị được Hạ ma ma đỡ, nghe vậy thân mình cứng đờ, hung tợn trừng Như Ca, nắm ống tay áo Tiêu Dạ Huyền khóc lóc kể lể: “Đứa con bất hiếu này, còn không mau nghe lời phụ vương, chẳng lẽ ngươi không cần vương vị nữa. Ngươi không kế thừa vương vị thì chỉ có hai bàn tay trắng mà thôi, dù không nghĩ cho mình, cũng phải nghĩ cho mẫu phi chứ, chẳng lẽ ngươi bị quý che mắt rồi sao?”

Mặt Trần thị vô cùng dữ tợn, nắm tay áo Tiêu Dạ Huyền lắc lắc, Như Ca thật không muốn nhìn nữa, vừa định nói chuyện, Tiêu Dạ Huyền đã xoay đầu lại, trong mắt toàn là cô đơn, khiến lòng nàng vô cùng đau xót, dù chẳng biết bản ghi chép kia là thật hay giả, nhưng sự thật đây là con của nàng và hắn.

Bất quá, trong cái vương phủ này sẽ không có ai đau lòng vì hắn cả, 5 năm trước không có, hiện tại càng không. Đã như vậy chỉ bằng buông tay.

Thấy Tiêu Dạ Huyền như đã quyết định xong gì đó, Như Ca không mở miệng giải thích nữa.

Tiêu Dạ Huyền tiến lên cung kính quỳ xuống.

“Bẩm hoàng thượng, kính xin hoàng thượng phế vị Cẩm Thân Vương thế tử của thần, hoàn thành tâm nguyện của phụ vương”.

Thế tử chủ động từ bỏ!

Trần thị giật đến hôn mê bất tỉnh. Mà mấy vị đại thần đang quỳ phía trước xin cho thế tử càng thêm không nói ra lời.

Hoàn thành tâm nguyện của phụ vương.....

Nghe vậy, Hồng đế bất đắc dĩ lắc đầu. Đúng lắm, tâm nguyện nhiều năm qua của em trai ngu độn chẳng phải là điều này sao. Tiêu Dực Đức không thích Dạ Huyền, những năm này là do mình quá cưỡng cầu! Hồng đế nhắm mắt lại, đến lúc mở ra đã có quyết định.

Dưới sự chú ý của mọi người, Hồng đế cầm quyển sách được xem là bảo vật của Vân Cương lên xem một chút, sau đó vung tay ném quyển sách vào lò lửa, quyển sách lập tức bị thiêu trụi không còn một mảnh.

Thoáng chốc, trong điện Triều Dương tràn ngập mùi cháy khét.

Thấy vậy, Vũ Văn Khâu và bọn hoàng tử hoàng nữ đều sửng sốt.

Tiêu Bình Dương càng thêm gấp, phụ hoàng rõ ràng là muốn hủy diệt chứng cứ mà!

Tiêu Bình Dương nôn nóng bước ra khỏi chỗ ngồi, đến trước mặt Hồng đế, ngôn từ chính nghĩa nói: “Phụ hoàng, chuyện hôm nay liên quan đến thể diện Đại Chu ta, nếu thế tử đã có ý thoái vị nhường cho người tài, mong rằng phụ vương phán đoán công bằng sáng suốt.”

Nghe Tiêu Bình Dương nói, hoàng hậu chỉ cười nhạt một tiếng.

“Bình Dương công chúa, chuyện này hoàng thượng tự có quyết định, nếu nói thể diện, chẳng phải việc công chúa ăn ngủ với vài tên trai lơ ngay trong miếu mới càng thêm ảnh hưởng thể diện của Đại Chu ta sao? Công chúa muốn bình luận người khác, hãy xử lý chuyện của mình cho tốt trước đi rồi hãy nói!”

Lời hoàng hậu lại đẩy lên một làn sóng lớn, mọi người nhìn về phía Tiêu Bình Dương với vẻ mặt quỷ dị.

Công chúa Bình Dương ở trong miếu là để niệm kinh cầu phúc cho phu quân đã qua đời, nếu đúng có nuôi trai trong miếu thì quá khủng khiếp. Bất quá hoàng hậu đã nói vậy nhất định là thật.

Lúc này mọi người đều hiểu rõ, những năm qua, hoàng hậu chưa bao giờ quản việc của các hoàng tử hoàng nữ, hôm nay nói trắng ra như vậy, đơn giản là vì thể tử mà thôi. Cũng khó trách, thể tử chẳng khác gì con ruột của hoàng hậu, Tiêu Bình Dương lại gấp gấp bắt hoàng thượng ra quyết định chẳng phải muốn đối nghịch với hoàng hậu nương nương sao?

Thấy mọi người nhìn mình với ánh mắt thóa mạ khinh bỉ, sắc mặt Tiêu Bình Dương tối sầm lại, lửa giận bốc cao nhưng chỉ đành cắn răng lui qua một bên.

Lúc trước nếu không do hoàng hậu nhúng tay vào để mình giả cho một kẻ đoán mệnh, sao mình đến nỗi lẻ loi hiu quạnh phải tìm một ít người đến vui đùa, bằng không công chúa có khác gì ni cô đâu. Bất quá mình luôn che giấu rất kỹ không biết sao mà hoàng hậu biết được.

Tô ma ma đứng bên cạnh hoàng hậu, thấy bộ dáng Tiêu Bình Dương nghiêng rằng nghiêng lợi, lòng thầm cười lạnh. Hoàng hậu nói rất đúng, những kẻ này đều ngu xuẩn đại dốt cho rằng âm thầm làm mấy chuyện kia mà có thể qua mặt được ánh mắt. Hôm nay lại nghĩ cách hại thể tử, quả thực không có đầu óc.

“Hoàng thượng, nếu Dạ Huyền đã chủ động từ bỏ vị thể tử, vậy hoàng thượng sớm ra quyết định đi!” Thấy Tiêu Bình Dương lui xuống, Tiêu Dực Đức vội vàng nói vào, muốn tranh thủ cho kịp thời cơ.

Thấy vẻ vội vàng muốn đòi người thừa kế của Tiêu Dực Đức, Tiêu Dạ Huyền chán nản, quay đầu bắt gặp Như Ca đang đau lòng nhìn mình, nháy mắt lại trở nên tươi sáng.

Thấy vậy, Hồng đế gật đầu một cái, lúc trước ban hôn quả không sai.

Không để ý đến Tiêu Dực Đức, Hồng đế nhìn về phía sứ giả Vân Cương.

“Vũ Văn Khâu, quyển sách kia trẫm đã xem qua và thiêu hủy vì những gì ghi trong đó đều là lời nói vô căn cứ!”

Nghe vậy, Vũ Văn Khâu ngược cổ lên tức giận nói: “Hồng đế bệ hạ, đó là bảo vật của Vân Cương ta, sao có thể nói là lời nói vô căn cứ!”

“Trong đây có viết, người trúng Đoạn Hồn Cổ, trừ giáo chủ đời trước của Bái Nguyệt Giáo thì không ai còn sống, tương truyền vị giáo chủ kia từ lúc sinh ra đã có thần công bảo vệ thân thể, vì vậy sống được hẳn là nhờ thần công đúng không?”

Vũ Văn Khâu gật đầu một cái: “Đúng vậy.”

“Dạ Huyền không luyện qua thần công của Bái Nguyệt Giáo, nhưng vẫn sống tới giờ, người không thấy kỳ quặc sao?”

“Việc này.....”, Vũ Văn Khâu cũng không rõ lắm, vì chẳng biết tại sao chỉ có giáo chủ của Bái Nguyệt Giáo mới nuôi được Đoạn Hồn Cổ. Lúc trước để báo thù đánh trận thua, mấy vị trưởng lão trộm Đoạn Hồn Cổ của giáo chủ dùng. Vốn nghĩ Cẩm Thân Vương thể tử của Đại Chu nhất định phải chết. Không ngờ qua 5 năm, hắn vẫn sống khỏe mạnh trên đời, hơn nữa còn tiếp quản quân đội ở Tây Nam, từ đó Đại Chu càng tăng cao cảnh giác với Vân Cương. Mà lượng Phúc Thọ Cao truyền vào Đại Chu đã bị thiêu hủy, khiến tài chính đất nước bị thiệt hại nghiêm trọng.

Lần này, mục đích Vũ Văn Khâu mang theo bảo vật đến là vừa để lôi kéo hoàng tử nào có khả năng lên ngôi, mở rộng buôn bán, vừa để nghĩ biện pháp hãm hại vị thể tử nhiều lần đánh thắng Vân Cương của Đại Chu. Bởi chỉ cần làm được hai việc này, các trưởng lão trong giáo liền đồng ý cho Vũ Văn Khâu làm giáo chủ.

Khi biết tin các hoàng tử Đại Chu trước giờ không vừa mất thể tử, Vũ Văn Khâu rất vui mừng. Chỉ cần đối phó với thể tử, chuyện lôi kéo người không phải dễ như ăn cháo sao? Tuy sách dạy thần công không biết bị giáo chủ đời trước giấu ở đâu, nhưng ghi chép của giáo chủ lại bị Vũ Văn Khâu tìm được. Thấy có viết về Đoạn Hồn Cổ, Vũ Văn Khâu hớn hờ vô cùng, tìm cơ hội tiếp cận nhị hoàng tử Tiêu An Kiệt. Tự nhiên được dẫn về kinh thành, bất quá vẫn chưa nghiên cứu kỹ nội dung trong sách.

“Theo ý trẫm, Đoạn Hồn Cổ không phải là không có cách trị, chẳng qua vì Vân Cương là nơi mạn di, trước giờ chỉ biết hạ cổ, chưa bao giờ nghĩ nghiên cứu cách giải cổ mà thôi.”

Đây chẳng phải là nói dân Vân Cương chỉ biết hại người, không biết cứu người sao? Nghe Hồng đế nói, Vũ Văn Khâu cứng mặt, phản bác: “Hồng đế, ngài nói sai rồi, ở Vân Cương ta đại phu nhiều vô số kể.....”

“Vậy không biết ở Vân Cương có ai có thể trị họ lao? Trị hoa liễu? Trị.....”

Nghe Hồng đế nêu tên một đồng bệnh nan y, Vũ Văn Khâu mặc dù không phục nhưng chỉ có thể lắc đầu.

Thấy vậy, Hồng đế nhìn Như Ca cười đầy ẩn ý.

“Ồ Đại Chu ta có người xuất sắc như thế, không biết các khanh có biết là ai không?”

Nghe Hồng đế hỏi, Như Ca giựt giựt khoe miệng, xem ra thân phận ẩn giấu của mình sắp bị vạch trần rồi.

“Khỏi bẩm hoàng thượng, y thuật của đại phu Lăng Vân trong Dược Tiên Đường có thể nói là đứng đầu Đại Chu ta, mọi người đều thán phục.” Viện trưởng Thái Y Viện Trương Chính trước giờ luôn yêu người tài, nghe Hồng đế hỏi liền thẳng thắn nói. Tới nay vẫn không mời được đại phu Lăng Vân vào Thái Y Viện là điều hán vẫn luôn tiếc nuối!

“Như vậy, mọi người đã gặp qua vị đại phu Lăng Vân này chưa?”

Nhiều người nhao nhao đáp lời.

“Bẩm hoàng thượng, đã gặp qua, đại phu Lăng Vân là một thư sinh trắng trẻo tuổi chừng 30”

“Không, rõ ràng là một lão đại phu chừng 50 râu tóc đều bạc.”

“Các ngài lầm rồi, rõ ràng là một người nho nhã chừng 40 tuổi”

.....

Nói xong, mọi người nhìn nhau, tướng mạo của thầy thuốc Lăng Vân trong lời họ khác biệt quá lớn, chỉ có vài người nói giống nhau. Rất nhanh, mọi người liền hiểu ra, chắc hẳn khi khám bệnh thầy thuốc Lăng Vân đã cải trang.

Kết quả, mọi người nhìn về phía Hồng đế, trong thiên hạ chỉ có đế vương là không gì không biết, nếu Hồng đế đã hỏi, vậy hiển nhiên biết thầy thuốc Lăng Vân là ai.

Trước tầm mắt của mọi người, Hồng đế nhìn Như Ca, ngữ điệu khẳng định nói: “Vừa rồi sứ giả Vân Cương nghi ngờ đứa bé trong bụng con không phải của Dạ Huyền, nhưng theo thăm, trong thiên hạ, chỉ có ‘đại phu Lăng Vân’ mới có khả năng mang thai con của Dạ Huyền.”

Nghe vậy, nhìn nữ tử mới chỉ mười sáu mười bảy tuổi, cả điện Triều Dương sôi trào. Tất cả mọi người đều không tưởng tượng nổi, vị đại phu nổi tiếng cả Đại Chu mỗi lần phải tốn vài chục vạn lượng vàng mới mời được lại là một nữ tử, hơn nữa còn trẻ như thế. Nhớ lúc trước, nghe tin thế tử khẳng khái chọn nữ tử này, ai cũng tiếc hận cho thế tử, cảm thấy không đáng. Giờ ngẫm lại, rõ ràng thế tử đã tính toán hết rồi. Có câu lấy thân báo đáp ơn cứu mạng quả không sai.

Bên kia Trần thị được Hạ ma ma bấm huyệt cho tỉnh lại, nghe thấy lời Hồng đế, liền hai mắt tỏa sáng.

Mà phản ứng của Tiêu Dục Đức và bọn Liễu thị lại như nhà có tang.

Đang lúc mọi người cảm thán, thì Tiêu Dạ Huân nhìn chằm chằm vào binh sứ bên hông Vũ Văn Khâu. Nháy mắt một luồng ánh sáng mắt thường không thấy được từ trong lòng bàn tay Tiêu Dạ Huân phóng ra, sau đó là âm thanh binh sứ bị vỡ.

Tiếp theo mọi người nhìn thấy một con trùng màu nâu đang bò trên mặt đất.

Cổ trùng!

Mọi người liên tiếp lui về sau, thứ giết người đoạt mạng gần như chỉ trong chớp mắt này, không đùa được.

“Mọi người chớ sợ! Con trùng này chưa nhận chủ, bây giờ đang trong kỳ ngủ đông, sẽ không hại người” vốn ừ ừ vì lời Hồng đế, giờ thấy vẻ hoảng sợ của mọi người, Vũ Văn Khâu cười hả hê. Người Đại Chu, cần đảm chỉ có đến thế thôi.

Vậy mà chỉ chốc lát sau, Vũ Văn Khâu không cười nổi nữa, vì con sâu độc kia chẳng những không bò chậm mà còn chạy thật nhanh, trong tiếng tiếng hét chói tai của Tiêu Bình Dương, nhanh chóng chui vào bàn tay có máu của nàng ta.

“Hoàng tử!”

Tiêu An Đạo thấy chị mình ngã xuống đất điên cuồng lăn lộn la hét, da nhanh chóng khô héo, thì vô cùng kinh hãi, không dám đến gần, chỉ có thể quát to: “Vũ Văn Khâu! Mau nghĩ cách lấy cổ trùng ra đi!”

“Việc này.....” sâu độc vốn đang ngủ say sao lại tiến vào kỳ hoạt động? Đầu óc hỗn loạn tung bừa Vũ Văn Khâu chỉ có thể giống người bình thường khác liên tục lùi về phía sau.

Thấy không nhờ vả được Vũ Văn Khâu kia rồi, Tiêu An Đạo bèn chuyển sang Như Ca hét: “Cầm Thân Vương thế tử phi, còn không mau cứu người!”

Được Tiêu Dạ Huyền bảo hộ sau lưng, nắm chặt tay tiểu Huân, nghe ngũ hoàng tử kêu, Như Ca dờ khóc dờ cười, trước đến giờ mình chỉ tiếp xúc mỗi một loại sâu độc là Đoạn Hồn Cỏ mà thôi, những loại khác chưa đụng tới bao giờ làm sao mà biết cách khống chế chúng.

Vào lúc này, tiếng thét chói tai dần ngừng lại, mọi người nhìn kỹ, trời!! Làm gì còn công chúa Bình Dương nữa, tại chỗ đó chỉ có một đống quần áo. Nhìn

con trùng đã lớn cỡ bàn tay người bò ra khỏi đồng quần áo, rất nhiều người trong điện bắt đầu nôn mửa không dứt.

Như Ca vốn định đi xem, đã bị Tiêu Dạ Huyền che mắt.

Theo mấy cái búng tay của Tiêu Dạ Huyền vài thanh kiếm bén bay qua, cổ trùng bị cắt thành vài đoạn, sau đó là mùi phần tiêu xác phiêu tán trong không khí, cuối cùng trên đất trừ một đồng nước, không còn gì khác.

Một người sống sờ sờ, chỉ chốc lát đã không còn.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Thế tử được phong vương

Trong điện Triều Dương, mọi người nhìn vũng máu trên sàn nhà, hoàn toàn im lặng. Không ai nghĩ tới, một công chúa của Đại Chu cứ thế biến mất, ngay cả hài cốt cũng không còn.

Bên kia, Vũ Văn Khâu đã ý thức được đại họa đổ xuống đầu. Cô nghe lệnh giết chết công chúa Đại Chu, tuy không phải hấn tự tay làm, nhưng đích thật công chúa Bình Dương vì cô của hấn mà chết. Thấy ngũ hoàng tử như muốn ăn tươi nuốt sống hấn, bị đám người vây xung quanh, Vũ Văn Khâu liền muốn chạy. Nhưng chân chưa bước, trên cổ đã xuất hiện hai thanh kiếm. Lão muốn lấy cổ độc phòng thân trên hoa tai xuống, nhưng vừa giơ tay lên, đã “Rắc” một tiếng, bị bẻ gãy.

Đau thấu tim từ tay truyền đến, nhìn nam tử áo đen chẳng biết lúc nào đã đến trước mặt, lòng Vũ Văn Khâu càng thêm sợ hãi.

“Các ngươi muốn làm gì, ta là sứ giả Vân Cương, các ngươi.....các ngươi không thể đối với ta như vậy!”

Nghe Vũ Văn Khâu nói vậy, Hồng đế ra hiệu cho mấy ảnh vệ che trước người lui ra, sau đó trầm giọng phần nộ quát: “Sứ giả Vân Cương mượn cơ đến hợp tác thông thương, nhưng trước thì vu khống thế tử và thế tử phi của Đại Chu ta, sau lại thả cô độc ý hành thích, khiến công chúa Bình Dương mất mạng, hành vi này khiến khinh khi nghiêm trọng quốc uy của Đại Chu, truyền ý chỉ của trẫm, xử tử thích khách Vũ Văn Khâu của Vân Cương ngay tại chỗ, treo thi thể ở biên giới Vân Cương. Lễ bộ lập tức thông báo Bái Nguyệt Giáo, nếu chuyện hôm nay là khinh khi của Vân Cương với Đại Chu ta, Đại Chu không ngại tái chiến.”

Giọng Hồng đế chấn động, ngữ điệu khiến Vũ Văn Khâu vô cùng kinh hãi, sợ đến mức tiểu ra quần, hai mắt vẫn đục nhìn về phía nhị hoàng tử, đang định lớn tiếng cầu cứu, bỗng cảm thấy đau đớn khủng khiếp từ bụng truyền đến, cúi đầu, liền thấy một thanh kiếm dài đang cắm trên bụng mình.

Vũ Văn Khâu nhìn đôi tay cầm kiếm của Tiêu An Kiệt, phun ra mấy ngụm máu tươi.

Đúng rồi, mình và hoàng tử Đại Chu chỉ là quan hệ lợi ích, hiện tại hấn rất sợ Hồng đế nghĩ mình và hấn là đồng bọn, làm sao chịu ra cứu giúp.

Thấy tâm mất từ từ mờ hồ, Vũ Văn Khâu lắc đầu một cái, chẳng biết tại sao, cảnh tượng bình sứ rơi xuống đất một cách khó hiểu xuất hiện trong đầu. Bỗng ý thức được gì đó, nghiêng đầu nhìn bé trai năm tuổi bên cạnh thế tử phi. Thấy ánh mắt hư vô mang theo vài phần tàn lệ vô cùng quen thuộc kia, Vũ Văn Khâu rốt cuộc hết chống đỡ nổi, nằm phục xuống mặt đất.

Một khắc hấp hối cuối cùng, Vũ Văn Khâu đọc ra cái tên lão ngưỡng mộ nhiều năm - Vọng Nguyệt.

Thi thể Vũ Văn Khâu bị thị vệ trong cung mang đi, y theo lệnh của Hồng đế, lập tức vận chuyển về biên giới Vân Cương.

Nhị hoàng tử giải quyết Vũ Văn Khâu xong, run như cây sậy té quỵ xuống đất, khóc lóc nói: “Phụ hoàng, chuyện lần này, dù nhi thần không biết chút gì, nhưng xem như gián tiếp hại hoàng muội mất mạng, tội đáng chết vạn lần! Kính xin phụ vương giáng tội!”

Nghe vậy, trên mặt Hồng đế xẹt qua một thoáng lạnh lùng, liếc nhìn nhị hoàng tử quỳ gối trên đất khóc rống, và ngũ hoàng tử đang hung tợn nhìn nhị hoàng tử, xoay đầu lạnh nhạt nói: “Người không biết không có tội. Nhưng, chuyện Bình Dương ngươi là huynh trưởng không thể trốn trách nhiệm. Sau khi trở về, lo mà tự ngẫm lại bản thân!”

“Dạ, tạ phụ hoàng không phán tội!”

Lời Hồng đế khiến nhị hoàng tử Tiêu An Kiệt như được đại xá, lòng nghĩ, trước mặt Hồng đế ít nhiều mình vẫn có chút trọng lượng. Bình Dương chết oan uổng, mà người cảm cô do mình dẫn về, chỉ cần phụ hoàng muốn truy cứu, chắc chắn khó mà thoát tội. Vậy mà phụ hoàng chỉ nhẹ nhàng bảo mình về tự suy ngẫm, không phải là nghiêng về phía mình sao!

Nghĩ đến đây, mặt Tiêu An Kiệt hiện lên vẻ tươi cười. Nhưng thấy hai mắt Tiêu An Đạo đỏ rực như tùy thời xông lên xé xác mình, Tiêu An Kiệt bèn thu liễm lại.

Tuy hoàng đế cả ngày ham mê tửu sắc, nhưng vẫn là một kẻ khó chọc, sau việc hôm nay hẳn sẽ hận mình thấu xương, mình không thể không nhanh chóng tìm cách, về phần Tiêu Dạ Huyền, cứ tạm thời để một bên, tương lai mình lên ngôi rồi, muốn giết muốn chém không phải dễ như trò bàn tay sao.

Suy nghĩ xong, Tiêu An Kiệt cung đứng dậy ra.

Phán quyết của Hồng đế khiến mỗi thần tử đều có suy nghĩ riêng, theo tình hình trước mắt, sợ là hoàng thượng có phần thiên vị nhị hoàng tử. Tuy những năm nay hoàng thượng đẩy nhị hoàng tử đến phía Tây phòng thủ, nhưng xưa nay không phải có rất nhiều đế vương lúc đầu lao đao lúc sau mới được vinh quang đó sao? Không chừng hoàng thượng cho nhị hoàng tử đến đất Tây là để rèn luyện ý chí cho nhị hoàng tử! Dù sao so với ngũ hoàng tử cả ngày tham hoa luyện sắc, tính ra nhị hoàng tử còn tốt hơn nhiều.

Mọi người có mặt đang bắt đầu suy tính vấn đề chọn phe, bên tai lại truyền đến tiếng của Hồng đế.

“Bình Dương chết, trẫm cảm thấy cực kỳ bi thương, lệnh Lễ Bộ an táng long trọng. Để an ủi, phong ngũ hoàng tử Tiêu An Đạo làm Di Vương, bắt đầu từ hôm nay, cùng nhau quản lý mười vạn đại quân ở Tây Nam với Cẩm Thân vương thế tử Tiêu Dạ Huyền.”

“Tạ phụ hoàng thương xót, nhi thần xin khắc sâu vào lòng!”

Vốn đang khóc thương tâm, nghe vậy, ngũ hoàng tử sững sờ trong chốc lát, rồi lập tức mừng rỡ không thôi, dập đầu tạ ơn Hồng đế.

Phong vương! Bình quyền Tây Nam cũng giao cho hần!

Lời Hồng đế khiến ngũ hoàng tử cực kỳ vui mừng, đồng thời cũng là một đòn cảnh cáo với nhị hoàng tử. Khiến Tiêu An Kiệt cảm giác nguy cơ tràn đầy, nhìn về hốn hồ của ngũ hoàng tử, mà hai bàn tay nắm chặt đến mức nổi lên gân xanh.

Ánh mắt hai hoàng tử chạm nhau, nhất thời tia lửa bắn ra bốn phía.

Nhìn bộ dáng tranh giành của hai vị hoàng tử, mấy người rục rịch lúc này nháy mắt bình tĩnh lại. Lòng chỉ có một ý niệm: lòng vua khó dò, yên lặng theo dõi diễn biến vẫn tốt hơn.

Mà đứng bên cạnh Tiêu Dạ Huyền, lúc này Như Ca đã ngộ ra, một quản lý phía Tây, một quản lý phía Tây Nam. Hồng đế sắp xếp như vậy, thực tế là để hai vị hoàng tử kiềm chế lẫn nhau. Ngẫm lại, đây là chuyện phải làm, vấn đề truyền ngôi cho ai, hiện nay e rằng còn quá sớm, hoặc nói cả hai hoàng tử đều không có trong dự tính của Hồng đế. Giờ Hồng đế vẫn mạnh khỏe, ai biết trong hậu cung có phi tử nào sinh hạ được hoàng tử nữa không. Bất quá ý tưởng sau đã mơ hồ bị Như Ca loại bỏ, chẳng biết sao, thấy ánh mắt Hồng đế nhìn hoàng hậu, lòng Như Ca liền có ý niệm, trong hậu cung sẽ không có bất kỳ phi tử nào mang thai hoàng tử được nữa rồi.

Cung nữ thận trọng nhặt quần áo của công chúa Bình Dương lên, rồi nhanh chóng dọn dẹp, chỉ chốc lát sau, điện Triều Dương đã khôi phục diện mạo vốn có nhưng không khí thì đã khác trước rất nhiều.

Lúc này, Cẩm Thân Vương có vẻ rất lúng túng, lòng thầm oán hận việc vợ chồng Tiêu Dạ Huyền giấu giếm. Nếu biết con dâu chính là đại phu Lăng Vân đứng đầu Dược Tiên Đường, người đã chữa khỏi vô số bệnh nan y, thì sao mình lại bị cổ nhân của Vân Cương lừa gạt chứ!

Còn Cẩm Thân Vương phi Trần thị thấy đám người Liễu thị như gà trống thua trận thì trên mặt khó nén vẻ đắc ý.

Tuy vợ chồng Dạ Huyền gạt chuyện Dược Tiên Đường, khiến Trần thị hết sức không vui, nhưng như vậy càng khiến Dạ Huyền ngồi vững ở vị thế tử hơn, lại nói con trai con dâu không phải con mình sao, tương lai còn ai lay động được địa vị ở vương phủ của mình đâu!

Đứng bên cạnh, thấy vẻ mặt Trần thị, Hạ ma ma tất nhiên biết trong lòng chủ tử đắc ý vì cái gì. Hạ ma ma nhìn thế tử này giờ cũng không liếc mắt qua bên này cái nào, không khỏi lắc đầu một cái. Thế tử vô cùng thương yêu thế tử phi, vừa rồi lúc vương phi kêu đánh kêu giết thế tử phi, biểu cảm của thế tử cơ hồ muốn kết bằng. Thời khắc mấu chốt, chủ tử lại không chút quan tâm thanh danh của con trai ngược lại chỉ một mực lo cho tương lai của mình, đứng nói thế tử, ngay cả mình đây là người ngoài nhìn vào cũng cảm thấy lạnh lẽo đến tim. Lần này, chỉ sợ lòng của thế tử đã triệt để hóa đá.

Lúc Hạ ma ma đang lo lắng, thì bên này Tiêu Dạ Huyền đã có hành động.

Tiêu Dạ Huyền vén áo quỳ xuống lần nữa, kiên quyết nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, Dạ Huyền vô năng, nhiều năm qua không khiến cho phụ vương hài lòng, thật không xứng làm người thừa kế phủ Cẩm Thân Vương, kính xin hoàng thượng phán xét!”

Lời Tiêu Dạ Huyền khiến Trần thị đang đắc chí nháy mắt biến sắc âm u, bước lên trước rít gào: “Nghịch tử nguoi rớt cuộc muốn làm gì?”

Thấy thế tử bị vương phi Trần thị rít gào vẫn không nói gì, những người có mặt đều hiểu rõ, hẳn thế tử đã quyết tâm không muốn cái vị thế tử này rồi.

Ngẫm nghĩ lời thế tử, rất nhiều người bỗng thấy vô cùng cảm động. Chuyện Cẩm Thân Vương sủng ái Liễu trắc phi, cung chiều con thứ Tiêu Dạ Cát, trong kinh thành không ai không biết. Tựa như mấy tháng nay, vì để Tiêu Dạ Cát có được một chức quan, Cẩm Thân Vương tốn không ít tâm tư. Cho Lễ Bộ thượng thư bạc, cho Hình Bộ thượng thư nhà, cho Binh Bộ thượng thư cỗ kiếm ưa thích.....bất quá, vội vậy thôi, chứ có có Hồng đế ở trên, ai dám nhận hối lộ của vị vương gia này. Huống chi, chuyện Liễu gia oanh động cả Đại Chu mới đây không lâu, Tiêu Dạ Cát có dính líu với Liễu gia, coi như không khí không động chạm gì đến đã xem như nể mặt lắm rồi.

Nhớ năm đó, thế tử bị thương trên chiến trường, gần như mất mạng, Cẩm Thân Vương làm gì? Chẳng qua là ngày ngày cầu xin Hồng đế mau lập người khác lên vị thế tử. Khác biệt lớn như vậy, thật làm lòng người băng giá.

Rất nhiều quan viên muốn tiến lên khuyên nhủ, nhưng thấy bộ dáng hai mắt sáng rỡ của Cẩm Thân Vương, rốt cuộc há miệng không nói nên lời.

Thôi, Hồng đế tự có quyết định của ngài, chuyện hoàng gia không tới phiên thần tử như bọn họ có thể can thiệp, bọn họ chỉ cần chờ lúc Hồng đế ra lệnh thì tán thành là được rồi.

Người phía dưới thấy rõ biểu hiện của vợ chồng Cẩm Thân Vương, ngồi trên, hiển nhiên đế hậu càng thấy rõ ràng hơn. Thấy con nuôi từ nhỏ lớn lên bên cạnh mình bị đối xử như vậy, Trần hậu vô cùng đau lòng, một hồi lâu, nhìn sang Hồng đế bên cạnh.

Thấy ánh mắt đau xót của hoàng hậu, Hồng đế nắm chặt tay, ra quyết định.

“Gần đây, Trần Bắc Vương Trần Viễn Chấn liên tục tấu lên, nói biên cương Bắc Địa không yên, người Tây Liêu đã có động tĩnh. Tự thấy bản thân già yếu, khó đảm đương việc phòng thủ Bắc Địa, ý muốn thoái ải. Cẩm Thân Vương thế tử Tiêu Dạ Huyền, theo trẫm ra trận từ nhỏ, lập nhiều kỳ công, nhân ngày giao thừa, trẫm quyết định, sắc phong Tiêu Dạ Huyền làm Chiến Vương của Đại Chu ta. Nhanh chóng tiến về Bắc Địa, thừa kế binh quyền của Trần Bắc Vương Trần Viễn Chấn, trấn thủ Bắc Địa!”

Chẳng những phong vương, còn giao binh quyền Bắc Địa!

Nghe Hồng đế tuyên bố, những người có mặt đều ngây người như phỗng.

“Phụ hoàng!”

“Phụ.....”

Quyền lợi to lớn như vậy, phụ hoàng lại giao cho người khác! Sau khi phục hồi lại tinh thần hai vị hoàng tử lập tức muốn tiến lên phản đối, không ngờ chạm phải ánh mắt nhắc nhở khó có thể kháng cự của Hồng đế bèn rùng mình một cái, không dám nói lời kế tiếp ra khỏi miệng. Cả hai đều nghĩ dù sao, phụ hoàng mới là người ra quyết định cuối cùng cho ai kế vị, ngộ nhờ vì nhỏ mất lớn, để đối phương chiếm lợi, sẽ không tốt tí nào.

“Tạ hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Về việc phong vương, Tiêu Dạ Huyền đã sớm biết nên chỉ cùng Như Ca thành tâm làm lễ tạ ơn.

Thấy vậy, đám người Liễu trắc phi Tô Như giận đến cơ hồ cắn nát răng. Nhưng nghĩ đến Tiêu Dạ Huyền được phong vương, vị thế tử sẽ bỏ trống, liền hưng phấn không thôi. Liễu trắc phi bèn bung chén trà lên gạt bã, ra hiệu cho Tiêu Dực Đức.

Nhận được tín hiệu, Tiêu Dực Đức nhanh chóng tiến lên nói: “Hoàng thượng, nếu trưởng tử Dạ Huyền đã được phong vương, vậy người thừa kế....”

Tiêu Dực Đức chưa nói xong, Hồng đế đã cắt ngang: “Thừa kế đương nhiên phải lập người có tài có đức, con thứ Tiêu Dạ Huân của Cẩm Thân Vương, nay vừa mới 5 tuổi, mà tư chất thông minh, khiến viện trưởng Lễ Học Viện phải thần phục, là rường cột mai sau của Đại Chu ta, theo ý trẫm, lập nó làm thế tử là lựa chọn tốt nhất, không biết chư khanh nghĩ sao?”

“Rầm”, âm thanh chén trà vỡ nát vang lên.

Thấy Liễu trắc phi làm bẽ chén trà, và vẻ mặt trắng bệch của Tiêu Dạ Cát và Tô Như, trong mắt mọi người xẹt qua một tia nhạo báng.

Tục ngữ nói không sai, rồng sinh rồng phượng sinh phượng, còn con của chuột thì chỉ biết đào lỗ mà thôi. Liễu quốc công tằng trứ 1 ngàn gánh Phúc Thọ Cao, Liễu phi thì âm sát hoàng thượng, con của Liễu trắc phi sao có thể được làm thế tử gì đó. Hơn nữa, nhớ lại những năm nay, Cẩm Thân Vương tốn bao công sức lo lót chức vị cho Tiêu Dạ Cát, có chức nào được lâu dài đâu. Làm gì rồi cũng gây ra sai sót, phé vật như vậy cứ ở trong rạp hát đường già cho xong.

Nghĩ vậy, tất cả thần tử đều đồng loạt quỳ xuống hô: “Hoàng thượng anh minh!”

Thấy mọi người đều tán thành, Tiêu Dực Đức cơ hồ phun máu tươi, đang muốn phản đối lại thấy khế ước đã hơi vàng trong tay hoàng hậu. Nhìn con dấu quen thuộc trên đó, Tiêu Dực Đức liền biến sắc. Rõ ràng là hoàng hậu muốn nhắc nhở mình nếu lập Tiêu Dạ Cát làm thế tử, sẽ bị tịch thu gia sản, biếm làm thứ dân. Đầu Tiêu Dực Đức nổi gân xanh, chỉ đành phát tay áo bỏ đi.

Tiêu Dực Đức rời đi, tất nhiên đám người Liễu trắc phi không thể tiếp tục ở lại điện Triều Dương tràn đầy ánh mắt khinh bỉ này, đành ảo não theo sau. Còn Trần thị dưới sự khuyên nhủ của Hạ ma ma cũng rời đi.

Ngay sau đó, tiệc đêm 30 nhiều kích thích rốt cuộc kết thúc.

Trong lúc mọi người tán đi, Tiêu Dạ Huyền dắt Như Ca đến quỳ gối trước mặt đế hậu.

“Hôm nay từ biệt, sợ rằng lâu lắm mới gặp lại, các con đến Bắc Địa phải tự giữ gìn sức khỏe!”

Như Ca nghe vậy, nhìn đôi mắt vương lệ của hoàng hậu, bỗng thấy mẹ ruột cũng chỉ đến thế là cùng. Cảm động nói: “Tạ hoàng hậu nương nương quan tâm yêu thương, phu thê Như Ca vĩnh viễn ghi tạc trong lòng.”

Là nam nhân vào lúc này Tiêu Dạ Huyền giữ được trăm tính hơn Như Ca chút, chào để hậu xong liền dẫn Như Ca rời khỏi điện Triều Dương.

Ba ngày sau, dưới sự chứng kiến của đế hậu, bá quan văn võ và vô số dân chúng, Chiến Vương Tiêu Dạ Huyền dẫn theo vương phi Ngọc Như Ca cộng thêm quân riêng từ Tây Nam chạy về, xuất phát đến Bắc Địa.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Chiếu Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Xương sườn và trái tim

Ba năm, một nơi giá lạnh thiếu lương thực trở nên lúa thóc đầy kho.

Ba năm, một nơi chiến tranh không ngừng trở nên hòa bình.

Không sợ mùa đông gió lạnh đói bụng nữa,

Vì chúng ta có rau dưa bốn mùa từ nhà ấm.

Không sợ thảo nguyên vang lên tiếng vó ngựa nữa,

Vì chúng ta có rất nhiều vũ khí để ngăn địch.

.....

Trong Dược Tiên Đường ở Bắc Địa, nghe tiếng ca hát của bọn trẻ bên ngoài, thấy trời đã tối, Như Ca nhanh chóng thu thập kết luận mạch chứng, cười cười đi về phía xe ngựa có một cánh tay nhỏ đang vươn ra.

Như Ca vừa lên xe, đã nghe tiếng oán trách.

“Ca nhi, con nhìn đứa nhỏ Thiên Nhiên này xem, ta ôm nó nó sống chết không chịu, tiểu Huân ôm thì ngoan ngoãn ngay, chẳng lẽ bà ngoại ta đây không đủ thương nó hay sao?”

Nghe vậy, Như Ca nhéo nhéo cái mũi nhỏ của con gái đang ngồi trong lòng bé trai le lưỡi, cười cười dỗ: “Thiên Nhiên, bà ngoại chỉ vì con mới ở lại vương phủ, giờ con đối xử với bà ngoại như vậy, sẽ khiến bà đau lòng mà bỏ đi đó!”

Nghe vậy, bé gái hai bím tóc quay đầu nhìn đôi mắt trong suốt của Tiêu Dạ Huân, rồi ngay lập tức nhào vào lòng Liệt thị. Vừa như bạch tuộc quấn lấy Liệt thị vừa ngọt ngào ngây thơ nói: “Bà ngoại chó đi, Thiên Nhiên thích bà ngoại lắm, không để bà ôm là vì cừu cừu dẫn Thiên Nhiên đi chơi âm âm, trên người Thiên Nhiên bẩn bẩn”, nói xong còn đưa hai tay mình ra.

Liệt thị nhìn, chỉ thấy trong bàn tay bé gái dính đầy thứ gì đó đen thui, nhìn lại, trên áo trắng của Tiêu Dạ Huân cũng bị dính mấy chỗ. Cầm tay bé gái đưa lên mũi ngửi thử, lúc này Liệt thị mới nhận ra thứ bột đó là gì, kêu to: “Trời ơi, thằng nhóc Vân Kiệt ngốc nghếch kia, lại dẫn Thiên Nhiên đi chơi hóa được, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì, làm sao ăn nói với nữ tể đây. Một lát nếu nó về vương phủ, nương phải nói nó mới được.”

Lúc đầu, biết Như Ca muốn đến Bắc Địa, Liệt thị suy nghĩ cả đêm không ngủ, cuối cùng quyết định sẽ đi theo con gái và con rể. Nói chuyện này với Như Ca, vốn nghĩ Như Ca sẽ phản đối, không ngờ, nghe xong Như Ca đồng ý cả hai tay. Con rể thì tự mình đến Ngọc phủ thương lượng. Ban đầu Ngọc Chính Hồng còn cự tuyệt, nhưng khi bàn đến tiền đồ của Ngọc Như Long thì một chức quan béo bở nhàn nhả ở Lễ Bộ đã khiến Giang thị động lòng, thuyết phục Ngọc Chính Hồng một phen. Nhờ vậy, Liệt thị được tự do, đi theo Như Ca đến Bắc Địa. Trừ thời điểm lão phu nhân qua đời hai năm trước, cũng chưa trở về lần nào. Hiện tại ở trong Chiến Vương phủ giúp Như Ca xử lý việc nhà, chăm sóc cháu ngoại.

Đối với tình trạng này, Như Ca hết sức hài lòng, người một nhà có thể ở cùng nhau, không còn gì vui mừng bằng. Về phần Ngọc gia bên kia, chỉ cần bọn họ sống yên ổn là được.

3 năm nay, Như Ca và Tiêu Dạ Huyền rất quan tâm đến đời sống người dân Bắc Địa. Dù sao đế hậu giao Bắc Địa cho Dạ Huyền, cơ bản là hi vọng Bắc Địa ngày càng tốt hơn. Hiện giờ đa số đất ở đây đều được che màng mỏng, tạo thành từng khu vực trông trọt như nhà kính. Một năm bốn mùa, lương thực vô tận, còn có thể giao lưu với thương nhân các nước khác trao đổi thức ăn và vật liệu.

Về phần chiến tranh, thấy các tướng sĩ bị thương chảy máu, đối mặt với vô số kẻ địch đến từ Tây Lương, trong vòng nửa năm đầu tới đây, Như Ca phái hàng loạt người đi các nơi tìm kiếm lưu huyềnh, quặng ka li ni trát và than củi, dĩ nhiên có thêm một số thứ khác nữa, theo công thức đã đọc trong một quyển sách ở thế giới xa lạ kia mà trộn theo tỷ lệ tương ứng. Thời điểm nàng sắp sinh, rốt cuộc đã chế tạo thành công thuốc nổ. Tiểu quận chúa Tiêu Thiên Nhiên của Chiến Vương phủ ra đời trong tiếng nổ đình tai nhức óc đó.

Uy lực của thuốc nổ quả rất khủng khiếp, đại quân mấy vạn của Tây Liêu bị tiêu diệt trong nháy mắt. Nhìn đồng bạn thịt nát xương tan, ngay cả vụn thịt cũng không còn, binh lính Tây Lương còn lại cứ nghĩ là trừng phạt của thần linh, nào còn gan liều chết xông lên, đành ảo não thu binh về nước, không

dám tới khiêu khích nữa. Không chỉ vậy, Tây Liêu còn đưa công chúa tới kết thân để tỏ thành ý. Mà Tiêu Dạ Huyền chỉ cho một vị quan chức không cao lắm cưới công chúa, xem như đáp lại.

Hai năm qua, lâu lâu, Như Ca lại ở trong mật thất được Tiêu Dạ Huyền phái người canh giữ nghiêm ngặt làm ra một ít thuốc nổ, để bọn Văn Kiệt cho nổ ở biên giới một lần, nhắc nhở bọn người có lòng dạ xấu xa.

Cho nên, hiện tại Bắc Địa đã an cư lạc nghiệp, mấy năm nay dân số tăng không ngừng.

Mà ở kinh thành kịch hay cũng liên tiếp diễn ra, tranh đấu hoàng quyền càng ngày càng nghiêm trọng, hai vị hoàng tử đều gặp phải ám sát ‘từ ngoài đến’, đến nỗi ngày trung thu cũng phải ở trong Thái Y Viện dưỡng bệnh, không thể không nói là quá hoang đường.

Như Ca chơi đùa với con gái, nhìn qua Tiêu Dạ Huân đã cao lớn không ít và trở nên tao nhã, đang ngồi đối diện, thì sinh lòng yêu thương.

Từ khi tiểu Huân được phong làm Cẩm Thân Vương thế tử, vương phi Trần thị liền nhiều lần cho người đem thư đến, muốn nhận tiểu Huân làm con thừa tự. Trần thị tính toán gì trong lòng mọi người đều biết rõ. Mà Cẩm Thân Vương cũng hết sức tích cực, nói thẳng muốn nói lại tình cha con với tiểu Huân.

Đối mặt với cha mẹ chồng ích kỷ như vậy, Như Ca làm sao có thể để tiểu Huân về. Huống chi trong vương phủ còn có nhân vật ‘xuất chúng’ như Liễu trác phi và Tô Như, nếu để tiểu Huân về đó chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp? Cân nhắc trước sau, Như Ca bèn cầu Tiêu Dạ Huyền xử lý chuyện này. Như thế lập đi lập lại nhiều lần, người bên kia hình như cũng hiểu ra, không có động tĩnh nữa, đã mấy tháng qua vẫn chưa thấy đến phiên nhiều.

Những người đó không đến làm phiền, Như Ca và Tiêu Dạ Huyền càng vui vẻ nhẹ nhõm. Thường ngày chỉ giữ liên lạc với hoàng hậu và Hồng đế, thỉnh thoảng Thái Y Viện gửi tới vài chứng bệnh khó hồi Như Ca cách chữa trị, còn lại những thứ khác nàng rất ít để ý tới.

Thấy Như Ca nhìn mình, Tiêu Dạ Huân nở nụ cười nhẹ, quay đầu nhìn trời xanh ngoài cửa sổ, ý cười lan tới đáy mắt.

Kiếp trước đứng ở đỉnh cao quyền lực, được mọi người ngưỡng mộ nhìn lên, nhưng lòng vẫn vô cùng lạnh lẽo. Ngay cả cuối cùng bị người gán cho cái danh yêu quái đánh rớt xuống vách đá, lòng cũng không gọn sóng.

Thực tế, mình có thiên phú bẩm sinh, dù bị tẩu hỏa nhập ma, muốn đối phó đám tôm tép kia vẫn dễ như trở bàn tay, chẳng qua, lúc thấy ánh mắt phi nhỏ của mọi người, lòng vô cùng buồn bã bị thương, những người mình bảo vệ nhiều năm lại muốn mình chết, thật buồn cười biết bao.

Muốn trả thù sao? Không, bởi vì không đáng.

Nếu không, vậy không cần trở về.

Hồn phách phiêu đảng một hồi, lúc vô tình cư nhiên bám vào một đứa bé trong bụng phụ nhân, giữa ý thức mông lung luôn nghe được phụ nhân lầm bầm những lời yêu thương với đứa bé. Lời phụ nhân thật dịu dàng đi vào lòng người. Để mình cảm thấy hình như mình là tất cả trong cuộc sống của nàng, bắt tri bất giác có chút mong chờ vào cái gọi là tình thương của mẹ.

Nhưng giữa mong đợi vẫn mang theo chút sợ hãi, vì con người của mình mà người trong tộc gán cho danh ác ma, điềm không may. Nếu sinh ra lần nữa vẫn là đôi mắt tím, phụ nhân bình thường này có còn thương yêu một đứa bé như vậy không?

Có lẽ là trời cao cố ý trêu đùa, lúc đứa bé sắp ra đời, linh hồn của mình bị bắn ra ngoài. Nhìn nữ nhân ôm thi thể đứa trẻ đau lòng khóc cơ hồ muốn mù hai mắt, tim bỗng thấy đau đớn.

Tại thời điểm hồn phách biến mất kia, bỗng nghĩ, nếu có kiếp sau, nếu nàng không chê, mình sẽ bảo vệ nàng thật tốt, không để nàng phải rơi một giọt nước mắt. Bất luận lấy loại thân phận nào, cũng sẽ cố gắng hết sức cho nàng tất cả những gì nàng muốn, bảo vệ những gì nàng quý trọng, cho dù phải hủy diệt tất cả cũng không tiếc.

Khi tỉnh lại, tức mấy năm trước, mình biến thành một đứa trẻ sơ sinh, bất quá nhìn thấy không phải nàng, mà là thiếp của cha Tiêu Dạ Huyền, tên Hồ Cơ.

Nghe tiếng thét chói tai, và ánh mắt ghét bỏ của Hồ Cơ, mình nhắm mắt lại, lòng mơ hồ có cảm giác, tương lai, sẽ gặp lại người kia.

Thật không ngờ, lúc gặp lại nhau, nàng thành chị dâu của mình, vợ Tiêu Dạ Huyền.

Ở góc vắng vẻ thấy khuôn mặt quen thuộc của nàng, bắt đầu âm thầm tìm kiếm cơ hội tiếp cận..... Khi nước mắt nàng rơi xuống cổ mình, lòng rất kích động, thì ra nàng vẫn nhớ mình.

Nhớ đứa bé nàng mong chờ kiếp trước.

Trở lại Chiến Vương phủ, lúc qua hành lang Như Ca liền thấy hai thai phụ đang được chồng dìu đi dạo quanh bờ hồ.

Thấy Như Ca, hai phụ nhân vội vàng tiến lên, bụng to của hai người giống như cũng run theo, khiến hai nam tử bên cạnh vô cùng khản trương.

Như Ca cười cười lắc đầu: “Thanh Nhi, Thanh Loan, hai người phải cẩn thận chút, có bầu sáu bảy tháng rồi, đến đình nghỉ mát ngồi đi, đi chậm chút”.

“Tiểu thư, còn lâu mới sinh mà, không cần quá chú ý như vậy, càng nuông chiều về sau càng khó chăm. Hơn nữa vốn muốn đi xem bệnh với tiểu thư, hai người họ lại ở đây vương chân vương tay”, Thanh Nhi hết sức bất mãn với cuộc sống như heo thế này, hung hăng vỗ vỗ Hắc Nham bên cạnh, khiến Hắc

Nham cực kỳ bất đắc dĩ.

So với Thanh Nhi, Thanh Loan có vẻ nghe lời hơn nhiều, tay cầm cuốn sách tên ‘Khiên tình ký’ lấy từ hiệu sách hợp tác mở với Thanh Nhi, vuốt vuốt bụng được Tiết Thanh Trạch cẩn thận dịu đến đình nghi mát.

Nhìn Tiết Thanh Trạch cầm sách đọc cho Thanh Loan nghe, Như Ca và Liệt thị bèn nhìn nhau cười, hai người thế nào cũng không ngờ người Thanh Loan yêu là nghĩa đệ Tiêu Dạ Huyền, Tiết Thanh Trạch. Thấy hai nha hoàn đều tìm được hạnh phúc của mình, Như Ca rất vui mừng.

Bất luận thế nào, chỉ cần hôm nay mọi người đều được hạnh phúc mỹ mãn, vậy là đủ rồi.

Thừa dịp mẫu thân dẫn Thiên Nhiên đi rửa mặt, Như Ca đi tới thư phòng.

Đến thư phòng, nhẹ nhàng mở cửa ra, đầu tiên là vào gian trong, đến giường nhỏ nhìn con trai mới 1 tuổi Tiêu Thiên Thụy, thấy nó ngậm ngón tay ngủ say sưa, nên không chọc ghẹo, lấy cái chăn bị nó đá ra đắp kín lại, rồi nhẹ nhàng rời khỏi.

Đến bên kia thư phòng, liền thấy nam tử đang cầm một quyển sách được bao cẩn thận ngồi trên ghế.

Ánh sáng phản xạ trên người nam tử, khiến ngũ quan đã như thần của hắn càng thêm xuất trần.

Mình vào phòng mà hắn cũng không ngược mắt lên nhìn một cái, Như Ca nhìn lướt qua thấy công vụ đã được xử lý xong, bèn tự nhiên ngồi lên đùi Tiêu Dạ Huyền.

Thấy rõ quyển sách nam tử đang đọc, Như Ca không nhịn được cười.

Như Ca vừa thấy sách được bao bằng bì màu hồng đã vô cùng ngạc nhiên, thật không ngờ, Tiêu Dạ Huyền thật sẽ đọc những sách dạy yêu đương lấy từ hiệu sách của Thanh Nhi và Thanh Loan, ngẫm lại chắc là Tiết Thanh Trạch vừa mang tới.

Tiêu Dạ Huyền đang đọc chăm chú, thấy Như Ca cười, cũng không phản ứng gì, mặc vợ yêu cười mình.

“Phu quân, nếu như so sánh ta với một bộ phận nào đó trên người chàng, thì ta sẽ là cái gì?” nhìn thoáng qua tên quyển sách nhỏ, lại nội dung trong đó, Như Ca rúc vào lòng Tiêu Dạ Huyền, hơi thở thơm như hoa lan, giọng điệu có vẻ hờ hợt nhưng trong đó ẩn chứa chút nguy hiểm.

Nghe hỏi, mặt Tiêu Dạ Huyền cứng đờ, kiểu câu hỏi thế này, nếu đáp không hợp ý người hỏi, thì cuộc sống tính phúc sau này không được đảm bảo à. Tiêu Dạ Huyền ngồi trên ghế bỏ cuốn sách trong tay xuống, ôm chặt người hỏi, ung dung đáp: “Không phải trong sách nói, nữ nhân là xương sườn của nam nhân sao?”

“Thì ra chỉ là xương sườn”, Như Ca bất mãn bĩu môi, mặc dù biết trong sách viết đúng là vậy, nhưng mấy năm nay được Tiêu Dạ Huyền cưng chiều lên tận trời, nghe vậy, Như Ca vẫn cảm thấy không hài lòng.

Thấy vậy, Tiêu Dạ Huyền cười khế, cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ mọng kiều diễm của người trong lòng.

Trả lời không hài lòng, không cho hôn! Như Ca đang giãy giụa, bên tai lại truyền đến tiếng thì thầm của Tiêu Dạ Huyền: “Nàng là trái tim của ta, tim không đập, ta liền chết!”

Nghe vậy, Như Ca ngừng giãy giụa, chủ động đón nhận nụ hôn sâu của Tiêu Dạ Huyền.

Hai người đang thân mật trong thư phòng không hề biết, ngoài phòng một bé gái hai tuổi đang vui vẻ kéo tay bé trai 7 tuổi vui vẻ nện bước đến thư phòng.....

Hai người càng không biết trong kinh thành đã xảy ra một biến cố kinh thiên động địa.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Chiều Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Hồi cuối

Đêm khuya, trong cung Phượng Tê đèn đuốc sáng trưng, Hồng đế Tiêu Lâm Thiên và hoàng hậu Trần Vi sòng vai ngồi, vẻ mặt hết sức nặng nề.

Hồi lâu, Hồng đế xoa trán, hơi ử oải hỏi: “Chiến vương phi có thể chữa được bệnh dịch này không?”

Nghe Hồng đế hỏi, dưới điện viện trưởng Thái Y Viện Trương Chính tay cầm một quyển y văn thật dày, cung kính đáp: “Khởi bẩm hoàng thượng, Chiến Vương phi báo lại không thể trị!”

Thấy sắc mặt để hậu trầm xuống, Trương Chính cảm thấy trên người như có ngàn cân, vô cùng nặng nề.

Chẳng biết sao, thời gian này chuyện không may cứ liên tiếp đến. Hoàng tử bị ám sát chưa nói, nhiều vương công công tử, quý phụ thiên kim trong kinh thành đều bị bệnh truyền nhiễm sắp chết, mà người đầu tiên chết vì bệnh này chính là tiểu thư Triệu Yên của Triệu quốc phủ.

Thế từ phi y thuật cao minh thế kia mà khi gửi kết luận mạch chứng tới, hồi âm lại là ‘Tạm liệt vào nhóm bệnh không trị được, cần thời gian nghiên cứu’.

Nếu bọn họ là nhân vật râu ria, còn có thể cách ly từ từ nghiên cứu, đằng này bọn họ đều là con cháu của các quan lớn. Khiến các thái y thật không biết làm sao.

Mà trước mắt nghiêm trọng nhất chính là nhị thiếu gia, nhị thiếu nữ nãi nãi và cả đứa con hơn 2 tuổi của họ ở Cẩm Thân Vương phủ kia. 3 người bỗng nhiên phát bệnh, rồi nhanh chóng tiến đến tình trạng mạch đều là phù không có lực, dường như củi khô mục nát, bước vào thời kỳ cuối của bệnh.

Đang lúc lão viện trưởng rối rắm, một bóng đen bỗng xuất hiện trong Phòng Tê Cung.

Hồng đế thấy người tới, bảo viện trưởng Thái Y Viện lui ra, trầm giọng hỏi: “Sao rồi, tra được cái gì?”

“Khởi bẩm chủ tử, thuộc hạ tra được bệnh dịch lần này bắt nguồn từ một đào kép.”

Nghe vậy, Hồng đế nhíu mày hỏi: “Đào kép? Người đâu?”

“Khi thuộc hạ tìm đến chỗ ở của hắn, hắn đã tự sát, thuộc hạ xem kỹ, hắn cũng mắc bệnh này, phát hiện bên cạnh thi thể hắn có một phong di thư.” Ảnh vệ có vẻ muốn nói lại thôi, chỉ cung kính dâng phong di thư lên.

Hồng đế xem xong bức di thư, đầu tiên là đột nhiên tức giận, xem đến phần danh sách kèm theo ở đằng sau, lại thở dài.

Thấy vậy, hoàng hậu tự nhiên biết bệnh dịch lần này có ẩn tình, bèn hỏi: “Hoàng thượng, trong đó nói gì vậy?”

“Hoàng hậu, chuyện lần này liên quan đến việc trầm qua loa tắc trách nghe lời thái hậu về án kiện ở Sướng Xuân Viên lúc trước. Người bị chết trong vụ án kia có liên quan đến đào kép này, mà đào kép này cũng không đơn giản”, nói đến đây, Hồng đế dừng một chút, nói tiếp: “Trong thư nói, thư sinh bị tiểu thư phủ Triệu quốc công giết chết là người trong lòng của hắn. Bởi vì hai người đều là nam tử nên giấu kín chuyện tình cảm. Trước khi vụ án xảy ra, hai người phát hiện họ bị một chứng bệnh hiểm có không chữa được, vở kịch ngày đó là do đào kép này viết, định diễn xong sẽ cùng với tình nhân đi du lịch nương tựa lẫn nhau cho đến chết. Ai ngờ người yêu hắn bị nhị tiểu thư Triệu Yên của phủ Triệu quốc công phái người đánh chết. Sau khi chuyện phát sinh hắn cực kỳ hận những vương công công tử thiên kim có mặt ở đó, những kẻ có khả năng ngăn cản nhưng giương mắt nhìn như xem kịch vui.

Lúc biết sự tình bị Triệu quốc công đề xuống, hắn không cam lòng chết đi như vậy, một lòng trả thù. Sau đó vẫn tiếp tục ở lại Sướng Xuân Viên bắt đầu tiến hành kế hoạch trả thù. Phần sau phong thư có kèm danh sách những kẻ từng ân ái với hắn bị lây bệnh, đều là những vương công quý nữ vô cùng mê mẩn hắn hoặc những kẻ khoanh tay đứng nhìn lúc trước. Trong thư còn nói, kẻ mắc bệnh nếu ân ái với người khác, sẽ lây cho người đó. Mà có thể là do có thù hận làm động lực, cho đến hôm nay hắn vẫn không chết vì bệnh, chỉ là thấy những kẻ kia đã mắc bệnh nên hắn hơn hờ tự sát giải thoát mà thôi.”

Nói xong, Hồng đế đưa phong thư cho hoàng hậu xem.

Thấy có tên nam nhân trong danh sách, sắc mặt hoàng hậu trầm xuống, nổi giận mắng: “Một đám chay mặn đều ăn, uống phí học tập luân thường đạo đức gì đó!”

“Thôi, cho những thân tử kia một lời giải thích hợp lý là được, chuyện bại hoại gia môn bức này nếu truyền ra ngoài sẽ làm mất hết mặt mũi Đại Chu ta. Đi xem người bên Thái Y Viện thế nào rồi!” Thấy Trần hậu nổi giận, Hồng đế giờ tay ra hiệu cho ảnh vệ lui ra.

Đợi ảnh vệ đi, chốc lát sau, Hồng đế rút phong thư trong tay hoàng hậu bỏ qua một bên. Nửa đùa nửa thật nói: “Lần này hắn là người muội muội kia của nàng đang vô cùng hài lòng, những năm này Trần thị rất ghét Tiêu Dạ Cát. Giờ cả nhà Tiêu Dạ Cát bị vậy, hoàng đế nói hắn phái người đưa thư đến Bắc Địa cầu giúp đỡ, nhưng Dạ Huyền chẳng nhận được phong nào, tuy nói chính không dung thứ, nhưng muội muội nàng cũng quá nhân tâm rồi.”

“Hoàng thượng nói phải ạ, nếu muội muội thông minh một chút sẽ biết giờ phút này nên đối tốt với Tiêu Dạ Cát, như vậy ngày sau Cẩm Thân Vương sẽ luôn nhớ muội muội tốt, bất quá muội muội ta.....” nói đến đây, hoàng hậu lắc đầu một cái, “Sợ là không làm được.”

Nghe hoàng hậu nói, Hồng đế gật đầu tán đồng, vừa định nói, thì thấy thái giám Lý Đức dẫn Hạ ma ma một thân màu đen vội vàng tiến thẳng vào.

“Không xong, hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, phủ Cẩm Thân Vương xảy ra chuyện lớn rồi!”

Vừa nghe phủ Cẩm Thân Vương xảy ra chuyện, hoàng hậu giật mình, đứng dậy hỏi “Nói mau! Xảy ra chuyện gì?”

“Hoàng hậu nương nương, vương phi biết nhị thiếu gia, nhị thiếu nữ nhân bệnh nặng, nói thẳng bọn họ bị bệnh dịch phải đưa ra ngoài thôn trang cách ly. Liễu trắc phi làm sao chịu, trong lúc cãi vã, hai người cầu xé nhau, vương phi xô Liễu trắc phi sang một bên, không biết sao Liễu trắc phi chàng phải tự đá chết ngay tại chỗ. Vương gia nghe thấy chạy đến, trong cơn giận dữ liền cầm kiếm đâm vương phi vài nhát, ngay cả đại phu cũng không cho vào khám. Vương phi sắp không chịu nổi rồi, đều là lỗi của lão nô, không ngăn cản vương phi. Hu hu.....”

Nghe Hạ ma ma khóc lóc kể lể, đế hậu vô cùng khiếp sợ, không ngờ chuyện sẽ biến thành như vậy. Hồng đế dặn dò Lý Đức đi kêu thái y mang theo tất

cả thuốc tốt nhất trong cung đến Cẩm Thân Vương phủ, rồi vội vàng dẫn hoàng hậu đến vương phủ.

Trên xe ngựa, tay Hồng đế bị hoàng hậu nắm thật chặt, bên tai chỉ nghe tiếng thúc giục sốt ruột.

Hồng đế biết, mặc dù Trần Phù không tốt, nhưng trong lòng hoàng hậu rất thương cô muội muội này. Tuy ban đầu chính Trần phủ chủ động yêu cầu gả và vương phủ, nhưng thấy những năm này muội muội không được sủng, hoàng hậu vô cùng đau lòng, hơn nữa có Dạ Huyền ở bên cạnh làm bạn khiến hoàng hậu được an ủi rất nhiều vì thế nhiều lần nhân nhượng với các yêu cầu vô lý của Trần Phù. Dù sao cũng là tỷ muội, biết muội muội sắp không xong hoàng hậu làm sao bình tĩnh được.

Bất quá, tuy hành động của Tiêu Dục Đức là yêu thiếp giết thê, nhưng mình thật sự có thể bất chính để mình nhốt vào thiên lao sao? Nghĩ kỹ lại, nếu không do mình cố ý làm mới để hai người ở chung một chỗ, thì hôm nay đâu xảy ra chuyện này, nói cho cùng, hoàng huynh mình đây cũng có sai.

Lại nói, Tiêu Dục Đức mặc dù không hẳn là nam tử si tình, trong phủ không thiếu tiểu thiếp, nhưng đúng thật rất yêu Liễu thị, nếu không lúc trước cũng không tìm đủ mọi cách để Liễu Như Mộng được vào vương phủ. Cũng chính vì vậy, mình không ưa Liễu gia nhưng cũng không âm thầm xử lý Liễu thị.

Thật không ngờ, sai lầm tiếp nối sai lầm, đến kết quả hôm nay là số phận, không oán ai được.

Trong Cẩm Thân Vương phủ hoàn toàn yên tĩnh. Hạ ma ma dẫn đế hậu đến chỗ xảy ra chuyện, Cát Tường Viện. Đến nơi liền thấy Tiêu Dục Đức đang đau lòng ôm lấy Liễu thị, bên cạnh là một thanh kiếm dài dính đầy máu. Mà Trần thị nằm gần đó thì vừa khóc vừa cười, cứ như bị điên.

Sau đó, mấy thái y chạy tới, vội vàng tiến lên đỡ Trần thị lên cáng trúc, dưới sự hướng dẫn của quản gia vương phủ mang người đến nơi khác cứu trị.

Tiêu Dục Đức thần thờ nhìn vợ chồng Tiêu Dạ Cát gầy như que củi đang hấp hối, lại liếc nhìn xác Liễu thị trong lòng, cầm thanh kiếm dài lên, đi tới chỗ để hậu.

Thấy vậy, người đứng bên cạnh đế hậu tưởng rằng Tiêu Dục Đức nổi điên muốn hành thích Hồng đế bèn chắn trước mặt đế hậu, nhưng không ngờ Tiêu Dục Đức té quỵ xuống trước mặt đế hậu, đặt kiếm ngang cổ mình rồi từ từ nói.

“Vương phi Trần thị không đoan trang hiền lành, bất nhân bất nghĩa, thần đệ đầu có chết, cũng không muốn cùng huyết..... Thần đệ muốn hòa ly, mong đế hậu ân chuẩn, nếu không, thần đệ thà chết!”

Thấy cổ Tiêu Dục Đức có vết máu do ấn kiếm, Hồng đế không còn lời nào để nói, nếu mình không đồng ý, thật sẽ tự sát sao?

Hoàng hậu nhìn thảm trạng trước mắt, đã biết hôn nhân giữa Trần Phù và Tiêu Dục Đức không cách nào cứu vãn được nữa.

Đến nước này, ban đầu mình và hoàng thượng kéo hai người lại gần, vậy giờ chứng kiến hai người kết thúc đi! Chẳng lẽ mình có thể buộc hoàng thượng đẩy em ruột của ngài đi vào chỗ chết sao?

Nghĩ đến đây, hoàng hậu cực kỳ mệt mỏi nhìn Hồng đế nói: “Hoàng thượng, chuyện Cẩm Thân Vương cầu, ngài ân chuẩn đi!”

Nghe hoàng hậu nói, Hồng đế sững sờ, vốn rối rắm không biết phải xử lý thế nào, chẳng ngờ hoàng hậu đã nói trước.

Trầm mặc chốc lát, nghe tiếng kêu của ngự y, Hồng đế đành bất đắc dĩ gật đầu. Sau đó dẫn hoàng hậu đi đến nơi cứu trị Trần thị.

Ngày thu, trời từ từ chuyển lạnh, sau khi nghe ngự y bẩm báo lại đế hậu cảm thấy gió lạnh rét tận xương.

Vào phòng, mũi máu tươi rất nồng, nắm thật chặt thư lý hôn, nhớ tới bộ dáng vội vàng lấy ra thư lý hôn của Tiêu Dục Đức, nhìn lại Trần Phù vừa khóc vừa cười, môi trắng bệch chẳng còn hơi sức, hoàng hậu liền khóc.

Hồng đế dìu hoàng hậu đến bên giường ngồi xuống, đặt thư bên gối Trần thị xong hoàng hậu liền cầm khăn lau đôi tay dính máu của Trần Phù, tỷ muội nhiều năm, giờ thế này hoàng hậu cực kỳ đau lòng.

Trần thị thấy bên gối có gì đó, hình như ý thức được, giật lấy thư.

Run rẩy mở ra, nhìn chữ viết trong đó, Trần thị trợn mắt thật lớn, vẻ mặt vô cùng khủng bố dữ tợn, tóm chặt tay hoàng hậu.

“Hắn đâu?”

“A Phù, lần này muội thật hơi quá, Tiêu Dục Đức dùng cái chết uy hiếp hoàng thượng, kiên quyết hòa ly.”

Nghe vậy, Trần thị phun một búng máu, cười nói: “Hắn muốn.....muốn bỏ ta, sủng thiếp diệt thê, rút kiếm đâm ta. Hắn đâm thê từ chung gối 30 năm, dựa vào cái gì?”

Cảm nhận được ý thần dần mơ hồ, Trần thị lắc đầu kiên định nói: “Không, ta tuyệt đối không hòa ly, những năm nay, tất cả tình cảm của ta đều dành cho hắn, tại sao hắn không thể đối với ta như đối với Liễu thị chứ, không thể giống như hoàng thượng với tỷ tỷ? Cho dù chết ta cũng không cho hắn được thỏa nguyện.”

Trần Phù nắm thật chặt tay hoàng hậu, tiếp tục nói: “Tỷ tỷ nhất định phải giúp muội, năm đó lúc mẫu thân qua đời, tỷ đã hứa với mẫu thân chăm sóc muội

thật tốt, là hoàng hậu chẳng lẽ một yêu cầu nhỏ nhoi thế này cũng làm không được? Hoàng thượng thương tỷ như vậy, chỉ cần tỷ nói, Tiêu Dực Đức liền không thể bỏ muội, khụ khụ.....”

Thấy Trần Phù thở hổn hển vì tức giận, hoàng hậu vừa khóc vừa trấn an: “Thôi, cãi nhau nhiều năm như vậy, muội cũng mệt mỏi rồi, không có hấn, muội còn có Dạ Huyền mà, hiện giờ nó là Chiến Vương rồi. Tỷ sẽ gửi thư đến Bắc Địa kêu Dạ Huyền trở lại, những năm này tuy muội không quan tâm yêu thương nó, nhưng hai người là mẫu tử, mẫu tử liền tâm, nó không thể nào không để ý muội đâu. Giờ nó đã có con, về sau cả nhà đoàn tụ, cùng hưởng phúc, như vậy không tốt sao?”

Mặc dù biết Trần thị không sống được bao lâu nữa, nhưng hoàng hậu không đành lòng nói sự thật cho Trần thị, chỉ có thể miêu tả tương lai tốt đẹp, mong Trần thị bình tĩnh lại.

“Mẫu tử liền tâm.....” nhớ tới Tiêu Dạ Huyền mấy năm nay chưa từng trở về thăm mình, Trần Phù lạnh lùng cười gần như cố chấp mà nhìn hoàng hậu.

“Tỷ tỷ, hấn thật sự lấy cái chết uy hiếp?”

Thấy hoàng hậu gật đầu, trong phòng yên tĩnh hồi lâu, đang lúc hoàng hậu nghĩ Trần thị mệt mỏi muốn ngủ, thì Trần thị bỗng mở mắt ra nhìn thẳng hoàng hậu.

“Thật ra, trong lòng muội hiểu, chuyện tới giờ đã không còn cách cứu vãn..... Tỷ tỷ, tỷ biết không, từ nhỏ muội rất hâm mộ tỷ, vì mẫu thân tỷ là nữ nhân được phụ thân sủng ái, nên từ nhỏ tỷ đã được phụ thân thương yêu, còn muội, chỉ là con của nữ nhân mà phụ thân muốn kiếm người chăm sóc tỷ mới cưới về. Biết tỷ tài hoa hơn người, muội phí sức đuổi theo, nhưng mãi vẫn không đuổi kịp. Mà phụ thân thì càng thương yêu tỷ hơn. Thường xuyên dẫn tỷ theo bên người. Có lẽ trời cao thiên vị tỷ, được phụ thân yêu, được gả cho một phu quân chịu vì tỷ mà vứt bỏ cả hậu cung, còn ta, trong lòng phu quân ta chỉ luôn có một tiện nhân khác. Thậm chí khi ta gần đến ngày sinh hấn vẫn chỉ lo gian dũ với ả, hờ hào muốn nạp ả làm thiếp. Tại sao, tại sao ta không được ai yêu?”

“Muội muội.....” nghe Trần Phù oán kể lể, không thể nào thỏa mãn yêu cầu của Trần Phù, khiến hoàng hậu vô cùng áy náy. Càng cảm thấy lúc trước tác thành cho Trần Phù và Tiêu Dực Đức là quyết định sai lầm nhất trong đời.

“Tỷ tỷ, muội khác tỷ, hoàng thượng là thật lòng yêu tỷ, còn Tiêu Dực Đức thì chỉ giả vờ qua loa, điểm này ta biết rất rõ nên càng không nuốt trôi. Bất quá ta thật không ngờ phu thê hơn 30 năm, hấn lại có thể rút kiếm đâm ta. Những năm nay ta luôn xem hấn là trời, để nín kéo hấn, chuyện gì cũng làm được, vậy mà rốt cuộc nhận lấy kết quả thế này, ha ha..... Khụ khụ!”

Thấy Trần thị vừa cười vừa chảy máu, hoàng hậu hoảng hốt, vội vàng lau máu trên khóe miệng cho Trần thị.

Trần Phù cảm thấy trước mắt ngày càng mờ hời, thân thể cứ run rẩy. Thấy vậy, hoàng hậu vội vàng ôm lấy Trần Phù.

Trần thị nghe thấy mùi hương nhàn nhạt đặc biệt của riêng hoàng hậu, bỗng nhớ đến lúc nhỏ khi mình rơi vào hầm băng, hoàng hậu nhảy xuống cứu cũng ôm chặt lấy mình thế này, liền vươn tay ôm lại hoàng hậu.

“Tỷ tỷ, có một việc, nhiều năm qua muội vẫn giấu tỷ, do lòng đố kỵ, oán hận, và sợ mình không thể sinh con được nữa thì địa vị khó giữ. Bất quá, hiện tại, muội tự biết không sống được bao lâu nữa, nếu giờ không nói, sợ rằng sẽ bị Diêm Vương thả vào chảo dầu.”

Nghe giọng Trần thị ngày càng yếu, hoàng hậu nghẹn ngào nói: “A Phù ngoan, đừng nói nữa.....”

Lúc này Trần thị chẳng còn bao nhiêu hơi sức nữa, lẳng lặng nằm trên giường nói ra những lời khiến mọi người phải khiếp sợ.

“Tỷ tỷ, ta và Dạ Huyền vĩnh viễn không cách nào mẫu tử liền tâm được, bởi vì nó không phải con ta!”

“Người nói gì?”, nghe vậy, Hồng đế nhìn chằm chằm vào Trần thị.

Năm đó, Trần thị sinh Dạ Huyền trong cung, nơi sinh cách phòng hoàng hậu không xa, nếu Dạ Huyền không phải do Trần thị sinh, vậy do ai sinh? Tất cả đều rõ.

Trần thị cảm thấy nháy mắt cả người hoàng hậu cứng ngắc, khó khăn ngược nhìn Hồng đế, bi thương nói: “Ban đầu, vì để vương gia thích gần gũi ta, để thắng được Liễu Như Mộng, khiến vương gia quên Liễu Như Mộng. Ta quyết tâm dùng Ngưng Cơ Ngọc Cốt Hoàn, để da thịt như ngọc, đáng diệu uyển chuyển. Mặc dù hiệu quả rõ rệt, khiến Tiêu Dực Đức ngủ lại phòng ta mấy ngày, nhưng thân thể bị tổn hại, nên khi mang thai, đứa bé bị thiếu sót, đại phu trong phủ bị ta mua chuộc nói đứa nhỏ này ra đời không lâu sẽ chết non. Mà sau này ta cũng không mang thai được nữa.

Ta từng nghĩ tới tìm một người thiếp sinh, rồi nhận làm con thừa tự. Nhưng khi thấy đứa bé do tỷ tỷ sinh được bà vú ẵm tới cho ta xem giống con ta như đúc, lại nghĩ đến Tiêu Dực Đức và Liễu Như Mộng mây mưa ngay tại yến tiệc trong cung, ta bèn thừa cơ mà đi ra ngoài, đổi khăn bọc hai đứa bé cho nhau. Chỉ cần có con trai trưởng, dù Liễu Như Mộng vào vương phủ cũng vĩnh viễn không đoạt được vị vương phi của ta. Hơn nữa nếu đại hoàng tử chết yểu, tỷ tỷ và hoàng thượng sẽ hận Liễu gia thấu xương..... Đối với ta mà nói, có quá nhiều chỗ tốt.

Có lẽ do tỷ tỷ khó sanh bị rong huyết, trong cung hỗn loạn, nên không ai phát hiện việc tráo đổi của ta. Nhưng cứ nghĩ đến sẽ có ngày bị lộ, ta không thể nào thương yêu đứa bé như con ruột mình được, mỗi lần thấy ánh mắt khát vọng của nó, lòng càng thêm phiền muộn, đối với nó càng thêm lạnh nhạt thậm chí là tàn nhẫn, cho đến lúc đưa nó vào cung, được tỷ tỷ nuôi dưỡng, tâm tình ta ngược lại dễ chịu hơn nhiều, không thấy áy náy nữa, có tỷ tỷ thương yêu, địa vị thế tử của nó liền vững chắc..... Nhưng lần quân 30 năm, tất cả tính toán của ta đều tan thành mây khói” nói đến đây, Trần thị thổ tiếp một búng máu. Nhìn thư lý hôn dính đầy máu, Trần thị nói tiếp: “Đoàn tụ sum vầy, muội không có phúc hưởng, chỉ mong tỷ tỷ tha thứ cho muội. Còn

nữa, xin tở nói với Tiêu Dực Đức, thư ly hôn muội sẽ không ký, dù chết, muội cũng không để hấn đòi chính phi.”

Nghe xong, đế hậu chưa kịp phản ứng, Trần thị đã ngoẹo đầu, ngưng thờ.

Bị lời Trần thị khiến buồn vui lẫn lộn, lại thấy Trần thị đã ngưng thờ, hoàng hậu khóc không ra nước mắt. Mà Hồng đế ngoài kinh hỉ, cũng chỉ biết thở dài.

Đế hậu ra khỏi sương phòng liền thấy Tiêu Dực Đức đang kinh ngạc nhìn thi thể Trần thị. Nhìn lướt qua mặt trời đỏ rực đang dần mọc, Hồng đế thờ phào nhẹ nhõm

Không ngờ đứa cháu mình có vô hạn kỳ vọng lại chính là con ruột của mình, quả là ý trời!

Ngay sau đó một ‘Thông cáo thiên hạ’ kinh thiên động địa được dán khắp các ngõ ngách của Đại Chu.

Ba ngày sau, đế hậu đến cửa lớn kinh thành nghênh đón vợ chồng đại hoàng tử Tiêu Dạ Huyền từ Bắc Địa về. Thêm nữa, quần thần thuận theo ý của hoàng thượng, tấu xin thánh thượng lập hoàng tử Tiêu Dạ Huyền làm thái tử, được hồng đế chuẩn tấu.

Mà lúc này, trong Thái Y Viện, hai hoàng tử còn lại đã đấu nhau chết sống đến mức đang hấp hối.

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Chiều Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.